DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARAL ATMACA

SAKA ve SANRI

EPHESUS

1. BASKI: 100.000

Bige Saka evlendiği gün sevdiği adamın bir dolandırıcı olduğunu öğrendiğinde işler onun için karmaşık bir hâl alır. Sevdiği adam bir başkasının adını, soyadını, kimliğini hatta gerçeğinden ayırt edilemeyen imzasını kullanarak onu bir başkasıyla evlendirmiştir. Son ana kadar bu gerçeği göremeyen Bige, evlilik cüzdanında adı geçen **Karun Kalender**'i bulmalı ve ondan boşanmalıdır.

Peki, ***Sanrı*** lakabıyla bilinen bu adamın Bige ile evlendiğinden haberi var mıydı yoksa bu, ikisine kurulan bir tuzak mıydı?

"KADERİN İŞLEYİŞİ ÇOK FARKLIYDI. BAZEN BEKLEDİĞİNİZ KİŞİ SİZDEN KİLOMETRELERCE UZAKTA, FARKLI BİR ŞEHİRDE, SİZİN ONA GİTMENİZİ BEKLİYOR OLABİLİRDİ."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

Ayışığı Kitaplığı

"RUHUN SİMGESİ NEDİR?"
DİYE SORDUM.

CEVAP VERMEDEN ÖNCE BİR SÜRE DÜŞÜNDÜ. BİLGİ HAZNESİNİ BEYNİNİN MERCEĞİNDEN GEÇİRİRKEN DOĞRU CEVAP ÜZERİNE BİR HAYLİ BEKLEMİŞTİ. MAVİLERİ YOĞUN BİR ŞEKİLDE BENİ İZLERKEN DUDAKLARINI ARALADI VE

"SAKA KUŞU,"
DEDİ.

"NEDEN?" DİYE SORDUĞUMDA SERTÇE YUTKUNDU. ÖYLE BİR BAKTI Kİ BANA. SANKİ ONA DÜNYANIN EN ZOR SORUSUNU SORMUŞUM GİBİYDİ.

"ÇÜNKÜ DEVE DİKENLERİNİN TOHUMLARIYLA BESLENİR."
SESİNDE IZDIRAP YÜKÜ
BİR TON VARDI

"YANİ ACIYLA."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

SAKA ve SANRI - I

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Kapak Çizim: Beyza Özcan
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2025

ISBN: 978-625-6090-39-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, MARAL ATMACA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Elma Basım Yayın ve Ileti şim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
Halkalı Caddesi No: 164 B-4 Blok Sefaköy
Tel: 02126973030
Sertifika No: 45460

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

SAKA ve SANRI

MARAL ATMACA

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

GİRİŞ

Bu sabah aldığı bir haber yüzünden Duha Tunus ofisinin içinde sinirden dönüp duruyordu. Rengin, sevdiği kadın evleniyordu, hem de ezelî düşmanıyla! Yıllardır âşık olduğu kadın onun yerine Karun'u seçmişti! Hayır, Duha bu evliliğe izin vermeyecekti. Bu evliliğin olmaması için gerekirse Karun'u bile mezara gönderebilirdi. Duha'ya ait bir kadınla evlenmeye kalkışmak bile kendi ölüm fermanını imzalamaktı. Rengin onundu, sadece onun. Odanın içinde şuursuzca dönüp dururken elinin tersiyle masanın üstündeki her şeyi yere itti. Rengin ondan başka kimseyle olamazdı!

Ellerini masaya bastırırken odada duyulan tek şey aldığı hızlı nefeslerin sesiydi. Burnundan nefes aldıkça göğüs kafesi şişiyor ve yükselip alçalıyordu. Gerilen sırt kasları her an üzerindeki gömleği ikiye ayıracakmış gibi görünüyordu. Yaşadığı öfke ve adrenalinden olsa gerek terlemeye başlamıştı. Hiç iyi değildi. Siyah saçlarının dipleri nemlendiği için alnındaki ter damlacıkları gün ışığıyla parlıyordu. Rengin'in ihaneti kalbini ezdiği için kömür karası gözlerinde henüz dökmediği kanların intikamı vardı.

Bunu ona nasıl yapabildi?

Rengin'i düşündükçe çehresi öfkeyle kasılıyor, yanak kasları seğiriyordu. Daha birkaç gün önce onunla birlikte olan kadın onun yatağından çıkmış ve Karun'un yüzüğünü parmağına takmaya gitmişti. Duha kendini hiç bu kadar âciz ve sefil hissetmemişti. Rengin onu bitirmişti.

Omzuna giren şiddetli ağrıyla dişlerini sıkarak yerinde sendeledi. Birkaç adım arkaya atıp kendi sebep olduğu dağınıklığın içinde bocaladı. Sol kolunu tutarken güç bela iri bedenini bir koltuğa atmayı başarmıştı. Başını eğip sol eline bakınca parmaklarının hissizliğini gördü. Sol elini oynatmaya çalıştı ama başaramadı, parmakları hiç kıpırdamıyordu.

Acıyla tutulan sol eline bakarken gözleri dolarak güldü. "Ah, ulan Rengin." Gözlerinin siyahı biriken yaşlarla ışıldadı. "Bana verdiğin zararın bir sonu yok!" Duha ona ne istediyse hep vermiş, dünyayı onun ayaklarının altına sermişti. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmıştı.

ama Rengin için yeterli olmamıştı. Düşmanına gittiğine göre onun için yaptığı hiçbir şey Rengin için yeterli değildi.

Çalışma odasının kapısı açılınca içeri giren Kadem'i gördü. Sadık adamı ve yakın dostu kimse onu bu hâlde görmesin diye kapıyı hemen kapatmıştı. "Abi iyi misin?" dediğinde Duha gözleriyle köşedeki dolabı işaret etti.

"İçecek bir şeyler ver bana."

Hâlâ ara sıra sol elini kontrol ediyor, Kadem'e belli etmeden parmaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu. Kadem dolaba doğru yürüyünce Duha felç geçirmiş gibi görünen elini dizinin üzerine koydu. Bu sık sık başına geldiği için birazdan geçeceğini iyi biliyordu. Belki de bu sefer geçmezdi. Son zamanlarda doktor kontrolünü çok ihmal ediyordu.

Kadem dolaptan viski şişesini aldı ama bardaklara uzanmıştı ki Duha, "Bardak kalsın," deyince başını sallayıp ona doğru yürüdü. Açtığı şişeyi Duha'ya uzattıktan sonra onun karşısına oturdu. Duha'nın neden bu hâlde olduğunu ne yazık ki iyi biliyordu. Bugün Karun'a karşı kaybettiği bir gündü.

Duha şişeyi kafasına dikip nefessiz kalana kadar içti. Sabah aç karınla içtiği şey boğazını asit gibi yakıp geçmişti. İçkiyi dudaklarından uzaklaştırıp derin bir nefes aldığında hiç iyi görünmüyordu. "Neden?" Cevabını bulamadığı bir soruyu Kadem'e sordu. "Karun'u neden bana tercih etti?" Bu sabah öğrendiği tek şey Rengin'in evlilik haberi değildi. Son iki yıldır Rengin'in sadece onunla değil, Karun'la da görüştüğünü öğrenmişti!

Rengin meğerse iki yıldır iki adam arasında gidip geliyor ve en iyisini seçmeye çalışıyormuş! Duha sevdiği kadının sadakatinden şüphelenip onu hiç takip ettirmemişti. Üstelik Rengin'i düşmanlarından korumak için onu hep sır gibi saklamıştı. Rengin'i hedef hâline getirmemek için onunla olan ilişkisini hep gizli tutmuştu. Böyle yaparak Rengin'in işini kolaylaştırdığını hiç anlamamıştı.

Duha ile olan ilişkisini kimse bilmediği için bu âlemdeki başka bir adamla da rahatça düşüp kalkmıştı! Onu aldatmıştı, hem de iki yıl boyunca. Görüştüğü adam Karun Kalender'di! Ondan ölesiye nefret ettiğini bildiği hâlde ona gitmişti!

"Kenan ile konuştum," diyen Kadem'in sesiyle içmeyi bırakıp ona baktı. "Duyunca şoke oldu çünkü ne o ne de Karun gerçeği biliyormuş." Kadem'in ona olan bakışları fazla sıkıntılıydı. "Abi Karun henüz Rengin'in seninle olan ilişkisini bilmiyor çünkü iki yıldır Rengin ile ciddi

bir ilişkisi varmış." Bunları söylemek Kadem için hiç kolay değildi ama gerçek buydu. Bir kadının sadakatsizliğini hayretler içinde izliyordu.

Kadem, Duha'nın çaresizliğini görünce yenilgi içinde başını eğdi. Silah tutmaktan nasırlar oluşan parmaklarını saçlarına daldırdı ve kahverengi tutamlarının her birini dağıttı. Böyle bir rezilliğin içinde nasıl çıkacağını o da bilmiyordu. Rengin'in ne yapmaya çalıştığını çok düşünmüş ama mantıklı bir cevap bulamamıştı. Bu âlemdeki herkes Duha ve Karun'un arasındaki husumeti çok iyi biliyordu. Rengin her an birbirlerinin gırtlağına çökecek iki adamın arasındaki düşmanlığı iyice had safhaya taşımıştı.

İkisiyle de iki yıl boyunca gizli bir ilişki yürütmesi ve içlerinden biriyle evlenmeye kalkışması akıl kârı değildi. Bu alelade bir aldatma olamazdı. Karun'un can dostu Kenan ile görüşmüştü ve Kenan da onunla aynı fikirdeydi. Bu işin altında birileri vardı.

Rengin'in Duha'yı aldatması kabul edilemezdi ama o kadar adam varken onu can düşmanıyla aldatması akıllara farklı bir soru getiriyordu. Rengin bunu planlı yapmış olabilir miydi? Kenan'ın da şüphelendiği gibi ikisiyle yaşadığı bu ilişki aslında bir planın parçası olabilir miydi? Rengin'in amacı iki tarafı birbirine kırdırmak mıydı? Kenan ve Kadem bu şüphelerinden henüz kimseye bahsetmemişti ama ikisi de Rengin'i araştırmaya başlamıştı. En baştaki gibi sıradan bir araştırma değil, bu sefer kapsamlı bir araştırma başlatmışlardı.

İşin aslını öğrenene kadar Kenan'ın yapması gereken tek şey Karun'un Rengin ve Duha arasındaki ilişkiyi öğrenmemesiydi. Karun iki yıl boyunca Rengin'in onu aldattığını öğrenirse hiç acımaz onun işini bitirirdi. Rengin'in amacını ve bu işin arkasında kimlerin olup olmadığını anlamanın tek yolu Rengin'in bir süre daha yaşamasıydı. Bu yüzden Kenan gereken cevapları bulana kadar Karun'dan gerçeği saklayıp o kadına tahammül etmek zorundaydı.

Kadem ise her şey açığa çıkana kadar Duha'yı dizginlemeliydi. Karun'a bir kez daha savaş açması iki taraf için de ağır kayıplara neden olurdu. Bu da o kadının işine gelirdi. Kadem ona istediğini vermemek için bu öfkeli adamı yatıştırmalıydı. Duha bu kadar öfkeliyken her an her şeyi yapabilirdi.

Kadem birkaç ay önce yirmi sekiz yaşına giren genç bir adamdı. Duha'dan sadece iki yaş küçük olmasına rağmen şu zamana kadar ona karşı hiç saygıda kusur etmemişti.

Ona hayatını borçlu olduğunu hiç unutmaz, tüm kalbiyle ona minnet duyardı. Kendini ona adamışken olası bir tuzağa düşmesine izin veremezdi. Karun ve Duha birbirleriyle her konuda yarışan iki güçlü adamdı. Birileri, onlara hiç bulaşmadan Rengin aracılığıyla ikisini birbirine kırdırmayı planlıyor olabilirdi. Duha bu kadar öfkeliyken ve Karun aşktan kör olmuşken bu işi çözmek onların en yakınlarına, yani Kadem ve Kenan'a düşüyordu.

Ortak çıkarlar söz konusu olduğu için Kadem bir süre Kenan'a tahammül edebilirdi. "Piç, yediği yemeğin hesabını bile bana ödetti!" Kısık bir sesle Kenan'a küfrederken Duha onu duymadığı için şanslıydı. Karşı taraftan kimseyle görünmek istemiyordu.

Kadem, Duha'nın aklını ölümcül planlardan uzaklaştırmak için ona farklı alternatifler sunmaya başladı. "Abi istersen Rengin'in uygunsuz fotoğraflarını ifşa ederek Karun'u kızdırabiliriz. Karun'u öldürmek son seçeneğimiz olsa?" Zaten onu öldürmek de kolay değildi. Yıllardır denedikleri için bu konudaki başarısızlıkları bir hayli fazlaydı. Kenan'a sorsalar onun için de Duha ölümsüzdü çünkü onlar da yıllardır aynı şeyi deniyordu.

Duha duyduklarına inanamayarak Kadem'e bakmaya başladı. Yakışıklı yüzünde hayrete düşmüş bir ifade vardı. "Rengin'in uygunsuz fotoğraflarını paylaşmaktan mı bahsediyorsun?" Elindeki içki şişesini sıkarken doğru duyup duymadığından emin değildi.

Kadem yaklaşan tehlikeyi fark etmeyerek başını salladı. "Evet, elinde mutlaka birkaç fotoğrafı vardır." Emin olmak için gözlerini kıstı. "Var, değil mi?"

Duha'nın çenesinde bir kas seğirirken içki şişesini Kadem'in suratına geçirmemek için kendini zor tutuyordu. "Seviştiğim kadınların çıplak fotoğraflarını çeken biri gibi mi görünüyorum?"

"Evet."

"Kadem!"

Duha sesini yükseltince Kadem irkilerek hemen, "Affedersin abi," diyerek ciddi ifadesini korudu ama şüpheli bakan gözlerinde değişen bir şey olmadı. "Hiç mi yok?" Duha'nın fırlattığı şişeden son anda koltuktan atlayarak kurtulmuştu. Bunun cevabı hayır olmalıydı.

Kadem ayağa kalkıp yerdeki kırık şişeye kısaca baktı. Odadaki dağınıklığa bir yenisi eklenmişti. Duha'nın öfkeden çakmak gibi yanan siyahlarıyla karşılaşınca tekrar, "Affedersin abi..." dedi. Ceketinin önünü

ilikleyip yeniden onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Fotoğraf olayına atılırsak bizi parmaklarla ilgili kötü şöhretimizden kurtarır diye düşündüm," diyerek iyice Duha'nın sinirleriyle oynamaya başladı.

Duha onlara yanlış yapan insanların bir parmağını kesip koleksiyon yapıyordu. Kadem onun ilginç zevklerini sorun etmiyordu ama parmakları Kadem'e kestiriyordu. Hiç olmazsa bir akşam yemeğini iğrenerek yemek istemiyordu. Ya da parmaklarını kestiği insanlarla aynı ortama girince Duha'nın yanında kendisini cellat gibi hissetmek... Her düşmanının serçe parmağını koparmak yerine onları soyup çıplak fotoğraflarını çekmek daha az mide bulandırıcı olabilirdi.

Duha arkasına yaslanıp tehlikeli bakışlarını ona dikti. "Karun'un tüm parmaklarını istiyorum," deyince Kadem irkilerek panikledi.

"Abi, Karun Kalender'den bahsediyoruz. Herif kafamı gövdemden ayırır."

Kadem korkudan hızlıca konuşunca Duha dişlerini sıktı. "Benden korkmuyorsun ama o itin adı geçince bile titriyorsun!"

Kadem sırıtarak, "Kenan da Karun'un karşısında çok rahat ama senin karşında nefes bile alamaz," diye farklı bir bakış açısı sundu. Herkes en yakınındaki kişinin samimiyetine göre hareket ederdi.

"Kenan senin kuman mı, Kadem?" Duha bunu ciddi ciddi merak ediyordu. "Her konuda onunla yarışıyorsun."

"Sen de Karun ile yarışıyorsun."

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın, sus Kadem!" Çoğu zaman Kadem'in Karun'un adamı olmasını istiyordu. En azından onun yerine Karun denen piçin sinirleriyle oynardı. Hâlâ kâbus görünce yastığını alıp Duha'nın odasına geliyordu! Neyse ki artık sabah uyandığında Kadem'i yatağında değil, odadaki koltukta uyurken buluyordu.

Dışarıdan bakıldığında yirmi sekiz yaşında olgun biri gibi görünebilirdi ama Kadem'in çoğu davranışı fazla çocukçaydı. Biraz daha üzerine gelirse Rengin'in fotoğraflarını ifşa etmek yerine Kadem'in rezilliklerini ifşa edebilirdi. Sağ kolunun her gece yatmadan önce evdeki tüm ışıkları açtığını, gizli gizli çilekli süt içtiğini ve cebinde hâlâ şeker taşıdığını bilmek Rengin'in çıplak fotoğraflarından daha ilgi çekici olabilirdi.

Kadem'in atlatamadığı çocukluk travmalarının cezasını yıllardır o çekiyordu.

Duha tekrar sessizleşince suskunluğu Kadem'i endişelendirdiği için, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kaygılı bir ifadeyle. Konuşmayı bıraktığı an aklını Rengin ile meşgul ettiğini iyi biliyordu.

Duha kısık bir sesle, "Karun'u ortadan kaldırmayı," deyince Kadem gülmemeye çalıştı. Ofisin camından karşıdaki devasa binayı işaret etti.

"Keşke bunu Karun gelip karşımıza holding dikmeden önce söyleseydin. Bir günde yok olacak gibi görünmüyor..." Duha'nın gazap dolu bakışlarıyla karşılaşınca başını eğdi ve suçlu çocuklar gibi kısık bir sesle, "Affedersin abi," dedi. Gün içinde Kadem'in en sık kullandığı cümle bu olmalıydı.

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda bu sefer Kadem onu konuşturmaya çalışmadı. Tüm girişimleri başarısız olduğu için onun sessizliğine ortak olmaya karar verdi. Fakat bu sefer de yaptıklarıyla Duha'yı kızdırmaya başlamıştı. Çünkü cebinden çıkardığı çilekli şekeri hışırtılar çıkartarak açmış ve ağzına atmıştı. Ceketinin cebini karıştırıp küçük bir krem kutusu çıkarırken Duha büyük bir sabırla onu izliyordu.

İster istemez Kadem'in olduğu ve diğer herkese gösterdiği kişiyi birbiriyle kıyaslıyordu. Kahverengi saçları tarak yüzü görmemiş gibi dağınık görünürdü ama aslında onları her gün tarayıp özellikle dağınık bir hâle getirirdi. Depoda işkence ettiği adamlar onun soğuk gözlerine bakmaya korkardı, lakin Duha'nın yanında gözleri hiç soğuk bakmazdı. Aksine her defasında kahverengi gözleri küçük bir çocuğun haylazlığıyla ışıldardı. Onu tanımayan kimse Kadem'in gerçekte nasıl biri olduğunu anlayamazdı.

Kutunun kapağını açmasını izledi. İnsanların parmağını kopartan parmaklarıyla krem kutusuna daldı. Çıkardığı kremi parmağıyla yüzüne sürmeye başlamasını Duha şaşkınlık içinde izlemeye başladı. "Ne zamandır krem kullanıyorsun?" Karun'u nasıl öldüreceklerini konuşmak yerine Kadem'in kullandığı kremi konuşuyorlardı!

Kadem büyük bir titizlikle parmağındaki kremi yüzüne sürerken, "Güneş kremi," dedi sakince. Sakallarına değdirmeden kremi yüzüne sürmeye çalışıyordu. Zaten doğru düzgün tıraş olmasını bile becerememediği için hâlâ Duha onu tıraş ediyordu! "Son zamanlarda cildim çok tahriş olmuş. Güneş yanıklarından koruyor."

Duha hiçbir şey anlamadığı hâlde anlıyormuş gibi başını salladı. "Önemli bir şey olsa gerek."

Kadem yüzündeki pembe kremi işaret etti. "Çok işe yarıyor, hem bu krem çilekli." Son kısmı söylerken fazla heyecanlanmıştı.

"Kadem onu yemeye kalkışırsan bu sefer beynini dağıtırım!"

"Abi kremi niye yiyeyim?" Yanaklarındaki kremi tenine yedirmeye başladı. "Yüz kremi yenilmez."

"Sabun da yenilmez ama en son çilekli diye banyodaki sabunu yemeye kalkıştın." Duha hayıflanarak Kadem'in kucağındaki krem kutusunu işaret etti. "Tadına baktın, değil mi?"

Kadem cevap vermekte tereddüt edince Duha sinirden güldü. "Tadı iyi miydi bari?"

Kadem yüzünü buruşturup, "İğrenç bir tadı var," deyince Duha bu hâldeyken bile yüksek sesle güldü. İçinde çilek olan her şeyi yemeye kalkışırdı. Sırf bu yüzden Duha'nın alerjisi olmasına rağmen dolaptaki her şey çilekli şeylerden oluşuyordu. Kadem ona zarar verecek şeyleri tüketmesin diye Duha, kendisine zarar veren bir meyveyle dolabı dolduruyordu.

Kadem avuç içleriyle yüzüne sürdüğü kremi cildine yedirdikten sonra krem kutusunun kapağını kapattı. Kutuyu cebine koyduktan sonra başını kaldırıp Duha'ya baktı. Şimdi ifadesi daha ciddiydi. "Rengin seni Karun ile Karun'u da seninle aldatmış. Karun henüz bunu bilmiyor." Karun'un da burada kurban olduğunu bilirse belki öfkesi biraz yatışır, diye düşündü. Kalenderlere bulaşmak iyi bir fikir değildi.

Duha çatık kaşlarla başını hafifçe salladı. "Karun'un bilmediğini tahmin edebiliyorum." Sesi tükürürcesine çıkmıştı. "Başka bir adamın kadınına göz koyacak kadar haysiyetsiz değil." Ama burada bilmediği başka bir şey vardı: Rengin tam olarak kimin kadınıydı? İkisinin de Rengin ile iki yıllık bir ilişkisi varken bu kadın kimi kiminle aldatmıştı?

Kadem yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşırken, "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. Kadem'e kalsa çoktan Rengin'in infazını gerçekleştirirdi çünkü bu adamlar için ihanet ölüm demekti. Fakat bu işin arkasında kimlerin olduğunu öğrenmeden bunu yapamazdı.

Duha'nın gözlerinde gördüğü öç duygusuyla kolay bir ölüm planlamadığını anladı. Duha manipülasyon ve strateji uzmanı olduğu için her zaman aklına hiç olmayacak planlar gelirdi. Zaten yaptıkları iş de tam olarak strateji üzerineydi. Onların şirketi Karun'un güvenlik şirketinin karşısındaydı. Karun'un işi insanlara koruma sağlamaktı fakat Duha'nın

işi tamamen manipüle üzerineydi. Özellikle seçim zamanlarında ülkenin her yerinde insanlar onlara gelirdi.

Onlar için gereken tüm seçim kampanyalarını hazırlayıp insanları manipüle etmek onların işiydi. Hiçbir vasfı olmamasına rağmen bir adamı Meksika'nın başkanı yaparak isimlerini her yere duyurmuşlardı. Adam onlara hatırı sayılır bir para ödemişti ve karşılığında Duha'dan ona seçimleri kazandırmasını istemişti. Bu işlerde Duha ve ekibi en iyisiydi. Önce Roberto denen adamın hayatına çekidüzen vermişlerdi.

Roberto seçimlere adaylığını koymadan önce onlara gelerek akıllılık etmişti. Böylece gazetecilerin hedefi olmadan Duha ona ait tüm skandal haberleri mahkeme kararıyla sildirtmişti. Sitelere düşen çirkin haberlerin hepsini ortadan kaldırması onun için zor olmamıştı. Gece hayatını ve kadınları ona yasaklamış, seçimler başlamadan önce Roberto'yu birçok hayır işine zorlamıştı.

Halkın gözünü boyamak için yapılan bağışlar, sevilen çocuklar ve korunan kadınların haberleri için Roberto'yu zorlamıştı. İstediği pozlarla medyayı doldurmuştu. Roberto seçimler için adaylığını koyduğunda Duha'nın hackerleri rakiplerinin karanlık sırlarına erişim sağlamış ve sırasıyla her biri için yeni skandallar patlak vermişti. Böylece Roberto gibi işe yaramaz bir adamın şansını yarı yarıya arttırmışlardı.

Mikrofonlara konuşacağı şeyleri bile Duha'nın ekibi tarafından önceden ona veriliyordu. Gereken anketler, afişler ve sloganlar bile onlar tarafından hazırlanmıştı. Hatta parayla satın aldıkları insanları kamera önüne çıkartıp Roberto lehine konuşturmuşlardı. Duha, Meksika halkının gözünü boyayıp uzun uğraşlar sonucu Roberto'yu onların başına getirmişti. Evet, Roberto gibi rezil bir insana o seçimi kazandırmışlardı.

Onlar manipüle ve strateji uzmanlarıydı. Roberto'ya kazandırdıkları bu seçim onların adını her yere duyurmuştu. Bu yüzden Kadem, Duha'nın Rengin ve Karun için yeni planını merak ediyordu. Çünkü Karun gücünü, Duha ise zekâsını konuştururdu.

Duha'nın siyah gözleri dizinin üzerinde hareketsizce duran sol elinde oyalanırken derin bir nefes aldı. "Bu evliliğe izin vermeyeceğim," dediğinde Kadem onun kararlı bakışlarından çoktan bir şeyler düşünmeye başladığını anladı. "Karun asla Rengin ile evlenemeyecek." Onlara bu mutluluğu yaşatmayacaktı.

"Aklından ne geçiyor? Onlara nasıl engel olacaksın?"

"Ben değil, aralarına giren bir kadın engel olacak." Dizindeki sol elini yavaşça sıkıp açmaya başladı. Nihayet elini yeniden kıpırdatmaya başlamıştı. "Karun'a Rengin'in benimle olan ilişkisini söylemek onun için ödül olur." Rengin'in nasıl bir kadın olduğunu gösterip ona iyilik yapmayacaktı. Bunu yaparsa Karun, Rengin'i siler ve yoluna devam ederdi. Rengin ile evlenmeyi düşündüğüne göre en az Duha kadar onu seviyor olmalıydı. İşte Duha onu büyük sevgisinden vuracaktı. Araya giren bir kadın ikisini birbirinden uzak tutacak ve bir araya gelmelerine engel olacaktı. Bu iş için seçeceği kadın ikisine de hayatı dar etmeliydi.

Kadem iyice meraklanarak koltuktan öne doğru eğildi. "Bu nasıl olacak? Karun'u sen de iyi tanırsın, hayatında bir kadın varken asla başka bir kadına yan gözle bakmaz."

Duha güldü. "Kalender böyle biri olduğu için hayatına bir kadın girmeli. Eğer evlenirse karısından nefret etse bile ona ihanet edemez." Evlilik lafını duyunca Kadem kahverengi gözlerini irice açtı. Şaşkınlığı yüzünden okunurken Duha başını salladı. "Evet, Rengin'den önce davranıp Karun'u evlendireceğiz."

Duha çoktan her şeyi planlamıştı. Ne Karun ne de aralarına girecek olan kadın evlendiklerini bilecekti. Hayır, bu öyle sahte bir evlilik olmayacaktı çünkü geçerliliği daim olsun diye nikâh gerçek olmalıydı. Bu yapılabilirdi evet, bu mümkündü. Nikâhta sahtekârlık yapılarak ortaya gerçek bir evlilik çıkartılabilirdi. Böyle şeyleri yapmak Duha'nın uzmanlık alanına giriyordu. Karun'un evliliğini planlamak onun için çok basit bir işti.

Kafası karıştığı için Kadem hiçbir şey anlamamıştı. Başını omzuna doğru eğip, "Abi şu işi daha detaylı anlatsan?" dediğinde Duha sonunda neşelenmeye başlamıştı. Kurduğu planın detayları biraz da olsun ona rahat bir nefes aldırmıştı.

Ayağa kalktığında Kadem'in meraklı bakışları onu güldürdü. "Bana para için anasını, bacısını hatta kendisini bile satacak birini bul."

"İstediğin paraya tapan bir kadın mı?"

"Hayır, bu iş için istediğim kişi paranın kölesi olan bir adam." Başını çevirip omzunun üzerinden Kadem'e baktı. "Kendini bir kadına Karun Kalender olarak tanıtıp kadını kendine âşık edecek. Kadın ona sırılsıklam âşık olunca onunla evlenecek ama Karun Kalender ismiyle evlenecek." Bu plan hatasız işlemeliydi.

Duha parmaklarını açıp kapatarak egzersiz yaparken planından Kadem'e bahsetmeye devam etti. "Karun'un kimliğindeki fotoğrafı bulduğumuz adamın fotoğrafıyla değiştireceğiz. Bu şekilde nikâh işlemlerini başlatacağız. Kadın bunu bilmeyecek çünkü nikâh kıyılana kadar her şeyle biz ilgileneceğiz. Düğüne kadar adamlarımız kadının gölgesi gibi olacak. Evleneceği adamın bir sahtekâr olduğunu biz isteyene kadar öğrenmeyecek. Bir sahtekârdan her kadının hayalini süsleyen bir adam yaratacağız. Onu iyimser, düşünceli, romantik ve ağzı iyi laf yapan birine dönüştüreceğiz." Bu yapılabilirdi.

Onu şaşkınlık içinde izleyen Kadem'in surat ifadesini fazla komik buldu. "Neden bu kadar şaşırdın? Bunlar hep yaptığımız şeyler." Kötü bir ürünü süsleyip onu değerinin iki katı fiyatına satmak onların işiydi. Bu iş için fazladan efor harcamalarına bile gerek yoktu. Kimlikteki fotoğrafı değiştirerek gerçek bir nikâh kıyılabilirdi.

Duha pencereye doğru yürürken ellerini pantolonun ceplerine koydu. "Kimlikte kullanılan fotoğraf dışında diğer her şey gerçek olacağı için nikâhın iptalini isteyemezler." Bunu ilk kez yapan kişi Duha olmayacaktı çünkü bunun benzerlerini daha önce duymuştu. Nikâhta hile gerçekten yapılabilirdi.

Zaten nikâh kıyılır kıyılmaz nikâh cüzdanındaki fotoğraf da dâhil olmak üzere kayıtlardaki tüm fotoğrafları Karun'un fotoğrafıyla değiştireceklerdi. Buldukları adam düğüne kadar her gün Karun'un imzasına çalışacaktı. Nikâh kıyılırken attığı imza bile Karun'a ait olmalıydı. Karun'un avukatları bu nikâhtaki açıkları bulamasın diye çok temiz çalışmalılardı. Yasalar önünde Karun gerçekten onların seçtiği bir kadınla evli olmalıydı.

Duha planladığı bu şeylerin hepsini yapacaktı fakat ortaya ne kadar kusursuz bir iş çıkartacağını henüz o da bilmiyordu.

Kadem ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Diyelim ki planladığın gibi onu evlendirdik ama kadını boşayabilir veya onu vurup bir saniyede dul kalabilir." Karun'un kadından kurtulması bu kadar kolayken neden onu evlendirmekle uğraştıklarını anlamamıştı.

Duha camdan dışarıyı izlerken düşünceli bir ifadeyle, "Evet, Karun ondan kurtulabilir," diyerek başını salladı. "Bize Karun'a bile kök söktürecek bir kadın lazım." Seçecekleri kadın konusunda hata yapamazlardı çünkü zayıf bir kadın seçmek onun ölümüne neden olabilirdi.

Gözlerini Kadem'e dikip son derece ciddi bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Her konuda Karun'a ters bir kadın bulmalısın." O piç kurusuna mutlu olacağı bir kadını sunacak değildi. Karun karısından nefret etmeliydi.

Duha hızlı bir şekilde istediği kadının özelliklerini saymaya başladı. "Dağınık bir kadın olsun ama nasıl giyindiğini bilecek kadar da özenli. Karun gibi bir adamı istediği an ters köşe yapacak kadar zeki fakat onu sinirden deliye çevirecek kadar da aptal olsun. Mümkünse kimi kimsesi, ailesi falan olmasın." Tek başına yaşam savaşı veren insanlar en küçük rüzgârda sarsılmayacak kadar güçlü olurlardı. Bir tek hayatın silsilesini yiyen bir kadın, Karun'un saldırılarından sağ çıkabilirdi.

"Rengin'in tam tersi bir kadın olsun ki Karun onda sevecek hiçbir şey bulamasın," diyen Duha böyle bir kadının olduğunu bile sanmıyordu ama şansını deneyecekti.

"Nefret ettiği bir kadınla evli olmak Karun'un cezası olmalı, bu yüzden kadının Rengin ile hiçbir benzerliği olmamalı. İnatçı, kolay kolay geri adım atmayan ve gururlu biri olmalı. Karun'un çevresine girecekse düşmanları tarafından bir günde ortadan kaldırılması işime gelmez. Bu yüzden kendini korumayı bilen birisi olsun." Gözlerini Kadem'in kahvelerine dikip, "Öyle bir kadın olsun ki hem Karun'a hem de Rengin'e cehennemi yaşatsın," dedi hınçla.

O kadın farkında olmadan Duha için çalışacaktı çünkü Rengin'in yeniden Duha'ya dönmesini sağlayacaktı. Rengin'in ihaneti bile Duha'nın kalbinden onu söküp atamıyordu. Rengin sürünerek de olsa ona yeniden gelecek ve ondan af dileyecekti.

Onu Karun'dan geri alacaktı!

Kadem homurdanmaya başladığında gözlerinin ardındaki umutsuzluğu gizleyemiyordu. "Tarif ettiğin gibi bir kadın bulmak çok zor."

Duha'nın dudakları tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Zor ama imkânsız değil. Bizimkilere haber ver, araştırmaya başlasınlar. Bakalım Karun Kalender'in müstakbel eşi nereden çıkacak?"

Oysaki aradıkları kadın bu şehirde bile değildi.

Kadem başını sallayarak kapıya doğru yürüdüğünde, "Kadem," diye seslenip onu durdurdu. Pencereden Karun'un ofisini izlerken derin bir nefes aldı. "Bulacağın adam müstakbel geline elini bile sürmesin. Unutma, o kadın yakın bir zamanda Karun Kalender'in karısı olacak. Yaşamak istiyorsa ona elini sürmez."

Karun'u evlendirmeye kalkışıyor olabilirdi ama Duha duracağı yeri de iyi biliyordu. Karun onun adıyla bir adamın evlendiğine bile tahammül edebilirdi. Fakat onun adını kullanarak karısıyla düşüp kalkan bir adamın varlığını öğrenirse kan gövdeyi götürürdü. Duha bile bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdi. Karun'un hassas olduğu konuları çok iyi bildiği için sınırları aşmazdı.

Karun görünürde bir güvenlik şirketini yönetiyordu. Ancak müşterilerine sadece koruma sağlamıyordu, aynı zamanda onlara tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırıyordu. Çok temiz çalıştığı için asayiş bile işin karanlık boyutunu ortaya çıkartamıyordu. Fakat gerçek buydu, Karun Kalender her işini illegal yollarla halleden karanlık bir adamdı. Duha da onlardan biri olduğu için yeraltı dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyordu.

Bu adamlar mafya değildi çünkü mafyalar bile destursuz onların bölgesine girmeye cesaret edemezdi. Bu adamlar hepsinden daha öteydi. Saygın ama karanlık. Sahip oldukları mal varlıkları onları Türkiye'nin sayılı zenginlerinin içine dâhil ediyordu. Ülke ekonomisine büyük bir katkıda bulunan milyon dolarlık adamlardı. Fakat bu paranın kaynağı hayal dahi edemeyecekleri işlerden geliyordu.

Siyasetin içindeydiler lakin onlardan biri değillerdi. Yaptıkları işler bile birbirleriyle bağlantılıydı. Duha kimin koltuğa geçeceğine karar verir, Karun ise o kişiye koruma sağlardı. Fakat gazetelere poz veren o adamlar bile onların kuklasıydı. İstedikleri konum için Duha'ya, yaşamak için de Karun'a giderler, bunun için onlara servet yağdırırlardı.

Dünyanın her yerinde hatırı sayılır müşterileri vardı ve onlar değil, Duha ve Karun onları seçerdi. Bu şehir onlara aitti çünkü perde arkasında istedikleri gibi yönetiyorlardı. Bu yüzden ikisinden de kurtulmayı isteyen çok fazla kişi vardı. İşin komik tarafı onlar da birbirlerinden kurtulmayı istiyordu çünkü bir ipte iki cambaz oynamazdı. Lakin tüm düşmanlarını kolayca saf dışı bırakan bu adamlar, bir tek birbirlerini alt edemiyordu.

Bugün Rengin'i ondan alarak Karun kazanmış gibi görünebilirdi.

Fakat yarına kazanan Duha olacaktı çünkü daha Karun, Rengin ile evlenmeden başka bir kadının kocası olacaktı.

İstanbul'da kurulan tuzaklardan bihaber Adana'da yaşayan bir kadın, bugün kaderinin değiştiğini henüz bilmiyordu. Bige Efil Saka dâhil

olacağı tüm tuzaklar ve kirli oyunlardan habersiz bir şekilde son huzurlu saatlerini yaşıyordu.

İşin trajik yanı yaptığı bu planla Duha da başına geleceklerden bihaberdi çünkü oynadığı bu kirli oyunda bir değil iki kadın kurbandı.

Elay Zemheri adında bir kadın, kocasının onu aldatacağından habersiz bir şekilde mutfağında kurabiye yapmakla meşguldü. Kocasının para için başka bir kadını baştan çıkartacağını, sahte bir isimle o kadını kendisine âşık edeceğini henüz bilmiyordu. Elay henüz aldatılacağını, ihaneti tadacağını bilmiyordu. Ve en acısı da Elay henüz karnındaki bebeği kaybedeceğini bile bilmiyordu.

Duha kimin ahını aldığını Elay ile karşılaşana kadar asla anlamayacaktı.

Bugün bu odada kurulan bir tuzak hepsinin hayatını kökünden sarsmaya gebeydi.

1

KİMİNLE EVLENDİM BEN?

"İnsan kimseyi tam bir teslimiyetle sevmemeliydi
çünkü bugün uğruna ölmek istediğin kişi,
yarına öldürmek istediğin kişi olabilirdi."

İnsan çok mutlu olunca mutluluğunun bozulmasından korkuyordu. Ben de korkuyordum. İçine daldığım bu masaldan bir anda sıçrayarak uyanmaktan çok korkuyordum. Hayatımda hep kötü şeyler olduğu için çektiğim acılardan sonra yeni yeni mutluluğu yakaladığımı söyleyebilirdim. Benim hayatım ortalama bir insanın hayatından farklı değildi. Onlarla aynı çocukluğu yaşamış, aynı okullara gitmiş, aynı gençlik maceralarını tatmış ve aynı işlerin peşinden koşmuştum.

Beni onlardan farklı kılan hiçbir şey yoktu ve aynı zamanda çok şey vardı. Ben bir arkeologdum çünkü farklı bir şeyler arzuluyordum. Farklı yerlere gitmek, farklı kültürler tanımak ve farklı insanların arasına karışmak beni mutlu eden şeylerdi. Ben aslında maceraperest veya özgür ruhlu değildim çünkü benim istediğim hayatıma bir farklılık katmaktı. Belki de asıl istediğim bana farklı ve özel olduğumu hissettirecek bir şeyler veya biriydi.

Evet, benim asıl istediğim buydu, biri için özel olmak.

Karun ile tanışana kadar içten içe böyle bir şey istediğimi bile bilmiyordum. Ancak dört ay önce hayatıma giren bu adam en gizli tutkularımı benim için açığa çıkarmıştı. Oradan oraya sürüklenip seyahatler yapan bir kadın olmayı değil, bir adama ait olmayı istediğimi bana kanıtlamıştı. Onunla ilgili her şey o kadar mükemmeldi ki çoğu zaman bu kadar kusursuz olması beni korkutuyordu.

Bana yaşattığı bu güzel rüyanın bozulmasından korkuyor, onunla ilgili hiçbir şeyin büyüsü bozulsun istemiyordum. Tanışalı sadece dört ay olabilirdi ama hayatım boyunca bir tek ona aitmiş gibi hissediyordum. Sanki yirmi altı yıl boyunca hep onu beklemiş gibiydim. O olağanüstü biriydi.

Aynadaki yansımama baktıkça yüzümdeki tebessüm daha da büyüyordu. Annemin gelinliği düşündüğümden daha çok yakışmıştı. Birkaç tadilattan sonra kullanmaya hazır bir hâle gelmişti. Doksanlardan kalan bir gelinliği fazla değiştirmeden günümüze uyarlamıştım. Gelinliğin karpuz büyüklüğündeki şişkin kollarını daraltmış ve kısaltmıştım. Şimdi

yarım koldu ama bu hâliyle daha güzeldi. Yakasındaki dantelleri sökmüş ve yakasını biraz açtırmıştım.

Göğüs dekoltesi sevdiğim için fazla abartılı olmayacak bir şekilde küçük bir dekolte bırakmıştım. Bunun dışında belimi olduğundan daha ince gösterecek şekildeydi. Uzun eteği yerde süründüğü için etek boyunu biraz kısaltmıştım. Pekâlâ, sanırım gelinliğin üzerinde biraz fazla oynamıştım ama ortaya çıkan sonuçtan memnundum.

Saçlarımı dağınık topuz yaptırarak aralarına birkaç inci toka taktırmıştım. Kuaförün elinden çıkan saçlarımın rengi olduğundan daha koyu görünüyordu. Belki de odamdaki perdenin kapalı olması saçlarımın rengini gözlerimin kahvesiyle uyumlu bir hâle getirmişti. Yüzümde hafif bir makyaj ve dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı. Bir bütün olarak fena görünmediğimi itiraf etmeliydim. Birazdan evlenecektim, bunun düşüncesi bile aynanın karşısında daha uzun kalmama sebep oluyordu.

Bugün her zamankinden daha fazla Karun'a güzel görünmek istediğim için bir türlü aynanın karşısında ayrılamıyordum. Elimde fondöten ve fırçayla aynanın karşısında duruyor, ara ara yüzüme fondöten takviye ediyordum. Tek istediğim evlendiğimiz gün Karun'un gördüğü en güzel kadın olmaktı. Yatak odasının kapısı çaldığında bile hâlâ aynaya bakıyordum.

"Bige, çıkmayı düşünüyor musun?" Karun'un sesini duyunca tebessüm ettim. Son yarım saattir her beş dakikada bir kapımı çalıyordu.

"Bige," diye seslendi tekrardan. "İçeri giriyorum."

Kapı açıldığında derin bir nefes aldım. Heyecandan dolayı aldığım hızlı nefesler yüzünden göğüs kafesim hareket ediyordu. Odaya girdiğini gösteren adım seslerini duyunca heyecanım daha da arttı. Boy aynasının karşısında öylece dururken adım adım bana yaklaştı. Arkamda durunca aynadaki yansımasını gördüm. O beni izliyordu, ben de onu.

Karun aynadaki yansımama mest olmuş gibi bakarken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Kollarını uzatıp belimi kavradı ve sırtımı göğsüne yasladı. "Hep bugünü beklemiş gibiyim." Onun kollarındayken âdeta kuş gibi titriyordum. Omurgamdan başlayan bu soğuk ürperti bir tek onun yanındayken ortaya çıkıyordu.

Aynada göz göze geldiğimizde kahvelerim onun siyahlarını büyük bir aşkla kucakladı. Gözlerimde gördüğü ışıltı beni ele veriyordu. "Bige." Beni izlerken kısık bir sesle, "Birazdan karım olacaksın," diye mırıldandı.

Kendini buna inandırmak ister gibiydi. En az benim kadar bunun gerçekliğini sorguluyordu. "Benim olacaksın."

Parmakları belime sürtününce nefes alışlarım hızlandı. Elleri karnımın üzerinde birleşince sesli bir şekilde nefesimi verdim. Başını eğip dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. Aynadan her hareketini izliyordum. "Titriyorsun." Konuşurken dudakları kulağıma değiyor, sıcak nefesi henüz soyunmadan beni hazzın kollarına itiyordu.

Karun'un dudakları kulağıma sürtünerek boynuma kayınca yutkundum. Boğazım kuruyup düğüm olduğunda artık nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Dudaklarını boynuma bastırdığında iniltim odada duyulan tek şeydi. Güldü. "Vücudun bana çok kolay tepki veriyor." Bundan memnunmuş gibi gülüşü keyifliydi.

Haklıydı, en küçük dokunuşuyla vücudum alev alev yanarak ona tepki veriyor, onu istediğimi belli ediyordu. Ancak Karun bazı şeyler için evliliği bekliyordu. Daha önce birkaç kez beni reddetmiş ve düğün gecemize kadar beklememiz gerektiğini söylemişti. Dudakları boynumda gezinmeye başlayınca elimde tuttuğum fondöten ve fırça yere düştü. Kollarımı güçlükle hareket ettirip karnımdaki ellerini sıkıca tuttum.

Boynuma bıraktığı küçük öpücüklerin etkisiyle bacaklarım titrediği için her an düşecek gibiydim. Karnımdaki ellerini sıkıca tutup onun desteğiyle ayakta durmaya çalışıyordum. Dudakları boynumda gezinirken boğuk bir sesle, "Nikâh memuru aşağıda bizi beklemeseydi..." dedi ve karnımdaki bir elini çekerek yukarı kaydırdı. Sol göğsümü sertçe avuçladı. "Bu gelinlikten hemen şimdi kurtulabilirdim."

Avuçlarının içindeki göğsümü sıkınca bu sefer iniltim daha yüksek ve tutkuluydu. "Bunun için düğün gecesini beklediğini sanıyordum?" Ona sataştıktan sonra başımı diğer omzuma doğru eğdim. "Öpücüklerini eşitlemelisin." Aynı sayıda boynumun bu tarafını da öpmeliydi. "Toplamda dokuz öpücük," dediğimde bu onu güldürdü. Çift olan her şeyi eşitlemek gibi takıntılarım vardı. Boynumun bir tarafına kondurduğu dokuz öpücüğü diğer tarafa da kondurmalıydı.

Karun tüm öpücüklerini eşitleyince yavaşça ona doğru dönerek ellerimi omuzlarına koydum. Titremelerimi fark ettiği için belimi tutarak bana destek oldu. Uzun boyundan dolayı başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin hedefinde dudaklarım vardı. Siyah hareleri şimdi eskisinden daha koyu bir renkteydi. "Bence nikâh memuru biraz

bekleyebilir," derken sesim bile titrek çıkmıştı. Bu kadar heyecanlanmam normal değildi.

Elimi uzatıp benimkilerin bir benzeri olan kahverengi saçlarına dokundum. Benim saçlarım daha koyuydu. Arkaya doğru taradığı saçlarını bozmamaya dikkat ederek onlara dokundum. Sadece saçlarına dokunmak bile bana cenneti yaşatıyor, dünyanın en muhteşem duygusuymuş gibi hissettiriyordu. Onunla ilgili her şey fazla özeldi, *benim özelim.*

Parmaklarım kayarak alnına dokundu. Saçlarını arkaya doğru taradığı için geniş alnı gözlerimin hedefindeydi. Parmak uçlarımla alnındaki belli belirsiz düz çizgilere dokundum. Otuz yaşında olduğu için aramızda sadece dört yaş vardı ama benden çok daha büyük gösteriyordu. "Çoğu zaman gerçek olduğuna inanamıyorum." Kısık çıkan sesim onun dudaklarında küçük bir gülümseme oluşturdu. Gülüşü her defasında dudaklarımda tebessüm bırakırdı. Onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu.

Alnındaki parmaklarım kalın kaşlarından kayıp biraz aşağıya indi. Parmaklarımın altındaki gözlerini yumdu ve ben kirpiklerinin her bir teline dokundum. "Bu alışkanlığını hep garip bulmuşumdur," derken gülümsüyordu. "Dokunarak beni tanımak ister gibisin ama beni tanıyorsun."

Hayır, dokunarak onunla ilgili her detayı aklıma kazıyor, sevdiğim yüzünü belleğime kaydediyordum. Sevdiğim tüm insanlara bunu yaptığımı bilmese de olurdu. Bu engel olamadığım bir dürtüydü, belki de üstesinden gelemediğim bir korku.

Bir zamanlar görme engelli biri olduğumu henüz ona söylememiş, aynaya baktığımda gördüğüm bu gözlere hâlâ alışamamıştım.

Parmaklarım gözlerini özgür bırakınca yavaşça yumduğu gözlerini açtı. Bu sefer de burnuna dokundum. Parmağımı burnunda kaydırdığımda kaşlarını hafifçe çatması beni güldürdü. Kemerli bir burnu olduğu için aynaya bakarken bile rahatsız oluyordu. Yüzünde nefret ettiği tek şey burnuydu. Hafif eğilimli olması onu rahatsız ediyordu, oysaki bu onu daha karizmatik gösteriyordu. Onun kendinde kusur olarak gördüğü şeyler bile bana fazla kusursuz geliyordu.

İki elimi kaldırıp yanaklarına dokundum. Avuçlarımın içine sakalları batmıyordu çünkü daha bu sabah tıraş olmuştu. Onu her şeyiyle hissetmek istediğimi bildiği için sabırlı olmaya çalışıyordu. Ancak

huzursuzluğunu hissediyordum. Her defasında yaptığı gibi yine beni durdurmaya çalıştı. "Bige, yeter."

Ne zaman onun yüzünü ellerimle tanımaya kalkışsam bitirmeme izin vermiyordu.

Bunu çok yavaş yapıyor olmalıydım ki beklemekten sıkılıyordu. Bir adım geriye atıp avuçlarımı yine boş bırakmasına üzüldüm ama belli etmedim.

Artık görüyorsun, vazgeç bu alışkanlıktan Bige.

Ama korkuyordum, kendimi tekrar o karanlık dünyanın içinde bulmaktan çok korkuyordum. Çocukken geçirdiğim o kaza bende böyle bir korku bırakmıştı.

Suratımın asıldığını görünce, "Özür dilerim," diyerek tekrar bana yaklaştı. Elini uzatıp avuç içini yanağıma bastırdı. "Ama ne zaman bunu yapmaya kalkışsan on beş dakikayı buluyor." Hınzırca gülerek beni neşelendirmeye çalıştı. "Bu süreyi azaltamıyor muyuz?"

Gözlerimiz tekrar birleşince, "Bige," diye fısıldayarak üzerime eğildi. "Seni seviyorum." Dudaklarıma doğru eğilerek, "Seni çok seviyorum," dedi. Bunu söylemekten asla bıkmayacak gibiydi.

Kollarımı boynuna dolayıp kalbimde taşan yoğun bir sevgiyle ona gülümsedim. "Ben de seni seviyorum." Onu gerçekten çok seviyordum. Karun tam beni öpmek üzereydi ki başını çevirip pencereyi kontrol edince ondan uzaklaştım. Bu yaptığı şeyle yine tüm keyfimi kaçırmıştı. Bunu hep yapıyordu.

Ondan uzaklaştığımı görünce endişelenerek, "Sorun ne?" diye sordu. Surat asmamı sevmiyordu, özellikle böyle bir günde.

"Karun benden ne saklıyorsun?" Bir şeyler gizlediği gün gibi ortadaydı.

Gülümsemek için kendini zorladı ama gerginliğini hissediyordum. "Bir şey sakladığımı da nereden çıkardın?" Tabii ki hâl ve hareketlerinden.

Kapalı perdeleri gösterdim. "Sen rahatsız oluyorsun diye artık gündüzleri bile evdeki perdeleri hiç açmıyorum." Evimin her köşesi artık gölgeli bir karanlıktı. Uzun süre karanlıkta kalan biri olarak benim ışığa ve canlı renklere ihtiyacım vardı. Fakat onun için karanlığı tekrar hayatıma almış gibiydim.

Gün ışığının ışıltısını görmeye ihtiyacım vardı ama son günlerde bundan da vazgeçmiştim. Karun bundan hoşlanmıyor diye ihtiyacım olan canlı renkleri evime girince bulamıyordum. Ne zaman kapıdan

içeri girsem kasvetli bir hava beni kucaklıyordu. Tüm hayatım boyunca defalarca geçici körlük yaşamıştım. Birçok kez ameliyat olup gözlerimi yabancı ellere teslim etmiştim. Her ameliyata bir umutla girmiş ve gözlerimdeki bandajın çıkarılmasını aynı umutla beklemiştim. Fakat her defasında aynı görme bozukluklarıyla karşılaşmıştım.

Gözlerim tamamen işlevini kaybettiğinde ise üç yıl boyunca sonu gelmeyen bir karanlığa mahkûm olmuştum. Tam üç yıl boyunca ismim nakil sırasında kaldı. Üç yıl boyunca bana uygun bir donör bulunsun diye bekledim. Üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra gözlerimi kaybetmem beni bir nevi şanslı kılıyordu. Çünkü bulanık gören gözlere rağmen bir şekilde mezun olmayı başarmıştım. Lakin hep istediğim işi artık yapamıyordum çünkü gözlerim beni yarı yolda bırakmıştı.

Üniversiteyken bir şekilde fakültedeki profesörlerle birlikte keşif turlarına katılıyordum. Lakin mezun olduktan bir yıl sonra bunların hiçbirini yapamadım. Bir arkeolog olarak sevdiğim işten üç yıl boyunca uzak kalmak zorunda kalmıştım. Üç yıl içine çekildiğim o karanlığa alışmak hiç kolay değildi. Bir süre sonra insan karanlığı bile kabulleniyordu. Alışmıyordu ama kabulleniyordu. Tam umudumu yitirmiştim ki hastaneden bir telefon gelmişti ve benim için uygun bir donör bulunduğunu söylemişlerdi.

İstanbul'daki hastanelerden birinden gelen bir telefondu. Nakil sırası sonunda bana da gelmişti ve artık görebilecektim. Babam çantamı hazırlayıp biletlerimizi almıştı. Birlikte İstanbul'a gitmiştik ve ameliyatım orada gerçekleşmişti. Bandajlarımı burada çıkartmışlardı. Çıkan bandajlarla gözlerimi sulandırıp yakan o ışığı ağlayarak karşılamıştım.

Benim için unutulmaz bir andı. İnsan başına gelmedikçe engeli olan insanların ne hissettiğini asla tam olarak anlayamıyordu. Yeniden ışığa kavuştuktan üç ay sonra Karun ile tanışmıştım. Her şeyiyle kusursuz olan adamın tek kusuru ışıktı. Oysaki onun kaçtığı ışığa kavuşmak için ne acılar çekmiştim. Karun evde perdeler açık olunca az önce de olduğu gibi bana hiç yaklaşmıyordu. Perdeler açık olunca öpmüyor, sarılmıyor veya fiziksel olarak bir yakınlık göstermiyordu.

Sadece perdeler kapalı olunca bu saydıklarımı yapıyordu. Üstelik dışarıda vakit geçirdiğimizde de çok garip davranıyordu. Elimi tutmaktan bile çekiniyor ve sürekli etrafına bakıp duruyordu. Sanki biri bizi izliyormuş gibi evde ve dışarıda hep tetikteydi.

"Benden ne saklıyorsun?" Bunun cevabını almak ister gibi bakıyordum. "Neden evde ve dışarıda benimle görünmekten korkuyormuşsun gibi davranıyorsun? Her ne saklıyorsan bunu evlenmeden önce itiraf etmelisin." Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Karun senin karın olmadan önce aramızdaki her şey açığa çıkmalı. Benden ne saklıyorsun?" Bir şeyler sakladığını biliyordum çünkü çoğu zaman bunu hissettiriyordu.

Gerildiğini görebiliyordum ama gerginliğinin sebebini anlatmak yerine, "Bige, fazla film izliyor olmalısın," diyerek bana yaklaştı. Benden bir şey saklıyormuş gibi gözlerime uzun süre bakamıyordu. Bu bile fazla şüpheliydi.

Beni kendine çekip başımı sol göğsüne bastırarak gözlerini görmemi engelledi. "Sandığın gibi peşimde birileri yok." Saçlarımı öpüp sırtımı sıvazlayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Nikâhtan önce gelinlerin çok tuhaf davrandığını duymuştum ama kendi gelinimle tanışana kadar bunun gerçek olduğuna inanmamıştım." Gülerek kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. "Rahatla huysuz gelin çünkü senden hiçbir şey saklamıyorum."

Umarım o haklıdır ve yanılan benim hislerimdir.

"Bige." Çenemi tutup başımı kaldırdı, bu sefer gözlerime bakıyordu. "Benimle evlenmekten vazgeçtiğin için mi bu huysuzluklar?" Şakacı mizacını konuşturup üzgün bir ifadeye büründü. "Eğer öyle bir niyetin varsa pencereden atlayıp hayatıma son veririm." Başını çevirip pencereye baktı. "Kaçıncı kattı burası?" dediğinde güldüm.

"Altı." Bunu duyunca ürkmüş gibi yaptı.

"Daha kolay bir intihar yöntemi bulabilirim," deyince kahkaha attım. Böyle anlarda hiç ciddi olamazdı.

Sonunda beni neşelendirdiğini görünce rahat bir nefes aldı. "İşte böyle gülümse çünkü senden hiçbir şey saklamıyorum." Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutup beni kapıya doğru çekti. "Nikâh memuru sıkılıp burayı terk etmeden önce karım olmanı istiyorum." Her ne kadar dört aylık bir ilişkimiz olsa da bunu ben de çok istiyordum. İlk görüşte aşktı benimkisi.

Oturma odasına geçtik, evimde herhangi bir süsleme veya hazırlık yoktu. Nikâhımız evde kıyılacaktı ama nikâhtan hemen sonra düğünün olacağı otele geçecektik. Kutlamaların hepsi orada devam edecekti. Tüm arkadaşlarım ve tanıdıklarım şu anda otelde bizi bekliyordu. Nikâhın evde kıyılmasını isteyen Karun'du çünkü fazla asosyal biriydi. İnsanların

gözleri üzerindeyken deftere imza bile atamayacağını söylerken fazla ciddiydi.

Bu yüzden onun bu küçük isteğini kıramamıştım. Masadaki yerlerimizi aldığımızda nikâh memuru karşımıza oturup büyük defteri açtı. Benim şahidim her an uyuklamak üzere olan büyükbabamdı. Karun'un şahidi ise Doğan adında bir arkadaşıydı. Bugün eve gelene kadar bana bu arkadaşından hiç bahsetmemişti.

Kalbim göğsümde çıkacak gibi olunca masadaki elimin üzerinde bir el hissettim. Başımı çevirince Karun'un bana güven vermek ister gibi bakan gözleriyle karşılaştım. Bakışlarındaki sıcaklığı görmek bile korkularımı alıp bana huzuru yaşatıyordu. Dudaklarını oynatıp kısık bir sesle, "Söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın," deyince ona güvendiğim için tebessüm ettim. Onunla olan evliliğim asla bir hata olmayacaktı.

Bundan gerisi çok hızlı olmuştu. Nikâh memuru alıştığımız soruları hızlıca sormuş ve ikimizden de evet cevabını almıştı. Benim şahidim bize biraz sorun çıkarmıştı çünkü büyükbabam alzaymır olduğu için uzun uzun deftere bakıp durmuştu. *Yine her şeyi unuttu*, diye endişe etmeye başlamıştım ama neyse ki deftere imzasını atmıştı. Nikâh memuru bizi karı koca ilan edip evlilik cüzdanını bana uzattığında mutluluktan ölebilirdim.

Artık Bige Saka Kalender'dim. Aslında iki ismim vardı ama kimlikte sadece Bige ismi geçiyordu. Efil ismi benim göbek adımdı. Bige ismini yanlışlıkla almıştım. Doğduğumda büyükbabam bana Bilge ismini vermek istemiş. Lakin nüfus müdürlüğündeki adam yanlış anlayıp kayıtlara Bige olarak geçirmiş. Kimlik bizimkilerin eline geçene kadar bu küçük yanlışlığı fark etmemiş bile.

Adımı düzeltmek yerine büyükbabam bunu bir işaret olarak görmüş ve *Bige olsun* demiş. Böylece küçük bir yanlış anlaşılma benim adımı belirlemişti. Tabii o dönem babam ve büyükbabam sık sık ters düştüğü için babam kızına kendi seçtiği ismi koymak istemiş. Büyükbabam fazla inatçı olduğu için kimlikte ikinci bir isim daha yazmasına izin vermemiş. Lakin babam asla onun koyduğu ismi kabullenip bana Bige ismiyle hitap etmezdi. Bunun yerine hep Efil dediği için bir süre sonra Efil ismi de göbek adım olarak kaldı.

Evdekilerin bazıları Bige derken bazıları da Efil diyordu. Bu yüzden her iki ismimi de seviyordum. Evlenirken Karun'dan tek isteğim onun soyadını alırken babamın da soyadını taşımaktı. Bu isteğimi sorun

etmediği için babamın soyadının yanına onun da soyadı eklenmişti. Az önce Bige Saka'ydım ama şimdi Bige Saka Kalender olmuştum.

"Ona bakmayı bırakacak mısın artık?" Karun'un sesiyle gözlerimi evlilik cüzdanından çekip başımı kaldırdım. Büyükbabam yoktu ve nikâh memuru toparlanıp gidiyordu.

"Büyükbabam nerede?" O kadar dalmıştım ki artık masada olmadığını bile fark etmemiştim.

Karun'un arkadaşı nikâh memurunu yolcu ederken Karun, "Büyükbaban tuvalete gitti," diye elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Artık gelinimi öpmek istiyorum." Üzerime eğilince soluğumu tutarak onu beklemeye başladım. Fakat tam beni öpecekti ki telefonu çalınca duraksadı. Homurdanarak telefonu çıkarmasına güldüm. Evlendiğimize göre artık beni öpmesi için bol bol vakti olacaktı.

Telefonu çıkartıp ekrana bakınca sertçe yutkunduğunu gördüm. Arayan kim, bilmiyordum fakat gözlerinde gördüğüm korkuyu iliklerime kadar hissettim. İstemeye istemeye telefonu açıp kulağına yasladı. Karşı tarafı dinlemek dışında hiç konuşmadı. Sustu ve onu olduğundan daha fazla korkmuş gibi gösteren şeyleri dinledi. Takım elbisenin içine sığmaz bir şekilde kravatını gevşetirken verdiği garip tepkilerin farkında bile değildi. Ne alnında oluşan ter damlacıklarının ne de solmuş yüzünün.

Arayan kişi ona ne söylüyorsa bu Karun'u korkutuyordu. Gözleri kısa bir an beni bulunca korkusu çığ gibi büyüdü. "Yapamam." Gözlerime baktı ve telefondaki kişiye, "Yapamam," deyince sertçe yutkundum. Bu da neydi şimdi? Neyi yapamazdı?

Bana bakmaya yüzü yokmuş gibi hızlı adımlarla dışarı çıkınca donup kaldım. Kiminle konuşuyordu ve neden onu duymamı istemiyormuş gibi dışarı çıkmıştı? Peşinden gideceğim esnada Doğan içeri girince durmak zorunda kaldım. Yirmi iki yaşında ya vardı ya da yoktu fakat bakışları rahatsız ediciydi. Yürüyüp köşedeki küçük masanın üzerinde duran atıştırmalıklardan bir tane aldı. Büyükbabam için yaptığım çörekten bir ısırık alınca tadını beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sen mi yaptın?" Bana doğru dönüp elindeki çöreği gösterdi. "Tadı berbat."

"Tuz ve şeker yok içinde." Küçük bir açıklama yapıp koltuğa oturdum. "Büyükbabam için yaptım." Yaşlı bir adamın sağlığını düşünerek bir şeyler yapmalıydım.

"Yani bir şeyler hazırlamayı biliyorsun?" Sesi alaycıydı fakat buradaki eşyalara olan bakışları alıcı gözleydi. Duvardaki büyük portreye,

gümüşlüklere ve raftaki biblolara bakıyordu. "Siz zenginlerin yemek yapmaktan anlamadığını sanıyordum?" Beni küçümsüyordu ama fıldır fıldır dönen pörtlek gözleri eşyalarıma hayranlık içinde bakıyordu. Karun'un bu hırsız kılıklı çocukla ne işi olduğunu merak etmiştim.

Yoksul biri değildim fakat öyle parmakla gösterilecek bir zenginliğimiz de yoktu. Babam hiçbir zaman maddi sıkıntılar yaşamamıza izin vermemişti. Bizim için en iyi kıyafetleri, en kaliteli oyuncakları alan ve en iyi okullara gönderen biri olmuştu. Büyüyene kadar bu hep böyle devam etmişti. Büyüyüp mezun olmama rağmen babam her ay bana para göndermeye devam ediyordu. Emekli maaşının neredeyse hepsini bana gönderiyordu.

Babam emekli bir albaydı. Kendisine oyalanmak için küçük bir saatçi dükkânı açmıştı. Tek başına yaşadığı için oradan kazandığı para ona fazlasıyla yetiyordu. İki kızı vardı ama içlerinden sadece biri hâlâ onun parasını yiyordu. Gözlerimdeki sorundan daha yeni kurtulduğum için henüz kendi işime başlayacak zamanım olmamıştı. Üstelik büyükbabamın da bakımını üstlendiğim için babam her ay bana para göndermeyi sorun etmiyordu.

Doğan, büyükbabamın plak kutusuna doğru yürüyünce, "Dokunma," diye onu durdurdum. "Onlar senin ederinden daha pahalı." Sinirlenerek bana dönünce dudaklarım kibirli bir şekilde kıvrıldı. Bakışlarıyla beni ezmeye çalışıyordu ama benim küstah bakışlarımın altında ezilen oydu.

Düşündüğü gibi şımarık ve sahip olduklarıyla böbürlenen bir kadın değilim. Fakat geldiğinden beri eşyalarıma olan bakışları beni böyle biri olmaya itmişti. Sanki hepsini inceleyip daha sonra aşırmak için değer biçiyordu.

"Peki, senin ederin ne kadar?" Plakları bırakıp bana doğru yürüdü. İri, yeşil gözleri vücudumu küçümsercesine süzüyor, değerimi aşağılayıcı bakışlarıyla bana gösteriyordu.

Saçlarını kazıttığı için kafa derisi, uçları görünen saçlar yüzünden yeşilimsi bir renkte görünüyordu. Gözlerinin altı bağımlılar gibi koyu halkalardan oluşuyordu. Sol kaşını ortasından ince bir çizgi hâlinde tıraş etmişti ve açtığı o boşluğu pirsing takmıştı. Aynı zamanda dilinin ucuna da pirsing takmıştı çünkü konuştukça görünüyordu. Uzun boyluydu fakat sıska biriydi. Dövecekmiş gibi karşımda durduğunda çelimsiz göğüs kafesini horoz gibi şişirdi. Aklınca beni korkutup sindirmeye çalışıyordu.

"Sahip olduğun bu zenginlik olmasaydı değerin sadece yataktaki performansınla biçilirdi." Sırıtarak bunları söylerken uzun boyuna ve erkek olmasına güveniyordu. Sadece birkaç hareketle şişirdiği göğsündeki tüm kaburgalarını kıracağımı bilmiyordu.

"Ama söz konusu yatak senin yatağın olmazdı, değil mi?" Aynı alaycı üslubu takınıp aramızdaki son adımı kapattım. "Dikkat et çocuk," diye onu küçümsedim ve tıpkı onun gibi sırıttım. "Çünkü bazı ablaların cezalandırma yöntemi sadece kulak çekmekle sınırlı değil." Kaşlarını çatmasını umursamadan omzuna çarparak yanından geçtim.

Değil kocamın arkadaşı, kardeşi bile olsa gözünün yaşına bakmam.

Kocasının ailesine yaranmaya çalışan o gelinlerden biri değilim.

Doğan aptalına içimden küfürler ederek salondan çıktım. Gelinliğimin eteklerini tutup dışarı çıktığımda mutfaktan, "Elay'ı bu işe karıştırma!" diyen Karun'un sinirli sesini duydum.

Elay mı? O da kim?

Yürüyüp mutfak kapısına yaklaştım. Kapı kapalı olsa da sesi içeriden geliyordu. Hiç âdetim olmasa da kulağımı kapıya yaslayıp onu dinlemeye başladım. "Elay'a söyleyemezsin!" diyordu. Sesi dışarıda duyulmasın diye kısık bir sesle konuşuyordu ama kapıya yapıştığım için onu duyuyordum.

"Anlamıyorsun, Elay hamile! Daha önce iki kez düşük yaptı ve en uzun gebeliği bu. Doktor *stresten ve üzüntüden uzak durmalı* dedi. Çocuğumu kaybedersem bunu yanınıza bırakmam!" diyen sesini duyunca elim ayağım buz kesti. Çocuğu mu? Hayatında Elay adında bir kadın vardı ve o kadın onun çocuğunu mu taşıyordu?

Hayır, yanlış duymuş olmalıydım.

Kapı önünde kitlenip kalmıştım. Ne içeri girebiliyor ne de kapıdan uzaklaşıp buradan gidebiliyordum. Kafamın içinde son söyledikleri dönüp dururken duyduklarımı anlamaya çalışıyordum.

Burada neler oluyordu?

"Beni tehdit etmeyi bırak! Karımı seviyorum ama Bige'yi de seviyorum. İkisini de kaybedemem!" Bu duyduklarım ondan aldığım en büyük darbeydi. Karısı ve ben mi? Burada bahsettiği karısı ben değildim, değil mi?

Az önce evlenmiştik, yani karısı ben olmalıydım ama duyduklarım ben ve başka bir kadından bahseder gibiydi. Söylemeye dilim varmıyordu ama karısı ve metresinden bahseder gibiydi. Oysaki evlenmiştik.

Karısı bendim, ben olmalıydım. Anlayamıyordum. Burada olanları anlamaya çalışıyor ama anlayamıyordum.

"Sen orada ne yapıyorsun?" Arkamda Doğan'ın sesini duyunca yavaşça ona döndüm, sarsılmış bir hâldeydim. Kapı dinlediğim için utanmak şu anda düşüneceğim son şey bile değildi. Daha bugün tanıştığım birine hesap verecek değildim, aksine benim hesap sormam gerekiyordu.

Arkamdaki kapı açıldı ve Karun'un, "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diyen sesini duydum. Sadece birkaç saniyem vardı. Kendimi toparlamak için sadece birkaç saniyem.

Önümde ise üç seçenek duruyordu. Bunlardan biri arkamı dönüp ondan hesap sormaktı fakat alacağım cevapların doğruluğundan şüphe duyuyordum. Eğer benden başka bir karısı daha varsa ve dört ay boyunca ikimizi de kandırmayı başarmışsa usta bir yalancıyla karşı karşıyaydım. Ona olan sevgimi kullanıp yeni yalanlarla beni kandırmasını istemiyordum.

İkinci seçeneğim ise koşarak evden çıkmak ve yalnız kalacağım bir yer bulup saatlerce ağlamaktı. Şu anda yapmayı en çok istediğim seçenek bu olabilirdi çünkü gözyaşlarım nöbet tutuyordu ve her an göz pınarlarımdan akabilirdi. Fakat bunu da yapamazdım çünkü bu beni şu anda olduğumdan daha zayıf gösterirdi. Ben emekli bir albayın kızıydım. Bu evden salya sümük ağlayarak kaçmak en çok babamı utandırırdı.

Şu zamana kadar onu hep gururlandırmışken onun kızına yakışmayacak bir zayıflık gösteremezdim.

Üçüncü seçeneğim ise babamın bana öğrettiği doğrultuda hareket etmekti. Yani kaçmak yerine beni korkutan, üzen ve zarar veren şeylerin üzerine gitmek. Önce ne olduğunu anlayacaktım ve bunu kendi yöntemlerimle yapacaktım. Sonuç ne olursa olsun önce gerçekleri öğrenmek zorundaydım. Daha sonra ağlayacağım bir şey varsa ağlardım.

Yüzüme mahcup olmuş bir ifade kondurup Karun'a doğru döndüm. "Sanırım az önce kapıyı dinlemeye çalışırken Doğan'a yakalandım," dediğimde tedirginlik içinde yutkundu. Konuştuğu her şeyi duyduğumu düşündüğü için soluğu kesilmişti.

"Üzgünüm, kiminle konuştuğunu merak etmiştim ama zaten kapı kapalı olduğu için başarısız oldum. Elay ismi dışında pek bir şey duymadım," dediğimde kaskatı kesildi. "Elay kim?"

Donmuş bir hâlde bana bakıyordu. Sadece onun değil, arkamda duran Doğan'ın da gerginliğini hissediyordum. Elay ismini duymak bile

Karun'un felç geçirir gibi donup kalmasına neden olmuştu. Suratı porselen gibi solgun bir hâle gelmiş, gözleri ne kadarını duyup duymadığımı sorguluyordu. Daha fazlasını duyma ihtimalim onu deli gibi korkutuyordu. Gözleri yüzümün her zerresini inceliyor ve beni ele verecek bir şeyler arıyordu. Ne kadar bakarsa baksın bende göreceği tek şey ifadesiz bir yüzdü.

Babam emekli olduktan sonra bile işini evine taşıyan bir adamdı. Ailesine bile askerleriymiş gibi muamele yaptığı için ben ve ablamı çok katı şartlarda yetiştirmişti. Diktatör bir adamın ağır disiplini altında büyümüştük. Sabah saat altı oldu mu, evdeki herkes çoktan uyanmış ve hazırlanmış bir hâlde kahvaltı masasındaki yerini almalıydı. Okula bir dakika bile geç kalmayacak kadar dakik olmalıydık. Okul, ders, ödev, yemek hatta banyo saatlerimiz bile belliydi.

Banyoda bile on beş dakikadan fazla kalamazdık. Su israfı başta olmak üzere babam boşa harcanan her şeyden nefret ederdi. Tabağımızda yemek bırakmaya cesaret bile edemezdik. Henüz ilkokuldayken bizi dövüş sanatları kursuna yazdırdığı için sıradanlıktan çok uzaktık. Okuldan sonra dövüş sanatları kursuna gider, akşam eve yorgun argın dönerdik.

Üstelik ne kadar yorulursak yorulalım akşam saat yedide evde olmalıydık.

Ne bir dakika erken ne de geç, saat tam yedide kapının zilini çalıyorduk. Geç kaldığımız zamanlarda günün yorgunluğunu umursamadan, zamanında evde olmak için ablamla yol boyunca koşardık. İşimiz erken bitince de evin yakınlarında oyalanır ve tam yedide kapıyı çalardık.

Ve ben böyle bir adamdan Karun ile olan ilişkimi gizlemiştim.

Şu zamana kadarki erkek arkadaşlarımın canına okuduğu için bu sefer aynı şeyleri Karun'a da yapsın istememiştim. Ne Karun'u biliyordu ne de gizlice evlendiğimi. Eğer şimdi evliliğimle ilgili bir sorun varsa babam önce benim, daha sonra Karun'un canına okurdu. Herhangi bir sorun olmasa bile evlendiğimi duyunca yine canımıza okurdu.

Böyle bir adamın kızı olduğum için Karun ne kadar bakarsa baksın yüzümde beni ele verecek bir şeyler bulamazdı. Henüz ailemle bile tanışmamışken çocukken sıkı bir askerî eğitim aldığımı bilemezdi. Hâlâ güne başlarken sabah koşuları yapıyor, birçok mekik çekip ip atlıyordum. Karun attığım yumrukların şiddetini, daha doğrusu yumruk atabildiğimi bile bilmiyordu. Karun son dört ayda ona gösterdiğim kadarıyla beni tanımıştı.

Alımlı ve güzel bir kadın, hepsi bu. Ailemle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Büyük patlamayı ve gözlerime sıçrayan cam parçalarını ona anlatmamıştım. O olayın tek mağduru olmanın nasıl bir şey olduğunu da. Yıllar sonra annemi nasıl kaybettiğimi, ablamın evden kaçtığını ve babamın eskisinden daha sert biri olduğunu bilmiyordu. Peki, ben Karun hakkında neler bilmiyordum?

Benim sakladıklarımın ucu ona dokunmuyordu. Peki, onun sakladıklarının ucu bana ne kadar dokunuyordu?

Karun uzun süre yüzüme baktı ve nihayet tepkisizliğimden hiçbir şey duymadığıma ikna oldu. Rahatlayarak aldığı nefes bile artık fazla şüpheliydi. "Elay mı?" Gülümsemeye çalıştı. "Elay benim kız kardeşim." İçimdeki iğrenti duygusunu güçlükle gizledim. Hamile bıraktığı kadından kız kardeşim diye bahsedecek kadar midesiz miydi? Hep böyle biri miydi yoksa ben göremeyecek kadar fazla mı âşıktım?

Sakın ağlama, Bige.

Neler olduğunu öğrendikten sonra kırılan kalbin için ağlayacak çok vaktin olacak.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum." Ona inanmış gibi yapmaktan başka çarem yoktu. "Peki, onu neden benimle tanıştırmadın? Düğünümüze gelecek mi?"

Her söylediğine inanmaya hazır aptal hâlim onu memnun ettiği için yanıma geldi. "Elay yurt dışında ama Türkiye'ye döndüğünde sizi tanıştıracağım." Üzerime eğilip beni öptü. Belki de ilk kez dudaklarıma değen dudakları canımı yakmıştı. Beni aldatıp aldatmadığını bilmeliydim. Kanıt olmadan kendimi beni aldattığına ikna edemezdim.

Doğan sıkılmış bir ifadeyle, "Benim artık gitmem gerekiyor," deyince Karun başını salladı.

"Seni geçireyim." Az önce duyduklarım olmasaydı düğüne neden katılmadığını sorardım. Fakat şimdi bu hâldeyken otele gidip konukların arasına karışacağımı sanmıyordum. Bir otelde düğünüm vardı ve herkes orada çok eğleniyordu fakat gelinle damat hâlâ aralarına katılmamıştı.

Doğan ve Karun holü dönüp kapıya doğru yürüyünce bir süre bekledim. Dış kapının sesini duyunca ses çıkarmadan yürüyüp duvarın arkasına saklandım. Başımı uzatınca Doğan'ın dışarı çıktığını gördüm. Karun kapının önünde durmuş, bir eliyle açık kapıyı tutuyordu. Doğan, "Seni duymuş olabilir," deyince Karun holü kontrol etmek için arkasını dönmeye yeltendi. Hemen kafamı çektim ve duvarın arkasına gizlendim.

"Duyduğunu sanmıyorum." Sırtımı duvara yaslamış bir vaziyette onları dinliyordum. "Bige fazla düz ve duygusal biri. Eğer duysaydı şimdiye kadar yüzüme bir tokat geçirmiş ve ağlayarak evi terk etmişti." Tokat mı? Saniyeler içinde kolunu beş farklı yerinde kırabilecek kapasitem varken gerçekten bir tokatla kurtulacağını mı sanıyordu?

Beni zerre kadar tanımıyordu, değil mi?

"Sen yine de dikkatli ol," dedi Doğan. "Kumar borcun almış başını gidiyor. Bige'ye bir bahane uydurup çık bu evden ve karına dön." Söylediklerileyle bu sefer gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Yani gerçekten evliydi. Peki, benimle olan evliliği ne anlama geliyordu?

Doğan, "Serhat bak..." deyince Karun'un, "Sessiz ol!" diyen uyarısını duydum. Serhat mı? Bu kahrolası yerde ne işler döndüğünü anlamıyordum!

Serhat kimdi? Adı Karun değil miydi?

Doğan kısık bir sesle onu uyarıp, "Bu iş için aldığın para sana tüm hayatın boyunca yeter," dedi. "Kıza bir bahane uydurup evden çık ve tüm borçlarını kapat. Elay'ı da alıp git buradan. Bak, bu adamların şakası yok. Nikâh kıyıldıktan sonra seni bir daha bu kızın etrafında görmek istemiyorlar. Karını da al, git buralardan." Daha fazla dinlemeye dayanamadığım için yatak odama yürüdüm. Bütün bunlar kâbustan farksızdı.

Gözlerimden akan yaşlar her şeyi bulanık görmeme neden olurken ayakta zor duruyordum. Evliydi, gerçekten evliydi. Benimle evliyken bu nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum ama evliydi. Belki Elay onun imam nikâhlı karısıydı ama bu iki kadınla evli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Odamın kapısını içeriden kilitleyip hızlıca üzerimdeki gelinliği çıkarmaya başladım. Birkaç saat önce özenerek giydiğim gelinliği şimdi yırtarcasına kaba bir hareketle çıkartıyordum. Zaten annemin gelinliği de bana yakışmamıştı. Annemi dünyanın en mutlu kadını yapan bu gelinlik bana kefen olmuştu. Doğan gitmiş olmalıydı ki Karun kapıyı açmaya çalıştı. Kilitli olduğunu görünce kapıyı açmak için zorladı. "Bige?" Bana seslenerek kapıya yüklendi. "Bu kapı neden kilitli?"

Üzerimdeki gelinliği çıkartıp yatağın üstüne atarken, "Çünkü sana küçük bir sürprizim var," dedim. Gözyaşlarım hızla akarken sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. "Gidip büyükbabamı kontrol eder misin? Yine banyodaki aynayla sıkı bir kavgaya tutuşmasını istemiyorum. Sürprizimi görmek istiyorsan sana seslendiğimde burada ol." Hıçkırığıma engel

olmak için elimle dudaklarımı kapattım. İçin için ağlarken rol yapmak hiç kolay değildi.

Sürprizi duymak bile onu neşelendirdiği için, "Tamam, sevgilim," diyen sesi heyecanlıydı. "Acele et, daha katılmamız gereken bir düğünümüz var." Hangi düğünden bahsediyordu? İlk günden beni evlendiğime pişman etmişti. Bir de hiçbir şey olmamış gibi o düğüne katılmamı mı bekliyordu?

Uzaklaşan adım seslerini duyunca, "Kimi karşına aldığını zerre kadar bilmiyorsun," diye fısıldadım. Annem onu her kızdırdığında babamın çok sık söylediği bir sözü vardı. "Adanalı bir kadının deli damarına basmayacaksın!" Haklıydı. Aklı olan gerçekten de Adanalı bir kadının deli damarına basmazdı.

Yas tutmayı daha sonraya bırakıp üzerimdeki iç çamaşırlarıyla banyoya girdim. Musluğu açıp özene bezene yaptığım makyajı yıkamaya başladım. Avucuma bol köpük sıktım ve yüzümü ovalayarak tüm makyajı çıkardım. Ağladığımda gözlerimdeki boyanın yanaklarıma akmasını istemiyordum. Yüzüm tamamen makyajdan arınınca havluyla kurulayıp banyodan çıktım. Dolabı açıp kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü çıkardım.

Hızlıca giyindikten sonra saçlarımdaki tüm tokalardan kurtuldum. Saçlarımı taramadım çünkü kuaförde sprey sıktıkları için sertleşip kalıp gibi olmuştu. Sıcak suyla yıkamadan onları taramam mümkün değildi. Bu yüzden elimle düzeltip sıkı bir atkuyruğu yaptım. Yıkanmadıkları için karışık duruyorlardı ama bunu umursamadım.

"Karun," diye seslenip gardırobun içindeki çekmeceyi açtım. İç çamaşırlarımın altına gizlediğim silahı alıp çekmeceyi kapattım. Babamın ruhsatlı silahlarından biriydi. Ayrı eve çıkmak için onu ikna ettiğimde silahını almam için beni zorlamıştı. Bir gün buna ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Silahı belimin arkasına takıp tişörtü üzerine çektim. "Karun." Bu sefer daha yüksek bir sesle ona seslenip kapının kilidini açtım.

Yürüyüp odamdaki perdeleri açtım. Artık perdeler konusundaki düşünceleri bile umurumda değildi. Ayak sesleri duyunca kapıya döndüm. Saniyeler içinde kapı açıldı ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle odaya girdi. Fakat gelinlik yerine üzerimdeki tişört ve pantolonu görünce gülüşü soldu. "Kusura bakma," dedim alay ederek. "Seni beklemeden

gelinliğimi ben çıkardım." Oysaki düğünden sonra gelinliğimi kocam çıkarsın istemiştim.

Omuzları gerildi. "Bige neler oluyor?" Bir terslik olduğunu sonunda anladı. "Henüz düğüne bile katılmamışken gelinliğin neden üzerinde değil?"

"Kapıyı kilitle," dediğimde başını çevirip arkasındaki kapıya baktı.

"Bunu neden istiyorsun?" Korkmaya başlamıştı. Korkmalıydı da.

Belimdeki silahı çıkartıp, "Kilitle şu kapıyı!" dedim, silahı görünce gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irice açıldı. Beklediği sürpriz bir silah değildi.

"Bige..." diyecekti ki, "Kilitle şu kapıyı!" diye bağırdım. Büyükbabamın odaya girmesini istemiyordum. Aklı sürekli gelip giderken bir de ona açıklama yapamazdım.

Bu odadan çıkarken şimdiki hâlinden eser kalmayacaktı.

Adı Karun mu yoksa Serhat mı, bilemem ama onunla işim bittiğinde unutmayacağı tek isim benim adım olacaktı.

2

AŞKIN EN ÇİRKİN OLANI

"Bazen büyük mutluluklar büyük felaketlerin arkasına gizlenir.
Birinin kahrını çekmeden diğerinin güzelliğini göremezsiniz."

Bir saat önce üzerimde bir gelinlik vardı, hayallerim vardı ve gelinlikle o hayallerin içinde mutluydum. Şimdi ise gelinliğim bir köşeye atılmıştı, hayallerim yıkılmıştı ve bir enkazın altında kalarak ne yapacağımı düşünüyordum. Ben şimdi ne yapmalıydım? Her şey o kadar karışık ve anlamsızdı ki içine çekildiğim bu karmaşadan çıkamıyordum. Ortada tek bir adam, iki kadın vardı. İkisiyle de evli bir adam odamda, tam karşımdaydı. Gözlerimin içine yoğun bir aşkla bakıyor, elimdeki silahı sorguluyordu.

Benim de sorularım vardı, hem de onun sorularından çok daha büyük ve ağır sorular. Alacağım cevaplar bugün kaderimizi belirleyip bize yön verecekti. Belki de istediğim cevaplar bugün yollarımızı ayıracaktı. Ya düşmanca bir ayrılık olacaktı ya da daha beteri. Fakat seçeneklerin arasında dostça veya medenice bir şeyler olmayacaktı. İki kişi arasında yaşanan bir ilişkinin içine üçüncü kişi dâhil oluyorsa, o ilişkideki tüm saygı biterdi. Bugün bu odada çok şey yaşanacaktı, belki de bugün bu odada her şey bitecekti. Ağır kayıplar verilecek ve ikimiz de kaybedecektik.

Oysaki ben çoktan kaybetmiştim.

Yaşayacağım şeylerin büyüklüğünden korkuyor ama bunu yaşamam gerektiğini de biliyordum. Eğer ortada benim tarafımdan yapılmış bir yanlış varsa payıma düşen gözyaşını almalıydım. Evliliğim en büyük hatam olmaya başlamıştı. *Çok mu hızlı karar verdim*, diye düşünüyordum. Evlenmek için fazla mı acele etmiştim? Kimse dört ayda tanıdığı biriyle evlenmezdi ama ben evlenmiştim çünkü zamanlaması mükemmeldi. Uzun zamandır bir erkek arkadaşım olmamış, yaşadığım körlükler çoğaldığı için kimse beni sevmemişti.

O kadar çok geçici körlük yaşamıştım ki üniversiteyi bitirmek bile benim için hiç kolay olmamıştı. Yaşadığım karanlık bazen birkaç gün sürüyor, bazense birkaç ayı buluyordu. Tekrar ışığa kavuşana kadarki o zamanlarda hep karanlığı yaşardım. Kabartmalı harflere tutunur, koltuğumun altına sıkıştırdığım değneği açıp yolumu bulmaya çalışırdım. Taciz edilmişliğim de vardı, akran zorbalığına uğramışlığım da.

Hatta görmeyen gözlerim yüzünden çok daha fazlasını yaşamışlığım bile olmuştu. Anlatamayacağım kadar korkunç, atlatamayacağım kadar ağır şeyler. Şimdiki Bige'ye dönüşmem hiç kolay olmamıştı çünkü insanlar sizi en çok kusurlarınızdan vururdu. Kalıcı olarak kör olmadan önce de karanlığı yaşamaya başlamıştım aslında. Daha sonra gözlerimi tamamen yitirmiş ve asırlar gibi gelen üç yıllık bir karanlığa mahkûm olmuştum.

Bu adamın zamanlaması bu yüzden müthişti çünkü gözlerime yeni kavuştuğum bir dönemde, koskoca bir yalnızlıktan sonra çıkıp gelmişti. Bana geldiğinde artık bir annem yoktu, ablam kayıptı, dedem hastaydı ve babamla ayrı evlerde yaşıyorduk. Yani birinin sevgisine en çok ihtiyacım olduğu bir dönemde hayatıma girmişti. Bu yüzden çok kolay sevdim onu, bu yüzden çok kolay âşık oldum ona ve hiç düşünmeden evlilik teklifini kabul ettim. Ben aptal bir âşık değildim, sadece onun zamanlaması fazla mükemmeldi.

Sanki bunun için seçilmiş gibiydim.

Silah tehdidiyle karşılaşmak Karun'u ya da Serhat'ı çaresiz bıraktığı için mecburen kapıyı kilitledi. Odanın içini işaret ettiğimde gösterdiğim yere yürüyüp kapıdan uzaklaştı. Gözlerini elimdeki silahtan ayırmadan, "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. Soru soracak kişi değil, cevap verecek kişi olduğunun henüz farkında değildi.

"Cüzdanını ve telefonunu çıkartıp yatağın üzerine at." Bakışlarıyla bunu yapmayacağını haykırırken inatçı tutumunu sürdürdü.

"Nedenini söyle?" Hakkı varmış gibi benden hesap sormaya başlamıştı. "Hiçbir açıklama yapmadan eline bir silah alıp beni tehdit edemezsin." Kızmaya başladığı için dişlerini sıkıp, "Bige kendine gel!" diye bana bağırınca ateş ederek onu kolundan vurdum. Bana bağıracak konumda değildi.

Onun cüssesindeki bir adamdan beklemediğim bir yükseklikte bağırıp kanayan kolunu tuttu. Kurşun sadece kolunu sıyırmıştı çünkü gerçek anlamda onu vurup canını yakmak istemedim. Bunu hak etmesine rağmen yapamadım, belki de kıyamadım ona. "Cüzdan ve telefon dedim!" Buz gibi bir sesle konuşuyordum ama kanayan kolu en çok benim canımı yakıyordu. Seviyordum onu evet, seviyordum ve acısını kendi acımmış gibi sahipleniyordum.

Hak etmese bile seviyordum.

Biri size ihanet etti diye ölmezdiniz. Kalbiniz durur ama siz nefes almaya devam ederdiniz. Ve biri size ihanet etti diye kolayca onu sevmeyi de bırakmazdınız. Onu silseniz bile uzun süre onu sevmeye devam ederdiniz. Ta ki acısı geçene kadar. Benim acım da geçer miydi? Hiç geçmeyecek gibi geliyordu.

Kanayan kolundan bakışlarını çekip hayretler içinde bana baktı. Bunu yapan kişinin ben olup olmadığını anlamak ister gibi bakıyordu. Parmağım ikinci kez tetiğe hafifçe baskı uygulamaya başlamıştı. Soğuk ifademi koruyarak onu son kez uyardım. "Telefon ve cüzdanını çıkar!"

Gözlerinde gördüğüm bu kırgınlık benim kırıldığım kadar büyük olamazdı. Düğün günümde bana böyle bir şey yaşattığı için hıçkırıklarla ağlamak istiyordum. Şimdi olmazdı, bugün ağlamayacaktım. O buradayken olmazdı, odamdayken hiç olmazdı.

Gözlerine bakıp, "Serhat," diye fısıldadım içli bir sesle. "Telefon ve cüzdan." Yaralı kolunu tutan parmakları gevşedi ve yarasını sarmayı bıraktı. Artık canını yakan kolunda açtığım yara değildi, bende bıraktığı yaraydı. Evet, her şeyi duyduğumu artık biliyordu. Bugün ilk kez benden gerçek adını duymuştu. O Karun Kalender değildi, başka biriydi.

Şimdi odada olan tek şey içinde bulunduğumuz ihanetin sarsıcı kollarıydı. Bu kollar onun vücudundan yükselip bana doğru uzanıyordu. Göğüs kafesimi kırıp içeri sızıyor ve onun için çırpınan kalbimi sıkıyordu. Sıktıkça tırnaklarını daha derine batırıp daha çok kanatıyordu. Eğer bir doktor olsaydım belki de karşısında çaresiz kalacağım tek hasta kendim olurdu. Belki de kaybedeceğim ilk hasta ben olurdum.

Biliyordum, atlatacak ama çokça da ölecektim. Tıpkı annemin ölümünü atlatıp babamın gözlerinde öldüğüm gibi atlatacak ama ölecektim de. Yaşayacak ama içten içe hep kanayacaktım. Cennet ve cehennemi tek bir bedende bütünleştirecek ve ben o bedenin ta kendisi olacaktım. Bir zamanlar yaşadığım şeylerin benzerini yine yaşayacaktım.

Kendini savunmadı, beni aldatacak bir şeyler söylemesini bekledim ama bunu yapmadı. Bana yaptıklarıyla saygımı yitiren bu adam açıklama konusunda saygımı kazandı. "Çok borcum vardı." Kanlı elini pantolonuna sürterek elini cebine koydu. "Kadem diye biri gelip beni buldu." Telefonu cebinden çıkartıp yatağın üzerine attı. "Bana bu iş için çok fazla para teklif etti." Acı içinde güldü. "Reddedemeyeceğim bir paraydı tabii, sen anlamazsın." Zengin olduğum için mi anlamayacaktım?

"Babamın emekli maaşıyla geçiniyorum," dediğimde alay edercesine güldü.

"Hayır, harcadığın tek para babanın maaşı ama annenden kalanların da tek mirasçısısın. Elini bile sürmediğin, her ay hayır kurumlarına bağışladığın o paradan bahsediyorum," dediğinde buz kesmiş bir hâlde ona bakıyordum. Bunu nereden biliyordu? Ona daha önce bundan hiç bahsetmemiştim. Anlaşılan beni iyi araştırmıştı.

Evet, ben babadan değil, anneden yana zengindim. Annem zengin bir ailenin tek kızıydı ve ablam doğduğu sıralar ailesi vefat etmişti. Onlardan kalan tüm araziler ve gayrimenkuller anneme kalmıştı. Babam fazla gururlu bir adam olduğu için annemin parasına hiç dokunmamıştı ama bize harcamasına da hiç karışmadı. Annem öldüğünde onun tüm mirası benle ablama kaldı. Fakat annemin ölümünden kısa süre sonra ablam evden kaçıp izini kaybettirdi.

Daha sonra bir avukatla annemin mirasındaki haklarından feragat ettiğini bize bildirdi. İki vasiden biri çekilince her şey bana kalmıştı. Ablam annemden kalan hiçbir şeyi istemedi.

Ne paraya ne de diğer şeylere dokundum. Hesabıma yatan tüm parayı görme engelliler vakfına bağışladım. Sitelerdeki tüm o evleri kiraya verdim ama gayrimenkullerin hiçbirini satmadım. Kiraya verdim ve her ay hesabıma yatan kira paralarını sürekli farklı hayır kurumlarına bağışladım. Tek bir dairenin bir yıllık kirası bile azımsanamazdı ve burada elli yedi daireden bahsediyorduk. Üzerime kayıtlı olan tam elli yedi dairem vardı. Şu anda içinde bulunduğum daire de onlardan biriydi. Ve bu binadaki herkes bana kira ödüyordu.

Sanırım bu beni zengin yapardı ama milyon dolarlık bir kadın da değildim sonuçta. Belki de ben sahip olduğum şeyleri fazla küçümsüyordum. "Mal varlığımın konumuzla ne ilgisi var?" Onu anlamaya çalışıyordum, bunun için gerçekten çaba gösteriyordum ama yeterince açık değildi.

Yüzündeki bu alaycı gülüşe yabancıydım, zaten ona da yakışmıyordu. "Ne mi ilgisi var? Varlık içinde büyüyen biri yokluğu bilemez. Senin doğarken sahip olduğun bu parayı ben savaşarak kazanmalıydım. Aramızdaki fark bu." Suçlayıcı bakışlarına inanamadım. Bunun zengin olmamla veya onun bir savaşçı olmasıyla bir ilgisi yoktu çünkü savaşarak hedeflediği paraya ulaşmadı. Karısını benimle beni de onunla aldatarak ulaştı. Bu onurlu bir savaşçının yapacağı bir şey değildi.

Elini arka cebine atıp ondan istediğim gibi cüzdanını da çıkardı ve onu da yatağın üzerine attı. "Kadem'in evli olduğumu bilmediğini fark ettim," diye anlatmaya devam etti. Ara ara kolundaki küçük yarayı kontrol ediyordu. Ona o küçük yaranın onu öldürmeyeceğini söylemek istedim. Daha kötüsünü görmüşlüğüm vardı.

"Sanırım birileri bu konu hakkında ona eksik bilgi vermiş." Evliliğinden bahsederken yüzüme bakamadığı için başını eğdi. "Girdiğim ortamlarda kimse evli olduğumu bilmez çünkü Elay'ı kendi işlerimden hep uzak tutmaya çalıştım." Evliydi, bunu ağzıyla itiraf etmesine rağmen bir türlü bu gerçeği kabul edemiyordum. Peki, ben ne olacaktım? Benimle olan evliliği ne olacaktı? Benimle de evliydi, evlenmiştik. Hiçbir şey anlaşılır değildi.

"Kadem'in bana sorduğu ilk soru *evli misin* olmuştu ve ben ona hayır dedim." Tıpkı dört ay önce bana da dediği gibi.

Başını kaldırıp yüzüme bakmak için kendini zorladı. "Duha Tunus ismini daha önce hiç duydun mu?"

Evet, duymuştum. Konumuzla ne ilgisi vardı, bilmiyordum ama onu duymayan birilerinin olduğunu sanmıyordum.

Strateji uzmanı ve manipüle dehasıydı. Herkes tarafından bilinen bir reklam şirketinin genel müdürüydü. Karun Kalender ile olan sonu gelmez düşmanlığı yüzünden ikisi sık sık haber başlıklarını süslüyordu. Bir dakika, Karun Kalender mi?

Aman Allah'ım, Karun Kalender!

Gözlerimi irice açıp karşımdaki adama baktım. Korkutucu bir ihtimal aklıma geliyordu ama bu çılgınlığı düşünmek bile beni ürkütüyordu. "Yapmadın, değil mi?" Korkudan nefesim kesildi. "Beni o adamlara bulaştırmadın, değil mi?" Kanım dondu. "Bana kendini Karun Kalender ismiyle tanıttın sen!" diye bağırarak birkaç adım arkaya doğru sendeledim. "Duha Tunus'un içinde olduğu her işte Karun Kalender mutlaka vardır!"

Eğer bana Duha'yı soruyorsa bu işin içinde Duha vardı. Duha varsa Karun kesin vardır. Zaten bana söylediği yalan ismi de bunu doğruluyordu. O adamlar mafyadan beterdi, beni onların karanlık işlerine bulaştırmış olamazdı!

Uluslararası karanlık işler yapan iki adamın radarına takılmış olamam! Adaletin A'sı bile onlara işlemezdi!

Karun Kalender görünürde bir güvenlik şirketini yönetiyordu. Ancak sadece müşterilerine koruma sağlamıyordu, aynı zamanda onlara tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırıyordu. Çok temiz çalıştığı için asayiş bile işin karanlık boyutunu ortaya çıkartamıyordu. Fakat gerçek buydu, Karun Kalender her işini illegal yollarla halleden karanlık bir adamdı. Serhat öyle bir adamın adını kullanmaya nasıl cesaret etti, aklım almıyordu!

"Neden Karun Kalender ismini kullandın?" Korkum sesime yansırken güçlükle, "Neden?" diye fısıldadım.

Bana adını söylediğinde o an ilk aklıma gelen güvenlik sektöründe çığır açan bir adamla aynı ismi taşıdığıydı. Fakat buna farklı anlamlar yüklemek yerine tesadüf olduğunu düşünmüştüm.

Rengin Zorlu ile olan nişan haberleri gazeteleri süsleyen bir adamın adını kullanacağı aklımın ucundan geçmemişti. O adamın fotoğraflarını birçok yerde gördüğüm için Serhat'ın o olmadığını biliyordum. Ama isimle soyadı benzerliği demiş ve Serhat'tan hiç şüphelenmemiştim. İsmi konusunda bana yalan söylediğine dair hiç şüphe etmemiştim. Belki etmeliydim, sorgulamalıydım ama insan karşısına çıkan herkese bir dolandırıcı gözüyle bakmıyordu.

Karşımda suçlulukla kıvranırken yüzüme bile bakamıyordu. "Kadem, Duha'nın sağ kolu, bunu bilmeyen yoktur." Anlatmaya başlayınca bu işin neresinde olduğumu bilmek için sessizce dinlemeye başladım. "Eğer Kadem bir iş için bana bizzat geliyorsa bu iş Duha için gerçekten çok önemli olmalı. Bana bir servet ödeyip karşılığında bir kadını Karun Kalender ismiyle kendime âşık etmem istendi."

Dolan gözlerimi görünce yenilgi içinde başını salladı. "Evet, Kadem'in bana uzattığı zarfta senin fotoğrafın vardı." Başını kaldırıp bana bakarken acı içinde nefesini koyuverdi. "Üzgünüm, Bige."

"Üzgün müsün?" Dolan gözlerle ona bakıyordum. "Gerçekten üzgün müsün?" Benim kadar üzülmüş olabilir miydi? Benim kadar üzülmüş ve yıkılmış olamazdı.

"Senin hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey bilmiyormuşum." Hâlâ onun karşısında ağlamamak için direniyordum. Fakat ağlamaklı çıkan cılız sesim beni ele veriyordu. "Bildiğimi sandığım her şey de yalanmış." Artık o da gülmüyordu. Acı dolu gülüşü bile bizi terk etmişti.

"Tanışmamız planlıydı, seninle yaşadığımız her şey planlıydı," dedi kederli bir sesle. Hızlıca her şeyi anlatıp dönen tüm oyunlara bu odada son vermek ister gibiydi. Sanki her şeyi anlatınca affedilemez olan günahları benim tarafımdan silinecekmiş gibi. Öyle davranıyordu.

Yüz ifadesi sertleşirken utanç içinde saçma bir itirafta bulundu. "Seninleyken harcadığım her şeyin parasını onlar ödüyordu." Böyle olması onu utandırıyormuş gibi davranıyordu ama ses tonu yaptıkları için utanır gibi değildi.

Üzerindeki takım elbiseyi ve bileğindeki pahalı saati gösterdi. "Benden zengin bir adam yaratmışlardı ama aslında giydiğim şeylerin parasını bile onlar karşılıyordu. Seni götürdüğüm yerlerin listesini bile onlar bana vermişti. Seni araştırdıkları için sevdiğin her şeyi biliyorlardı. Mümkün olduğundan daha kısa sürede bana âşık olman için her şey önceden planlanmıştı. Onlar benden senin âşık olacağın birini yarattılar." Her şeyiyle sahte bir adama inanamayan gözlerle bakıyordum. Tüm bunlar bir şaka olmalıydı.

Serhat gözlerime yoğun bir pişmanlıkla bakıp kaşlarını büktü. "Üzgünüm Bige ama ben sandığın kişi değilim. Sevdiğin her şeyin bende olması seni bana âşık etti." Bunu söylerken benim daha güçlü olduğumu kabul eder gibi gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Ben daha ağlamamıştım. O daha benim gözyaşı akıttığımı görmemişti. Ama yalnız kalınca ağlayacaktım. Kendimi buna şartlamıştım. Yalnız kalınca çok ağlayacaktım.

"O zaman ben seni sevmedim." Silahı tutan elim titrerken her şey etrafımda dönmeye başladı. "Ben seni değil, sevdiğim her şeyin tek bir bedende toplanmasını sevdim, öyle mi?" O gerçek değildi. Onunla ilgili her şey sahteyken ben onu değil, yalanlarını sevmiştim. Karun veya Serhat'ı değil, süsleyip bana sundukları içi boş kabuğu sevmiştim. Serhat'ın beni aldatmasını bile bir yerden sonra kaldırabilirdim ama hiç var olmamasına nasıl dayanabilirdim, bilmiyordum. Benim âşık olduğum adam bir yanılgıdan ibaretti.

Çektiğim acı bile gerçek olmayan bir adam içindi.

Elimde tuttuğum silah yere düşerken artık onun için herhangi bir tehlike arz etmiyordum. Ama buna rağmen bana yaklaşmak için doğru bir zaman olmadığını biliyordu. Artık tüm sırları bitirmek istediği için, "Kadem kendi araştırmasını yapınca evli olduğumu öğrendi," diye anlatmaya devam etti. Eteğindeki tüm taşları döküyordu. "Artık bu bir

şeyi değiştirmezdi çünkü çoktan tanışmıştık. Nikâh gerçek." Suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Sen gerçekten evlendin." Hayır, bu adam ne söylediğini bilmiyordu! Ne demek evlendim? O zaten evliydi, bu mümkün değil!

Yaşadığım karmaşaya bir açıklık getirmek için dudaklarını araladı. "Duha'nın istediği Karun'un onun seçtiği bir kadınla evlenmesiydi." Aklımı başımdan alan şeyleri ondan duymaktan nefret etmiştim. "Sadece kimlikteki fotoğrafı değiştirerek Karun'u az önce seninle evlendirdiler. Daha nikâh memuru uzaklaşmadan defterdeki fotoğrafımı Karun'un fotoğrafıyla değiştirmişlerdir. Üstelik bunu sıradan adamlar değil, işinde profesyonel adamlar yapmıştır. Biz şu anda konuşurken nikâh dairesindeki kayıtlarda bile fotoğraflar değişiyordur." Tek kelime edemeyecek kadar donup kaldım.

Bir çıkmazın içine düşen oymuş gibi Serhat ne yapacağını bilmez bir hâlde yüzünü ovuşturdu. "Sen benim değil, gerçek Karun Kalender'in karısısın artık." Bundan rahatsız olduğunu gizleyemiyordu. "Onun karısısın!"

Ne demek bir başkasının karısıyım?

Onunla evlendim, bir başkasıyla değil.

Artık duyduklarımı kaldıramaz bir hâle gelmiştim. Ona olan bakışlarım şaşkınlık doluydu. Beynim durma noktasına gelmişken hangisini sorgulayacağımı bilemedim. Evli olduğumu söylüyordu ama onunla evli değildim. Onunla evlenmiştim ama *kocan ben değilim* diyordu. Bana hiç tanımadığım, bir kere bile yüz yüze gelmediğim bir adamın karısı olduğumu söylüyordu.

Bunun imkânsız olduğunu bile bile bana bunu söylüyordu. Bir imkânsızı benim için mümkün kılmış gibi davranıyordu. Olmadığını bildiğim bir şeyi olmuş gibi gösteriyordu. Bu adam gerçekten ne söylediğini biliyor muydu?

"Onunla evli olamam." Bir aptaldan farkım yok gibiydi. Hiçbir şeyi idrak edemeyen bakışlarım beni bir aptal gibi gösteriyor olmalıydı. "Seninle evlendim."

Burnumun direği sızladı, gözyaşları gözlerimin çukuruna akın etti ve dudaklarım titredi. "Seninle evlendim, onunla değil. Bu odada giydim gelinliğimi, bu evde evlendik. Burada öptün beni. O değil, sen öptün. Ona değil, sana giydim annemin gelinliğini." Bana karısı olmadığımı söyleyemezdi. Buna hakkı yoktu, kimsenin hakkı yoktu.

Bocaladığımı görünce göz bebekleri titreşirken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Benim değil, onun eşisin. Gerçek olan bu." Son kısmı söylerken tam tersi olmasını ister gibiydi.

Hangi gerçekten bahsediyordu? Onun tüm gerçekleri bir yalandan ibaretken hangi söylediğine inanmalıydım? Gözlerinde gördüğüm o sarsıcı ifadeyle başımı iki yana salladım. Hayır, bana gerçekten bunu yapmış olamazdı. Bu kadar ileri gittiğine inanamıyordum.

"Yani sattın beni?" Yaşadığım şey tam olarak buydu, satmıştı beni.

Yaşadığım hayal kırıklığını gizleyemiyordum. "Beni başka bir adamın karısı yaparak sattın, karını ve bebeğini de para için sattın. Bugün seni duymasaydım belki de beni metresin yapacaktın." Zaten yapmamış mıydı? Dört ay boyunca beni metresi yapmamış mıydı? Beni hep nefret ettiğim o kadınlardan biri yapmıştı.

Metres kelimesini duyunca şiddetle itiraz etmeye hazırlanıyordu ki elimi kaldırarak onu susturdum. "Karını zerre kadar düşünmeden benimle o düğüne gidecektin. Doğmamış bebeğini umursamadan orada benimle gülüp eğlenecektin. Nasıl hissedeceğimi umursamadan gece beni koynuna alıp sevişecektin. Karın seni evde beklerken beni gerçek anlamda metresin yapacaktın." Dudaklarımdan çıkan her kelimeyle yaptığı şeyin ciddiyetini daha iyi anlıyordum. "Kendime olan tüm saygımı senin kollarında bir yatakta bırakmama neden olacaktın." Hayretler içinde ona bakıyordum. "Sen gerçekten karaktersiz birisin!" Bugün öğrendiğim gerçeklerle iğrenerek ona bakıyordum. Belki de ilk kez ona bakarken midem bulanıyordu.

Bu aşk değildi, bu aşkın en kirli olanıydı. En kirli ve çirkin olanıydı. Kirli olan oydu ve kirli elleriyle dokunup çirkinleştirdiği benim duygularımdı. Ben bunca zamandır evli bir adamla düşüp kalkan bir kadın olmuştum. Beni, hep iğrendiğim o kadınlardan birine dönüştürmüştü.

Kimin karısı olduğum en son düşündüğüm şeydi çünkü şu anda tek düşündüğüm Serhat'ın karısıydı. Elay denen o kadın kiminle evli olduğunu bilmiyordu. Bugün para için onu aldatan adam, yarın daha fazla para için belki de onu satardı. Para için beni satıp başka bir adamın karısı yapmışsa Elay'ı da yapardı. Serhat para için her şeyi yapacak biriydi ve ben bunu çok geç anlamıştım.

"Bige biliyorum, yaptığım affedilemez," dediğinde nihayet gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Timsah gözyaşlarını akıtmaya devam ederek bana doğru bir adım attı. "Ama seni sevdim." Hangi sevgiden

bahsediyordu? "Çok sevdim, Bige." Acı çekiyormuş gibi bana bakıyordu. "Sevmeseydim sana her şeyi tüm gerçekleriyle anlatmazdım."

Kaşlarımı çatarak öldürmek ister gibi tersçe ona baktım. "Başka çaren kalmadığı için anlattın!" Yerdeki silahı alıp tekrar ona doğrulttum. "Dört ay Serhat," dedim üzerine basa basa. "Dört ay boyunca bana anlatacak çok fazla vaktin vardı ama yapmadın. Bugün bile anlatmak için vaktin vardı ama yine yapmadın!" Bana karşı hiç dürüst olmamıştı. "Telefon konuşmanı duymasaydım yalanlarını hiç itiraf etmeyecektin!"

Silahın ucunu boy aynasına doğru çevirip ona aynayı gösterdim. "Tam orada sordum sana! Tam orada *benden gizlediğin bir şey var mı* diye sordum ama sen *hayır* dedin!" Sinirden zangır zangır titrerken başımı çevirip ona baktım. "Gerçekleri anlatmak için çok fazla vaktin vardı ama sen yakalanana kadar susmayı tercih ettin. Az önce itiraf ettiğin şeyler seni dürüst yapmaz çünkü bir sahtekârın dürüstlükle işi olmaz!"

Oynadığı oyunu asıl şimdi görüyordum. Yalansız bir şekilde bana her şeyi anlatmaya başladığı için ona saygı duymuştum ama saygımı hak etmiyordu. Çünkü anlatmaktan başka bir çaresi yoktu! Suçlu olduğu için itiraf etmekten başka şansı yoktu. Bunun saygı duyulacak bir yanı olamazdı.

"Defol evimden!" Hızlıca yürüyüp kapının kilidini açtım. "Elimden bir kaza çıkmadan git evimden ve bir daha sakın karşıma çıkma!" Ona şiddet uygulayabilirdim veya silahla vurup zarar verebilirdim. Ama bu işleri daha da çıkmaza sokardı çünkü karakolluk olursam olanlar babamın kulağına giderdi.

Sırf o duymasın diye düğünüme bile sadece yakın arkadaşlarımı ve tanıdıklarımı çağırmışken bu riski göze alamazdım. Babamla olan ortak tanıdıklarımızı bile düğüne çağırmamışken babam bu şekilde öğrenmemeliydi. Babam duymadan bu işi bir şekilde halledecektim ama önce bu aşağılık adamdan kurtulmalıydım.

Kapıyı onun için açtığım hâlde gitmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine bu rezil ilişkiyi hâlâ kurtarma şansı varmış gibi ıslak gözlerle bana bakıp, "Yapamam," diye kendini acındırmaya başladı. "Seni kaybedemem. İzin ver her şeyi telafi edeyim." Pişmanlıkla kıvranan ruhu yüzüne yansıyordu. Fark ettiğim şeylerle dehşete düşerek ona bakıyordum. Bana âşık olmuştu! Oynadığı bu kirli oyunda mağdur ettiği kişiye âşık olmuş gibi bakıyordu. Beni gerçekten sevmiş miydi?

"Telafi mi?" Sinirden yatağa doğru yürüdüm. "Elay'ı boşayıp beni mi alacaksın?"

"Elay'ı seviyorum," derken hiç tereddüt etmemişti.

Başka bir kadını sevdiğini bana söylememeliydi. Ben bu hâldeyken bunu yapmamalıydı. Hâlâ yıkılmamak için direnirken, "O zaman beni bırakıp onunla olacaksın?" diye sordum. Olması gereken buydu ama canımı yakıyordu.

Kaşlarını çatarak, "Hayır!" diye şiddetle karşı çıktı. "Seni de seviyorum."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" Sinir krizleri geçirerek ona bakıyordum. "Aynı anda iki kadını sevemezsin! Bir kalbe iki kadın sığmaz! Daha fazla alçalmadan defol bu evden!" İkimizi de sevdiğini söylerken yüzü bile kızarmıyordu. Sanki bu normalmiş gibi davranıyor, benim için de bunu normalleştirmeye çalışıyordu. Bu normal değildi, bu odada olan hiçbir şey normal değildi.

Cüzdanını alıp hızlıca içinden kimliğini çıkardım. Kimlikte yazan Serhat Yılgın ismiyle karşılaşınca derin bir nefes aldım. Demek gerçek adı buydu. Kimliği hızlıca cüzdanına geri koyarak cüzdanı ve telefonu alıp onun yanına gittim. Karşısında durup eşyalarını eline tutuşturdum. Belki de elimin son kez eline değdiği an buydu. Bir adım geriye çekilerek aramıza belli bir mesafe koydum. "Git bu evden, Serhat." Gitmesi için onu son kez uyardım. Soğukkanlılığımı yitirip bir çılgınlık yapmadan hemen gitmeliydi.

Yüzümde küçümseyici bir ifade oluştuğunda gözlerimin ardındaki alayı gizlemedim. "Karına dön ve sana kazandırdığım paranın keyfini çıkar. Eğer bir daha karşıma çıkarsan inan ki hayatını bitiririm. Karun'u bulur ve ona oynadığın tüm oyunu anlatırım."

Gözlerinin içine bakarak, "Ben elimi seninle kirletmem ama kocam yapar," dedim onu şaşırtarak. Son kısmı söylediğimde kaşlarını çatınca sinirden güldüm. "Evet, o benim kocam. Sen kendi evliliğine ihanet eden biri olabilirsin ama ben değilim. Eğer Karun hakkında duyduklarımın biri bile gerçekse sadece senin değil, seninle bağlantısı olan herkesin canını yakar." Gözden kaçırdığı bir detaya değinerek, "Karın ve doğmamış çocuğun da buna dâhil," dediğimde yutkunamadı bile.

"Benim kocam fena yalnız." Bundan memnunmuş gibi rol yapmaya başladım. Sırf peşimi bıraksın diye tanımadığım bir adamın karısı

olmayı sevmiş gibi davranıyordum. "Gerçekten buna değeceğini mi sanıyorsun?"

Hıçkırıklarla ağlayıp avaz avaz bağırmak isterken güldüm. Bu durumdan mutluymuş gibi güldüm. "Milyar dolarlık bir adamın karısı olmak varken neden seninle olayım?" Daha fazla para için her şeyi yapacak bir kadın rolüne bürünmüştüm. Bundan hiç memnun değildim.

Baştan ayağa onu süzerken küçümseyerek yüzümü buruşturdum. "Karun Kalender'in karısı olmak varken neden bir sahtekârın metresi olayım? Bana ne verebilirsin ki? Üzerindeki takım elbise bile kocamın düşmanları tarafından alındı. Aslında sana teşekkür etmeliyim." Kıkırdayarak başımı salladım. "Senin sayende onunla evlendim. Sanırım hayattaki tüm şansımı bu evlilikte kullandım," dediğim an rengi attı, suratı bembeyaz oldu ve hayal kırıklığına uğrayarak bana bakmaya başladı.

Ne bekliyordu? Onun aşkı için ağlayarak karısını bırakıp beni alması için yalvarmamı mı? Hayır, bu asla olmayacaktı.

İnanmıyordu, daha doğrusu inanmak istemiyordu. "Sen böyle biri değilsin," derken buna tüm kalbiyle inanıyordu çünkü gerçekten böyle biri değildim. Nasıl biri olduğumu iyi biliyordu. "Kes şunu, Bige çünkü seni tanıyorum."

"Ama o adamları tanımıyorsun!" Burada olan biten şeylerin sadece bizi ilgilendirmediğini anlamıyordu. "Sen umurumda bile değilsin ama Elay'ın benim yüzümden daha fazla zarar görmesini istemiyorum!"

Karun dört ay önce Rengin Zorlu ile nişanlanmıştı. Daha dün bir haber başlığında ikisinin yaklaşan düğünlerini okumuştum. İki hafta içinde evlenmeyi planlıyorlardı, yani Serhat'ın kaçmak için sadece iki haftası vardı. Nikâh için gün almaya gittiklerinde Karun'un evli olduğu ortaya çıkacaktı. Bu işin peşine düşecek bir adamdı.

"Karun'un ilk ulaşacağı kişi ben olacağım." Bunları söylerken amacım Serhat'a başına nasıl bir bela aldığını göstermekti.

"Ona senin adını vermesem bile bir yolunu bulup öğrenir. Karın ve çocuğunu güvenli bir yere götürmelisin!" Onu düşündüğümü mü sanıyordu? Hayır, artık ona olacaklarla zerre kadar ilgilenmiyordum ama karısı masumdu. O kadın en az hasarla bu işten sıyrılmalıydı.

Söylediklerimi ciddi ciddi düşünmeye başladığını korku dolu yüzünden anladım. "Karun bunu yanına bırakmaz," dediğimde sesim fazla donuktu. "Seni bulursa her şey ortaya çıkar. Üstelik Elay yaptığın rezilliği mutlaka öğrenir." Canım yana yana sevdiğim adamın hayatındaki kadını

korumaya çalışıyordum çünkü dört ay boyunca ona fazlasıyla zarar vermiştim.

"Seni duydum, onun gebeliği hakkında söylediklerini duydum. Bunu ona yaşatmaya hakkın yok. Elay'ı da al git buralardan." Kapıyı tutarak dışarı çıkmasını bekledim. "Onun hak ettiği gibi bir eş ol çünkü bundan sonra ikimizin arasında bir şey olamaz." Bilmeyerek sebep olduğum şeylerden ben sorumlu olamazdım. Fakat içine düştüğüm yanlışı öğrendikten sonra o yanlışı sürdürmek beni yaşanılan her şeyin tek suçlusu yapardı. Bunu sürdürmeyecektim.

Artık o da yolun sonuna geldiğimizin farkındaydı. Önceliğinin karısı ve bebeği olduğunu nihayet fark etmişti. Buna rağmen beni de bırakmak istemiyormuş gibi bakıyordu. İkimizin bakışlarında çok fazla acı yüklüydü. Ben veda eder gibi son kez âşık olduğum adama bakarken o, bu vedaya henüz hazır değildi. Bana böyle baktıkça ona veda etmem daha katlanılmaz bir boyuta ulaşıyordu. Tüm vedalar hep böyle sancılı mıydı? Giden mi yoksa geride kalan mı daha çok kanıyordu?

Nihayet Serhat gitmişti. İstemeye istemeye olsa da gitmişti. Çok şey söylemek istedi ama söyleyeceği hiçbir şey bizi bu durumdan kurtaramazdı. Bunu bildiği için yanımdan geçerken başını çevirip son kez yüzüme bakmış ve odamdan çıkıp gitmişti. Dış kapının sesini duyana kadar gözlerim nemli bir şekilde bekledim. Tamamen gittiğine emin olunca odamdaki kapıyı kapattım.

Bir ilişkiden çıkıp diğerine gitmişti. Kal dememek için kendimi ne çok zorlamıştım çünkü geride kalan taraf olmak istememiştim. Bir erkeğin arkasında bıraktığı kadın olmak istememiştim. Ama başından beri olduğum tek şey başka bir kadının kocasını alan bir kadındı. Tüm bunları bilmiyordum.

Sarsak adımlarla odanın içine yürüdüm. Bacaklarım titrerken dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Parmaklarım gevşedi ve elimde tuttuğum silah zemine düştü. Önce silah yere düştü, daha sonra da ben. Dizlerimin üzerine düşünce artık daha fazla dayanamadım. Bununla nasıl yaşanır bilmiyorum. "Gi-gitti," diye sayıklayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Evliymiş."

Gözyaşları içinde ellerimi yere bastırdım ve başımı eğip omuzlarım sarsılarak ağladım. İçimdeki tüm zehri bağırarak özgür bırakmak istedim ama içime çöreklenen acıya bir etkisi yoktu. Hiçbir kadın beyaz

gelinliğiyle vurulmamalıydı. En mutlu günüm en büyük kâbusum olmamalıydı.

Odamın kapısı açılınca ıslak gözlerle büyükbabama baktım. "Beni yalnız bırak," dedim ama o dudaklarını üzgünce sarkıtıp, "Acıktım," diye sızlandı. Ne hâlde olduğumu anlayacak durumda değildi.

Üzerindeki takım elbiseyi görmek bile sinirlerimi bozuyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacım varken onunla uğraşamazdım. "Daha sonra yersin." Yarım aklı bana olanları idrak edemiyordu. Artık bir çocuktan farkı yoktu.

Suratını astı. "Sabah da bana yemek vermeyi unuttun." Karnının gurultusunu buradan bile duyabiliyordum. Evlilik telaşından ona kahvaltı hazırlamayı unutmuş olmalıydım. "Karnım aç, Bige."

"Kendin bir şeyler hazırla." İstediğim tek şey uzun süre yalnız kalmaktı. "Odamdan çık büyükbaba."

Titreyen ellerine büyük bir kayıpmış gibi bakarken kederli görünüyordu. "Yapamıyorum." Bunu zaten denemişti, değil mi? Kendine bir şeyler hazırlayamadığı için bana geldiğini anlayınca daha çok ağlamaya başladım.

"Ben de yapamıyorum! Bu hâldeyken bile sana bakmak zorunda değilim!"

Hayıflandığımda belki de ilk kez aklı ne söylediğimi algıladı. Gri gözleri incinmiş gibi bana bakarken yutkunmuştu. Bana yük olma fikri onu kırmıştı. Suspus olup başını eğdi. "Senin kendine bakamadığın zamanlarda ben sana bakıyordum." Sözlerinin ağırlığı altında ezildim. Beni istediğim gibi yalnız bırakıp gidince hıçkırdım. Doğru söylüyordu, göremediğim tüm o yıllarda beceremese bile bana bakmaya çalışmıştı. Onu incitmiştim.

Büyükbabam uzun yıllardır tek yoldaşımdı. Ayrı eve çıkmaya karar verdiğimde bile babamı bırakıp benimle gelmişti. "*Bige göremiyor*," demişti. Gözlerim yeni açılmıştı ama o hâlâ göremediğimi sandığı için babama, "*Bige göremiyor, yanında olup ona bakmalıyım*," demişti.

Ağlamayı bırakıp ayağa kalktım. Canım yanıyor olabilirdi ama şimdi onunla ilgilenmeliydim. Hani derler ya, *sen ne yaparsan evladın da sana yapar* diye. Büyükbabam için Allah'ın adaletini hep yerine getirmeye çalıştım çünkü o, zamanında yatalak annesine uzun süre bakan biriydi. Oğlundan veya torunundan aynı muameleyi görmeyi hak ediyordu. İnsanların ektiği şeyleri biçmesi gerektiğine inanan biriydim.

Gözyaşlarımı silip odadan çıktım. Mutfağa girdiğimde gördüklerim beni daha çok ağlatabilirdi. Büyükbabam tezgâhın üzerine bir tane

domates ve yarım ekmek koymuştu. Sabah düğün heyecanıyla kahvaltı yapmamıştım ve onun için de hazırlamayı unutmuştum. Şu saate kadar çok acıkmış olmalı ki domates doğrayıp ekmekle yemeyi düşünüyordu.

Bıçağı tutan eli ara ara titrediği için domatesi yamuk doğruyordu. Yaşlanmıştı, eski hâlinden eser kalmamıştı. Bazen ona baktıkça elimde sihirli bir değnek olsun istiyordum. Dökülen saçlarını geri getirmek ve ona eskisi gibi kahverengi, gür saçlar vermek isterdim. Çünkü artık şakaklarındaki saçlar dışında hiç saçı kalmamıştı. Yüzündeki benleri ve kırışıklıkları yok etmek, feri sönmüş gözlerine yeniden canlılık katmak isterdim.

Zayıf ve bükülmüş bedenine dinginlik ve güç verip takım elbisenin içinde dik durmasını isterdim. Elimde sihirli bir değnek olsaydı onu baştan yaratırdım ama yoktu, elimde onu kurtaracak hiçbir şey yoktu. Şimdilerde fazla hassas ve fazla zayıftı. Bir gün beni bırakıp annemin yanına gidecek diye ödüm kopuyordu.

Yanında durup bıçağı tutan elini tuttuğumda başını çevirip bana baktı. İçin için ağlarken ona gülümsemeye çalıştım. "Domates ve ekmek beslenme planımıza uymuyor." Bıçağı elinden alıp kenara bıraktım. "Hadi sen otur, ben de senin için bir şeyler hazırlayayım," dedim ama aynı kırgın ifadeyle bana bakmaya devam edince, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Ağlamaktan çatallaşan sesim kulak tırmalarken, "Çok özür dilerim," dedim ve tekrar ağlamaya başladım. "Özür dilerim büyükbaba."

Ellerimi tezgâhın soğuk mermerine bastırıp öne doğru büküldüm ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Her şeyi mahvettim."

Gözyaşlarım yağmur olup yüzüme yağarken kolumu tuttu ve beni göğsüne çekti. Başımı göğsüne bastırıp saçlarımı okşuyordu. "Bir şeyleri bozuyorsan bir tek sen düzeltebilirsin," diye fısıldayıp saçlarımın tepesini öptü. "Ben babana söylemem," deyince daha çok ağlayıp ona sarıldım. Aslında her şeyin farkındaydı, değil mi?

Haklıydı, bir şeyleri bozduysam düzeltmeliydim.

Dün büyükbabamla konuştuktan sonra hemen bir avukatı aramıştım. Olan biten her şeyi ona anlatıp böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini sormuştum. Avukat araştıracağını söylemişti. Telefonu kapattıktan sonra sabaha kadar gözyaşlarına boğulmaya devam etmiştim. Karun ile olanları düşündükçe kendime daha fazla işkence ediyordum. Biliyordum, adı Serhat'tı ama dört ay boyunca onu Karun adıyla tanıdığım için ara sıra gerçek adını unutup ona Karun diyordum. Gerçek Karun Kalender ise hayatıma bir kâbus gibi çökmüştü.

Benden haberi bile olmayan biriyle gerçekten evli olup olmadığımı bilmiyordum. Bilmek beni daha çok korkutuyordu çünkü onunla çok farklı kulvarlardaydık. Mafyaların bile önünde eğildiği, destur vermeden geçmediği bir adamın karısı olmaya korkuyordum. Adam sanrı gibi hayatıma çökmüştü. Benim için korkutucu ve gerçekliği sorgulanan bir sanrıdan başka bir şey değildi. Zaten o herifin de lakabı Sanrı'ydı!

Düğüne katılmadığım için endişelenen arkadaşlarım defalarca arayıp durmuştu. Hiçbir açıklama yapmadan hepsine düğünün iptal olduğunu söylemiştim. Onca derdimin içinde bir de onlarla konuşmak zorunda kalmıştım. Sabaha kadar gözüme uyku girmemiş, sabah da ilk iş avukat arayıp beni ofisine çağırmıştı. Telefonda konuşulmayacak kadar hassas bir konu olduğunu söylemişti. Araştırmaları bir sonuca ulaşmış olmalı ki benimle görüşmek istiyordu.

Büyükbabamı karşı dairedeki komşuma emanet ederek evden çıktım. Avukatın ofisine gelene kadar diken üstündeydim. Güzel bir haber almanın ümidiyle buraya gelmiştim. Serhat'ın yalan söylediğini, başka bir adamın kimliği kullanarak yapılan bir nikâhın geçersiz olduğunu söylemesini bekliyordum.

Ancak duyduklarım tam tersi şeylerdi. "Ne demek nikâh geçerli?" Şaşkına dönmüş bir hâlde avukata bakıyordum. Benden haberi bile olmayan bir adamın karısı olduğumu mu savunuyordu? Duha denen adam gerçekten böyle bir şeyi başarmış mıydı?

"Üzgünüm, Bige Hanım," derken olağan bir şeyden bahseder gibi sakindi. "Nikâh memuruna kadar her şey gerçek. Eski sevgiliniz Serhat Bey ile o masaya oturduğunuzu doğrulayacak hiç görgü tanığınız yok. Bu nikâhın başka bir adamın kimliğini kullanarak kıyıldığına dair elinizde bir delil yok. Böyle bir durumda yapılacak en mantıklı şey Karun Bey'i bulmak ve ona olanları anlatıp boşanma evraklarını imzalatmak."

Bu adam ne dediğinin farkında mı? Bahsi geçen adamın benden haberi bile yoktu.

Karşısına geçip ona ne diyeceğim? Senin ruhun bile duymadan evlendik, hadi şimdi de boşanalım mı?

Bu koskoca bir saçmalıktı!

Zafer Bey masadaki evraklardan birini alıp bana uzattı. "Nikâh defterindeki fotoğraf bile Karun Bey'e ait. Defterin fotoğrafını çekmem de hiç kolay olmadı." Uzattığı fotokopiyi alıp bakmadım çünkü o fotoğrafın değişeceğini Serhat zaten bana söylemişti. Duha'nın adamları tüm açıkları kapatmak için bir gün bile beklememişti.

Aklıma gelenlerle hemen çantamı karıştırmaya başladım. "Evlilik cüzdanı!" Onu çıkartıp avukata uzattım. "Burada Serhat'ın fotoğrafı var. Bununla evliliğin sahte olduğunu kanıtlayamaz mıyız?" Bu nikâhın gerçek olmadığını bir şekilde doğrulamalıydım.

Zafer Bey parmak uçlarıyla evlilik cüzdanını alıp açtı. Ne gördü bilmiyorum ama yüz ifadesi sıkıntılıydı. Başını kaldırıp bana baktığında kafası karışmış gibiydi. "Bige Hanım." Benden aldığı evlilik cüzdanını geri uzattı. "Buradaki fotoğraf Karun Bey'e ait."

Ne?

Aceleyle kontrol ettim ve fotoğrafımın yanındaki fotoğrafı görünce sertçe yutkundum. Karşılaştığım mavi gözler fotoğrafta bile aklımı başımdan almaya yetmişti. Gerçek Karun Kalender'in vesikalık fotoğrafına bakıyor, bunun nasıl olduğunu sorguluyordum. Dün nikâhtan hemen sonra buna baktığımda Serhat'ın fotoğrafı vardı. Hatta fazla uzun baktığım için Serhat benimle alay etmişti. İmzalar atıldıktan hemen sonra bakmıştım. Buradaki fotoğrafın değişmiş olması beni korkuttu çünkü evime kadar girmişlerdi.

Sabaha kadar ağlayıp sızlandığım için gece girmiş olamazlardı. Uyanık olduğum için bunu anlardım. Buraya gelmeden önce sabah karşı dairemdeki komşuma uğramıştım. Büyükbabam da benimleydi. Komşuma büyükbabamla ilgili bir şeyler anlatırken biraz oyalanmıştım. O esnada eve girmiş olabilirler mi? Evime bile bu kadar kolay giriyorlarsa bunlar düşündüğümden daha tehlikeliydi. Kendimden çok büyükbabam için endişeleniyordum çünkü artık evde bile güvende değildik.

"Büyükbabam benim nikâh şahidimdi." Evlilik cüzdanını çantama attım. "O her şeyi anlatabilir." Bir şeyler olmalıydı, beni bu evlilikten kurtaracak bir şeyler olmalıydı.

Avukatın karamsar ifadesini görmek umutlarımı tüketiyordu. "Mahkemede alzaymır hastası birinin tanıklığı kabul edilemez." Bana hiç yardımcı olmuyordu. Olumsuz şeylerden bahsediyor lakin bir çıkar yol sunmuyordu.

Bir öfke patlaması yaşayarak, "O zaman o sikik mahkeme evlilik için alzaymır hastası birinin şahitliğini de kabul etmemeli!" diye bağırdım. Hasta biri nikâh şahidim olabiliyordu ama tanığım olamıyor muydu? Bu saçmalıktı!

Duha'nın adamları her yerdeydi. Karun'dan boşanmadıkça bu adamlar peşimi bırakmazdı çünkü beni kendi pis işlerinden kullanmaya kararlılardı. Karun'un karısı olmamı onlar planladığına göre evli kalmam işlerine gelirdi. Boşanırsam bir işlerine yaramayacağım için belki beni rahat bırakırlardı. Tanımadığım bir adamın karısı olacak değildim. Karun denen adamı bulup tek celsede ondan boşanmalıydım.

Zaten avukatta hep aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Bu evlilikte herhangi bir açık olmadığını, her şeyin yasal olduğunu... İhanet acısını bile doğru düzgün yaşamadan bir de gidip Karun denen adamı bulmalıydım!

Avukatın ofisinden çıktım ve arabama yürürken babamı aradım. Babam, "Efil," diye telefonu açınca derin bir nefes aldım. Sesini duymak bile hazır ol pozisyonuna geçmeme neden olabilirdi.

"Merhaba baba." Arabaya binip kemerimi taktım. "Nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"Aynı şeyler," diye kestirip attı. Kendi hakkında uzun uzun konuşmayı sevmiyordu. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim." Kısa bir an aynada şişen gözlerime baktım. Bu hâlde onun karşısına çıkarsam bir terslik olduğunu hemen anlardı. "Bir süreliğine büyükbabamı sana bırakmamın bir sakıncası var mı?"

"Bana mı bırakacaksın?" Sesi bir anda buz gibi olmuştu. "Neden?"

"Baba benim bir seyahate çıkmam gerekiyor. Mısır'a gideceğim." İstanbul'a gidip asla tasvir etmeyeceği damadından boşanacağımı söyleyemezdim. Emekli bir albaya, mafya bir damat getirecek kadar çıldırmıştım. Bu küfür gibi bir şeydi.

"Mısır'a mı?" Sesindeki huzursuzluğu hissettim. "Efil senin o saçma işe ihtiyacın yok. Çürümüş cesetleri incelemekten daha iyi şeyler yapabilirsin. Senin çalışmaya bile ihtiyacın yok."

Neden? Çünkü ben zengindim, değil mi? Zenginsen çalışmaya ihtiyacın yoktu. Babamın tek istediği güvenli evimde yaşamaya devam etmemdi.

"Arkeoloji çürümüş cesetleri incelemekten ibaret değil, baba. Lütfen bir süreliğine büyükbabama bakacağını söyle." Başıma gelenlerden sonra hasta bir adamla yeteri kadar ilgilenemiyordum. Kendimi toparlayana kadar büyükbabam, babamda kalmalıydı.

"Onun için bir bakıcı tutabilirsin. Eminim yokluğunda ona iyi bakacaktır." Zaten bir bakıcısı vardı. Evde olmadığım zamanlarda o büyükbabamla ilgileniyordu. Fakat günün sonunda büyükbabam etrafında aileden birilerini görmeyi hak ediyordu.

"Baba sadece bir süreliğine. Hem bakıcısı da onunla gelecek. Evinde kalmaları dışında sen herhangi bir şey yapmayacaksın."

Israr etmem hoşuna gitmediği için, "Efil o hasta," dedi sıkıntıyla. "Hasta biriyle ilgilenecek kadar genç değilim artık. Seyahatlerine engel olup seni kısıtlıyorsa, uzun zaman önce yapman gerekeni yap ve onun için iyi bir huzurevi bak. Huzurevleri sandığın kadar kötü değil," deyince kaşlarımı çattım. Bunu bana daha önce de teklif etmişti ama şimdi olduğu gibi o zaman da kabul etmemiştim.

"Baba." Derin bir nefes alarak kontrolümü sağlamaya çalıştım. "İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Senin baban için istediğin sonu ben sana yaşatabilirim. O kendi anne ve babasını hiç bırakmadı. Rabb'im onun evladına vermese bile torununa ondan yana merhamet verdi. Benim ona olan sevgim onun emeğinin karşılığı. Sen ise kendi babasından kurtulmak isteyen birisin. Bir gün elden ayaktan düşecek kadar yaşlanırsan seni huzurevine bırakacağım," dediğimde sertçe yutkunuşunu duydum. İlk kez ona karşı bu kadar açık sözlü olmuştum.

Yaşanan küçük bir sessizlikten sonra isteksiz bir sesle kabul etti. "Tamam, onu bana gönder!"

"Teşekkür ederim." Tebessüm ederek telefonu kapattım. Büyükbabamın bakıcısına eve gelmesi için hızlı bir mesaj atıp telefonu çantama koydum.

Büyükbabamı babama ben götüremezdim çünkü babam bana baktığı an bir şeyler olduğunu hemen anlardı. Ağlamaktan kızaran gözlerim ve solgun yüzüm beni ele veriyordu. Eve gidip büyükbabama bu ayrılığın neden gerekli olduğunu anlatacaktım. Bana çok sorun çıkartacaktı fakat onu yanımda İstanbul'a götüremezdim. Orada ne kadar kalacağımı

bilmediğim için bunu yapamazdım. Hasta ve yaşlı bir adamı peşimden sürükleyip perişan etmek istemiyordum.

Umarım babamda kaldığı süre boyunca ağzından Serhat ile ilgili bir şeyler kaçırmazdı.

Bir Hafta Sonra

Her yolu denemiş ama bu evliliğin sahte olduğunu bir türlü kanıtlayamamıştım. Bir hafta önce büyükbabamı babama göndererek kendimi bir kanıt bulmaya adamıştım. Şu bir haftada bir türlü evliliği iptal edip geçersiz kılacak bir şeyler bulamadım. Gündüzleri bu işlerin peşinden koşarken geceleri sabaha kadar aşk acısı çekip ağlıyordum. Ona kızgın ve kırgın olmama rağmen bir türlü Serhat'ı aklımdan çıkartamıyordum. Zor günlerden geçiyordum.

Aşk denen duygu gerçekten kötü huylu bir kanser gibiydi. İçinde olduğunu, sana zarar verdiğini bilirdin ama onu oradan çekip alamazdın. Ondan kurtulmaya çalıştıkça etkisi daha yıkıcı ve sarsıcı olurdu. Çektiğin acıyı zamana yaymak isterdin ama her geçen gün onu daha fazla özlediğin için canını biraz daha yakardı. Aradan geçen zaman onu oradan söküp atmak yerine daha güçlü kılardı. Vücudunun her yerine dağılır, işgal eder ve hem ruhsal hem de fiziksel olarak seni bitirirdi. Aşk gerçekten kanserli bir duyguydu.

Düğün gününden sonra Serhat beni hiç aramadı. İçler acısı olan bir diğer şeyse hep aramasını bekledim. Ona dönmek gibi bir niyetim yoktu fakat buna rağmen aramasını beklemiştim. Telefonlarını açmasam bile beni aramasını, bu kadar kolay unutmamasını istedim. Bana çektirdiği gibi acı çektiğini görmek istemiştim. Belki de asıl istediğim biri tarafından bu kadar kolay unutulacak bir kadın olmadığımı kendime kanıtlamaktı.

Biliyordum, evliydi ama onu aklımdan çıkartamıyordum. Bunu yapmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Bir hafta boyunca uğraşmama rağmen evliliğimi geçersiz kılamadığım için bugün bavulumu topladım. Akşamüzeri İstanbul için uçak bileti almıştım. İki saat sonra

uçağım kalkacaktı, bu yüzden toparlanıp evden çıktım. Şimdi arabayla havaalanına doğru gidiyordum.

İstanbul'a gidecek ve avukattan aldığım boşanma evraklarını Karun'a imzalatacaktım. Beni teselli eden tek şey Karun'un bu hafta içinde evleniyor olmasıydı. Düğününde herhangi bir sorunun yaşanmasını istemeyecekti. Bu yüzden nişanlısının kulağına gitmeden boşanma evraklarını imzalardı. Bu konuda bana sorun çıkartacağını sanmıyordum.

Kayıp giden yolu izlerken kaldırımda yürüyen bir kadın gördüm. Onu görünce bir terslik olduğunu hemen anladığım için hızımı düşürdüm. Üzerinde hastane önlüğü vardı ve evet, sadece hastane önlüğüyle duruyordu. Önlüğün kolları kısaydı ve uzunluğu dizlerine kadardı. Üstelik kadın çıplak ayaklarla kaldırımda dalgınca yürüyordu. Kırmızı ışık yüzünden durmak zorunda kaldım ama kadın hâlâ kaldırımda yürüyor, gittikçe uzaklaşıyordu.

Yürüyordu ama çıplak ayakları yere basmıyor gibiydi. Sanki şu anda ne yaptığını, nereye gittiğini bilmiyordu veya farkında değildi. Omuzları tüm dünyanın yükünü üstlenmiş gibi çökmüştü. Omuzları kırgın bir kadının kırılan kanatları gibiydi. Bir daha hiç uçmayacakmış gibi bükülmüştü. Bana sırtı dönük olduğu için sadece onu arkadan görebiliyordum. Beline doğru uzanan kızıl saçları önlüğün üzerinde âdeta parlıyordu.

İnsan onun saçlarını görünce ister istemez yüzünü de görmek istiyordu. Bu dalgın adımların, çökmüş omuzların ve bir elinde bebek ayakkabısı tutan kadının yüzünü merak ettim. Elinde diğer teki olmayan bebek ayakkabısı tutuyordu. Ayakkabının bağcığını parmağına doladığı için ayakkabı her adımıyla sallanıyordu.

Yeşil ışık yandığı için arabayı yeniden sürmeye başladım. Gittikçe onunla aramdaki mesafeyi kapatırken kadın düştü. Bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine sertçe düştü. O kadar sert düştü ki çıplak dizleri kaldırım taşına çarpınca içim acıdı. Benim içim acıdı ama o, bunu hissetmiyor gibiydi. Sanki çektiği acı fiziksel acıdan daha büyükmüş gibi düştüğü yerden hiç kıpırdamadı. Başını eğdi ve bebek ayakkabısını göğsüne bastırıp hıçkırıklarla ağladı.

Arkamdaki arabalardan dolayı yanında öylece geçmek zorunda kaldım. Acısını yoğun bir şekilde hissettiğim kadının yanından öylece geçmiştim. Durup neyi olduğunu sormayı çok istemiştim ama yapamadım.

Aynadan arkaya bakınca elindeki ayakkabıyı göğsüne sıkıca bastırdığını gördüm. Bir eli göğsündeyken diğer elini karnına bastırdı ve boğazı yırtılırcasına haykırdı. Çığlığı iliklerime kadar işlediği için gözlerim doldu. Hiç tanımadığım bir kadının feryadı beni ağlatmıştı. Kaldırıma çökerek öne doğru bükülen ve çocuk gibi ağlayan bir kadını orada bırakıp yoluma devam ettim. Çok durmak istedim lakin yapamadım çünkü şu anda kimseye ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Düğün günü başıma gelenlerden sonra kimse acıma dokunmasın istemiştim.

O da acısını sahiplenmişti.

Kim bilir onun canını kimler yakmış ve onu bu hâle getirmişti.

3

KARIM MI?

"Henüz çocukken başladık hayallerimizi yırtık ceplerimize koymaya. Bizler her adımımızla düşlerimizi ardımızda bırakan adamlardık. Güzel olan şeyler uzun süre hayatımızda kalamaz, barınamazdı."

Karun Kalender

Şu zamana kadar bize birçok müşteri gelmiştir fakat çok azıyla doğrudan muhatap olmuşumdur. Karşımdaki adam da bahsi geçen azınlıkların içindeydi. Korunma talebini oldukça ilginç bulduğum için benimle yüz yüze görüşme şansını elde etmişti. Dosyasını benim için ilginç kılan şey koruma talebindeki gariplikti. İnsanlar bize sık sık gelirdi ama kime güvenlik sağlayacağımıza biz karar verirdik. Onlara sadece işinde en iyi olan korumaları tahsis etmez, aynı zamanda onlar için tehlike arz eden şeyleri de ortadan kaldırırdık.

Ömer denen bu herifin dosyasına baktıkça gözüm tek bir isimde oyalanıp duruyordu. Sağımda dikilen Kenan da aynı isme bakıyor, gülmek ve şaşırmak arasında gidip geliyordu. Bu daha önce başımıza gelmeyen bir olaydı. Onu korumamızı istediği kişinin adı sık sık görüş açıma giriyordu.

Gerçekten büyük cesaret.

Başımı kaldırıp Ömer'in yüzüne baktığımda yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Odadaki sessizlik daha çok ecel terleri dökmesine neden oluyordu. Fiziksel olarak da çok terlemişti çünkü elinde buruşturduğu mendili sık sık alnına veya boynuna bastırıyordu. Benim karşımda olmak onu geriyordu. "Evet, Ömer Bey?" Alayla konuşarak arkama yaslandım. "Tam olarak benden ne istiyorsunuz?"

Avucundaki mendili sıkarken sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes almaya başladı. "Be-ben..." Kekeliyordu ama bu normal bir kekeleme değildi. Sanki konuşmayı bile unutmuştu. Kendini zorlayarak başını kaldırdı. "Hayatım tehlikede," demeyi başardı. "Beni korumanızı istiyorum."

"Kimden?" Gözlerimle masadaki dosyayı işaret ettim. "Burada yazan isimden mi?"

Benimle göz kontağı kurmaktan kaçınarak başını salladı. Şişman vücudu oturduğu koltuğa sığmazken gerginlik içinde oturuşunu düzeltti. Ofisimin kapısından içeri girdiği andan beri diken üstündeydi. Saygıda kusur etmemeye, kelimelerini tartarak konuşmaya çalışıyordu.

Çalışıyordu diyordum çünkü şu son on dakika boyunca doğru düzgün tek bir cümle kuramamıştı. Terlemekten saç dipleri nemlenmişti, alnında biriken terleri ara sıra elindeki mendille siliyordu.

Güçlükle konuşup, "Evet," dedi. "Orada yazan isimden beni korumanızı istiyorum." Odanın içine buram buram soğuk hava sızarken onun terleyip durması normal değildi. Üstelik ben burada üşümeye başlamıştım. Nisan ayında olduğumuz için onun terlemesi normaldi fakat benim üşümem normal değildi.

Masadaki kumandayı alıp klimayı biraz daha açtım. "Kenan?" Elimdeki kumandayı işaret ettim. "Soğutma sistemimizde bir sıkıntı mı var?" Burası fazlasıyla serindi.

Koltuğumun yanında dikilen Kenan, "Çok iyi çalışıyor abi," deyince Ömer'i işaret ettim. "Peki, o niye bu kadar terliyor?"

Gözlerimi artık titremeye başlayan adama diktiğimde Kenan'ın, "Dosyasında yazan isimden kaynaklanıyor olabilir," diyen sesini duydum. Evet, şu malum isim.

Dosyayı kapatıp omzumdan arkaya uzatınca Kenan onu aldı. Gözlerimi karşımda kıvranan adamdan ayırmazken Kenan dosyayı ona götürüp uzattı. Uzun zamandır benimle çalıştığı için artık sözlü komutlar olmadan da ne istediğimi anlıyordu. Ömer dosyayı titreyen parmaklarla alınca, "Aç," dedim. Artık sıradan bir müşterimle konuşurken olduğum gibi resmî değildim.

Göz bebeği titreşirken dosyayı açtı ama ürkek bakışları sık sık tepesinde dikilen Kenan'a kayıyordu. Korkuyordu. "Orada yazan ismi oku," dediğimde alnındaki bir ter damlası yanağına doğru süzüldü.

Kısa bir an bana bakma cesareti gösterdi. Göz göze geldiğimiz ilk saniyede başını hemen eğdi. Yasaklı bir şeye bakmış gibi davranıyordu. Göğüs kafesi aldığı hızlı nefeslerle yükselip alçalırken, "Ka-Karun," diyerek dosyada yazan ismi okumaya başladı. "Karun Kalender." Evet, onun bizzat benimle görüşmesini sağlayan şey buydu. Onu kendimden korumamı istiyordu. Adamlarım her yerde işini bitirmek için onu ararken müşteri olarak karşıma çıkmıştı.

"Kenan," diye ellerimi masaya bastırıp öne doğru eğildim. "Sence böyle bir durumda ne yapmamız gerekiyor?" Bu adam onu korumamı istiyordu ama bir başkasından değil, kendimden. "Hangisi daha cazip?" Alay ettiğim çok belliydi.

Kenan alay dolu sözlerim karşısında belindeki silahı çıkardı. "Bitirelim işini abi," dediğinde güldüm ama her an kalp krizi geçirecekmiş gibi duran adam pek eğlenmiyordu.

Ömer'in kıvranmaları zevk verse de yapacak daha önemli işlerim vardı. "Müşterilerimin güvenliğini ne pahasına olursa olsun sağlarım." Ayağa kalktığımda Ömer oturduğu koltuğa sindi. "Sen müşterim değilsin ama karın öyle. Eğer bugünden sonra karın senden yana bana tek bir şikâyette bulunursa bu konuşmayı farklı şartlarda yapıyor oluruz." Kapıyı işaret ettim. "Şimdi git," dediğimde hızlıca başını salladı ve şişman vücuduna rağmen âdeta koşarak dışarı çıktı.

Onun arkasında bakan Kenan güldü. "Bu ödleğin gerçekten karısına şiddet uyguladığına emin miyiz?"

"Meydan ucuz adamlarla dolu." Kalçamı masaya yasladım. "Dışarıda kuzu kesilen evdekine kurt oluyor."

Ömer zengin bir iş adamıydı fakat aynı zamanda ahlaksız biriydi. Sonradan görme olduğu için parayı bulunca azıtanlardandı. Her gün farklı bir kadınla gününü gün etmeye başlayınca karısı ondan boşanmaya karar vermişti. Ömer denen herif boşanmayı sorun etmedi fakat karısı ondan yüklü miktarda tazminat isteyince işin boyutu değişti. Karısının elinde çok sağlam kanıtlar vardı, yani mahkeme büyük ihtimalle kadının lehine sonuçlanacaktı.

Ömer de bunu biliyordu. Bu yüzden adam tutup kadını hastanelik ettirmişti. Bu şekilde gözünü korkutacaktı. Fakat kadının bana geleceğini tahmin bile etmemişti. Karısı henüz istediği tazminata kavuşmadığı için bana gelse bile onu kabul etmeyeceğimden çok emindi çünkü biz peşin parayla çalışırdık. Bu işi tamamen keyfi olarak almıştım. Kadının yanına iki koruma verdiğim an Ömer'in etekleri tutuştu çünkü işi kabul ettiğimi anladı.

Karısının artık müşterim olduğunu anladığı için sonraki adımımı tahmin etmek zor değildi. Sıradaki adımım müşterimi her anlamda korumaktı, yani ona tehlike arz eden her şeyi ortadan kaldırmak. Ömer uzun süre saklanamayacağını bildiği için bugün buraya gelmişti. Bir daha o kadının yanına bile yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Kenan çıkardığı ceketini koltuğun üzerine bırakırken ben askıdaki ceketimi giyiyordum. Yaz olması üşümeme engel değil. Terasa çıktığımda peşimden geldi. "Yakında evleniyorsun ama hiç heyecanlı görünmüyorsun." Yanımda durup bana baktı. "Bir sorun mu var?" Sıkıntılı yüz

ifadesi benimle ilgili şeyleri sorgular gibiydi. Bende değil ama son zamanlarda onun davranışlarında bir sorun vardı. Sürekli konuyu evliliğime getiriyor, bir sorun bulmaya çalışıyordu.

"Duygularımı dışarıya vurmamam bu evliliği istemediğim anlamına gelmez." Ellerimi terasın korkuluklarına bastırıp derin bir nefes aldım. "Sana bir sorun olduğunu düşündüren sebep nedir?" Onu tanımasam evlenmemi istemediğini düşünürdüm.

Yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Her şeyden önce ben senin yakın arkadaşınım," dediğinde içini kemiren şeyi anlamak ister gibi bakıyordum. "Yanlış bir karar vermeni istemiyorum. Rengin'i gerçekten seviyor musun?" Son zamanlarda hep yaptığı gibi yine Rengin'e olan duygularımı sorgulamaya başlamıştı.

"Sevmediğim bir kadınla neden evlenmeye kalkışayım?" Rengin'i sevdiğimi çok iyi biliyordu. İki yıldır sır gibi sakladığım kadını seviyordum. Son dört ayı saymazsak kimse onun hayatımda olduğunu bile bilmiyordu. Onu gölgesinden bile korumak isterken ona olan sevgim sorgulanmaya açık değildi.

Bana sıradan bir bahane sunarak, "Şu zamana kadar onu bir kez bile kıskandığını görmedim," dedi. Bu sevgimi sorgulayacak bir bahane olamazdı. Kıskançlık denen duyguyu hep fazla basit bulmuştum. Birine her konuda güveniyorsan kıskanmana gerek kalmazdı. Sevmenin kıskançlıkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Şu zamana kadar ki ilişkilerimde hiçbir zaman kıskanan taraf olmamıştım.

Kenan sıkıntısından bir şey kaybetmeden, "Seven kıskanır," derken düşünceliydi. Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu çok açıktı. "Rengin'e olan duygularını aşk sanıyor olabilir misin?" Yeşil gözleri yine haddinden fazla durgun bakıyordu. Sakin olduğu anlarda genelde çok fazla düşünürdü.

"İki yıl öncesine kadar ona karşı bir şeyler hissetmiyordun. Yine etrafındaydı ve dikkatini çekmeye çalışıyordu fakat onu görmezden geliyordun." Derin bir nefes alıp sıkıntılı bakışlarını bana dikti. "Ne zamanki hayatını kurtardı, işte o zaman ona ilgi duymaya başladın." Gözlerini kısarak üzerime gelmeye devam etti. "Acaba minnet duygusunu aşk sanıyor olabilir misin?"

Hayır, sanmıyordum. Aşk zaten hayatındaki kişiye değer vermek değil miydi? Rengin'e değer veriyorsam ona zaten âşığımdır. Bu kadar basitti. "Onu seviyorum." Boş bir sesle konuşup aşağıdaki insanları izlemeye

başladım. Bu yükseklikten bakınca hepsi fazla küçük görünüyordu. "Rahatla artık Kenan, sevmediğim bir kadınla evlenecek değilim." Birkaç gün içinde düğünümün olacağını iyi biliyordu. Sevmeseydim evlenmeye kalkışmazdım.

"Bilemiyorum, Karun." O da benim gibi manzarayı izlemeye başladı. "Kafamı kurcalayan çok fazla şey var. Gün içinde onun nerede olduğunu ve ne yaptığını hiç merak etmiyorsun. Aklına bile gelmiyor. Evleniyorsun ama zerre kadar heyecanlı değilsin. Bu ilişkiyi fazla düz yaşıyorsun. Sanki ona olan can borcunu ona soyadını ve servetini vererek ödemeye çalışıyorsun. O bile ısıtmıyor seni, onun yanında da üşüyorsun," dediğinde güldüm. Her şeyi fazla abartıyordu.

"Doktorun kansızlıktan üşüdüğümü söylediğini sen de duydun." Son yirmi yıldır vücut ısım fazla düşüktü.

Kenan dalgın bir sesle, "Ama psikolog da geçmişe dayanan bir olaydan kaynaklı olabileceğini söyledi," diyerek her zamanki gibi yine kendine sıkıntı yapacak bir şeyler buldu. "Doktorun her şey kafada bitiyor dedi. Psikolojin ne boyuttaysa vücut ona göre reaksiyon gösterebilirmiş." Bu zırvalıklara inanabilirdi ama benim için aynı şeyler geçerli değildi. Onun ısrarı üzerine sadece bir kere psikoloğa gitmiştim. Doktorun uydurduğu şeyleri tekrar duymamak için ikinci kez gitmemiştim bile. Geçmişi kendimle yaşatıyorsam bundan kime neydi?

Karşımızdaki ofisin açılan kapısını gördüm. Duha ve Kadem de terasa çıkmıştı. İki şirket karşı karşıya olduğu için cam duvarların ardında çoğu zaman birbirimizin ofisini görürdük. Başını kaldırınca bu uzaklıktan bile kaşlarını çattığını görebiliyordum. Yanımdaki Kenan başını hafifçe öne doğru eğerek Duha'ya selam verdi. Aynı şekilde Duha'nın yanında duran Kadem de ceketinin önünü ilikleyip başıyla bana selam vermişti.

Eminim Kenan'ın üzerinde ceketi olsaydı aynı şeyi o da yapardı. Yakın korumalarımızın ezelî düşmanımıza karşı bu kadar saygılı olması hem Duha'yı hem de beni çok fazla çileden çıkartıyordu. Ancak ne yaptıysak bu iki serseriyi dize getiremedik. Kenan ve Kadem bir tek bu konuda başına buyruk davranıyordu. Onları öldürerek bu kepazeliği de son veremiyorduk çünkü ikimiz de kendi adamımıza fazla değer veriyorduk.

Adamlarımın içinde bir tek Kenan, Duha'ya saygıdan kusur etmezdi. Aynı şekilde Duha'nın adamlarının içinde de bir tek Kadem bana karşı

hep saygılı davranırdı. Baktık bir türlü olmuyor, biz de bir süre sonra bu ikisini kendi hâline bıraktık.

Kenan karşımızdaki iki adamı izlerken, "Sence bu tarafa her baktıklarında ne hissediyorlar?" diye sorunca güldüm.

"Adamların karşısına koskoca bir şirket diktik. Sence nasıl hissediyor olabilirler?" Üstelik özellikle kat sayısını arttırarak onu gölgede bırakmıştım. Duha uzun süre bunun öfkesini yaşamıştı.

"Onlar da bizim malikânenin karşısına koskoca bir malikâne diktiler," diye güldü. "Üstelik Duha kat sayısını arttırarak karşılık verdi."

"Bu komik mi, Kenan?" Kaşlarımı çattığımı görünce gülüşü büyüdü.

"Kabul et, pek normal bir durum değil. Yıllardır gündemde olan tek şey sizin aranızdaki bu rekabet. Biriniz bir şey yaptırsa diğeri de karşısına daha büyük bir şey yaptırıyor. Biriniz bir şey alsa diğeri daha büyük bir şey alıyor. Yıllardır yapmadığınız tek şey bu kavgaya son vermek." Duha öldüğünde neden olmasındı? O ölürse ortada herhangi bir sorun kalmazdı.

"Duha'yla yarıştığım yok!" Kızgın bir sesle konuşup önüme döndüm. "Sandığın gibi onunla rekabet etmiyorum çünkü benimle yarışacak kriterlere sahip değil."

"Özel jeti var diye kalktın uçak aldın."

"İhtiyaçtan."

"Yunanistan'da madenleri var diye gittin o madenlerin içinde olduğu adayı satın aldın."

"Keyfi bir şeydi. Bilirsin, ben rahatıma düşkün biriyim."

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Artık kendimize ait bir bankamız var, farkında mısın? Yani bunun Duha'nın kentsel dönüşüm projesiyle hiçbir ilgisi yok, öyle mi?"

"Etrafındaki her şeyi satın alıp dönüştürebilir." Aklıma gelenlerle sırıttım. "Ama banka hep onun projesinin tam ortasında olacak."

Kenan yüksek sesle güldü. "Tam olarak bundan bahsediyorum. İkinizde de bok gibi para olduğu için nereye harcayacağınızı bilmiyorsunuz."

"Adam kalktı kitap okuduğum kütüphaneyi satın aldı, bana neyden bahsediyorsun?" Bu sürtüşmeyi tek taraflı yürütüyormuşum gibi davranıyordu.

"Uçak aldıysam o da havaalanı yaptırdı," dedim. "Ada aldım diye okyanusu satın almaya kalkıştı." Sinirden güldüm. "Ama neyse ki o

kadarını satmıyorlarmış." Aksi takdirde karadaki her su parçasını satın almak zorunda kalırdım.

Hatırladıklarımla güldüm. "Ama madenleri hâlâ benim adamın içinde." Üstelik kütüphaneyi satın aldı diye artık onun yüzünden bir yayınevim vardı. Ne işe yaradığını bile bilmiyordum ama bilen birilerini işe almıştım.

Birbirimizi kızdırmak için sürekli bir şeyler alıyor veya yaptırıyorduk fakat bunların hiçbiri ölü yatırım değildi. Aksine bu rekabet farklı sektörlerde de iş yapmamızı sağlıyordu. Hepsi bu da değildi, işsizlik oranını da farkında olmadan düşürüyorduk. Çünkü bu holding, banka ve daha birçok gayrimenkulün yapımında çok fazla kişi çalışmıştı. Haddinden fazla kişi bu sayede evine ekmek götürme şansı elde etmişti.

Aynı şekilde Duha'nın beni kızdırmak için yaptırdığı malikâne, havaalanı ve daha birçok şey de buna dâhildi. İnşaatında çalışacak işçilerden tutun eleman alımına kadar birçok kişiyi iş sahibi yapmıştık. İnşaatların bitiminden sonra bile işsizlik oranını düşürüyordu çünkü bankada, havaalanında, şirkette, kütüphanede ve yayınevinde de işini bilen insanlara ihtiyacımız oluyordu. Yaptırdığımız şeyler hem ülke ekonomisine katkıda bulunuyor hem de işe ihtiyacı olanları iş sahibi yapıyordu.

Uluslararası çalışıyor olabilirdik ama genelde tüm yatırımlarımız kendi ülkemizde olurdu. Bunu iyi insanlar olduğumuz için yapmıyorduk çünkü her yatırımımızın önceliği bize olan getirisiydi. Bize kazandırmayacak hiçbir işe kalkışmıyorduk. Fakat sonuç odaklı düşünürsek bu durumda hem biz kazanıyorduk hem de sokaklarda boş boş gezen insanlar. Tabii biz daha çok kazanıyorduk çünkü bizler işveren onlar ise çalışandı.

Daha fazla kazanıyor olmamız bu ülkeye faydamız dokunduğu gerçeğini değiştirmezdi. En azından çoğu kişinin yaptığı gibi kendi ülkemizi satmak yerine ekonomiye büyük bir katkıda bulunuyorduk. Ödediğimiz vergiler bile dudak uçuklatan türdendi lakin buna rağmen vergilerimizi düzenli bir şekilde ödüyorduk. Ödemeyenler çoğunluktaydı ama biz bunu yapmıyorduk.

Sadece bu bile bizi bu ülke için kolay kolay gözden çıkaramayacakları adamlar yapardı. Ödediğimiz vergiler bile mal varlığımızı ortaya koyuyordu çünkü sahip olduğun şeylerin küçük bir kısmı kadar vergi alınıyordu. Ve bir yıllık vergimizle bir şehir satın alınırdı. Her yıl adımız *vergi*

rekortmenleri diye gazetelerde geçiyordu. O sikik gazetelerde bile Duha ile başa baş gidiyorduk. Vergi konusunda bile rekabet içindeydik.

Aramızdaki mesafeye rağmen Duha'nın delici bakışlarını üzerimde hissedince dudaklarım kıvrıldı. "Son zamanlarda fazla sessiz." Tunus'un bu suskunluğu iyiye işaret değildi. "Hiç bu kadar sessiz kaldığı olmamıştı. Sence yine başımıza ne gibi işler açacak?" Onun tüm hamlelerini bertaraf etmek benim için zor değildi.

Kenan onu izlerken yine fazla düşünceliydi. "Belki de bir sıkıntısı vardır," diye mırıldandı. Bir sorunu olduğuna eminmiş gibi bakıyordu. "Kendini toparlayınca yine saldırıya geçecektir."

"Onun doktor raporlarına hâlâ ulaşamadınız mı?" Duha sır gibi saklıyordu ama ciddi bir rahatsızlığı olduğunu seziyordum. Zoraki bir şekilde aynı ortamlarda bulunduğumuz oluyordu. Çoğu zaman bir rahatsızlığı olduğunu gizleyemiyordu.

Bir seferinde tüm gece boyunca soğuk terler dökmüş, daha sonra hiç âdeti olmamasına rağmen erken ayrılmıştı. Başka bir davette ise onu burnu kanarken görmüştüm. Herkese bir şeyler uydurmuştu ama pek inandırıcı değildi. Tiryakisi olduğu sigarayı bırakması ve içkiyi azaltması da onun hakkında aldığım duyumlardan biriydi. Bir rahatsızlığı olduğu çok açıktı. Onunla ilgili her sır işime yarayabilirdi.

Kenan başını iki yana sallayarak gözlerini karşımızdaki şirketin terasına dikti. "Hastane kayıtları fazla temiz. Grip bile olmamış." Bu bile bir şeyler sakladığını gösteriyordu çünkü kayıtlardaki en küçük rahatsızlıklarını bile sildirmişti.

"Kadem'in ağzını ara bakalım bir şeyler çıkacak mı?" dediğimde Kenan iğrenerek yüzünü buruşturdu.

"Kimse beni onunla muhatap edemez. Çok değişik biri," diye homurdanınca güldüm. Kadem'e tahammül edemiyordu.

"Ne kadar kötü olabilir ki?"

Gözleriyle karşı binadaki adamı işaret etti. "Yüzüne çilek maskesi uyguluyor!" Geçen yılki olayı hâlâ atlatamadığını bir kez daha anladım.

Geçen yıl bir iş için Kenan'ı görevlendirmiştim. Duha da aynı işin peşinde olduğu için o da bu işi Kadem'e vermişti. Bu iki aptal işi berbat ettikleri yetmezmiş gibi geceyi birlikte geçirmişlerdi. Otelde sadece bir tane boş oda kaldığı için aynı odayı paylaşmak zorunda kalmışlar. O gece ne yaşandıysa Kenan, Kadem'den köşe bucak kaçıyordu.

"Cilt bakımı sadece kadınlara özgü bir şey olmasa gerek," derken alay ediyordum.

Kenan'ın ifadesi fazla komikti. "Ben yapmıyorum, sen de yapmıyorsun, tanıdığım hiçbir erkek yapmıyor ama o yapıyor." Suratında iğrenti dolu bir ifade oluştu. "O vıcık vıcık olan pembe şeyi yüzüne sürdüğü yetmezmiş gibi kalanını yemeye kalkıştı." Şoke olmuş gibi bana bakıyordu. "Bir saat boyunca ona yenilecek bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım ama hepsini yedi!" dediğinde kahkaha attım. Uzun süre bunun etkisinden çıkacağını sanmıyordum.

Şimdi ise Kadem'in olduğu tarafa ters ters bakıyordu. "Çilekli süt içmeden uyumadığını biliyor musun? Otelde çilekli süt yok diye yüzündeki o maskeyle rezillik çıkardı. Tüm gece onun için açık bir market bakıp çilekli süt aradım!" Bunları hatırladıkça tekrar sinirleniyordu. "Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum, sadece artık rahat durmasını istedim!"

"Farklı biri olduğunu kabul ediyorum."

"Farklı mı?" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Adam türünün son örneği!"

"Abartma Kenan."

"Karanlıkta uyuyamıyor!" Çatık kaşlarla konuşurken sinir krizleri geçirir gibiydi. "Sütünü içti ama bu sefer de ışığı sorun etmeye başladı. İstelik süt için bana teşekkür bile etmedi."

Gülüşümü durdurmaya çalışırken, "Çok ayıp etmiş," dedim.

"Dalga geçme, o gerçekten sorunlu biri." O gecenin etkisinden çıkmak için derin bir nefes aldı. "Beni hiç uyutmadı. O koltukta uyuyacaktı, ben de yatakta." Yüzü kızarınca utanmış gibi kısık bir sesle güçlükle konuştu. "Ama gece uyanınca onu yatağımda buldum."

Yüksek sesle gülmeye başladım. "Neden senin yatağına gelmiş?"

"Çünkü kâbus görmüş! İnanabiliyor musun, kâbus gördüğü için korkmuş!"

"Parmak kesen Kadem mi? Uydurmadığına emin misin?" Kadem'in bir şeylerden korktuğunu düşünmek çok güçtü.

"Göründüğü gibi biri değil." Yalan söyler gibi bir hâli yoktu. "Keşke kâbus gördüğü için yatağımı işgal etmekle kalsaydı."

"Bundan daha berbat bir şey düşünemiyorum."

"Ona ninni söylememi istedi," deyince artık sesli gülüyordum. "Paşamızın canı ninniyle uyumak istedi! Abi ben ne anlarım ninni

söylemekten? Hayır, türkü de kabul etmiyor ki illa ninni olacak!" diye dert yandı. "Mini mini bir kuşu bile kabul etmedi!"

"Ha kabul etseydi söyleyecektin yani?" dediğimde gözlerinden resmen ateşler çıkartıyordu.

"Ona maruz kalan sen değildin. Beni rahat bırakması için her şeyi yapabilirdim. 'Kırmızı Balık' şarkısıyla uyudu. Sabah uyandığımda *Çilekli Kız* mı, yoksa *Çilek Kız* mı, bilmiyorum ama öyle garip bir çizgi film izliyordu. Ayaklarını yatağa uzatmış, bir elinde kumanda diğer elinde bir tabak çilek vardı. Sanki tüm gece bana sorun çıkartan o değilmiş gibi rahattı!" O odada bir kamera olmasını ne çok isterdim. Tüm gece ikisini izlemek tam bir komedi olabilirdi.

İfadem ciddileşti. "Bunları başka birine anlatmadın, değil mi?" Duha'dan nefret ediyor olabilirdim ama Kadem ile herhangi bir sorunum yoktu. Bu âlemde bir ağırlığı ve bir adı vardı. Kendine özel garip alışkanlıkları var diye insanların maskarası olmasını istemezdim.

Kenan böyle şeylerin dedikodusunu yapacak bir adam olmadığı için, "Hayır," diyerek ofise yürüdü. "Her ne kadar hak ediyor olsa da kimseyi kalleşçe vuracak değilim. Gündüz parmak kesen biri ama gece tam bir çocuğa dönüşüyor! Buna rağmen saygınlığına gölge düşsün istemem." Zaten böyle biri olduğu için Kenan hem sadık adamım hem de yakın arkadaşımdı. Kenan tanıdığım en dürüst insanlardan biriydi.

İlkeleri olan insanlar düşmanlarına karşı bile ölçülü olurdu.

Malikâneyi bir tek kardeşlerim evde olmadığı zamanlarda seviyordum. Bu ev bir tek onları içinde barındırmadığı zamanlarda daha çekilir oluyordu. Çalışma odamdayken dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışıp duruyordum. Fakat Çağıl ve Levent'in çıkardıkları gürültü göz ardı edilecek gibi değildi. Okuduğum evraklara yeteri kadar konsantre olamadığım için, "Kenan!" diye burnumda soludum. Köşedeki koltukta gazetesini okuyan adama gözlerimi diktim. "Dışarıdaki serserilerin derdi ne?" Bugün her zamankinden daha fazla gürültü yapıyorlardı.

Kenan gazeteyi katlayıp kenara koyarken gülüyordu. "Fransa'ya gidecekler. Daha oraya gitmeden güney kanadındaki oda için tartışıyorlar," derken her an gür bir kahkaha atacakmış gibi bakıyordu.

"Fransa'da babamın kardeşi olacak piç yaşamıyor mu? Bildiğim kadarıyla güney kanadındaki odada o kalıyor." Sırf babamın kardeşi orada yaşıyor diye bir süredir hiçbirimiz Fransa'ya gitmiyorduk.

Kenan yönünü bana doğru çevirdiğinde gözlerinde muzır bir ifade vardı. "Amcan buraya yerleşmeye karar verdiği için kardeşlerin bavullarını topluyor."

O piç benim amcam değildi.

Güldüm. "Tüm yaygara bunun için mi? Gurur her yıl Türkiye'ye dönmeye çalışıyor." Bunu sürekli deniyordu ama bir türlü benim radarımdan geçip buraya ulaşamıyordu. O iti yakınımda istemiyordum.

Kenan'ın bakışları fazla muzırdı. "Gurur'u fazla hafife alıyorsun. O da bir Kalender ve eninde sonunda buraya gelecek. Önüne çıkardığın tüm engelleri er veya geç aşacak." Kapıdaki adamlara uzun zaman önce verdiğim emir hâlâ geçerliydi. Gurur, Türkiye sınırları içine girdiği an onu yakalayıp tekrar Fransa'ya postalayacaklardı. Başıma açtığı sorunlarla uğraşırken o akıl hastasını burada istemiyordum.

Masadaki telefonumu kontrol edip, "Rengin hangi cehennemde kaldı?" diye sordum. Eve geldiğimde yoktu, üstelik telefonunu da açmıyordu. Düğünle ilgili her şeyle bizzat kendi ilgilenmek istediği için fazla yoruluyordu. Bugün nikâh dairesine gidip gün alacaktı. Bunun için birilerini görevlendirmek varken kendisi yapmak istemişti.

Endişelenmeye başladığım için ayağa kalktım. "Rengin'in yanındaki adamları ara," dedikten sonra kapıya yürüdüm. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Çalışma odasından dışarı çıktığımda Çağıl ve Levent'in sesi kesilmişti. Sanki benim çalışma saatlerimde özellikle ses çıkartıyorlardı! Rengin'in odasına yürürken telefonla hâlâ onu arıyordum. Telefonlarıma bakmaması her defasında beni kızdırıyordu. Bunu bilmesine rağmen açmıyordu! Belki eve dönmüştür diye kapıyı açıp odasına baktım. Kokusu buram buram burnuma gelirken burada olmadığını anladım.

Odaya kısaca göz atıp kapıyı kapatacaktım ki yatağın üstündeki zarf dikkatimi çekti. Kapının önünde dikilmeyi bırakıp odanın içine girdim. Zarfı alıp açtığımda Rengin'in el yazısını hemen tanıdım. Zaten zarfın

üstünde de benim adım yazıyordu. Neydi bu, mektup mu? Açıp okumaya başlarken bile bu mektubun amacını sorguluyordum.

"Seninle konuşmayı istedim ama ne yüzünü görmeye tahammülüm vardı ne de sesini duymaya. Bugün nikâh dairesinde öğrendiklerimden sonra sana karşı olan tüm tahammülümü ve saygımı yitirdim. Başka bir kadınla evli olmana rağmen beni oyalayacak kadar aşağılık birisin! Seninle ilgili çok fazla şey duydum, çok fazla şey öğrendim ve gördüm. Fakat hiçbir zaman karaktersiz biri olduğunu düşünmedim.

Bugün öğrendiklerimden sonra artık çok daha fazlasını düşünüyorum. Sen beni hak etmiyorsun. Benim aşkımı, saygımı ve benimle ilgili hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Gidiyorum, daha fazla bu rezilliğin bir parçası olmayacağım. Beni aldatan, sevgime ihanet eden bir adamın yanında kalacak kadar gurursuz bir kadın değilim!"

Mektubun sonuna geldiğimde ilk birkaç dakika hiç tepki veremedim. Burada yazanları anlamaya çalışıyordum ama hiçbir şey anlaşılır değildi. Yatağın kenarına oturup tekrar okumaya başladım. Burada yazdıklarının mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Beni terk mi etmişti? Hem de bir mektupla mı? Bu ne tür bir zırvalıktı! Evli olmadığım hâlde evli olduğumu iddia ediyor, yüzüme karşı asla söylemeye cesaret edemeyeceği hakaretleri hiç gocunmadan yazıyordu!

"Kenan!" diye bağırıp bir hışımla odadan çıktım. Rengin'i bana hemen bulmalıydı ama öncesinde bu mektupta yazanlara bir cevap vermeliydi! Evli olmam mümkün değildi.

Kenan çalışma odasından çıkıp elindeki telefonu gösterdi. "Rengin bugün eve uğradıktan sonra sahile gitmiş," diye hızlı bir açıklama yaptı. "Şu saate kadar orada tek başına denizi izlediğini söylediler. On dakika önce sahilden ayrılıp izini kaybettirmiş. Bizim çocuklar eve döndüğünü düşündükleri için seni aramamışlar." Ortalıktan kaybolmasının üzerinden sadece on dakika geçmişken aramamaları normaldi.

Rengin daha önce de çok sık izini kaybettirir ve bir süre sonra ortaya çıkardı. Etrafındaki tüm korumalardan bunaldığı için onaylamasam bile bunu yapardı. Fakat hiçbir zaman arkasında saçma bir mektup bırakmazdı.

Kenan'ın yanına gidip mektubu ona uzattım. "Oku şunu!" Neler olduğunu anlamadığım için sinirden dişlerimi sıkıyordum. "Burada yazanlar ne anlama geliyor!"

Kenan mektuba garip bakışlar atarak onu benden aldı. Hızlıca okumaya başlayınca bitirmesini bekledim. Mektubun sonuna gelince başını kaldırıp anlamaz gözlerle bana baktı.

"Evli olduğunu mu iddia ediyor?" O da buna anlam veremiyordu çünkü yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmediği için attığım her adımı biliyordu. Evli olmadığım da buna dâhildi.

"Bu mümkün değil," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Biliyorum ama Rengin de böyle bir şeyi kafasında uyduracak bir kadın değil!" Evli olduğumu düşünüyorsa geçerli bir sebebi olmalıydı.

Kenan mektubu bana uzatıp çalışma odama doğru yürüdü. "Şimdi gerçeği anlarız." Bir cevap beklediğim için hızlı adımlarla onu takip ettim. Biri bana burada neler döndüğünü açıklamalıydı.

Evli olmam mümkün değildi çünkü Rengin dışında hayatımda başka kadın yoktu. Onun dışında şu zamana kadar hiçbir kadınla evliliğe sıcak bakmamıştım. Rengin dururken başka bir kadınla evlenmek şöyle dursun, yan gözle bile bakmazdım. Bu kadar karaktersiz bir adam değildim.

Tahammül edemediğim tek şey ihanetti. Rengin dışında başka bir kadından hoşlansam bile ikisini aynı anda idare etmek bana yakışmazdı. Öyle bir durumda Rengin'den ayrılırdım çünkü ikinci bir kadın devreye giriyorsa zaten ilkine karşı olan duygularım bitmiş demekti.

Kenan da en az benim kadar kafası karışmış bir hâlde burada olanları anlamaya çalışıyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü ben de burada olanları anlayamıyordum. Çalışma odasına tekrar girdiğimizde Kenan sorularını daha sonraya saklayıp masaya yürüdü. Dizüstü bilgisayarın üzerine eğildikten sonra hızlı bir şekilde kişisel bilgilerimi girmeye başladı.

Kimlik numarama kadar her şeyi ezbere bildiği için e-devlete gereken tüm bilgilerimi hızlıca girdi. Neyi beklediğim hakkında en ufak bir bilgim yoktu ama sessizlik içinde gereken kontrolü yapmasını bekledim. Kenan'ın girdiği bilgileri sorgulatması birkaç dakikamızı almıştı.

Bilgilerimin içinde olduğu tablo ekranda belirince Kenan'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Bu da ne?" diyen şaşkın sesi benim yaşadığım şaşkınlıktan daha büyük olamazdı. Medeni durumuma baktıkça orada yazan

tek bir kelime yüzünden donup kaldım. Evli! Evet, orada evli olduğum yazıyordu!

"Evli miyim?" Kelimenin tam anlamıyla afallamıştım. "Siktir, evli değilim!" Burada yazan şey mümkün değildi çünkü kimseyle evlenmemiştim.

Bir imkânsızı yaşarken Kenan şaşkın gözlerini irice açıp, "Karun," diye mırıldandı. Başını çevirip afallayarak bana baktı. "Evlendin mi?"

"Hayır."

"Evlendin ve benim bundan haberim yok mu?" Beni duyduğuna emin değildim.

"Hayır, Kenan."

"Nikâh şahidin kim oldu?" Yüzünde oluşan küskün ifadeye hayretler içinde bakıyordum. "Ben olacağım sanıyordum."

"Hayır, dedim ya lan!" diye bağırıp masadaki bilgisayarı yere fırlattım. Sinirden zangır zangır titrerken yumruğumu sertçe masaya geçirdim. "Bana bu işin nasıl olduğunu bul!" Derhâl neler olduğunu öğrenmeliydi.

Haberim olmadan evlendim mi?

Sikeyim, bu nasıl olurdu!

Çalışma odasının içinde çılgına dönmüş bir şekilde dönüp duruyordum. Bu gerçekten olmuştu, gerçekten evliydim! Üç saatimi bu zırvalığı araştırmakla harcamıştım lakin sonuç hiç değişmiyordu, evliydim! Şu zamana kadar bana karşı kurulan birçok komplo ve suikastla karşılaşmıştım ama böylesini görmedim! Evlenmiştim ama bundan haberim bile yoktu!

Bu tezgâhı bana kuranı bulduğumda ölmek için yalvaracak hâle gelecekti. Çalışma odasındaki adamlarıma baktım, Kenan başta olmak üzere hiçbiri tek kelime etmiyordu. Hepsi de korkudan dilini yutmuş bir hâlde tir tir titriyordu. "Birileri beni evlendirirken siz ne halt ediyordunuz?" Sinirden bağırarak onlara döndüm. "Bu siktiğimin yerinde nasıl

kimsenin bundan haberi olmaz!" Susmaları beni daha fazla çıldırtıyordu. Yanımda işe yaramaz adamlar çalıştırdığıma inanamıyordum!

Başlarını öne eğmekten başka hiçbir işe yaramayan bu adamlar beni daha fazla kızdırdığı için, "Dışarı!" dedim dişlerimin arasından. "Kimin işi olduğunu bulmazsanız mezarlıkta kendinize yer arayın!"

Bunu yapanı bulacağım, bulacak ve ceddini sikeceğim!

Kimi karşılarına aldıklarını bilmiyorlarsa öğretirdim. Bu âlemde Sanrı lakabını aldıysam beni tanıyanlar neler yapacağımı bilirdi. Kimler bu işin içindeyse onları bulup hepsinin ecelli olacağım!

Odadaki adamlar hemen dışarı çıkmış, sadece Kenan kalmıştı. Onun bile gözleri ara ara kapıyı yokluyor, kaçmak için uygun bir bahane arıyordu. Suçun en büyüğü ona aitti çünkü onun işi benimle ilgili her türlü gelişmeyi takip etmekti. Bir hafta önce evlenmiştim ama biz bunu daha şimdi öğreniyorduk! "Kapat kapıyı!" derken o kadar sinirliydim ki yüksek çıkan sesimi kontrol edemiyordum.

Kenan kapıyı kapatıp suçluluk duyan gözlerle bana bakarken masaya doğru yürüdüm. Koltuğa oturup masanın üzerinde duran dosyayı elime aldım. Hiç tanımadığım karıma aitti bu dosya. Adamlarım üç saat içinde onun hakkında kaba bir araştırma yapıp hepsini bu dosyaya toplamıştı. Asıl dosyası birkaç gün içinde elime ulaşırdı çünkü burada yazanlar genelde herkesin kolayca ulaşacağı bilgileriydi.

Onun hakkında kapsamlı bir araştırma başlatmıştım. Birkaç gün içinde ilk adımlarına kadar onunla ilgili her şeyi öğrenecektim. "Bakalım kimmiş bu Saka?" diye dosyayı açtım.

Kenan gereksizce beni düzeltip, "Adı Bige," deyince, "Ama soyadı Saka," diyerek onu tersledim.

"Soyadı Saka olunca ne oluyor?"

"Güzel demek oluyor, Kenan!" dedim kızgın bir sesle. "Kızın soyadı çok güzel, oldu mu?" dediğimde şaşkına dönmüş bir hâlde bana bakıyordu. Bunda şaşılacak ne vardı, anlamıyordum. Sinirli olabilirdim ama Saka ismi hoşuma gitmişti.

Dosyayı açar açmaz kızın fotoğrafıyla karşılaştım. "Karımı bu mu?" derken şimdi şaşırma sırası bendeydi. Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen kelimelere engel olamadım. "Bu kız güzel." Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kız sahiden güzeldi.

"Kenan bu ne tür bir oyun?" Hayretler içinde kalarak karım olduğunu öğrendiğim kadının fotoğrafına bakıyordum.

Bu evlilik hasımlarımın işiydi, bu bariz bir şekilde ortadaydı. Beni kızdırmak için çirkin bir kadınla falan evlendirdiklerini düşünmüştüm. Güzellik takıntım yoktu ama bu işler genelde böyle olmaz mıydı? Kimse düşmanını güzel bir kadınla gizlice evlendirmezdi. Evet, kız güzeldi. Fazla güzeldi. Gamzeleri de vardı. Karımın yanaklarında gamzeleri vardı. Gülümsüyordu. Sikeyim, neler düşünüyordum ben!

Kısa bir an gözlerinin kahvesine dalıp gittim. Sanki bir fotoğrafa değil de ona bakıyor gibiydim çünkü gözleri fazla canlı ve ışıltılıydı. Gülümsediği için gözleri biraz kısılmıştı. Kalemle özenerek çizilmiş gibi görünen kaşlarının bir bölümü görünmüyordu. Kâkülü kaşlarını gizliyordu. Yanaklarındaki belli belirsiz çilleri fotoğrafta bile belli oluyordu. Tek tek sayılacak kadar azdı. Kahverengi saçlarını sıkıca bağlamıştı ama saçlarına garip bir toka takmıştı. Küçük, siyah bir fiyonk. On santim büyüklüğünde olan sade ve küçük bir tokaydı.

Bu kurdele toka onu şirin veya sevimli göstermiyordu. Daha çok ona kasvetli bir hava katıyordu. İnce askılı, siyah bir elbise giymişti. Göğüs dekoltesi olan ve kalçasını saran dar, kısa bir elbiseydi. Sol göğsünün üstünde gördüğüm dövmeyle gözlerimi kıstım. Fotoğrafı elime alıp yakından bakmaya başlamıştım. Dövmesinin ne olduğunu fark edince dudaklarım kıvrıldı. Bu bir saka kuşuydu. Evet, dövmesi kelebek büyüklüğündeydi ama bir kelebek değil, kuştu. Kanatlarını yukarı doğru açan bir kuş.

Saka kuşu.

Dövmeye bakarken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. Bunu fark edince yüzümdeki tebessüm hızla kayboldu. Ne idüğü belli olmayan bir kadının yaptırdığı dövmenin ona yakışması umurumda olmamalıydı. Bu kadın da büyük ihtimalle bana oynanan oyunun bir parçasıydı. Yakında gazabımdan payını alacak insanlardan biriydi. Bu masum yüzün arkasında kim bilir ne tür şeytanlıklar yatıyordu.

Fotoğrafına bakmayı bırakıp hızlıca onun hakkında yazanları okumaya başladım. Adana doğumluydu ve yirmi altı yaşındaydı. Fotoğrafta daha küçük gösteriyordu. Bir albayın kızı olduğunu öğrendiğimde itiraf ediyorum, biraz şaşırdım. O tür adamlar bizim gibilerden uzak durur ve nefret ederdi. Eğer ilkeleri olan bir babanın kızıysa büyük ihtimalle babası bu işin içinde değildi.

Para için mesleğini hiçe sayan insanlardansa belki de babası bu işin tam ortasındaydı. Şimdi cevaplanması gereken iki soru vardı: Babası

kendi hırsları için kızını bu oyuna dâhil etti mi? Yoksa kız babasından gizli kendini düşmanlarının maşası mı yaptı? Cevap bunlardan biriydi.

Okumaya devam edince ikinci bir adı daha olduğunu öğrendim. Kimliğinde geçmiyordu ama Efil onun göbek adıydı. Bige, bilge kişi anlamlarına geliyordu; peki, Efil'in anlamı neydi? Sert ve şiddetli rüzgâr mıydı? Daha şimdiden hayatımdan esip geçmişken ister istemez adının hakkını ne kadar verdiğini merak ettim.

Okumaya devam edince onun görme bozukluklarıyla karşılaştım. Adamlarımın düştüğü notlara göre gözlerinde kalan cam parçaları ameliyatla çıkartılamamıştı. Küçük bir kısmı kızın gözlerinde kalmıştı çünkü çok derine batmış ve ameliyatla alınmayacak kadar küçük, görülmeyecek kadar şeffafmış. Gözlerine aldığı hasarlar ve teleskopla bile zor görünen cam parçaları onun gözlerinde ciddi bir görme problemi yaratmış. Bir patlamadan kaynaklandığı yazıyordu fakat patlamanın detayları henüz burada yazmıyordu. Her şeyin eksiksiz yazacağı asıl dosya birkaç gün içinde elime ulaşırdı.

Sıradan insanların hayatında bir patlama olmazdı.

Burada pek bir şey yazmadığı için ölen annesini ve firari ablasını hızlıca okudum. Annesinin ölüm şekli de pek sıradan değildi. Bu ailenin yaşadıkları sıradanlıktan çok uzaktı. Bu yılın başında olduğu nakil ameliyatını okudum. Bunun dışında pek bir şey yazmıyordu. Arkeolog olması dışında kayda değer pek bir şey yoktu. Dosyayı kapatıp Kenan'a bakmaya başladım. Belki sakinleşirim diye bir kadeh brendi doldurup bana getirdi.

Uzattığı kadehi alırken, "Kim bu kadın, Kenan?" diye sordum. Onun yüzünden nişanlım izini kaybettirmişti. Başıma bela olan bu kadın kimdi?

Kenan geriye çekilerek derin bir nefes aldı. "Bilemiyorum," diye kısık bir sesle konuştuğunda sesi şöminedeki cılız ateşle yarışır gibiydi. "Kim olduğunu ben de bilmiyorum." Başını çevirip bana baktığında en az benim kadar kafası karışmış görünüyordu. "Onu biraz araştırdık, sicili temiz."

Sinirden elimdeki kadehi kıracakmış gibi sıkmaya başlamıştım. "Senin o sicili temiz dediğin kadın haberim bile olmadan benimle evlenmiş," dedim alay ederek. "Bu nasıl oldu?" Kadehi sertçe masaya bırakarak ayağa kalktım. "Bana bunun cevabını bul!" Daha bir hafta öncesine kadar bekâr biriydim. Daha bir hafta öncesine kadar başka bir kadın hayatımda, yanımda ve yatağımdaydı. Bugün ise arkasında bir mektup

bırakarak beni terk etmişti. Peki, neden? Çünkü evli olduğumu öğrenmişti!

Kimseden değil, evlenmek istediğim kadından öğrenmiştim evli olduğumu. Hem de bir mektupla!

Kenan bana kötü haber vermeyi sürdürdü. "Avukatlar bu evliliğin gerçek olduğunu söylüyor." Zaten bildiğim bir şeyi bana hatırlatması hiçbir işe yaramıyordu. Yarım saat önce avukatla bizzat konuşmuştum. Hiç tanımadığım, daha önce yüzünü bile görmediğim bir kadınla bir hafta önce Adana'da evlenmiştim. Üstelik son bir aydır İstanbul dışına hiç çıkmadığım hâlde. Adını bile ilk kez duyduğum bir kadının kocası olmuştum.

Tüm bunların takibini yapamadığı için Kenan doğru düzgün yüzüme bile bakamıyordu. "İstanbul'a bilet almış," derken yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Buraya geliyor." İllegal yollarla benimle evlendiği yetmezmiş gibi bir de benim şehrime mi geliyordu? Bu kadındaki büyük cesaretti.

Kenan ne yapacağını bilmez bir hâlde bana bakmaya başlayınca, "Dokunmayın," dedim pencereye yürürken. Camdan dışarıya bakıp hafif çiseleyen yağmuru izlemeye başladım. "Bakalım sonraki adımı ne olacak?" Yaşadığı yerden kanatlanıp benim cehennemime uçuyorsa bir amacı olmalıydı.

Kimdi bu Saka?

4

İLK İZLENİM İÇİN KÖTÜ BİR BAŞLANGIÇ

"Kaderin işleyişi çok farklıydı. Bazen beklediğiniz kişi sizden kilometrelerce uzakta ve farklı bir şehirde sizin ona gitmenizi bekliyor olabilirdi."

Sarhoş olmak istemediğim için elimdeki kokteyli küçük yudumlarla içiyordum. Zaten beni sarhoş etmesin diye alkol oranının az olmasını istemiştim. İstanbul'a geleli beş saat olmuştu ve henüz sabah bile olmamıştı. İyi bir otelde oda kiralamıştım. Bir kişi için fazla büyük bir odaydı. Tek kişilik odalar varken iki kişilik odalardan istemiştim. Ben ve yalnızlığımın içine sığabileceği kadar büyük olmalıydı. Belki de hiçbir yere sığamadığım için beni boğmayacak bir oda tutmuştum.

Odaya yerleştikten sonra yol yorgunluğumu atmak için güzel bir banyo yapmıştım. Daha sonra bir davete gider gibi özenle hazırlanıp otelin barına gelmiştim. Tek başıma bir şeyler içerken aşağıdaki insanları izliyordum. Bu tür yerlerde paran olduğu sürece saygı görürdün. Harcadığı paranın hesabını tutan biri değildim. Bu gece için barda özel bir loca kiralamıştım. Aşağıda dans edip sarhoş olan insanların kolayca bana ulaşacakları bir yerde olmak istemedim.

Eğer burada uzun süre kalacak olsaydım belki VIP üyelerinden biri olabilirdim. Bulunduğum ortamlarda bana saygı duyulmasını seviyordum. Her ne kadar çoğu saygıyı parayla satın alıyor olsam da. Yarın sabah Karun Kalender ile konuşmaya gitmeden önce bu gece biraz kendimden geçmeliydim.

Garson yanıma gelip masama bir kadeh beyaz şampanya bırakınca şaşırdım. Elimdeki kokteyli gösterdim. "Zaten içiyorum, yenisini istemedim." Burayı seçkin bir yer diye seçmiştim ama istemeden masaya gelen içecek fazla abes kaçıyordu.

"Güven Bey'in size ikramı efendim," diyen garson karşımdaki locayı işaret etti. Başımı küçük bir açıyla kaldırınca orada beni izleyen kişiyi gördüm. Garson üzerine düşen işi yaptığı için gitmişti.

Buranın ışıklandırması biraz loş olduğu için hafif gölgedeydik. Fakat bu onu iyi görmeme engel değildi. Çok rahat elli yaşında vardı. Siyah, şık bir takım elbise giyen adam kendi locasından beni izliyordu. Arkaya doğru taradığı gür saçlarının neredeyse tamamı beyazdı. Saçlarındaki aklar onu fena göstermiyordu. Dik bir açıdan dikdörtgen bir yüz yapısı

olduğunu söyleyebilirdim. Biliyordum, kaba bir tabir fakat çene yapısı köşeli olan herkes için bu terimi kullanırdım.

Beni izlerken elindeki kadehi hafifçe bana doğru kaldırdı ve bir yudum içti. Bunu yaparken gözlerini benden ayırmamıştı. *Senin şerefine* der gibi içkisini içmişti. Bana gönderdiği kadehi aldım ve gözlerinin içine bakarak kadehi ona doğru kaldırdım. Tıpkı onun gibi kadehi hafifçe yukarı kaldırdım fakat içmek yerine bileğimi büktüm ve kadehin içindeki tüm şampanyayı masaya döktüm. Masaya dökülen şampanya üzerimdeki beyaz elbiseye sıçramıştı ama bunu umursamadım. Yeni bir elbise almak benim için zor değildi.

Yaptığım şeyi sadece izlemekle yetinmişti. Ne kaşlarını çatmış ne de en küçük bir tepki vermişti. Hayır, bu adam genç kızları parasıyla büyülemeye çalışan biri olamazdı. Eğer öyle olsaydı şampanyayı dökmeme bozulurdu. Farklı bir amaç için burada olduğunu anlayacak kadar iyi analiz yapardım. Gözlerinde bana yönelik herhangi bir beğeni yoktu. Genç kadınlarla takılıp kendini genç hissetmek isteyen o çapkın adamlardan biri olmadığı çok açıktı. Asıl amacı neydi?

Gözleri saçlarımdaki siyah kurdeleli tokadan oyalanınca derin bir nefes aldım. Kafamda taşıdığım bu uğursuz tokaya kim bakarsa baksın hep rahatsız oluyordum. Evlendiğim gün bile bu tokayı çıkarmamıştım. Hatta Serhat'ın evli olduğunu öğrendiğimde bile bir tek bu tokayı çıkarmamıştım. Üzerimdeki gelinliği ve saçlarımdaki diğer tokaları hırsla çıkarmıştım fakat saçlarımın sol tarafına taktığım bu tokayı çıkarmamıştım. O anki öfkem ve kırgınlığım bile bana bu tokayı çıkartamamıştı. Sevdiğim birinin hediyesi falan değildi ama takıyordum.

Tokaya bakması tüm keyfimi kaçırdığı için ayağa kalktım. Büyük ihtimalle bu kadar şık bir kadının neden böyle eski bir toka taktığını merak etmişti. Evet, yıllardır taktığım için siyah rengi canlılığını yitirmişti. Garsonu çağırıp bu sefer daha sert bir şeyler istedim. Sanırım sarhoş olmak istiyordum. Kısa sürede garson bir şişe viski açarak masama geldi. Onu gönderip kadehimi kendim doldurdum. Viski kadehini kafama dikip hepsini içtim.

Tekrar doldurdum ve hızlı bir şekilde tekrar tüm kadehi bitirdim. Serhat ile olan anılarım aklıma geldikçe beynimi içkiyle uyuşturmak istedim. *İkinizi de seviyorum* nedir ya? Bir insan aynı anda iki kadını sevemezdi ki! Hem beni hem karısını sevdiğini söylerken ne kadar da rahattı.

"Adi herif!" Bu sefer kadehi doldurmaya üşendiğim için şişeyi kafama diktim. Çatlayana kadar içerken viskinin bir kısmı dudaklarımdan boynuma akmıştı. "Evliymiş ya, evliymiş!" Babam bunu bir duysa beni evlatlıktan reddederdi.

"Koskoca Albay Asım Saka'nın kızı dört ay boyunca evli bir adamın metresi olmuş," diye gülmeye başladım. "Ne büyük rezillik ama." Gülüşüm dudaklarımda solarken bu sefer de ağlamaya başladım. "Ablam gibi beni de hayatından çıkaracak." Babam öğrenince benden utanacak, yüzüme bile bakmayacaktı.

Onu utandırmak istememiştim.

Benimle gurur duymasını isterken onun için bir utanç kaynağına dönüşmüştüm.

Şişenin dibini bulmuşken baygın gözlerle başımı kaldırdım. Karşımdaki locada oturan adamın hâlâ beni izlediğini gördüm. Gözlerini benden ayırmadan ayağa kalkıp bana doğru geldiğini bulanık gözlerle gördüm. "Bir sen eksiktin." Sessizce söylenip ayağa kalktım. Çantamı alıp masaya para bıraktıktan sonra ona sırtımı döndüm. Bu kadar sarhoşken kimseyle uğraşamazdım. Bu yüzden buradan ayrılmak için onun bana yaklaşmasını beklemedim.

Bardan ayrıldıktan sonra sarhoş bir hâlde asansöre bindiğimde peşimden geliyordu. Neyse ki daha o içeri girmeden kapılar kapanmıştı. "Manyak!" diye söylenip sırtımı duvara yasladım. Normalde bu kadar korkmazdım ama her şeyi bulanık görürken olası bir tehlikede kendimi koruyacağımı sanmıyordum. Bunun için önce ayılmam gerekiyordu.

Asansörden inip odama yürürken dönüp arkamı kontrol ettim. Kimseyi göremeyince rahat bir nefes alarak önüme döndüm. İstanbul'a gelir gelmez herhangi bir belaya bulaşmak istemiyordum. Zaten belanın en büyüğü başımdaydı. Yarın daha Karun'un şirketine gidip bu boşanma işini konuşacaktım!

Umarım babamın kulağına gitmeden hızlıca boşanırdım.

Taksiden inerek yolun tam ortasında durmuş, birbiriyle karşılıklı iki holdinge baktım. Tunus Reklam Ajansı ve Kalender Güvenlik Şirketleri tam anlamıyla karşı karşıyaydı. Kırmızı ışık yandığı için yolun ortasında durmuştum, sağımda ve solumda duran devasa cam kuleleri izliyordum. Anlaşılan bu iki adamın hakkında çıkan söylentiler asılsız değildi. İkisi gerçekten her konuda birbiriyle yarışıyor olmalıydı. Sanki koskoca şehirde başka yer yokmuş gibi birbirinin karşısına iş yeri kurmuşlardı.

Karun'un şirketi Duha'nın iş yerine göre biraz daha büyüktü. Sinirden güldüm. Okuduğum haberlere göre Karun özellikle kat sayısını arttırmıştı. Koskoca adamlar çocuk gibi yarışıyorlardı. "İnanılır gibi değil."

Şu anda bulunduğum nokta ikisinin arasıydı. Kendimi bu konuma nasıl düşürdüğümü hâlâ anlamış değilim. Korna sesleri duyunca yavaşça arkamı döndüm. Siyah camlı iki araba bana korna çalmıştı. İkisi de yan yana duruyordu ve arkalarında konvoy gibi bir sürü araba vardı. Bu iki arabayı takip eden konvoyu görünce kendimi ister istemez cumhurbaşkanının geçeceği yolun tam ortasında duruyormuş gibi hissettim. O arabaların içinde önemli insanlar olsa gerekti.

Öndeki lüks arabalardan tekrar korna sesi gelince kaşlarımı çatarak kırmızı ışığı işaret ettim. "Kör müsünüz, hâlâ kırmızı yanıyor!" Şu anda geçit hakkı onların olmadığı için istediğim kadar burada durabilirdim.

İki arabanın da arka kapısı açıldı. İki kişi aynı anda arabadan inmişti. Birbirine kısaca bakan adamların birbirine attığı ters bakışları gördüm. Daha sonra ikisi de hızlıca bana doğru yürüdü. Sinirli bir şekilde üzerime gelen adamları boş gözlerle izledim. Gözlerimdeki güneş gözlüğünü çıkartıp beklemeye başladığımda ikisi de adım atmayı bıraktı. Gözlerimi gizleyen gözlüğü çıkardığım için yüzüm tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Tanıdık mı geldim, bilmiyordum ama kısa bir an duraksadılar.

Karun'un şirketinin tarafındaki sarışın adam başını çevirip arabaya baktı. Aynı şekilde kahverengi saçlı adam da diğer arabaya bakmıştı. O arabaların içinde kimler var, bilmiyordum fakat bu iki adam, *şimdi ne yapacağız* der gibi o arabalara bakmıştı.

İkisi tekrar bana dönüp yürümeye başladı. Yüzümü gördükleri an o sinirli tavırları bir anda kaybolmuş, yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Öyle bir yerde duruyordum ki kendimi ister istemez araba yarışını birazdan başlatacak kadın gibi hissettim. Tabii benim üzerimde ince askılı bir atlet ve kot şort yoktu. Bunun yerine içime giydiğim siyah sütyeni gösteren

beyaz, ince bir bluz ve siyah kalem eteğim vardı. Siyah stiletto ayakkabılarım parlıyor ve küçük çantam elimde duruyordu.

Farkındaydım, bir iş görüşmesine gider gibi resmî ve biraz da iddialı giyinmiştim. Ama ilk izlenim daima çok önemli olduğu için boşanmayı konuşurken iyi bir etki bırakmak istemiştim. Tamam, belki kırmızı rujum biraz abartılı olabilirdi ama kırmızı ruj seviyordum.

Bu iki adam tam karşımda durunca sarışın olan, "Hanımefendi yolun tam ortasında durduğunuzun farkında mısınız?" dedi kibar bir sesle. Yeşil gözleri bana karşı sabırlı olmaya çalışır gibi bakarken kaldırımı işaret etti. "Duracağınız yer orası."

Benden birkaç yaş büyük gösteren adama bakıp, "Geçince ne olacak?" dedim düz bir ifadeyle. "Siz geçebilecek misiniz? Kırmızı ışık yandığı sürece siz bir yere hareket edemezsiniz ve ben burada durmaya devam edebilirim."

"Çattık, iyi mi," diye derin bir nefes aldığında yumuşak yüz hatları dikkatimi çekti. Evet, sesini kibar çıkarmaya çalışsa da aslında sert bir ses tonu vardı. Fakat buna tezat oluşturacak şekilde yüz hatları oval ve yuvarlaktı. Renkli göz sevmediğim için çoğu kişiye güzel gelen yeşil gözleri bana fazla sıradan geliyordu.

Üstelik saçları güneşte daha parlak görünecek kadar sarıydı. Aynı şekilde sarışın ve kumral da pek sevmezdim. Fakat yumuşak yüz hatları onu sevimli gösterdiği kadar ilgi çekici biri de yapıyordu. Lakin içimden bir ses göründüğünün tam tersi biri olduğunu söylüyordu. Çünkü kibar yaklaşımına rağmen cebindeki elinin yumruk olduğunu görebiliyordum. Her an suratıma yumruğunu geçirecekmiş gibiydi. Kendi iyiliği için buna kalkışmamalıydı yoksa arabaya bir kolu kırık dönerdi.

"Yeşil yanıyor," dedi kahverengi gözlü olan. Aslında saçları da gözleriyle aynı renkteydi. "Yoldan çekilsen mi artık?" Yanındakinin aksine resmî bir şekilde konuşmuyordu. Tanıdığı biriyle konuşur gibi çok rahattı.

Yeşil yandığı için tek kelime etmeden kaldırıma çıktım. Geçiş hakkı artık onlarındı. Kaldırıma çıktığımda iki adam da arabalara bindi fakat yoldan çekilmeme rağmen iki araba da hareket etmedi. Bilemiyordum, sanki o arabadakiler beni izliyor gibiydi. Siyah filmlerin ötesinde kim veya kimler vardı, hiçbir fikrim yoktu ama üzerimde hissettiğim bakışlar azımsanamazdı. İzlendiğimi hissediyordum. Belki kuruntu yapıyordum

ama içimden bir ses o arabanın içindekilerin İstanbul'a gelişimi beklediğini söylüyordu.

Bir süre sonra tüm arabalar hareket etti ve konvoy ikiye ayrıldı. Bir kısmı Karun'un şirketine girerken diğer kısım da Duha'nın şirketine girdi. Arabalar gözden kaybolduğu sırada telefonum çaldı. Babamın aradığını görünce korkuyla irkilerek yürümeyi bıraktım. Sanki karşımdaymış gibi çantayı tutan elim yanımda düz bir şekilde durmuştu. Farkında olmadan yine omuzlarımı dikleştirip hazır ol pozisyonu almıştım. Bu adamın üzerimdeki etkisi müthişti.

"Merhaba baba," derken bir kez daha burada olmadığına kendimi ikna ettim ve şirkete doğru yürümeye başladım. "Nasılsın? Büyükbabam nasıl?"

Sıkıntılı sesini duydum. "Bırak şimdi onu sen neler yapıyorsun?" Doğrudan sadede gelmek onun yapacağı bir şeydi.

"Bu sabah Mısır'a geldim." Yalan söylemeye devam ettim. Güvenlik bariyerinden geçerek Kalender Holding'e girdim. "Şu anda bir otelde-yim, yarın sabah ekiple birlikte turumuz başlayacak."

Hiçbir zaman büyüdüğümü kabul etmediği için, "Yanına gerekli şeyleri aldın mı?" diye sorunca güldüm.

"Albayım, eğer bana ait olmayan bir silahla uçağa binmeye kalkışırsam yakalanıp kodese atılırım." Evet, babamın bahsettiği gerekli şeyler tehlikeli şeylerden oluşuyordu.

Sinirli sesini duydum. "O zaman inadı bırak ve sana üzerine ruhsatlı bir silah alalım."

"Yumruklarım da bir silah sayılır. Ayrıca metal dedektöründen geçerken de hiç ötmüyorlar."

"Kiminle konuştuğunu sana hatırlatırım, Efil," deyince yutkunarak durdum. "Karşında laubali hareketlere tahammül etmeyen biri var." Böylece bir kez daha bana haddimi bildirdi. Babama karşı şaka içeren cümleler kuramazdık.

"Üzgünüm, haddimi aştım." Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Şimdi kapatmam gerekiyor, lütfen büyükbabamla ilgilen," dedikten sonra bir şey söylemesine müsaade etmeden telefonu kapattım. Keşke arada emir eri yerine kızıyla konuştuğunu hatırlasaydı.

Resepsiyona doğru yürüyüp, "Merhaba," dedim sevecen bir sesle. "Karun Bey ile görüşmek istiyorum."

Adam kısaca bana bakıp başını salladı. "Randevunuz var mıydı?"

Kayıt defterini açınca, "Randevum yok ama onu görmeliyim," diye ondan anlayış göstermesini istedim. "Lütfen bana yardımcı olun, uçağım akşam kalkıyor. Bir an önce onunla görüşüp buradaki işlerimi halletmeliyim." Boşanma evraklarını imzalattıktan sonra adliyeye uğrayıp davayı açacaktım. Boşanma davasını açtıktan sonra toparlanıp yeniden Adana'ya dönecektim. Uçak biletimi bile almışken her şeyi bugün halletmek istiyordum.

Resepsiyondaki adam başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama randevunuz yoksa Karun Bey ile görüşemezsiniz." Kimliğim yenilenseydi çıkartıp Bige Saka Kalender yazan kimliği gözüne sokardım. Fakat kayıtlarda onun soyadını almama rağmen nüfus müdürlüğüne gidip kimliğimi yenilemek için herhangi bir başvuru yapmamıştım. Yakın zamanda boşanacağımız için buna gerek yoktu.

"En azından onu arar mısınız?" Buraya kadar gelmişken elim boş bir şekilde dönmek istemiyordum. "Onu arayıp Bige Efil Saka Kalender'in geldiğini söyleyin, belki benimle görüşmek ister." Kalender ismini duyan adam şimdi daha dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Karşısındaki kadının Karun'un bir akrabası olup olmadığını anlamak istediğine emindim.

Bir anda bana olan tutumu değişti. "Kimliğinizi görebilir miyim, Bige Hanım?"

Sinsice bakarken ona gülümsedim. "Bende daha iyisi var." Çantadan evlilik cüzdanını çıkartıp ona uzattım. Her ihtimali düşünerek otelden çıktığım için memnundum.

Evlilik cüzdanını açınca Karun ve benim yan yana duran fotoğraflarımızı görmek onu afallattı. Gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi irice açılırken, "Bu nasıl olur?" diye soludu. Önce bana sonra evlilik cüzdanına bakıp durdu.

Biz de bilmiyoruz nasıl olduğunu.

"Beyefendi, kocamın iş yerinde beni haddinden fazla beklettiğinizin farkında mısınız?" Burnu havada bir kadına bürünüp, "Karun bu durumdan hiç hoşlanmayacaktır," dediğimde yutkunuşunu gördüm.

"Be-ben," derken şoku üzerinde hâlâ atamamıştı. Rengin Zorlu ile bir düğün beklerken Bige Saka'yla evli olduğunu öğreniyordu. Eğer çenesi düşük biriyse yarına şirketteki herkes Karun'un benimle evli olduğunu öğrenirdi.

Hemen telefonu kulağına yaslayıp birkaç tuşa bastı. Bunu yaparken meraklı gözleri üzerimdeydi. Sadece o değil, resepsiyona bakan diğer

çalışanlar da konuşmalarımızı duyduğu için gizli gizli bana bakıyorlardı. Onları fark ettiğime göre pek de gizli değildi. İki kadın çalışanın fısıltılarını bile duyabiliyordum. Karun'a büyük geçmiş olsundu çünkü yarına kalmadan herkes evli olduğunu öğrenecekti. Böyle olmasını istemezdim ama onunla görüşmek için nikâh cüzdanını göstermeye mecbur kalmıştım.

"Füsun Hanım..." Adam gözlerini üzerimden çekmeden telefonla konuşmaya başladı. "Karun Bey'in eşi Bige Hanım'ı size yönlendiriyorum, lütfen ilgilenin," dedikten sonra telefonu kapatıp hızlıca bir şeyler yazdı. Yazdığı notu kopartıp bir kartla birlikte bana uzattı. "Dışarıda gelen misafirlerimizin yukarı çıkması için tek kullanımlık kartlarımız. Burada güvenlik had safhada olduğu için bu kart olmadan ne asansörler çalışır ne de ofislerin kapısı açılır." Gözleriyle notu işaret etti. "Hangi kata çıkacağınız yazıyor." Tamamen kart sistemiyle çalışan bir şirket mi? Gerçi uluslararası bir şirketten daha azını da beklemiyordum.

Ona teşekkür ettikten sonra asansöre yürüdüm. Resepsiyondakilerin arkamdan bakıp dedikodu için fazla beklemediklerini tahmin edebiliyordum. Kartı asansöre okutunca kapılar açılmıştı. El taraması da vardı ama neyse ki benden böyle bir şey istemedi. Asansöre bindikten sonra yirmi dördüncü kata bastım çünkü notta böyle yazıyordu. Kapanan kapılarla asansör çıkarken aynadan kendime baktım. Saçlarım gayet düzgün göründüğü için bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Yüzümdeki makyaj orantılı olduğu için çok fazla göze çarpmıyordu. Bluzumun uçlarını eteğin altına koyduğum için kalem eteğim göğsümün altından başlayıp dizlerimin üstünde bitiyordu. Vücudumu sıkıca saran etek belimi daha ince ve kalçamı daha dolgun gösteriyordu. İnce bluzun yakası açık olduğu için sütyenin siyah rengi görünecek kadar göğüs dekoltem vardı. Fena görünmüyordum.

Çantamdaki kırmızı ruju çıkartıp rujumu tazeledikten sonra gülümsedim. Saçlarımdaki siyah, kurdeleli toka bile bu sefer kötü durmuyordu. Boynumdaki kızarıklığı saçlarımı önüme çekerek gizledim. Bu izi gören insanlar yanlış anlayabilirdi. Bu tür izler çok fazla tenimde kalırdı çünkü ben tam bir dövme âşığıydım. Fakat kalıcı dövmeler beni korkuttuğu için kalemle tenime bir şeyler çizerdim.

Tabii sıkılınca sildiğim için bir süre kalemin tenimde bıraktığı iz kalırdı. Bazen boynuma, bazen göğsüme, bazense bacağıma bir şeyler çizer, sonra fotoğrafını çekip sosyal medyada paylaşırdım. Çok iyi çizim

yaptığım için takipçilerim çoğu zaman dövmelerimi gerçek sanıyordu. Oysaki yumruk yemekten bile korkmayan kadın dövme iğnesinden deli gibi korkuyordu.

Bir gün cesaretimi toplarsam kendime gerçek bir dövme yaptıracaktım. Tabii önce babamdan izin almalıydım çünkü buna şiddetle karşı çıkıyordu. Hatta bir seferinde boynuma çizdiğim şeyi gerçek sanıp çok kızmıştı. Ayrı eve taşınsam bile babam hâlâ hayatımın her yerindeydi. Kapılar açılınca ruju çantama koyarak asansörden indim. Kendimi gri renklerin hâkim olduğu ferahlatıcı bir yerde bulmuştum. Şimdi sırada Karun ile görüşmek vardı.

Burada çok fazla koridor ve ofis olduğu için hangisinin onun odası olduğunu bilemedim. Elimdeki kâğıda bakıp bir şeyler okudum ama okuduklarımdan hiçbir şey anlamadım. Daha önce bir şirkette hiç bulunmadığım için burada yazan bölüm isimlerini anlamıyordum. Karşımdaki resepsiyona doğru yürüyüp kadına elimdeki kâğıdı uzattım. "Lütfen yardımcı olur musunuz? Genel Güvenlik Yönetim Bölümü'nden yedinci ofisi arıyorum."

Kadın notu kontrol edip, "Üçüncü koridor beşinci kapı," deyince kendimi ciddi anlamda bir aptal gibi hissetmeye başladım. Tam olarak ne diyordu?

"Üçüncü koridor nerede?"

Başını eğip bilgisayardaki işleriyle ilgilenirken kısaca, "Bu katta," dedi. Ama tam olarak neresinde?

"Hanımefendi bu şirket tıpkı hastane veya hamile bir kadın gibi enine genişliyor. Tam olarak hangi tarafta bu koridor?" Burada nereye baksam çok rahat bir koridor bulabilirdim. Tam olarak hangisinden bahsediyordu?

İlgisiz bir sesle, "Sol tarafta," dedi. "Duvardaki işaretleri takip edin, bulursunuz."

"Sonunda bir sandık altın da bulacak mıyım?" Hazine avına çıkmışım gibi hissetmeye başlamıştım.

Başını kaldırıp, "Anlamadım?" deyince daha fazla onunla uğraşmak istemediğim için soldaki koridora yürüdüm.

Fakat solumdaki koridorun tam zıt yönünde de bir koridor olduğunu görünce, "Bari bunlardan hangisi onu söyleyin!" diye kadına döndüm. Labirent gibi bir yerdi burası.

Bıkkın gözlerle bana bakıp, "Soldaki," dedi.

"Sizin mi yoksa benim mi solum?" Hayır, aptal değildim, sadece anlamaya çalışıyordum.

Artık o da sıkılmış gibi bana bakıyordu. "Düz bir şekilde ilerleyin lütfen," deyince çıldırmak üzereydim.

"İki koridorun tam ortasında durduğumun farkında mısınız? Düz bir şekilde ilerledikten sonra hangisine gireceğim?" diye sorduğumda kadın her an imdat diye yardım çağrısından bulunabilirdi.

Arkamda gülen bir ses duydum. "Onunla ben ilgilenirim," diyen sese dönünce soldaki koridordan bana doğru gelen adamı gördüm. Onu hemen tanımıştım. Evet, yolda gördüğüm o sarışın adamdı. Takım elbisenin içinde her anlamda burada çalıştığını gösteriyordu.

Yanıma geldiğinde bugün yolda yaptıklarımı bana hatırlatmak ister gibi yüzünde alaycı bir ifade vardı. Herhangi bir rezillik falan çıkarmadım çünkü onları hiç uğraştırmadan yoldan çekilmiştim. "Sanırım iki yolun tam ortasında durmak hep yaptığınız bir şey," diyerek iki koridorun ortasında bulunduğuma değinmişti ama asıl değindiği şey yolda olanlardı.

"Yön duygum zayıf diyelim." Yolda olanları uzatmak istemediğim için konuyu kapatmak istedim.

Fakat büyük bir kinaye barındıran gözlerini bana dikip, "O vakit her zamankinden daha dikkatli olun," diye beni uyardı. "Zira yanlış bir yola saparsanız bir daha çıkamayabilirsiniz çünkü bazı yollar saf karanlıktan oluşuyor." Nedense artık dışarıda olanları konuşmadığımızı düşünmeye başladım. Gözlerinin yeşiline çöken bu uyarı basit bir kırmızı ışık sorunu değildi.

Bana karşı büyük bir ön yargı barındıran gözlerine bakıp, "Siz beni hiç merak etmeyin," dedim soğuk bir sesle. "Karanlığı herkesten daha iyi bildiğim için ben her şekilde yolumu bulurum." Ona elimi uzattım. "Bu arada ben Bige Efil."

Kısa bir an elime baktığında benimle el sıkışmayacağını sandım ancak elimi iri elinin içine alarak, "Kenan Mirza," diye kısaca kendini tanıttı. Bana yolu gösterip, "Buyurun," deyince onu takip etmeye başladım.

Beraber bir ofise girdik. Masasında çalışan kadına, "Hanımefendiyle ilgilenin," dedikten sonra bu ofisin içinde olan kapıyı yaklaştı. Parmak izini sensöre okuttuktan sonra açılan kapıdan başka bir yere girdi. Kapı arkasında kapanınca camdan duvara bakıp, "Orada ne var?" diye

sordum. Tamamı camdı ama içinde ne olduğu görünmüyordu. Sarışın adam bu camın arkasında bir yerdeydi.

"Karun Bey'in ofisi," diyen kadın bana küçük bir açıklama yaptı. Acaba camın diğer tarafındakiler bizi görüyor mu? Bu taraftan bakınca hiçbir şey görünmüyordu.

Cam duvara bakmayı bırakıp asistan olduğunu düşündüğüm kadının masasının önündeki koltuğa oturdum. "Karun Bey ile görüşmek istiyorum," dediğimde *kimsin sen* dercesine yüzüme bakmaya başladı. Kenan denen adamın beni buraya kadar getirmesi merakını cezbetmiş olmalıydı.

"Kenan Bey size bizzat eşlik ettiğine göre önemli biri olmalısınız." Meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?" Bu şirkete geldiğimden beri kendimi sorguya girmiş gibi hissetmeye başladım. Kiminle karşılaşsam ona hesap veriyordum.

"Ben onun karısıyım," diyerek bu sefer doğrudan konuya girdim.

Şaşırdı. "Kenan Bey'in mi?"

"Hayır, Karun Bey'in karısıyım." Onda büyük bir şaşkınlık yaratarak sandalyeye yaslandım. "Onunla görüşmem gerek." Eğer Kenan denen adamın parmak iziyle onun ofisine girdiğini görmeseydim bir dakika beklemez, kapıyı açıp içeri girerdim. Ama kapının kolu bile yoktu çünkü tamamen kart veya parmak izine programlanmıştı. Büyük ihtimalle bendeki tek kullanımlık kart o kapıda işe yaramazdı.

Karısı olduğumu söyleyince kadın saklamaya çalışsa da yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm. Bana inanmıyordu. Uzun kirpiklerinden âdeta ciddiyetsizlik akıyor ve kahverengi gözlerine yerleşiyordu. Tıpkı benim gibi kâküllü bir kadındı fakat onun saçları sarıydı. Doğal bir sarışın olmadığı kısa saçlarının diplerinden belli oluyordu. Saçları çenesinin hizasında olduğu için yüz yapısı olduğundan daha yuvarlak görünüyordu.

Dudaklarındaki bordo ruj dışında yüzünde hiç makyaj yoktu. Otuzlu yaşların ortasında güzel bir kadındı. Masasının üzerinde duran isimlikte Füsun yazdığına göre bu onun adıydı. "Rengin Hanım ile evlenmek üzereyken onun eşi siz olamazsınız." Beni yalancı olmakla suçladığı için ona kızamazdım çünkü bu evlilik benim bile planlarımın arasında yoktu.

"Lütfen onu arayıp Bige Hanım'ın geldiğini söyler misiniz?" Artık birilerine bir şeyler kanıtlamadan onunla görüşmek istiyordum.

Füsun Hanım beni hiç uğraştırmadan masadaki telefonu alıp onu aradı. "Karun Bey, burada eşiniz olduğunu iddia eden bir hanım var."

Sesindeki bir şeyler sinirime dokunuyordu. "Bige Hanım ısrarla sizinle görüşmek istiyor," dedikten sonra yüzüme bakarken sesi özellikle dışarı vermişti. Çünkü Karun'un *öyle bir kadını tanımıyorum* diyen sesini bana dinletmek istemişti. Yüzündeki gizli sırıtmanın sebebi buydu.

Fakat telefonun diğer ucunda gelen otoriter ses, "Toplantım olduğunu biliyorsunuz Füsun Hanım. Karımla bir süre sen ilgilen. Onu bekleme salonuna alıp bir şeyler ikram edin," deyince az kalsın telefon Füsun Hanım'ın elinden düşecekti. Bunları duymayı beklemediği için şaşkındı. İşin komik tarafı ben de en az onun kadar şaşkındım çünkü ben de bunları duymayı beklemiyordum. *Karımla ilgilen* mi dedi o?

Evli olduğumuzu öğrenmiş!

Telefonu kapatan kadın şaşkınlığını korurken oturuşunu düzeltti. Şimdi karşımda az önceki gibi rahat değildi. Bir sürü soru sormak istiyor fakat buna cesaret edemiyormuş gibi bakıyordu. Patronunun karısı olduğumu duyunca bana karşı takındığı alaycı tutumu hemen değiştirdi. Aceleyle ayağa kalkıp, "Benimle gelin Bige Hanım," dedi kibarlıktan kırılarak.

Değişimin böylesi, pes doğrusu.

Yerimden hiç kıpırdamadım. "Burada beklemek istiyorum." Bekleme salonuna falan gitmek istemiyordum.

Füsun Hanım tekrar yerine oturup, "Bir şey içer misiniz?" diyerek şimdi bana karşı saygılı bir tutum sergiliyordu.

"Kahve ama şeker olmasın lütfen." Bizim ailede kimse ne çayı ne de kahveyi şekerli içerdi. Babam şeker sevmiyordu. Füsun Hanım kahvemi isterken ben de gözümü cam duvara dikip beklemeye başladım. Umarım Karun'un toplantısı bir an önce biterdi.

Ne kadar uzun sürebilir ki? En fazla bir saat beklerim.

Yedi Saat Sonra

"Allah'ın cezası herif!" diye söylendim. Ne tür bir toplantı yedi saat sürerdi ki? Bilerek beni burada bekletiyordu!

Artık sıkıntıdan patlamak üzereydim. Sabah saat sekizde buraya gelmiştim ama saat üç olmuştu. Yedi saattir beni burada bekletiyordu! Adliyeler kapanacak diye endişe ediyordum, üstelik üç saat sonra uçağım kalkacaktı. Boşanma evraklarını imzalatmam, adliyeye gidip boşanma dilekçemi vermem ve otele gidip çıkışımı yapmam için çok az vaktim kalmıştı.

Uçağı kaçırmak istemediğim için check-in işlemlerimi bile burada yapmıştım. Havaalanında bununla uğraşmak istemediğim için telefon üzerinden hızlıca hallettim. Yedi saat boyunca beni burada bekleterek sabrımı sınıyorsa son raddeye gelmek üzereydim! Füsun denen kadın da aşağıda bir işi olduğunu söyleyip gitmişti. Yalnız kalınca daha çok sıkılmaya başladım. Bu adamın beni bu kadar bekletmeye hakkı yoktu.

Yedi saat nedir ya!

Ofisin kapısı çalınca içeri giren aynı elamanı gördüm. "Tekrardan merhaba Bige Hanım," diyen bu adam yedi saat boyunca tam yedi kez buraya geldi. Her saat başı bana ya yiyecek ya da içecek bir şeyler getiriyordu.

Elinde tuttuğu paketi masanın üzerine bıraktı. "Öğle yemeğinizi yememişsiniz," diyerek gözleri öğlen bana getirdiği yemekte oyalandı. Masanın bir ucunda öylece duruyordu. "Karun Bey sevmediğiniz için yemediğinizi düşünerek sizin için bunları getirmemi istedi." Yeni getirdiği paketi bırakıp dışarı çıktı. Yine tek başıma kaldım.

Camın olduğu tarafa ters ters bakıyordum. Sürekli benim için bir şeyler istemek yerine beni içeri almalıydı! Karton paketi açtım, bu sefer içinden çıkan şeyi görünce sinirden güldüm. Adanalı olduğum için bana bol acılı lahmacun mu sipariş etmişti? Yanında şalgam suyu ve ayran vardı. Hangisini seçeceğimden emin değilmiş gibi iki içecek birden istemişti. Normalde olsa bu son gönderdiğini yerdim ama beni yedi saat boyunca bekleten birinin gönderdiği şeyleri yemeyecek kadar sinirliydim.

Uyuşan vücudumu koltukta kaldırıp cam duvara doğru yürüdüm. "Hey!" diye bağırıp avuç içimi cama vurdum. "Beni bu kadar bekletmeye hakkın yok! Sürekli bana bir şeyler göndermek yerine beni içeri al!" Ben camın diğer tarafında olanları görüp duymuyorsam, aynı şeyler içerdekiler için de geçerli olmalıydı. Bu yüzden sinirimi çıkarırken rahattım. En azından o görmese de içimdeki bu öfkeyi o görüyormuş gibi camdan çıkartabilirdim.

"Bilerek beni beklettiğini düşünmeye başladım!" Cama son kez vurup ofisin içinde sinirden dönüp durmaya başladım. "Yarım saat daha beklerim ama daha fazla değil. Yarım saat sonra artık sen boşanmak için bana gelmek zorunda kalırsın!" Daha önce kimseyi bu kadar uzun beklememiştim. Üstelik ben dakik biriydim.

Babamın sert kurallarına doğduğum günden beri maruz kalmıştım. Bu yüzden hiçbir yere ne bir dakika geç giderdim ne de bir dakika erken.

Alıştığım düzenin bozulması beni çılgına çevirirdi. Planlı ve programlı biri olduğum için bugün planladığım her şeye geç kalma düşüncesi beni deli ediyordu. İçeride aslında bir toplantı gerçekleşmediğine adım gibi emindim çünkü hiçbir toplantı yedi saat sürmezdi!

Masanın üzerinde duran fosforlu kalemleri görünce hepsini kutusuyla aldım. Büyük cam duvarın önünde durup kalem kutusunu yere koydum. Buradaki sandalyelerden birini alıp camın önüne çektim ve kalemleri sandalyenin üzerine koydum. Yedi saat boyunca ayaklarıma işkence eden stiletto ayakkabıları çıkartınca nasıl rahatladım, anlatamam. Ayaklarımdaki kan dolaşımı âdeta durmuştu.

Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluşunca sesli bir şekilde iç çektim. Sandalyenin üzerine dikkatli bir şekilde çıktım ve eğilip kalem kutusunun içindeki siyah fosforlu kalemi aldım. Canım sıkıldığı için kalemin kapağını açıp siyah kalemle bir kuş çizmeye başladım. Devasa bir kuş çizmek istediğim için sandalyenin üzerine çıkmıştım. Kanatları camın büyük bir bölümünü kaplamalıydı. Akşama kadar beni burada bekletecekse kendime oyalanacak bir şeyler bulmalıydım.

Camında bıraktığım hasarı artık temizletirken bir kadını bu kadar bekletmemesi gerektiğini daha iyi anlardı.

Bir Saat Sonra

Sekizinci saatimi geride bırakırken yüzüme gelen saçlarımı elimin tersiyle çektim. Fosforlu kalemle saka kuşunun kafasının ön kısmını kırmızıya boyayınca işim bitmişti. Biraz geriye çekilip yaptığım resme tebessüm ederek baktım. Neredeyse üç kutu fosforlu kalem tüketmiştim ama ortaya çıkan sonuçtan memnundum. Evet, bendeki kalemler bitince çekmeceleri karıştırarak yenilerini bulmuştum. Çizdiğim saka kuşu devasa boyuttaydı. İki yana açtığı kanatları camın büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Kuşu siyah kalemle çizmiş, daha sonra kanatlarındaki her tüyü kahverengi kalemle boyamıştım. Tüylerinin aralarını ve uçlarını siyah kalemle gölgelendirmiştim. Kendime yaptığım dövmelerden daha güzel olmuştu. Alnını da kırmızı boyayla boyamıştım çünkü saka kuşlarının kafasının ön tarafı kırmızı olurdu. Bununla ilgili birçok rivayet vardı ama ne kadar gerçek olduğu sorgulanmalıydı.

Gözlerini kahverengi, gagasını ise gri kalemle renklendirmiştim. Tamamen kendi zevklerimi konuşturarak çizdiğim kuşun üç boyutlu

görüntüsü onu fazla gerçekçi gösteriyordu. Bir zamanlar arkeoloji ve ressamlık arasında çok kararsız kalmıştım, yani evet, iyi resim çizerdim. Eğer bir arkeolog olmasaydım büyük ihtimalle ya ressam olurdum ya da bir grafiker.

Resmimi daha yeni bitirip altına imzamı atmıştım ki Karun'un kapısı bir anda açıldı. Dışarı çıkan adamı görünce bir elimde kalem kutusu diğer elimde siyah kalemle donup kaldım. Üstelik sandalyenin üzerinde çıplak ayakla duruyordum. İlk izlenim için berbat bir görüntüydü. Planladığım ilk izlenim bu değildi! Aklımdaki o müthiş etkiden çok uzaktım çünkü onda bıraktığım en büyük etki bir fiyaskodan ibaretti!

O da dışarı çıkmak için duvarını boyamamı bekliyormuş!

Bir anda onu karşımda bulunca donup kalmıştım. Korkudan kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha önce fotoğraflarını görmüş hatta çoğu zaman onu kamera karşısında izlemiştim. Kameralarda göründüğü gibi değildi, çok daha fazlasıydı. Ona baktıkça fotoğraflarından çok farklı olduğunu görüyordum. Kumral saçlarının koyu rengi fotoğraflarda bu kadar çok belli olmuyordu. Saçları fotoğraflarda bu kadar düz, parlak ve canlı görünmüyordu. Favorileri kısa ve saçlarının üstü biraz daha uzundu. Renkli göz sevmezdim ama gözlerinin mavisi ilgi çekiciydi. Bu gözler baştan ayağa her zerreme kadar beni inceliyordu.

Kaşları hafif çatık duruyor, mavi gözleri *ne halt ediyorsun* der gibi bana bakıyordu. Ne yaptığımı ben de bilmiyorum herhâlde. Gözleri hırçın bir okyanusu andırıyordu ve her an beni içine çekip boğulmama neden olabilirdi. Gözlerinin bana bu kadar düz bakması endişelenmeme neden oluyordu. Bıyıkları rahatsız edici şekilde gür değildi, aksine ona çok yakışıyordu. Kirli sakalıyla muhteşem bir uyum içindeydi. Dudakları orantılı bir dolgunluktaydı ve aralıklı duran dudakları böyle çok daha dikkatimi çekiyordu.

Belki de birazdan o dudaklardan ölüm emrim dökülecekti ama o, şu an için sadece beni izliyordu. Boğazında göze çarpan âdemelmasını görünce yutkunuşunu görmek istedim. Yutkunduğunda boğazındaki o belirgin çıkıntının nasıl hareket edeceğini sebepsiz yere merak etmiştim.

Düz, siyah yelekli bir takım elbise giymişti. Üzerine tam uyan takımın içinde her anlamda bir iş insanı profili oluşturuyordu.

Beyaz gömleğin üzerine altı düğmeli kruvaze bir yelek tercih etmişti. Terletmeyen viskon kumaştan olduğu çok açıktı fakat yeleğin üzerine takım elbisenin ceketini giydiğine göre pek terliyor gibi görünmüyordu.

Nisan ayının sıcaklığını ince kıyafetimin içinde bile hissederken o, bu sıcağı hissetmiyor gibiydi. Olması gerekenden daha uzun ona baktığımın farkındayım fakat bunu sorun etmedi çünkü o da haddinden fazla beni inceliyordu.

Sürpriz bir şekilde evlendiğimiz kişiyi en ince ayrıntısına kadar izlerken ikimiz de bunu sorun etmedik. Çünkü buna, kiminle evlendiğimizi görmeye hakkımız vardı. Bu yüzden tek kelime etmeden karşımızdaki kişinin gözlerinin üzerimizde olmasına izin verdik. Kocamın bu kadar yakışıklı ve karizmatik olması ne yazık ki beni şanslı kılmıyordu çünkü bu adam bana ait değildi. Onunla ilgili hiçbir şey bana ait değildi ama gerçekten tapılası biriydi.

Ona baktıkça Rengin denen kadının ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha anlıyordum. Bu kadar baş döndürücü biriyle evli çıkmak zorunda değildim. Hayat resmen bana *ne kaybedeceğini gör* diyordu. Ancak kalbimde başka bir erkeğin aşkını taşırken buna üzülmüyordum. Ben kendi aşkımı kaybetmişken başka bir kadının aşkıyla ilgilenmiyordum. Birinin kocasıyla bir ilişki yaşamışken başka birinin nişanlısıyla herhangi bir şey yaşamayacaktım. İyice rezil bir kadına dönüşmeyecektim. Metres konumuna düşmüşken sanki bundan daha rezil bir şeye dönüşebilirmişim gibi.

Çizdiğim resme bakıp ilk konuşan o olmuştu. "İlginç bir çizim." Yüz ifadesi o kadar düzdü ki alay mı ediyor yoksa ciddi mi anlamadım.

Bir şeyler söylemek istedim ama kekeleyeceğimi fark edince kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Üzgünüm." Böyle bir durumda ne denilebilir ki?

"Üzgün müsün?" Eleştiren bakışlarını bana dikti. "Tam olarak hangisi için?" dediğinde ölümcül derecede soğuk bir tavrı vardı. "Önemli bir toplantının ortasındayken cama vurup bağırarak söylediklerin için mi, yoksa bir sandalyenin üzerine çıkıp çizdiğin bu resim için mi?" Mavi gözlerinin ardında yoğun bir kınama vardı. "Kurul üyeleriyle önemli bir karar alırken karımın bir kaçık gibi davranmasını tam olarak neye borçluyum?" Benden hesap sorunca dilimi yutmuş gibi tek kelime edemedim. Gözlerimin içine bakarak karım derken hiç gocunmuyordu.

"Ne toplantısından bahsediyorsunuz?" Çenemi dikleştirerek üste çıkmaya çalıştım. "Beni bilerek beklettiğinizi biliyorum çünkü içeride kimse yok," demiştim ki odadan çıkan sekiz adamla ikinci kez donup kaldım.

Aman Allah'ım, içeride gerçekten birileri varmış! Ama hiç oluyor mu bu?..

Ne yani şu zamana kadar gerçekten toplantıda mıydı?

Niye bir saat daha koltuğumda uslu uslu oturmadım ki!

Dışarı çıkan adamlarla Karun, *ne diyordun der* gibi bana bakınca utanç içinde kıvrandım. Sekiz saat sürecek kadar uzun olan toplantıları nereden bilebilirdim ki?.. İçeriden çıkan adamlar garip bir yaratık görmüş gibi gözlerini dikip bana bakınca utanç seviyem arttı. Üstelik hâlâ çıplak ayakla sandalyenin üzerinde duruyordum. Yardım hiç ummadığım birinden yani Karun'dan geldi. Yanıma gelip kollarını kaldırdı ve belimi tutup beni yere indirdi.

Bir elini belime koyunca ürperdim. Tepki veremiyordum ama için için bunu neden yaptığını sorguluyordum. Bakışlarını beni izleyen adamlara çevirdi ve büyük bir soğukkanlılıkla, "Karımın kusuruna bakmayın beyler," dedi. "Arada böyle çılgınlıkları var ama bunun için onu suçlayamayız, değil mi? Sekiz saat beklemek her kadına bu tür şeyler yaptırabilir." Durumu kurtarmasına hayran kaldığım için afallayarak ona bakıyordum. Bu insanların karşısında beni küçük düşürmedi. Bunları söylemesini beklemiyordum.

Karşımızdaki adamlardan biri gülerek, "Karımı sekiz saat bekletseydim şimdiye camı kırmıştı," diye dert yandı. "Bu konuda siz daha şanslısınız."

Hepsi bu ani evliliği merak etse de hiçbiri doğrudan sormaya cesaret edemedi. Karun hâlâ belimi tutarken sarışın adama bakıp, "Kenan," dedi. "Misafirlerimize yemeğe kadar eşlik et. Toplantıyla ilgili detayları yemekte konuşuruz." Kenan başını sallayarak onlarla dışarı çıktı.

Olamaz, beni bu adamla yalnız bıraktılar. Herkes gittiğine göre artık rahat rahat canıma okurdu.

Yalnız kaldığımız an elini belimden çekerek benden uzaklaştı. Dokunuşundan kurtulduğum için rahat bir nefes aldığımı inkâr edemezdim. Elimdeki kalemleri masanın üzerine bıraktıktan sonra çantamı aldım. Ayakkabılarımı giyerken bakışlarım kapıda oyalanıyordu. Doğru düzgün onun yüzüne bile bakmadan, "Geç oldu, ben daha sonra gelirim," deyip hemen kapıya yürüdüm. Evet, kaçıyordum.

Kapıya yetişmiştim ki, "Kaçmaya çalışmıyorsun değil mi?" diyen sesini duyunca ağlamak istedim. Tabii ki kaçıyordum!

Ona dönüp boş bulunduğum için, "Çok mu belli oluyor?" demiştim ki ne söylediğimi fark edince hemen, "Hayır," dedim panikleyerek. "Ben biraz hava alacaktım."

Düz bir ifadeyle bana bakarken ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Neden gitmek istiyorsun?" Kaçmaya çalıştığımı iyi biliyordu.

Aklıma gelen tek bahaneye sığındım. "Kabul edersiniz ki sekiz saat boyunca buradaydım. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım var."

Boş gözlerle beni izleyen adam, "Şimdi mi?" diye sorarak bir aptala bakar gibi bana bakmaya başladı. "Temiz hava almandan daha önemli bir konu olduğunu düşünüyorum."

Aynı alaycı ifadeyi takınıp ona baktım. "Sekiz saat boyunca ertelediğinize göre o kadar da önemli bir konu olmasa gerek." Bu konudaki kızgınlığımı gizleyemedim.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Zamanlaman bu kadar kötü olduğu için beni suçlayamazsın." Masadaki yiyecek ve içecekleri gösterdi. "Buna rağmen seninle ilgilenmeye çalıştığımı inkâr edemezsin. Karımı sekiz saat boyunca aç susuz bırakmak sence beni nasıl bir koca yapardı?" Alay ettiğinde afalladım. Karım derken zerre kadar rahatsızlık duymuyordu. Aslında karım diyerek bana aramızdaki sıra dışı evliliği hatırlatıyor, cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. En acısı da haklıydı. Ciddi bir toplantının içindeyken bile her saat başı birilerini arayıp benim için bir şeyler sipariş etmişti.

Bu adam tahmin edilemez çıkışlarıyla ilk günden beni ters köşe yapmıştı. Yakama yapışıp kafama silah dayamasını beklerken tam tersi şeylerle aklımı karıştırıyordu. Gözlerinin mavisinde gördüğüm meydan okumaya kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Evliliğimizi hatırlatıp beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını anlamıştım. Karım deyişi o kadar alaycıydı ki karşılık olarak ne söylemem gerektiğini bilemedim. "Sağ ol," dedim kuru bir sesle.

Kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırdı. "Sağ mı olayım?"

"Evet, sağ ol." Onda gördüğüm aynı küstah tavrı takınarak gözlerinin içine baktım. "Kocamın ölmesini istemek beni nasıl bir eş yapardı?" Durumu eşitlediğimde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştuğuna yemin edebilirdim.

Verdiğim karşılık beklenmedikti ama hoşuna gitmişti.

Ofisinin kapısını açıp emir veren bir sesle, "İçeri geç," deyince gerildim. Kapı açık kalsın diye elini bastırdığı el taraması kısmından

çekmemişti. Ona doğru yürüdükçe arkaya doğru adım atmamak için kendimi zor tutuyordum. Her hareketimi izlediği için beni korkuttuğunu iyi biliyordu.

Yanından geçip onun ofisine girdim. Peşimden gelince çelik kapı otomatik olarak kapandı. Arkamda olduğunu bildiğim için korkumu yatıştırmaya çalışıyordum. Ferah ve güzel kokan bir odaydı. Gümüşi renklerle bezenmiş çok temiz bir ofisti. Neredeyse dört yanı camlardan oluştuğu için sıcağı içeriye çekmeliydi fakat soğuk hava üfleyen klima sayesinde burası serindi.

Masanın etrafından dönüp koltuğuna oturdu ve masanın önünde duran deri koltuğu işaret etti. "Otur." Konuşurken rahatsız edici derecede emir kipleri kullanıyordu.

Onunla gereksiz bir tartışmanın içine girip boşanma işini riske atmak istemiyordum. Bu yüzden şimdilik uysal kadını oynamaya karar verdim. İstediğim imzayı alana kadar suyuna gitmeliydim. Gösterdiği koltuğa oturunca alnımdaki teri elimin tersiyle sildim. Nedendir bilmem ama onun karşısında olmak soğuk terler dökmeme neden oluyordu.

Her hareketimi izlediği için terlememi farklı bir şeye yordu. "Burası çok mu sıcak?" Masanın üzerinde duran kumandayı aldı. "Klimayı biraz daha açmamı ister misin?" Sanki bunu istemiyormuş ama beni memnun etmek için yapacakmış gibiydi. Ceketiyle durduğuna göre klimanın soğuğu onu rahatsız ediyordu. Belki de hasta olduğu için sıcağı yeteri kadar hissetmiyordu çünkü ceketle bu havada durulmazdı.

Neden yaptım bilmiyorum ama, "Soğuk," dedim. Eğer üşüttüğü için yeteri kadar ısınmıyorsa benim için klimayı biraz daha açmasını istemedim. "Dereceyi biraz düşürebilir misiniz? Grip olduğum için soğuk terler döküyorum, bu yüzden üşüyorum." Yalan söylediğimde kaskatı kesilerek bana baktı. Sanki yalan söylediğimi ve bu yalanı onun için söylediğimi anlamış gibi gerilmişti.

Elindeki kumandayı bırakıp ayağa kalkınca bu sefer gerilen taraf ben oldum. Korkudan aldığım hızlı nefesleri gizlemeye çalıştım. Tam karşımda durduğunda bu sefer daha yumuşak bir sesle konuştu. "Şunu daha normal bir hâle getirelim." Koltuğumun önünde dikilirken bana elini uzattı. "Karun Kalender."

Ne yapmaya çalıştığını anladım. En azından normal bir tanışmayı hak ediyorduk, değil mi? Ama sol elini uzatmıştı. Sağ elimde boya

lekeleri var diye mi yoksa solak mı, bilmiyordum ama bana sol elini uzattı. Her şeyimiz ters başlamışken tanışmayı da ters ellerle yapacaktık.

Ayağa kalkıp sol elimi kaldırarak elini tuttum. Eli soğuktu. Tuttuğum elini hafifçe sıktım. "Bige Efil Saka Kalender," dedim gözlerine bakarak.

Onun soyadını kullandığım için kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırmıştı ki avuçlarının içindeki elime dikkati kaydı. Başımı eğince parmağımdaki yüzüğe baktığını gördüm. Alyansım sol elimdeydi. Başımı hafifçe çevirdim ve yanında duran eline baktım. Alyansı sağ elindeydi. Nişanlı olduğu için yüzüğü sağ elindeydi ve evli olduğum için Serhat'ın yüzüğü sol elimdeydi. Normal bir tanışmada olmaması gereken her şeye sahiptik.

Ters ellerle tanışma faslına başlamıştık ve evli olmamıza rağmen başka insanların yüzüğünü taşıyorduk. Bu normal bir tanışma değildi. Burada olan hiçbir şey normal değildi. Burada olan şeyler olmaması gereken her şeydi. Elimi hafifçe sıkmasına rağmen gücünü iliklerime kadar hissetmiştim. Tanışma faslını bitirerek elini çekip yerine oturdu. Onu taklit ederek ben de oturdum. Artık evliliği konuşmanın zamanı gelmişti. Bu konuşmadan uzun süre kaçamazdım.

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum, Saka." Adımı kullanmak yerine soyadımla seslenmişti.

"Adım Bige." Belki unuttu veya bilmiyordur diye adımı ona söyledim. "Adım Bige Efil. İkisinden birini kullanabilirsiniz." Daha ben buraya gelmeden beni araştırdığına emindim.

Başını ağır ağır salladı. "Adını biliyorum, Saka."

"O zaman neden soyadımı kullanıyorsunuz?"

Basit bir şeyden bahseder gibi omuz silkti. "Çünkü soyadın güzel," deyince afalladım. Bu adam ya fazla rahattı ya da fazla açık sözlüydü. Yüz yüze geldiğimizden beri bazı şeyleri çok rahat söylüyordu.

Yine ne diyeceğimi ve ne tepki vereceğimi bilemediğim için, "Sağ ol," dedim.

Sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Uzun süre sağ olacağımdan emin olabilirsin." Tehlikeli bir şekilde gözlerime baktı. "Ama senin ne olacağın tamamen söyleyeceklerine bağlı." Korkudan ürperdim. Sanırım tehdit ediliyordum.

Kollarını masaya bastırarak hafifçe öne doğru eğildi ve soğuk bakışlarını bana dikti. "Bugün senin için bir yabancı mı yoksa düşman mı olacağıma sen karar vereceksin." Seçeneklerin içinde dostluk yoktu. *Ya*

bugünden sonra beni hiç görmezsin ya da düşmanın olarak her yerde karşında bulursun demek istiyordu.

Sesimi çıkarmadan onu dinlediğimi görünce bundan memnun kalmış gibi konuşmaya devam etti. "Bana bu evliliğin nasıl olduğunu tüm gerçekleriyle anlatırsan..." dedikten sonra masanın çekmecesinde pembe bir dosya çıkartıp bana doğru itti. "Boşanma evraklarını imzalayıp kendi yolumuza bakarız." Masadaki dosyaya kısaca baktım. Tıpkı benim gibi bu evliliği istemediği için boşanma evraklarını çoktan hazırlatmıştı.

"Ama gerçekleri gizlersen..." Tehlikeli bir şekilde gözlerime baktı. "Beni düşmanın yaparsın ve emin ol düşmanın olmamı istemezsin." Beni tehdit edince yine yutkundum. Gözünü bile kırpmadan beni öldüreceğinden en ufak bir kuşkum yoktu. Zira bunu yapacakmış gibi bakıyordu.

"Ben zaten er veya geç kimlerin bu işin içinde olduğunu öğreneceğim." Bu konuda kendinden yana hiç şüphesi yoktu. Öğreneceğini biliyordum. "Sana kendini kurtarman için bir şans veriyorum. Eğer şimdi her şeyi anlatırsan bana verdiğin zarara rağmen seni incitmeyeceğim." Bu konuda söz veriyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Hiç karşılaşmamışız gibi hayatına devam edersin."

İtiraf ediyorum, bana karşı bu kadar iyi niyet göstermesini beklemiyordum. Bir an önce benden kurtulmak istemesine rağmen gerçekleri anlatırsam bana zarar vermeyecekti. Bu adamlar bulaşmak istediğim insanlar değildi.

"Bu bana da kurulmuş bir tuzak." Derin bir nefes alarak ona karşı dürüst oldum. Onun gibi tehlikeli birini karşıma alacak kadar aptal değildim. Üstelik bugün bana karşı haddinden fazla sabırlı olduğu için gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Benim yüzümden daha fazla sorun yaşamasını istemiyordum. Bilmesi gereken kısımları ona yalansız bir şekilde anlatacaktım.

Az önce benim yaptığım gibi hiç konuşmadan beni dinliyor ve devam etmemi bekliyordu. "Âşık olduğum biri vardı. Evlenmeye kalkıştığımda zaten evli olduğunu öğrendim." Ona muhtemelen onun hikâyesini anlatıyordum.

Rengin ile evlenmek üzereyken evli olduğunu öğrendiğine emindim. Aynı şeyin benim de başıma geldiğini bilmeliydi. Biliyordum, er veya geç gerçekleri öğrenecekti ama o zamana kadar Serhat'a zaman kazandırmalıyım. Hak etmiyordu ama zarar görmesini istemiyordum. Karun,

Serhat'ı çok uzaklara kaçmadan önce bilmemeliydi. Duha'dan bahsedebilirdim ama Duha'yı öğrenince bir şekilde onu konuşturup Serhat'ı öğrenmesini göze alamadım.

Yüz ifadesi o kadar boştu ki yalan söylemediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Bir süre sadece boş boş yüzüme baktı, daha sonra, "Hepsi bu mu?" diyerek dürüstlüğümü sorguladı. "Son kez soruyorum, gerçekler bundan ibaret mi?" Sanki gerçekleri ona anlatmam için bana son bir şans daha veriyordu.

Keskin bakışları ok gibi beni delip geçerken, "Evet," demek için kendimi zorladım. "Hepsi bu."

Daha fazla üstelemeden uzanıp evrakları aldı. Hızlıca imzaladıktan sonra bana uzattı. "İmzala," dediğinde benden kurtulmak istercesine aceleciydi. "Mümkün olan en kısa sürede boşanmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. En fazla bir hafta içinde boşanmış oluruz." Hemen uzattığı evrakları aldım. Biraz fazla hızlı almış olmalıyım ki bu onun dikkatinden kaçmamıştı. Büyük ihtimalle boşanma konusunda ona sorun çıkaracağımı düşünmüştü.

Anlaşmalı bir boşanma olacağı için mahkemeye bile gitmemize gerek kalmadan boşanmış olurduk. Eğer anlaşmalı boşanma söz konusuysa çoğu zaman çiftler mahkemeye bile gitmeden hâkim onları boşardı. Evlendikten iki gün sonra da boşananlar vardı, yıllar sonra da. Gereken belgeleri hızlıca imzalayıp ona uzattığımda yüzünde apaçık bir kinaye vardı. "Kocan olarak benden sana ilk ve son bir tavsiye." Evrakları benden alıp ayağa kalktı. "Bir daha okumadığın hiçbir şeyi imzalama." Bu konuda beni eleştirip fazla aptal bulduğunu gizlemiyordu. Adı gibi zengindi, benden nafaka isteyecek değildi ya. Boşanma şartlarını okumama gerek yoktu.

Ne olur ne olmaz diye ben de ona kendi hazırlattığım boşanma evraklarımı uzattım. O benim aksime bir süre dosyayı inceleyip öyle imzaladı ve bana verdi.

Çantamı alıp ayağa kalktığımda vedalaşmak için ona elimi uzattım. "Bu konuda bana zorluk çıkarmadığınız için teşekkür ederim," dedim büyük bir minnetle. Bana sorun çıkarmadığına sevinmiştim.

Uzattığım elimi iri parmaklarıyla sardı ve büyük bir imayla bana bakıp, "Hoşça kal, Bige Saka Kalender," dedi. Tanışırken kendimi onun soyadıyla tanıttığım için buna karşılık olarak veda ederken kendi soyadını

adımın yanında kullanmıştı. Alay edişi bile bir anlam içerecek kadar ölçülüydü.

Buradaki işim bittiği için daha fazla oyalanmadan kapıya yürüdüm. Fakat gördüğüm şeyle daha ilk adımımda yutkunarak durdum. Füsun Hanım'ın ofisi tam karşımdaydı çünkü camdan oradaki her şey görünüyordu. Olamaz, cam tek taraflı görüntü kalitesine sahipti. Orada bakanlar buradaki hiçbir şeyi göremiyordu ama buradan bakınca o ofisteki her şey görünüyordu. Karun saatlerce o ofiste yanaklarımı şişirerek yaptığım tüm isyanları görmüştü.

Füsun Hanım ofisine dönmüş, telefonla görüşüyordu. Sesi buraya geldiğine göre aynı zamanda bu lanet cam sesleri de tek taraflı yansıtıyordu! Saatlerce sıkıntıdan kadını darladığım kısımlar görülmüş ve duyulmuştu. Asistan bile en sonunda dayanamayıp bir bahaneyle benden kaçmıştı. Geriye kalan bir saatte de cama vurup söylediklerim çok rahat görülmüş ve duyulmuştu. Sandalyenin üzerine çıkıp resim yapmaya başladığımda nasıl göründüğümü düşünmek bile istemiyordum. Tam bir kaçık gibi davranmıştım.

Saka kuşunun resmi buradan bakınca çok daha güzel görünüyordu.

O işgüzar asistan bu camın özelliklerini bana anlatabilirdi!

Karun'un gülüşünü duyana kadar yanımda durduğunu fark etmemiştim. Yüzündeki eğlenen ifadeyi gizlemeden camı işaret etti. "Aynı zamanda kurşungeçirmez." Başını çevirip utançtan renkten renge giren yüzüme keyifli bir şekilde baktı. "Diğer özelliklerini çoktan fark ettiğini umuyorum."

"Lütfen hatırlatmayın," diye homurdandım. "Orada izlenmediğimi sandığım için bir ara üzerimdeki bluzu çıkartmayı ve sütyenimin askısını düzeltmeyi düşünmüştüm." Bu konuda yeterince rezil olduğum için benimle alay edecek bir şeyler söylemesin diye hemen kapıya yürüdüm. İyi ki sütyenin askısını düzeltmekten vazgeçmiştim.

Kapı içeriden harekete duyarlı olmalı ki kendiliğinden açıldı. Dışarıya çıktığımda Karun'un, "Saka," diyen sesini duyunca ona doğru döndüm. Gözlerinin mavisi son kez bakar gibi üzerimde oyalanırken oldukça düşünceli davrandı. "Seni izliyordum. Kendini zor durumda bırakacak bir şey yapmana izin vermezdim," dediğinde kapı kapanmadan hemen önce yüzümdeki tebessümü görüp görmediğini bilmiyorum. Bluzumu çıkarmaya kalkışsam bile buna izin vermeyeceğini, müdahale edeceğini söylemişti. Kapı kapandığı için artık onu göremiyordum.

İlk karşılaşmada onun üzerinde iyi bir etki bırakmak istemiştim. Ama ben her şeyi batırmışken benim üzerimde iyi bir etki bırakan o olmuştu. Dışarı çıkıp kapıyı kapatınca rahat bir nefes aldım. Düşündüğümden daha hızlı kurtulmuştum bu evlilik işinden. "Şükürler olsun," diye gülümsedim. Özgürlüğümü yeniden kazanıyordum.

Babam duymadan bu işten kurtulduğum için mutluyum.

Bavulumu peşimden çekerek havaalanına yürüdüm. Adana'ya geri dönüyordum. Boşanma evraklarını imzaladığımız için buradaki işim bitmişti. Gerekli davayı otele uğramadan önce adliyeye giderek açmıştım. Yakında boşandığımızı gösteren mahkeme tebligatı evime gelirdi. Otelde hızlı bir banyo yaptıktan sonra yemek yiyecek vaktim kaldığı için çok şanslıydım. Daha sonra eşyalarımı toplayıp hiç vakit kaybetmeden havaalanına gelmiştim.

Uçağımın kalkmasına daha bir saat vardı ama uçağı kaçırmak istemediğim için erkenden buraya geldim. Karun ona anlattığım hikâyeye ne kadar inandı, bilmiyorum ama şu ana kadar bana çok yardımcı olmuştu. Her şey düşündüğümden daha iyi geçmişti. Serhat'ın başıma açtığı sorunlardan bu kadar kolay kurtulacağımı sanmıyordum. Kurtulduğum için mutluyum.

Havaalanına doğru yürürken biri arkamdan bana yaklaşıp kolumu tuttu. "Benimle geliyorsun." İrkilerek arkamı döndüm. Bu da kimdi şimdi!

Kolumu çekerek karşımdaki adama dik dik bakmaya başladım. "Anlamadım?" Kaşlarımı çatarak onunla arama mesafe koydum. "Neden seninle geliyormuşum?" Burnuma gelen bu çilek kokusu da neyin nesiydi?

Kahverengi gözleri sabırsızca bana bakarken etrafını kontrol etti. "Tam olarak nesini anlamadın? Benimle geliyorsun işte." Birinin bizi izleyip izlemediğini anlamak ister gibi etrafına bakıp duruyordu.

Bavulu bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çilek kokan bir palyaçoyla hiçbir yere gitmiyorum, ayrıca palyaçolardan da korkarım." Evet, palyaçoya benziyordu.

"Palyaço mu?" diye sordu afallayarak. "Ben de onlardan korkarken neden palyaço kıyafeti giyeyim?" Beni azarlayarak giydiği şeyleri gösterdi. "Tanınmamak için bu benim tebdili kıyafetim." Bir şey hoşuna gitmemiş gibi homurdanarak başını eğdi. "Pembe rengini bulamadım." Bu adamı sanki daha önce bir yerden görmüştüm ama üzerindeki komik kostümden dolayı çıkaramıyordum.

Konudan alakasız bir şekilde üzerindeki şeyi gösterdim. "Rengi sarı."

Kahrolmuş bir şekilde başını salladı. "Dedim ya pembesi yokmuş."

"Cırtlak bir sarı."

"Deme öyle."

"Bayağı bayağı cırtlak bir sarı, hiç mi pembe yoktu?"

"İnan ki yoktu," diye iç çekti.

Şu anda yaptığımız konuşmanın saçmalığı üzerinde durmadan onu izliyordum. Kahverengi saçlarının üzerine kocaman bir kovboy şapkası takmıştı. Şapkanın üzerindeki renkli tüylerle çok rahat bir yelpaze yapılırdı. Saçlarıyla aynı renkte olan gözlerinde bir çocuk masumluğu gördüğüme emindim. İstediği pembe rengini bulamayan bir çocuğun küskünlüğü vardı gözlerinde. Sert yüzü büyük şapkanın gölgesi altında çok komik görünüyordu.

Yakışıklı ve komikti, evet, tüyler onu komik gösterirken alnındaki çizgiler ve yeni çıkan sakallarının çenesinde bıraktığı iz onu yakışıklı gösteriyordu. En fazla benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Şapkasındaki tüylerin bir benzeri boynuna doladığı garip atkıda da vardı. Bazıları çenesine bazıları da burnuna doğru uzanıyordu. Hapşıracakmış gibi oldukça o tüyleri aşağıya çekiyordu. Üzerinde ise yağmurluğu andıran sarı, naylon bir tulum vardı.

Tulumun kolları ve bacakları uzun olduğu için bu sıcakta içinde âdeta pişmişti. Ayağındaki kocaman çizmeleri saymıyordum bile. Çizmeleri de sarıydı. Çok garip ve değişik bir canlı türüne bakar gibiydim. Ona bakarken yüzümde artık nasıl bir ifade varsa, "O kadar kötü mü?" diye sordu bozularak.

"Şey," dedim şaşkına dönmüş bir hâlde. "Bilemiyorum." Ben şu anda ne yaşadığımı bile bilmiyordum.

Giydiği şeyler onu kaşındırıyor olmalı ki yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Artık gidelim mi?" Sırtını kaşımaya çalıştı. "Seni kaçırdıktan sonra bu şeylerden kurtulmak istiyorum."

Beni kaçırmak mı? Bunu da bu kadar kolay söylemezsin be!

Kaşlarımı çatarak geriye doğru bir adım attım. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum." Etrafımızdaki insanları gösterdim. "Bana yaklaşırsan bağırırım ve kendini hapiste bulursun!" Küçümseyerek baştan ayağa onu süzdüm. "Gerçi bağırmama gerek kalmadan tüm kemiklerini kırarım." Teke tek olan bir kavgada kazanma ihtimalim büyüktü.

Sanki beni hiç duymuyormuş gibi kostümün içinde rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. Sürekli elini sırtına doğru uzatıp kaşımaya çalışıyordu. Yanıma gelip bana sırtını döndü. "Ölmüşlerinin hatırına sırtımı bir kaşısana," deyince şaşkınlıkta level atlayarak onun sırtıyla bakıştım. Bu adam ciddi miydi?

Komik bir kıyafetle karşıma çıkıp önce beni kaçıracağını söyledi, şimdi de sırtını kaşımamı istiyordu. Allah aşkına bu neyin kafasıydı? "Ben... Sen ne?" Beni şoke etmeyi başardı.

"Bige," dediğinde adımı nereden bildiğini sorguladım ama o, sırtını iyice yüzüme yapıştırdı. "Hadi be kızım, iki kaşı işte."

"Acaba tımarhaneden kaçmış olabilir misin?" Bu davranışının başka bir açıklaması olamazdı. Bu adam normal değildi.

Elini arkaya doğru atmaya çalışınca gerçekten zor durumda olduğunu gördüm. "Bunu birine anlatsam hayatta bana inanmaz!" Söylenerek elinin ulaşmaya çalıştığı yeri kaşımaya başladım. "Kaçırmak istediğin birine sırtını kaşıttırmazsın!" Ona kızıp sırtının sol tarafına elimi bastırdım. "Burası mı?"

Heyecanlı bir sesle, "Evet, evet, orası," deyince sinirden gülerek istediği noktayı kaşımaya başladım. Bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Bige biraz daha sol." Sesi rahatlıyor gibi çıkıyordu.

"Bir dakika." Elimi tarif ettiği yere doğru kaydırdım. "Burası mı?"

"Evet, devam et."

"İnsanlar bize bakıp duruyor. Bu şeyi gerçekten giymek zorunda mıydın?"

"Dedim ya, pembe olanı yoktu."

"Sorunun renkten kaynaklandığını sanmıyorum."

Sırtını nihayet rahat ettirmiş olmalı ki bana dönüp gülümsedi. "Teşekkür ede..." Daha cümlesini tamamlamadan gözleri arkamda bir yerde

oyalandı. Kaşlarını çatarak, "Sakın!" dediği sırada ensemde hissettiğim şiddetli acıyla dizlerim titredi. Her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Düşmek üzereyken bu palyaçonun beni tuttuğunu ve kucağına aldığını baygın gözlerle izledim. Gözlerim tamamen kapandığında ise, "Ulan it, bu kadar sert vurmak zorunda değildin!" diyen kızgın sesini duymuştum.

Neler olduğunu anlayamıyordum ama bilincim kapanırken bile aklımda olan son şey uçağı kaçıracak olmamdı. Artık Adana'ya geri dönmek istiyordum. Gereksiz bir detaydı ama sanırım bu palyaçonun kim olduğunu hatırlamıştım. Bu sabah yoldayken Kenan'ın yanında olan adam değil miydi?

5

METRESİ

"Sıradan dediğim hayatım aslında hep sıra dışı olaylara ev sahipliği yapıyordu. Bunu biliyor ama kendimi kandırıyordum. Bazen en çok ihtiyaç duyduğumuz şey kendimize borçlu olduğumuz birkaç yalandı."

Çok garip sesler duyuyordum. Belki de duyduğum tek şey kesik kesik çıkan hıçkırık sesleriydi. Bu ses benden mi geliyordu yoksa yanımdakilerden mi, emin değilim. Zaten doğru düzgün yüzlerini de göremiyordum. Aslına bakarsan ben kimsenin yüzünü doğru şekilde seçemiyordum. Gözlerim her zamankinden daha çok ağrıyor, sulanıyor ve kaşınıyordu. Böyle durumlarda annem bana kızar, *gözlerinle oynama* derdi.

Küçük yumruklarım gözlerimi kaşıyor ama annem bana kızmıyordu. Annem yoktu burada. Ablamın ağlayan sesini duyuyordum. O kadar gözyaşının içinde ablamın ağlayan sesini ayırt edebiliyordum. Az önce, "*Bige sen ne yaptın!*" diyen sesi kesilmiş, yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

Gazel bağırmayı bırakıp ağlıyorsa birazdan tekrar bağıracak demekti. Evet, henüz bitmemişti çünkü her şey yeni başlıyordu. Daha kendi çığlıklarımı duymamıştım. Ablamın hıçkırıklarını duyuyordum ama henüz kendi çığlıklarım dudaklarımdan dökülmemişti. Annem ölecekti, hayır, annem ölmüştü. Annem bu gece ölmüştü. Annem bu gece gözlerimin önünde ölmüştü ve ablam cenazeden hemen sonra evden kaçacaktı.

Bu anı yaşadım, bu anı her gece rüyalarımda yaşıyordum. Uyanmalıydım, hemen şimdi uyanmalıydım! Evet, bu bir rüya hatta bir kâbustu. Artık bu kadarını anlayabiliyordum.

Uyan Bige, daha fazlasını görmeden bu sefer uyan! Uyanmalısın Bige, uyan artık!

"Bilmiyordum!" diye bağırarak gözlerimi açtım. Tavanla bakışırken hızlı hızlı nefes alıyordum. Uyanmıştım.

Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesim alçalıp yükselirken, "Rüyaydı," diye fısıldadım. "Hepsi geçmişte kaldı." Hayır, aslında hiçbir şey geçmişte kalmamıştı çünkü geçmiş hayatımın her anındaydı.

"Bazı şeyleri hâlâ rüyanda görüyorsan geçmişte kaldı diyemezsin," diyen bir ses duyduğumda yattığım rahatsız yerden kalkmaya çalıştım. Her yanım tutulmuş gibi kıpırdayınca acıyordu.

Oturmayı başarırken ensemde şiddetli bir ağrı vardı. Öne doğru bükülüp başımı ellerinin arasına aldım. Ensemdeki acı yüzünden inleyerek,

"Sen de kimsin?" diye sordum. Bana ne olmuştu ve neredeydim? Başımdaki bu ağrı geceden kalmışım gibi hissettiriyordu.

Güç bela ayağa kalkmayı başarmıştım. Ayakkabılarım ayağımda değildi çünkü yerde duruyordu. Sersemlemiş bir hâlde yerdeki ayakkabıları giydim. "Henüz tanışmadık, değil mi?" diyen sesi duyarken ayakkabıları daha yeni giymiştim. Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktığımda ürkerek yutkundum. Bana baktı ve "Ben Duha Tunus," dedi. Onu zaten fotoğraflarından tanıyordum.

Aşağılık herif.

Başımı çevirip etrafıma bakınca depo gibi bir yerde olduğumu gördüm. Bir köşeye eski eşyaları yığdıkları bir depo veya bodrum katıydı. Tavandan sarkan örümcekler hoşuma gitmemişti. Örümcekler beni korkutmazdı ama onlarla iç içe yaşamak da pek tercih ettiğim bir şey değildi. Duvar diplerindeki döküntüler ve yoğun rutubet kokusu mide bulandırıcıydı. Tam olarak neredeydim? Bu çöplüğün içinde şıklığıyla duran adam fazla göze çarpıyordu.

Ben zorla getirildiğim rezil yeri izliyordum, o da beni. Henüz konuşacak durumda değildim, bu yüzden bana uydu ve susarak beni izlemeye başladı. Aklımı toparlamadan bir şeyler söyleyebileceğimi sanmıyordum. Benden ne istediğini öğrenmek istiyordum. Bu deponun içinde dikilmeye devam ederek konuşmasını bekledim.

Tıpkı fotoğraflarda göründüğü gibiydi.

Fotoğraflarda bile sert çehresi insanın içine korku tohumları ekerdi. Ona yakından bakmak ise daha da ürkütücüydü. Hayır, fiziksel olarak ürkütücü değildi ama yaydığı soğuk enerji insanı ürkütüyordu. Yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim çünkü gerçekten fena görünmüyordu. Şaka gibi ama bir erkekte istediğim her şey onda mevcuttu. Açık renkli saç sevmediğim için siyah saçlarının her bir teli dikkatimi çekmişti.

Deponun kasvetli havası yüzünden saçlarının siyahı daha da koyu görünüyordu. Hele o gözleri, geceden daha karanlık görünen gözlerinin siyahı çok güzeldi. Eğer beni kaçırmasaydı onu tanımak isterdim. Keskin yüz hatlarındaki o belirgin çizgiler bile iç çektirecek türdendi. Üstelik sadece istediğim gibi siyah saçlı ve siyah gözlü olmakla yetinmemişti. Boyunun uzunluğu ve gömleğin altında bile belli olan sıkı kasları insanın aklını başından alırdı. Fena bir şeydi, bu çok bariz ortadaydı.

Aynı şekilde ben de onun tarafından izleniliyordum. Yeteri kadar bana baktığı için bakışlarıyla beni daha fazla rahatsız etmedi. Gelip

karşımda dikildiğinde ellerini cebine koyup alay etti. "Sanrı'nın Saka'sı olmak için fazla güzelsin." Bunları söylerken yüzünde rahatsız olmuş bir ifade vardı. Gördüklerinden memnun kalmadığını anladım. Güzel olmam hoşuna gitmemişti.

Aptalı oynayarak, "Sanrı kim?" diye sordum. Onların dünyasına çok yabancı olduğumu ve hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmediğimi ona düşündürtmeye çalışıyordum. Ne kadar az şey bilirsem o kadar uzun yaşardım.

Suratıma bakıp bir süre beni izlemeye başladı. Yine haddinden fazla bana baktığı için biraz gerildim. Bakışları eleştirel değildi çünkü o da bir şeyleri anlamak ister gibi beni izliyordu. Bana bakarken ne gördüğünü bilmiyordum ama, "Zerre kadar korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu. Bunu yadırgamış gibiydi. Keşke zamanında birileri korkmanın utanılacak bir şey olmadığını bana öğretseydi.

Tanımadığı insanlar tarafından kaçırılan bir kadının neden hiç korkmadığını merak etmeye başlamıştı. Evet, gözlerimi dikip ona bakmak dışında en küçük bir korku belirtisi göstermiyordum. Bu tür şeyleri ilk kez yaşamadığım için bir nevi alışkındım. Gözlerimi sebepsiz yere kaybetmemiştim, annemi de öyle. Bir albayın kızıysan hayatının her anında mutlaka belalı adamlar olurdu. Ama korkuyordum, o bunu bilmiyor ama gerçekten çok korkuyordum. Bendeki sorun çok korktuğumda fazla cesur görünmekti.

Duha bana sırtını dönüp deponun ortasında duran sandalyeye yürüyünce rahat bir nefes aldım. Korkusuz biri gibi görünmeye çalışıyordum ama aslında öyle değildim. Soğukkanlı görüntümün altında kırılgan ve ürkek biri vardı. Özellikle bir erkekle küçük bir depoda olmak beni daha fazla korkutuyordu.

Sandalyeye oturduğunda kaşlarımı çatarak hesap sormak için beklemedim. "Benden ne istiyorsun?" Tüm bu işleri başıma açmasının bir nedeni olmalıydı. "Beni rezil bir oyunun içine dâhil etmenin sebebi neydi?" Onu daha önce hiç görmemiş ve düşmanlığını kazanacak hiçbir şey yapmamıştım. Ara sıra haber başlıklarını süsleyen bu adamın benimle sorunu neydi?

"Seni tanımıyorum." Kısaca konuşup bacak bacak üstüne attı. "Daha bu sabaha kadar ne senin ne de babanın kim olduğunu biliyordum." Son kısmı söylerken yüzü gerilmişti. Kurbanının bir albayın kızı çıkmasını beklemediği çok açıktı.

"Seni benim için özel kılacak herhangi bir şey yok çünkü seni seçen Kadem'di." Bu konuda en az benim kadar rahatsız olduğunu gizleyemiyordu. Büyük ihtimalle onun istediği gibi bir kurban değildim. Dikkatli bir şekilde ona bakan herkes bunu anlardı.

Soğukça güldü. "Ama olan oldu artık." Sesinde boşvermişlik vardı. "Buradan geri dönemeyiz, bu yüzden seninle devam edeceğiz. Senden istediğim şey çok basit, Karun ile evli kalmaya devam edeceksin." Eğer kapının yanında duran silahlı adamlar olmasaydı suratını dağıtabilirdim.

Beni olmayacak birine âşık edip başka biriyle evlendirdiği yetmezmiş gibi *boşanma* diyordu. Bu adam kendini dünyanın sahibi sanıyor olabilirdi ama benim sahibim değildi. Gücünü kötüye kullanıp insanların hayatına müdahale etmeye hakkı yoktu. Ne yaparsa yapsın bu boşanma olacaktı.

Yüzümdeki yıkılmaz ifadeyi görünce beni yanına çekmek için farklı bir yol denedi. "Karun'a ait olan her şeyin yarısı senin olabilir." Bana Karun'un servetini vadetti. "Aklını kullanırsan bu ülkenin sayılı zenginlerinden birinin karısı olmaya devam edersin."

Zekâmı küçümsercesine yüzüme bakıyordu. "Eğer aklın yetersizse benim yönlendirmemle onun sahip olduğu her şeye sahip olabilirsin." Ne de olsa karşımda manipüle ve strateji dehası biri vardı, değil mi? İstediğinde beni her şeyin sahibi yapabileceğini çok iyi biliyordum. Bu adam işe yaramaz birini Meksika'nın başkanı yapmıştı. Kim bilir daha neler yapardı.

Yüz ifademdeki bıkkın tavır onu güldürdü. "Ama sen bunlarla ilgilenmiyorsun, değil mi?" Bundan çok eminmiş gibiydi. "Aylık gelirin bir milyon olduğu için paraya yönelik hırsların yok." Konuşma şeklinde aylık kazancımı küçümseyen bir şeyler vardı. Evet, konutların bir aylık kirası bir milyonu buluyordu. Bir kuruşuna bile elimi sürmediğim bir paradan bahsediyorduk.

"Peki, benim veya Karun'un aylık geliri sence ne kadar?" dediğinde bir bilinmezin kapısını aralıyormuş gibi yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Bilmiyorum ve o da bilmiyordur." Başını hafifçe salladı. "Senin bir yılda kazandığın parayı biz bazen bir saatte bazense birkaç saatte kazanıyoruz. Bu yüzden sen hesabındaki paranın tutarını bilirsin ama her saat başı kazanmaya devam ettiğimiz için bizim gibi adamlar bunu bilmez." Beni parayla satın almaya kalkışması benim açımdan çok aşağılayıcıydı.

Beni küçümsemiyordu, sadece aramızdaki farkı bana gösteriyordu. İnsan kendinden daha zenginiyle karşılaşmadan gerçekten de kendini zengin sanıyordu. Duha ile konuşurken aslında fakir biri olduğumu hissettim. Buradan çıkıp uzaklaşmak istiyordum çünkü ancak o zaman yeniden kendimi zengin hissedebilirdim.

"Kimsenin parasıyla ilgilenmiyorum." Teklif ettiği şeye yanaşmayarak bu konuyu kestirip attım. Benim olmayan şeylerde gözüm yoktu.

Duha beni ikna etmek için farklı bir yol denedi. "Ablanı senin için bulabilirim."

"Hayır!" Şiddetle karşı çıkarak kaşlarımı çattım. "Her neredeyse rahat bırakın onu." Bana yaptıkları gibi Gazel'i de kendi kavgalarının içine çekmelerini istemiyordum.

Beni izlemeyi bıraktığında arkamdaki boşluğa kaydı gözleri. "Daha bu sabah dosyan elime ulaştı." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Dosyanı okuyunca Kadem'i öldürebilirdim çünkü ondan istediğim kişinin tam tersi bir kadını seçmiş." Siyah gözlerinin ardından tehlikeli bir karanlık geçti. "Ama dosyandaki küçük bir detay bu iş için biçilmiş bir kaftan olduğunu gösteriyor." O detay her neyse onu bulup yok etmek istiyordum. Bahsi geçen kahrolası detay yüzünden bir yabancıyla evliydim.

Duha gözlerini gözlerime kenetledi ve duymaktan nefret ettiğim o cümleyi söyledi. "Sen 13 Haziran çocuklarından birisin." Kaskatı kesildim. Bana hatırlattıkları hoşuma gitmemişti ama bunu ona yansıtmamaya çalışıyordum.

Değişen yüz ifademi adım adım izlerken doğru iz peşinde olduğunu anlamıştı. "13 Haziran'da Albay Asım Saka'nın liderliğinde Vuslat Operasyonu'nda koskoca bir terör örgütü çökertildi. Aynı günün gecesinde albay ve silah arkadaşlarının ailesine büyük bir saldırı yapıldı. Eşleri farklı bir yerde tutuluyordu, çocukları farklı." Zihnime doluşan vahşet dolu görüntülerden kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

Duha kinayeli bir ifadeyle başını omzuna doğru eğip baştan ayağa beni süzdü. "Çocuklardan biri depoyu havaya uçurarak o gün kırk sekiz kişinin ölümüne sebep oldu." Buz kesmiş bir hâlde ona bakıyordum. Gerilen suratımı görünce güldü. "Kurdun çocuğu da kendi gibi kurt olur, değil mi?" Gözlerimin içine alayla bakıp başını usulca salladı. "Armut dibine düşermiş."

O patlama kimsenin sandığı gibi değildi.

Benden gözlerimi alan bir patlamaydı.

Ve arkadaşlarımı.

Duha Tunus canımı yakmayı sorun etmeyip geçmişi deşmeye devam etti. "13 Haziran Katliamı'nda Yüzbaşı Cemil'in üç oğlu, Yüzbaşı Nazım'ın iki kızı, General Yusuf'un oğluyla beşikteki kızı ve Astsubay Mahir'in oğulları hayatını kaybeden çocuklardan sadece birileriydi." Babamın tüm silah arkadaşlarını ve arkadaşlarını saymıştı. "Hepsi ama hepsi öldü. Tek bir çocuk kurtulmayı başardı." Siyah gözlerini gözlerime dikti. "Albay Asım Saka'nın küçük kızı Bige Saka," dediğinde boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Belki fiziksel şiddet uygulamıyordu ama bana hatırlattıklarıyla psikolojik şiddetin en büyüğünü yaşatıyordu.

Tepki vermemi bekliyordu ama bunu yapmadım. Aklımdaki anılarla boğuşurken ellerimi sıkarak düz bir şekilde ona baktım. "Görgü tanıklarının verdiği ifadeler dehşet verici," diye sınırlarımı zorlamaya devam etti. "Patlamadan sonrasını nasıl tarif ediyorlar, biliyor musun?"

Daha fazla dayanamayıp, "Kes artık şunu!" diye ona sesimi yükseltim.

Ancak Tunus durmadı. "Her yer yıkılmış ve bir enkazdan ibaretmiş. Kan ve barut kokusu dumanlı havaya karıştığı için soluyan herkesi zehirliyormuş. Küçük bir çocuk gördüklerini iddia ediyorlar. Yaşam belirtisi göstermeyen ama yaşayan küçük bir çocuk. Cesetlerin içinde öylece ayakta duruyormuş," dediğinde sanki deponun içi bir anda buz kesmişti. Üşüyordum.

Anıların soğukluğu dört bir yanımı sardığı için sert kabuğumda küçük bir çatlak oluştu. Tıpkı yıllar önce 13 Haziran'da olduğu gibi dimdik bir şekilde karşısında duruyordum. Ama o gün olduğu gibi bugün de burada değildim. O gün olanları anlamaya çalışıyordum, bugün de anladıklarımın içinde boğuluyordum.

Babamın acı çeken ama bir o kadar da soğuk sesi aklıma gelince burnumun direği sızladı ve ben Duha'nın karşısında ağlamaya utandım. Görevi için beni gözden çıkarıp küçücük omuzlarıma büyük bir yük yüklediğinde henüz çocuktum. Sadece sekiz yaşındaydım. Onun için hep önce vatan sonra evlat olmuştu.

"*Ba-baba ölüm ne demek?*" diyen sesim kulağıma gelince titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir depo dolusu patlayıcıyla bakışırken kulağımdaki telefondan babamın sesini duymayı beklemiştim.

O güne kadar babam sorduğum tüm sorulara cevap vermişti ama o gün susmuştu. Bu soru babamın cevap veremediği tek soruydu. Küçük

bir çocuğun anlamayacağı bir şey olduğunu o zamanlarda bilmiyordum. En acı şekilde öğrenmiştim. Babam bana söylemedi, ben kendim öğrendim. Babam söylemedi ama öğretti. Babam o gece bana ölümü öğretti. Babam bana çok fazla şey öğretmişti ama hiçbiri o kadar ağır ve sarsıcı değildi.

"Öl veya öldür Efil..."

O gece belki de ilk kez babamın kızı olmaktan nefret etmiştim.

13 Haziran Vuslat Operasyonu bizden her şeyimizi almıştı. Babamlar Marasliyanların damarına basmıştı ve o adamlar resmen soykırım yapmışlardı. Asker ailelerden kimseyi hayatta bırakmayacaklarına yemin etmiş gibiydiler. O dönem üst üste gerçekleşen saldırıların ardı arkası hiç kesilmemişti. Özellikle o gecenin çocuk kahramanları onların kara listesindeydi çünkü o patlamayı biz çıkarmıştık. Arkadaşlarım ölmüştü ama içlerinden biri hâlâ yaşıyordu, yani ben.

Babam hiçbir zaman detay vermedi ama patlamada ölenlerin içinde çok tehlikeli bir adamın oğlu olduğunu biliyordum. Liderlerinin oğlunu o patlamada öldürmüştüm. Bu yüzden Marasliyanlar uzun süre boyunca yana döne bana ulaşmaya çalıştılar. Ben onlar için açık hedeftim. Kurtulmayı başaran tek çocuk olduğum için tüm oklar üzerimdeydi. Babam bu yüzden bana bir silah almak konusunda fazla ısrarcıydı.

Babamın bile bilmediği şeyler vardı.

Aradan yıllar geçtiği için artık geçmişteki çoğu yüzü hatırlamıyordum. Çocukluk anılarım zamanla puslu bir hâle gelmişti. Bendeki fotoğrafları olmasaydı ölen arkadaşlarımın yüzünü bile unutmuş olurdum. "Hayır," diye iç çektim. "O kıyımı yapan kişileri bulmak için senin yardımına ihtiyacım yok." Çünkü kıyımı yapan bendim. Bana bunu teklif etmek için bu konuyu açtığını iyi biliyordum. Beni kullanmak için bulduğu her boşluğu değerlendiriyordu.

Teklifini bir kez daha reddetmem Duha'nın hoşuna gitmedi ama beni ölümle de tehdit edemezdi. 13 Haziran'ı bilen biri ölümden korkmadığımı zaten anlardı. Kolay kolay beni ikna edemeyeceğini iyi biliyordu. Kapının açılmasına sevindim çünkü bu tatsız konunun daha fazla irdelenmesini istemiyordum. Havaalanındaki o palyaço içeri girince kaşlarımı çattım. Onun yüzünden buradaydım!

Bana olan bakışlarında mahcubiyet vardı ama bununla ilgilenmiyordum. Çatık kaşlarla ona bakarken ilgilendiğim tek şey beni kaçırmış

olmasıydı. Duha, "Gel Kadem," diye ayağa kalktı. Böylelikle onun adını da öğrendim.

Duha ona doğru yürüyerek beni işaret etti. "Bu gece misafirimiz olsun. Belki sabaha kadar düşünme fırsatı olur ve kendi için en doğru kararı verir." Bu bir tehditti. Evet, bu bariz bir tehditti.

Duha dışarı çıkınca kapı tekrar üzerimize kilitlendi. Diğer adamlar da Duha ile dışarı çıktığı için depoda bu palyaçoyla tek başına kalmıştım. Gerçi şu anda pek de palyaçoya benzemiyordu. Havaalanındaki o komik kıyafetlerden kurtulduğu için yakışıklı bile görünüyordu.

Yeni banyo yapmış olmalıydı ki kahverengi saçları nemliydi. O rezalet kostümün içinde kim kalsa banyo ihtiyacı duyardı. Siyah bir tişört ve kot pantolonla çok daha iyi görünüyordu. En azından artık bir palyaçoyu andırmıyordu. Gözlerinin kahvesine bakmak beni rahatsız ediyordu çünkü gözlerini oymak istiyordum.

"Bige," dediğinde, "Kapat çeneni ucube," diye onu tersledim. Adımı bile anmaya hakkı yoktu.

Bozulmuş olmalı ki değişen suratını gördüm. Bozulmalıydı da çünkü daha fazlasını hak ediyordu. Derin bir nefes alıp yanıma geldi. "Bu evlilik sandığın gibi kötü değil," dediği an daha fazla dayanamayıp suratına yumruğumu geçirdim.

"Sakın bana dokunma, ucube!"

Sürekli ona ucube demem attığım yumruktan daha çok onu kızdırdığı için dişlerinin arasından, "Bana böyle seslenme!" diye tısladı. Çenesine aldığı darbeyi yok saymaya çalışıyordu. "Bir ucube değilim!"

"Evet, öylesin!" Bağırarak üzerine yürüdüm. "Beni tüm bu pisliğin içine çeken o ucube sensin!" Bu sefer dizine sert bir tekme attığımda inleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Yüzü acıyla kasılırken, "Bu böyle olmayacak!" dedi ve ayağımı tuttuğu gibi çekince sırtüstü yere düştüm. Kafamın arkası tak diye sert zemine çarptığı için gözlerimin önünde yanıp sönen yıldızları gördüm. Çok acımıştı.

Beni düşüren o değilmiş gibi Kadem hemen bana doğru emekledi. "İyi misin?" diye endişelenerek üzerime eğildi. Dizlerinin üzerinde dururken nasıl olduğumu kontrol ediyordu.

"Sana ne be!" Sinirden küplere binmiş bir hâlde ellerimi yere bastırdım ve bir anda kendimi öne iterek yüzüne kafa attım.

Kalçasının üzerine düşünce bana kızarak burnunu tuttu. Burnu kanıyordu. Bunu fırsat bilerek üzerine atlayıp onu sırtüstü yere devirdim. Karnının üzerine oturup tekrar yumruk atacağım esnada çevik bir hareketle beni altına aldı. Şimdi karnımın üzerine oturan oydu. "Ulan iki dakika rahat dur!" diye bana kızıp saçlarıma yapışınca yolunan saçlarım yüzünden çığlık attım. Saçlarımı mı çekiyordu? Gerçekten saçlarımı çekiyordu. Daha önce hiçbir erkek kavga esnasında saçlarımı çekmemişti.

Saçlarım yolunurken ben de onun saçlarına yapışıp çektim. Bunu ilk başlatan oydu. "Sen beni seçmeseydin Karun'un karısı olmayacaktım!"

Birbirimizin saçlarına yapışıp çektiğimiz için bu hengâmenin içinde, "Seni bir tek o koruyabilir!" diye bağırıp yüzünü boynuma gömdü ve kulağımı ısırdı! Çığlığım depoyu doldururken kafasını güçlükle ittim.

"Hayvan!" Veryansın edip acıyan kulağım yüzünden parmağımı gözüne soktum. Bu değişik canlı türü beni ısırmıştı!

Oymak istediğim gözünü tuttuğu an ona doğru atılıp kolunu yakaladım ve tüm gücümle ısırdım. Dişimi etine geçirdiğimde bağırarak yüzüme bir tokat atıp beni yere yapıştırdı. Üzerimde oturduğu için avantajlı olan oydu. "Şimdi kimmiş hayvan!" diye bağırıp diğer yanağıma da bir tokat geçirdi. Sağlı sollu bana tokat atmaya başlamıştı!

Bacaklarımı beline doladım ve boşluğunu yakaladığım an ani bir hareketle onu yere serdim. Üste çıktığım an tüm gücümle yanağına sert bir tokat attım. Onun attığı tokatlar canımı çok yakmamıştı ama benim attığım tokadın çınlaması deponun içinde duyulurdu. Çıldırmış gibi bağırıp, "Güzel yüzüme nasıl vurursun!" dedikten sonra kulaklarına yapıştım ve kafasını üst üste zemine vurdum. Kimse yüzüme vurmamalıydı.

Az önce attığı tokatlar yüzünden burnumun kanadığını hissedince sinirden çığlık attım. "Beni seçtiğine seni pişman edeceğim!" Yüzümü boynuna gömdüm ve boynuna dişlerimi geçirdim. Onun da burnu kanamıştı ve hâlâ kanıyordu. Umurumda değildi çünkü burnumun kanaması beni deliye çevirmişti. Burnuma bir şey olursa onun yüzünden estetik cerrahlarının kapısını çalmam gerekiyordu!

Burnum estetikti benim!

Boynunu koparmak ister gibi ısırdığımda, "Yamyam, kopardın, kopardın!" diye bağırıp saçlarıma asıldı. Sürekli saçlarımı çekiyordu bu.

Kafamı sertçe çekip beni üzerinden fırlatınca ondan uzak bir yere düştüm. İkimiz de hemen ayağa kalktık, birbirimize öldürecekmişiz gibi bakıyorduk. Yakınında duran demir sopayı alınca gözlerimi irice açtım.

"Bak, sakın," diye onu uyardığımda demir sopayı avucunun içine yavaşça vurup durmaya başladı. Bunu özellikle gözlerime bakarak yapıyordu.

Korkutucu bir ortam yaratmaya başladığı için sırıttı. "Dizlerini kıracağım." Küçük adımlarla üzerime yürümeye başladı.

Gözlerimi sopadan ayırmadan arkaya doğru adımlar atmaya başladım. "Peki, o sopa benim elime geçince ne olacak dersin? Kafanı kırarım senin!"

Sopayı bana doğru sallarken, "Ama bende," diye sinsice güldü.

"Şimdilik," dediğim an elindeki sopayı kaldırıp bana doğru koşunca bağırarak kaçmaya başladım. Adam resmen sopayı kılıç gibi havaya kaldırıp bana saldırıyordu. Bir tek *Allah Allah* nidaları eksikti!

Deponun içinde çok rahat iki tur koştuk. Sürekli daireler çizerken bir türlü beni yakalayamadı. "Bige, iki dakika durur musun?" Peşimden koşarken bana seslendi. "Kafanı kırmam gereken konular var."

Bunu da bu kadar sakin söylemezsin ama!

Diğer köşeye doğru koşarken, "Allah'ım neyin cezası bu!" diye ağlamaklı bir sesle sitem ettim. "Bu ayarsız şempanzeyle sınanacak kadar ne yapmış olabilirim!" Ben çok kaliteli bir insandım, hiç alışık olmadığım şeylerdi bunlar. Sebepsiz yere çok utanıyordum. Bu rezil adam yerine ben burada utanıyordum.

İkimiz de yorulana kadar kovalamaca bitmemişti. Neyse ki bu süreçte yakalanmadım. Yerde yuvarlanmaktan zemindeki tüm tozlar kıyafetlerimize yapışmıştı. Saçlarımız savaştan çıkmış gibi darmadağındı, burunlarımız kanıyor ve hızlı hızlı nefesler alıyorduk. Yediğim tokatlar yüzünden yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, yüzümdeki yanma hissi geçecek gibi değildi.

O da yumruklarım yüzünden renk değiştirmişti, üstelik bir eli boynundaydı çünkü boynunda diş izlerim vardı. Birbirimizi fena hırpalamıştık. Bana ters ters bakıp küfreder gibi konuştu. "Vahşi!" Omzuma çarparak kapıya doğru yürürken benimle boğuşmaktan yorulmuştu. "Ben seni evlendirmeseydim zor evlenirdin kız kurusu!"

"Yirmi altı yaşındayım, hayvan herif!" diye arkasından bağırdım. "Evde kalmadım, bana iyilik yapmış gibi konuşma!"

Dışarı çıktığında kapıyı kapatmadan önce, "Evde kalmış kız kurusu!" diye bana bağırdı ve kapıyı yüzüme çarparcasına kapattı. Bu şey niye böyleydi!

Kapıyı üzerime kitlerken ayağımdaki ayakkabıyı çıkartıp kapıya fırlattım. "Çilek kokan palyaço!" Beni evlendirmek sanki ona düşmüştü!

Çekip gitmesinden memnundum çünkü onu gördükçe kan beynime sıçrıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp yere otururken vücudumun farklı yerlerinde çok fazla sızı vardı. Elimi burnuma bastırıp burnumu sıktım. Kanamayı bir şekilde durdurmalıydım. "Sakın karşıma çıkma, Serhat!" O pisliğe kızarak burnumu daha sert sıktım. Başıma ne geldiyse o ve Kadem yüzünden gelmişti. Düştüğüm şu hâle bak! Saç baş kavga etmek nedir ya! Bu çok utanç verici bir durumdu.

Aradan daha on dakika bile geçmemişti ki kapı tekrar açıldı. Yine Kadem içeri girince sinirden avaz avaz bağırmak istedim. Kapıyı ayağıyla kapatınca dışarıdaki adamlar yine kilitlemişti. En az benim kadar perişan görünen bu rezil insanın elindeki şeyler de neyin nesiydi? Burnunun kanaması durmuştu hatta yüzünü silmişti ama yüzünü yıkamamıştı. Kanın çenesinde bıraktığı renk hâlâ orada duruyordu.

Bir elinde büyük bir çilek kâsesi vardı, diğer elinde bir kutu kâğıt mendil ve koltuğunun altına dizüstü bilgisayarı sıkıştırmıştı. Bana doğru gelip yüzsüzce yanıma oturdu. Çilek ve mendil kutusunu ikimizin arasına koydu. Dizüstü bilgisayarı açarak başını çevirip bana baktı. Sanki hiçbir şey olmamış ve hiçbir şey yaşanmamış gibi sakince bana bakıyordu. "Film izleyelim mi?" Şaka mı bu?

Ben bu yerde çılgın çıkacağım!

Hemen ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Her hareketimi izleyen değişik canlı türüne bir kez bile bakmadan kapının önünde durdum. "Çıkarın beni buradan!" Bağırarak kapıyı yumruklamaya başladım. Tüm sinirimi kapıdan çıkarmak ister gibi vuruyordum. "Bu değişik yaratıkla beni aynı yerde tutmaya hakkınız yok!" Adam normal değildi!

Aklımı tamamen yitirmeden önce biri beni kurtarmalıydı.

Şu anda ne yaşadığımı bilmiyordum ama bir yerden sonra sorgulamayı da bırakmıştım. Söz konusu Kadem olunca her şeyin ters işlediğini

kabul ettim ve olanları akışına bıraktım. Beni kaçırdıktan sonra saç baş birbirimize girmiştik. En son hatırladığım kulağımı ısırdığı için parmağımı gözüne soktuğumdu. Saçlarıma yapıştığında ise ben de şalterler atmıştı. Hayatımın en ilginç kavgasını onunla yapmıştım çünkü ben genelde kavgada yumruk yumruğa dövüşmeye alışıktım.

Fakat Kadem'le birbirimizi deli ettiğimiz için bir süre sonra kendimizi çok garip bir kavganın içinde bulmuştuk. Bir ara yerde yuvarlandığımızı falan hatırlıyordum. Kulaklarına asılıp kafasını yere vurduğumu da çok iyi hatırlıyordum. Aynı zamanda karnımın üzerine oturup beni tokatladığını da iyi hatırlıyordum! Bilemiyordum, belki de ilk kez kendimi sıra dışı bir kız kavgasına girmişim gibi hissetmiştim. Kolumu ısırmasına karşılık boynunu ısırdım diye adam deponun içinde beni demir sopayla kovaladı! Aklıma geldikçe daha fazla utanıyordum.

Peki, şimdi ne mi yapıyorduk? Film izliyorduk! Evet, gerçekten film izliyorduk! Tüm enerjimizi birbirimizin üzerinde attığımız için fazlasıyla yorgun düşmüştük. Bu akıl hastası adamı uzun süre görmezden gelememiştim. Dizüstü bilgisayarı açıp, "Film izleyelim mi?" deyince neye uğradığımı şaşırmıştım. Ama bir saatin sonunda salya sümük ağlayarak gerçekten film izliyorduk. Bu adam benim tüm dengelerimi bir gecede altüst etmişti.

Ondan nefret ediyorum.

Değişik olan her şeyden nefret ediyorum.

"*Titanik* izlemek zorunda mıydık?" Yeni bir mendil alıp burnumu sildim. "Sana Jack ölecek diyorum. Ya ben zaten izledim bunu." İlk izlediğimde de bu kadar çok ağlamıştım.

Burnunu çekerken, "Sonunu anlatmak zorunda mıydın?" dedi içli bir sesle. "Ben daha önce izlememiştim." Yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı çünkü sürekli filmde olanları ona anlatıp duruyordum.

"Komedi izleyelim demiştim sana." Aynı suçlayan bakışlar bende de vardı. "Ama sen tutturdun illa dram olsun diye. Al sana dram!"

Başını çevirdi ve ağlamaktan kızaran gözlerini bana çıkardı. "Bahsettiğim dram aslında çizgi filmlerden biriydi." Yerdeki buruşturup attığımız mendilleri gösterdi. "Bunları o çizgi film için getirmiştim. Tavuğun finalde ölmesi çok dramatikti ama sen illa da bu film olsun dedin!" Bana çizgi film izlettireceğini sanıyorsa büyük yanılıyordu. Ben onun gibi bir tavuğun ölümünü fazla dramatik bulmuyordum.

Sonuçta ben tam bir etoburum.

Kapı açılınca Duha'nın içeri girdiğini gördük ama filmin en heyecanlı sahnesi olduğu için ikimiz de onu görmezden geldik. Duha önce ilk birkaç dakika afallayarak bize baktı ama daha sonra dışarıdakiler bu hâlimizi görsün istemedi. Kısık sesle bir küfür savurup hemen kapıyı kapattı. Diğerlerini içeri almamıştı. "Burada neler oldu?" Hızlı adımlarla yanımıza gelip tepemize dikildi.

Yırtık kıyafetlerimiz, dağınık saçlarımız ve kan revan içindeki hâlimiz onu şoke etmişti. Sırasıyla önce Kadem'e daha sonra da bana bakıp duruyordu. Yerdeki buruşturulmuş mendillere bakınca şaşkınlığı biraz daha arttı. Ağlamaktan kızaran gözlerimiz ve filme olan yoğun ilgimiz onu şoktan şoka sokuyordu.

"Kadem?" Tepemizde dikilmeye devam ederek burada olanları anlamaya çalıştı. "Kim seni bu hâle getirdi?"

Kadem ağzına bir çilek atarken komşu çocuğunu babasına şikâyet eder gibi beni gösterdi. "Bige yaptı," dedikten sonra başını eğerek boynundaki diş izlerini gösterdi. "Boynumu da ısırdı."

Duha sinirden alt dudağını ısırarak kızgın bakışlarını bana dikti. "Peki, seni kim bu hâle getirdi?" Tabii en son bıraktığında böyle değildim.

Kadem hepsini bitirmeden tabaktan bir çilek alıp, "Kadem yaptı," diyerek çileği ısırdım. Ona bakıp tavus kuşu gibi kabarmış saçlarımı gösterdim. "Saçlarımı çekti, sonra da üzerime çıkıp beni ısırdı. Alnındaki o yara var ya, beni tokatladığı için oldu," dedim çileğin kalan kısmını yerken.

Duha karşısında iki uzaylı varmış gibi bize bakarken beti benzi atmıştı. "Anlıyorum," dedi ama burada olanları hiç anlamadığı gün gibi ortadaydı. Ben bile hâlâ anlamış değildim, o nasıl anlasındı.

"Peki, niye ağlıyorsunuz?" diye sorarken alacağı cevaptan korkarcasına sesi kısık çıkmıştı. Yüz ifadesi bu soruyu sorduğuna daha şimdiden pişman olduğunu gösteriyordu.

Kadem hatırladıklarıyla gözyaşlarını tutamayıp, "Abi, Jack ölüyormuş," diye burnunu sesli bir şekilde çekti.

Şaşkına dönen Duha, "Jack kim?" diye sordu.

Filmi gösterdim. "Batan geminin en değerli hazinesi," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Jack hazinenin adı mı?" diye sordu Duha.

Kadem başını kaldırdı ve kınar gibi bir ifadeyle tepemizde dikilen adama baktı. "Abi, Jack filmdeki erkek oyuncu."

Duha da hiçbir şey bilmiyor canım.

"Ama bir hazine değerinde yakışıklı," diye ekledim.

Kadem bana katıldığını göstermek için başını hızlıca salladı. "Ölmek için fazla yakışıklı."

Duha artık hayatı sorgularken ifadesi çok komikti. "Öldü mü bari?"

"Henüz değil." Burnumu çekerek mendille gözyaşlarımı sildim.

"Ama ölecek." Kadem her an hıçkırarak ağlayacakmış gibi duruyordu.

Çıldırmanın eşiğine gelen Duha çenesini sıvazladı. "Bütün bu tantana henüz ölmemiş biri için mi?"

Sorusuna Kadem ile aynı anda, "Ama ölecek!" diye sesimizi yükseltmemizle irkilerek bir adım arkaya çekildi. Karşısında iki tane sıra dışı yaratık varmış gibi ürkmüş gözlerle bize bakıyordu.

Ölecek dediysek ölecek herhâlde. Biz burada boşuna ağlamıyoruz.

Duha'nın bize olan şaşkın bakışları kelimelerle anlatılamazdı. İlk birkaç dakika şu anda ne yaşadığını sorgulayıp durdu. Aradığı cevapları bir türlü bulamayınca çenesinde bir kas seğirdi. "Sikeceğim ben böyle işi!" Sertçe konuşup kızgın bakışlarını Kadem'e dikti. "Ulan ayarsız hormon! Koskoca ülkede bu plan için bula bula kendinin dişi versiyonunu mu buldun!"

Sinirden yüz kasları seğirirken film izlediğimiz dizüstü bilgisayara tekme atarak onu duvara doğru savurdu. "Birdiniz, şimdi iki oldunuz lan başıma!" Cinnet geçiriyormuş gibi bize bağırarak üzerimize yürüdü. "Ne halt edeceğim ben sizinle!" Küfrederek çilek kâsesine tekme atınca kalan çilekleri yere döktü. Kadem'in çileklerini yere dökmüştü.

Kadem'in üzgün gözlerle yere saçılan çileklere baktığını görünce kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve Duha'nın karşısına dikildim. "Bizimle bir şeyler yapmak sana kalmamış!" Korkusuz görünmeye çalışarak onu göğsünden sertçe ittim. "Hele benimle bir şeyler yapmak kimsenin haddine değil!" Üzerine yürüyüp ikinci kez onu ittim. "Eğer benimle uğraşmak istemiyorsan bırak gideyim çünkü benden istediğin hiçbir şeyi yapmayacağım!" O boşanma olacaktı.

Sinirden zangır zangır titrerken gözü seğiriyordu. "O zaman bir işime yaramazsın!" Belinden çıkardığı silahı alnıma dayadı. "Madem bana çalışmayacaksın o zaman yaşaman da gerekmiyor!" Gözlerinde gördüğüm ölüm bile bana geri adım attıramazdı. Onların parmağında oynattığı bir kukla olmayacaktım.

"Öldür o zaman." Rahat bir şekilde omuz silktim ama her an korkudan kalp krizi geçirebilirdim. "Babam *birilerinin maşası olacağına öl daha* iyi derdi," dediğim an Duha gözünü bile kırpmadan tetiğe bastı.

Fakat Kadem onu çok iyi tanıdığı için gerçekten beni öldüreceğini anlamıştı. Bu yüzden daha ben cümlemi bitirmeden Kadem oturduğu yerden ayağa fırlamıştı. Duha tetiğe basmak üzereyken bileğini tutup yukarı kaldırdığı için kurşun kafam yerine tavanı bulmuştu. Kadem engel olmasaydı gerçekten beni öldürecekti.

Kadem ona engel olduğu için Duha tüm öfkesini ondan çıkarmak ister gibi onu hedef aldı. Silahını beline takıp Kadem'in yakasına yapıştı. Boynundaki damarlar belirginleşecek kadar sinirlenmişti. "Ne zamandır işlerime karışıyorsun, Kadem!" Yakasına yapıştığı gibi onun sırtını sertçe duvara vurdu. "Seni de onunla öldürürüm!" diye gürleyip belindeki silahı Kadem'in boynuna bastırdı.

Duha öfkeyle hareket ettiği için mantıklı düşünemiyordu. Ancak Kadem onun gibi değildi. Boynuna yaslı silaha bakmaya çalışıp, "Abi," diye güçlükle fısıldadı. "Beni öldürürsen onun gitmesine izin verecek misin?" deyince Duha donup kaldı. Evet, Kadem'in gözlerindeki korku kendi için değildi. Midem kasıldı. Beni korumaya çalışıyordu.

Duha büyük bir bozguna uğradığında suratı bembeyaz kesildi. "Bu kız senin için neden bu kadar önemli?" diye sorduğunda Kadem'in verdiği cevap iç yakardı.

"Abi." Duha'nın gözlerine acı çekercesine baktı ve kısık bir sesle, "Bige beni yadırgamıyor," deyince Duha'nın elleri Kadem'in yakasında gevşedi ve iki yanına düştü.

Kadem'in gözlerinde gördüğü kedere yutkunarak bakan adam, "Ben de seni yadırgamıyorum be oğlum," dediğinde kırılmış gibiydi. Aralarında çok az yaş farkı olmasına rağmen Duha'nın ona karşı olan yaklaşımı bir baba sıcaklığı taşıyordu.

"Kadem eşcinsel veya biseksüel mi?" diye sorarak hüzünlü havayı bir anda dağıtmıştım. Böyle anlara limon sıkmakta üstüme yoktu. İkisi kaşlarını çatarak bana dönünce, "Ne?" dedim masumca. "Beni yadırgamıyor deyince ilk aklıma gelen bu oldu." Bence kim olsa böyle bir durumda ilk bunu düşünürdü. Hayatıma burnunu sokmadığı sürece öyle bile olsa bu beni ilgilendirmezdi.

Kadem sinirli bir ifadeyle bana ters ters bakmaya başlamıştı. Bakışları suçlayıcıydı. "Hiçbiri değilim," dediğinde kendini ifade etmek için fazla

beklemedi. "Etrafımdaki insanlar gibi olmamam beni farklı biri yapmaz. Erkeklere dayatılan belli kalıplara sığamıyorum. Neden erkekler ağlayamaz diye bir algı var? Aynı canı ben de taşıyorum, üzülünce pekâlâ da ağlayabilirim!" Bana niye kızıyordu, sanki ona ağlama demiştik. Film izlerken kaç dakikadır yanımda ağlıyordu, bunu garipsememiştim bile.

Sırf onu gay sandığım için Kadem beni bir kaşık suda boğmak ister gibi bakıyordu. "Erkeğim diye ben neden koyu renkleri sevmek zorundayım? Ben siyah sevmiyorum ki pembe seviyorum," dediğinde Duha ile kısa bir an göz göze geldik. İkimiz de gülmek ve duvarları yumruklamak arasında bir yerde dolanıp duruyorduk. Bu konuşmanın bir parçası olmak istemediğimizi fazla belli ediyorduk.

Kadem onu desteklememiz için gözlerini dikip bize bakınca Duha hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Tamam, be oğlum, kimsenin sana bir şey dediği yok." Onun adına utanmış gibi ensesini kaşıdı. "Pembe yerine mor mu olsa, Kadem? Bak bu da açık bir renk," deyince kahkaha attım. Bu ikisi gerçek miydi?

"Ben eflatun severim." Elimle baştan ayağa kendimi gösterdim. "Bana çok yakışıyor, hem beni zayıf gösteriyor."

Duha tekrar hayatı sorgulamaya başladığında ağır ağır başını salladı. "Bu önemli bilgiyi bizimle paylaştığın için sana teşekkür etmek ve küfretmek arasında kararsızım." Sitem ederek boynundaki kravatı sertçe çekiştirdi. "Siz bana aldırmayın, devam edin beynimden geri kalanları sikmeye. Nasıl olsa sizin yanınızda pek işe yaramıyor."

Beni öldürmeye çalıştığını hatırlayınca komik atmosfer benim için bir anda dağılmıştı. "Buradan çıkınca Karun'a gidip yaptığın her şeyi anlatacağım!" Az önce Kadem engel olmasaydı gerçekten beni öldürecekti. O kurşun alnıma girseydi yaşama ihtimalim yoktu. Kadem olmasaydı o kurşunun hedefi bendim. Namluyu kafama doğrultarak tetiğe basmıştı.

Duha elindeki silahı sıkarken başını yavaşça kaldırıp bıkkın gözlerini bana dikti. "Seni öldürmem için fazla uğraşıyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapattı. Karşımda dikildiğinde eğer bakışlarla birilerini öldürebilseydik ben şu anda yaşamıyor olurdum. Bana karşı hiç tahammülü olmadığını görebiliyordum.

"Gitmekte özgürsün ama teklifim hâlâ geçerli." Cüzdanını çıkartıp kartını bana uzattı. "Fikrini değiştirirsen beni ara. Sen kabul etmek istemesen de bu evlilikte ortak çıkarlarımız var." Hayır, bu evlilikte onun çıkarları vardı ama benim yoktu.

Sırf onu daha fazla kızdırmamak için uzattığı kartı aldım. Dışarı çıkar çıkmaz yırtıp atacaktım ama önce buradan çıkmalıydım. Daha fazla oyalanmadan bir an önce gitmek istiyordum. "İkinizi de bir daha görmek istemiyorum," dedikten sonra kapıya yürüdüm. Fikrini değiştirip beni sırtımdan vuracak diye ödüm kopuyordu. Sonunda bu cehennemden kurtuluyordum.

Adana'ya dönünce uzun süre güzel şehrimden dışarı çıkmayacağım.

Bu sefer kazasız belasız havaalanına geldiğim için gerçekten çok mutluydum. Kendi uçağımın kapısının önünde bekliyor, uçağa alımların bir an önce başlamasını istiyordum. Dün sabah Duha şaşırtıcı bir şekilde beni bırakmış ve günün geri kalanında hiç rahatsız etmemişti. Gitmeden önce bavulumu da bana vermişlerdi. O depodan çıkınca izbe bir mahallede olduğumu görmüştüm. Hemen bir taksi bulup daha önce kaldığım otele geri dönmüştüm.

Üzerimdeki her şeyi çöpe atarak uzun süre küvette dinlenmiştim. O depodaki tüm kiri vücudumdan söküp atana kadar banyodan çıkmamıştım. Daha sonra oda servisinden yiyecek bir şeyler istemiştim. Tekrar kaçırılmaktan korktuğum için odamdan dışarı çıkmaya cesaretim yoktu. Yemekten sonra yorgun argın yola çıkmak yerine tüm gün uyumuştum. Depoda sabaha kadar uykusuz kaldığım için çok fazla uyumuştum.

Gereken enerjiye sahip olmadan yola çıkmayı doğru bulmadım. Bu öğlen Adana'ya bilet bulduğum için şimdi buradaydım. Birazdan uçağa binip burada yaşadığım her şeyi arkamda bırakacaktım. Adana'ya döner dönmez kurban kesebilirdim. "Allah'ın cezaları, bana ne yaşattırdıklarını hâlâ anlamış değilim!" Uzun süre Duha ve Kadem'e küfredecek gibiydim.

Beklemekten sıkıldığım için telefonla oyalanırken bir arkadaşımdan mesaj geldi. Bana bir link atıp, "*Bige hemen bu haber sitesine bakmalısın. Burada yazanlar doğru mu?*" diye sordu. Anlamadığım bir konuyla ilgili üst üste mesajlar atmaya başladı. Hangi haberden bahsediyordu?

Attığı linke tıklayınca herkes tarafından bilinen çok popüler bir haber sitesinde kendimi buldum. Kocaman yazılarla yazan haber başlığını okuyunca gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Aman Allah'ım.

BİR EŞ Mİ YOKSA METRES Mİ?
YASAK İLİŞKİNİN DETAYLARI YÜZ KIZARTIYOR!
KİM BU BİGE SAKA?

Okuduğum haber başlığıyla kalbim hızlanırken az kalsın elimdeki telefon yere düşecekti. Bu da neydi şimdi?

Ellerim titrerken manşetlere konu olan fotoğrafımı gördüm. Büyüttükleri fotoğrafım sayfanın yarısını kaplıyordu. Bu fotoğrafta ben ve Serhat vardık. Dışarıdaydık ve Serhat'ı yanağından öpüyordum. Montaj değildi çünkü pikniğe gittiğimizde o gün ona sarılıp yanağından öpmüştüm. Bu fotoğraf o güne aitti ama onların eline nasıl geçmişti? Ben onu öperken Serhat gülerek bunu çekmişti. Onun telefonunda olan bir fotoğraf nasıl basına sızdırıldı?

Fotoğrafın altında yazanlar ise kanımı dondurdu. "Babam beni öldürecek," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. Burada yazanlar inanılır gibi değildi.

"*13 Haziran kahramanlarından biri olan Albay Asım Saka'nın kızından akıllara durgunluk veren bir skandal. İş hayatındaki başarısıyla tanıdığımız ünlü iş insanı Karun Kalender'in geçtiğimiz günlerde gizlice evlendiği haberlerini aldık. Bu şüpheli evliliği Karun Kalender'in eski nişanlısı Rengin Zorlu bizzat onayladı. İhanete uğrayan bir kadının çarpıcı itirafları haberimizin detaylarında yer alıyor*," diyordu. Ne itirafı ya ne itirafı! O kadın beni ne kadar tanıyordu ki muhabirleri çağırıp bir şeyler itiraf ediyordu!

Sayfayı biraz kaydırarak Rengin'in fotoğrafının yanında yazan röportajını okumaya başladım.

"*Böyle bir skandalın içinde yer alarak karşınızda bulunmakta büyük utanç duyuyorum. Fakat ne yazık ki iddia edilen her şey doğrudur. Bahsi geçen kadının Karun'dan önce de evli bir adamla ilişki yaşadığına dair duyumlar almaya başladım. Bir kadın nasıl bu kadar alçalabilir, şaşkınlık içinde izliyorum. Evli ve nişanlı erkeklerle düşüp kalkan bir kadının son kurbanı olmaktan derin bir keder duyuyorum. Bir kadının gururu ve*

kendisine saygısı olmalı ama ne yazık ki bazılarına kadın demeye utanır olduk. Âlimden zalim doğar, diyenler ne kadar da haklıymış. Öyle bir babanın böyle bir kızı olması babası için büyük bir utanç kaynağı olmalı. Yazık, bizler ailelerimizin gurur kaynağı olmalıyız, yüz karası değil."

Yazılanları okuyunca gözlerim doldu. Rengin denen kadın anlayıp dinlemeden oraya çıkıp bunları nasıl söylerdi? Babam öğrenmesin diye çırpınırken beni nasıl bir çıkmazın içine sokmuştu bunlar.

"*Bige Saka'nın birkaç ay öncesine kadar evli olan Serhat Yılgın ile yaşadığı yasak aşktan sonra Karun Kalender ile gizlice evlemesi...*" diye devam eden haberleri daha fazla okumaya dayanamadığım için siteden çıktım. Ben şimdi ne yapacaktım? Babamın öğrenmesi an meselesiydi.

Beni ne kadar zor durumda bırakacaklarını umursamadan herkes kafasına göre yazıp çizmişti. Haber bu sabah paylaşılmıştı, yani tüm sitelerdeki yerini almıştı. Arkadaşım ısrarla arıyor, bir açıklama bekliyordu. Ama ben telefona bakmayıp ne yapacağımı kara kara düşünüyordum. Yaşadığım çaresizlik yüzünden gözlerim sık sık doluyordu. Bahsettikleri gibi bir kadın değildim ama başta babam olmak üzere kimse bana inanmayacaktı.

Bu haber salgın gibi her yere yayılmadan önce yayından kaldırılmalıydı. Bu site gazetelere konu olan bir şeyi paylaşmıştı. Sitedeki haberi kaldırtacak ve bugünün tüm gazetelerini toplatacak güçte değildim. Keşke olsaydım ama değildim işte! Biri vardı, biri tüm bu skandal haberleri kaldırtacak güçteydi. Karun'un numarasını bilmediğim için hemen Google'da şirketini arattım. Şirketin iletişim bilgileri çıkınca hiç vakit kaybetmeden aradım. Tek umudum babamın kulağına gitmeden önce Karun'un bu konuda bir şeyler yapmasıydı.

Ondan böyle bir şey istemeye hakkım yoktu ama böyle bir durumda ondan başka yardım isteyeceğim kimse de yoktu. Müşteri hizmetlerine bağlanmışım gibi sistem sürekli beni bir yerlere yönlendirip durdu. Çok uğraştırmıştı ama nihayet onun şahsi asistanı olan Füsun Hanım'a bağlanmayı başardım. Kim olduğumu söyleyince, "Bige Hanım?" diyen şaşkın sesini duydum ama şimdi onun şaşkınlığıyla vakit kaybedemezdim.

"Füsun Hanım beni hemen Karun Bey'e bağlayın," dedim aceleyle. Stresten ileri geri yürürken çılgına dönmüş bir hâldeydim.

"Üzgünüm Bige Hanım," dedi ilgisiz bir sesle. "Karun Bey şu anda toplantıda olduğu için telefon kabul etmiyor."

"O zaman ofisine gir ve onunla çok acil görüşmek istediğimi söyle!" Bağırmamla uçağı bekleyen insanlar dönüp bana bakmaya başlamıştı. Daha ciddi sorunlarım olduğu için hiçbirini umursamadım. "Yap hadi şunu!" Aklımı kaçırmış gibi ona kızmaya devam ettim. O toplantıdan daha ciddi şeyler vardı.

"Bir dakika, sizi bekleteceğim," deyince rahat bir nefes aldım. En azından ona gidip görüşmek istediğimi söyleyecekti.

Lütfen benimle görüşmeyi kabul etsin.

Ojeli tırnaklarımı sinirden kemirmeye başlayarak beklemeye devam ettim. Hızlı hızlı ileriye yürüyüp başladığım noktaya geri dönüyordum. Bekledikçe babamın bana yapacaklarını hatırlıyor, korkudan kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oluyordu. Duyduğum tek ses yürüdükçe topuklu ayakkabılarımın zeminde bıraktığı tıkırtı sesleri ve kalbimin sesiydi. Birkaç dakika süren ama bana saatler gibi gelen bir bekleyişten sonra nihayet Füsun Hanım'ın sesini duydum. "Üzgünüm Bige Hanım ama Karun Bey sizinle görüşmek istemiyor." Hayır ya, hayır, hayır. Ondan başka yardım alacağım kimse yoktu.

"Lütfen Füsun Hanım," diye âdeta ona yalvardım. Bu çok sık yaptığım bir şey değildi. "Çok önemli olduğunu söyleyin."

"Bige Hanım sizinle görüşmek istemediğini kati suretle bana iletti. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ama onunla görüşmem gerekiyor. Tekrar konuşun!"

"Bige Hanım," dedikten sonra sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Karun Bey, *bir metresle konuşacak hiçbir şeyim olamaz*, dedi." Yürümeyi bıraktım. Bir anda her şey durmuş gibiydi.

İçime çektiğim havayı sesli bir şekilde verdiğimde bunu birkaç kez tekrarladım. Hayır, alıp verdiğim soluklar yeteri kadar bana nefes aldırmıyordu. Duyduğum metres kelimesi bende sarsıcı bir yara açmış gibi nefes alamıyordum. Etrafımdaki tüm sesler birer uğultuya dönüştüğünde duyduğum şeyi sindirmeye çalışıyordum. Karun bana metres demişti ve bu haberi okuyan herkes metres demeye devam edecekti.

Benim için yabancı olan bir adam tarafından metres diye anılmak bile bu kadar kanıma dokunuyorsa, bu kelimeyi babamdan duymak ölüm sebebim olurdu. Tek bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Serhat'ı sevmem kara bir leke gibi adımın yanında yer almıştı.

Metres.

Füsun Hanım'ın, "Bige Hanım orada mısınız?" diyen sesiyle güç bela telefonu kapattım. Buradaki banklardan birine oturduğumda ağladığımı bile daha yeni fark ediyordum.

İçimi çekerken hiç gocunmadan insanların içinde ağlıyordum. Kendi lanet yazgıma gözyaşı dökmekten başka elimden hiçbir şey gelmiyordu. Telefonun ekranını bulanık gözlerle görürken kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Aradı, meşgule atıp açmadım. Tekrar aradı, yine meşgule atıp açmadım. Ben açana kadar pes etmeyip ısrarla aradı.

"Ne var, ne?" Bir sinirle telefonu açtığımda Duha'nın sesini duydum.

"Olanları duydum, iyi misin?" Bu adam benim numaramı nereden öğrenmişti? Gerçi niye şaşırıyordum ki her şeyden haberi oluyordu.

Önce, "İyiyim," dedim ama dudaklarımdan firar eden hıçkırık beni ele verince, "Değilim," diye fısıldadım. Sinirlerim harap olduğu için daha fazla kendimi tutamayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Metres diyorlar bana, senin yüzünden herkes metres diyor. Bilmiyordum, onu severken evli olduğunu bilmiyordum. Ya sen bana neler yaptın!" diye gözyaşlarına boğuldum. İnsanların hayatını böyle karartmaya hakları yoktu. Kurulu düzenimin içine etmişlerdi.

Bir daha bir erkeğe güveneceğimi sanmıyorum.

Bir daha bir erkeği sevebileceğimi sanmıyorum.

Ve en acısı bir daha âşık olacağımı sanmıyorum.

Bir anda herkes için ahlaksız bir kadın olup çıkmıştım. Yasak aşk nedir ya? Ne zamandır zinanın adı yasak aşk diyerek meşrulaşmıştı? Evli bir adamla birlikteysen onun yasak aşkı değil, metresi olurdun. Bu aşkın yasaklı olanı değildi, bu zinaydı. Ahlaksızlık hatta rezillikti. Şimdilerde herkes karısını veya kocasını aldatıyor ve insanlar buna yasak aşk diyordu. Yaptıkları zinayı, ahlaksızlığı böyle adlandırıp göğsünü gere gere bunu savunuyorlardı. En tiksindiğim insanlardı bunlar ve şimdi ben de onlardan biri olmuştum.

Hıçkırıklarımı duyan Duha bir süre sessiz kalmıştı fakat daha sonra, "Haberi basına sızdıran Rengin," dedi. "Dün Karun onu bulup eve dönmeye ikna etti. Karun'un yanındayken onun haberi olmadan gazetecilere röportaj vereceğini sanmıyorsun, değil mi? Karun'dan habersiz böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Umarım ne demek istediğimi anlayacak kadar aklın hâlâ çalışıyordur." Önce birkaç saniye hiç kıpırdamadım. Duyduklarımı sindirmek için birkaç saniyeden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bütün bunları başıma açan Karun ve Rengin miydi? Rengin'in röportajı aklıma gelince kaşlarımı çattım. Karun'un metres diyerek benimle görüşmeyi kabul etmediğini hatırlamak ise kanımı dondurmuştu. Sinirden zangır zangır titrerken Duha'nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Her şey o ikisini işaret ediyordu. Beni bu müşkül durumda bırakıp ağlatan onlardı. Babamın yüzüne bakamayacak hâle gelmiştim. Bana nasıl büyük bir kötülük yaptıklarının farkında bile değillerdi.

Yaptıkları yanlarına kalmayacaktı.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Uçağa alımlar başlamıştı ama uçağa binmek yerine geldiğim yolu geri yürümeye başladım. "Bu haberi tüm sitelerden kaldırıp gazeteleri toplatabilir misin?" diyerek derin bir nefes aldım. "Bugünün gazetelerini piyasadan kaldırman mümkün mü?"

Sonunda beni istediği noktaya çektiği için Duha'nın keyifli çıkan sesini duydum. "Ben Karun'u bile evlendirmiş biriyim, bu iş benim için fazla kolay," diye böbürlendi it herif. Bir insanın hiç mi yüzü kızarmazdı? Başıma bütün bu sorunları açan oydu ama şu anda kurtarıcım konumunda olan da ondan başkası değildi!

"Tamam, teklifini kabul ediyorum. Sen beni bu sorundan kurtar, ben de boşanmayayım. Şimdi adliyeye gidip boşanma davamı geri çekeceğim. Ah, bu arada bana Karun'un yaşadığı evin adresini at," diyerek havaalanında çıktım. Sinirlerimi bozdukları için bavulumu bile alma gereğinde bulunmadım. Yeni kıyafetler alabilirdim.

Ben bugün geri dönüp onların hayatından tamamen çıkacaktım ama onlar kaşındı.

Rengin Hanım bana açtığı bu savaşın karşılığını almalıydı.

"Karun'un adresini ne yapacaksın?"

Havaalanının önünde bekleyen taksilerden birine doğru yürümeye başladım. "Kocamın evine taşınacağım, asıl o zaman kim metres kim değil ortaya çıkacak. Rengin'in unuttuğu bir şey var," diyerek taksiye bindim. "Karun şu anda benimle evli ve Rengin, evli bir adamın evinde kalıyor. Ben değil, asıl o metres konumunda!" dedikten sonra telefonu kapattım. Okuduğum o haberlerden sonra bu şehirden boynumu büküp kaderimi kabullenerek gitmeyecektim.

Ben üzerime düşeni yapıp hiç zorluk çıkarmadan boşanma davasını açmıştım. Kimseyi sıkıntıya sokmadan, kimsenin ilişkisini bozmadan üzerime düşeni yapmıştım. Duha kafama bir silah dayayıp beni öldürmeye çalıştığında bile boşanmaktan vazgeçmemiştim. Hatta Kadem

engel olmasaydı beni öldürecek olmasına rağmen. Ölüm pahasına boşanmaya kararlıydım. Anlaşmalı bir şekilde davamı açmıştım, bugün ise geri dönüyordum.

Ancak Rengin bugün beni aşağılamış, gursuz ve ahlaksız biri olmakla suçlamıştı. Röportajında söylediği şeyleri ona ödetmeden hiçbir yere gitmiyordum. Sanki bana gelip *nişanlımdan boşan* dedi de ben *hayır* dedim! İnsan gibi benimle konuşmak yerine sinsice saldırmayı tercih etmişti! Uyuyan devi uyandırmak neymiş, ona gösterecektim. Bunu başlatan ben değildim ama gerektiği gibi karşılık veren ben olacaktım.

Yaptıklarını telafi edip tüm bu haberleri yalanlamadan benden kurtulamazlardı. Sonuçta Serhat ile hiç açık seçik fotoğrafım yoktu. Evin dışında öpüşmüyorduk bile ve biz öpüşürken tüm perdeler hep kapalı olurdu. Evli bir adamla birlikte olduğumu delillerle kanıtlayacak hiçbir şey ortada yoktu. Yanağa konulmuş birkaç masumane buse beni metres yapmak için kanıt niteliği taşımıyordu.

Arkadaşımdı diyerek kendimi bu rezil olaydan kurtaracaktım. Sonuçta insanlar arkadaşına sarılabilir ve onları yanağından öpebilirdi. Birileri bana bir mikrofon uzatırsa onlara söyleyeceğim tek şey kocamın eski nişanlısının bana iftira attığı ve Serhat'ın arkadaşım olduğu yalanıydı. Rengin kolay kolay aksini kanıtlayamazdı. O kadın yeni bir röportaj ayarlayıp her şeyi yanlış anladığını itiraf etmeliydi. Bu itirafı ona yaptırmak için geri dönüyordum.

Bir gün bu olay patlak verdiğinde ve babamın kulağına gittiğinde en azından bana iftira atıldığını, evli bir adamla ilişkim olmadığına inanmalıydı. Babam gizlice evlenmemi bile bir yerden sonra anlardı ama kızının bir metres olduğunu kaldıramazdı. Adımı temizlemeden bu evliliği bitirmeyecektim.

Ben değil, Rengin bugünden itibaren metres olacaktı.

Karun ise bugün metres dediği kadınla uzun süre soyadını paylaşacaktı.

Benden kurtulmak istiyorlarsa bugün çıkardıkları tüm o haberleri yalanlamalılardı!

6

MASA ALTI OYUNLAR

"Eskiden gözlerim görmüyorken insanlar daha iyi ve dünya daha aydınlıktı. Şimdi görüyorum ki ışık sandığım şey aslında yalan ve dolandan ibaretti."

Karşımdaki devasa yapı akıllara durgunluk veriyordu. Hayretler içinde kalarak Kalender malikânesinin görkemini izliyordum. Bu yüksek duvarların ötesinde bile uzun kuleleri görünüyordu. Beşiktaş'ta her şey ateş pahasıyken ister istemez malikânenin değerini merak ettim. Duvarlardan dolayı hepsini göremiyordum çünkü tıpkı cezaevi gibi dört tarafı boyum kadar olan uzun duvarlarla çevriliydi. Başımı çevirince Duha'nın malikânesini de gördüm. İkisi gerçekten karşı karşıyaydı. Onun da etrafı büyük duvarlarla çevriliydi. Böyle tam karşısına denk getirmek için acaba kaç tane ev yıkmıştılar?

Etraflarındaki evlerin doğru düzgün bahçesi bile yoktu çünkü hepsi uzun binalardan oluşuyordu. O binadaki dairelerde insanlar üst üste yaşıyor ve bir avuç toprağa hasret kalıyorlardı. Fakat Karun ile Duha sanki iki kepçeye binmişler ve bu merkezî yere dalıp çoğu binayı yıkarak kendilerine kocaman, bahçeli bir yaşam alanı oluşturmuşlardı. Komşularını çok kıskandırdıkları apaçık ortadaydı.

Duvarlardan ötürü Karun'un malikânesinin sadece üstü görünüyordu. Ancak Duha'nın malikânesi daha büyük olmalıydı ki en üst katı duvarlara rağmen görünüyordu. Şirketin intikamını böyle almış olmalıydı çünkü şirketleri kıyaslayınca da Karun öndeydi. Her konuda yarışıyorlar ya, acaba aynı kadına âşık olsalar ne yaparlardı? Büyük ihtimalle o zaman da *en iyi kim* diye yarışırlardı.

Kapının yanındaki güvenlik kulübesine yaklaştım. Anlaşılan eve girmek için bile güvenlikten geçmeliydik. Cama tıklatıp, "Merhaba," dedim. Adam camı indirince onun bakışlarının hedefi oldum. "Karun Bey'i görmek istiyorum."

İri kıyım biri olduğu için bana olan sert bakışlarından biraz korktum. Muhatap olduğum herkese karşı yüzde kaç gibi bir şansım olduğunu düşünmeyi bırakmalıydım. Sanki beynim tamamen dövüşmeye programlanmış gibi ne zaman korksam hemen kazanma ve kaybetme şansımı analiz ediyordum. Babam hep derdi ki: Bu doğuştan savaşçı olan insanlara özgü bir düşünce tarzı. O kadar eğitime kimi zorlasa ondan da bir savaşçı yaratırdı.

Her an kör bir kurşunun hedefi olacağım diye tetikte yaşamak çok zordu. Biri bana sesini bile yükseltse hemen onu bir tehdit olarak görüyordum.

İri kalıbına rağmen adamın, "Kimsiniz?" diyen sesi oldukça kibar çıkmıştı. "Karun Bey'in geleceğinizden haberi var mıydı?" Anlaşılan yine soru cevap kısmı başlamıştı.

"Şey, aslında evime gelmek için onun iznine ihtiyacım yok." Sevimli olduğunu düşündüğüm bir şekilde ona gülümsedim. "Bilirsiniz, bir kadının yeri kocasının yanıdır." Açık pencereden kolumu soktum ve tanışmak için ona elimi uzattım. "Bu arada ben Bige Saka Kalender."

Son kısmı söylediğim an gözlerini irice açarak, "Şu meşhur Saka mı?" dedi şaşkın bir sesle. Anlaşılan burada pek bir ünlüydüm.

Gülümseyerek başımı salladım. "Ta kendisi," dediğim an oturduğu sandalyeden telaşla ayağa kalktı. Sanırım elimi sıkmayacaktı. Zaten küçücük pencereye eğilip elimi uzatmam da biraz garip görünüyordu. Elimi çekerek bir adım arkaya doğru attım.

İri adam ondan beklemediğim bir saygıyla hemen ceketinin önünü düğmeledi. "Hoş geldiniz, Efil Hanım." Aceleyle küçük masasında duran telsizi aldı. Telsizi dudaklarına yapıştırıp, "Efil Hanım geldi, kapıları açın," dedi. Efil mi? Kendimi tanıtırken ona göbek adımı söylediğimi hatırlamıyordum. Anlaşılan benim hakkımda çok fazla bilgiye sahiplerdi.

Demir kapı otomatikman açılırken, "Karun Bey evde mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kenan Bey ile çıktılar ve hâlâ dönmediler." Gözlerimin içine manidar bir şekilde bakıp, "Ama Rengin Hanım evde," deyince ne anlatmak istediğini anladım. Seni neyin beklediğini bil diyordu.

Başında siyah bir şapka olan bu koca adama içten bir şekilde tebessüm ettim. Kafam kadar şişkin kasları vardı. Ona baktıkça aklıma *Hulk* geliyordu. Badem gibi olan siyah gözleri çekikti ve tıknaz bir yüzü vardı. Kaşındaki dikiş izleri ve boğazında boylu boyunca görünen yara izi insanı korkutuyordu. Ama aynı zamanda bu yaraların sebebini sorgulatıyordu. Otuzlu yaşların ortasında gösteriyordu ama korkutucu, iri vücuduna rağmen bana dost canlısı biri gibi gelmişti.

İnsanları görünüşünden dolayı yargılamayı bıraktığımızda belki de dünya daha yaşanabilir bir hâle gelecekti. Onu görür görmez hemen kafamda bir saldırgan profili oluşturduğum için kendimden utandım. Yaka kartındaki ismine bakıp, "Teşekkür ederim, Celil," dedim.

Daha fazla oyalanmadan derin bir nefes alıp bahçe kapısından içeri girdim. Kapıdan adımımı içeriye atar atmaz kendimi harikalar diyarına girmişim gibi hissettim. Büyülenmiş gözlerle etrafıma bakarken, "Vay canına," diye fısıldadım. "Muhteşem."

Bir sanat eserine bakar gibi karşımdaki malikâneye bakıyordum. Alt katındaki uzun kolonları göze çarpan üç katlı bir yapıydı. Üst kattaki çoğu pencerenin bir balkonu olması iç açıcıydı. Fakat hiçbiri çatı katındaki teras kadar merak uyandırmıyordu. Küçük bir sarayı andıran malikânenin kubbeli çatısının tam ortasında büyük bir pencere vardı. O gördüğüm şey pencere mi yoksa kapı mı, emin değildim ama terasa açılıyordu. Terasın korkuluklarını saran sarmaşıklar büyüleyici görünüyordu.

Adım attıkça gördüğüm şeyler beni daha fazla etkisi altına alıyordu. Yürüdüğüm bu yol özel dekoratif taşlardan oluşuyordu. Dümdüzdü fakat taşların üçgen şeklinde bir kesimi vardı. Malikâneye giden yolun sağında ve solunda sığ süs çalıları vardı. Hepsi de sanki cetvelle kesilmiş gibi bir düzlükteydi. Birinin bile tek bir yaprağı diğerini geçmiyordu. Aynı boyda ve aynı hizadaydılar. Çalıların oluşturduğu desen X işaretini andırıyordu. Bahçedeki yeşillik alan bir golf sahasına benziyordu. Tek bir çimin bile diğerlerini geçemediği yemyeşil bir düzlükteydi.

Duvar boyunca uzanan ağaçların gölgesinde piknik yapmak çok güzel olabilirdi. Bahçede bir kamelya bile görmüştüm lakin tek bir çiçek bile yoktu. Etrafıma hayran gözlerle bakıp yürüyor, beni izleyen ürkütücü korumaları görmezden geliyordum. Evet, siyah giyen adamlar bahçenin farklı yerlerinde ciddi bir suratla nöbet tutuyordu. Hepsinin bana attığı kaçamak bakışları üzerimde hissediyordum.

Malikânenin kapısı açılınca durdum çünkü Rengin dışarı çıkmıştı. Geldiğimi ona bildirmiş olmalılardı. Fakat yalnız değildi; sağında ve solunda bir adam vardı, üstelik arkasında da dört adam vardı. Beni onlarla yaka paça dışarı attıracakmış gibi yolun tam karşısında duruyordu. Aramızda on metre varken ikimiz de durmuş birbirimize bakıyorduk. Arkasına aldığı adamlarla gözümü korkutmaya çalıştığını biliyordum.

Bu duvarların arasında beni öldürse cesedimi bile bulamazlardı. Büyük ihtimalle Karun da arkada hiç kanıt bırakmadan cesedimi ortadan kaldırırdı. Eğer yaptığı iğrenç röportajı okumasaydım buradan hemen kaçıp gidebilirdim. Fakat o röportajın öfkesini taşırken korku bile beni buradan gönderemezdi. Rengin'e doğru yürümeye başladım. Beni aklayan yeni bir röportaj yapmadıkça benden kurtulamazdı.

Attığım her adımla birbirimizi daha iyi görüyorduk. Onun bakışları rakibine bakar gibi eleştireldi fakat benim bakışlarım öylesineydi. Benden bir veya iki yaş büyük diye biliyordum ama tam emin değildim. Okuduğum bir dergide onun yirmi sekiz yaşında olduğundan bahsediyordu. Aynı zamanda bir moda ikonu olduğu için sık sık dergi kapaklarını süslerdi. Zaten ona baktıkça bunu daha iyi anlıyordum.

Sarı saçları düzdü, çenesinin hizasında kestirdiği için yüzü daha yuvarlak ve boynu daha ince görünüyordu. Bir saç kesimiyle istediği hatları nasıl ortaya çıkaracağını iyi biliyordu. Aramızdaki mesafe azaldıkça gözlerinin üstüne far bile sürmediğini görebiliyordum. Bal sarısı iri gözleri yeteri kadar dikkat çekiyordu zaten, bu yüzden gözleri için ekstra bir şeyler yapmamıştı. Fakat kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu sanmıyordum. Takma kirpik kullandığına emindim çünkü arada ben de kullandığım için normal bir kirpikle arasındaki farkı biliyordum.

Dolgun yanaklarında şeftali çiçeği tonlarında hafif bir allık vardı. Bu bile çok belli olmuyordu. Dudaklarına pembe bir ruj sürmüştü, bunun dışında hiç makyaj yapmamıştı. Benim aksime fazla doğaldı. Makyaj yapmayı sevdiğimi inkâr edemezdim. Bunun güzel veya çirkin olmakla bir ilgisi yoktu çünkü evdeyken dahi makyajsız mutfağa bile girmezdim. Sanırım kendimle ilgilenmeyi seviyordum. Yalnız başına evde yemek yerken bile bir davete katılacakmış gibi özenle hazırlanan bir deliydim.

Rengin bir malikâneden çıkmasına rağmen üzerinde salaş bir tişört ve pantolon vardı. Fakat ben havaalanından dönen birine göre fazla şıktım. Üzerimde yarım kol, bisiklet yaka siyah bir elbise vardı. Elbise vücut hatlarımı ortaya çıkartacak kadar dardı ve dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu. Diz kapaklarımın hizasına kadar gelen siyah çizmelerimin topuğu zeminde tok sesler çıkartıyordu. Çizmeler yumuşak deriden yapıldığı için bir çorap gibi bacaklarımı sarmıştı.

Saçlarım açık olduğu için her adımımla dalgalanıyordu. Bu yüzden kulağımdaki uzun küpelerin ucundaki elmaslar sallanıyordu. Bir şeyleri güzel taşıyabiliyorsan bence istediğin her şeyi istediğin yerde giyebilirdin. Aramızda birkaç adım kalınca durdum, sanırım yeteri kadar beni izleme fırsatı olmuştu. "Senin burada ne işin var?" İlk konuşan o oldu. Yakından bakınca daha da güzel bir kadındı. Fakat bıkkın gözlerle bana bakıp, "Hiç gururun yok değil mi?" demesi pek de güzel değildi.

Düz bir şekilde ona bakıp alaycı bir ifadeyle güldüm. "Gurur mu?" Bana bunu söylemiş olamazdı. "Gururum olduğu için bu evdeyim."

İnsanların onuruyla bu şekilde oynanmayacağını göstermek için buradaydım. Kime bulaştığı hakkında hiç fikri yoktu çünkü ben çetin cevizdim.

Karşısında bir sokak kadını varmış gibi bakıyordu. İğrenti dolu bakışları beni zerre kadar etkilemiyordu çünkü ben umursamaz tavrımı korudukça daha fazla sinirleniyordu. Eğer rahat dursaydı zaten şimdiye kadar Adana'da olurdum. Benden kurtulma şansı vardı ama rahat durmayıp benim gibi bir kadını bu eve getirtmişti.

Rengin bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığı esnada bahçe kapısından giren arabalarla susmak zorunda kaldı. Başımı çevirerek arabadan inen kişiye baktım. "Hadi bakalım," diye mırıldanırken sesim kimseler tarafından duyulmasın istedim. "Başlıyoruz."

Karun gelmişti.

Karun'un arabadan inişini ruhsuz gözlerle izledim. Arabanın kapısını eliyle ittiğinde kolu kısa bir anlığına arkaya doğru uzanmıştı. Gözlerinin değdiği ilk kişi karşımdaki kadındı. Rengin'e bakınca gözleri aradığı kişiyi burada bulmanın huzuruyla doldu. Onun gitmesini istemiyordu. Kafasını küçük bir açıyla çevirince istenmeyen misafiriyle karşılaştı ve o gözlerdeki huzur kayboldu. Gözlerinin mavisine yerleşen soru işareti *neden buradasın?* der gibiydi.

Rahat dursalardı burada olmazdım.

Onu ilk gördüğümde boyu bir doksan gibi gelmişti lakin korktuğum için midir bilemiyordum, her adımıyla gittikçe büyüyor gibiydi. Korkum sanki aramızda doğaüstü bir şeyler başlatıyor ve korktukça o, büyüyor ve ben küçülüyordum. Oysaki benim boyum da bir yetmiş dörttü. Fakat zoraki bir şekilde göz göze geldikçe o bir deve dönüşüyor, ben ise birazdan ayakları altında ezilecek olan *Parmak Kız* oluyordum. Korkum beni her yönden zayıflatmaya başlamıştı. Bu iyi değildi, hiç iyi değildi.

Karun nişanlısının yanındaki yerini alarak karşımda durdu. Kısa bir an başını eğip Rengin'e baktı. Onun tüm endişelerini söküp almak ister gibi elini onun beline koydu. Parmakları Rengin'in ince belini sarmıştı. Yanındaki kadını cesaretlendirirken karşısındaki kadını korkutuyordu. Rengin başını kaldırıp ona belli belirsiz gülümseyene kadar onun iyi olduğuna ikna olmadı. Rengin'i üzecek hiçbir şey söylemediğime ikna olunca nihayet başını usulca benden tarafa çevirdi.

Bana olan bakışları Rengin'e bakarken olduğu gibi aynı düzlükteydi. Biliyordum garip ama Rengin'e olan bakışlarında huzur görmüştüm ama daha fazlası yoktu. Ona baktığı gibi bana da bakıyordu. Nasıl mı?

Bir boşluğa bakar gibi. Karşısındaki kadın ona yabancı ama yanındaki nişanlısıydı. İkimize de aynı hissizlikle baktığının farkında mıydı? Yanındakine hissiz bakamazdın.

Düşünce seline dalıp gittiğimi onun asabi sesini duyana kadar fark etmedim. "Evimde ne işin var?" Sinirli bakışlarıyla âdeta insanın içini delip geçiyordu.

Korkuyor, ürküyor ve acayip derecede tırsıyordum. Fakat buna rağmen öfkeme sarılıp korkumu gizlemeye çalıştım. "Seninle evli çıktığımdan beri başıma gelmeyen kalmadı." Beni çoktan terk eden cesaretime eve dönüş çağrısı yapmaya başladım. "Dışarıda can güvenliğim olmadığı için burada yaşamaya karar verdim." Umarım nankör cesaretim çağrıma cevap verirdi, aksi takdirde ruhumu teslim etmek üzereydim.

Karun duyduklarından sonra sinirden âdeta zangır zangır titrerken dişlerinin arasından, "Karar verdin ve buraya geldin öyle mi?" dediğinde tıpkı cesaretim gibi onun da sabrının onu terk etmek üzere olduğunu anladım.

"Evet." Masumca başımı salladım. "Karar verdim ve geldim." *Yürek mi yedim* diye düşünmüyor değildim ama zaten böyle anlarda hep fazla korkusuz korkak olurdum.

Karun başını küçük bir açıyla Kenan'a doğru çevirdi ve "Vur şunu!" dedi.

Ne? Vursun mu beni?

Göğüs kafesimin içinde kanatlarını çırpan saka kuşu, her an uçup gökyüzüne süzülebilirdi. Evet, kalbim bir kuşa dönüşmüş gibi kafesine sığmıyordu. Neden sürekli bunu yaşıyordum?

Karşıma çıkan herkes beni vurmaya çalışıyordu!

Kenan bile duyduklarına şaşırıp, "Karun?" diye mırıldandı. Ona yanlış yaptığını anlatmak ister gibi bakarken, "Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi.

Karun'un kaşları kızgınlıkla çatılmıştı. "Avukatı sen de duydun," derken Kenan'a bakıyordu ama sözleri banaydı. "Davayı geri çekmiş ve tekrar bir dava açmak için belli bir zaman geçmesi gerekiyormuş." Sonra başını yavaşça çevirdi ve iğrenircesine yüzüme baktı. "Bir metresle evli kalacağıma onu öldürür, dul kalırım daha iyi!"

Havada bir tokat sesi yankılandı. Tokadın şiddeti öylesine yüksekti ki bahçedeki tüm korumaların yutkunuşunu duyabiliyordum. Rengin

gözlerini irice açmış, Kenan *ne yaptın sen* der gibi tokadın sahibine bakıyordu. Evet, Kenan bana bakıyordu.

Ona tokat atmıştım.

Ona vurmak planlarımın arasında yoktu ama her şey bir anda olup bitmişti.

Avucumun içinde soğuk teninin ısısı kalırken soluğumu tutarak başıma gelecekleri beklemeye başladım. Attığım tokadın şiddetiyle Karun'un başı omzuna doğru savrulmuştu. Ağır ağır başını bana doğru çevirmeye başladığında nefes alamadığımı hissettim. Yüzündeki kaslar korkutucu bir şekilde seğiriyordu, bana dönünce arkaya doğru yavaşça bir adım attım. Boynundaki damarların belirgin bir hâle gelmesi bana hayal ettiğimin çok üstünde dehşet korkular yaşatıyordu.

Göz göze geldiğimizde gözlerinin mavisinde gördüğüm ölü ruhlarla bir adım daha arkaya doğru attım. Evet, kanına girdiği kurbanlarının ruhlarını gözlerinde taşıyormuş gibi gözlerinin mavisine ölümün kasveti sinmişti. Yumruklarını sıkmaktan yanındaki ellerinin parmak boğumları gerilirken, "Sen!" diye hırlayıp üzerime yürüdü. "Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun!" Belindeki silahı çıkardığı gibi kalbime bastırdı. Olamaz, bunu da ilk kez yaşamıyordum!

Karun'un parmağı tetiğe baskı uygulayacaktı ki gözleri arkamda bir yere kayınca durdu. Ne oldu bilmiyorum fakat silahını indirerek çatık kaşlarla arkama bakmaya başlamıştı. Başımı çevirince bahçeye giren bir araba gördüm. Karun bu yüzden silahını indirmişti çünkü gelen kişinin bunu görmesini istememişti. Araba bahçeye girdikten sonra durdu. İçinde Duha ve Kadem çıkınca gözlerimi irice açtım. Bu ikisinin burada ne işi vardı?

Kadem'in aksine Duha'nın üzerinde ceketi yoktu. Ütülü beyaz gömleği ve tek çizgili pantolonun içinde oldukça şık görünüyordu. Gözlerindeki güneş gözlüğünü çıkartarak bize doğru yürüdü. Onu görmek bile Karun'un sinirlerini tepesine çıkardığı için, "Eceli gelen herkes kapımda bitiyor!" diye küfretti. Buraya gelmeden önce boşanma davasını geri çektiğim için çok sinirliydi. Üstüne Duha'nın buraya gelişi onu deliye çevirmişti.

Yanında Kadem dışında hiç koruması olmayan Duha, o kadar rahattı ki sanki babasının evine geliyordu. Bana bir kez bile bakmadan gelip yanımda durduğunda şimdi Karun'un karşısında olan oydu. Kenan

ceketinin önünü düğmeleyip, "Hoş geldin abi," dediğinde Karun dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı.

Kenan, Duha'ya hoş geldin mi dedi?

Duha başıyla Kenan'a selam verdi. "Hoş buldum koçum," dediğinde hayretler içinde onlara bakıyordum. Bunlar düşman değil miydi?

Kadem de beni iyice şaşırtarak ellerini önünde birleştirip Karun'a baktı. "Kusura bakma abi, destursuz geldik," diye büyük bir saygıyla konuşması üzerine şimdi de Duha sinirden yumruklarını sıkıyordu. Beynim yanmış olabilirdi.

Karun, Kadem'e babacan bir tavırla bakıp, "Senden ötürü bir kusur yok," dediğinde ikinci şokumu yaşıyordum. Biri beni aydınlatabilir mi, bu tam olarak ne biçim bir düşmanlıktı? Kafam karışmıştı birbirlerini sevmiyorlar ama birbirlerinin adamını mı seviyorlar?

Duha ve Karun karşı karşıya durmuş buz gibi gözlerle birbirine bakarken Karun soğuk bir sesle, "Hayırdır, Tunus?" diye sordu. "Seni kapıma getiren nedir?"

Duha'nın gözleri kısa bir an Rengin'e kayınca Rengin'in gerildiğine yemin edebilirdim. Bir suçlu gibi bakışlarını hızla Duha'dan kaçırmıştı. Duha derin bir nefes alıp yeniden Karun'a döndü. Çok ciddi bir açıklama beklediğimi itiraf ediyorum fakat Duha, Karun'a bakarken gayet ciddi bir ifadeyle, "Son zamanlarda bahçeme dadanan tilkiyle bir ilgin var mı?" dediğinde Karun'un yüzünün aldığı ifadeye kahkaha atabilirdim. Ne dedi? Tilki mi?

Duha bunu hayati bir meseleymiş gibi sormuştu.

Karun'un kaşları yavaşça çatılırken *ne saçmalıyorsun* der gibi ona bakıyordu. "O siktiğim beynindeki tilkilerden biri kaçmış olmasın!"

Duha durum kontrolü yapar gibi birkaç saniye sustuktan sonra kendinden emin bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, kafamdakilerin sayısında bir eksilme yok," dedikten sonra suçlarcasına Karun'a baktı. "Senin tilkin değil mi o?"

Herkes şaşkınlık içinde bu ilginç konuşmaya tanıklık ederken Karun başını eğerek elindeki silahı işaret etti. "Sayısının tam olduğuna emin misin?" Başını kaldırdı ve tehditkâr gözlerle Duha'ya baktı. "Kafanı dağıttıktan sonra senin için onları sayabilirim!" Benim yüzümden zaten yeterince sinirliyken Duha onu daha çok kızdırıyordu.

Karun'un aksine Duha öfkesiyle hareket etmediği için sakinliğini koruyordu. "Hiç yakışıyor mu sana bu tür oyunlar? Tilki sana aitse

sorumluluğunu üstlenmelisin," dediğinde sinirden delirttiği adama kınar gibi bakıyordu. "Cami avlusuna çocuk bırakır gibi insanların bahçesine tilki bırakamazsın, Kalender."

"Senin kapına bırakacağım tek şey silahımdan çıkan kurşunlar olur," diyen Karun bahçe kapısını işaret etti. "Şimdi terk et evimi."

Duha tam olarak neyin peşindeydi, anlamamıştım, ta ki gözleri beni bulana kadar. "Çıkan haberler doğru mu?" derken güya Karun ile konuşuyordu ama gözleri açık bir şekilde üzerimdeydi. "Demek gerçekten gizlice evlendin?"

Sanki bütün bunlar onun başının altından çıkmamışçasına hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. "Şunun şurasında komşuyuz, beni düğününe davet etmediğine inanamıyorum." Özellikle Karun görsün diye haddinden uzun bana baktığını biliyordum. Baştan ayağa en ince ayrıntısına kadar beni izlerken gözlerinde beliren beğeni bile planlı olmalıydı. "Beni karınla tanıştırmayacak mısın, Kalender?" Sesinde hissettirdiği hayranlığın bile bir sebebi olmalıydı. Neyin peşindeydi?

"Ben Bige." Karun'u beklemeden ona ben kendimi tanıttım. Sanırım Duha'nın ne yapmak istediğini sonunda anlamıştım. "Üzgünüm, kalıp sohbet etmek isterdim ama gitmem gerekiyor. Bu evlilik yüzünden çok fazla kişi tarafından aranıyorum." Oyunbaz bir sesle konuşup suratımı astım. "Kendime kalacak daha güvenli bir yer bulmalıyım." Başımı çevirip Karun'a dik dik bakmaya başladım. "Burada kalmaktan vazgeçtim." Elinde tuttuğu silahı gösterdim. "Burası da benim için yeteri kadar güvenli değil," dediğimde Karun son derece ciddi bir suratla bana bakıyordu.

Gitmek üzereyken Duha, "Bir dakika," diye beni durdurdu. Sanki Karun burada hiç yokmuş gibi bana yaklaşıp kendi malikânesini gösterdi. "Karun'un karısını ağırlamaktan şeref duyarım. Güvenli bir yer arıyorsan kapım sana her zaman açık," dedikten sonra sırıtarak Karun'a döndü. "Karını ağırlamamı sorun etmezsin, değil mi?" Tamamen iyi niyetinden yapıyormuş gibi bir duruş sergiliyordu ama Karun'a tam tersi şeyler düşündürttüğünü iyi biliyordu.

Duha usul usul Karun'u zehirleyip onu manipüle etmeye başladı. "Sonuçta bugünden itibaren bu kız senin karın olarak anılacak. Onunla ilgili her şey Karun'un karısı olarak bilinecek," derken sinsice sırıtıyordu. "Burada tamamen komşumun itibarını düşünüyorum. İyi niyetimi göstermek için karını ağırlayabilirim." Karun kan beynine sıçramış gibi

kaskatı kesildi. Onun soyadını taşıyan bir kadının düşmanlarından birinin evinde kalması büyük bir dedikodu malzemesi olabilirdi.

Heyecanlı görünmeye çalışarak Duha'ya döndüm. "Çok sevinirim." Usta bir rol sergileyip ona minnetle gülümsedim. "İstanbul hakkında hiç bilgim yok, bir süre sizi rahatsız etmek zorundayım."

Duha benimle flört eder gibi yumuşak bir sesle, "Beni her zaman rahatsız edebilirsin," dediği an dişlerini sıkan Karun, ona doğru bir adım attı fakat Kenan hemen kolunu tutarak onu durdurdu. Kenan ona bunu yapmaması gerektiğini söyler gibi bakınca Karun kolunu sertçe çekti. Gözlerinin mavisi hiddetli bir şekilde Duha'ya bakarken, "Karımı ağırlamak senin haddine değil!" diye hırladı. Daha sonra başını çevirip sinirli gözlerini bana dikti. "İçeri geç!"

Duha'nın da istediği tam olarak buydu ama bunu ona belli etmedi. Ona Karun'un evine geleceğimi söylediğimde Karun'un beni öldürmeye çalışacağını tahmin etmişti. Bu yüzden apar topar buraya gelerek onu kışkırtmıştı. Duha gerçekten istediği şeyleri almasını iyi biliyordu. Aklım bunlarla meşgul olduğu için hiç kıpırdamadım. Karun bunu yanlış anlayıp Duha'nın teklifini düşünüyorum sandı. Sinirden çenesi seğirirken, "Saka," dedi son kez uyarır gibi. "Eve geç!"

Duha'nın yanında Karun'un benimle tartışmak istemediğini anladığım için onları bırakıp eve yürüdüm. Arkamda her an birbirinin gırtlağına çökecek iki adam bırakarak malikâneye girdim. Tüm hizmetçiler meraktan hole toplanmıştı ama beni görünce hepsi çil yavrusu gibi bir yere dağıldı. Tam olarak hangi odaya gideceğimi bilmediğim için etrafıma bakarak holde oyalandım. Burayı bana satsalardı keşke çünkü çok güzeldi. Acaba fiyatı ne kadardı?

Yabancı gözlerle etrafıma bakarken giriş katın zemini dikkatimi çekti. İtalyan mermeriyle yapılmıştı ve evet, bu tür şeyleri tahmin etmeyi seviyordum. Başımı çevirip bakınca elle boyanmış kanvas duvarları gördüm ve gülümsedim. Üstelik giriş katı on dokuzuncu yüzyıl *Versace* panellerinin yanı sıra *Sistine Şapeli*[1]'nin tozunu andıran bir tavana sahipti. Kesinlikle bana satmalılardı.

Yukarıyı merak ettiğim için merdiveni tırmanmaya başladım. Her basamakla Yunan anahtar desenli, bordürlü merdiveni biraz daha inceliyordum. Tek bir toz dahi yoktu. Malikâne fazla ferah ve temiz görünüyordu. Üst kata çıkınca buradaki koridorda karşılıklı duran oda

[1]Şöhreti büyük oranda iç mekânını süsleyen fresklerden gelmektedir. (Editör Notu)

kapılarını gördüm. Çok fazla oda vardı ama ben çatı katındaki terası merak ediyordum. Cam gibi olan zemin daha yeni dikkatimi çekiyordu. Avusturya parkesiyle yapıldığı çok açıktı.

Mozaik tavanlar boyalı duvarlarla uyum içindeydi. Her katın farklı bir temaya sahip olduğunu görebiliyordum çünkü bu kat İngiliz neoklasik malikânesinden esinlenilmiş gibiydi. Çatı katına çıkmak için tekrar merdivene yönelmiştim ki durdum. Ne yapıyordum ben? Zoraki bir şekilde girdiğim bir evin çatı katına çıkamazdım. Birazdan içeri girdiklerinde evin içinde gizlice dolaştığımı görmek kimsenin hoşuna gitmezdi. Sonuçta ben burada istenmeyen misafirdim.

Hemen aşağıya inip giriş katın holünde beklemeye başladım. Bari birileri beni oturma odasına falan buyur etseydi. Dışarıdan araba sesi duyunca Duha'nın gittiğini anladım. Bu beni daha çok korkuttu çünkü Duha gittiğine göre Karun artık rahat rahat işimi bitirebilirdi. Bir yanında Rengin diğer yanında Kenan duruyor, hızlı adımlarla içeri girerken burnundan soluyordu.

"Çiçek!" diye bağırırken sinirden yeri göğü inletiyordu.

Sağ taraftaki holden hizmetçi önlüğüyle bir kız koşarak gelince Karun, "Şunu al gözümün önünden!" diye beni gösterince kaşlarımı çattım. Şu dediği kişinin bir adı vardı.

Yüzüme bile bakmayan hayvan herif hizmetçiye beni göstererek, "Bundan sonra sizinle kalacak," dedi buz gibi bir sesle. "Kendi şahsi işlerini kendi yapacak. Biriniz bile ona yardım ederseniz kendinizi kapıda bulursunuz!" Zavallı kız korkarak başını hızla salladı.

Çiçek'i rahat bırakarak bana doğru yürüyüp karşımda durdu. Sinirden hızlı hızlı nefesler alırken, "Müştemilatta kalacaksın!" dedi üzerine basa basa. "Benim iznim olmadan dışarı bile çıkmayacaksın. Daha fazla senin yüzünden sorun yaşamak istemiyorum. Boşanma gerçekleşene kadar attığın her adımdan haberim olacak. Malikâneye girmen yasak, özellikle Rengin'in canını sıkacak bir şey yapmayacaksın!" Bu benim için ölümcül bir uyarıydı. Zaten cevabımı bile beklemeden hızlı adımlarla yukarı çıkmıştı.

Yüzündeki o iğrenti ifadesini hak edecek hiçbir şey yapmadım!

Evi de onun olsun, nişanlısı da! Buraya bunun için gelmedim.

Çiçek yanıma gelip mesafeli bir sesle, "Benimle gelin, Bige Hanım," deyince ona zorluk çıkarmadan takip ettim. Rengin'in yanından geçerken en az nişanlısı kadar kötü bakıyordu.

Dışarı çıktığımızda bahçenin batı tarafına doğru yürüdük. Çalışanların kaldığı müştemilatlar malikâneden bir kilometre uzaklıktaydı. Evet, hepsi aynı bahçenin içinde olmasına rağmen çalışanların kaldığı yer bir hayli uzaktı. Çiftlik evi gibi enine doğru uzanan iki katlı bir eve doğru yürüyorduk. Çiçek önde yürürken beni bilgilendiriyordu. "Toplamda on yedi odası var, üst katta evli olanlar kalıyor, alt katta bekârlar. Güvenlikte sorumlu olan korumaların kaldığı yer malikânenin diğer tarafında," dedikten sonra başını çevirip bana gülümsedi.

"Hiç boş odamız yok ama benimle kalabilirsiniz." Bunu çekingen bir sesle sormuştu. Yirmi üç yaşlarında sevimli bir kız gibi görünüyordu. Özellikle iri gözlerini kırpıştırarak benden cevap beklemesi onu daha da sevimli gösteriyordu. Küçücük bir yüzü olan ve sarı saçlarını sıkı bir topuz yapan zayıf bir kızdı. Saçlarını çok sıkı bağladığı için gözleri kısılmıştı. Yeşil gözleri hâlâ aynı merakla bana bakıyor, sormak istediği bütün soruları güçlükle dizginlemeye çalışıyordu.

Kibirli biri gibi görünmek istemediğimden tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Seninle aynı odayı paylaşmak beni mutlu eder," dedim ama içten içe çıldırıyordum. Müştemilatta kalmak nedir ya! Evsiz değildim ki böyle bir yerde kalayım? Benim zaten bir sürü evim vardı!

Bugün yaptığı her şey o adama misliyle dönecekti!

Akşam olduğu için malikânedeki çalışanların işi bitmişti. Hepsi müştemilata dönünce Çiçek beni onlarla tanıştırmıştı fakat hepsi düşman gözlerle bana bakıp durmuştu. Rengin'i çok seviyor olmalılardı ki onun üzerine kuma gelmişim gibi davranıyorlardı. Zaten Çiçek ile paylaştığım oda da yeteri kadar büyük değildi. Canımı asıl sıkan şey akşam yemeğini sadece kendilerine kadar hazırlamış olmalarıydı. Beni yemeğe bile çağırmamışlardı. En azından davet edebilirlerdi.

Düşman gözlerle bana bakan o insanlara tahammül edemediğim için bahçeye çıktım. Akşam olduğu için bahçede kimse yoktu. Malikâneye

ait bölgeden itinayla uzak durduğum için bahçenin o tarafına geçmiyordum. Aman Karun Bey'i kızdırmayalım!

"Zorba! Bana burada köle hayatı yaşatacağını düşünüyorsa büyük yanılıyor!" diye telefonda Duha'ya dert yanıyordum. "Daha ilk günden hizmetçilerden bile kötü muamele görüyorum."

Duha son yarım saattir yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Aklını kullanırsan o evin hanımı bile olabilirsin. Çalışanlar Rengin'i sevdikleri için sana cephe almıyorlar, güçlü olanın yanındalar." Karun'un Rengin'e verdiği değerden dolayı Rengin'i tuttuklarını savunuyordu. Sonuçta evin beyi kimi severse gelecekteki hanımları o olacağı için doğru kişiye yaranmaya çalışıyorlardı.

"Bir avuç çalışanın ne düşündüğü umurumda değil." Hamağa doğru yürüdüm. "Benim istediğim bu eve hanım olmak değil, bana yapılan haksızlığı ödetmek."

"Onun da sırası gelecek," diyen Duha beni nasıl yatıştıracağını iyi biliyordu. "Bir süre oradakilerin sana alışmasını bekle, daha sonra hepsini avucumuza alacağız. O eve girmen bizim için büyük avantaj." Yani evdeki düşman bendim, öyle mi? Duha şu haber işini halledene kadar bekleyecektim ama daha sonra onun için de çalışmadığımı görecekti. En büyük zararı bana Duha vermişken ona casusluk yapacak değildim. Duha'nın günahı Karun'un yaptıklarından daha büyüktü. Zamanı vardı, Duha'dan alacağım intikamın da zamanı vardı.

Bu adamlar henüz neler yapabileceğimi bilmiyordu.

İki taraflı oynayıp ikisinin de canına okuyacaktım.

Telefonu kapatıp hamağa uzandım. Gökyüzündeki yıldızları izlemek rahatlatıcıydı. Elimi kaldırıp yıldızlardan birine doğru tuttum ve daha sonra işaret parmağımı başka bir yıldıza kaydırdım. Bu hareketi birkaç yıldıza doğru yapınca gözlerim doldu. "13 Haziran yaklaşıyor çocuklar," diye fısıldadım. "Orada bana da yer var mı?" Diğer elimin parmakları saçlarımdaki siyah kurdeleli tokanın üzerinde oyalanırken iç çektim. Bu yas hiç bitmeyecekti.

"Ablam da vardı," diye mırıldandım yıldızları izlerken. "Babamın iki kızı vardı. Peki, neden ben?" Ablam annemlerin tutulduğu depodaydı ama onlar sadece beni arabaya koyup başka bir depoya götürmüşlerdi. O adamın, "*Küçük olan kızı al*," dediğini iyi hatırlıyordum. Sanki birini anneme bırakmışlardı, birini de öldürmek için seçmişlerdi.

Küçük bir bebek de vardı aramızda.

"Bitmiyor," diyen sesim içliydi. 13 Haziran'ın üzerimdeki etkisi asla bitmiyordu.

Hamakta oturup çantamdaki sigara paketini çıkardım. Bırakmaya çalıştığım için biraz tereddüt ederek pakete bakıyordum. Nefsim irademden daha baskın çıktığı için paketin içinden bir dal çıkartıp yaktım. Serhat veya başıma gelen rezil evlilik yüzünden değil, 13 Haziran'ın stresiyle dumanı içime çektim. Annem de içerdi. Babam sigara içtiğimi bile bilmiyordu. Güldüm. Babam neyi biliyordu ki?

Duman aralıklı dudaklarımın arasından havaya karışırken içim buruktu. Babamın hiçbir şey bildiği yoktu. Tek kötü alışkanlığım belki içtiğim sigara olabilirdi ama zihnim fazla kirliydi. Babam kirletmişti orayı. Önce kirletti, sonra da temizlemek için hiçbir şey yapmadı. Bir uzmandan yardım almam gerektiğini ona söylediklerinde, "*O bir asker kızı, atlatacak!*" demişti.

Atlatmak için beni zorladı ve bir süre sonra ona görmek istediği kişiyi verdim. Her şeyi atlatmış, geçmişte bırakmış küçük kızı. Babamın görmek istediği buydu. Bazen ablamın kaçıp gitmekle en doğru kararı verdiğini düşünüyordum. Babam zor biriydi. Ablam giderken beni yanına almamıştı. Son olanlardan sonra onun için artık babamdan bir farkım yoktu.

Gazel benim aksime asi ve cesaretliydi. Normalde de babamın kuralları altında yaşamaktan hiç hoşlanmazdı. Son olanlar onun için bardağı taşıran son damlaydı. O gün ben kalan olmuştum, o ise giden. Şimdilerde yirmi dokuz yaşına basmış olmalıydı. Onu en son çocukken gördüğüm için bir gün ezkaza karşılaşırsak ablamı tanıyamamaktan korkuyordum. Acaba arada da olsa ben de onun aklına geliyor muydum?

Gözlerime akın eden yaşlarla burukça gülümsedim. Beni aklına bile getirmiyordur. Benimle ilgili iyi anıları yoktu. Derin bir nefes alıp, "Bilmiyordum, Gazel," diye mırıldandım. "Bir şeyleri bilecek yaşta değildim." Bazen düşünüyordum, onu evden kaçıran sebep tam olarak neydi? Babamın yaptıkları mı yoksa benim yaptıklarım mı?

İçtiğim sigaranın sonuna gelince izmaritini yere atarak ayağa kalktım. Çizmemin ucuyla sigara izmaritini söndürerek çantamdaki naneli sakızlardan birini ağzıma attım. Bu nefesimin sigara kokmasını engellerdi. Parfümü çıkartıp üzerime sıktıktan sonra müştemilata yürümeye başladım. Karnım çok acıkmıştı. O suratsız hizmetçileri görmezden gelerek kendime bir şeyler hazırlayacaktım.

Ağaçların arasından çıkıp bu geceyi geçireceğim eve vardım, Çiçek beni kapının önünde bekliyordu. Beni görünce, "Bige Hanım," diye bana doğru yürüdü. "Kenan Bey az önce buraya geldi. Karun Bey sizi görmek istiyormuş." Gözlerindeki soru işareti *neredeydin* der gibiydi.

"Tabii," dedim alayla. "Karun Bey emretmişse gitmemek olmaz." Söylenerek malikânenin olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Bir kilometre mesafede nedir yahu? Anladık, geceleri çalışanlar ayak altında dolaşsın istememişler ama bu kadar yolu topuklu çizmelerle gitmek de hiç kolay değildi. Ayrıca ben gece neyle uyuyacaktım? Üzerimdeki elbiseyle mi? Çırılçıplak uyurdum daha iyi!

Mesafelere söve söve malikânenin önüne geldim. Korumalar dışarıda nöbet tutuyordu ve Kenan arabanın yanında duruyordu. Beni görünce elindeki telefonu cebine koydu. "Arabaya geç, Karun birazdan gelir." Kısacası *eve sakın girme* diyordu.

"Çağır gelsin," dedim aynı soğuk ifadeyle. "Beni buraya çağırdıysa bekletemez."

Beni duymuyormuş gibi gözleriyle yanında durduğu arabayı işaret etti. "Arabaya geç bekle." Bana emir verip durması canımı sıkmaya başladı.

Dişlerimin arasından, "Çağır gelsin," diye onu uyardım.

Kenan kaşlarını çatarak, "Bana bak..." demişti ki, "Çağırın gelsin!" diye sesimi yükseltince böyle bir çıkış beklemediği için irkildi. Ben ne birini bekletirdim ne de beklerdim. Dakik biri olduğum için bu benim süregelen bir alışkanlığımdı. O adam zaten daha önce sınırlarımı bir kez zorlayıp beni sekiz saat bekletmişti. Tüm haklarını tek bir seferde kullandığı için artık bir dakika bile onu beklemezdim.

Kenan'a bakıp küçük bir çocuğun haylaz inadını ödünç almış gibi, "On üçe kadar sayarım," dedim. "Daha sonra giderim ve tekrar gelmem. Bir, iki, üç..." diye saymaya başladım.

"On üç mü?" Şaşırdığını gizleyemedi. "Genelde üç olmuyor muydu?"

"Bende farklı işliyor. Dört, beş, altı, yedi..."

Kenan beni tersleyerek, "Saymayı bırak!" diye sinirle konuştu. "Gelir birazdan."

"Sekiz, dokuz, on."

"Çocuk gibi davranıyorsun!"

"On bir, on iki ve..." Gözlerine içine sırıtarak baktım. "On üç."

Arkamı dönüp geldiğim yola doğru yürüdüğüm esnada Kenan arkamdan, "Bak geldi işte!" diye bağırdı ama dönüp ne ona baktım ne de dışarı çıkan Karun'a. Neden gittiğimi Kenan ona açıklardı artık.

Hızlı adımlarla malikâneden uzaklaşıp tekrar müştemilata geri dönmüştüm. İçeri girmek için kapıya yönelmiştim ki duyduğum araba sesiyle arkamı döndüm. Karun'un arabası evin önünde durmuştu. Arka kapı açılınca dışarıya Karun çıktı. Onu buraya getirtmemden memnun olmadığı için kaşları hafif çatıktı. Bu sefer üzerinde lacivert bir takım vardı ve her zamanki gibi fazla karizmatik görünüyordu. Sakallarını biraz kısaltmıştı ama çok fazla değildi.

Sinirlerine hâkim olmaya çalışarak bana arabanın açık kapısını gösterdi. "Geç." Bana bir daha emir verirse bu sefer bir tokattan daha fazlasını yapacaktım.

Onu zerre kadar umursamadan merdivenin basamağına oturarak ayaklarımı rahatça uzattım. Ne yaptığımı sinirle izleyen adama bileğimdeki saati gösterdim. "Malikâneye gitmem yedi, dönmek ise dokuz dakikamı aldı. On altı dakikanın telafisini almadan hiçbir yere gitmiyorum." Kenan da arabadan inince ikisi kısa bir an göz göze geldiler. Birbirlerine olan bakışları *bu ne diyor* der gibiydi.

Tek kaşını yukarı kaldıran Karun'un, "Telafi mi?" diyen buz gibi sesi kulaklarıma ulaşırken mavilerini bana dikmişti. "Ne istiyorsun?"

"On altı dakika beklemen dışında hiçbir şey." Sakince konuşup omuz silktim. Her şekilde onu bekleteceğim için çantamdaki sigara paketini çıkardım. Bir dal sigarayı dudaklarıma yerleştirdiğimde Karun, dudaklarımın arasındaki sigaraya baktı ve kaşlarını garip bir ifadeyle yukarı kaldırdı. Gözlerinin içine bakarak sigarayı yakıp içime büyük bir nefes çektiğimde, "İsa!" dedi ters bir sesle. "Bige Hanım'ı arabaya bindir!"

O öyle sanıyordu.

Korumalardan biri bana doğru yürüyünce dudağımın köşesi kıvrılarak Karun'a baktım. "Bence hiç denemesin." Sakin bir sesle konuşup sigaramı içmeye devam ettim. Aklı varsa üzerime adamlarını salmazdı.

İsa denen adam kısa bir an ona baktı fakat Karun beni işaret edince adam bana doğru yürüdü. Sigaradan son bir nefes çektim ciğerlerime ve kalanını yere bastırıp söndürdüm. İsa kolumu tutmak için bana doğru eğilmişti ki bacağımı kendime doğru çekip tüm gücümle karnına tekme attım. Tekmenin şiddetiyle arkaya sendeledi, son basamaktan dolayı ayağı boşluğa geldiği için yere düştü.

İsa ayağa kalkıp ceketinin tozlarını silerek Karun'a döndü. Sonuçta patronunun karısıydım, bu yüzden karşılık verip vermeyeceğini bilmiyordu. Karun'un gözleri üzerimde oyalanırken ayaklarımı yeniden basamaklara uzattım. Onun gözlerine bakıp dudaklarımı araladım ve ciğerlerime hapsettiğim dumanı usulca havaya bıraktım. Duman yüzümde süzülürken yüzümü yalıyor, kirpiklerimin arasına sızıyordu.

Karun beni şeffaf bir dumanın arkasında izlerken ne oldu, bilmiyorum ama yutkundu. Sanki o ciddi kabuğu kısa bir anlığına çatlamış gibi yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluşmuştu. Gözlerini benden ayırmadan, "Kenan," dedi tuhaf bir sesle. "Kaç dakika kaldı?"

Telafi süresini bekleyecekti.

Kenan bileğindeki saati kontrol edip, "Daha on dakika var," derken Karun'a bakıyor, *gerçekten bekleyecek miyiz?* der gibi gözleriyle ona soru soruyordu.

Beklediler, evet, gerçekten geriye kalan on dakikayı beklediler. Bu ilk kez yaptığım bir şey değildi çünkü beni bekletme cüretini gösteren herkese bunu yapıyordum. Böylelikle bir daha benimle ilgili şeylerde dakik olmayı öğreniyorlardı. Süre dolduğunda Kenan sabırsız bir sesle, "On altı dakika doldu işte," dedi kızgınlığını gizleyemeden. "Kalk artık ayağa."

Başımı sallayarak onu onayladım ama ayağa kalkmadım. Elimle malikânenin olduğu yönü gösterdim. "Oraya gidince on üçe kadar saymıştım, o da süreye dâhil," dediğimde Kenan çıldırırken Karun'un dudakları yana doğru kayar gibi oldu. Yüz kasları gevşediğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler belirgin bir hâle geldi. Bir şeyi görmemi istemiyormuş gibi başını yavaşça eğdi ve ayakkabılarına bakmaya başladı. Sanki gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi.

Ayakkabılarına bakmaya devam ederken, "Kenan söyle şu kadına saymaya başlasın," derken sesinin eğleniyormuş gibi çıktığına yemin edebilirdim.

Kenan daha bir şey demeden ben kendim saymaya başladım. "Bir, iki, üç..." deyip duraksadığımda neden saymayı bıraktığımı merak ettiği için Karun başını kaldırdı. Elimi kaldırıp ona Kenan'ı gösterdim. "Ben sayarken araya girmişti, tekrar girsin." Adil bir şekilde bunu yapmalıydım.

Karun bu sefer dudaklarının içini ısırarak, "Kenan," dediğinde her an gür bir kahkaha patlatacakmış gibiydi. "Dediğini yap."

Kenan'ın yüzünde derin bir afallama oluştu, burada olanlara inanamıyordu. "Karın manyağın teki, farkında mısın?" Beni bir tımarhaneye yatırmayı teklif edecek gibi duruyordu.

"Dört, beş, altı, yedi..." diye tekrar sustum. Kenan az önce konuştuğu için saymaya devam ettim ama şimdi tekrar sıra ondaydı. Bazı garip takıntılarım olduğunu inkâr etmiyordum.

Karun'un bakışları tekrar Kenan'ı bulunca Kenan, "Kime diyorum ki ben," diye homurdanarak sırasını savuşturdu.

"Sekiz, dokuz, on..."

"Her an kafanı dağıtarak mutlu son yapabilirim," dedi Kenan.

"On bir, on iki ve on üç." Gülümsedim. Ayağa kalkıp iki adamın yanından geçerek arabaya bindim. "Artık gidebiliriz," dediğimde Kenan'ın içinden ettiği küfürleri duyar gibiydim.

İkisi arabaya binip karşıma geçince İsa arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika içinde malikâneden çıkınca meraklı bakışlarımı Karun'a çıkardım. "Nereye gidiyoruz?"

Karun arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Bana cevap vermek yerine gazetesini alıp okumaya başlamıştı. Piç kurusu beni görmezden geliyordu. Neyse ki Kenan dil ucuyla, "Gidince görürsün," deme zahmetini gösterdi. Aman ne açıklayıcı bir cevaptı.

Arkama yaslandığımda Kenan bana elini uzattı. "Telefonunu ver, numaralarımızı kaydedeceğim." Her ihtimale karşı numaralarının bende olması iyiydi ama telefonumu kimseye vermek istemiyordum. Neden bilmiyordum ama birileri telefonumu alınca geri verene kadar ecel terleri döküyordum. Bence bunu çoğu kişi yaşıyordu.

Ona telefonumu vermek yerine rehbere girip, "Söyle, ben kaydederim," dediğimde Kenan yine huysuzluk yapacak bir şey bulmuştu ama uzatmak yerine numarasını söylemeye başladı.

Telefonum benim kutsalımdı, mümkünse kimse onu eline almasın.

Araba büyük bir villanın bahçesinden içeri girdiğinde bile hâlâ nereye geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. Bahçenin tüm ışıkları yanıyordu

ve burada birçok araba vardı. Biz arabadan inerken bile başka arabalar gelmeye devam ediyordu. İsa arabayı park ederken Karun yanıma geldi. "Bizim camiadaki birinin verdiği bir davete geldik," derken burada olmaktan memnun olmadığını görebiliyordum. "Herkes bizi konuşurken bu davete Rengin ile gelemezdim." Sıkıntısı sesine yansıdığına göre Rengin yerine benimle gelmekten hoşlanmamıştı.

Suratındaki hoşnutsuzluk beni rahatsız ettiği için mesafemi korudum. "Ben kimsenin yedeği değilim, gidiyorum buradan."

Ona sırtımı döndüğümde kolumu tutarak beni durdurdu. Kızgınlıkla bana bakarken bakışları deliceydi. "Ama herkes için karımsın!" Sıktığı dişlerinin arasından küfreder gibi konuşmuştu.

Sert bir hareketle kolumu sıkarak beni karşısında durmaya zorladı. "Tüm gün ikimiz hakkında çıkan haberleri kaldırmakla uğraşmışken daha fazla canımı sıkmasan iyi edersin!" Kısık bir sesle beni uyarırken aynı zamanda birileri bize bakıyor mu diye etrafını kontrol ediyordu. Midem kasıldı. Hakkımda çıkan metres haberlerini kaldıran Karun muydu?

Duha beni kandırmıştı!

Tunus akşamüstü beni arayıp tüm o haberleri kaldırttığını söylemişti. Karun'un yaptığı bir şeyi kendi yapmış gibi göstererek beni kendi yanına çekmeye çalışmıştı. O herif gerçek anlamda düzenbaz biriydi. Bu konuyla ilgili kafama yatmayan çok şey olduğu için dik dik Karun'a bakıyordum. "Kendin çıkardığın haberleri neden kaldırma zahmetine girdin?" Sonuçta o röportajı veren onun nişanlısıydı ve bunu Karun'un bilgisi dışında yaptığına inanmak güçtü.

Onun hayatına gireli daha bir gün bile olmamışken benden bıkmış gibi bakıyordu. "Rengin'in verdiği o röportajdan haberim yoktu."

"Sana inanmıyorum."

Kolumu biraz daha sıktı. "Neye inanıp inanmadığın sikimde bile değil!" dedi kabaca. "Karım diye bilinen bir kadının hakkında metres haberleri çıkartacak kadar şerefsiz değilim!" Yüzünü buruşturarak beni süzdü. "Her ne kadar öyle olsan da bu akşam o metres haberlerini yalanlamak için yanımda olacaksın!" Kaskatı kesildim. Her ne kadar öyle olsam da mı?

Omurgamdan aşağıya ılık ılık kan ve ter akarken hiç kıpırdamadan yüzüne bakmaya devam ettim. Söylemek istediğim çok şey vardı ama tek kelime etmeden hepsini yuttum. Boğazımı tırmalayan, yukarı çıkmak

için tırnaklarını boğazıma geçiren tüm o kelimeleri yutarak boş gözlerle ona bakıyordum.

"Biliyor musun, ben babama çok benzerim." Tuttuğu kolumu sertçe çekerek bir adım arkaya attım. "Onun gibi her şeyi içime atar atar biriktiririm."

Komik değildi ama gülerek başımı salladım. "Onlar bile unutur bana yaptıklarını çünkü ben unutmuş gibi davranırım ama ben unutmam, hiç unutmam." Elimi kaldırıp işaret parmağımı sol göğsüme bastırdım. "Buraya değil." İşaret parmağımı göğsümden çekip kafama bastırdım. "Buraya atarım her şeyi. Benim kalbim değil, aklım acır ve kalbin bile unuttuğu şeyi akıl unutmaz."

"Akıl acımaz," derken bundan emin gibiydi.

"Aklını acıtan çıkmadığındadır," dediğimde ikimizin arasında sessiz bir bakışma geçti.

Akıl öyle bir acıtır ki yaşamayan bilmezdi.

Kenan yanımıza gelince ikimiz de kendimizi toparlayıp yürümeye başladık. Söylediklerimi düşündüğünü biliyordum. Ne kadar düşünürse düşünsün ne demek istediğimi yaşamadan anlamayacaktı. Herkes kalp kırıp acıtırdı ama çok az kişi akıl acıtırdı. 13 Haziran bana akla alınan darbenin hiç unutulmadığını, öldürmediğini ama yaşatmadığını da göstermişti.

Benim aklım hâlâ acıyordu. Aldığım her solukta, gözlerimi kapatınca uyku esnasında ve baktığım her yer yerde hep acıyordu. Onlar benim kadar acımadıkları için kendilerini güçlü sanıyorlardı. Oysaki güç, eli silah tutan kaslı erkeklerin bedeninde değildi. Güç öylesine efsunlu bir sırdı ki çoğu zaman narin ve zarif bedenlerin içinde keşfedilmeyi beklerdi.

Villanın kapıları bizim için açıldığında Karun'un eli elime uzandı ve parmakları elimi sardı. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baksam da bana hiç bakmıyordu. Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp yürürken sanki şu anda elimi tutmuyormuş gibi davranıyordu. Herkese kendi isteğiyle evlendiğini göstermeye çalıştığını bildiğim için elimi çekmedim. Hafif bir müzik kulağıma ulaşırken bir hizmetçi bize eşlik ediyordu.

Holde yürüyüp hizmetçinin açtığı kapıdan içeri girdiğimizde burada birçok kişi gördüm. Balo salonunu andıran bu yerde erkekler jilet gibi giyinmişti ve kadınlar rengârenk kıyafetlerin içinde âdeta bir kelebeği andırıyordu. Kadın erkek karışık hepsi gruplaşmıştı. Kimisi tek başına bir kenarda duruyor, kalabalığı bir röntgenci edasıyla izliyordu.

Kadehlerindeki içkiyi içerken bir gazeteci gibi bu geceden nasıl bir malzeme çıkartacaklarını düşünüyorlardı.

Kimileri de birkaç kişilik gruplar hâlinde takılıyor, her söylenene sahte kahkahalar atıyordu. Samimiyetten uzak bir ortam olduğu o kadar belliydi ki. Önce birkaç kişi bizi fark etti fakat bizi gören yanındakini dürttüğü için kısa sürede herkesin bakışları üzerimizdeydi. Fısıltıyla bile bizimle ilgili bir şeyler konuşmaya cesaret edemiyorlardı ama soru dolu meraklı bakışları çok şey anlatıyordu.

Özellikle bana olan yoğun bakışlar daha fazlaydı. Karun'un elimi hafifçe sıktığını hissettim. Sanki gerginliğimi almak için yaptığı bir hareketti. "Karun," diyen bir ses kalabalıkta varlığını belli eder gibi ortaya çıktı. Kısa boylu, tıknaz bir adam kocaman gülümseyerek bize doğru yürümeye başladı. Şişkin göbeğinden dolayı gömleğinin düğmeleri gergin bir şekilde duruyordu. Her an birkaç düğmesi kopup oradaki varlığından firar edecekmiş gibi görünüyordu.

Adam karşımızda durarak Karun'a, "Hoş geldin," derken âdeta onun önünde eğilir gibi heyecanlıydı. "Davetime katılman beni ne kadar mutlu etti anlatamam." Sesini bilerek yüksek çıkartıyor, fanı olduğu bir ünlünün onun mekânına geldiğini herkese göstermek ister gibi davranıyordu. Omurgasız bir yalaka olduğunu fazla belli ediyordu.

Karun bu abartılı karşılamadan hoşlanmamış gibi kuru bir sesle, "Uzatma, Ragıp," dediğinde gösteriş amaçlı yapılan şeylere tahammül edemediğini anladım. "Çağırdın geldik işte." Nezaket nedir bilmeyen yontulmamış bir kalastı.

Ben olsaydım bozulurdum ama Ragıp denen adam Karun ona küfretse bile bunu bir iltifat olarak görecekmiş gibiydi. Beni görünce, "Bu hanım kim?" diye sordu. Bu daha çok bildiği bir şeyi onaylatmak için sorulan absürt bir soruydu. "Karın mı?" Fırça gibi olan bıyıklarını kıvırıp beni alıcı gözüyle süzecek bir çapkının kıvranışları vardı yüzünde. Karun'dan korktuğu için birkaç saniyeden uzun bakamıyor ama dönüp dönüp bakmak istediğini gizleyemiyordu.

Karun elimi yavaşça bıraktı fakat avucunda oluşan boşluğu belimle kapatmak ister gibi elini belime koydu. "Karım Bige," dediğinde Ragıp bana tebessüm ederek, "Ziyaretinizle şeref verdiniz," dedi ama asıl demek istediği *Rengin'e oldu?* idi.

Ragıp bize bir masanın yanına kadar eşlik etti, tam ondan kurtulduk diye sevinirken başkaları sırasıyla benimle tanışmak için geliyordu.

Küçük bir masanın etrafında ayakta dururken ne içecek ikramı eksik oldu ne de Karun'un beni tanıştırdığı dostları. Eğer birine hafifçe tebessüm ediyorsa o kişiyle yakın olduklarını anlıyordum. Fakat boş gözlerle bakıp dil ucuyla isteksizce beni tanıştırıyorsa, bu karşımdaki kişiden hoşlanmadığını gösteriyordu.

Bir süre yanımda kalıp bana eşlik etti fakat daha sonra bir çift gelip onun için bir masa ayırdıklarını söylemişti. Gardiyanlığımı Kenan'a devredip onlarla buradan çıkmıştı. Nereye gittiğini Kenan'a sorduğumda verdiği cevap biraz oyun oynamaya olmuştu. Sanırım bahsettiği şey bir kumar masasıydı. Bu insanların eğlence anlayışı çok farklıydı. Tek bir gecede bir masaya servet bırakıp kalkıyorlardı. Kaybettikleri parayı çok kolay kazandıkları için bunu sorun etmiyorlardı. Şimdi Kenan'ın suratsız tavırlarını çekmek zorundaydım.

Buradaki insanların bana olan meraklı bakışlarını umursamadan etrafıma göz gezdirdim. Biraz ileride Kadem'i gördüm, Duha'nın da burada olduğunu tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle Duha da Karun gibi bir masada kumar oynadığı için görünürde yoktu. Kadem pencerenin yanında bir adamla ayaküstü sohbet ediyordu. Ürkütücü bir şekilde ciddiydi ve ara sıra başını sallayarak karşısındaki adamı onaylıyordu. Onu doğal ortamında, yani o depoda yaptıklarıyla görmeseydim gerçekten çok sert biri olduğunu düşünürdüm.

Şu anda göründüğü kişi ve benim yanımda olduğu kişi arasında dağlar kadar fark vardı. Kadem onu izlediğimi hissetmiş gibi başını çevirince beni gördü. Kontrol amaçlı yanımdaki Kenan'a attığı kısa bakışı yüzünü buruşturmakla sonuçlandı. Tekrar bana bakınca dudağının köşesi usulca kıvrıldı ve çapkınca göz kırptı. Ayarsız piç!

Kenan'a baktığımda telefonuna gömüldüğünü gördüm. Adam beni zerre kadar takmadığı için burada yokmuşum gibi davranıyordu. Telefona o kadar dalmıştı ki çekip gitsem ruhu bile duymayacaktı. Sırf bunu denemek için yavaşça arkaya doğru bir adım attım. Kadem tarafından izlenilmek umurumda bile değildi. Kenan'a bakarak bir adım daha arkaya atmıştım ki başı telefona eğik bir hâldeyken, "Deneme bile," deyince homurdanarak tekrar masaya yaklaştım. Kafasının üstünde gözü vardı sanki.

Kadem'e doğru başımı kaldırdığımda gözleriyle kapıyı işaret etti. Buradan çıkmamı mı istiyordu? Hayır, anlamında kaşlarımı çattığımda Kenan'ı işaret edip, *oraya gelirim* dercesine bana baktı. Buraya gelip ne

halt edecekti! Bize doğru bir adım atınca telaşa kapılarak, "Lavaboya gitmeliyim," dedim aceleyle.

Kenan telefondan başını kaldırıp kısa bir anlığına bana baktı ve daha sonra yeniden telefona başını eğdi. "Beş dakika içinde burada ol." Kadem'den dolayı gergin olduğum için itiraz etmeden masadan ayrıldım.

Salondan ayrılıp hemen üst katın merdivenine tırmandım. Kadem denen o ayarsız hormon beni bulmadan bir yerlere saklanmalıydım. Evet, Duha ona böyle seslenmekte çok haklıydı. Daha yeni yukarıyı çıkmıştım ki biri arkadan kolumu tutunca irkilerek arkamı döndüm ve yumruğumu kolumu tutan kişinin suratına geçirdim. Çenesini tutan Kadem, "Siktir lan manyak karı!" diye acı içinde inledi. Ona vurmuştum.

Yüzü kaskatı kesilerek çenesindeki acının geçmesini bekledi. Tabii bunu yaparken bir elini çenesinin altına bastırmıştı. "Merak etme, çenen düşmeyecek," diye geriye çekildim. "Seni uyarıyorum, bir daha habersiz bir şekilde bana dokunma çünkü ani reaksiyonlar gösterebilirim." Tehdit altında hissettiğimde saldırıya geçiyordum.

Sanki onu hiç uyarmamışım gibi elimi tutarak beni bir kapının önüne çekti. Kapıyı açıp aceleyle beni içeri ittikten sonra peşimden geldi. Birileri bizi burada görmesin diye kapıyı kapatmıştı. "Ne yapıyorsun?" Hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirdim ama o hâlâ ara sıra çenesini kontrol ediyordu.

Tam konuşacaktı ki dışarıda ev sahibinin, yani Ragıp'ın, "Yemekte devam edelim beyler," diyen sesini duyunca donup kaldık. Adım sesleri buraya doğru geldiklerini gösteriyordu.

Yavaşça arkamı dönünce üzeri yemeklerle dolu upuzun bir masa gördüm. En az otuz kişilik bir masaydı. Altın sarısı masa örtüsü yerlere kadar uzanıyor, yanan şamdanlar yemekleri göz kamaştırıcı gösteriyordu. Ragıp yemek mi demişti? "Kadem!" Kısık bir sesle konuşarak hemen ona yaklaştım. "Yemek burada yenilecek!"

Kümese tilki girmiş tavuklar gibi sağa sola doğru koşturup saklanacak bir yer aradık. Burada içine girecek bir dolap bile yoktu. Eğer beni burada Kadem ile tek başına görürlerse yanlış bir fikre kapılabilirlerdi. Hakkımdaki metres haberleri henüz unutulmamışken yeni bir skandala karışamazdım. Adım sesleri kapıya yaklaşınca Kadem koşarak yanıma geldi ve masayı işaret etti. "Buraya saklanalım," derken her an kapı açılacak diye ödü kopuyordu.

Afalladım. "Masanın üstüne mi?"

"Hayır, salak, masanın altına!"

Kaşlarımı çatarak ona kendimi gösterdim. "Ben birinci sınıf bir kadınım. Sence masanın altına girecek birine mi benziyorum?"

Hayvan herif fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Evet," deyince hızlıca başımı salladım. "Haklısın, hadi yapalım şunu!"

Koşarak ipek örtüyü kaldırıp altına girdiğimizde kapı açıldı. Neyse ki tam zamanında masanın altına girmeyi başarmıştık. İnsanlar sırasıyla sandalyelere oturdukça biz Kadem ile kedi görmüş fare gibi oradan oraya emekliyorduk. "Bu rezillik," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Bir tek ayaklar altına düşmediğim kalmıştı. Yakında kötü yola da düşerim ben!"

"Tövbe de lan!" Kadem arkamdan kısık sesle beni azarladıktan sonra, "Bige," diye fısıldadı. "Ben mi öne geçsem acaba?" Ne?

Dizlerim ve ellerim üzerinde dururken başımı çevirip arkamdaki dengesize baktım. Kalçamla burun buruna olduğunu görünce hemen öne doğru biraz emekledim. Masanın altı iki kişinin yan yana hareket edeceği kadar geniş olmadığı için maalesef o arkamda durmaya devam edecekti. Burası tek kişilik düz bir tünel gibiydi. Neyse ki masa örtüsü yerlere kadar uzandığı için kimse bizi görmüyordu.

Bir süre hiç ses çıkarmadan masadakilerin yemeğe başlamasını bekledik. Daha sonra sesleri takip ederek, pardon Karun'un sesini takip ederek hangi sandalyede oturduğunu bulmaya çalıştım. Çantamı koltuğumun altına sıkıştırıp en güçlü tahminim olan sandalyeye doğru emekledim. Masa örtüsünü yavaşça kaldırıp baktım. Siyah, tek çizgili pantolon, cilalı ayakkabılar ve evet, bu Karun olabilirdi. Üstelik az önce konuşurken de sesi buradan gelmişti.

Pantolonun paçasını tutup birkaç kez hafifçe çektim. Ayakları kıpırdanınca belki o değildir diye hemen Kadem'e doğru geri geri emeklemeye başladım. Masanın altında resmen saklambaç oynuyorduk! Masa örtüsünü yukarı kaldıran ellerini görünce yutkunarak beklemeye başladım. Ve nihayetinde masanın altına eğilen kafa ondan başkasına ait değildi.

Evet, ce-e!

Karun başını masanın altına doğru eğmesiyle beni görünce kısa bir an donup kaldı. Masanın altında ne görmeyi bekliyordu, bilmiyordum ama beni görmeyi beklemediği çok açıktı. Eminim şu anda zoraki bir şekilde katıldığımız davette masanın altında ne işim olduğunu sorguluyordu.

Bu masanın altına neden ve nasıl girdiğimizi anlatsam bile inanmazdı. Ben bile hâlâ anlamış değildim, o nasıl anlasındı?

Karun mavi gözlerinde oluşan şaşkınlığı istese bile gizleyemiyordu. *Orada ne halt ediyorsunuz* der gibi bize bakıyordu. Çatık kaşlarını Kadem'e çıkardığında Kadem homurdanarak beni gösterdi. Bu niye ben *kader mahkûmuyum* der gibi beni işaret ediyordu? Ben de keyfimden bu masanın altına girmedim herhâlde. Ona rastladığımdan beri başım beladan kurtulmuyordu! Dizlerimin üzerinde iki büklüm durmaktan elbisem kırışacaktı!

Masadaki adamlardan biri ona seslenince Karun son kez bize öldürecekmiş gibi baktı ve başını kaldırdı. Bir nevi buna mecburdu çünkü biraz daha masanın altına eğilseydi dikkat çekerdi. Uzun masanın altında insanlar karşılıklı oturduğu için burada birçok bacak vardı. Yukarıdakiler kendi aralarında konuşurken biz aşağıdakiler birinin bacağına değeceğiz diye diken üstündeydik. Yeteri kadar alan olmadığı için düz çizgi hâlinde birbirimizin arkasında duruyorduk. Sanki trencilik oynuyorduk ve birazdan çuf çuf diye sesler çıkartacaktık.

Karun'un, "Bu konudaki son kararımı söyledim, fikrim değişmeyecek," diyen otoriter sesini duydum. İş konuştukları için hiçbir şey anlamıyordum. Yavaşça masa örtüsünü çekip örtüyü dizlerinin üzerine topladı. Bu şekilde masanın altındaki dizlerini açığa çıkarmıştı.

Karun'un elini dizinin üstüne koyduğunu gördüm. Parmakları usulca açıldı ve yaklaş dercesine bir hareket yaptı. Ses çıkarmadan ona doğru emeklediğimde bacaklarını usulca araladı. Karşısında duran adama temas etmemi istemiyor olabilir mi? Bir kedi yavrusu gibi emekleyip bacaklarının arasına girdim. Yavaşça hareket edip sırtım ona dönük bir şekilde oturdum. Bacakları sağımda ve solumda olduğu için kendime güvenli bir alan oluşturmuştum. Bunu yapmamı o istemişti.

Kadem'e sırıtarak baktığımda kendini işaret edip kısık bir sesle, "Ben ne olacağım?" diye sordu. Takım elbisenin içindeydi, üstelik masanın altında rahatsız edici bir pozisyonda olduğu için ecel terleri döküyordu. Karşımdaki yeri işaret ettim. Duha ve Karun her konuda karşı karşıya gelmeyi sevdikleri için büyük ihtimalle masada da karşılıklı oturuyorlardı. Bu yüzden Duha'nın ayaklarının olduğu yeri işaret ettim.

"Sen de oraya git," diye dudaklarımı oynattım, Kadem kaşlarını çatınca kahkaha atabilirdim. O da Duha'nın bacaklarının arasına girsin işte.

Karun'un bacakları omuzlarıma sürtününce kaskatı kesildim. Sürekli kıpırdadığım için *rahat dur* diyen bir uyarı gibiydi. Elimde sıkıca tuttuğum çantanın içindeki telefonu çıkardım ve Karun'a mesaj attım. Neyse ki arabada onların numaralarını almıştım. "*Tavuk kokusu mu alıyorum? Sabahtan beri hiçbir şey yemedim,*" diye yazdıktan sonra üzgün bir emoji koyup mesajı gönderdim. Onun evine taşındığımdan beri doğru düzgün bir şey yiyememiştim.

Masanın üstünde telefonundan gelen mesaj sesini duydum. Benim gönderdiğim mesajdı. Karun'un, "Kimi arkasına aldığı umurumda değil," diyen ciddi sesini duydum. "Güven denen it beni karşısına alıyorsa başına geleceklere hazırlıklı olmalı!" dediğinde ürktüm. Masada gerçekten çok tehlikeli bir konuşma dönüyordu. Sert tavrından ödün vermeden, "Limandaki haklarımdan vazgeçmeyeceğim!" dedikten sonra, "Ragıp, şu tavuğu uzat!" deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Bunu da çok ciddi bir sesle söylemişti.

Önemli bir toplantının ortasındayken onu zorladığım şey yüzünden daha sonra canıma okuyacaktı. "Son zamanlarda Güven fazla güç topladı," diyen başka bir ses duydum. "Rusları arkasına aldığından beri sınırlarımızı zorluyor. Onu hafife almak aptallık olur."

Başka biri, "O piçin Necip'in kızına yaptıklarını duydunuz mu?" diyen sesini işittim. "Artık hanemizdeki kadınları hedef alıyor. Dikkat etmelisin Karun çünkü artık senin de hanende bir kadın var." Olamaz, bu işin ucu bana da dokunacak gibiydi.

Karun'un elini omuzumda hissedince kaskatı kesildim. Soğuk eli omzumda durmuştu. Parmaklarının hafif baskısını hissediyordum. "Gölgesi bile karıma yaklaşırsa onun ceddini sikerim!" diyen kararlı sesini duyunca afallayarak başımı çevirdim. Sesi beni korumak ister gibi çıkmıştı.

Omzumdaki eli de sanki her şeyi duyduğum için korkumu yatıştırmak için oradaydı. Üstelik karım derken fazla sahipleniciydi. Buna farklı anlamlar yüklemedim çünkü benimle ilgili her şey artık Karun'un karısı diye adlandırılacaktı. Burada koruduğu asıl şey kendi itibarıydı. Yalnız kalınca metres, başkalarının yanında karım!

Karun elini omzumdan çekince tuttuğum nefesimi rahatlayarak verdim. Eli gerçekten çok soğuktu. Bacağıyla kolumu dürtünce başımı kaldırdım. Peçetenin içine sarılı bir şeyi gizlice masanın altında uzatıyordu. Onu alıp önüme dönerek peçeteyi açtım. Tavuk budu olduğunu görünce gülümsedim. Eminim daha önce kimse ciddi bir ortamda ona böyle bir şey yaptırmamıştı. Kadem'e bakıp eti gösterdim. "İster misin?" diye sessizce dudaklarımı oynattım.

Kadem birini öldürmüşüm gibi ayıplayan gözlerle bana bakıyordu. "Ben vejetaryenim, cani," dedi kısık bir sesle. Elimdeki tavuk etine kederli gözlerle bakıyordu. "Onun da bir ailesi ve çocukları vardı." Şaka yapıyor olmalıydı.

Elimde tuttuğum tavuk budunu ona gösterdim. "Kendisini her gün farklı bir tavukla aldatan kocası olduğu için ölmek istemiş olabilir. Ruhu gökyüzüne ulaşırken bedenini insanlara sunmuş olabilir," diye fısıldadım. "Bu adağı geri çeviremem çünkü insanlar tarafından yenilmek onun kutsal vasiyeti olabilir." Sonra kocaman bir ısırık aldım. Bir insanı gözlerinin önünde canlı canlı yiyormuşum gibi Kadem bana bakıyordu. Yüzündeki dehşet ifadesi çok komikti.

Ona göre şu anda bir insanlık suçu işlediğim için daha fazla bakmaya dayanamadı. Karun'un bana verdiği tüm eti yiyerek kemiği yere koydum. Peçeteyle ellerimdeki yağı sildikten sonra peçeteyi buruşturup yere attım. Kadem'in çok rahatsız bir şekilde durduğunu gördüm. Heybetli vücudu yüzünden masanın altında emekleyen pozisyonunda duruyordu. Bense Karun'un bacaklarının arasında rahatça oturuyordum. Sonuçta ona göre daha kibar ve esnek bir vücudum vardı.

Masanın altında yan yana oturan bir kadın ve erkeğin yaptıkları gözümüze çarptı. Kadın masanın örtüsünü yukarı kaldırıp kucağında topladı. Daha sonra elini uzatıp masanın altından adamın bacaklarını okşamaya başlamıştı. Bekle, bu Duha'nın bacağı değil miydi? Kadem ile göz göze geldiğimizde ikimiz de içinde bulunduğumuz duruma küfürler ediyorduk. Bunu görmek istediğimizi sanmıyordum.

Kadının eli edepsizce Duha'nın bacağında gezinmeye başlayınca hemen kucağımdaki telefonu aldım. "*O kadın eğer fermuarını açarsa göreceğim şeyin fotoğrafını çekip her yerde paylaşırım. Kadem ile bu anı ölümsüzleştirmek için elimizde telefonla bekliyoruz, haberin olsun,*" diye yazıp Duha'ya gönderdim.

Burada rehin kaldık diye kimsenin şeyini görmeye hevesli değiliz herhâlde.

Kadının eli arsızca Duha'nın bacaklarının arasına ulaştı. Parmakları gerçekten de fermuarı aramaya koyulunca Kadem gözlerini irice açacak, "Bunu görecek kadar ne günah işledim," diye mırıldandı. "Bige kapat gözlerini."

"Bekle halledeceğim," diye fısıldayıp hemen Karun'a mesaj yazdım. Anlaşılan Duha henüz mesajımı görmemişti. "*Duha ve yanındaki kadın masanın altında erotizm yaşıyorlar. Bilmem ilgini çeker mi ama Duha bize şeyini göstermek üzere!*" Hızlıca yazıp hemen gönderdim.

İkisinden biri mesajımı görmek zorundaydı!

Kadının eli fermuara ulaşınca panikleyerek, "Kadem," diye fısıldadım. "Derhâl bir şey yap!" Kadın fermuarı aşağıya kadar çekmişti. Umarım Duha altına *boxer* giymiştir.

Kadem benden daha zor durumda olduğu için ters ters bakıp, "Sen de gözlerini dikip bakıyorsun ama!" diye kızdı. Yüzünde ayıplayan bir ifade vardı. İsteyerek bakmıyordum herhâlde ama insanın gözü kayıyordu!

Kadem onlara doğru emekleyip Duha'nın bacaklarının önünde durdu. Uzanıp kadının elini tutunca afalladım. Ne yaptı şimdi bu? Kendisi de ne yaptığını yeni fark etmiş gibi başını çevirdi ve irice açtığı gözlerini bana çıkardı. *Şimdi ne yapacağım* der gibi bakıyordu. Ben nereden bileyim! Bir işi de doğru düzgün yapmasın zaten!

Neyse ki kadın onun elini tutan kişinin Duha olduğunu düşündü. Başını eğip masanın altına bakmadığı için Kadem'i Duha sandı. Kadem onun elini Duha'nın şeyinin tam üzerinde tuttuğu için kadın diğer elini de masanın altına soktu. Havalanan eli Duha'nın bacaklarına uzanmak için ilerledi. Eli Kadem'in elinin üzerinde durup onu okşayınca Kadem yardım isteyen gözlerle bana baktı. "Beni taciz ediyor," diye fısıldadı. *Bir şey yap* der gibi bakması bana kahkaha attırabilirdi.

Ya ben böyle bir durumda ne yapabilirdim ki? Duha bacağının arasındaki ellerin farkında değil miydi? Sonuçta bu kadın üç kollu değil ya! Karun'un bacaklarının arasından çıkıp onlara doğru emekledim. Kadem'in yanında durup Duha'nın bacak arasını işaret ettim. Son durum ne miydi? Kadının eli Duha'nın açık fermuarının üzerindeydi ve Kadem'in eli kadının elinin üstündeydi. Kadının diğer eli de Kadem'in elini okşuyordu. Kadem'in eli kadının iki elinin tam ortasındaydı ve bütün

bunlar Duha'nın şeyinin üzerinde olup bitiyordu. Durum hiç iç açıcı değildi.

Biz bu duruma nasıl düştük, aklım almıyor!

Duha gerçekten şeyinin üzerinde olup biteni hiç fark etmiyor mu?

Adamdaki rahatlık kimsede yoktu!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

7

ONU ÖLDÜRMEYİ BAŞARIRSAN...

"Tek nefeste unutulacak o kadar çok şey vardı ki hepsi unutmayacağım şeylerin arasındaydı."

Üzücü gibi görünüyordu ama trajikomikti aslında. Bilemiyordum, Kadem'in elinin bir kadının ellerinin arasında olması ve bütün bunların bir erkeğin bacaklarının arasında yaşanması biraz komikti. Buradan çıkınca buna kahkahalarla gülebilirdim ama şimdi doğrudan konuyla ilgim olduğu için pek gülecek durumda değilim. Özellikle bir masanın altında rehin kalmışken gülme işini sonraya saklayabilirdim. Kadem bu kadar panik yapmışken her an kadından kurtulmak için ayağa kalkıp masada küçük bir yıkım başlatabilirdi.

Bu yüzden bir şekilde Kadem'i sakinleştirip elini çekmesine yardım etmeliydim. Artık bu işin nasıl sonuçlanacağı tamamen şansa kalmıştı. Umarım şans konusunda Kadem bana göre daha iyiydi çünkü benim şansım bana işlemiyordu. Kadının ellerinin arasında sıkışan Kadem'in elini bir şekilde orada çekmeliydim. Elimi uzatarak Kadem'in bileğini tuttum. Başını çevirip ürkmüş gözlerle bana bakınca, "Sakin ol," diye fısıldadım. "On üçe kadar sayıp yavaşça bitiriyoruz bu işi."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade oluştu. "On üç çok değil mi?" O kadar beklemek istemiyordu.

"Daha azı yok bende, işine gelirse."

Kadem bir şeyler söylemek üzereyken Karun'un, "Ragıp!" diyen kızgın sesini duydum. "Kalk lan ayağa puşt!" dediği an Duha'nın bacakları hareket edince kadın hemen elini çekti.

Kadın elini çekince ben de hemen Kadem'in elini çektim. Duha ayağa kalktığı an biz Kadem ile arkaya doğru hızlıca emekliyorduk. Ragıp yerine Duha niye ayağa kalkıyordu? Ragıp'ın, "Bir sorun mu var?" diyen ürkmüş sesini duyunca Kadem ile afallayarak yutkunduk. Ragıp'ın sesi Duha'nın olduğu yerden geliyordu. Ne yani, o Duha değil miydi?

Allah kahretsin, o Duha değilse ben Duha'ya attığım mesajı şimdi ona nasıl açıklayacaktım! Başımı çevirip arkamdaki Kadem'e baktım. "Duha yerine Ragıp'ın şeyini ellemişsin," diye fısıldadığımda kaşlarını çattı.

"Düzgün konuş!" Önünde duran kalçamı işaret etti. "Kıçını ısırırım bak!" deyince hemen Karun'a doğru emekledim. Ne diyor yahu bu? Yapar mı yapar bu hayvan!

Beni neyle tehdit ettiğine bak!

Karun az önce ben ve Kadem'i görmüş olmalıydı. Büyük ihtimalle mesajımı görünce hiçbir şey anlamadığı için masanın altına baktı. Ben ve Kadem'i Ragıp'ın önünde diz çökerken görünce hemen başını kaldırıp Ragıp'ı ayağa kaldırmıştı. Geri döndüğümü göstermek için pantolonunun paçasını çekiştirince sinirli bir sesle, "Otur Ragıp!" dediğini duyunca gülümsedim. Zavallı adamın aklını almıştı.

Ani çıkışından dolayı gözler şu anda onun üzerinde olduğu için başını eğip masanın altına bakamıyordu. Bunun için aradan zaman geçmesi gerekiyordu. Fakat tekrar başka adamların yanına gitmeyeyim diye beni bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Bacakları belimin iki yanına sertçe baskı uygulayarak hareketlerimi kısıtlıyordu. İşin kötü tarafı bacaklarının arasına girdiğim an bunu yaptığı için sırtımı ona dönmeye vaktim kalmamıştı.

Dizlerimin üzerinde duruyordum ve yönüm Karun'a dönüktü. Çok ters ve fesat bir pozisyondaydım. Yavaşça başımı çevirip Kadem'e baktım. "Sence şu anda tacize uğruyor olabilir miyim?" diye fısıldadığımda Kadem sinirden gülerek Karun'un bacak arasını işaret etti.

"O fermuarı açmadığın sürece katlanabilir bir görüntü." Hayır, bu rezil bir görüntüydü!

Belime baskı uyguladığı için nefesimi kesen bacaklarına ağlamaklı gözlerle bakıyordum. Hayır, derhâl bir şeyler yapmalıydım. Karun'un bacaklarına sürtünerek iyice bacaklarının arasına girdim. Kucağındaki masa örtüsünü kavrayıp yukarı kaldırdım ve kafamı dışarı çıkardım. Evet, artık bacağının arasında dışarı fırlayan bir kafa vardı. Benim kafam.

Kadehindeki içkiyi yudumlarken başını yavaşça eğdi ve bacaklarının arasındaki kafayı görünce önce donup kaldı fakat daha sonra, "Siktir!" diye kısık bir sesle küfretti. Kaskatı kesilmişti.

Kalkmaya çalışınca hemen ellerimi bacaklarının iki yanına bastırdım. Dudaklarımı oynatıp kısık bir sesle, "Hiç rahat bir pozisyonda değilim," dediğimde donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Mavi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti.

Güç bela, "Sen orada ne halt ediyorsun?" demeyi başardığında şaşkınlığı sesine yansıyordu.

Masadan biri, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Karun?" dediği sırada Karun'un gözlerinin mavisi koyu bir renge bürünmeye başlamıştı. Kaşlarının kavisi birleşip alnında çizgiler oluştururken dudaklarını aralayıp sertçe nefesini verdi. Nefes alışları hızlanmıştı.

Bana bakarken ona yöneltilen soruya boş bulunup, "Yetişkin içerikli şeyler," deyince gözlerimi irice açtım. Ne dedi şimdi bu?

Neyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı. Kirpiklerimin altından gözlerimi aşağıya süzünce çenemin yaslı olduğu yeri yeni fark ettim. Çenem adamın malum uzvunun üzerindeydi! Utançtan yerin dibine girerek ona baktığımda yüz ifadesi usulca yumuşadı. O hep gergin suratı adım adım gevşerken dudağının köşesi kıvrılır gibi olmuştu. Daha sonra elini uzattı ve işaret parmağını alnıma bastırarak kafamı masanın altına itti.

Beni sıkıştırmayı bırakıp bacağını yavaşça aralayınca hemen yerimden kıpırdanıp ona sırtımı döndüm. Böyle daha iyiydi. Biri ona, "Karun sen iyi misin? Garip davranıyorsun?" diye sorduğunda Karun'un kulağa hoş gelen gülüşünü duydum.

"İşine bak, Halil." Eğleniyor muydu?

Bir süre bekledikten sonra masadakiler tekrar kendi aralarında konuşmaya başlayınca yine pantolonunun paçasını çekiştirdim. İşaretimi aldığı için başını eğip buraya bakmasını bekledim. Yere düşen çatalı gördüm. Daha sonra çatalı almak bahanesiyle eğilince onu beklediğimi gördü. Dudaklarımı oynatıp sessizce, "Biraz daha tavuk istiyorum," dedim, karşısında asla doymayan bir yemek canavarı varmış gibi bakıyordu. Kısık sesle bir şeyler homurdanarak başını yukarı kaldırdı.

Henüz doymadım ben.

Aslında çok yemek yemezdim ve yediğim şeyler için de diyet yapardım. Ama bugün çok açtım. Karun bana ikinci kez tavuk vermedi. Beş dakika boyunca beklememe rağmen sanki ben burada yokmuşum gibi yukarıdakilerle iş konuşmaya başlamıştı. Başımı çevirdim ve iki yanımda duran bacaklarına baktım. Sırıtarak ellerimi sağ bacağına koyunca anında gerildi. Bacağını sıkıca kavradım ve başımı eğip sertçe ısırdım.

Çok sert ısırdığım için acı dolu inleyişini ta buradan duyabiliyordum. Âdeta bir *pitbull* cinsi köpek gibi dişlerimi pantolonun üstünde

etine geçirmiştim. Sinirli bir sesle, "Ragıp, biraz daha tavuk uzat!" dediğini duyana kadar bacağını bırakmamıştım.

Bacağını ısırmayı bırakıp başımı kaldırdığımda Kadem kireç gibi bir suratla bana bakıyordu. "Ne yaptın?" diye fısıldadı hâlâ komik bir pozisyonda dururken. Elleri ve dizleri üzerinde eğilmekten felç geçirecekti. Arkamı işaret edip, "İkimizi de si..." demişti ki kaşlarımı çatınca, "Silkeleyecek!" diyerek düzeltti.

Gitsin Rengin'e yapsın ne yapacaksa.

Kadem'i umursamadan ciğerci kedisi gibi Karun'a doğru bakıyor, etimi vermesini bekliyordum. Peçeteye sarılmış ikinci bir but masanın altına uzanınca kaparcasına elinden aldım. Biraz hızlı almış olmalıyım ki kısık sesle küfreder gibi bir şeyler söyledi. Sinirli homurtusunu kafaya takmadan önüme dönüp etten kocaman bir ısırık aldım. Ağzımdaki büyük parçayı ısırırken Kadem'in sinirli bakışlarını görünce, "Saygı göster," diye mırıldandım. "Sen vejetaryen olabilirsin ama ben değilim. Senin aksine ben yenilecek hayvanları midemde seviyorum."

Gerçek anlamda bir etoburdum.

Daha ben çocukken annem bizi bir *petshop*'a götürmüştü. Bizim için evde bakacağımız küçük bir hayvan sahiplenmek istemişti. Henüz yemek yememiştik ve ben çok açtım. Bu yüzden elimi akvaryumu daldırıp akvaryumun içindeki balığı yakalamıştım. Yanlış hatırlamıyorsam balığın lacivert ve sarı çizgileri vardı. Balığı ısırdığımda orada büyük bir yaygara kopmuştu. Dükkân sahibi ısırdığım balığı kurtarmaya çalışıyor, annem kafamı arkaya çekip balığı bırakmam için beni ikna etme girişimlerinde bulunuyordu.

Hayatta kalma içgüdülerim bu kadar güçlü diye kimse beni suçlayamazdı. Sonuçta karnım acıkmıştı ve etrafımda o kadar hayvan görünce kendimi ormanda sanmıştım. Bu hayvanat bahçesindeki maymuna saldırıp onunla boğuşmaktan çok farklıydı. Her şey o maymunun dondurmamı yere düşürmesiyle başlamıştı.

Süt dişlerim ısırdığım balığa ciddi bir hasar bırakacak kadar sağlam olmadığı için balık kurtulmayı başarmıştı. Zaten annem o balığı satın almış, hayvan sevgisini bana aşılamak için bana hediye etmişti. Ancak ne zaman yemek gecikse elimi akvaryumun içine soktuğum için bir süre sonra annem balığı benden geri almıştı. Balığın akvaryumunu özellikle boyumun ulaşamayacağı bir yere koyar, küçücük balığı evdeki yamyamdan köşe bucak kaçırırdı.

Hayır, o balığı bana yedirmedi.

Geçmişe dalıp gittiğim için yemeğin sonuna geldiklerini daha yeni yeni fark ediyordum. Masadakiler sırasıyla ayağa kalkıp dışarı çıkarken Karun hiç kıpırdamadı. Bir süre sonra burada kimse kalmayınca iki yanımda duran bacakları hareket etti. Ayağa kalkınca kucağında topladığı uzun masa örtüsü yere düşmüştü. Artık bacaklarını görmüyordum.

"Saka," diyen donuk sesini duydum. "Çık dışarı."

Ben de zaten burada sabahlamayı düşünmüyordum.

Emekleyerek masanın altından çıktım, dizlerim yere sürtünmekten acımaya başlamıştı. Ayağa kalkınca onu tam karşımda buldum ve yine kaşları çatıktı. "Yeteri kadar doydun mu?" derken yüzünde sinirli bir ifade vardı ama sesi alaycıydı.

"Evet," dediğimde başını ağır ağır salladı.

"O zaman bana masanın altında ne işin olduğunu anlatabilirsin?" dedikten sonra dişlerini sıktı. "Kadem ile orada ne halt ediyordun?" Sesi genizden gelen bir kalınlıkta çıkmıştı.

Bunu nasıl başarıyor, bilmiyordum ama her defasında karşımda babam varmış gibi hissettiriyordu. Onun gibi dik bir duruşu ve sert bakışları vardı. Belki de bu yüzden her defasında beni korkutmayı başarıyordu. Göz kontağını kesersem bunu bile yanlış anlayacak diye kendimi ona bakmaya zorladım. "Seni arıyordum." Yanımda duran elim hareket etti. Başparmağımla yavaşça serçe parmağımın ucuna dokundum. "Kadem'i burada gördüm, bir şeyler atıştırıyordu. Sonra sesler duyunca masanın altına saklandık çünkü insanların yanlış anlayacağından korktuk." Bu anlattıklarım aslında yalan değildi çünkü her şey hemen hemen böyle gelişmişti.

Karun anlattıklarımı yeterli bulmamış olmalı ki başını kaldırıp arkamda bir yere baktı. "Bu doğru mu?" Kiminle konuştuğunu görmek için başımı çevirdim.

Kadem olacak ödlek masanın diğer tarafından çıkarak Karun'dan uzak ama kapıya yakın bir yerde duruyordu. Karun'un yüzüne bile bakmaya cesaret edemezken en azından, "Doğru söylüyor abi," demeyi başardı. "Onunla burada karşılaştık, devamı anlattığı gibi oldu."

Kadem'in açıklamasına başını sallayınca bu beni biraz üzdü. Ben metresim ya, benim açıklamamı yeterli bulmamıştı ama Kadem onaylayınca ona inandı. Kadem'i tanıdığı için ona göre Kadem onun karısına bakacak biri değildi. Ona kapıyı işaret etti. "Sen çıkabilirsin." Kadem

olacak hain bana ne olacağını hiç düşünmeden hemen dışarı çıktı. Beni bu gaddar adamla tek başına bırakmıştı.

Karun ile tekrar göz göze geldiğimizde aramızda gergin bir sessizlik yaşandığı için ikimiz de konuşmak için acele etmedik. Gözleri bu kadar güzelken düz bir şekilde bana bakması dayanılır gibi değildi.

Göz temasını kesmeden bana doğru bir adım atınca irkilerek, "Ben bir Kenan'a bakayım!" dedim ve hemen ona sırtımı dönüp koşarak odadan çıktım.

Dışarı çıkınca elimi çırpınan kalbime bastırdım. "Ay çok korktum ya ben." Bu adam çok ürkütücüydü.

Dışarı çıktığımı arkamdaki adım seslerinden duydum. Sessizce yanımdan geçip gitmesini beklerken duvardaki desenleri inceler gibi yapıyordum. Duvarda herhangi bir desen yoktu. Düz bir boyaydı. Yanımdan geçip birkaç adım atarak beni geride bıraktı. Tam rahatlayarak nefesimi vermiştim ki bunu hissetmiş gibi durdu. Başını omzunun üzerinden çevirdi ve alayla kaşlarını kaldırdı. "Gelmiyor musun?"

"Geleyim mi?" Gelmek istemediğimi o kadar çok belli ediyordum ki.

Gözleriyle çıktığımız kapıyı işaret etti. "Tekrar masanın altına girmek gibi bir planın yoksa gel."

"Anlamadım?"

"Buraya gel, Saka," dedi sıkkın bir ifadeyle. Karşısında bir aptal varmış gibi bakıyordu.

"Gelmesem?" Kaşlarını uyarı anlamında hafifçe çatınca, "İyi be," diye söylenerek yanına gittim. Aşağıdaki o röntgenci insanların arasına karışmayı istemediğimi çok iyi biliyordu.

Alt kata inince tekrar başladığımız noktaya geri dönmüştük. Kenan'ın olduğu masaya geldiğimizde Kenan sorgularcasına bana bakıyordu. "Neredeydin?" Ceketinin kolunu biraz yukarı doğru sıyırdı ve bana bileğindeki saati gösterdi. "Kırk dakika oldu."

"Biz kadınların hazırlığı biraz uzun sürüyor," diye yalan söylediğimde Kenan başını omzuna doğru eğdi ve gözlerini kıstı.

"Tuvalette mi?"

"Yok masanın altında!" Ona çıkışınca Karun'un ima dolu bakışları üzerimde oyalandı, karınca ısırığı gibi tenimde yakıcı bir etki bırakıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içe doğru kıvırdığımda, "Bence de sus," dedi masadaki çerezlere uzanarak. Birkaç tane fındığı aynı anda ağzına atmıştı.

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı fındıkları çiğnerken çıkardığı seslere odaklandım. Piyanodan çıkan notalara çok tezat bir sesti. Yanımızda geçen garsonun tepsisindeki kadehler birbirine çarptıkça *çin çin* diye ince bir ses çıkıyordu. Müzik sesine kadehleri eklediğim esnada garson yanımızdan hızlıca geçerek bestemdeki en güzel notayı benden uzaklaştırdı. Hâlâ duyuyordum kadeh seslerini ama az önceki gibi yoğun bir şekilde değildi.

Arkamdaki masadan içkinin içine atılan buzun çıkardığı köpüklü sesle dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Başımı yavaşça eğerek masanın örtüsünü inceler gibi yaptım ama tamamen kendi hayalî besteme odaklanmıştım. Kadınların kahkahası besteme sofistike bir hava katarken erkeklerin alçalan ve yükselen sesleri darbukaya vurur gibiydi. *Çin çin* sesler tekrar ulaştı kulaklarıma. Sanırım yan taraftaki masada kadehler tokuşturuluyordu.

Sonra kalemin kâğıda sürtünürken çıkardığı o büyülü sesi andıran bir ses karıştı sıra dışı bestemin içine. Hayır, kâğıt ve kalemin sürtüşmesi değildi bu. Daha çok kâğıdın parçalanırken çıkardığı o tok ağıt gibiydi. Kalın ama cızırtılı. Tekrar piyano sesi ve tekrar kadın kahkahalarıyla bezenmiş kadehlerin çıkardığı tiz ama hoş ses. Hepsi birbirine karıştığında kafamın içinde çalan melodi muazzamdı.

Kenan'ın, "Neyi var?" diyen sesi beni içine çekildiğim büyülü evrenden çıkartırken Karun'un, "Müzik kulağı," dediğini duyunca başımı kaldırdım ve beni izlediğini gördüm. "Seslere karşı aşırı duyarlısın, değil mi?" Elindeki kadehi aralıklı dudaklarına yaklaştırırken mavi gözleri kişilik analizi yapıyordu. "İyi resim yapıyorsun, müziğe karşı hassasiyetin var ve aynı zamanda bir arkeologsun. Sanatçı ruhlu entelektüel kadınlardan olmalısın." İyileşme belirtisi gösteren bir hastaya katettiği yolları hatırlatan bir doktor gibiydi.

Aynı şekilde gözlerimi dikip ona baktığımda viskiden bir yudum alarak dudaklarını ıslattı. Kaşları usulca yukarı kalkarak alnındaki çizgileri ortaya çıkardığında, "Dinliyorum," diye elindeki hayalî topu bana attı. Pası bana atarak benim onun hakkındaki analizimi dinlemek için bana meydan okudu. Bir anda yine rakip takımlardaki yerimizi almıştık.

Onun hakkında bir şeyler söyleyecek kadar onu tanımıyordum.

Zaman kazanmak için elimi uzatıp gözlerimin üzerine gelen kâküllerimi düzeltmeye başladığımda bana istediğim süreyi verdi. Hiç acelesi yokmuş gibi içkisini yudumladı, bu sakin hâlleriyle beni daha fazla

tedirgin ettiğini iyi biliyordu. Kum saatindeki tüm kumlar aşağıya akmış gibi bir anda, "Dans edelim mi?" deyiverdim. Kaçış olarak dilimin ucuna gelen tek cümleyi dişlerimin kafesinde tutamadım, artık hepsi firariydi. Peki, o firari cümle neydi? *Dans edelim mi?* Cidden mi, Bige?

Kendi söylediğime yine kendim şaşırmıştım. Yüzümde far görmüş bir geyiğin şaşkınlığı varken Kenan başını yan tarafa çevirerek gülüşünü saklamaya çalıştı. Beni utandırmamak için yaptığı hareket beni daha çok utandırıyordu. Dişlerimin arasından inler gibi bir ses çıkartıp Karun'a baktım. "Seninle değil." Kendimi daha ne kadar batıracağımı yüzündeki alaycı ifadeyle izliyordu.

"Kiminle?" Tek kaşını havaya kaldırıp benden bir cevap bekledi.

Evet, kiminle Bige?

"Şununla." Kolumu uzatarak elimle Kenan ve onun arasındaki boşluğu gösterdim. İkisi aynı anda işaret ettiğim yere bakınca orada bir kadın olduğunu gördüm. Harika! "Yani şununla." Kolumu küçük bir açıyla hareket ettirip sola doğru kaydırdım, orada da yaşlı bir adam vardı. "Ay yok, şununla."

Kolumu sertçe sola doğru savurunca üzerine değnek gelmiş gibi Kenan kafasını eğdi ve kolum kafasının üstünden geçti. Eğdiği başını yavaşça kaldıran Kenan, "Karar verdin mi bari," dedi gülerek.

Kolum onun sağındayken, "Hayır," diye tekrar hızlı bir şekilde kolumu oynattım. Kenan yine eğilerek kolumun kafasının üstünden geçmesini sağladı. Bir anda bileğimi havada yakalayan soğuk parmaklar bu trajediye son vermişti. Başımı çevirip bileğimi tutan Karun'a baktığımda yüzüne çarpmak üzereyken tuttuğunu gördüm. En azından Kenan gibi eğilmemişti.

Karun bileğimi yavaşça yere doğru eğerken ciddi bir suratla, "Bu tür ortamlarda elini kaldırıp insanlara doğru tutman hoş karşılanmaz," diye beni uyardı. Suçlu çocuklar gibi sessizce onu onaylayıp başımı eğdim. Çok utanmıştım.

Kendimi onun yanında fazla yetersiz hissetmeye başlamıştım. Bunu sadece bakışlarıyla bile hissettiriyordu. Üzüldüm, sebebini bilmiyorum ama üzüldüm. Karun'un bileğimdeki eli yavaşça kayarak elimin üstünde durdu. İri parmakları elimi sarıp avuç içinde hapsedince başımı kaldırarak küskün bir suratla ona baktım.

Surat astığımı görünce yüzündeki ciddiyet usulca dağıldı ve bakışları yumuşadı. "Dans edelim." Sesi elimi tutan soğuk eline nazaran daha

sıcak çıkmıştı. Sanki bir şeyleri telafi ediyordu veya bunun için kendini zorluyordu.

"Gerek yok." Fevri bir hareketle elimi çektim. "Ben biraz hava alacağım." Hızlı adımlarla masadan ayrıldım. Onun bana lütfedeceği zorlama bir dansı istemiyordum. Zaten birileriyle dans etmek de değildi maksadım.

Karun çok garip biriydi.

Kalabalıktan sıyrılıp bahçeye çıkınca rahat bir nefes aldım. Bahçede de insanlar olduğu için villanın arka bahçesine doğru yürüdüm. Beni gören herkes Rengin'in kuması gibi baktığı için hepsinden uzaklaşmak istedim. Bahçenin arka tarafında ışıklar daha az olduğu için kimse yoktu. Çantamdaki paketten bir dal sigara çıkarırken gözlerim kapıyı buldu. Bahçenin arka kapısında Karun'un adamları yoktu. Sigaramı yakarak kapıya yürüdüm.

Yapamıyordum, ne kadar intikam almak istesem de bu insanların arasında yapamıyordum. Onların dünyasına ait olmadığım için ne yaptıklarını anlıyordum ne de konuştukları dili. Onlar gibi içi boş süslü bir aksesuara dönüşmek istemiyordum. Adana'ya dönecektim çünkü ait olduğum, nefes alabildiğim tek yer orasıydı. Babamı ve büyükbabamı özlemiştim. Belki gerçekleri anlatınca babam bana çok kızmazdı. Benden duyunca belki de bir süre sonra affederdi.

Kararımı vererek kapıdan geçtim. Daha fazla birilerinin entrikalarına ortak olmadan çekip gidecektim bu şehirden. Döner dönmez babama her şeyi anlatmanın bir yolunu bulacaktım. Saklamaya çalıştıkça daha fazla dibi buluyordum. Kaldırımda hızlı adımlarla yürüyor, etrafıma bakarak bir taksi arıyordum. Bu şekilde beş dakika falan yürüdüm. Bir sokak lambasının altına gelince inleyerek durmuştum. Başımı eğip ayaklarıma iç çekerek baktım. Tüm gün bu topuklu çizmeleri hiç çıkarmadığım için ayaklarımı artık hissetmiyordum.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre topuklu ayakkabının içinde kalmamıştım. Neredeyse on iki saatten fazladır ayaklarım bu işkenceye maruz kalmıştı. Çizmelerin içindeki ayaklarım şiştiği için attığım her adımla beni ağlatacak raddeye getiriyordu. Çıkarmak istiyordum ama nasıl göründüğüme ciddi bir şekilde önem verdiğim için çıkartmıyordum. Çektiğim acı daha baskın geldiği için bir seferliğine onları çıkarmaya karar verdim.

Eğilip çizmenin fermuarını aşağıya doğru çekecektim ki ensemde tüylerimi ürperten sarsıcı bir akıma maruz kaldım. Daha ne olduğunu anlamadan gözlerim karardığı için yere düştüğümü hayal meyal fark ettim. Çarpılmışım gibi hissediyordum. Daha vücudumdaki akımı sindiremeden gözlerim kapanmıştı. Eğer üç harflilerin saldırısına uğramadıysam birileri bana elektrik vermişti. Umarım ilk seçenek ihtimal dâhilinde değildir.

Gözlerimi açtığımda her şeyi bulanık görüyordum. Ayılmaya çalışan bir bilinç, ensedeki bir acı ve bir sandalyeye bağlı olmak. Ben bu anı sanki daha önce yaşamıştım hatta yakın zamanda yaşamıştım. Hassiktir, daha bir gün önce yaşamıştım! Yine Duha mı beni kaçırdı? Evet, yine kaçırılmıştım. Bir depoda sandalyeye bağlıydım ve ağzım da bağlıydı. Bulunduğum yer ilkine göre daha pisti.

Köşede birikmiş içki şişeleri, sarı rengine dönmüş yırtık gazeteler ve her yerde olan sigara izmaritleri burayı olduğundan daha berbat gösteriyordu. Benliğimin aptal olan yönü kara kara kimin beni kaçırdığını düşünüyordu. Elindeki parşömeni açınca padişah fermanı gibi olan sarılı liste bir anda yere doğru sarktı. Kırmızı halı gibi açıldıkça açılan listeye bakan aptal tarafım, gözlerini irice açarak pes etti. Düşmanlarımın listesi o kadar uzundu ki hepsini tek tek kontrol etmek kırk gün kırk geceyi bulurdu. Belki de daha fazlasını.

Kim bilir kimin canı bugün beni kaçırmak istemişti.

Yalnız hep kafama vurarak bayıltıyorlardı. Biri de doğrudan karşıma çıkmıyordu ki. Elim kolum bağlı bir şekilde uzun süre birilerinin gelmesini bekledim. Çok rahat bir saate yakın beklemiştim. Nihayet kapı açılınca içeriye bir grup genç adam girdi. Hayır, bunlar Karun veya Duha'nın adamları gibi ütülü takım elbise giymiyordu. Ya da hepsi spor salonundan fırlamış gibi iri yarı ve kaslı değildi. Bunlar bildiğin pantolon ve tişört giymiş bir avuç sokak serserisiydi.

Sanki yoksulluk canlarına tak ettiği için *hadi zengin birini kaçırıp fidye isteyelim* demişlerdi. Dokuz kişiden oluşuyorlardı ve birkaçı benim yaşımda gösteriyordu. Diğerleri daha küçüktü. Hepsi etrafımı sarınca onlardan aldığım sigara, içki ve tiner kokusuyla yüzümü buruşturdum. Yaşları on yedi ve yirmi arasındaki çocuklarda bağımlı tipi vardı. Sürekli burunlarını çekmeleri, göz çevresindeki morluklar ve gözlerinin uyuşuk bakması yanılmadığımı gösteriyordu.

Yaşça en büyük olanları beni gösterip, "Sanrı'nın karısı bu mu?" dediğinde Karun'dan bahsettiklerini anladım. Daha önce Duha da buna benzer bir şey söylemişti. Karun'un yeraltındaki lakabı Sanrı'ydı ama ona neden böyle dediklerini bilmiyordum.

Yanındakiler onu onaylayınca içlerinden biri, "Bizim çocuklardan biri Ragıp'ın davetinde garsonluk yapıyormuş bu gece," dedi. "O da orada öğrenmiş, arayınca gidip beklemeye başladık. O kızı dışarı çıkarmanın yollarını ararken kız kendi çıktı." Son kısmı gülerek söylerken gözleri aptallığıma değiniyordu. Onların dışarıda pusuda beklediğini bilseydim dışarı çıkmazdım herhâlde.

Duyduklarından sonra karşımda duran adamın gözlerine yerleşen nefreti izlemeye başladım. İçlerinde en düzgünü bu görünüyordu ama bunun da kaşında yara bandı vardı. Daha yeni kavgaya karışmış gibi kaşındaki yara çok yeni görünüyordu. Saçlarını kısa kestirmiş olabilirdi ama saçının ön tarafını uzun bırakmıştı. Üstelik uzun bıraktığı kısımları koyu kırmızıya boyatmıştı. Üzerinde bir telefon markasının logosu olan mavi bir tişört ve kot pantolon vardı. Pantolonun dizleri yırtıktı, büyük ihtimalle bunun modasının geçtiğini henüz kimse ona söylememişti.

Artık dizleri yırtık pantolonlar eskisi gibi rağbet görmüyordu. Rahatsız edici bir sesle, "Açın şunun ağzını!" diyene kadar küçümseyen bakışlarımın onu sinirlendirdiğini fark etmemiştim.

Biri ağzıma sardıkları iğrenç bez parçasını çenemden aşağıya çekince iğrenerek yere tükürdüm. "Bunun..." Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım ve karşımdaki adama baktım. "Bunun hesabını vereceksiniz!"

Nemli sakallarını kaşırken, "Kime?" diye sigara içmekten sararmış dişlerini göstererek güldü. "Kocana mı hesap vereceğiz?"

"Hayır aptal, gereken hesabı ben soracağım sizden!" Ellerimi çözmek için çırpındım.

Karşımdaki it, "Bak sen şuna..." diye konuşup bana yaklaşınca daha o cümlesini bitiremeden ayağımı kaldırıp bacak arasına sert bir tekme attım. Ayaklarımı bağlamamışlardı.

Bana ağız dolusu küfrederek dizlerimin önüne düşmüştü. Ellerini bacaklarının arasına bastırıp kısık bir sesle inliyordu. Bir saniye bile beklemeden ayağımı kaldırdım ve çizmemin ucunu yüzüne geçirerek onu sırtüstü yere serdim. Yerde iki büklüm kıvranırken kıpkırmızı olmuş bir suratla, "Şu fahişeye haddini bildirin!" deyince on sekiz yaşlarındaki bir çocuk yerdeki sopayı aldı.

Ellerim arkadan plastik kelepçeyle bağlıydı ve bir halatla beni sandalyeye bağlamışlardı. Bu yüzden ona engel olamadım. Çocuk elindeki kalın sopayı kaldırıp tüm gücüyle karnıma geçirince hiçbir şey yapamadım. Acı dolu çığlığım havaya karışırken tekrar ve tekrar vurdu. Her vurduğunda sanki iç organlarım eziliyor, karnımın içinde sarsıcı bir deprem oluyordu.

Dördüncü darbeden sonra yerdeki adam ayağa kalkıp öfkeyle, "Ver şunu!" dedi ve sopayı çocuğun elinden alıp havaya kaldırdı. Diğer çocuktan daha güçlü olduğu için sopayla karnıma öyle bir vurdu ki boğazımı yırtarcasına haykırdım.

Çok acıdı.

Gözlerime yaşlar akın ederken bu sefer eskisine göre daha şiddetli vurdu. Üstelik bu sefer karnıma değil, göğüs kafesime vurmuştu. Öylesine bir acı hissettim ki azap dolu çığlığım kulaklarımda çınladı. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama yaşlar yanaklarımda süzüldükçe süzülüyordu. Burnumun direği sızlarken dudaklarımda çıkan hıçkırığa engel olamadım. Kaburgalarım kırılmış gibi nefes almaya çalıştıkça canım daha çok yanıyordu. Aldığım her nefesle bir şeyler göğüs kafesime batıyor, boğazımda hırıltıyla birlikte garip sesler çıkıyordu.

Öksürmeye başlayınca ağız dolusu kan kustum. Şiddetli bir öksürük krizine girmiştim ve nefes almak için kendi kanımı yutmak zorunda kalıyordum. Daha kötüsünü de yaşadım ama her defasında acıtıyordu işte. Attığım tekmenin intikamını misliyle benden almıştı ama ellerim bağlıyken bunu yapmıştı. Kan kusup acıdan gözyaşları dökmem öfkesini bir nebze olsun dindirdiği için rahatlayarak sopayı yere attı.

Ağlamaktan bulanık gören gözlerle geriye çekildiğini gördüm. Telefonu çıkartıp birini aradı. Çektiğim acı yüzünden dişlerimi sıkıp hızlı hızlı nefesler alırken adam telefonu kulağına yasladı. "Bil bakalım karşımda

kim var, Sanrı?" Sırıtarak beni izlerken bunları söylemişti. Karun'u mu aramıştı? Karun beni kurtarmazdı ki. Duha belki ama Karun benim için parmağını bile kıpırdatmazdı.

Karun'u sinirlendireceğini düşündüğü için keyfine diyecek yoktu. Bu yüzden, "Karın elimde, onu kurtarmak istiyorsan yalnız gel," derken çok eğleniyordu. Amma ve lakin Karun ne dediyse otuz iki diş sırıtırken gülüşü yavaş yavaş solmaya başladı.

Kaşları birbirine yaklaştı ve alnındaki kırışıklar belirgin bir hâle geldi. Sinirlenmişti. "Karını istemiyor musun?" derken telefonu kulağında uzaklaştırıp hoparlörü açtı. Artık telefonu ikimizin arasında tutuyordu.

Karun'un, "Onu öldürmeyi başarırsan seni paraya boğarım!" diyen sesini özellikle bana dinletti. Dudaklarımdan kendi kanım süzülürken onu duydum. Beni öldürmelerini istiyordu. Öldürmeleri için para teklif ediyordu. Karun benim için bir anda 13 Haziran'da ölen o adamın babasına dönüşmüştü. Sanki o da saçıma siyah bir kurdele takmış ve ölüm tarihimi bana bildirmişti. Tıpkı o adamın yaptığını yapmıştı. Onun gibi davranıyor, onun gibi hissettiriyordu.

"Oğlumun öldüğü yaşa kadar yaşamaya devam et. 13 Haziran bu sefer senin kanınla tekerrür edecek, Bige Efil Saka."

Oğlu yirmi altı yaşında, 13 Haziran gecesi ölmüştü.

Yirmi altı yaşındayım ama gerçekte yirmi altı olmama bir buçuk ay vardı. 16 Nisan'da evlenmiştim ve şimdi 26 Nisan'dı. Hazirana çok az kalmıştı. Karşımdaki adam gereken şeyi bana dinlettiği için telefonu kapattı. Evet, daha fazlasını bana dinletmeden telefonu kapatmıştı.

Üzülmedim ki. Bilemiyorum, belki biraz.

Sonuçta Karun benden kurtulmayı her şeyden çok istiyordu. Ölmem onu kısa yoldan dul bırakırdı. Ama karnım ve kaburgalarım bu kadar acırken söyledikleri de iyi gelmemişti. Karşımda dikilen adam telefonu cebine koyup neler olduğunu anlamak ister gibi bana bakınca ağzımdaki kanı yere tükürdüm.

"Ölmem onun işine gelir," dedim nefes nefese. "Benim yerime nişanlısı Rengin'i kaçırsaydınız şimdiye burada olurdu." Vücudumdaki acı göz kapaklarıma baskı uyguladığı için gözlerimi zor açık tutuyordum.

"Be-benden nefret ediyor," diye fısıldarken artık titremeye başlamıştım. "Rengin'le evlenmesinin önündeki tek engel benim." Yanlış kadını kaçırmış olmanın huzursuzluğunu yaşamaya başlamıştı. Onların öfkesini

görmek zorunda kalmamıştım çünkü boynum öne büküldüğünde başım göğsüme doğru düşmüştü. Çok fazla acı vardı, hem de çok fazla.

Uyumak istemiyordum çünkü uyuyunca daha fazla acıyordum.

Sesler duyuyordum, evet, yine ağlayan sesler duyuyordum. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım ama her yer çok karanlıktı. Karanlıkta yönümü bulmaya çalışarak yürümeye başladım. Nerede olduğumu bilmiyordum ama aslında biliyordum. Duvarlarda buram buram yükselen gözyaşları bana nerede olduğumun sinyallerini veriyordu. Düz bir şekilde yürüdükçe sesler daha yoğun bir hâle gelmeye başladı. Yürürken bana yaklaşan adım seslerini duydum. Sanki bu karanlığın içinde birbirimize doğru yürüyorduk. Adım atmayı bırakarak beklemeye başladım. Kimin bana yaklaştığını biliyordum.

Onu göremiyordum ama hissediyordum. Onun yaydığı korkunun kafamda bir şekli vardı. Tarif bile edemeyeceğim bir şekli. Aslında şu anda göremediğimi o yanımda durana kadar fark etmemiştim. Tam yanımda durdu. Onun beni gördüğünü ama benim onu göremediğimi anladım. Ben hâlâ kördüm.

Uyan Bige, uyan!

Sıçrayarak gözlerimi açtığımda kan ter içinde kalmıştım. Burada yalnız olduğumu görünce gözyaşları içinde haykırdım. Tüm bu kâbuslara son vermek istercesine ağlayarak bağırdım. Kurtulamıyordum, bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Çocuktum, çocuk! Bazı günahlar en çok çocukların omuzlarında büyürdü.

"Öl veya öldür, Efil. Ben bir baba olarak bu gece kızımdan vazgeçiyorum."

"Korkuyorum baba, yanıma gelemez misin?"

"O teçhizat asla dışarı çıkmamalı, Efil! Ağlamayı bırak ve sana söylediklerimi yap."

"Bunu yapınca ne olacak? Arkadaşlarıma ne olacak? Baba bana ne olacak?"

Babamdan ses gelmedi.

"Ba-baba ölüm ne demek?"

Bağlı olduğum sandalyede omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ağlamam yükseldikçe göğüs kafesimdeki acı biraz daha şiddetlendi. Babamın kızı olmak hiç kolay olmamıştı. O gece zaten benden vazgeçmişti. En kötü ihtimalle ben de ölecektim ama ona göre iyi, bana göre daha kötü bir ihtimal yaşandı ve hayatta kaldım. Eğer son soruma cevap verseydi koşarak arkadaşlarımın yanına gider ve onlarla aynı sonu yaşardım. Babam bana ölümün sonsuz bir veda olduğunu söylememişti. Ben bilmiyordum, babam da söylememişti.

Babam o gece tüm hayatımı etkileyecek bir şeyi benden saklamıştı. Bu yüzden ben de babamdan hayatımı etkileyecek her şeyi saklamaya başladım. Bana nasıl bir ters psikoloji yaşattığını bilmiyordu. Sigaraya başlamam, gizlice yaptığım evlilik ve saçımdaki kurdeleli toka. Aslında her şey önüme koyduğu katı kurallar için bir başkaldırıydı.

Kapıdan gelen sesleri duyunca güçlükle gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Acısa da ağlama. İçeriye hırsız kılıklı iki çocuk girdi. Doğrudan yüzüme bile bakmadılar. Biri beni çözerken diğeri aşağılamak ister gibi sırıtarak bir şeyler söylüyordu. "Abimiz seni bırakmamıza karar verdi. Kocana verilecek en büyük ceza seninle evli kalmasıymış."

Daha yeni günlük zehir dozunu almış gibi gevşekçe gülümsedi. "Aklın varsa boşanmazsın çünkü Sanrı'ya istediğini verirsen seni buluruz." Ürkütücü göründüğünü mü sanıyordu? Beni bayıltarak kaçırmasalardı belki de şu anda sırıtarak gösterdiği tüm o dişlerini yerden topluyor olurdu.

Beni çözdükleri için ayağa kalkınca eskisinden daha beter bir acı hissettim. Sandalyede iki büklüm oturunca bir süre sonra acımın büyük bir kısmı uyuşmuştu. Ancak ayağa kalkınca karnım gerildiği için acısı daha da çoğaldı ve kaburgalarımın acısıyla birleşince ortaya dayanılmaz bir şey çıktı. Vücudumdaki tüm kaslar oturmaktan tutulmuştu ve çizmenin içindeki ayaklarım kangren olmuş gibiydi, artık onları hissetmiyordum. Bu insanlara karşılık vermek şöyle dursun, ayakta bile duramıyordum.

Buna rağmen kolumu tutarak beni dışarı çıkarmak için sürüklediler. Kaç defa düştüm ama kimsenin umurunda olmadı. Terk edilmiş, yıkık dökük ve eski bir evden çıkınca sabah olduğunu anladım. Sabah güneşi gözlerimi yakıyordu. Değersiz bir eşyayı fırlatır gibi beni arabanın içine attıklarında arka koltuğa düşmüştüm. Elimi karnıma bastırarak acımı yatıştırmaya çalıştım ama her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Ben hiç iyi değildim.

Yol boyunca başımı cama yaslayıp için için ağlayarak direnmeye çalıştım. Çok fazla terliyor ve titriyordum. Ara ara öksürüyordum ve her öksürükle biraz daha kendi kanımı tadıyordum. Yarım saat sonra malikâneye yaklaşınca ön koltukta oturan biri dilenciye sadaka verir gibi bir paket ıslak mendili arkaya attı. Ayaklarımın önüne düşen mendili alırken bile çok zorlanmıştım. Kendime çekidüzen vermek için yüzümü silmeye başladım. Göz kalemim suya dayanıklı olduğu için büyük ihtimalle ağlayınca bile akmamıştı.

Rimel de aynı şekilde suya dayanıklı ve özel makyaj ürünleriyle çıkacak kadar kaliteliydi. Bu yüzden gözlerime hiç dokunmadan dudaklarımı silmeye başladım. Çeneme ve boynuma akan tüm kanları temizledim. Arada arabanın aynasından bakıp tenimdeki lekeleri siliyordum. Paketten bir mendil daha çıkartıp fazla bastırmadan alnımdaki terleri sildim. Malikânedeki insanlara beni getirdikleri son durumu göstermek istemiyordum. Siyah elbisemin beyaz yakasındaki kanlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Araba durunca kâkülümü düzelterek indim. Arkamda o pislikler boşanırsam bundan daha kötüsünü yaşayacağımı hatırlatıyorlardı. Onları dinlemeden arabanın kapısını sertçe kapattım. Arkamdaki araba hızla gözden kaybolurken düz bir şekilde yürümeye başladım. Bunu Duha'nın yanına bırakmayacaktım! Evet, bu şerefsizlere beni kaçırtan oydu. Garson beni görmüş yalanına inanacağımı mı sanıyorlardı?

O gösteri tamamen Duha'ya olan şüpheleri ortadan kaldırmak için kurulmuş bir tezgâhtı. Karun'un diğer düşmanları beni kaçırsaydı *kocandan boşanma* diyerek beni bırakırlar mıydı? Hayır, şimdiye ölmüş olurdum! Duha o sokak serserilerine para verip beni kaçırtmıştı. Karun'un benim için gelmeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Amacı bunu görüp Karun'dan daha çok nefret ederek onun hayatını zehretmemdi.

Bu yüzden oradakiler Karun'un sesini hoparlörden bana dinletmişti. Duha için evli kalmam yeterli değildi çünkü onun asıl istediği bu evlilikle Karun'u süründürmemdi! Bu işin arkasında Duha'nın olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim. Yemin ederim fırsatını bulduğumda o adamı can evinde vuracaktım. Artık eskisine göre ona daha çok yakın olup önce güvenini kazanacak, daha sonra da onu köşeye sıkıştıracak şeyleri bulacaktım.

Duha bana ne kadar çok güvenirse o kadar çok sırlarını açık ederdi. O sinsi adamın yaptığı gibi adımlarımı zekice atacaktım. Tabii Duha'nın

kuyusunu kazarken Karun'u da es geçmeyecektim çünkü tüm gece beni kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı! Yardım etmesini zaten beklemiyordum ama beni asıl çileden çıkaran şey telefonda söylediklerydi! Bu adamlara kendi karmamı yaşatacaktım!

Büyük duvarların ötesindeki devasa malikânenin tüten bacasını görebiliyordum. Yazın ortasında dumanı tüten baca mı? O odalarda kalan herkes fazlasıyla ısınırdı ama içlerinde öyle bir mağara adamı vardı ki peteklerin sağladığı ısı onun için yeterli olmadığı için şömineyi de yaktırırdı. İçinin soğukluğu katı vücudunu da etkiliyor olmalıydı.

Güvenlik kulübesine yaklaşıp bilgisayarla meşgul olan Celil'e, "Bana bir taksi çağır," dedikten sonra içeri girdim. Hastaneye gitmeliydim ama öncesinde Karun denen adama bir çift sözüm vardı!

Bahçe kapısından içeri girerken nöbet tutan korumaların bana olan bakışlarını üzerimde hissediyordum. Zoraki bir saygı ve gülmemek için kasılan yanakların varlığını, attığım her adımda fark ediyordum. Kaçırılmıştım ama iyiydim, işte onları gülmeye iten buydu. Hiçbiri beni kurtarmak için herhangi bir emir almamıştı lakin buna rağmen kurtulmuştum. Hepsi o adamların beni bırakacağını çok iyi biliyordu. Onları asıl eğlendiren buydu.

Kocamın beni kaçıran adamları arayıp ne dediğini hepsi çok iyi biliyordu. Adamlar fidye için beni kaçırmamıştı, onun canını yakmak için kaçırmıştı. Karısını kaçırarak ona pusu kurmak istemişlerdi. Hepsi böyle sanıyordu çünkü bu işi Duha'nın tezgâhladığını bilmiyorlardı. Peki, kocam ne mi yapmıştı? Adamlara, "*Onu öldürmeyi başarırsanız sizi paraya boğarım,*" demişti! Beni kurtarmak şöyle dursun, ölümüm için para bile teklif etmişti!

Kurtulduğuma seviniyordum ama keşke böyle aşağılanmasaydım. İçeri girmek yerine avlunun ortasında durdum. "Çağırın gelsin." Düz bir şekilde karşıma baktım. Bahçedeki adamlar beni ciddiye almayınca, "Çağırın gelsin!" diye bağırdım. O aşağılık adam dışarı çıkacaktı. Son zamanlarda bu cümleyi de çok kullanır olmuştum. İçeri girmem yasak olduğu için sürekli burada durup *çağırın gelsin* demek hoşuma gitmiyordu.

Boşanırsam Duha beni öldürecekti!

Boşanmazsam da bu adam beni öldürecekti!

Ben neyin içine düştüğümü anlayamıyorum!

Adamlardan biri telefonu çıkartıp onun sağ kolu, yani Kenan'ı aradı. Doğrudan onu aramaya cesaret edemedikleri için her şeyi önce Kenan'a bildiriyorlardı. Ayakta zor durmama rağmen avlunun ortasında beklemeye başladım. Korumalardan birinin kısık bir sesle, "Gerçekten onu kendi ayağına getirebileceğini mi sanıyor?" dediğini duydum ama dönüp ona bakmadım. "Şu zamana kadar babasının ayağına bile gitmemiştir." Bu adamların hepsine bana saygı duymayı öğretecektim. Ayrıca çağırdıysam gelmek zorundaydı çünkü yaşayıp yaşamadığımı bizzat görmek isteyecekti.

Birkaç dakika bekledikten sonra malikânenin devasa kapısı açıldı. Karun; Kenan ve Rengin ile dışarı çıkınca az da olsa keyfim yerine geldi. Başımı çevirip o hadsiz korumanın surat ifadesini görmemek için kendimi zor tutuyordum. Karun bana doğru yürürken mavileri baştan ayağa beni inceliyordu. Bakışları umursamaz ve düzdü fakat gözleri en küçük bir ayrıntıyı kaçırmaksızın üstümdeydi. Sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Elbisemdeki kanları görünce kısa bir an kaşlarını çatmıştı ama bu kanların bana ait olmadığını düşündü.

Böyle düşünmekte haklıydı çünkü için için acıdan geberirken dimdik bir şekilde karşısında duruyordum. Çektiğim acıyı saklamak için olağanüstü bir çaba harcıyordum. Yüzümde hiç darbe olmadığı için yakamdaki kanların bana ait olduğunu düşünmedi. Bana baktıkça iyi olduğuma daha çok ikna oluyordu. Dudaklarının arasında sızan nefesini görür gibi oldum. Sanki rahatlayarak nefesini vermişti.

Karun karşımda durdu, beni gördüğüne sevinmemiş gibi davranıyordu. "Daha fazla para teklif etmeliydim," dediğinde arkasında duran Kenan'ın gülüşünü duydum. Beni öldürmeleri için bence de daha fazla para teklif etmeliydi. Çünkü bugünden sonra bir tek beni öldürerek benden kurtulabilirdi.

Oysaki kaçırılmasaydım ve bu adam ölümüm için para teklif etmesiydi ben zaten yine gidiyordum! O da gitmemi istediği için peşime düşmemişti. Ama hep olduğu gibi yine kalmam için bir sebep daha yarattılar! Ne zaman gitmek istesem hep bir şeyler çıkıyordu! "Peki, nişanlın için ne kadar teklif edeceksin?" Buz gibi bir sesle konuşup gözlerine baktım. Rengin'in beni duyması umurumda değildi, o röportajdan sonra o da masum değildi.

"Sen bir kadını kurtarmak için para teklif etmiyordun, değil mi?" Hızlıca başımı salladım. "Pekâlâ, o zaman aynı adamları ara ve Rengin'in

ölümü için de onlara para teklif et." Evet, bu oyunu onun kurallarıyla oynayacaktım.

Ne demek istediğimi anlamadığı için sorgularcasına bana bakıyordu. Vücudum gittikçe güçten düşerken oyalanacak vaktimin olmadığını biliyordum. Bu yüzden o sormadan ben konuştum. "Onlara Rengin'in adını verdim. Nişanlına olan düşkünlüğünden biraz bahsettim."

Dönen başım yüzünden nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Nişanlını iyi sakla çünkü onu da kaçırmayı başarırlarsa paradan daha fazlasını teklif etmek zorunda kalırsın!" dediğimde ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden bana bakmaya başladı. Ne benim ne de dışarıdakilerin onu geçip Rengin'e ulaşacaklarına ihtimal veriyordu. Her şeyin bir ilki mutlaka vardı.

Benim için yarattığı her kâbus bumerang gibi ona döndükçe, yanlış Saka'ya Sanrı olduğunu anlayacaktı.

"Şimdi..." Arkaya doğru bir adım attım. "Fırsatın varken nişanlınla bol bol vakit geçir çünkü senden boşanmayacağım." Kaşları usulca çatıldığında başımı hızla salladım. "Boşanmıyorum! Mahkemenin belirlediği süre dolsa bile yeni bir dava açmayacağım ve sen açsan bile boşanmayacağım!" O kadar sinirliydim ki ayağımı kaldırıp çizmemin ucuyla bacağına sertçe vurdum. "Buz kütlesi ahmak herif!"

Ne kadar şiddetli vurduğumu düşünsem de bitik bir vücutla attığım tekme en fazla çizmemin ucuyla ayağına dokunmak gibiydi. Başını eğip siyah pantolonunda bıraktığım ize baktı. Başını tekrar kaldırıp bana baktığında o kadar sakindi ki insana sinir krizleri geçirtebilirdi. "Bu pantolonu sen yıkayacaksın," deyince, "Ruh hastası!" diye sinirden bağırdım. Tek derdimiz kirlenen pantolonu değildi!

Başımın dönmesi çoğaldığı için yerimde sendeledim. Güçlükle dengemi koruyup, "Se-sen," diye fısıldarken onu çift görmeye başlamıştım. "Senden neden iki tane var?" Dudaklarımdan sızan kanla birlikte dizlerim büküldü. Daha ben düşmeden Karun öne atılıp beni kollarının arasına almıştı. Vücudum bir anda havalanıp kendimi onun kolları arasında bulmuştum.

"Arabayı getir!" diyen sesi kulaklarıma uğultuyla geliyordu.

Başım onun göğsüne düşerken, "Sanrı," diye mırıldandım kapanan gözlerime direnmeden. "Sen gerçekten Sanrı'sın." Hayatıma kâbus gibi çökmüştü. Varlığı ve yokluğu koskoca bir belirsizlikten ibaretti. Evet, ona verilen korkutucu ünü sonuna kadar hak ediyordu.

"Biliyorum," diyen sesi ondan duyduğum son şeydi. "Ve sen de inatla bir Sanrı'nın hayatında kalmaya çalışan aptal bir Saka'sın!"

O adamlara para teklif etmeyecekti.

Yine aynı kâbusun içinde kendimi bulunca uyanmaya çalıştım. Benzer şeyleri o kadar sık görüyordum ki artık rüya olduğunu anlayabiliyordum. Yıllardır hep bunu görüyor ve rüyalarımda tekrar tekrar yaşıyordum. Sadece iki tür rüya görüyordum. Bunlardan biri 13 Haziran gecesi, diğeri ise annemin öldüğü gece. Bir insan ne zaman gözlerini kapatsa hep aynı şeyleri görür mü? Ben görüyordum. Yıllar oldu huzurlu bir uyku çekmeyeli. Uyusam da bayılsam da hep aynı şeyleri görüyordum.

Bilincim kapandığı an geçmişim dört bir yanımı sarıyordu. Bu hep aynı gecede takılıp kalmak gibiydi. İçine çekildiğim kısır döngü sürekli kendini tekrarlıyordu. Bilincim yavaş yavaş açılınca bir hastane odasında olduğumu görmek beni şaşırtmadı. Tüm günü uykuda geçirmiş olmalıyım ki odanın içi hafif karanlıktı. Akşam olmuştu, değil mi? Yattığım yatakta başımı yavaşça çevirince tekli koltukta oturan adamı gördüm. Odamda Karun'dan başka kimse yoktu.

Kitap mı okuyordu o? Evet, gerçekten kitap okuyordu. Koltukta arkasına rahatça yaslanmış ve bacak bacak üstüne atmıştı. Gözlerindeki beyaz gözlük mavi gözlerine ışık tutarken muazzam görünüyordu. Önündeki sehpanın üzerinde bir fincan kahve vardı ve kitabını okurken ara sıra fincana uzanıp kahvesini yudumluyordu. Refakatçim Karun muydu? Belki de ölüp ölmeyeceğimi bizzat görmek istiyordu.

Dünya klasiklerinden birini okuduğunu gördüm. Platon'un *Devlet* adındaki kitabıydı bu. Bu tür kitapları okurken çok sıkıldığımı itiraf ediyordum. Aslında itiraf etmek gerekirse ben kitap okumayı sevmiyordum. Gözlerimdeki sorun hiçbir zaman kitaplarla aramızda yakın bir ilişki kurmama izin vermemişti. Onu kitap okurken görmek çok garip bir duyguydu. Bilemiyordum, silah tutan ellerinde kitap farklı ama bir o kadar da hoş görünüyordu.

Okuduğu kitap hakkında hiç bilgim yoktu ama adından yola çıkınca siyasi bir kurgu olduğunu düşündüm. Kahve fincanına uzanınca onu izlediğimi gördü. "Nasıl hissediyorsun?" Elindeki kitabı kapatıp sehpanın üzerine bıraktı. "Daha iyi misin?"

Konuşmadım, bir şeyler söylememi bekledi ama hiç konuşmadım. O bekledi fakat ben tek kelime etmedim. Biliyorum, hakkım yoktu tanımadığım birine kırılmaya ama kırgın hissediyordum. Ona bakmayı bırakıp bakışlarımı kapıya çevirdiğimde, "Benimle konuşmayacak mısın?" diyen sıkkın sesini duydum. Evet, tam olarak bunu yapacaktım. Onunla muhatap bile olmak istemiyordum.

Zalim piç.

Odanın kapısı açıldı ve elinde poşetlerle Kenan içeri girdi. Uyandığımı görünce belli belirsiz tebessüm ederek, "Uyanmışsın," dedi. Elinde tuttuğu poşetleri gösterdi. "Giymen için sana bir şeyler aldım." İkisini görmeyeceğim bir yöne başımı çevirdim. Onunla da konuşmak istemiyordum.

Kenan elindeki poşetleri masanın üzerine bırakırken poşetlerin hışırtısı kulağıma geldi. "Neyi var?" Bu sorunun muhatabı Karun'du.

"Ona sor," dedi Karun agresif bir sesle. "Benimle konuşmuyor." Bu hoşuna gitmemiş gibiydi.

Kenan'ın alaycı gülüşünü duydum. "Haklı olarak," derken ona imada bulunur gibiydi. "Kaburgaları altı yerinde çatlamış, üstelik neredeyse iç kanama geçiriyormuş." Sesinin Karun'u suçlarcasına çıktığına yemin edebilirdim. Bu sefer susan Karun olmuştu.

Guiness Rekorlar Kitabı'na en çok kaçırılan insan olarak adımı yazdırmak üzereydim.

Kenan yatağın etrafında dolanarak yanımda durdu. "O adamlara para teklif etmeseydi belki de seni bırakmayacaklardı." Onu daha iyi görmem için üzerime eğildi çünkü dümdüz bir şekilde duvara bakıyordum. "Bu âlemde kimi kurtarmayı istersen onu senden alırlar," dedikten sonra odadan çıktı. Olabilir ama ben onların dünyasının bir parçası değildim.

Yatakta Karun'a sırtım dönük bir şekilde gözlerimi kapattım. Uyumak istiyordum. Onların cehenneminden çıkıp kâbuslarımda kendi cehennemimi yaşamak için uyumak istiyordum. Sırtımda onun bakışlarını hissederken kendimi yeniden uykuya teslim ettim.

Gece yarısı yine sıçrayarak gözlerimi aralayınca tavana bakıp derin bir nefes aldım. Yine soluk soluğa kalmış ve terlemiştim. Ve evet, yine aynı kâbusu görmüştüm. "Rüyanda ne gördün?" diyen bir ses duyunca irkilerek başımı çevirdim. Karun hâlâ aynı koltukta oturuyordu.

Odanın ışığını kapatmıştı ama gece lambası bize gereken ışığı sağlıyordu. Ellerini koltuğun kenarına koyan adam bir şeyi öğrenmek ister gibi bana bakıyordu. "Sayıklıyordun." Mavilerine yerleşen merak hissi dört bir yanını kuşatmış görünüyordu. Gözlerini biraz eğdi ve kirpiklerinin altından yanımda duran sağ elimi işaret etti. "Ve tüm gece uyurken başparmağın serçe parmağının ucuna dokundu."

Elime bakmayı bırakıp bakışlarını yüzüme çıkardı. "Asistanımın ofisinde seni o sandalyenin üstünde gördüğümde de başparmağınla serçe parmağının ucuna dokunuyordun."

Ellerini sandalyenin kenarına bastırarak yavaşça ayağa kalktı. "Evime ilk kez geldiğinde, Ragıp'ın evinde o masanın altından çıktığında ve kollarımda bayılmadan hemen önce de başparmağınla serçe parmağının ucuna dokunuyordun." Bana doğru küçük adımlar atarken ciddi yüzü kafasını kurcalayan bu küçük detayın sırrıyla gerilmişti. "Saka," dedi yatağımın yanında durarak. "Bu hareketin anlamı nedir?"

Rehin aldığı gözlerimi ondan kurtarmak için başımı eğerek sağ elime baktım. Başparmağımın amaçsızca serçe parmağımın ucuna dokunduğunu görünce gözlerim doldu. Uykudayken bile kendimi güvende hissetmiyordum. Bu hareketin tek anlamı tehlikeydi. Babamın silah arkadaşı olan Cemal amca biz çocuklara yıllar önce parmaklarla ilgili küçük bir oyun öğretmişti. Daha doğrusu o yıllarda hepimiz bir çocuk olduğumuz için bunu bir oyun sanıyorduk.

Çocukken de hayatımızda tehlike eksilmediği için Cemal amcanın aslında ne yapmak istediğini geç anlamıştık. Bir gün hepimizi karşısına toplamıştı ve "*Konuşamayacağınız bir durumla karşı karşıya kalırsanız parmaklarınızı kullanın,*" demişti. Sağ elimizin dört parmağına farklı anlamlar yüklemişti ve başparmağımızla hangisinin ucuna dokunursak o parmağın anlattığı şeyi karşı tarafa bildirecektik.

Korkuyorsan işaret parmağının ucuna dokun.
Yalnız değilsen orta parmağının ucuna dokun.
Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.
Ve tehlikede hissediyorsan serçe parmağının ucuna dokun.

Artık parmakların dilini anlayacak kimse kalmamıştı. Bunu anlayacak tüm arkadaşlarım ölmüştü. Ama ben hâlâ ara sıra ruh hâlime göre bazen başparmağımla diğer parmaklarımın ucuna dokunurdum. Çocukluktan kalan bir alışkanlıktı işte. Ben çoğunlukla hep serçe parmağımın ucuna dokunurdum çünkü kendimi hep tehlikede hissederdim.

Üzerimdeki örtüyü çekip çıplak bacaklarımı dikkatli bir şekilde yataktan sarkıttım. Bana giydirdikleri hastane önlüğünü görmezden gelerek ellerimi iki yanımdan yatağa bastırıp ayağa kalktım. Bir anda ayağa kalktığım için başım dönmüş, hafif sendeler gibi olmuştum. Fakat Karun düşeceğimden endişe eder gibi belimi tutunca kendimi onun kollarının arasında buldum. Onu itmek için ellerimi onun göğsüne bastırmıştım ki kaşlarını çattı.

"Konuş artık benimle!" Beni daha sert tutarken ifadesi fazla ciddiydi. "Susman için henüz son gözyaşını akıtmadın," dediğinde buz keserek nemli saçlarımın arasından yüzüne baktım. *Henüz ölmedin* diyordu.

Saka kuşu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakırdı.
Ölürdü.

Karun beni kolları arasında tutarken kısık bir sesle, "Böyle yapma, Saka," diye mırıldandı. Bakışlarındaki suçluluk muydu yoksa vicdan azabı mı, emin değildim. Canını sıkan bir şeyler olmalıydı ki kaşları hafifçe çatıktı. "Benimle konuş!" Tersler gibi çıkan sesi emir niteliğindeydi. Yanlış bir yolda ilerlediğini fark edince burnundan sinirli bir şekilde nefesini verip, "Yani benimle konuşur musun?" diye sordu gergin bir sesle.

Düz bir şekilde ona bakarken cevabımı onun kollarının arasında çıkmaya çalışarak verdim. Kendimi geriye çekerek ondan kurtulup kapıya yürüdüm. "Saka," dedi arkamdan. "Uzun süre kocana küs kalamazsın."

Boyu devrilsin böyle kocanın!

Kaşlarımı çatarak ona döndüm, beni kızdırmak hoşuna gitmiş gibi keyfi biraz yerine gelmişti. Gözleri muzip bir şekilde bakarken şimdi o kadar da ürkütücü görünmüyordu. "Kuşlar uzun süre ötmeden duramaz, nereye kadar susabileceğini sanıyorsun?" Benimle eğlendiği apaçık ortadaydı.

Acaba o depoda yediğim dayaklar yüzünden on üç gün boyunca onunla konuşmayacağımı ona söylesem mi?

Bakalım on üç gün boyunca onun dışındaki herkesle konuştuğumda yine böyle eğlenecek miydi?

8

BABAM GİBİSİN

"Zamanında saçımızı okşamayan bir elin yokluğunu, değmeyecek insanlara saçımızı süpürge ederek dindirmeye çalışıyorduk."

Yine sabah saat altı olunca gözlerim kendiliğinden açılmıştı. Fazla disiplinli biri olduğum için sabahları hep bu saatte uyanırdım. Güne şekersiz bir kahveyle başlar, daha sonra da bir saat boyunca koşardım. Son yaşadığım olaydan sonra bir süre sabah sporu yapamazdım çünkü vücudum henüz tam olarak iyileşmemişti. Karnımda göze çarpan morluklar vardı ve hâlâ dokununca çok acıyordu. Kaburgalarımdaki çatlaklar da her eğilip kalktığımda veya ani hareketlerimde canımı yakıyordu.

Sadece bir gün hastanede kalmıştım, ertesi güne doktorlar beni taburcu etmişti. Hastanede kaldığım o bir gün boyunca Karun ile ne konuşmuş ne de yüzüne bakmıştım. Suskunluğumun ilk gününü ona fazlasıyla hissettirmiştim. Zaten hastaneden çıktıktan sonra ikimiz de birbirimizi görmekten kurtulmuştuk. Yeniden malikâneye döneli üç gün olmuştu, yani sessizliğimin beşinci günündeyim. Buraya dönünce müştemilat ve malikâne arasında bir kilometre mesafe olduğu için birbirimizi görmek zorunda kalmıyorduk.

O kendi bölgesinden bu tarafa gelmiyordu, ben de ona ait olan tarafa geçmiyordum. Açıkçası onunla konuşup konuşmamam pek de umurunda değildi. Neden olsundu ki zaten, sesini duymak ve görmek istemediği biriydim. Ben de zaten bana yalvarsın diye susmaya karar vermemiştim çünkü tanımadığı bir kadının konuşmasını umursamayacağını zaten biliyordum. Benim ortaya koyduğum bu on üç günlük sessizlik kendimi şartlamam içindi.

Ölmemi isteyen biriyle hiçbir şey olmamış gibi konuşarak kendime olan saygımı yitirmek istemiyordum. Bu yüzden açık açık tavrımı ortaya koymak için kendimi sessizliğe şartlamıştım. Bir tek sabahları ve akşamları Karun'a ait olan bölgeye giriyordum, o da yürüyüş yapmak için. Bunu da kimse ortalıkta yokken yapıyordum. Sabahın altısında ve herkes akşam yemeğindeyken. Bu saatlerde bahçenin onlara ait olan tarafına geçip dışarı çıkıyordum ve malikânenin dışında bir saat yürüyüp geri dönüyordum.

Böyle anlarda Celil bana hep eşlik ediyordu. Zaten bu yerde bir tek Celil ve Çiçek beni insan yerine koyuyordu. Biri güvenlik kulübesinde

nöbet tutan korumaydı, diğeri ise hizmetçi ama buradakilerden daha dost canlısıydı ikisi de. Elimdeki su matarasını güçsüzce tutarken yorulduğumu fazla belli ediyordum. Yanımda yürüyen Celil, "Yine çok yoruldunuz, değil mi?" derken Karun'dan korkmasa beni kucağında taşıyacakmış gibi görünüyordu.

Başımı kaldırıp bana eşlik eden dev adama gülümsedim. "Normalde bu kadar çok yorulmam ama henüz iyileşmediğim için biraz güçsüzüm." Yürüyüşlerimde bana eşlik eden bu koca adam gerçekten iyi biriydi.

Her an düşecekmişim gibi tetikte olarak adımlarını bana uyduruyordu. "Bunu söylemeye iznim yok ama Karun Bey sizi aramıştı," dedi bir anda.

Malikâneye yaklaşmışken durup iri vücudunu bana doğru çevirdi. "O gün davetten eve çok sinirli bir şekilde döndü. Kendi rızanızla oradan ayrıldığınızı düşündüğü için peşinize düşmedi ama çok sinirliydi. Sabaha karşı saat beşte gelen telefonla kaçırıldığınızı öğrendik," dediğinde farkında olmadığım detaylarla donup kaldım. Saat beş mi? Ben o depoda uyandığımda daha akşam sanıyordum.

Tabii ya, zaten biz o davete akşam gitmiştik ve ben orada saatlerce kalmıştım. Zamanın çoğunu Kenan ile bir masada sıkıntıyla etrafıma bakarak geçirmiştim. Gece on iki gibi oradan ayrılıp kaçırıldıysam beş saate yakın o sandalyede uykudaydım. Karun sabaha karşı saat beşte kaçırıldığımı öğrenmişti ama yine de benim için gelmemişti. Celil ne düşündüğümü anlamış gibi başını iki yana salladı. "Haberi alır almaz adamları toplayıp evden ayrıldı." Buna inanmam çok güçtü.

"İki saat boyunca dışarıda nerelere baktılar veya kimleri sorguladılar, bilmiyorum ama sizden yarım saat önce eve döndüler. Geri dönmelerinin sebebi bizim çocuklardan birinin bir iz bulmasıydı. Kaçırıldığınız sokaktaki kameraları izleyince sizi kaçıran bir kişinin eşkâline ulaştılar. Furkan onu yakalayıp depoya götürmek yerine buraya getirdi çünkü malikâneye çok yakınmış. Karun Bey bunu öğrenince adamları toplayıp eve döndü." Başını hafifçe sallayarak beni sözlerine inandırmaya çalıştı. "Siz gelmeden önce bodrum katında onu konuşturmaya çalışıyorlardı. Karun Bey sizden yarım saat önce eve geri dönmüştü," dediğinde donup kaldım. Doğru muydu bunlar? O gaddar adam gerçekten beni bulmaya çalıştı mı? Bu ondan beklemediğim bir davranıştı.

Celil uzun boyundan dolayı benimle konuşurken başını bayağı bir eğiyordu. "Kimlerin sizi kaçırdığını bilmediği için amaçlarını tahmin

edemezdi. Bu yüzden telefonda sizi önemsiz biri gibi gösterdi." Sesi bir gizemin kapılarını aralar gibi kısık ve tüyler ürpertici çıkıyordu.

"Karun Bey için önemsiz biri olsanız bile her şeyden önce onun karısı olarak biliniyorsunuz. Karun Kalender karısını bir avuç serserinin elinde bırakmış dedirtmemek için sizi günlerce arayabilirdi," deyince işte şimdi beni aradığına ikna oldum. Gerçekten aramıştı çünkü Celil haklıydı, sırf kendi itibarı için bile beni arardı.

"Ama buraya gelince dedi ki..."

"*Daha fazla para teklif etmeliydim*, değil mi?" Celil kaşlarını bilmişçesine yukarı kaldırınca korumaların da kendi aralarında çok dedikodu yaptığını anladım. Çünkü Karun bunları söylerken Celil orada değildi. Celil şaşkın suratıma bakarak güldü. "*Seni bulmak için içeride bir adamı yumrukluyordum*, diyemezdi."

Sinirden gülerek malikâneye yürüdüm. "Bundan sonra günlük dedikodu dozumu seninle gidereceğim." Malikânenin bahçe kapısına yaklaşırken ona takılmadan edemedim. "Her şeyden haberin oluyor."

Celil ile bahçe kapısından içeri girdiğimizde Karun'u gördüm. Odasının terasında oturuyordu ve yine kahvesini içerken kitap okuyordu. Başımı kaldırıp çatı katının terasını izlerken, "Hep bu kadar erken mi kalkar?" diye sordum. İşe saat sekizde gittiğini biliyordum ama saat altıda uyanıyordu. Ben de güne saat altıda başlardım ama ben babamın sıkı disipliniyle büyüdüğüm için böyle alışmıştım. Zaten bu yüzden evde bile pijamayla dolaşmazdım. Fazlasıyla sıkı bir disiplinle yontulmuştum.

Celil başını kaldırıp terasta kitabını okuyan adama bakarken kafası karışmış gibiydi. "Aslında saat yediden önce uyanmazdı." Başını eğip bana baktığında yüzünde manidar bir bakış vardı. "Birkaç gündür sizinle aynı saatlerde uyanıyor ve siz bahçeye girmeden içeri girmiyor," dediğinde tüm keyfim kaçmıştı. Ne yani, beni kontrol mü ediyordu? Yine başına bir iş açmayayım diye eve döndüğüme emin olmak istiyordu. Bu adam tıpkı babam gibi fazla kontrolcüydü.

Celil onu bekleyen arkadaşının yanına, yani güvenlik kulübesine girince ben de düz bir şekilde yürümeye başladım. İkinci kez başımı kaldırıp Karun'un olduğu balkona hiç bakmadım. Bir saatlik yürüyüş hasta bedenimi çok yorduğu için yine başım dönmeye başlamıştı. Kafamı çevirip bahçedeki kamelyaya kısa bir an baktım. O kamelyanın içinde biraz oturup dinlenmeyi ne çok isterdim. Yorgun bedenime iyi gelebilirdi ama kamelya malikânenin görüş açısında olduğu için bunu

yapamazdım. Mecburen kahrolası bir kilometrelik yolu yorgun bir hâlde çekmeliydim.

Birkaç adım atınca başım tekrar döndüğü için durup kendime gelmeyi bekledim. İç kanama tehlikesini atlatmış olsam da hâlâ iç organlarımdaki hasar tam olarak iyileşmemişti. Ayaklarımın altında kayıp giden zeminin sarsıntısını hissediyordum. Bu küçük çaplı sarsıntının geçmesini bekledim. Zemin hareket etmezse tekrar yürüyebilirdim.

Böyle durduğum yerde kendime gelmeyi ne kadar bekledim, bilmiyorum fakat arkamda adım sesleri duyunca burada çok fazla oyalandığımı anladım. Derin bir nefes alıp yürümek için kendimi zorlamıştım ki daha ilk adımımda gözlerimin önü karardı. "Hassiktir!" Kısık bir sesle zayıf bedenime kızıp ikinci adım için kendimi zorladım. Amma ve lakin yere doğru süzüldüm. İşte tam o anda belimdeki yabancı ellerin varlığıyla düşmekten son anda kurtuldum. Biri peşimden gelerek beni tutmuştu.

Başımı eğip önce belimin iki yanında duran parmaklara baktım. Daha sonra başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakınca arkamda tüm heybetiyle duran yabancı birini gördüm. Sağ omzum boşluktayken sol omzum onun göğsüne yaslıydı ve elleri belimin iki yanındaydı. Ona bakarken o da başını eğmiş beni izliyordu. "İyi misin?" diyen gözlüklü bir çocuk beni tutuyordu. Bana göre yaşça daha küçük fakat boyu benden daha uzun bir çocuktu.

İyi olmadığım hâlde, "Daha iyiyim," dediğimde yavaşça ellerini belimden çekti. Fakat düşerim diye temkinli bir şekilde bana bakıyordu. Yönümü ona doğru çevirdiğimde baştan ayağa beni süzdü.

"Sen abime şaka gibi bir evlilik yaşatan o Saka'sın, değil mi?" dediğinde anlamaz bir hâlde, "Abi mi?" diye sordum.

Gülerek başını salladı. "Ben namıdiğer Sanrı'nın en küçük kardeşi Levent," deyince afallayarak ona baktım. Karun'un kardeşi mi vardı? Bu kadarını bilmiyordum.

Kardeşi olduğunu öğrenince şimdi daha detaylı bir şekilde Levent'e baktım. Yirmili yaşların başında gösterdiğine göre büyük ihtimalle ya yirmi yaşındaydı ya da yirmi bir. Karun'un aksine saçları kumral değildi çünkü Levent'in kahverengi, uzun saçları vardı. Evet, saçları omzunun üzerine gelecek kadar uzundu. Ela gözlerini saran siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Büyük ihtimalle gözlerinde bir sorun yoktu çünkü numaralı bir gözlük olmadığını anlayacak kadar çok gözlük eskitmiştim.

İnce bir yüzü ve yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla üniversiteli bir çocuk izlenimi yaratıyordu.

Karun gibi tüm gün takım elbiseyle dolaşmak yerine beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman altı tercih etmişti. Uzun ve zayıf biriydi. Abisi gibi kaslı bir vücudu yoktu. Bana bakıp bir şeyler söylememi bekliyordu. "Bige Saka adım." Ona elimi uzattığımda elime kısa bir an bakıp tebessüm etti.

"Memnun oldum, Bige," diye elimi sıktı. En azından abisi gibi suratsız değildi.

Hani derler ya, *iti an, çomağı hazırla* diye, işte tam da böyle bir şey oldu. Karun ve kardeşini kıyasladığım an Karun'un, "Levent!" diyen sert sesini duydum. "İçeri geç." Yedik sanki kardeşini.

Levent ile aynı anda başımızı çevirdiğimizde malikânenin kapısının önünde dikilen adamı gördük. Kardeşiyle birleşen elimize baktıkça öfkesi daha çok büyüyordu. Hayır, hayır, hayır, sakın bunu yapma. Bakışlarında gördüğüm şeyi dile döküp kelimelerin zehriyle kanatmasın beni. Evli adamlarla düşüp kalkan bir kadın olduğumu düşünebilirdi ama onun kardeşini ayartmaya çalışacak kadar iğrenç bir kadın değildim.

Yukarıda beni izlerken Levent'in arkadan gelip belimi tuttuğunu görmüştü. Ona göre erkekler için çok tehlikeli bir kadın olmalıydım ki Levent'i hedefime alacağımı düşünmüş olmalıydı. Bu yüzden aceleyle aşağıya inmişti. Sadece bakışlarıyla bunu o kadar net hissettiriyordu ki. Yine de bana hissettirdiği şeyleri sesli söylemesin istedim. Hemen elimi Levent'in elinden çektim ve ikisine sırtımı dönerek müştemilata doğru yürümeye başladım.

Arkamdan Levent'in, "Bunu yapmak zorunda mıydın?" diyen sesini duydum. Hemen sonra ise Karun'un sinirli sesi kulağıma geldi.

"Sen karışma!" Bu adamdan nefret ediyordum.

Hamakta sallanırken kucağımdaki çantaya can simidi gibi sarılıyordum. Beni kaçırdıklarında çantam orada kalmıştı ama Celil az önce

çantamı bana geri getirdi. Söylediğine göre kuryeci bir çocuk çantamı getirip ona teslim etmişti. Anlaşılan Duha şerefsizi çantamı geri gönderme zahmetinde bulunmuştu. Çantanın içinde cüzdanım, kredi kartlarım falan vardı ama hiçbiri umurumda değildi. Çantanın geri gelmesine sevinmemin tek nedeni içindeki telefondu. Annemin telefonu. Onun eski telefonunun yanında benim pahalı telefonumun lafı bile olmazdı.

Gökyüzündeki yıldızları izlerken aynı zamanda telefonla üniversitedeki hocalarımdan biriyle konuşuyordum. Kâmil Bey yanında stajımı ve bir zamanlar asistanlığını yaptığım profesördü. "Bige uzun zamandır telefonlara neden bakmıyorsun?" Bu huysuz ihtiyar belli etmezdi ama telefonlarını açmayınca endişelendiğini biliyordum. "Sana gönderdiğim e-postaya hâlâ dönüş yapmadın," deyince sinirden güldüm. Sesimi duyunca iyi olduğuma kanaat getirdiği için iş konuşmak için fazla beklememişti.

"Henüz görmedim, neyle ilgiliydi?" Kafamı kaldıracak hâlim yokken bilgisayarı kurcalayacağımı sanmıyordum. Zaten bilgisayarım da yanımda değildi.

Kâmil Bey, "Belize Mağaraları'na bir keşif turu planlıyoruz." Lafı dolandırmak sabırsız mizacına tersti.

"Oraya gidecek ekibin içinde senin de olmanı istiyorum. Kazı alanları için yaptığımız planın çizelgesini sana gönderdim. En geç yarına kadar kontrol edip bana geri dönüş yapmalısın." Belize mi? Orta Amerika'nın kuzeydoğu kıyısında bir Karayip ülkesiydi.

Bir arkeolog olduğum için daha önce birkaç kez farklı ülkelere seyahat edip bu tür çalışmaların içinde yer almıştım. Gözlerim yüzünden yaptığım üç seyahat de benim açımdan pek verimli geçmemişti. Zaten o yıllarda henüz kalıcı körlüğüm başlamamıştı ve sadece bir asistandım. Berbat bir hâldeyken bu kadar uzağa gideceğimi sanmıyordum.

"Ben katılamam." Bu sefer onlara eşlik edemeyecektik. Kendim bir fosile dönüşmüşken gidip yerin altında bir şeyler çıkartıp inceleyecek hâlde değildim.

Bu tür seyahatlerin beni fazlasıyla heyecanlandırdığını bildiği için hayır cevabım onu şaşırtmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" Olumsuz geri dönüşler onu genelde olduğundan daha çekilmez kılıyordu.

"Belize'nin balta girmemiş ormanlarına gideceğiz diyorum. Gerekli yerlerle iletişime geçip araştırmamız için izin almak kolay mıydı sanıyorsun? Eğer şimdi bize katılmazsan tekrar oraları görme şansın olmayacak."

Bunun farkındaydım ama gerçekten bu hâldeyken seyahat edemezdim. Oraya gitsem bile aklımı yeteri kadar araştırmama veremezdim. Üstelik her ormanın kendine göre bir yaşam alanı vardı ve bazıları bizim için ölümcül boyutlarda olabilirdi.

Çoğu zaman biz arkeologlar gittiğimiz ülkenin yerel insanlarıyla sorunlar yaşıyorduk. En son gittiğim yer Kenya'ydı ve oradaki insanlar ruhları rahatsız ettiğimizi söyleyip bize çok sorun çıkarmıştı. Kabile hayatı yaşayan insanlardı ve atalarının ruhlarını rahatsız ettiğimizi savunup durmuşlardı. Her ülkenin kültürü ve inancı farklı olduğu için bu tür sorunlarla çok sık karşılaştığımız oluyordu.

"Ne zaman gideceksiniz?" diye sorduğumda, "Bir ay sonra," cevabıyla başımı salladım. "Bir ay düşünmek için yeterli bir zaman profesör," dedim bu konudaki kararsızlığımı ona belli ederek. "Uçuş zamanına kadar cevabımı mutlaka size bildireceğim. Gönderdiğiniz e-postaya bakıp birkaç gün içinde bu konuda da size geri dönüş yapacağım." Sonra nihayet rahat bir nefes alıp telefonu kapattı. Belki de o zamana kadar boşanıp giderdim.

Ben genelde ekipte araştırılacak noktaları belirleyen kişilerden biriydim. Üstelik yedi dil bildiğim için gittiğimiz çoğu yerde tercüman ihtiyacını hissettirmiyordum. Yaptığımız çalışmalara katılacak ekibin içinde genelde bize yararlı olacak kişiler olmalıydı. Ekiptekilerin genel bilgisi tam donanımlı olmazsa bizim için tatmin edici bir araştırma olmazdı.

Hepimizin uzmanlık alanları farklı olduğu için orada birbirimizin eksiklerini kapatmalıydık. Öğrencilik hayatımın ilk yılında Kâmil Bey'in gözleri önünde mayalara ait bir lahdi kazayla kırdığımı hatırlayınca güldüm. Çıldırmıştı.

Hamaktan kalkıp yürümeye başladım. Burada çok sıkılıyordum ve sıkıldıkça daha çok efkârlanıyordum. "*Uğurlar olsun, uğurlar olsun.*[2]" Kısık sesle bir türkü söylemeye başladım. "*Uğurlar olsun, uğurlar olsun. Hüzünlü bulutlar yoldaşın olsun. Bir keskin kalem, bir kırık gözlük, yürekli yiğitlere hatıran olsun.*" Gözlerim doldu. Bu türkü bana da kaybettiğim arkadaşlarımdan birini hatırlatıyordu. Onun da adı Uğur'du.

Ben kendi kardeşlerime nasıl kıydım? Ben kendimi nasıl böylesine bir azabın içinde bıraktım? Ölürken bile babamı affetmeyecektim. Son nefesimi verirken bile bir yanım babama küs bir şekilde ayrılacaktı bu dünyadan. Başımı eğip titreyen parmaklarla dokundum saçlarımdaki

[2]Selda Bağcan "Uğurlar Olsun". (e.n.)

tokaya. Bir gün ölmeyi isteyecek kadar canım çok yanarsa işte o zaman bu tokayı çıkartacaktım.

Yaralı yüreğime şimdi olduğundan daha büyük bir yara açtıklarında bu tokaya veda edecektim. İşte o zaman dayanma gücümün sonuna geldiğim gün olacaktı ve bir saka kuşu süzülecekti gökyüzüne. Kimse bilmiyordu ama hayatım pamuk ipliğine değil, bu tokanın saçlarımda kalmasına bağlıydı.

Çoğu zaman babamın gözlerinin içine bakarak bu tokayı çıkartıp avuçlarına bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. Onun bana arkadaşlarımın ölümünü izlettiği gibi ben de ona kızının ölümünü izletmek istiyordum. Nasıl olsa babam zaten patlamanın olduğu gece kızından vazgeçmişti.

Derin düşüncelere daldığım için müştemilat yerine malikânenin avlusuna kadar yürüdüğümü yeni fark etmiştim. Hemen arkamı dönüp gidecektim ki avlunun ortasında dikilen Karun'u gördüm. Onu yan profilinden görüyordum ama canı sıkkınmış gibi görünüyordu. Düşünceli bir ifadeyle başını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. Ben geceleri gökyüzüne bakınca yıldızlarda arkadaşlarımı görüyordum. Acaba o bakınca kimleri görüyordu?

Bir süre sonra içeriden Rengin çıktı. Üzerinde siyah bir *crop* ve gri bir eşofman altı vardı. Bu kadına baktıkça dergilerde verdiği pozlardan çok uzak olduğunu görüyordum. Evde fazla rahat takılıyordu. Belki de herkes evde onun gibiydi ama ben evde bile özenli olduğum için bana garip geliyordu. Şu anda bile üzerimde beyaz, kısa kollu, ütülü bir gömlek ve siyah, kısa bir etek vardı.

Her zamanki gibi yine ince topuklu bir ayakkabı giymiştim. Makyajım yüzümdeki yerini koyuyordu. Evdeki rahat hâlim en fazla bu kadar oluyordu. Burada sığıntı hayatı yaşıyor olabilirdim ama günlerdir tüm kuryeler bana çalışıyordu. Evet, olur olmadık her şeyi sipariş ederek aynı odayı paylaştığım Çiçek'i deli etmiştim. Bence bana daha büyük bir oda verilmeliydi.

Rengin'in arkadan Karun'a yaklaştığını gördüm. Onun arkasında durdu ve arkadan ona sarılarak ellerini onun karnında birleştirdi. Karun'un kaskatı kesildiğine yemin edebilirdim. Önce ona sarılan kişiyi göremediği için gerildiğini sandım ama Rengin'in, "Seni özledim," diyen sesini duyunca bile gerginliğinden bir şey kaybetmemişti.

Ta ki ona doğru dönene kadar. Şimdi Karun ona değer veriyormuş gibi bakıyordu. Karun nişanlısına tebessüm edip, "Son günlerde seni çok ihmal ettim, değil mi?" derken sesinde suçluluk vardı. Bu adamdaki aşk değil gibiydi. Bilemiyordum, belki de bana öyle geliyordu ama Serhat bile bana bakarken ona göre daha duyguluydu. Karun, Rengin'in yanındayken fazla kasıntı ve gergindi.

Rengin ona nazlanarak, "Biraz," dedi ve kollarını onun boynuna dolayıp gülümsedi. "Ama telafi edebilirsin." Parmak uçlarından yükselip Karun'un dudaklarına bakınca afalladım. Onu öpecek miydi?

Hey, ben hâlâ buradaydım.

Rengin onun dudaklarına uzandığı an elimdeki telefonu kulağıma yaslayıp, "Ben de seni özledim," diye onlara doğru yürümeye başladım. Hakkımda onca haberi çıkartan bu kadına huzur vermeyecektim.

Sesimi duyunca ikisinin de birbirinden ayrıldığına emindim ama başımı kaldırıp onlara bakmadım. "Merak etme, ben çok iyiyim." Gülümsedim. Bu arada kiminle konuşuyordum ben? Tamam, sorarlarsa büyükbabam derdim.

Telefonla konuşarak tek taraflı bir sohbet başlatıp başımı kaldırdım. Bana bakan ikiliyi görünce onları yeni görmüş gibi yapıp, "Şimdi kapatmam gerekiyor," diyerek telefonu kulağımdan çektim ve kapatmış gibi yaptım.

Rengin baştan ayağa beni inceleyip, "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsun?" deyince başımı eğip kendime bakmamak için zor durdum. Hazırlanmak mı? İyi de bu benim hazırlanmamış hâlimdi. Bir yere gidecek olsam böyle mi giyinirdim?

Sanırım ona göre daha özenli olan kıyafetim ve makyaj yapmam ona böyle düşündürmüştü. Tabii daha yeni bulunduğu için yanımdan ayırmaya korktuğum çantam da ona dışarı çıktığımı düşündürtmüş olabilirdi. Tam Rengin'e dışarı çıkmadığımı söyleyecektim ki Karun, "Kiminle konuşuyordun?" diye buz gibi bir sesle benden hesap sordu. "Özlediğini söylediğin o kişi kimdi?"

Gözlerini bana dikip cevap bekleyen adamla konuşmadığım için hiçbir şey söylemedim. Sessizliğime karşı kaşlarını usulca çatarak yönünü bana doğru çevirdi. "Serhat denen o itle mi konuşuyordun?" Sesi genizden gelen bir kalınlıkta çıkmıştı. Bunu hırlar gibi sormuştu. "Benimle evliyken hâlâ âşığınla mı görüşüyorsun?" O benimle evliyken nişanlısıyla sarmaş dolaş oluyordu ama.

Onunla konuşmadığım için cevap vermedim ama Karun, sessizliğimi bir kabulleniş olarak gördüğü için burnundan sertçe nefesini verdi. "Senin hiç kadınlık onurun yok, değil mi?" Sesi iğrenti dolu çıkmıştı. Bakışlarında ise iğrenç bir mahlukata bakarken olan o küçümseme vardı. Karşısında bir aşüfte varmış gibi bakıyordu.

Bana doğru yürüyüp karşımda durarak iri bedeniyle gözümü korkuttu. "Evli adamlarla düşüp kalkmak için önce benimle boşanmayı bekleyeceksin!" Sert bir sesle konuşuyor, öldürecekmiş gibi bana bakıyordu. Yüzündeki kaslar seğirmeye başlamıştı ve bana baktıkça daha çok sinirleniyordu.

Boyum uzun olsa da onun kadar uzun değildi. Bu yüzden başını küçük bir açıyla bana doğru eğdi ve "Elay Zemheri," dedi gözlerimin içine tüm nefretiyle bakarak. "Onu tanıdın mı? Sevgilinin karısı." Alaycı bir şekilde bana baktığında öfkesini gizleyemiyordu. "Üçüncü kez bebeğini kaybetti ve sonuncusu senin yüzünden oldu!" İçim acıyla dolduğunda nefes alamadım.

Buz kestim fakat Karun durmayıp canımı yakmaya devam etti. "O kadının bir daha asla anne olamayacağını biliyor musun? Doktor raporlarına baktın mı? Sen kocasının yatağını süslerken sizin yüzünüzden bir kadın anne olma şansını sonsuza kadar yitirdi. Seni öğrendiği gün düşük yapmış!" Bana sesini yükseltince gözlerimin ardı sızladı. Duyduklarım karşısında içimden bir şeyler bir daha bir araya gelmemek üzere koptu.

Elay bebeğini mi kaybetti?

Ne demek bir daha asla anne olamayacak?

Sebebi bendim. Karun haklıydı, Elay'a olan her şeyin sebebi bendim. Bu bir şeyleri değiştirir mi bilmem ama gerçekten bilmiyordum. Bir kadının kocasını onunla paylaştığımı, rahmindeki bebeği daha doğmadan söküp aldığımı bilmiyordum. Allah beni kahretsin ki böyle bir vebalin altına girmiştim! Bir annenin kucağını boş bırakan o kadın olmak istemezdim ama olmuştum işte. Beni çektikleri bu bataklıkta her gün ışığa çıkmayı arzularken öğrendiğim her yeni bilgiyle biraz daha karanlığın dibine çekiliyordum.

Ben ne yaptıysam bilmeden yapmıştım ama bilenler de konuşup beni bu yanlıştan döndürmedi. Elay'a olanların sebebi bendim. Sanki ben kendime bunu unutturabilecekmişim gibi Karun tüm nefretiyle bana bakıyordu. Sanki böyle bir şeyi unutmam mümkünmüş gibi bakıyordu. Ağlamak istiyordum, bu gece tek istediğim daha fazla ağlamaktı. Karun

karşılık olarak bir şeyler söylememi bekledi. Bir şeyler söyleyip kendimi savunmamı bekledi. Belki de asıl beklediği bir şeyler söyleyerek ona düşündüğü gibi bir kadınla evli olmadığını kanıtlamaktı.

Evet, Karun'un asıl istediği buydu çünkü onursuz bir kadınla evli olmaya dayanamıyordu. "Susma." Karşısında gözleri bile dolmadan dimdik duran bir kadını görmek istemiyordu. "Bir şey söyle."

Onun istediği en azından pişman olmuş bir kadın görmekti. Kendimi savunmadığımda dişlerini sıkarak, "Susma!" diye bana bağırdı ne yapacağını bilmez bir hâlde. "Bana bir şeyler söyle ki utanarak sana bakmayayım!" Bir açıklamaya benden daha çok ihtiyacı olduğunu gördüm. Suçumu kabul ederek sustum ve öylece yanından geçtim. Çıkış kapısına doğru yürürken Karun geri dönüp bir şeyler söylememi bekledi ama ben dönmedim.

Ben bile kendimden utanırken bir başkasının bana olan utancını onun için ortadan kaldıramazdım.

Malikâneden çıkarken kimse beni durdurmaya kalkışmadı. Ben bu kadar kötüyken durduramazlardı da. Oradan nasıl çıktım, bilmiyordum çünkü kafam tamamen Elay ve bebeğiyle meşguldü. Celil benim için bir taksi çağırınca kendimi bulduğum ilk bara atmıştım. Bir saate yakındır şuursuzca içiyordum. O kadar çok içmiştim ki kaçıncı bardağı devirdiğimi bile bilmiyorum. Ağlamak istedikçe daha fazla içiyor, gözyaşlarımı gözlerimin çukurunda hapsediyordum.

Dans eden insanları tek başıma oturduğum masada izliyor ve içkimi yudumluyordum. Hiçbiri masama yaklaşmaya cesaret edemiyordu çünkü Kenan gardiyan gibi tepeme dikilmişti. Evet, burada bile peşimi bırakmamışlardı! O alçak adam evden çıkmama izin verdi ama peşime kendi adamını taktı! Kenan hemen yan masamda oturuyor, buraya doğru yaklaşan herkesi ürkütüp kaçırıyordu. Neyse ki içmeme karışmıyordu.

Garsondan istediğim brendi şişesini alıp bardağımı doldurdum. Bu gece için en sert içkileri isteyip duruyordum. Zaten çoktan sarhoş

olmuştum ama bazı şeyler hâlâ canımı yakıyorsa demek ki yeterli değildi. İçmeye devam ederken içeri giren takım elbiseli adamları gördüm. Kimin adamları olduğunu bilmiyordum ama düğün magandası gibi bir anda havaya ateş etmeye başlayınca insanlar çil yavrusu gibi kaçmaya başlamıştı. Müzik yerine çığlıklar her yeri sarınca Kenan hemen masasından kalkıp yanıma geldi.

"Bige gidelim!" Gözlerinin yeşiline sinen korkunun sebebi kendi hayatı değildi. Bana bir şey olursa Karun'a hesap verecek oydu.

Belindeki silahı çıkartıp beni ayağa kaldırdı ama artık buradan gitmek için çok geçti çünkü içeri doluşan adamların hedefinde biz vardık. Kalabalık o kadar hızlı dışarı çıkmıştı ki buradaki adamlarla yalnız kalmamız sadece birkaç dakikayı bulmuştu. Adamlar aramızda beş adım bırakarak karşımızda durunca Kenan kolumu tutarak beni arkasına çekti. Adamlar tek kelime etmedi hatta ellerindeki silahı bize doğru tutmadılar bile.

Karşımızda çok rahat yirmiye yakın adam vardı ama onlar henüz bize hiçbir şey yapmıyordu. Hepsi siyah takım elbiseliydi ve ceketlerinin ön cebinin hemen altında siyah kurdeleden oluşan bir bronş takıyorlardı. "Kenan." Hiç kıpırdamadan onun arkasında dururken derin bir nefes aldım. "Bu adamların kim olduğunu biliyor musun?" Ben biliyordum, bakalım o da biliyor muydu?

Kenan gözlerini karşımızda duran adamlardan bir an bile ayırmadan, "Uluslararası bir tarikatın tetikçileri," dedi tükürürcesine. "Carlos denen bir Ermeni itinin adamları." Demek o da Carlos Marasliyan'ı biliyordu.

"Peki, bu adamların Azap Tarikatı'ndan olduğunu nasıl anlıyorsunuz?" diye sorarken alkolün bana verdiği bir sakinlik vardı üzerimde.

Kenan kaskatı kesilerek başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bige," dedi gergin bir suratla. "Ben sana tarikatın ismini söylemedim?"

Düz bir şekilde ona bakarken güldüm. "Cevap ver." Bir ölüm soğukluğuyla konuştum. "Azap Tarikatı'nın üyeleri olduklarını nasıl anlıyorsunuz?"

Gittikçe merak duygusu artarken, "Erkekleri ceketine siyah kurdele takar, kadınları ise..." dedi ve saçlarımdaki tokayı fark edince kaskatı kesildi. Evet, kadınları ise kurdeleyi saçlarına takardı.

Kenan'ın suratı bembeyaz olurken donmuş bir şekilde saçımdaki kurdeleye bakıyordu. Konuşmak için dudaklarını birkaç kez araladı fakat

öylesine afallamıştı ki diyecek tek bir kelime bulamadı. "Onlara karşı hiç şansın yok," diye burukça gülümsedim. "Ben değil, sen arkamda dur." Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibiydi. Evet, ben alelade biri değildim.

Ve hayır, o tarikatın bir üyesi de değildim. Ben daha çok örgüt karşıtıydım çünkü Carlos'un oğlunu öldürmüştüm. 13 Haziran Katliamı'nda büyük bir rol oynayan o adamın kölesi değildim. Kenan'ın arkasından çıkıp adamlara doğru bir adım atmıştım ki Kenan kolumu sertçe tuttu. Kaşlarını çatarak beni durdurdu. "Onlarla gitmiyorsun!" Karşısında yirmi adam olması zerre kadar umurunda değildi çünkü beni onlara vermemeye kararlıydı. "Bige." Kan donduran bakışlarını bana dikti. "Beni öldürmeden yanımdaki kadını alamazlar!"

Tıpkı Kenan gibi ben de bu adamlardan korkmuyordum, beni korkutan tek şey vücudumdaki alkol oranıydı. Aslında korkmamız gerekiyordu, hem de her şeyden çok. Sanırım biraz aptaldık. İçlerinden biri tehdit eder gibi, "Saka öne çık," dediğinde, "*Güle baykuş kondurmayın*[3]," diye şarkı söyleyen birinin sesi bu tehlikeli havayı bıçak gibi kesti.

Bu kimdi şimdi?

Adamlar sese doğru arkasını döndüğünde Kenan ile ikimizin gözleri kapıyı buldu. Kadem âdeta ıslık çalarcasına ellerini cebine koymuş, şarkı söylüyordu. "*Güle baykuş kondurmayın. Küstürüp soldurmayın*," diye adamlara baktı ve gözleriyle beni işaret etti. "*Yâre bir şeyler söyleyip kafamı bozdurmayın.*" Sinirden güldüm.

Şarkı da söylermiş.

Kadem silahlı onca adamı, zerre kadar korkmadan geçip yanımıza geldi. Kenan sağımdayken Kadem bir kez olsun bana bakmadan solumdaki yerini aldı. Yönünü adamlara doğru çevirerek, "Hayırdır?" diye ellerini cebine koydu ve göğüs kafesini belirgin bir hâle getirdi. "Siz kimden kız alıyorsunuz?" Adamların sinirini bozmak istercesine güldü. "Kenan'ı bilmem ama benden kız alacak adamı sikerim," demişti ki varlığımı fark edince yine, "Silkelerim!" diye değiştirdi. Şapşal.

Adamlar sırasıyla bize bakarken hepsinin yüzünde gevşekçe bir sırıtma oluştu çünkü sadece üç kişiydik, yani sayıca çok azdık. En önde duran esmer adam diğerlerine bakıp konuştu. "Silah yok," dedi adamlarına. "Biri Kalender'in sağ kolu, diğeri Tunus'un. İşimize karışmak neymiş

[3]Ahmet Kaya "Güle Baykuş Kondurmayın". (e.n.)

tüm kemiklerini kırarak öğretin." Sonrasında kahverengi gözlerini bize dikti. "Silah yok?" Aynı koşullara uyup uymayacağımızı bilmek istiyordu.

Aramızda belli bir mesafe olduğu için Kenan öksürür gibi yapıp eliyle ağzını kapattı ve kısık bir sesle, "Silah işin içine girerse sikerler bizi," dedi. Neden bu erkeklerin ağzı bu kadar bozuktu!

Esner gibi yapıp ben de ağzımı kapattım ve elimin altında, "Silahsız da bizi silkeleyecekler gibi," diye fısıldadım. Kadem'in taktiğine uyup argo kelimeyi sansürlemiştim. "Kişi başına kaç kişi düşüyor, haberiniz var mı?" Hayatımın en uzun esnemesini yaşamaya başladım. "Kadem buraya tek gelmediğini söyle?"

Kadem aptalı ne öksürür gibi yaptı ne de esner gibi. Doğrudan bana bakıp, "Ne adamı kızım?" dedi gereksiz bir kibirle. "Geceleri tek gezen asi bir kurdum ben. Yeriz dayağımızı, gideriz, ne olacak?" Kenan ile ikimiz çıldırarak bu ayarsız hormona bakıyorduk. Dayak mı yiyecektik?

"Yahu benim zaten kırılmadık kemiğim yok ki!" diye ona çıkıştım. "Artistlik yapmak için önce iyileşmemi bekleseydin!" Benim bu ayarsızdan çektiğim nedir arkadaş!

Adamlar bir an önce beni alıp gitmek istedikleri için, "Başlayalım mı artık?" diye sorunca kaşlarımı çattım. Sanki başlamamak gibi bir şansımız var da. Tamam ya, alt tarafı kişi başına altı buçuk adam düşüyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Tamam," dedi Kenan ceketini çıkartarak.

"Benden de tamam," dedi Kadem sabırsızca.

"Ben pek emin değilim," diye homurdandım. "Ama benden de tamam." İkisini rahat alır, üçüncüyü zorlar, dördüncü beni döver, beşinci üzerimden tır gibi geçer ve altıncı da üstümde horon bile teperdi. Buçuk olan artık bana ne yapar, orası tamamen onun keyfine kalmıştı.

Hadi ama ben bir kurt kızıydım. Dayak yiyeceğimi bilsem bile hiçbir kavgadan kaçmazdım. Keşke kaburgalarım ve karnımdaki hasar iyileştiğinde gelselerdi. Birbirimize doğru yürümeye başladık ama kurşun sesi duyduğumuz an en öndeki adam yere devrildi. Patlayan tek bir silah ortalığı karıştırdı. Adamlar silahlarını hemen bize doğru tutunca Karun'un, "Hepinizin leşini karımın ayakları altına sererim!" diyen buz gibi sesini tam arkamda duydum. Soluğum kesildi. Karun gelmişti.

Karşımızdaki adamlar üçümüzün arkasına bakıp kaskatı kesilirken devam edip durmak arasında kararsız kaldılar. Yavaşça başımı arkaya doğru çevirdiğimde Karun'un arkasındaki adamlarla bize doğru geldiğini

gördüm. Arka kapıdan içeri girmiş olmalılardı. Kaşlarını çatarak tam karşısına bakarken elindeki silahı gördüm. Az önce ateş eden oydu. Bana doğru yürüyen adamı indirmişti.

Yanıma gelip tam karşımda durduğunda başını hafifçe eğerek bana baktı. "İyi misin?" derken yine çok ciddi görünüyordu. Başımı salladığımda kaşlarını biraz daha çattı, gözlerinin mavisi tehlikeli bir karanlığa büründü. "Sesli söyle," deyince ürkerek, "İyiyim," dedim. Bunu duymak istemesine şaşırmıştım.

İyi olduğumu onaylatınca başını ağır ağır salladı. "Kenan," dese de hâlâ gözleriyle beni kontrol ediyordu. "Karımı çıkar buradan!" Her defasında karım derken nasıl bu kadar sahiplenici söylüyordu, anlamıyordum.

Kenan yanıma gelip kolumu tutarak beni Karun'un geldiği yöne doğru çekmeye başladı. Başımı çevirip baktığımda Karun'un o adamların karşısında durduğunu gördüm. Bir şeyler yapmadan önce Kenan'ın beni buradan çıkarmasını bekliyordu. Birazdan içerinin kan gölüne döneceğini tahmin etmek zor değildi. Tam zamanında gelerek bizi kurtarmıştı. Peki, ona ne olacaktı?

Kenan beni barın arka kapısından dışarı çıkarmıştı. Arabalara doğru yürürken barın etrafını Karun'un adamlarının sardığını gördüm. Yarısı barın etrafını sarmıştı, kalan yarısı da hâlâ içeri giriyordu. Kenan benim için Karun'un arabasının kapısını açmıştı ki içeride gelen silah seslerini duydum. Korkudan yutkunurken üst üste silahlar patlamaya başlamıştı. Kenan sinirli bir ifadeyle, "Sikeyim!" dedi sertçe. "Carlos'u da artık karşısına aldı!" Ve bunu benim yüzümden yapmıştı.

Arabaya geçip beklemeye başladım. Kenan arabanın yanında sabırsızlık içinde duruyordu. Karun içerideyken ne arabaya girebiliyor ne de beni bırakıp gidebiliyordu. Silah sesleri hiç kesilmiyordu, içerideki arbede kolay kolay bitmeyecek gibiydi. Kenan'ın aklı içerideki adamlarda kaldığı için daha fazla dayanamayıp arabanın kapısını açtı.

"Bige." Kafasını içeriye uzatarak endişeyle baktı. "Ben bir bakıp geliyorum, kapıları kilitle," dediğinde ona başımı salladım. Kenan kapıyı kapatıp bara koşunca sürücü koltuğuna geçtim. Arabanın kapılarını kilitlediğim esnada anahtarın üzerinde olduğunu gördüm. Biliyordum, bu yaptığım yanlıştı ama buradan gitmek istiyordum. Polis falan gelirse burada olmamalıyım. Arabayı çalıştırdığımda çoktan kararımı vermiştim. Evet, onları bırakıp gidiyordum. Bu gece için yeterince sorun yaşamıştım daha fazlasını istemiyordum.

Karun delirecekti.

İnsanları çift görmeye başladığıma göre bu sefer gerçekten sarhoş olmuştum. Bir bardan kaçıp başka bir bara gelmek tam benim yapacağım bir şeydi. Bu gece her şeyden çok içmeye ihtiyacım olduğu için bu yaptığımı yanlış bulmuyordum. Karun'un Rengin'in yanında bana onursuz demesi, Elay'ın başına gelenler ve Carlos'un hâlâ peşimde olması beni içmeye iten şeylerdi. Bir saate yakındır burada olduğuma emindim. Alkol komasına girmeden hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordum.

İçki kadehini dudaklarıma yaklaştırmıştım ki kalabalığı yarıp gelen adamı gördüm. Kocam olacak adi herif buraya da gelmişti! İzimi nasıl buldu, bilmiyordum ama buraya da gelmişti. Yanında bir tek Kenan vardı ama diğer adamlarının dışarıda olduğunu biliyordum. Gözlerimi kısarak onu izlemeye başladığımda gördüklerim beni daha da korkutmuştu. Kumral saçları dağılmıştı çünkü ciddi bir çatışmadan çıkıp gelmişti. Çenesindeki sakallarına sıçrayan birkaç damla kanı yaklaştıkça daha iyi görüyordum.

Beyaz gömleğinde kan lekeleri vardı ve sağ elinin parmak boğumları soyulmuştu. Sanki yumruk atmaktan elinin üstü tahriş olmuştu. Kenan ona göre daha iyi durumda görünüyordu. Karun yaklaştıkça bana bakıp daha çok sinirleniyordu çünkü onu orada bırakıp buraya kaçmıştım. En önemlisi baygın bakan bakışlarım ona sarhoş olduğumu gösteriyordu. Bir gecede başına çok fazla sorun açtığım için kızgındı. Âdeta yumruklarını sıkarak bana doğru geliyordu. Canıma okuyacaktı.

Şaşırtıcı ama onu gören herkes kenara çekilerek ona yol veriyordu. Sanki buradaki herkes onu tanıyormuş gibi insanlar onu görünce ürküp hemen onun yolundan çekiliyordu. Ben tam olarak hangi bara gelmiştim? Garsonlar bile onu tanıyormuşçasına büyük bir saygıyla önünde eğiliyordu. Çoğu kişi onu burada görmenin şaşkınlığıyla bakıyordu. Sanki olmaması gereken bir yere sırf benim için gelmişti. Yine bir şeyler oluyordu ve ben yine buna sebep oluyordum.

Üstelik yanındaki Kenan da olası bir tehlikeye karşı tetikteydi. Onun aksine Karun fazla korkusuz görünüyordu. Karun masama gelip gelişigüzel bana bakarak kaşlarını çattı. "Gidelim!"

İçmekten kendimden geçtiğimi görmek onu kızdırmıştı. Buna rağmen etrafımızdaki meraklı bakışlara daha fazla malzeme vermemek için sakin olmaya çalışıyordu. "Olmaman gereken bir yerdesin. Yarın bir de Duha itiyle uğraşmak istemiyorum!" Beni uyarmasına rağmen yerimden hiç kıpırdamadım. Gitmek istiyorsa tek başına gidebilirdi. Demek burası Duha'nın mekânıydı.

Hiç hareket etmediğimi görünce uyarırcasına, "Saka!" dedi sert bir sesle. Yanımda durduğu için ellerini masaya bastırıp üzerime eğildi. "Yeterince içmiş görünüyorsun!" Hayır, bana söylediklerini hâlâ hatırlıyorsam yeteri kadar değildi. Elay'a bilmeden zarar verdiğim hâlde bunu aşamıyordum. Suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Ne demekti bir daha asla anne olamayacak!

Elimdeki brendi bardağındaki içkiyi içeceğim esnada kolumu tutarak beni durdurdu. Masaya eğilmekten vazgeçip doğruldu ve kolumu sıkarak, "Gidelim artık!" derken kaşları yine çatıktı. Karısını böyle bir yerde zil zurna sarhoş görmekten hoşlanmamıştı.

Ama ben onunla konuşmuyordum ki.

Kolumu sertçe çekerek masadaki telefonuma uzandım. Tepemde dikilmiş, ne yapacağımı izliyordu. Rehbere girip *Annem* yazan ismin üzerine bastım. Annemin öldüğünü biliyor olmalı ki yanımdaki bedeni gerilmişti. Ölen birini aramaktaki amacımı sorguluyordu. Annem bana cevap veremezdi, bunu biliyordum. Keşke verse ama veremezdi.

Çantamda farklı bir müzik sesi yükseldi. Öyle bir sesti ki benim için buradaki tüm sesleri bastırıyordu. Annemi her aradığımda onun telefonunda "Fikrimin İnce Gülü" diye nahif bir şarkı çalardı. Annemin camı çatlamış eski telefonunu çıkartıp onu da telefonumun yanına koydum. Karun her hareketimi izlerken annemin telefonundan aramamı kabul ettim. Daha sonra kendi telefonumu alıp kulağıma yasladım ve annemin masadaki telefonuna bakıp, "Merhaba anne," diye fısıldadım.

Ne zaman biriyle konuşma ihtiyacı hissetsem ve kimsecikleri bulamazsam bunu yapıyordum. Annemi hep arıyordum. Bana cevap vermesine gerek yoktu ki... Beni dinlesin yeterdi. Annem beni dinliyordu, hem de hep dinliyordu. Konuşmasını istediğim anlarda bile dinliyordu.

Annem bana hiç cevap vermiyordu. Bazen sadece, "*Merhaba kızım,*" demesini istiyordum.

"Anne," dedim kısık bir sesle. "Benim sana bir şey anlatmam gerekiyor." Sesim titrerken ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Babama anlatamam çünkü ondan korkuyorum. Anne ben bir hata yaptım." Telefonu kulağıma yaslayan elim sesimin titremesine eşlik etti. "Anne bana yardım et, canım çok yanıyor." Karun'un yanımda dikilen vücudunun buz kestiğini hissettim.

Anne bu insanlar kızına acımıyor.

"Ben de senin gibi bir hata yaptım ve tüm hayatımı bitiren birini çok sevdim," diye fısıldadım. Annemin babama olan aşkı bana göre bir hataydı çünkü babam işini eve taşıyarak hepimizin sonunu getirmişti.

"Adı Serhat," diye iç çektim. "Serhat Yılgın." Eğer beynim içkiyle uyuşmasaydı büyük ihtimalle bunları asla anlatamazdım.

"Parayla satın alınmış evli bir adam." Acı acı gülerek başımı salladım. "Evet, evliymiş ama ben bunu hiç bilmedim. Onun işi başka bir adamın adını kullanarak bir kadını kendisine âşık etmekmiş. Öyle de yaptı, anne o kadın bendim." Dolan gözlerimden süzülen yaşlar yüzünden telefonu bulanık görüyordum.

İçli bir sesle, "Gözlerim açılalı çok olmamıştı," diye hıçkırdım. "Körken her şey çok zordu, bu yüzden kimseler beni sevmek istemedi. Babam var ama o da belli etmiyor sevdiğini. Büyükbabam desen sürekli unutuyor beni. Ablam zaten uzun zamandır yok." Çenem titrerken ağlayarak başımı salladım. "Anne boşluktaydım, sürekli bir yerlere savruluyordum. Serhat doğru zamanda gelen yanlış insandı." Beni en zayıf olduğum bir anda kıskıvrak yakalamıştı. Ben ayran gönüllü biri değildim, o doğru anda gelmesini bilen biriydi.

Çok fazla içtiğim için midem bulanmaya ve başım dönmeye başlamıştı. Biraz daha dayanmalıydım, bugün anneme ve Karun'a her şeyi anlatmalıydım. Şimdi yapmazsam bir daha asla yapamazdım. "Onu tanıyalı daha dört ay olmuştu ama ben evlenme teklifini kabul ettim." Bir kez olsun başımı kaldırıp tepemde dikilen Karun'a bakmıyordum. "Biliyorum, çok erkendi ama ona güveniyordum ve en önemlisi beni seviyordu." İkinci kez hıçkırdım. "Yani sevdiğini söylüyordu." İnandım anne, inandım.

Babamdan görmediğim sevgiyi yanlış kollarda aradım.

"Daha evleneli bir saat bile olmadan zaten evli olduğunu ve adının Karun Kalender olmadığını öğrendim." Karun'un soluğunu tutarak dinlediğini bize doğru gelen bir garsonun durmasıyla anladım. Yanımdan gelen kıpırtıdan yola çıkarak elini kaldırıp garsonu durdurduğunu tahmin ettim. Kimsenin bu konuşmayı bölmesine izin vermeyecekti.

"Anne üzerimde senin gelinliğin vardı," diyerek daha fazla ağlamaya başladım. "Her şeyin yalan olduğunu kapının arkasında dinlerken üzerimde senin gelinliğin vardı." Telefonu tutan elim yorgunlukla yere düşecekti ki elimin üzerinde Karun'un soğuk elini hissettim. Yorgun düşen elime kendi gücünü vererek devam etmeme yardımcı oldu. *Devam et* diyordu bana, *her şeyi annene ve günlerdir yüzüne bile bakmadığın kocana anlat* diyordu.

"Anne kocam sandığım adam içeride biriyle konuşuyordu." İçki beynimi uyuşturduğu için olanları hatırlamaya çalışıyordum. "Onlara *karım ve bebeğime dokunmayın* diyordu ama ben hamile değildim çünkü aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı." Başımı iki yana salladım. "Sarılmak ve birkaç küçük öpücükle hamile kalamazdım," dediğimde Karun'un gerilen bedeninin gevşediğine ve rahatlayarak nefesini sesli bir şekilde verdiğine yemin edebilirdim.

Karısı sandığı gibi evli erkeklerle düşüp kalkan bir fahişe değildi.

"Her şeyi evlendiğim gün öğrendim." Kesik kesik ağlarken konuşmakta güçlük çekiyordum. "Serhat bana çok yalvardı, beni sevdiğini çok söyledi ama onu kovdum." Boştaki elimi acıyan kalbimin üzerine bastırarak başımı salladım. "Gitmesini hiç istemedim ama karısına gitsin diye onu evimden kovdum." Yüzüm kendi gözyaşlarımla ıslandığı için durmak istedim ama yapamadım, devam etmek için kendimi zorladım.

"Gerçekleri öğrendiğim an onunla olan ilişkimi bitirdim çünkü evli olmasına rağmen başka bir adamın adını kullanarak benimle evlenmişti. Daha doğrusu beni bir başkasıyla evlendirdi ama evlendiğimizi bana düşündürüp beni metresi yapmaya çalıştı." Karun yanımda buz keserken birkaç adım uzağımızda duran Kenan, sinir krizleri geçirerek beni dinliyordu.

Karun'un, "Boşaltın mekânı!" diyen agresif sesini duydum. "Şu sıktığım insanların hepsini dışarı çıkartın ve kapatın şu müziği!" Bağırdığında Kenan çoktan gerekeni yapmaya başlamıştı. Bu konuşmanın uzayacağını bildiği için dikkatimi dağıtacak her şeyi benim için yolumdan çekiyordu.

Duha mekânında Karun'un terör estirdiğini duyunca delirecekti.

Sadece beş dakika içinde bardaki tüm insanları buradan göndermişlerdi. Burada tek bir insan bile bırakmadılar ve artık kulaklarıma işkence eden gürültülü bir müzik de yoktu. Karun'un adamları dışarıda nöbet tutarak içeriye garsonları dahi almamaya başlamıştı. Şimdi koskoca barda sadece Karun ve Kenan kalmıştı. Karun'un eli hâlâ telefonu kulağımda tutuyor, yanımda ayakta dikiliyordu. Midemin bulanması daha fazla artınca artık bitirmem gerektiğini anladım.

"Sevdim anne, sevdim," dedim acı acı gülümserken. "Değmeyecek birini gerçekten sevdim." Elimi göğsümden çekip masaya koydum ve parmağımdaki alyansa baktım. "O kadar çok sevdim ki hâlâ yüzüğünü parmağımda taşıyorum." Ben değmeyecek birini sevdim. Ona olan sevgim öylesine bir şey değildi.

"Ama evli," diye sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Ve karısı bebeğini benim yüzümden kaybetmiş. Bilmiyordum ki Serhat aynı anda ikimizi de kandırdı. Anne bir kadın benim yüzümden bebeğini kaybetti." Karun malikânede bana Elay'dan bahsederken görmek istediği pişmanlık gözyaşlarını şimdi fazlasıyla görüyordu.

"Anne," diye mırıldandım içli bir sesle. "Şimdilerde herkes canımı çok yakıyor." Kaşlarım büküldüğünde dudaklarım titredi. "Karnıma vuruyorlar, kaburgalarımı kırıyorlar ama en çok da kalbimi kırıyorlar." Karşımda duran Kenan'ın bakışlarını kaçırdığını gördüm. Karun ne âlemde diye başımı kaldırıp ona bakmıyordum bile.

"Uyan Begüm Hanım, uyan," diye ağlarken ıslak gözlerle onun sesini duyamadığım telefonuna bakıyordum. "Uyan ve kızını çek al bu adamların elinden. Anne, senin kızına onursuz diyorlar." Hıçkırarak masadaki elimi sıktım. "Metres diyorlar be anne, metres." Bana söylenen her çirkin söz içimi dağlıyordu. "Anne canım çok yanıyor." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Acıyor anne, çok acıyor," diye fısıldadım.

Uyan artık anne, uyan ve beni al yanına.

Çok müşkül bir durumdaydım.

Karun daha fazlasını duymaya dayanamamış olacak ki telefonu kulağımdan çekti. Başımı kaldırıp ağlamaktan kızaran gözlerle ona baktığımda telefonumu kulağına yasladı. Önce bana, daha sonra da başını çevirip masada duran annemin telefona baktı. Ciddi bir suratla, "Begüm Hanım," dediğinde içini yakan nefesini aralıklı dudaklarının arasında

özgür bıraktı. "Gözün arkada kalmasın." Başını çevirip gözlerime baktı, "Kızın bana emanet."

Mavilerinde artık ne kin vardı ne de nefret. Aksine gözlerinde yer edinen merhamet duygusuyla sarsılmış gibiydi. Anneme söylediklerinin bir söz, bir yemin olduğunu idrak edecek kadar ayık değildim. En önemlisi bunun bir özür olduğunu anlayacak kadar kendimde de değildim. Karun telefonu kapatıp iki telefonu çantama koydu. Bana uzattığı çantamı aldığımda onun yardımıyla ayağa kalktım ama her an yere düşebilirdim. Zaten o da bu hâldeyken yürümemi istemedi. Eğilip beni kucağına almasını beklemiyordum.

Kendimi bir anda Karun'un kollarında bulunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. O da başını eğmiş beni izliyordu. Şimdi tıpkı babam gibi bakıyordu. Babam da önce tersler, incitirdi ama daha sonra pişman olurdu. Telafi etmek için biz uyurken odamıza gelir, bize masal okur ve saçlarımızdan öperdi. Karun babama çok benziyordu. Ona ne zaman baksam babamdan bir şeyler görüyordum. Serhat bile bana babamı hissettirmemişti ama Karun öyle değildi. Karun babamın kopyası gibiydi.

Annemin kaderi kızının çeyizi olacak diye korkuyordum.

"Saka da o tarikattan biri mi? Konuş, Kenan!" diyen sinirli bir ses duyduğumda inleyerek gözlerimi açmaya çalıştım. Başım çatlayacak gibiydi.

"Sanmıyorum." Bu ses Kenan'ın sesine çok benziyordu. "Kız 13 Haziran Katliamı'nda hayatta kalan tek çocuk. Carlos'un oğlunu öldürmüşken ona çalışacağını düşünmüyorum." Kenan bir süre duraksayıp, "Örgüt kızın peşinde," dediğinde sertçe yutkundum. Düşündüğümden daha çok şey biliyorlardı.

"O hâlde neden Carlos'un armasını saçında taşıyor?" diye sordu Karun. "Ben tam olarak kiminle evliyim ve Kadem neden oradaydı?"

"Sen de duydun, tesadüfen oradaymış," diyen Kenan bu söylediğine kendi bile inanmıyor gibiydi.

Gözlerimi nihayet açtığımda devam eden seslerle yüzümü buruşturdum. Onlar konuştukça sesleri âdeta kulaklarımda çınlıyordu. Allah aşkına bana ne olmuştu? Yataktan çıkmaya çalışırken Karun'un, "Carlos piçi nerede saklanıyor bul bana," dediğini duydum. "Karımın üzerine adam salmak neymiş, onun dalağını sikerek göstereceğim!" Başımı çevirip kapalı kapıya baktım. Bu adam hiçbir şeyden korkmaz mı? Sesler kapının dışından geliyordu.

Yataktan çıkıp kafama masaj yaparak kapıya yürüdüm. Of, başım gerçekten çok ağrıyordu. "Bir gecede düşmanlarımıza yenisi eklendi," diyen Kenan'ın sesini duymaya devam ediyordum. "Karun bu âlemdeki her köpeğe tasma takamazsın. Güven zaten rahat durmuyor, bir de Carlos'u karşımıza almayalım."

"Alayı gelsin koymaz bana, hepsi haddini bilecek!" Karun'un kızgın sesi iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. "Carlos ikinci kez soyadımı taşıyan bir kadına bulaşırsa asıl soykırımı ben ona yaparım. O kadından boşanana kadar ona yapılan her şey bana yapılmış sayılır! Şu Serhat piçi nerede saklanıyor, hâlâ bulamadınız mı?" dediğinde adım atmayı bıraktım. Serhat mı?

Ben tam olarak ne kaçırdım? En son başka bir bara gidip içtiğimi hatırlıyordum. Bunun dışındaki anılar belleğimde yoktu. Sekizinci kadehten sonrasını hatırlamıyordum. Buraya kimin beni getirdiğini veya beni nasıl bulduklarını bile hatırlamıyordum. Kapıyı açınca ikisini holde konuşurken gördüm. Çıplak ayaklarımı yere sürterek onlara doğru yürüdüm. Karun'un bakışlarını üzerimde hissetsem de onun olduğu tarafa hiç bakmadım. Onunla konuşmuyordum.

Kenan hâlâ onlara tripli olduğumu görünce derin bir nefes aldı. "Yüzünü yıkayıp gel, kahvaltı yapacağız," dediğinde U dönüşü yaparak uyuşuk adımlarla tekrar odaya geri döndüm. Resmen ayaklarımı yere vura vura gidiyordum. Çok üşengeçtim bugün.

Makyaj temizleyiciler yanımda olmadığı için sabunla yüzümdeki makyajı çıkarmak için çok uğraşmıştım. Banyonun kapısını sıkıca kapattıktan sonra saçımdaki tokayı çıkartıp saçlarımı taramaya başladım. Leş gibi içki kokuyordum ama banyo yapacak zamanım yoktu. Kâkülümü de düzelttikten sonra kurdeleli tokayı yeniden kafamın sol tarafına taktım. Kıyafetlerimi düzelterek banyodan çıktıktan sonra koltuğun üzerinde duran çantamı aldım.

Odadan çıkarken içki kokusunu bastırsın diye çantamda çıkardığım parfümü üzerime sıktım. Ayakkabılarım hangi cehennemdeydi? Burası ne müştemilattı ne de malikâne. Sesleri takip ederek holden düz bir şekilde ilerleyip sağa döndüm. Mutfaktan sesler geldiği için mutfağa girdim. Kenan ve Karun karşılıklı oturmuş kahvaltı yapıyordu. Burada bizden başka kimse yok gibiydi. Kendime bir sandalye çekip ikisinden biraz uzağa oturdum.

Karun küçük bir tabağın içindeki ağrı kesicileri bir bardak suyla bana uzattı. Bana verdiklerini ne aldım ne de başımı kaldırıp ona baktım. Onu geri çevirdiğim için agresif bir sesle, "Kenan!" diye hırladı. "Sor şuna derdi neymiş?" Onunla konuşmadığımı iyi biliyordu.

Kenan çayından bir yudum alarak başını çevirip bana baktı. "Kocan ne derdin olduğunu soruyor," dediğinde dik dik ona bakıyordum. Sağır değildim herhâlde.

"Konuşmuyorum ben onunla." Masa örtüsünün beyaz rengini incelemeye başladım. "Boşanmayacağım da zaten."

Kenan son söylediklerimle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdıkça gözleri kısılıyordu. Karun'a bakıp eğlenen bir ifadeyle, "Karın sana küsmüş kardeşim," dedi.

Derin bir nefes alan Karun'un, "En azından bu suskunluğunun ne kadar süreceğini söylesin," diyen sesini duydum. Başımı çevirip inatla onun olduğu tarafa bakmıyordum. Benden hiç karşılık alamamak canını sıkmaya başlamıştı. Bugün suskunluğumun altıncı günüydü.

Kenan, "Duydun," derken zeytine uzanıyordu. "Kaç gün devam edecek bu?"

"On üç gün ve bugün altıncı gün," dediğimde Kenan'ın çatalı zeytinin üzerinde hareketsizce dururken Karun'un ettiği küfürleri duydum. Kırılan kaburgalarımı unutmadım herhâlde. Nasıl unutabilirdim ki hâlâ acıyordu. Karnım zaten dünya haritasına dönmüş gibi rengârenkti. Morluklar, kırmızılıklar almış başını gidiyordu.

Karun'u görmezden gelerek masa örtüsünü incelemeye devam edince, "Saka!" diye sinirle soludu. "Kaldır şu kafanı ve bana bak!" Sabırsız biri olduğu çok açıktı.

Zerre kadar onu umursamadan örtüyü incelemeye devam ettim. Naylon bezden miydi? Karun ona bakmamı bekliyordu ama başımı kaldırıp yüzüne bakmıyordum. Benden rahatsız oluyorsa çekip gidebilirdi.

Ayrıca benim burada ne işim vardı ki? Daha nerede olduğumu bile bilmiyordum!

Karun'un, "Göğsünde dövmen yok muydu senin?" diyen sesini duyunca az kalsın kahkaha atacaktım. Beni konuşturmak için farklı bir yol deniyordu. Hayır, yoktu. Yaptığım o dövmeler kalıcı değildi. Kafamı kaldırıp ona cevap vermemi istediği için beni konuşturacak bir şeyler arıyordu. Sanki ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum.

Kafamı eğmiş masa örtüsüne bakarken yine sesini duydum. "Kocana trip atıyor olamazsın, değil mi?" Bilerek kocan diyordu çünkü beni kızdırmaya çalışıyordu!

"Pekâlâ, malikâneye taşınabilirsin." Umurumda değildi. Kesse bile onun evine taşınmazdım.

"İlgini çekmiyor mu?" Çekmediğini o kadar çok belli ediyordum ki.

"Sence de bu dekolte fazla değil mi?" Bluzumun açık yakasından bahsediyorsa bu onu ilgilendirmezdi.

"İyice asabımı bozmadan artık bana bakacak mısın?"

Hayır.

"Saka!" diyen kızgın sesini duydum. "Sabrım tükeniyor." Bu bir uyarıydı.

"Kenan!" Boğazında hırlar gibi bir ses çıkardı. "Bizi yalnız bırak!"

Kenan yarım kalan kahvaltısı yüzünden homurdanarak mutfaktan çıkınca ayağa kalktı. "Bakalım nereye kadar susacaksın!" Bana kızarak yanıma gelip kolumu tuttuğu gibi beni zorla ayağa kaldırdı. Ne yapıyordu bu?

Ona bakmamak için başımı eğdiğim için sert bir hareketle çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Fakat bu sefer de gözlerimi sımsıkı kapattım. İnadım inat, yüzüne bakmayacak ve onunla konuşmayacaktım. Sabrını haddinden fazla zorladığım için burnundan solurken, "La havle!" diyen kızgın sesini duydum. "Kızım senin bu garezin bir tek bana mı!" İstediği kadar zorlayabilirdi, ne yüzüne bakar ne de onunla konuşurdum.

Karun karşımda duruyordu ama bir eli kaçmayayım diye kolumu tutuyor, diğer eli de ona bakayım diye çenemi sıkıp başımı kaldırıyordu. Bense hiç kıpırdamadan gözlerim kapalı bir şekilde duruyordum. Buradan gitmek için beni bırakmasını bekliyordum. Karun bir anda sessizleşti. Sanki gözleri kapalı karısını izlemek onu susturmuştu. Onun bakışlarını yüzümün her zerresinde hissediyorum hatta kirpiklerim de bile.

"Saka..." Sesi daha sakin ve kısık çıkmıştı. "Tam şu anda hem bana bakmanı hem de benimle konuşmanı sağlayabilirim." Neyden bahsediyordu?

Karun'un çenemdeki eli şimdi daha yumuşak tutuyordu. "Seni son kez uyarıyorum, inadı bırak ve gözlerini açıp benimle konuş." Eğer gözlerim açık olsaydı ona göz devirirdim. Yapacağı hiçbir şey inadımı kıramazdı.

"Açmıyor musun?" diyen keyifli sesini duydum. "Benden günah gitti." Yanağımda sıcak dudaklarını hissetmeyi beklemiyordum. Beni öpmüştü. Midem kasıldı, bunu gerçekten yapmıştı.

Afallayarak gözlerimi açtığımda şoke olmuştum. "Sen beni öptün mü?" dediğimde sakalları yanağıma sürtünerek başını geriye çekti ama hâlâ yüzü çok yakınımdaydı. Gözleri kısa bir an öptüğü yanağıma kaydığında yutkundu. Boğazındaki o çıkıntının sertçe aşağıya kayıp tekrar yukarı çıkışını izledim. Sanki bunu yapmayı o da beklemiyormuş gibi gerilmişti.

Hayatında bir kadın varken başka bir kadını yanağından bile öpecek bir adama benzemiyordu. Kaskatı kesilerek öptüğü yanağıma bakıyordu. İlk kez sınırlarının dışına çıkmış gibi gergindi. Bir günahı benim tenimle işlemiş gibiydi. Yanağa konulan küçük bir buse onu gerçekten sarsmış görünüyordu. Yanağımda bir delik açmak ister gibi bakınca kaşlarımı çattım.

"Diğer yanağımı da öpmelisin," dedim ona kızarak. "Bunu hiç istemiyorum ama bir yanağımdan öpünce diğerinden de öpmek zorundasın." Bazı inançlarım ve takıntılarım vardı benim.

Tüm gün başıma gelecek felaketler yüzünden onu suçlamamı istemiyorsa öpücüğünü eşitlemek zorundaydı. Karun beklemediği bu taleple başını omzuna doğru eğip alay edercesine kaşlarını kaldırdı. "Batıl inançların mı var senin?" Artık bundan eminmiş gibi bakıyordu. "On üç sayısına takılı kalman ve şimdi de bu," diye kaşlarını hafifçe çattı. "Öpmeyince ne olacak?" İkinci kez öpmek istemiyordu ve ikinci kez beni öpmesini istemiyordum ama yapmak zorundaydı.

"On üç gün dolmadan beni konuşturduğun için zaten geride kalan yedi gün boyunca tüm uğursuzlukları üzerime çekeceğim." Bakışlarım onu suçlar gibiydi. "Daha fazla tek sayıların gazabına uğramak istemiyorum." Ona yaklaşıp diğer yanağımı uzattım. "Eşitle öpücüğünü."

Burnundan garip bir ses çıkartarak güldü. "Sen ciddi misin?"

"Eğer şimdi beni öpmezsen on üç gün boyunca gördüğüm her erkeğin iki yanağını öperim!" dediğimde mavilerinde şimşekler çaktı.

Sinirli bir şekilde bana bakıp sıktığı dişlerinin arasından, "Tımarhaneye yatırmak gerek seni!" dedi küfreder gibi. Hiç istememesine rağmen bana doğru uzandı. Evet, öpücüğünü eşitleyecekti.

Yüzü yüzüme yaklaştı, göz göze gelince ikimiz de yutkunduk. İkinci bir günahın izini yanağıma bırakmak istemiyordu ama gözlerime baktıkça bir yandan da ister gibiydi. Beklenti dolu bakışlarım bunu istemesine neden oluyordu. Başını biraz daha eğdi ve sakalları yanağıma sürtünecek şekilde yüzünü yüzümün yanına kaydırdı. Araladığı dudaklarının ısısını hissedince ürperdim. Dudaklarını yanağıma bastırınca istemsizce gözlerimi kapatmak istedim ama bunu yapmadım.

Sadece bitmesini bekledim. Sanki bu öpücüğü diğerinden daha uzun sürmüştü. İçimdeki bu lanet kıpırtı da neyin nesiydi? Dudaklarının yanağımdaki teması kopunca başını küçük bir açıyla çevirip bana baktı. Şimdi bakışları daha yumuşaktı. "Oldu mu?" dediğinde beni öpen dudaklarına bakmamak için kendimi zorlayıp başımı salladım. Neden utanmış hissediyordum?

Dağılmış gibi hissettiğim için kendimi toparlamak adına hemen geriye çekildim. Aramıza belli bir mesafe koyunca daha iyi hissetmiştim. "Biz neredeyiz?" Onun dışında her yere bakıyor, ısındığını düşündüğüm yanaklarımı gizlemeye çalışıyordum.

"Bana ait evlerden biri." Umursamaz bir sesle küçük bir açıklama yaptı. "Kimse bizi rahatsız etsin istemedim çünkü dün gece duyduklarım ve gördüklerim hakkında bana söylemen gereken çok şey var." Bir süre duraksadı. Ben ocağı inceler gibi yaparken, "Saka," dedi muzip bir sesle. "Kocan tarafından öpülmek seni bu kadar utandırmamalı." Gözlerimi irice açarak ona baktım. Ne diyor yahu bu?

Artık ona nasıl bakıyorsam bu onu daha fazla eğlendirmiş olmalı ki yüz hatları gevşedi. Mavilerindeki ürkütücü karanlık bir sis gibi dağılmaya başlayınca gözlerindeki berraklık ortaya çıktı. Mavi gözleri kısıldığında göz çevresindeki kırışıklıklar belirgin hâle gelmişti. Gülmemek için direndiğini anladım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gülüşünü görmeyeyim diye başını yere eğerek kapıya yürüdü. Bana sırtını dönerek yüzünü gizlemişti ama sırtıyla bakışırken aslında yüzünde bir gülümseme olduğuna emindim.

Dün gece ne yaşandıysa bana karşı olan tutumu değişmişti. Asıl garip olan kapıdan çıkarken ceketini çıkarıyordu. Donuyormuş gibi her zaman ceketiyle dolaşan adamın ceketini çıkardığını ilk kez görüyordum. Peki, bu evde kaç gün kalacaktık ve benden öğrenmek istediği şeyler neydi? Olamaz, Azap Tarikatı ve Serhat hakkında sorular soracaktı, değil mi?

Ayışığı Kitaplığı

9

BAHİS

"Bazen her şey yanağa konulan küçük bir buseyle başlar."

Duha arabanın içinde otururken dalgın gözlerle karşısındaki gecekonduya bakıyordu. Kadem yine buraya gelmişti. İkisinin tüm çocukluğunun geçtiği yer, bu izbe sokak ve gecekonduydu. Sefilliğin içinde birbirlerini bulduklarında ikisi de henüz çocuktu. Duha sokaklarda yatıp kalkarken çok fazla çocuk tanımıştı ama hiçbiri Kadem gibi içine dokunmamıştı. Duha onu bulduğunda Kadem sadece on yaşındaydı. Duha'dan iki yaş küçüktü.

O yıllarda bu gecekondu terk edilmiş bir yerdi ama daha sonra Duha ve Kadem'in satın aldığı ilk yer olmuştu. Kadem'i ilk kez burada görmüştü. Yüzü gözü dağılmıştı ve vücudunun her yerinde yaralar vardı. Morarmış gözleri kapalı olduğu için dudaklarından sızan kanın içinde nefes almıyor gibiydi. Birileri öldü diye işkence etmeyi bırakıp onu buraya atmıştı. Evet, Kadem günlerce ağır işkencelere maruz kalmıştı.

Duha bile onu öldü sanmıştı.

Yanında diz çöküp kontrol edene kadar Kadem'in aldığı cılız nefesleri fark etmemişti. Yalan yok, Duha onun yaşadığını anlayınca onu bırakıp gitmeyi düşünmüştü çünkü Duha da henüz çocuktu ve belki de Kadem'den daha kimsesizdi. Çöplerden topladığı yemek atıklarıyla hayatta kalmaya çalışırken Kadem için ne yapabilirdi ki? O zamanlarda Duha belki de herkesten daha âciz ve kimsesizdi.

O yıllarda sırf Kadem'e olan sevgisi için ikisini en yukarılara taşıyacağını bilemezdi. Kadem'i orada bırakıp gitmeyi düşündüğü esnada elinde sıkıca tuttuğu şeyi görmüştü. Boş bir kibrit kutusu. Evet, Kadem'in elinde boş bir kibrit kutusu vardı ve yaktığı tüm kibrit çöpleri yüzünün yakınında duruyordu. Sanki karanlıktan korkmuştu ve elindeki kısa ömürlü kibritlerin hepsini sırasıyla yakmıştı. Son kibrit çöpüyle de hayata veda eder gibi gözlerini yummuştu.

Son kibrit çöpüne kadar dayanmıştı. İşte Duha'yı etkileyen bu olmuştu, son ana kadar savaşması. O gün Duha koşarak dışarı çıkmıştı ve yoldan geçen insanlara Kadem'e yardım etsin diye yalvarmıştı. Çoğu kişi üstü başı kir pas içindeki çocuğu iterek görmezden gelmişti. Ama içlerinden biri Duha'nın yakarışlarına kayıtsız kalamamıştı. Ona acımış

ve onu takip etmişti. Kadem'i o hâlde gören yaşlı kadın hemen ambulansı aramıştı. Günler sonra Kadem hastanede gözlerini açarak yeniden hayata dönmüştü.

Kadem uyandıktan sonra Duha kendi yoluna gitmek istemişti. Onun için üzerine düşeni yaptığı için artık sefil hayatına geri dönebilirdi. Fakat Kadem yüzsüzce ona yapışmıştı. Duha sadece kimsesizliği bildiği için etrafında birilerini istemiyordu. Lakin dövse de kızsa da Kadem bir türlü onun peşini bırakmıyor, ördek yavrusu gibi her yerde onu takip ediyordu. İt herif istediğinde gerçekten de tam bir yüzsüz olabiliyordu!

Bir süre sonra Duha etrafında Kadem'i görmeye alışmıştı. Önce ona alışmış, daha sonra benimsemiş ve en sonunda da kardeş yerine koyacak kadar çok sevmişti. Zaten ne olduysa hep Kadem'i sevmeye başladıktan sonra olmuştu. Bir anda Duha on iki yaşındaki bir çocuğun saflığından çıkıp büyümüştü çünkü Kadem için büyümek zorundaydı. Onu korumak, onu hayatta tutmak ve en önemlisi ona daha iyi bir hayat sunmak için Duha büyümeliydi.

On iki yaşındaki bir çocuğun zihninden çıkıp olgunlaşmalıydı. Neden mi? Çünkü Kadem, Duha'yı sevmişti. Oysaki daha önce kimseler Duha'yı sevmemişti. Kadem ona sevilmeyi öğretmişti ve o sevginin gücü Duha'yı en tepelere kadar taşımıştı. Artık hayatında onu seven, ona güvenen ve ona değer veren biri vardı. Sırf onu hayal kırıklığına uğratmamak için aylaklığı bırakıp envaiçeşit işte çalışmıştı. Çocuk yaşlarda atılmışlardı kurtlar sofrasına ve Duha'nın zekâsı onları hayatta tutmuştu.

Bir ayakkabı dükkânından kazandıkları bir yıllık birikimlerini tek bir gecede kumar masasında beşe katlamışlardı. Daha sonra o parayı değerlendirerek küçük işlere atılmışlardı. Her defasında daha fazla kâr elde ederek işleri büyütüp karanlık adamların dünyasına sızmışlardı. Kendi imparatorluklarını kurana kadar ikisi de hiç durmamıştı. Yıllarca döktükleri kan ve ter onları şu anki konuma getirmişti.

Duha daha fazla dayanamayıp arabadan indiği sırada Kadem'in evden dışarı çıktığını gördü. Daha özür konuşmasını kafasında kurgulamadan evden çıkması hiç iyi olmamıştı. "Ben şimdi bu ayarsız hormona ne diyeceğim?" diye homurdanarak etrafına bakmaya başladı. Görmemiş gibi mi yapsaydı?

Duha tam arabaya geri dönmeyi düşünmüştü ki Kadem onu gördü. Kahverengi gözleri Duha'yı bulduğu an kaşlarını çattı, Duha mecburen ona doğru yürüdü. Anlaşılan Kadem'in çocuk inadından çekeceği vardı.

Keşke arabadan hiç inmeseydi. Kadem'e doğru yürüdükçe kafasında onu ikna etme senaryoları kuruyordu. Zayıflamış mıydı? Hayır, it herif gayet sağlıklı görünüyordu.

Onun yüzünden Duha günlerdir doğru düzgün yemek yiyemezken Kadem çok iyi görünüyordu! Onun karşısında durduğunda Kadem elindeki çöp poşetini yere koydu ve doğrulup hafif tripli bir sesle, "Burada ne işin var?" diye sordu. Kolay kolay eve dönmeyeceğinin sinyallerini daha ilk dakikadan vermeye başlamıştı.

Duha onun arkasındaki gecekonduyu işaret etti. "İçeride konuşalım." Yanından geçip eve doğru bir adım atmıştı ki Kadem onun yolunu kesti. Kollarını göğsünde birleştirince kol kasları belirgin bir hâle gelmişti.

"Abi ne istiyorsun?" dedi buz gibi bir sesle. Kızgındı.

Artık çıldırmanın eşiğine gelen Duha kaşlarını hafifçe çattı. "Kadem kızmaya başlıyorum artık!" diyerek onu tersledi. Sırf Bige'yi kaçırttı diye evden ayrılmak neydi! Dik dik Kadem'e bakarken, "Karun'un karısında gözün mü var lan senin?" diye sordu. "Oğlum kaç gündür bu neyin tavrı!" Duha o itlere kızı sadece korkutun demişti ama onlar Bige'ye vuracak kadar ileri gitmişti! Kızın tüm kaburgalarını çatlatmışlardı!

Kadem'in kahverengi gözleri bir süre boş boş Duha'ya baktı. Daha sonra yere eğildi ve çöp poşetini alıp onun yanından geçti. Duha başını çevirip ona bakınca çöpü kaldırımın kenarındaki konteynerin içine attığını gördü. Daha sonra ona sırtı dönük bir şekilde yürüyüp gitmeye başlamıştı. Derin bir nefes alan Duha, "Kadem," diye arkasında seslendi. "Burada çok sık elektrik gider." Kadem karanlıktan korkardı.

Kadem durdu ama ona doğru dönmedi. "Evde mum var."

Duha onun sırtıyla bakışırken, "Sakalların da uzamış be oğlum," diye iç çekti. Kadem kendisine bakmayı da bilmezdi ki onu tıraş eden bile Duha'ydı.

Kadem ona hiç dönmeden kısaca konuştu. "Berbere giderim."

"Gece kâbus görüp korkunca da berbere mi gideceksin?" Kâbus görmeden uyuduğu tek bir gecesi bile yoktu.

Kadem'in verdiği cevap ise Duha'nın soluğunu kesmişti. "Efil'e giderim abi." Omuzları gerilmişti. "Tıpkı benim gibi ona da uykular haram," dediğinde Duha sertçe yutkundu. Efil mi?

Efil, Bige'nin göbek adı değil miydi? Kadem ona neden bu isimle seslenmişti? Sadece aileden olanlar ona Efil diyor diye biliyordu. Kadem ona doğru döndü ve gücenmiş bakışlarını ona çıkardı. "Yanlış yaptın

abi," derken kırgın olmasına rağmen ona saygıda kusur etmiyordu. "Efil benim kırmızı çizgim ve sen o çizgiyi geçtin." Duha buz kesti. Kırmızı çizgim mi? Kırmızı çizgisi Karun'un karısı mıydı? Ona âşık olmuş olamazdı, değil mi? Bir bu eksikti!

Şimdi ne yapacaktı? Karun'a gidip karısını Kadem'e mi isteyecekti!

"Lan oğlum, senin dilin neler diyor?" Hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Paniklediğinin farkında bile değildi. "Senin tek kırmızı çizgin çilek, bana sormadan yeni bir çizgi daha mı çektin?" Karşısında durup onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. "Kız istiyorsan sana bir sürü bulurum ama Karun'un karısı olmaz!" Bir başkasının karısına bakmak onlara yakışmazdı.

Kadem ona baktığında gözleri ıslanır gibi olunca Duha'nın içi acıdı, nefes alamadığını hissetti. Böyle anlarda Duha kendini savunmasız hissettiği kadar hiçbir yerde hissedemezdi. Aralarındaki şey gönül bağıydı ve Kadem'in tek bir damla gözyaşına yakardı tüm gemileri. "Abi," diye fısıldadı içli bir sesle. "Efil'e olan hislerim aşk değil, aşktan daha güçlü bir duygu." Bunları söyledikten sonra Duha'ya sırtını dönüp gitti.

Aşk bile değilse neydi aralarındaki şey? Çünkü Bige de başına gelen onca şeye rağmen bir tek Kadem'e doğru düzgün kızamazdı. İkisi yıllar sonra birbirini bulmuş gibi aralarında çok garip bir bağ oluşmuştu. Duha telefonu çıkartarak birini aradı. "Orhan," derken Kadem'in gidişini izliyordu. "Bana Uğur Aktan'ın kim olduğunu, ailesini ve nereli olduğunu araştır." Evet, şimdilerde Kadem Aktan diye bilinen adam, on sekiz yıl önce Uğur Aktan adında bir çocuktu. Onun gerçek adını bir tek Duha biliyordu.

Duha'nın yanında olduğu dönem adını değiştirmişti. Aslında sonradan aldığı isim bile ilk ismiyle aynıydı çünkü Kadem'in anlamı uğur demekti. Duha daha önce onun geçmişini hiç merak etmemişti. Telefonu kapatıp arabaya bindiğinde aklında cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Araba kullanırken ilk on dakikası sorunsuz geçmişti. Yaklaşık on dakika boyunca vücudunda herhangi bir sorun yoktu. Fakat daha sonra sol göğsünde bir anda bastıran bir sızı ona ecel terleri döktürmeye başlamıştı. Göğüs kafesine ince ince işleyen bir sızı nefesini kesiyordu.

Şirkete doğru yol alırken nefes alışları hızlanmaya başlamıştı. Sanki bir kriz geçiriyormuş gibi hızlı nefesler alıyor, hiç olmadığı kadar çok terliyordu. Birkaç dakika sonra çektiği acı dozunu arttırınca inleyerek başını hafifçe öne eğdi. Sürücü koltuğunda hafif kambur bir duruş

sergilemeye başlamıştı. Elini kaldırıp kalbine bastırmak istedi lakin sol kolunda meydana gelen uyuşma buna izin vermedi. Sol tarafı felç geçirmiş gibiydi. Direksiyonu tutan parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı ancak yapamadı. Yine aynı şeyler oluyordu ama bu sefer çok daha şiddetliydi.

Duha direksiyon kontrolünü kaybetmemek için sağ elini kaldırıp direksiyonu sıkıca tuttu. Sol eli ise cansız bir şekilde direksiyonun üzerinde öylece duruyordu. Vücudu alarm vermeye başlayınca kontrolünü yitirip panik yapmaya başladı. Arabayı durdurmalıydı, hemen şimdi bunu yapmalıydı ama nasıl? Bacaklarını bile hissetmiyordu. Frene basamıyordu! Sol göğsüne üst üste yediği şiddetli darbelerle nefesi kesilince gözlerinin önü karardı.

Kulaklarında oluşan şiddetli basınç katlanılmaz bir çınlamaya dönüşürken arabanın içinde duyduğu tek ses kendi soluklarıydı. Başı gittikçe önüne düştüğünde dudaklarından acıyla karışık, "Ka-Kadem," ismi döküldü. Evet, öleceğini düşündüğü anda bile onu sayıklamıştı çünkü Duha olmayınca Kadem'i uzun süre yaşatmazlardı.

Evden ayrıldığında bile Duha onu koruması için adamlarını Kadem'in peşine takmıştı. Ölümden korkmuyordu ama ya Kadem, Kadem'e ne olacaktı? Kırmızı ışık yanıyordu ama Duha frene bile basamıyordu. Kendini zorladı ve kalan son gücüyle frene yüklendi. Bacaklarındaki hafif kıpırtıyı heba etmeyip frene basmıştı. Araba ani bir frenle yolun ortasında durunca başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini yumdu. Nefes nefese kalmıştı.

Göğsüne çöreklenip yer edinen acı yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı. Diğer arabaların çaldığı kornaları umursamadan kendine gelmeyi bekledi. Son zamanlarda bu ağrılar çok sık olmaya başlamıştı. Vücudundaki uyuşma nihayet geçmeye başlayınca rahat bir nefes aldı. Kendini toparlaması beş dakikadan fazla zamanını almıştı ve bu sürede arkasındaki arabaların çaldığı kornalar hiç susmamıştı. Duha biraz daha iyi hissettiği için bekleyen arabaları daha fazla meşgul etmedi. Kararını vermişti, hastaneye gidecek ve gereken testleri yaptıracaktı.

Duha özel bir hastanenin koridorunda düz bir şekilde ilerlemeye başamıştı. Sadece tek bir doktora güvenirdi ve o doktor burada çalışıyordu. oldayken doktoru arayıp geleceğini ona bildirmişti. Bugün burada yapracağı testlerin hiçbiri dışarı sızmamalıydı. Bir kadın çığlığı duyduğunda başını çevirip koridordaki kapılara baktı. Bir kadının acı dolu çığlığı kapalı kapıların arkasında duyulmuştu. Koridorun karşısında ona doğru "rüyen iki hemşirenin söylediklerini duydu.

Birbirlerine doğru yürüdükçe onların kendi aralarında konuştuklarını daha iyi duyuyordu. "Nereden nereye," diyordu hemşirelerden biri. önce çıktıkları odayı işaret edip, "Bir doktorun bu hâllere düşmesi çok trajik," diye üzgünce iç çekmişti.

Yanında yürüyen diğer hemşire, "Yaşadıkları kolay değil," dedi içli bir sesle. "Elay Hanım'ın başhekimin yeğeni olduğunu biliyor muydun? Geçen yıla kadar o da doktordu ama daha sonra mesleğini bıraktı."

Hemşire sır verir gibi yanındaki kadına yaklaştı ama sesi kısık değildi. "Duyduğuma göre on yedi yaşında âşık olup evlenmiş. On yıllık evliliğinde sadece üç kez hamile kalabilmiş. İlk iki gebeliği çok kısa sürdüğü için birçok tedavinin ardından üçüncü kez hamile kalmayı başarmış. Gebeliğin sekizinci ayına kadar bebeği korumayı başarmış fakat kocasının ihanetini duyunca olanlar olmuş ve o gece anne karnında bebeğin kalbi durmuş."

Hemşire, "Çok trajik," diye dudaklarını büzdü. "Elay Hanım bu olanlarda hep kendini suçladığı için bu hâlde. Sekiz aylık ölü bir bebeği kürtajla rahminden aldıkları esnada bir komplikasyon gerçekleşmiş. Kaybettiği bebeğinden sonra bir daha asla anne olamayacağını öğrenince Elay Hanım aklını yitirdi. Rıfat Bey yarın sabah onu bir kliniğe sevk edecek." Hemşirenin söylediklerine duyan Duha, empati yaparak tanımadığı bir kadına bile üzülmüştü.

Hemşireler onun yanından geçip giderken Duha'nın gözleri hemşirelerin çıktığı kapıyı buldu. Kadının hıçkırıkları kulağına geliyordu. Fazla üzerinde durmadan yoluna devam edecekti ki odadan bir şeylerin kırılma sesleri geldi. Normalde asla yapmayacağı bir şey yaptı ve merak duygusuna yenik düşüp kapıyı açtı. Odaya girince önce komodinin yanında kırılan vazoyu, hemen sonra da yere diz çöken bir kadın gördü.

Üzerinde hasta önlüğü olan kadın ağlayarak vazonun kırık parçalarını toplamaya çalışıyordu. Başını eğdiği için kızıl saçları yere doğru

sarkıyordu. Duha onun kesik kesik hıçkırıklarını dinlerken dayanamayıp, "İyi misin?" diye sordu. İyi olmadığı çok belliydi.

Kadın diz çöktüğü yerde başını kaldırmadan daha fazla ağlayıp, "E-evet," dedi titreyen bir sesle. Bir eline cam vazonun parçalarını biriktirirken yerdeki karanfillere uzandı. "Kocam göndermiş bana bunları. Karanfilleri sevdiğimi iyi biliyor." Kadının sesi yumuşak bir melodi gibiydi. Yağmurlu havanın dingin şırıltısı gibi insanın içini huzurla dolduruyordu. Duha onun sesini sevmişti çünkü nahif sesi içindeki kasveti dindirmeye başlamıştı.

Kadın bir elinde cam parçaları diğer elinde karanfilleri tutarak ayağa kalktı. "Şşş, korkma," diye fısıldadı titreyerek. Bunları söylerken Duha'ya değil, karnına bakıyordu. "Lütfen korkma," Yalvarmaya başladı. "Yoksa kalbin durur." Ağladığında Duha sertçe yutkundu. Hemşireler bebeği için öldü demişti.

Kadın hızlı adımlarla çöp kutusuna yürüdü ve elindeki şeyleri çöpe attı. Ellerini önlüğünün yanlarına silerek başını karnına doğru eğdi. "Her şey yolunda, anne iyi." Ağlarken gülmeye çalıştı. "Bak anne çok iyi, lütfen sen de iyi ol. N'olur sen de iyi ol." Elini düz karnına bastırınca Duha bu odadan çıkmak istedi. Bebeğinin artık onunla olmadığının farkında bile değildi.

Kadın ölen bebeğini bir şeylere ikna etmiş gibi derin bir nefes alıp başını kaldırınca, nihayet Duha onun yüzünü görebildi. Duha'ya bakarken korkusu gözlerinin mavisine yansıyordu fakat o, bunun farkında değildi. Kadın bir şeyler söylemek istiyordu lakin söylemekten çekiniyordu. Donmuş gibiydi. Duha'ya olan bakışları fazla garipti. Ürkerek kırpıştırdığı mavi gözleri bir mücevher değerindeydi. Saklı bir hüznün mavi kıyılara çarpması gibiydi gözleri. Biraz çekimser biraz da buruk.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar günlerdir doğru düzgün uyuyamadığını gösteriyordu. Solmuş bir ten ve o solgunlukta göze çarpan çiller. Kadın genel olarak güzeldi fakat Duha'yı etkileyen nasıl göründüğü değildi çünkü ondan daha güzel kadınlar da görmüştü. Rengin bile daha güzeldi. Fakat kadının sesi güzelliğini bile gölgede bırakıyordu. Az önce ölen bebeğiyle konuşurken Duha bir tek onun sesine konsantre olmuştu. Sesi rahatlatıcıydı.

Sadece biraz daha konuşmaya devam etmesini istiyordu. Evet, garip bir istekti onunkisi. Duha kadının bir kez daha konuşup bir şeyler söylemesini beklerken kadındaki değişikliğin de farkındaydı. Islak gözleri

irice açılmış, yüzü bembeyaz olmuştu. Korkmuş gibiydi. Dudaklarını aralayıp içine büyük bir nefes çektikten sonra Duha'ya baktı ve "Abi," diye fısıldadı yarı şaşkın yarı korku dolu bir sesle. Gözlerini kırpıştırdı ve ikinci kez, "Abi," deyince Duha afalladı. Abi mi?

Ne diyor bu kadın?

Kızıl kadın ona baktıkça gözlerindeki korku yerini mutluluğa bırakıyordu. "Yaşıyorsun." Bir mucize gerçekleşmiş gibi Duha'ya bakıyordu. "Ölmüştün ama yaşıyorsun." Dolu dolu gözlerle Duha'ya ellerini gösterdi. Ellerini öne doğru uzattı ve avuç içlerini gösterdi. "Sana dokundum, fazla soğuktun, evet, öldüğünü görmüştüm," diye hıçkırdı. Duha'ya doğru sarsakça bir adım attı. "Benim yüzümden öldüğünü görmüştüm." Sesi kendisini suçlar gibi çıkmıştı.

Duha artık kadının gerçekten aklını yitirdiğine ikna olmaya başlamıştı. Kadının söylediği şeyler onu rahatsız ettiği için artık bu odadan çıkmak istiyordu. Kadına göz ucuyla bakıp, "Abin değilim!" diyerek kapıya yürüdü. Bir deliyle uğraşmaktan daha önemli işleri vardı.

Odadan çıkmak üzereydi ki kadın hemen onun yolunu kesti. Nahif bedeni duvar gibi önünde dikilirken kollarını kaldırıp iki yana doğru açtı. Gözlerinin mavisi titreşirken, "Abi," dedi yumuşak bir sesle. "Beni tanımadın mı? Benim Elay, Elay Zemheri." Yolunu kestiği yetmezmiş gibi bir de onu akrabası olmaya zorluyordu!

Duha bir akıl hastasıyla uğraşmak istemediği için, "Abin değilim diyorum!" diyerek Elay'ı tersleyip kolunu sertçe tuttu. Onu yolundan kabaca çektikten sonra hemen kapıyı açıp dışarı çıktı. Bu kadın çıldırmıştı!

Kapının arkasından açıldığını duyunca asansöre doğru adımlarını hızlandırdı. Elay onun arkasından, "Abi beni bekle!" diye bağırınca âdeta koşarcasına asansöre yetişip düğmeye bastı. İnatla abisi olduğunu savunuyordu!

Asansörden içeri girdiğinde Elay'ın çıplak ayakla ona doğru koştuğunu gördü. Duha hemen düğmeye bastı. Kapılar kapanırken Elay'ın ağlayarak, "Abi!" diyen feryadını duydu. Başını iki yana sallayarak, "Abi gitme!" diye ona yalvardı. "Beni hiç bırakmayacağına söz vermiştin!" Kadının acı dolu çığlığını duyduğunda kapılar kapanmıştı.

Onun abisi değildi.

Bir daha asla görmeyeceği bir kadına abilik yapacak da değildi.

Üstelik aralarında da fazla yaş yok gibiydi, ne abisi!

Karun masaya doğru eğilip yeni tesisin projesini incelemeye başlamıştı fakat aklı iş dışında her şeyle meşguldü. Bige'nin Azap Tarikatı'nın bir üyesi olup olmadığından emin değildi. Şeytanın elçileri olan o tarikatın karısıyla ne gibi bir bağı vardı? Carlos itinin simgesi olan bir kurdeleyi neden saçında taşıyordu? Bu kadınla ilgili cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Dün o kadar baskı yapmasına rağmen o lanet kadın cevapların hiçbirini ona vermemişti!

Bige şu anda müştemilatta Karun'u nasıl aptal yerine koyduğunu düşünüp eğleniyor olmalıydı! Birçok şey saklıyordu fakat sorulan sorulara asla cevap vermiyordu! Kenan'ın, "Hâlâ Azap Tarikatı'nı mı düşünüyorsun?" diyen sesini duyunca masadaki projeye bakmayı bıraktı.

"Düşündüğüm tarikat değil," diyerek masadan uzaklaştı. "Asıl düşündüğüm Carlos. O piç hayalet gibidir, adı var ama kendisi yok. Tarikatın üyelerinden başka kimse onu görmedi, biz bile neye benzediğini bilmiyoruz. Testleri geçen tüm üyelere siyah kurdeleyi bizzat kendisi takıyor." Gözleri Kenan'ın dalgın gözleriyle kesişti. "Saka içimizde onu gören tek kişi olabilir."

Kızı zorla kendi tetikçilerinden biri mi yaptı yoksa ona mı çalışıyor, işte bunu bilmeliydi. Her iki durumda da Saka o tarikattan sadece ölerek çıkabilirdi. "Kenan," diye ona doğru yürüdü. "13 Haziran'da tam olarak ne yaşandı?" Adamlarının ona sunduğu bilgiler aradığı cevaplar için yeterli değildi.

Kenan oturduğu koltuktan kalkıp derin bir nefes aldı. "Soykırım," dedi kederli bir sesle. "Asker ailelerine yönelik başlatılan bir soykırımın ilk tohumları 13 Haziran'da atıldı." Bu kadarını Karun zaten biliyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Karun'un gözleri pencereden dışarıya oyalandı. "Peki, Saka o katliamdan nasıl kurtulmayı başardı?" Patlamanın büyüklüğü devasaydı. Karun yaşanan bu olayı o dönem duymuştu. Uzun süre gazete başlıklarını ve haberleri süsleyen sarsıcı bir olaydı. Adana'da yaşanan bu olay Türkiye'nin bağrına düşen bir ateş gibiydi.

Depodaki cephanenin büyüklüğü ve ele geçirilen patlama noktaları akıllara durgunluk veren türdendi. O patlayıcıların rotasını gösteren planı askerî kuvvetler ele geçirmeyi başarmıştı. Hastaneler, karakollar ve camilerde patlatılacak birçok mühimmatı küçük bir kız çocuğu tek başına durdurmuştu. Yıllar önce Karun ileride o kız çocuğuyla evleneceğinden habersiz onun haberlerini okumuştu. Gazetelere konu olan fotoğrafına bakmış ve 13 HAZİRAN'IN ÇOCUK KAHRAMANI! başlığı altındaki haberleri okumuştu.

Okuduğu haber küçük bir kız çocuğuna aitti ve kendisi de o yıllarda henüz bir çocuktu. Devasa bir patlamada hayatta kalan tek çocuğun fotoğrafına hayranlıkla baktığını hatırladı. Büyük bir suikastı önlediği için herkes gibi Karun da o dönem onunla gurur duymuştu. Ve şimdi o çocuk büyüyüp onun karısı olmuştu. Kaderin işleyişi gerçekten çok farklıydı.

Kenan bu tatsız konuyu kapatmak istedi fakat aklını kurcalayan bir diğer konu da fazla can sıkıcıydı. "Serhat Yılgın'ı hiçbir yerde bulamıyoruz," dediğinde Karun'un kaşlarını çattığını gördü. "Er veya geç ortaya çıkacaktır." Onu rahatlatmaya çalıştı. "Karısıyla bile doğru düzgün iletişim kurmuyor. Zaten kadının da akıl sağlığı pek iyi durumda değil. Olanlardan sonra kadının amcası onu buraya getirtmiş ama Elay, kocasına açtığı boşanma davasını bile unutacak kadar şuurunu yitirdi." Kenan, Serhat'ın yerini öğrenmek için Elay'ı hastanede ziyaret etmişti fakat Elay, yaşadığı ihaneti bile hatırlamıyordu.

Karun er veya geç Serhat'ı bulacağını biliyordu ama geç bulacak olması onu deli ediyordu. Adını kullanarak onu evlendiren o adamı bulup ölümlerden ölüm yaşatmak istiyordu. Bugün olmasa bile başka bir gün mutlaka onu bulacaktı! Başına sorunlu bir kadını bela etmenin hesabını ona verecekti! Çalışma odasının kapısı destursuzca açıldı ve içeriye Rengin girdi. Ona gülümseyen kadın, "Selam," deyince verdiği selamı başını hafifçe sallayarak aldı. Bugün her zamankinden daha neşeli görünüyordu.

Rengin normalde pek makyaj yapan biri değildi çünkü doğal bir güzelliği vardı ama bugün makyaj yapmıştı. Güzelliğine güzellik katmış gibiydi. Kısa saçlarını saç kremiyle arkaya doğru tarayarak güzel yüzünü ortaya çıkarmıştı. Kulaklarındaki kocaman halka küpeler dışında hiç aksesuar takmamıştı. Beyaz, mini straplez elbisenin içinde bir melekten farklı değildi. Ateşli bir melek.

Karun onu çok az böylesine bakımlı görürdü çünkü Rengin genelde rahat giyinmeyi severdi. İtiraf etmek gerekirse rahatından ödün vermeyen doğal kadınları daha ilgi çekici bulurdu. Rengin onun baş belası karısı gibi değildi fakat şu anda ondan farkı yoktu. Üstelik henüz öğle saatleriydi, yani birlikte akşam yemeğine veya herhangi bir davete katılmayacaklardı.

Kenan'ın Rengin'i görünce yine suratının değiştiğini fark etti. Rengin içeri girdiği an tüm keyfi kaçmış gibi suratı asılmıştı. Rengin'e bir kez bile bakmadan Karun'a dönüp, "İnşaatın mimarlarıyla görüşeceğim," derken sıkıntılı görünüyordu. "Akşam yemeğine iş ortaklarımızdan İnanç Bey'in karısıyla geleceğini unutma." Kenan bunları söyledikten sonra kindar bakışlarını Rengin'e dikti. "Karınla tanışmak istediklerini özellikle belirttiler." Rengin'in çattığı kaşları bir nebze olsun Kenan'ın keyfini yerine getirmişti.

Kenan odadan çıkınca Rengin onun arkasından bakıp, "Bunun nesi var?" diye sordu. "Son zamanlarda bana karşı olan tutumunu hiç beğenmiyorum."

Karun omuz silkerek koltuğuna oturdu. "Bu aralar işler yoğun, ondandır." Rengin'i avutmak için bunları söylemişti ama Kenan'ın Rengin'e karşı olan düşmanca tutumun farkındaydı.

Karun açık bir şekilde gözleriyle Rengin'i süzdü. Saçlarından başlayıp ayağındaki ince topuklu ayakkabıya kadar onu izledi. "Bugün neden bu kadar güzelsin?" dediğinde Rengin güldü. Başka bir kadın olsaydı *normalde güzel değil miyim?* derdi ama Rengin, Karun'un kendince ona iltifat ettiğini biliyordu.

Karun'a doğru yürürken bakışları cilveliydi. "Senin için hazırlandım." Gözlerini süzerken fazla ayartıcıydı. "Belki işlerine ara verip benimle dışarıda biraz zaman geçirirsin." Elbisenin dar eteğini kalçasının altına kadar toplayıp Karun'un kucağına oturdu. Çıplak bacaklarını iki yana açarak Karun'un kucağında kendine yer edinmişti.

Ellerini Karun'un omuzlarına koydu ve onun gözlerine bakarken şuh bir sesle, "Belki de dışarı çıkmak yerine burada biraz eğlenebiliriz," diye fısıldadı. Kışkırtıcıydı.

Karun düz bir şekilde ona bakıyordu ve bakışları bu konudaki isteksizliğini gizleyemiyordu. "Katılmam gereken önemli bir toplantı olduğu için şirkete gitmeliyim." Onu gücendirmemeye çalışarak bakışlarını yumuşattı. "Başka zamana ertelesek olmaz mı?"

Rengin sinirlenmeye başlamıştı ama bunu ona yansıtmak istemedi. Kışkırtıcı bir elbiseyle onun kucağına oturmuş ve omuzlarını tutup yavaşça ona masaj yapıyordu. Fakat Karun'un elleri olması gerektiği gibi Rengin'in kalçasında veya belinde değildi. Elleri iki yanında koltuğun kenarlarında öylece duruyordu. Yine ve yine ona dokunmaktan kaçınıyordu!

Kırılmış gibi Karun'a bakıp, "Neden sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun," diye sordu küskün bir suratla. Onun omuzlarındaki ellerini işaret etti. "Ne zaman dokunsam kaskatı kesiliyorsun." Rengin bu tatsız tepkinin kendine özel olmadığını iyi biliyordu çünkü onu çok uzun zamandır tanıyordu. Karun'un Rengin'den önceki sevgilisiyle de böyle donuk ve hissiz bir ilişkisi vardı.

O yıllarda ikisini uzaktan izler ve ilişkilerini sorgulardı. Çünkü Karun o kadının yanında da fazla ciddi ve soğuk olurdu. Onu asla aldatmazdı ancak gereken ilgiyi de yeteri kadar göstermezdi. Aynı şeyler Rengin ile de yaşanmaya başlayınca Karun'un kendi ilişkilerinde fazla mesafeli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de karakteri böyleydi.

Rengin onun kucağından kalkacağı esnada Karun onun belini tutarak durdurdu. Nişanlısının güzel gözlerine bakarken, "Sorun sen değilsin," dedi sıkkın bir sesle. "Her zamanki gibi kafam işlerle meşgul." Onu kırmak istemediği için bir elini Rengin'in çıplak bacağına koydu. Onu izleyen kadına gülümsemeye çalışarak, "Ama yanımda olman aklımı işlerden uzaklaştırıyor," dedi ve nişanlısına istediğini vererek elini eteğinin altına kaydırdı.

Daha Rengin yeni yeni gevşemeye başlamışken, "Bu akşam malikânede olmamalısın," deyince Rengin tekrar gerildi. Onu sakinleştirmek istercesine parmaklarını bacağının iç tarafına usulca sürttü. "İnanç, yatırımcılarımızdan biri olabilir ama bir kadından daha fazla dedikoducu."

Rengin'e doğru uzanıp ince boynuna küçük bir öpücük kondurdu. "Hem karımla hem de nişanlımla aynı masaya oturamam ve İnanç'ın gelmesinin nedeni karımla tanışmak."

Rengin onu iterek kucağından atladı. "Karın mı?" diye sorarken hayretler içinde kalmıştı. İnce kaşlarını çatarken sinirden alt dudağını ısırıyordu. "Onu sahiplenir gibi karım deme çünkü aynı anda hem bir karın hem de nişanlın olamaz!" Bige denen o sürtükten nefret ediyordu.

Karun ayağa kalkıp onun karşısında durdu. Rengin'in çenesini tutup başımı kaldırarak sinirli yüzüne baktı. "Rengin ben evliyim," deyiverdi

birdenbire. "Saka'ya karşı içimde zerre kadar sevgi yok ama bu onunla evli olduğum gerçeğini değiştirmez. Sevmediğim bir kadınla evli olduğum için sevdiğim kadına doğru düzgün dokunamıyorum." Yaşadığı bu saçmalığın öfkesi damarlarında dolaşırken nefesini sertçe verdi. "Bu evlilikten kurtulana kadar bana yardımcı olmalısın." Bige yüzünden Rengin'i kaybetmek istemiyordu. Alıştığı düzenin bozulmasından hoşlanmazdı.

Rengin'in de artık sabrı tükenmek üzereydi. "Bu çarpık ilişkiden sıkılmaya başladım, Karun." Karun'un elini çenesinden iterek ondan uzaklaştı. Gözlerindeki kırgınlığı gizlemeden Karun'a son kez baktı ve "Kendine gel artık," dedi onu ikaz ederek. "Son zamanlarda beni kaybedecek çok fazla şey yapıyorsun!" Bunları söyledikten sonra çalışma odasından çıktı. Onun arkasında bakan Karun, Rengin'in haklı olduğunu biliyordu. Bir kadının kolay kolay kabul etmeyeceği şeyleri Karun yüzünden yaşıyordu.

O baş belası kadın bir an önce hayatından çıkmalıydı!

Hava karardığında malikânede akşam yemeği için gereken her şey hazırlanmıştı. Kardeşi Çağıl her zamanki gibi bu geceyi de malikânenin dışında geçirecekti. Diğer kardeşi Levent ise arkadaşlarıyla bir partideydi. En azından bu gece ona sorun çıkarmak için burada değillerdi. Şu an için tek sorunu inatçı karısıydı. İnanç ve karısı birazdan gelirdi fakat haber göndermesine rağmen Bige hâlâ müştemilattan çıkıp malikâneye gelmemişti.

Onu akşam yemeği için ikna edecek olmasından nefret ediyordu ama iş ortakları tarafından küçük düşmek istemiyorsa bunu yapmalıydı. Bu yüzden müştemilata doğru yürürken oldukça sinirliydi. Onun ayağına gidiyordu! Karun müştemilata yaklaşmıştı ki Bige'yi gördü. Ağaçların içinden çıkan kadın akşam yürüyüşünü tamamladığı için bu tarafa geliyordu. Tuhaf bir kadındı. Sabah erken saatlerde uyanıp bir saati geçkin yürürdü.

Aynı zamanda akşam yürüyüşlerini de aksatmazdı. Yemeklerini dakikası dakikasına aynı saatlerde yer, düzenli bir programa bağlı yaşardı. 13 Haziran'dan dolayı on üç sayısını takıntı hâline getirmişti ve bazı tuhaf batıl inançları vardı. Öpmesi için Karun'a diğer yanağını uzatacak kadar çılgın bir kadındı. Orada ona küçük çaplı bir şok yaşattığını kabul ediyordu ama eğlendiğini de inkâr edemezdi.

Öte yandan şu anda olduğu gibi hep fazla iddialı ve cüretkâr giyinirdi. Güzel görünmek için kendi rahatından ödün veren kadınlardan olduğu çok açıktı. Üzerinde derin yırtmacı olan kırmızı bir elbise vardı. Elbise kısa kollu ve bisiklet yaka olduğu için bu kez göğüs dekoltesi yoktu. Fakat bu sefer de derin yırtmacından dolayı bacağını açıkta bırakmıştı. Sinir bozucu bir şekilde dekolte giymeyi seviyordu.

Saçları bağlıydı ve hep olduğu gibi makyajı yine yüzündeki yerini koruyordu. Boynundaki yakut bir mücevheri çok güzel taşıyordu. Bu sabah dışarı çıkıp kendine birkaç mücevher aldığını adamları ona rapor etmişti. Bige bu tür gösterişli şeyleri seviyordu.

Karun onun ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları görünce yüzünü buruşturdu. En azından bahçede yürüyüş yaparken daha rahat bir şeyler giyebilirdi. Evdeyken bile önemli bir davete katılacakmış gibi hazırlanması can sıkıcıydı. Rengin'in doğallığının yanına bile yaklaşamazdı.

Bige sinir bozucu kocası tarafından eleştirel bir şekilde izlenildiğini görünce, "Karun Bey," dedi bir çocuğun yaramazlığıyla. "Sizi sarayınızdan çıkartıp bu köhne yere getiren sebep nedir? Birkaç kilometrelik yolu aşmak kolay olmasa gerek."

Karun başını çevirip geldiği yönü işaret etti. "Malikâne ve müştemilat arasında bir kilometre mesafe var." Bu konuya bir açıklık getirdi çünkü daha önce de Bige'yi birkaç kez bu konuda şikâyet ederken görmüştü.

Bige ona çok uzakta gibi görünen malikâneye baktı. Aradaki mesafe artık gözünü nasıl korkutmuşsa bir kilometrelik yolu daha fazla görüyordu. "Yine de çok uzak." Mesafelerle ilgili bu gereksiz konuyu kapatıp Karun'a doğru döndü. "Neden buradasın?" Aslında onun neden burada olduğunu çok iyi biliyordu.

"Akşam yemeğinde bana eşlik etmelisin." Karun onun yırtmacından görünen bacağını işaret etti. "Gerçekten bu gerekli miydi?" Biraz daha mütevazı giyinebilirdi.

Bige başını eğip bacağına baktı. Bu dekolte onun için yeterli değildi ama bunu Karun'a söylemedi. Umursamaz bir tavır takınarak

dudaklarını büzdü. "Üzgünüm." Karun'u kıvrandırmaktan zevk alır gibi inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Akşam yemeğinde sana eşlik etmek isterdim ama programım fazla dolu."

Karun'un kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırmasını izledi. "Yoğun olan programınız hakkında aydınlatın beni Bige Hanım." Mavi gözleri tüm gün aylaklık yapmak dışında ne işi olduğunu sorguluyordu.

Bige'nin düşünürcesine ona baktığını görünce hiç konuşmadan sunacağı bahaneyi beklemeye başladı. Gözlerinin kahvesi yine haylazca ona bakıyor, bir bahane bulamadıkça kırmızı rujlu alt dudağını beyaz dişlerinin arasına alıp eziyordu. Derin yırtmaçlı bir elbisenin içindeyken dudaklarını ısırması fazla müstehcen bir görüntü sunuyordu. Karun terlemeye başlamış gibi kravatını çekiştirip gevşetti ve Bige'ye ters ters bakmaya başladı. Bunu bilinçli mi yapıyordu?

Önce masanın altına girip yaptıkları, şimdi de ısırdığı dudakları. Bu kadın hiç rahat durmuyordu!

Bige'nin, "İyi misin?" diyen sesini duyunca gözlerini onun dudaklarından çekti. Karısı neyi olduğunu anlamak ister gibi uzun kirpiklerini kırpıştırarak ona bakıyordu. "Kalp krizi falan mı geçiriyorsun?" Paniklemiş gibi gözlerini büyüttü. "Nefes alışların bir anda hızlandı sanki." Bunu ciddi bir ifadeyle sorunca Karun onun zeki mi yoksa tam bir aptal mı olduğunu merak etti.

Dışarıdan bakıldığında Bige hafif meşrep bir kadın izlenimi oluşturuyordu ama gerçekte bazı konularda çok saf gibiydi. Daha birkaç gün öncesine kadar Karun onun erkeklerin yatağını süsleyen bir kadın olduğuna emindi. Böyle düşünmesine bir nevi Bige sebep olmuştu çünkü hem giyim kuşamıyla hem de Serhat hakkındaki suskunluğuyla Karun'a böyle düşündürtmüştü. Fakat Bige'nin sarhoş olduğu gece onun hakkındaki tüm ön yargıları kırılmıştı.

Bir yanı onu ağır bir şekilde itham ettiği için ona karşı suçluluk duyuyordu fakat diğer yanı susarak bütün bunları hak ettiğini düşünüyordu. Çünkü Karun onun hakkında herhangi bir yargıda bulunmadan önce ona kendini ifade etmesi ve gerçekleri anlatması için bir şans vermişti. Bige'nin sarhoşken anlattığı şeyleri hatırlamadığını biliyordu ama artık Karun gerçekleri öğrenmişti.

"İyiyim." Homurdanır gibi bir ses çıkartıp yemek konusunda şansını tekrar denedi. "Bu gece için yemekte bana eşlik etmelisin."

Bige rahatça omuz silkti. "Rengin eşlik etsin."

"Yemekte karım bana eşlik etmeli ve Rengin karım değil!" Bilerek ona zorluk çıkartıyordu.

Bige atkuyruğu yaptığı saçını önüne çekerek saçlarının ucuyla oynamaya başladı. Bunu yaparken Karun'a özellikle bakmıyordu. "Bilemiyorum, belki beni ikna edersen yemeğe katılabilirim." Şımarık kız çocukları gibi davranmaya başlayınca Karun biraz daha dişlerini sıktı. Her an vahşi hayvanlar gibi hırlayıp bu kaçık kadına saldırabilirdi.

Birkaç kez derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı. "Ne istiyorsun?"

Bige saçlarının ucuyla oynamayı bırakıp başını kaldırdı ve kafasını omzuna doğru eğdi. "On üç gün boyunca her sabah bana bir tane eflatun rengi boya kalemini getireceksin. Tam saat altıda burada olacak ve boya kalemini bana vereceksin." Karun afalladı. Boya kalemi mi? Bu ne garip bir istekti böyle. İstese kutusuyla sipariş edebilirdi. Ayrıca yine sikik on üç sayısı karşısına çıkmıştı!

İlgisiz görünmeye çalışarak dil ucuyla konuştu. "Bizim çocuklara söylerim, senin için kolisiyle getirir."

Bige kaşlarını çatarak küçük bir çocuk gibi inat etti. "Ya sen getireceksin ya da akşam yemeğine gelmem!"

"Bağırdığını sandığında bile aslında yeteri kadar bağırmadığının farkında mısın?" Karun'un bir anda söyledikleriyle Bige susup onun yüzüne aval aval baktı. Kocası başını usulca sallayıp, "Bağırdığını sandığın zamanlarda bile aslında sesin sadece birkaç oktav yüksek çıkıyor," dediğinde karısının şaşkın yüzü onu güldürebilirdi. Gözlerini irice açmış ona bakıyordu. Büyük ihtimalle durduk yere neden böyle bir şeyden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

Karun aralarındaki son adımı da kapatıp onun üzerine eğildi. Bu yakınlıkta bile Bige'nin bahar çiçeklerini andıran sofistike kokusu burnuna geliyordu. Başını biraz daha eğdi ve onun gözlerinin içine bakarak, "Çığlık atmayı öğren," diye fısıldadı. "Sesin yüksek çıktığı sürece birileri seni duyar." Bige'nin hipnoz olmuş gibi başını sallaması tebessüm etmesini sağladı. En azından arada söz dinliyordu.

Karun tekrar ondan uzaklaşıp malikânenin olduğu tarafı işaret etti. "İnanç çoktan gelmiştir. Benimle gelirsen yarın sabah saat tam altıda ilk boya kalemini getirmek için burada olacağım." Bunları söylerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Bu inatçı kadını ikna etmek için on üç gün boyunca sabah saat altıda uyanabilirdi.

Bige istediğini almanın sevinciyle onun yanına gitti. İkisi tam yürüyecekti ki Bige, "Bekle," diye onu durdurdu. Sağındayken yürüyüp Karun'un sol tarafına geçti ve başını kaldırıp ona baktı. "Artık gidebiliriz."

"Soluma geçince ne oluyor?"

Bige bir gizemin kapılarını onun için aralar gibi dibine kadar girip kısık bir sesle konuştu. "Solda kalbin var."

Karun ona uydu ve burada yalnız olmalarına rağmen tıpkı onun gibi kısık bir sesle, "Bana biraz daha bilgi verebilir misin?" diye sordu. Kendini küçük bir çocukla muhabbet eder gibi hissetmeye başlamıştı. Karşısında yaramaz bir kadın vardı ve onu konuşturmak için ona uyuyordu.

Bige onun sol göğsünü işaret parmağıyla gösterip, "Solda kalbin var," dedi bir kez daha. "Evli bir kadın kocasının solunda yürümeli yoksa uğursuzluk getirir," dediğinde Karun onun gerçekten bu tür şeylere körü körüne inandığını anladı. Bige kocakarı saçmalıklarını fazla ciddiye alıyordu.

"Hımm." Bu tür şeyleri saçma bulduğunu gizleyerek büyük bir ciddiyetle başını ağır ağır salladı. "O zaman durduk yere uğursuzlukları üzerimize çekmeyelim." Yürümeye başladı, Bige de onun solunda yürüyordu. En azından onu yemeğe ikna etmişti. Bu akşam için başka bir şey düşünmek istemiyordu.

"Başka var mı böyle garip inançların?" diye sordu. Hepsini önceden bilirse kalabalık bir ortamda Bige onu rezil etmeden gereken önlemleri alırdı.

"Var ama sana söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü senin yüzünden beni dövdüler." Karısının küskün sesiyle başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. Bige dümdüz bir şekilde tam karşısına bakarken somurtuyordu. "O adamlar karnıma karnıma vurdu benim!" Adımlarını hızlandırarak Karun'u geçince Karun, az kalsın kahkaha atacaktı. Onun başına gelenler komik değildi ama Bige'nin bunu anlatma şekli fazla komikti.

Karnıma karnıma mı?

Ona vuranların hepsini bulup ecdadını bellemişti ama Bige bunu bilmiyordu. "Saka." Arkasından onu takip ederken gülmemeye çalıştı. "Kocanın solunda yürümen gerekmiyor muydu?" Sesi eğlenir gibi çıkmıştı.

Bige arkasını dönmeden hızlı adımlarla önde yürürken, "Zaten solunda yürüyorum!" dedi. "Önündeyim ama solunda ilerliyorum!"

Karun'un gözleri hınzırca giden karısını izlerken adımlarını yana doğru, yani sağına kaydırdı. Şimdi karısı onun sağ tarafında ilerliyordu. Arkasından yine, "Saka," diye seslendi. "Bence benim sağımdasın. Bir kontrol eder misin?"

Bige durup başını arkaya doğru çevirince sinirden kaşlarını çattı. Artık onun sağındaydı! "Rahat dur!" Onu deli eden kocasını azarladı. "Senin yüzünden gecenin sonuna kadar tüm felaketleri üzerime çekmek istemiyorum." Hemen adımlarını kaydırarak tekrar Karun'un soluna geçti.

Fakat Karun da ikinci kez onu sağına alacak şekilde yana kaydı. Aralarında on adım varken ve karşı karşıya dururken Karun'un bu son yaptığıyla Bige yumruklarını sıkarak, "Sanrı!" dedi küfreder gibi. "Sen canımı sıkan bir kâbustan başka bir şey değilsin!"

Karun bıyık altından gülerken ifadesini düz tutmaya çalıştı. "Bitti mi?" Başıyla sol yanındaki boşluğu işaret etti. "Şimdi uslu bir Saka ol ve kocanın solunda yürü." Bige'yi taklit ederek sesine biraz gizem kattı. "Gece yarısına kadar uğursuzluk getirmek istemeyiz, değil mi?" dediğinde Bige'nin küplere binmiş sinirli suratı ona yüksek sesle kahkaha attırabilirdi. Onunla uğraşırken eğlendiğini inkâr edemezdi.

Bige küçük bir çocuk gibi âdeta ayaklarını yere vura vura onun yanına geldi ve sol tarafında durdu. Başını kaldırıp Karun'a ters ters bakınca Karun, gülüşünü ona göstermemek için başını diğer tarafa çevirdi. Huysuz kadın. Somurtkan karısıyla birlikte malikâneye doğru yürürken yüzündeki gülümsemenin farkında bile değildi.

Bahçeye kurulmuş yemek masasında akşam yemeği yenilmişti. Yemek Bige için sessizlik içinde geçmişti ama yemek boyunca Karun'un öfkeli bakışlarının hedefi olmuştu. Bige ona yasaklanan malikâneye

girmeyeceği konusunda ısrar edince Karun mecburen yemeği bahçeye hazırlatmıştı. Bige'nin son dakikada ona yaptığı bu emrivakiyle tüm gece burnundan soluyup durmuştu. Rengin şaşırtıcı bir şekilde ortalarda görünmüyordu. Karun bu gece için onu yemekten muaf tutmuştu. Rengin'in şu anda bir yerlerde sinirden deliye döndüğünü düşündükçe Bige'nin keyfi daha çok yerine geliyordu.

Eğer o kadın Bige hakkında o röportajı yapmasaydı Bige de ona karşı bu kadar bilenmezdi. Şimdi bahçedeki harika ışıkların altında rahatça akşam yemeğini yiyordu. Karun'un misafirleri umduğu gibi çıkmamıştı çünkü İnanç Bey altmışlı yaşlarında yaşlı ama genç görünmek için kafasındaki tüm beyaz saçları tıraş eden çapkın bir adamdı. Zayıf biri olmasına rağmen takım elbisenin içinde oldukça şık görünüyordu. Bige'yi asıl şaşırtan şey İnanç Bey'in genç karısıydı. Kadın Bige'den bile daha gençti.

Bige onun on dokuz veya yirmi yaşında olduğuna emindi. Tuğçe denen kadın esmer güzeliydi fakat yanlış bir eş seçiminde bulunmuştu çünkü kocası onun babası yaşındaydı. Yemek boyunca yaşlı kocasıyla flört edip iğrenç imalarda bulundukça Bige'nin midesi bulanmıştı. Aralarında bu kadar yaş farkı varken evlenmiş olmalarının nedeni aşk olamazdı. İnanç Bey'in parası için onunla evlendiğine yemin edebilirdi. Bige'ye göre aşkın da bir yaşı olmalıydı. Bir ayağı çukurda yaşlı bir adamın on dokuzluk çıtır karısı olmasının nedeni aşk olamazdı.

Herkes yemeğini yiyip arkasına yaslanırken Bige çatal ve bıçakla tabağındaki inatçı eti kesmeye çalışıyordu. Karşısında duran adamın onu izlediğinin farkında bile değildi. İnanç Bey, "Karın hep böyle sessiz midir, Karun?" diye ona takıldı. "Anlaşılan masadaki etleri bizden daha ilgi çekici buluyor." İnanç hayatında görmemişti böylesine bir et canavarını. Kadın üçüncü tabağı istemişti.

Karun tabaktaki et dışında masadaki herkesle iletişimini koparan kadına baktı. Acaba onu utandırdığının farkında mıydı? Daha sonra da istediği kadar yiyebilirdi ama şimdi karısı olarak misafirlerine gereken ilgiyi göstermeliydi. "Saka." Kibar ama soğuk bir sesle onu kendine getirmeye çalıştı. "Henüz doymadın mı?"

Eğer düzenli olarak spor yapan biri olmasaydı şu ana dek çoktan şişman bir kadına dönüşmüştü. İşin sinir bozucu tarafı masada bu kadar çeşit yemek varken bir tek et yiyordu. Tıpkı kahvaltıda etli ekmek veya kıymalı börek yemesi gibi. Evet, adamları Bige ile ilgili her şeyi ona rapor ediyordu. Bu kadın üst üste üç öğün et yiyen bir etoburdu.

Bige çatal ve bıçağı zarifçe masaya bıraktı. Uzanıp masadaki peçetelerden birini aldı ve rujunu taşırmadan yavaşça dudaklarını sildi. Daha sonra karşısında oturan İnanç Bey'e bakıp hafifçe gülümsedi. "Affedersiniz." Gururlu ama mağdur bir şekilde kaşlarını büktü. "Kocam beni cezalandırmak için birkaç gün boyunca aç bıraktığı için biraz ölçüyü kaçırdım," dediği an Tuğçe Hanım afallarken İnanç'ın şaşkın gözleri Karun'u bulmuştu. Karısını aç mı bırakıyordu?

Uğursuz kadın yine yapmıştı yapacağını!

Karun içten içe delirirken Kenan keyifli bir şekilde içkisini yudumlayıp bu konunun nereye gideceğini izlemeye başladı. Karun elindeki kadehi sıkıyordu ve öfkesini misafirlerinden gizlemeye çalışıyordu. "Karım şaka yapmayı çok sever," dedikten sonra başını çevirip tehditkâr bakışlarını Bige'ye dikti. "Anlaşılan yine haylazlığı üzerinde."

Bige ondan korkmuş gibi yaparak irkildi. "Kızdın mı?" Olayın iç yüzünü bilmeyen herkes onun Karun'dan şiddet gördüğünü düşünüyordu çünkü böyleymiş gibi davranıyordu! Karun hayretler içinde kalarak Bige'nin sandalyesine sinmesini izledi. "Çok özür dilerim, beni aç bıraktığını onlara söylememem gerekiyordu. Masada konuşmayı da yasaklamıştın, değil mi?" Sesi kısık çıkarken gözleri doldu. "Yine bana vuracak mısın?" Duyduklarıyla Karun şoke olarak bu akıl hastasına bakakaldı. Gözlerine biriken bu yaşlar da neyin nesiydi!

Tuğçe Hanım bembeyaz olmuş bir suratla, "Size vuruyor mu?" diye sorunca Bige elleriyle kollarını sıvazladı.

"Sadece görünmeyecek yerlerime vuruyor." Daha sonra pot kırmış gibi hemen eliyle ağzını kapatıp, "Hayır, hayır, bana vurmuyor," dedi korkuyla. Ağzından bir gerçeği kaçırmış gibi davranıyordu. Karun onu şaşkınlık içinde izliyordu. Rol yapma yeteneği müthişti!

Masada gözle görülen bir gerginlik oluştuğunda İnanç Bey genç karısını bu trajediden kurtarmak ister gibi, "Geç oldu, biz artık kalkalım," dedi ama gözleri kınarcasına Karun'un üzerinde oyalanıyordu. "Yemek için teşekkürler."

Bige iyice paniklemiş gibi yaparak, "Lütfen gitmeyin," diye onlara yalvardı. "Biraz daha kalın. Şimdi giderseniz gece istediği gibi sonlanmadı diye kocam hazretleri beni bir sandalyeye bağlar ve yine eline bir sopa alıp bana vurur." Gözlerinden bir damla yaş akarken dudakları titredi ve yardım ister gibi İnanç Bey'e baktı. "Karnıma karnıma vuruyor."

Kenan gülüşünü saklamak için başını eğerken Karun çıldırıyordu. Sinirli bakan gözleriyle âdeta Bige'yi öldürüp mezarına toprak atıyordu. O depoda yaşadıklarının intikamını ondan alıyordu! Yemeğe katılmayı kabul ettiğinde altından böyle bir şey çıkacağını anlamalıydı!

Karun herhangi bir açıklama yapmak yerine İnanç'a bakıp düz bir sesle konuştu. "Neden biraz atış talimi yapmıyoruz? Uzun zamandır eline silah almadığına eminim." Dikkatleri lanet karısından uzaklaştırmalıydı.

Bige dehşete kapılarak gözlerini kocaman açtı ve ona döndü. "Bizi vuracak mısın?"

Karun dişlerinin arasından kısık bir sesle, "Biraz daha bunu sürdürürsen sadece seni!" deyince Bige başını ona doğru uzattı. "Ben ne yaptım şimdi?" Bir de masumu oynuyordu.

Karun her an onun boğazını sıkıp onu boğacakmış gibi bakıyordu. Sakin görünebilirdi ama içten içe çıldırıyordu. "Her ne yapıyorsan kes şunu!" diye onu uyardı. Diğerleri duymasın diye kısık bir sesle konuşuyorlardı.

Bige biraz daha ona yaklaşıp sinsice sırıtarak Karun'un gözlerine baktı. "Bir şartla."

Karun masadakileri kontrol edip tekrar ona döndüğünde sinirden çenesi seğiriyordu. "Yine ne istiyorsun?"

Bige gülümsedi. "On üç gün boyunca her gece saat tam onda müştemilata benim için bir avuç toprak getireceksin." Karun artık ciddi ciddi onu bir deli olarak görmeye başlamıştı. İstekleri akılalmaz şeylerden ibaretti!

"Bahçenin her yeri toprak dolu!" Sinirden masadaki elini sıkarken tersler gibi konuştu. "İstediğin kadar alabilirsin!"

Bige masadakilere dönüp onlara kocaman gülümsedi. "Size kocamın beni nasıl aşağıladığını anlatmış mıydım? Bir seferinde bana metres..." demişti ki Karun dişlerinin arasından, "Tamam!" diyerek onun şartını kabul etti. Sırf rahat dursun diye Bige şu anda ne istese yapacaktı!

Bige istediğini alınca keyifle gülümseyip konuklarına baktı. "Hadi o zaman gidip atış talimi yapalım." Gözleri Tuğçe'yi buldu. "Daha iyi bir fikrim var. Eşlerimiz bizi izlesin, biz ikimiz atış yapalım. Hatta ortaya bir bahis de koyalım, ne dersiniz?" Ortaya attığı bu fikir misafirlerini heyecanlandırmıştı.

İnanç Bey'in bakışları karısını buldu, gözlerindeki keyifli ışıltı Tuğçe Hanım'ın bu konuda oldukça iyi olduğunu gösteriyordu. Kırışıklarla dolu yüzü genç karısına sırıtarak baktıkça Bige bunu daha iyi anlıyordu. Tuğçe, "Tabii," diyerek kabul etti. "Bu gece bu masadaki erkeklere hafife alınacak kadınlar olmadığımızı göstermek için harika bir fırsat," deyince Bige ona gülümsedi. Yemeğin başından beri Tuğçe hep ona karşı fazla kibar olmuştu.

İnanç Bey gülümseyerek başını salladı. "Tamam o zaman." Bakışlarını Karun'a çevirdi. "On şişe koyulsun ve hedefi en çok vuran kazansın." Tuğçe'nin elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Karım için arabamı ortaya koyuyorum." Kocasının bu cömertliği karşısında Tuğçe şımarıkça gülümserken Bige afalladı. Araba mı? Küçük bir oyun için fazla büyük bir bahis değil miydi? Bige en fazla birkaç bin gibi bir para düşünmüştü.

Gözler Karun'a dönünce Karun masadaki içki kadehini aldı ve tek dikişte kadehteki tüm içkiyi bitirdi. Boş kadehi masaya sertçe bırakıp ayağa kalkarken fazla rahat görünüyordu. "Karım için Bodrum'daki yazlık evimi koyuyorum." Masadaki herkes afalladı. Bige bilmiyordu ama Karun'un Bodrum'daki evi herkes tarafından bilinirdi. Geniş arazisi olan ev milyon dolarlık bir değerdeydi. O evle İnanç'ın arabasından düzinelerce alınabilirdi.

Şimdi İnanç'ın gözleri kazanacağı evin heyecanıyla ışıldamıştı ve Tuğçe daha şimdiden o yazlık evde tatil yapmanın hayallerini kurmaya başlamıştı. Bige ise nutku tutulmuş bir hâlde tepesinde dikilen ve ona boş gözlerle bakan Karun'u izliyordu. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Masada çıkardığı rezaletten sonra Karun'un onu küçük düşürmek için ortaya bir kuruş bile koymayacağına çok emindi. Kocası gerçekten beklenmedik hamleler yaparak onu şaşırtmayı iyi biliyordu.

Bige ıskaladıkça İnanç sırıtarak içkisini yudumluyor, daha şimdiden yazlık evi kazanmış gibi böbürleniyordu. Karun'un adamları bahçeyi atış

talimi için hazırlamıştı. Hedef olarak on şişe dizmişlerdi ve kadınlar belli bir mesafede durarak boş şişelere ateş ediyordu. Bahçenin ışık gören bir yerine gereken hazırlıkları yapmışlardı. Karun, Kenan ve İnanç sandalyesinde oturarak ayakta atış yapan kadınları izliyorlardı.

Şu ana kadar ikisi de dört kez elindeki silahı ateşlemişti. Bige dördünü de ıskalarken Tuğçe dörtte iki yapmıştı. İnanç'ın karısı silah kullanmaktan anlıyordu. Karun'un yanında oturan Kenan, İnanç'ı kontrol ederek kafasını arkadaşına doğru uzattı. "Senden nefret eden bir karın var ve sen onun üzerine bahis mi oynuyorsun?" Kısık çıkan sesi onu aptal olmakla suçluyordu. "Bige'nin kaybedeceğini bile bile yazlık evi ortaya koyman büyük cesaret."

Karun'un kaybedeceği ev zerre kadar umurunda değildi. Bu bahis eşleri üzerine açılmıştı. İnanç kendi karısı için bir araba ortaya koymuşken Bige için daha azını yapamazdı. Bu onu aşağılamak olurdu. O Sanrı'nın Saka'sıydı, kaybı bile herkesten daha büyük olmalıydı. Bu kumarı oynamak isteyen Saka'ydı, kazancı da kaybı da rakibinden daha büyük olmalıydı. Huysuz karısı bilerek yenilip ona zarar mı vermek istiyordu? Yenilsindi, giden bir ev onun için hiç mühim değildi.

Karun yenilgiyi çoktan kabullenmiş bir şekilde sırasıyla atış yapan iki kadını izlerken İnanç, "Karın daha silah tutmasını bile bilmiyor, Sanrı," diye güldü. "Bizim gibi adamların yanında daha güçlü kadınlar olmalı." Onu küçümseme cesaretinde bulununca Karun, kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Onun karısı istese buranın tozunu attırabilirdi ama bunu yapmıyordu çünkü fazla inatçıydı!

Bir albayın kızı boş biri olamazdı.

"Karımın biraz teşvik edilmeye ihtiyacı var." Bardağındaki viskiyi içip derin bir nefes aldı. İnatçı kuş bu adama daha fazla malzeme vermeden artık silkelenip kanatlarını açmalıydı.

Karun yavaşça ayağa kalkıp karısına doğru yürüdü. Şu ana kadar zaten dört kez ıskalamıştı, eğer biraz daha ıskalarsa kazanma şansı kalmayacaktı. Birkaç farkla hâlâ kazanabilirdi. Tabii şu anda durum pek iç açıcı değildi çünkü Bige'nin skoru dört sıfırdan oluşuyordu. Karun arkadan Bige'ye yavaşça yaklaştı. Bige beşinci kez kaybetmeye hazırlandığı için onun gelişini fark etmemişti. Bu yüzden Bige'nin arkasında durdu ve başını uzatıp onun sol yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Bunu tekrar yapmak planlarının arasında yoktu ama bu kadını tetikleyecek tek şey buydu. Onu öptüğünde Bige ona doğru o kadar hızlı bir

şekilde döndü ki Karun bu kadarını beklemiyordu. Dönüş hızı müthişti. Elindeki silahı sıkıca tutan kadın, her an silahın namlusunu ona doğrultup tetiğe basabilirdi. Kahverengi gözleri öfkeli bir şekilde çakmak çakmak ona bakarken Karun'a kızmak istiyor ama yalnız olmadıkları için bunu yapamıyordu.

Bu gece için yeteri kadar rezillik çıkardığı için daha fazlasından kaçınıyordu. Karun, Bige'nin öfkesini nasıl bastırmaya çalıştığını adım adım izledi. İçinde esip gürlerken yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu ve dişlerinin arasından, "Öpücüğünü eşitle!" dedi kısık bir sesle. Gözleri onu neden öptüğünü sorgularken aklı batıl inançlarıyla meşguldü.

Karun ellerini cebine koyarak rahat bir tavır takındı. Bu rahatlığının onu daha fazla kızdırdığını iyi biliyordu. "Seni öpmemi istiyor musun?" Gözleriyle karşısında duran şişeleri gösterdi. "Hepsini vuruyorsun."

Bige sinirden dişlerini gıcırdatırken her an tüm şarjörü Karun'un üzerine boşaltabilirdi. "Hiç öpmeseydin o zaman!" İnanç'ın karısını kontrol etmek için ona baktı ve kadına zorlama bir gülümseme gönderip tekrar Karun'a döndü. "Derhâl diğer yanağımdan da öp!" Bunu öyle bir yüz ifadesiyle söylemişti ki Karun ciddi duruşunu bozmamak için kendini zor tutuyordu. Şeker için ısrar eden çocuklardan bir farkı yoktu.

Karun tekrar şişeleri ona gösterdi. "Payına düşen tüm şişeleri indirmezsen seni öpmem." Batıl inançlarını kullanarak onu köşeye sıkıştırmak Karun'un sevdiği bir eylem olmaya başlamıştı.

İstediğinde tüm şişeleri devireceğini iyi biliyordu.

Bige sinirden yerinde zor dururken Karun'a sırtını dönüp şişelerden birini hedef aldı. Tuğçe gibi uzun uzun hedef almadan tetiğe bastığı an şişe parçalanarak kırıldı. Daha sonra sıra Tuğçe'de olmasına rağmen ondan önce davranıp kalan şişelere ateş etti. Birini bile ıskalamamıştı. Tuğçe ve İnanç afallarken arkasında duran Karun'un gülümsediğini görmemişti. Dudaklarındaki gülümseme bir erkeğin karısıyla duyduğu gururun simgesiydi.

Bige tüm şişeleri kırdığı için yavaşça Karun'a döndü ve onun öpmediği yanağını uzattı. "Öp şimdi beni!" Öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti. "*Hepsini vurursan öpeceğim*, dedin, şimdi sözünde dur!"

İnanç Bey şoke olarak ayağa kalktı. "Tüm o şişeleri küçük bir öpücük için mi kırdın?" derken bunun Bige için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezdi.

Karun gururlu bir ifadeyle başını çevirip omzunun üzerinden İnanç Bey'e baktı. "Başından beri rol yapıyordu, isteseydi hepsini vurabilirdi. Karının karıma karşı hiç şansı yoktu." Kendi karısını savunurken İnanç'ın sinirleriyle oynamaya başladı. "Ama Saka kural ihlali yaparak Tuğçe Hanım'ın sırasında da ateş etti. Bu yüzden eğer dilersen ikisi en başından başlayabilir."

İnanç'ın kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttuğunu gördü. Karun onun bozguna uğrayan suratını keyifle izledi. Bahsi iptal etmekten başka şansı yoktu çünkü gördüklerinden sonra ikinci kez karısını Bige'yle yarıştıramazdı. Tuğçe Hanım Bige'den daha iyi değilken o evi kazanmış sayılmazdı. Ev umurunda bile değildi ama burada Kalender çiftinin itibarı söz konusuydu.

İnanç kendini sakinleştirerek mecburen geri adım attı. "Hanımlar yeteri kadar yoruldu." Zoraki bir şekilde Karun'a istediğini verdi. "Bahis iptal." Bunu söylerken yüzünde acı çeken, kıvranan bir ifade vardı. Karun'a ait bir evi alarak iyi bir sükse yapabilirdi. Bunun kaybı onu hem üzmüş hem de kızdırmıştı.

Bige'nin derdi başkaydı. "Benim öpücüğüm ne olacak?" Karun gülmemeye çalışarak ona döndü. Bige'nin beklenti dolu bakışlarını gördükçe içinde ona karşı garip bir duygu filizleniyordu. Bu gece fazla haylazdı.

Karun onun üzerine eğilirken Bige'nin soluğunu tutması sebepsiz yere onun da nefesini kesiyordu. Kahverengi gözleri alacağı öpücüğün beklentisiyle ona baktıkça Karun'un vücudu ısınıyor, uzun zamandır hissetmediği ısıyı birdenbire hissetmeye başlıyordu. İkinci kez Karun'a sıcak hissettirmeyi başarmıştı. Bu garip duygudan kurtulmak için acele etti ve Bige'nin istediği öpücüğü ona verdi. Amacı onu hızlı bir şekilde öpüp aralarına mesafe koymaktı.

Ancak dudakları Bige'nin yumuşak ve pürüzsüz yanağıyla bir kez daha buluşunca soluğu kesildi. Nedendir bilinmez ama dudaklarını karısının yanağından çekmek istemedi. Kontrol edemediği bir dürtüyle dudakları haddinden uzun süre onun yanağında kalmıştı. Saçlarının menekşe kokusu burnuna geldikçe biraz daha böyle kalmak istedi. Ona neler olduğunu anlayamıyordu ama bu garip dürtü onu rahatsız ettiği kadar huzurlu da hissettiriyordu.

Küçük bir öpücükle kendini bir çıkmazda bulan Karun hemen Bige'den uzaklaştı. Sinirli hissediyordu, bu yüzden bir kez olsun Bige'nin yüzüne bakmadan hızlı adımlarla Kenan'a doğru yürüdü. Bige ise

şaşkınlık içinde küçük bir öpücükle sinirlenen adama bakıyordu. Durduk yere şimdi ne olmuştu?

Karun Kalender'i anlamak onun için imkânsız bir şeydi.

10

SANRI'NIN KARISI

"Kimi kaybettiysem benim için değerli hep o oldu. Keşke kaybettiğimde değil, yanımdayken verseydim hak ettikleri değeri. Şimdilerde elimde kalan birkaç keşke, bolca özlem ve sızlayan bir vicdan."

Bahçedeki kamelyada bacak bacak üstüne atarak oturuyordum ve elimde bir moda dergisi vardı. Üzerimde ince askılı beyaz bir atlet olduğu için sütyenimin askıları görünüyordu. Aynı zamanda mini bir kot şort giydiğimden çıplak bacaklarım da ortadaydı. Bu sıcak havada neden çizme giydim, bilmiyordum ama kahverengi çizmeler bugün hoşuma gitmişti.

Masanın üstünde az önce tırnaklarıma sürdüğüm kırmızı oje duruyordu. Nöbet tutan birkaç korumanın bakışları altında ojeyi sürmek biraz rahatsız ediciydi. Dar atletimden dolayı dik göğüslerim dikkat çekiyor, atletin açık yakası göğüslerimin çatalını gözler önüne seriyordu. Ayağa kalktığımda ise şorttan dolayı kalçam göze çarpıyordu. Yüzümdeki makyajı ve dudaklarımdaki kırmızı ruju saymıyordum bile. Bütün bunlar hep sevdiğim şeylerdi.

Kendimi böyle seviyordum ama dışarıdan bakanlar için hafif meşrep bir kadın veya bir sürtükten farkım yoktu. Ne yazık ki içinde bulunduğum toplum açık giyinen kadınlara bu sıfatları yakıştırıyordu. Oysaki namus kavramının kılık kıyafetle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey insanın karakteriyle ilgiliydi. Ne yani, tüm kapalı kadınlar namuslu, tüm açık kadınlar da namussuz muydu? Gülerek başımı iki yana salladım. Bazen bunun tam tersi yaşanırdı ama kimse fazla üzerinde durmazdı.

"Ne okuyorsun?" diyen bir ses duyunca başımı kaldırdım ve tepemde dikilen Rengin'i gördüm. Yeni uyanmış gibi uykulu gözlerle bana bakan kadını bahçenin bu tarafında görmeyi beklemiyordum.

Yine bir tişört ve eşofman altıyla duruyordu. Elimdeki dergiyi kapatıp derginin adını ona gösterdim. Derginin adını sesli okuduğunda yüzünde apaçık bir kınama ifadesi oluştu. "*Şanslı Sürtükler* mi?" Bir moda dergisi için ilginç bir isimdi.

Karşıma oturup ağzını biraz açarak esnedi. Hâlâ uykusu varmış gibi görünüyordu, oysaki ben sabah altıda uyanmıştım. Rengin'in saçları kısa olduğu için gece uyurken kabarmıştı ama onları tarayıp düzleştirmek yerine bu hâlde dışarı çıkmıştı. Asla yapmayacağım şeylerden birini büyük bir öz güvenle yapıyordu. En azından gözlerinin altındaki koyu halkaları

kapatıcı yardımıyla gizleyebilirdi. Bu kadın nasıl göründüğünü zerre kadar umursamıyordu. Kendiyle barışık insanlara hep gıpta etmiştim.

Aslında ben de kendimle barışıktım ama tek fark ben kendime bakmayı, kendimle uğraşmayı seviyordum. Estetiğe de karşı değilim. Zaten burnum da daha önce bir estetik operasyonundan geçmişti. Rengin'in burada ne işi olduğunu sorgularken, "Buradan gitmeni istiyorum," deyiverdi birdenbire. "Geldiğin yere dön." Anlaşılan gece rüyasında beni görmüştü ve sabah uyanır uyanmaz soluğu benim yanımda almıştı.

"Gidecektim zaten." Küstah bulduğum gözlerle ona bakıyordum. "Hatta bavulumu toplayıp havaalanına kadar gittim." İntikam isteyen gözlerim onun üzerinde oyalandı. "Ama yaptığın iğrenç röportaj kalmam için bana iyi bir neden verdi." Eğer rahat dursaydı çoktan onların hayatından çıkmıştım.

"Bige..." Dudaklarındaki bu tehlikeli gülüş de neyin nesiydi? "Kendi iyiliğin için defolup git hayatımızdan." O istedi diye ben de gidecektim, öyle mi?

"Seni korkutan nedir, Rengin?" Arkama yaslanıp boş bakışlarımı ona diktim. "Sorun Karun, değil mi? Bana ilgi duymasından korkuyorsun." Beni kendine bir rakip, ilişkisi için bir tehlike olarak gördüğünü biliyordum.

"Karun mu?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Benim için bir tehdit değilsin çünkü Karun'un bir kadında nefret ettiği her şeye sahipsin." Bunları söylerken gözleri makyajlı yüzümde, açık vücudumda oyalanıyordu. "Karun gibi adamlar metreslere ilgi duymaz." Bam telime basıp beni kızdırmaya çalışıyordu.

Masanın üzerinde duran sigara paketine uzandım. "O hâlde senin hiç şansın yok, Rengin." Gayet sakin bir hâlde sigaramı yaktım. Dumanı içime çekmeden önce gözlerine sırıtarak bakmayı ihmal etmedim. "Çünkü buradaki tek metres sensin." Yaktığım sigaranın dumanını içime çekerken gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Kocamla yatıp kalkarken aksini iddia edebilir misin?"

Bakışları delici bir boyuta ulaştığında ellerini sertçe masaya vurdu. "O senin kocan değil!" Bağırınca çok kolay sinirlendiğini fark ettim. "Tuzağına düşürüp zorla evlendiğin biri senin kocan olamaz!" Bal sarısı gözleri tiksinti içinde bana bakıyordu. "Sana bakınca bile midesi bulanıyor."

"Emin misin?" dedim masumca. "Dün gece ikinci kez beni öperken midesi bulanmıyor gibiydi," dediğim an yemin ederim bir an üzerime atlayacağını düşündüm.

Sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu ama bana inanmamıştı. Büyük ihtimalle onu kışkırtmak için yalan söylediğimi sanıyordu. Yalan olduğunu düşündüğü şey bile onu deliye çevirmişti. Gerçek olduğuna emin olsa kim bilir neler yapardı. Yalan değildi çünkü yanağımdan da olsa Karun beni gerçekten öpmüştü. O öpücüklerin benim için hiçbir anlamı yoktu çünkü Karun'dan hoşlanmıyordum. Ondan hoşlanmamam onu kullanıp adi nişanlısıyla uğraşmayacağım anlamına gelmiyordu.

Rengin'in gözleri saçlarımdaki tokayı bulunca bakışlarında meydana gelen sinsiliği ruhumun derinliklerinde hissettim. "Seni son kez uyarıyorum, git buradan, aksi takdirde senin için iyi şeyler olmaz," derken saçlarımdaki tokaya bakmaya devam ediyordu.

Gerildim ama bunu ona yansıtmak istemediğim için rahat bir tavır takındım. Yeni oje sürdüğüm tırnaklarıma bakarken onu ciddiye almadığımı göstermeye çalışıyordum. "Ne var biliyor musun, ben pek korkmayı bilmem." Tırnaklarımla ilgilenmeyi bırakıp başımı kaldırdım ve boş gözlerimi ona diktim. "Hem de hiç." Üzgünce dudaklarımı büzdüm. "Neler yapacağını görmek istiyorum." Dudaklarım usulca kıvrıldı. "Şaşırt beni, Rengin," diye ona meydan okudum. Bakalım ne kadar ileri gidebiliyordu?

Rengin ayağa kalkıp ellerini masaya bastırarak bana doğru eğildi. Göz kontağını kesmeden, "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin," diye yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Dikkat et, Bige çünkü bu sefer yaş tahtaya basmış olabilirsin."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ben de ayağa kalktım. Sigaramı söndürüp yere attım. Tıpkı onun gibi ellerimi masanın benden tarafına bastırıp ona doğru uzandım. Yüzlerimizin arasında çok az mesafe bırakarak, "Bekliyor olacağım," diye gülümsedim. "Ama şunu sakın unutma." Başımı omzuma doğru az bir şey eğdim. "Hamleni yaptıktan sonra saldırı sırası rakibine geçer. Bu yüzden ilk darbe daima ölümcül olmalıdır. Eğer bana yeteri kadar güçlü vurmayacaksan buna kalkışmanı tavsiye etmem çünkü benim hamlelerim patlama etkisi yaratır." Ona göz kırptım. "Dersine sıkı çalış, Rengin."

Bozuldu ama tıpkı benim gibi bunu ustaca gizleyip geriye çekildi. Tek kelime etmeden arkasını dönüp giden kadına bakıyordum. Gözden

kaybolana kadar arkasından uzun uzun baktım. Sanırım bu güllerin savaşı olacaktı fakat bazı güllerin çok sert dikenleri vardı. Bakalım hangimizin dikenleri daha keskindi?

Telefonu çıkartıp Kadem'i aradım. Kadem bende *Çilek Adam* diye kayıtlıydı. Tıpkı Duha'nın *Düzenbaz Piç* diye kayıtlı olması gibi. Onları kendi ismiyle kaydedip başıma bela almak istemediğim için böyle kaydetmiştim. Karun'un evindeyken fazla temkinliydim. Telefonu açan Kadem, "Tıraş etmeyi bilmiyorsan kapat!" diye daha ilk dakikadan beni azarlayınca şaşırdım. Kulağımdan uzaklaştırdığım telefona şaşkın bir hâlde bakıyordum.

Ne tıraşı?

"Anlamadım?"

Telefonu tekrar kulağıma yasladığımda, "Ben de anlamıyorum herhâlde!" diyen kızgın sesini duydum. "Bir ustura kullanmak ne kadar zor olabilir ki!" Tıraş olmayı bilmiyorsa bana niye kızıyordu?

Su sesleri geliyordu, daha sonra da Kadem'in acı dolu iniltisini duydum. "Lan yeter!" diye bağırırken bir şeylerin kırılma sesi geldi. "Sekeceğim böyle bıçağı! Epilasyona gidip yüzümdeki tüm kılları yaktıracağım. Neden kadın olarak doğmadım ki!" Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Sanırım tıraş oluyordu ya da olmaya çalışıyordu.

"Yardım ister misin?"

"Sonra da kocan beni silkelesin, değil mi?" dediğinde kıkırdadım. Karun'dan ödü kopuyordu.

"Ben sana Rengin'i soracaktım." Telefonu kulağım ve omzum arasına sıkıştırdım. Masanın üstündeki eşyaları çantama koymaya başlamıştım. "Az önce evden gitmem için beni tehdit etti. Bu kadın hakkında bir şeyler biliyor musun? En azından ondan korkmalı mıyım?" Kadına resti çektim ama onun hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyordum.

Çantamı koluma taktıktan sonra telefonu tekrar kulağımda tutmaya başladım. Kadem, Rengin'i duyunca gergin bir sesle, "Buluşalım," diye soludu. "O kadın hakkında bildiklerim telefonda anlatılacak kadar basit şeyler değil. Takip edilmediğinden emin ol ve hastaneye gel."

"Hastane mi?" Neden hastanede buluşuyorduk?

"Yüzüm kan revan içinde lan!" diye bana kızdı. "Kan kaybından öleyim mi? Az insaflı ol ve hastaneye gel. Hem sana kantinde çilekli süt de ısmarlarım." Aklına ne geldiyse, "Ya da sen bana ısmarlarsın, hiç param yok," diye homurdandı. "Duha'dan artık zırnık almam, gururlu

bir erkeğim ben! Bu arada hastane masrafları da sana ait." Kıkırdayarak başımı salladım. Kızdırmayalım gururlu erkeği.

Duha'dan para almayacak kadar gururluydu ama benden alacak kadar değil.

"Özel hastane mi?" Kadem'e küfrederek geldiğim hastaneye bakıyordum. Tıraş olurken yaralandı diye burada mı tedavi olmayı düşünüyordu? Resmen soyguncu! Eczaneden alacağım birkaç yara bandıyla tedavisini ben yapardım.

Taksicinin parasını ödeyip hastaneye doğru yürümeye başladım. Kendime bir araba alsam iyi olacaktı çünkü benimki Adana'da kalmıştı. "Kocana gidiyoruz dedim!" Sinirli bir ses duyunca başımı kaldırdım. Karşımda gelen bir çift gördüm. Kızıl kadın fazla ürkekti, adam ise birileri onları izliyor mu diye etrafını süzüyor, şüpheli hareketlerde bulunuyordu.

Dikkatli baktığımda adamın zavallı kadının kolunu fazla sıktığını gördüm. Reflekslerim anında devreye girdiği için ister istemez adamı inceleyip ona karşı kazanma şansımı hesaplamaya başladım. Evet, bunu yapmaya başladım çünkü kadının yardıma ihtiyacı varsa ben bu adama dalardım. Yaşı kırk falan vardı, bu da bana avantaj sağlardı çünkü daha genç ve daha esnektim. Üstelik üzerindeki takım elbise de onun hareketlerini kısıtlardı ama ben atlet ve kot şortla duruyordum.

Böyle anlarda spor giyinmek hayat kurtarırdı. Kısa saçlı, kumral adamın delici yeşil gözleri etrafını şüpheyle süzdükçe daha fazla dikkatimi çekiyordu. Bakışlarımı adamdan çekip kadına baktığımda hasta gibiydi. Eğer adam onun kolunu tutmazsa her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Kızıl saçları fazla sönüktü. Bir süredir banyo yapmıyormuş gibi saçları yağlanmıştı. Yüzü hastalıklı bir derecede solgun olduğu için yüzündeki çiller daha belirgindi.

Mavi gözleri korkuyla kolunu tutan adama bakıyor, kolunu çekmeye çalıştıkça adam daha çok sıktığı için gözleri doluyordu. Canı yanıyordu.

Üzerindekileri kendi mi giydi yoksa birileri mi ona giydirdi, bilmiyordum ama ters giymişti. Üzerindeki sarı tişörtün arkaya gelecek kısmını ön tarafa gelmişti. Tişörtün altına giydiği pantolon ise onun için fazla boldu. Kendi beden ölçülerini bilmeyen bir kadın yoktu, büyük ihtimalle giydiklerini başka biri ona almıştı.

İkisi tam yanımdan geçiyordu ki kadının kolunu tuttum. Şimdi kadın o adamla benim aramdaydı ve ikimiz de onun kolunu tutmuştuk. Kadın irkilerek bana bakınca, "İyi misiniz?" diye sordum. Neden onu durdurdum, bilmiyordum ama içimden bir ses şimdi onu bırakırsam başına bir şeyler geleceğini söylüyordu. En azından kendi isteğiyle bu adamla gittiğini bilmeliydim.

Daha kadın konuşmadan yanındaki adam kaba bir sesle, "Sana ne be!" diye beni tersledi. "Kendi işine bak!"

"Sen kapat çeneni." Ona hastaneyi gösterdim. "Tabii burada birkaç gün yatmak istemiyorsan!" Ona kızıp tekrar kadına döndüm. Kadının korkan bakışlarını görünce yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Bu adam sizi zorla mı götürüyor?" Eğer öyleyse adamı döverdim, gerçekten yapardım bunu.

Kadın başını çevirip kolunu tutan adama bakınca adamın tehditkâr bakışlarıyla karşılaştı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Beni kocama götürdüğünü söyledi. Serhat beni görmek istemiş," deyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Kocasının adı Serhat olmak zorunda mıydı?

Yalnız kadının sesi müzik gibi dinlendirici ve güzeldi.

Kadının söyledikleriyle adam onu sertçe kendine doğru çekti. "Duydun!" Kadını benim temasımdan kurtarırken bana kızıyordu. "Kocasının arkadaşıyım, şimdi işine bak!" dedikten sonra kadını götürmeye başladı.

Başımı çevirip giden ikilinin arkasından baktım. Kadın da kocasına gittiğini onayladığına göre ortada herhangi bir sorun yoktu. "Adam haklı, işine bak, Bige," diye homurdanıp önüme döndüm. Olur olmadık her şeyde bir tehlike aramayı bırakmalıydım.

Yürüyüp hastaneye girdim. Acaba Kadem gelmiş miydi? Girişteki banklardan birine oturup telefonu çıkardım. Kadem'i arayacağım sırada Karun'un beni aradığını gördüm. Telefonum sessizde kaldığı için Karun altıncı kez arıyordu. Telefonu açtığımda daha ilk saniyede, "Neredesin,

Saka?" dediğini duydum. Kimseye haber vermeden malikâneden çıkmamı beklemiyordu.

"Hayırdır?" diye alayla güldüm. "Beni merak mı ettin?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır," deyince biraz bozuldum. *Böyle de dan diye söylemezsin ama.*

Ayaklarımı uzatarak banka rahatça yayıldım. "Tüh ya, ben de beni merak ettiğin için aradığını düşündüm." Her ne kadar görmeyeceğini bilsem de dudaklarımı üzülmüş gibi büzdüm. "Bence beni fazla ihmal ediyorsun. Yanlış Sanrı'nın dalına konduğumu düşünüyorum. Gidip kendime beni arada sırada merak edecek bir koca bulacağım," diye ona takıldığımda beklenmedik bir hâlde gülüşünü duydum. Eğleniyor muydu?

Gülüşünü duyduğuma emindim ama her ne olduysa hafifçe öksüren sesi geldi daha sonra da, "Nerede olduğunu hâlâ söylemedin," dedi soğuk bir sesle. Dudaklarımdaki gülüşüm yavaşça soldu. Neden bana karşı sert davranmak için kendini kastığını bir türlü anlamıyordum. O zincirlerini bir kırsa aslında boşanana kadar ona iyi bir arkadaş olabilirdim. Kazayla evlendik diye düşman olmadık ya. Boşanma gerçekleşene kadar birbirinin yanında eğlenen iki arkadaş olabilirdik.

"Karun ben artık evine dönmeyeceğim," dedim birdenbire. Gerçekten oraya dönmek içimden gelmiyordu. Beni her gördüğünde kaşlarını çatan bir adamın gözüne daha fazla görünmek istemiyordum. Hem orada yaşamazsam nişanlısıyla da daha fazla sorun yaşamazdı. Gitmesi gereken Rengin değil, bendim çünkü sonradan gelmiştim.

"Bu konuyu konuşmuştuk." Sesindeki gerginliği hissettim. "Hep aynı şeylerden bahsetmeyi bırak." Hayır, konuşmadık çünkü onunla konuşulmuyordu. Genelde o bir şeyler söylüyordu ve karşısındaki kişinin ona itaat etmesini bekliyordu.

"Bugün saat altıda bana bir tane boya kalemi getirmen gerekiyordu."

"Getirdim."

"Evet ama kalemi verirken yüzüme bile bakmadın. Günaydın bile demedin." Eflatun bir boya kalemini sabah saat tam altıda bana verip tek kelime etmeden gitmişti. Bana kötü hissettiriyordu.

Sorunun bu olduğunu düşünüp, "Aynı zamanda on üç gün boyunca her akşam sana bir avuç toprak getirmem gerekmiyor mu?" dedi isteksiz bir sesle. "Akşam yüzüne bakar, birkaç şey söylerim, oldu mu?" Bu adam şaka gibi bir şeydi!

"Boşanacağım senden!" diye sesimi yükselttiğimde etrafta birkaç kişi dönüp bana bakmıştı. "Mahkemenin belirlediği gün dolar dolmaz açacağım davayı." Bu adamın soyadını fazladan bir gün bile taşımak istemiyordum.

"Avukatlarım hazırda bekliyor." Bunun olmasına can atıyormuş gibi sesi sakin çıkıyordu. "Bu sefer davayı açıp senden kurtulan ben olacağım."

"O mahkemeye gelmezsem zor kurtulursun benden. Boşanmıyorum işte!"

"O zaman kalan hayatını karım olarak geçirmeye kendini alıştır!" diye bana kızdı. "Davayı açtığımda eğer mahkemeye gelmezsen daha sonra asıl ben boşamam seni!"

"Benim için sorun değil, boşanamazsak nişanlınla asla evlenemezsin," diye sırıttım. "Evlenemezsin, çocuk da yapamazsın, tüm hayatın boyunca böyle sap gibi kalırsın."

"Sen de öyle," diyerek benimle inatlaştı. "Ne sanıyorsun, benim soyadımı taşırken başka bir adamla görüşeceğini mi? Sence buna izin verir miyim?"

"Sen karın varken aynı zamanda nişanlınla olabiliyorsun ama." Kaşlarımı çattığımın farkında değildim. "Gece yatağına Rengin'i al, ertesi gün beni öp. Oh, ne güzel, hem ayranım dökülmesin hem de yoğurdum ekşimesin," dedim yüzümü buruşturarak.

Haklı olduğumu bildiği için bir süre hiç cevap vermedi. Daha sonra aldığı sıkıntılı nefesleri duydum ve en sonunda, "Saka," dedi düşünceli bir sesle. "Beni içine çektiğin durum hiç kolay değil. Bu konuyu konuşmalıyız ama şimdi kapatmam gerekiyor." Başımı salladım. Telefonu kapattığında iç çekerek telefona bakıyordum. Onun açısından düşününce aslında bana göre daha müşkül bir durumda olduğunu anlıyordum.

Tam evlenmek üzereyken başka bir kadın dan diye hayatına giriyordu. Belki böyle bir adam değildi ama bir anda kendini çarpık bir ilişkinin içinde bulmuştu. Birdenbire hem nişanlı hem de evli bir adam olmuştu. Böyle bir durumda nişanlısından ayrılmasını kimse bekleyemezdi. Hiçbir erkek tanımadığı bir kadın için iki yıllık ilişkisini bitirmezdi. Üstelik Karun bana söylemişti, ofisinde tüm gerçekleri benden duymak istediğini bana söylemişti. Her şeyi er veya geç öğreneceğini bile bile ona yalan söylemiştim.

Sırf Serhat'a zaman kazandırıp onu korumak için kendimi yalancı durumuna düşürmüştüm. Karun kendi çabalarıyla gerçeği öğrendiğinde ise onun için evli bir adamı ayartan bir metrestim. Sonuçta Serhat ile olan ilişkimin detaylarını sadece Duha ve Kadem biliyordu ama Karun bilmiyordu. Kabul etmek istemiyordum ama Karun'un konumunda hangi erkek olsa benim bir metres olduğumu düşünürdü. Dışarıdan görünenler ve sakladıklarım benim aleyhimeydi. Bunu bile bile susmak ise en büyük hatamdı. Aslında Karun da kendince çoğu konuda haklıydı.

Serhat'ı düşündüğüm için Karun'a bütün bunların Duha ve Kadem'in tezgâhı olduğunu söylemedim. Belki de şu an için içimizdeki tek masum Karun'du. Serhat Yılgın'ı hayatım boyunca affetmeyecektim. Ona olan sevgim onunla ilgili birçok şeyi gizlememe neden oluyordu. Yaşadığım ihanetin anılarına kapılmak üzereyken Kadem'in aradığını gördüm.

Derin bir nefes alıp telefonu açtığımda, "Lan hâlâ kocam diyor!" diyen kızgın sesini duydum. "Kızım anla artık, senin bir kocan falan yok! Bundan sonra da zor yaklaşır yanına. Ah, şu vicdanımın gözü kör olmuyor ki sizi kendi hâlinize bırakayım. Boşanacaksın ondan!" Birine kızıyordu. Sanırım telefonu açtığımdan bile haberi yoktu.

"Onu neden dövdün ki," diyen ince bir kadın sesi duydum. "Beni kocama götürecekti!" Bu sesi sanki yakın zamanla tekrar duymuş gibiydim.

"He götürürdü, salak!" dedi Kadem.

"Ama götüreceğini söyledi!" diye bağırdı kadın. "Sen ortaya çıkmasaydın beni kocama götürecekti!"

"Çemkirip durma bana, tüm o saçlarını yolarım! Sana artık koca falan yok!" Kadem'in kızgın sesini duyunca orada olanları daha çok merak ettim. Saçlar konusunda şaka yapmadığını daha önce yolduğu saçlarımdan biliyordum.

Kadem, "Dua et bugün tıraş oldum yoksa buraya gelmez, seninle hiç karşılaşmazdım," diye kızmaya devam etti. "Kim bilir o piç seni kime götürecekti. Umarım gecekondu seviyorsundur çünkü aklın tekrar başına gelene kadar benimle yaşayacaksın. Arabamı karıştırma diyorum sana. Bana bak, o çilekler benim, bir tane bile yersen atarım seni aşağıya! Onlar ne kadar pahalı, haberin var mı senin? Şu sıralar fakir ama gururlu bir erkeğim! Bu arada hesabında hiç para var mı?" Söylediklerini duyunca kıkırdadım. Gururlu olduğunu söyledikten hemen sonra kadının parasını soruyordu. Allah'tan gururlu biri, ya olmasaydı ne yapardık?..

"Kadem," dedim daha fazla dayanamayıp. "Neler oluyor?"

Sesimi duyunca sonunda hattın diğer ucunda olduğumu anladı. "Bi-ge buluşmayı iptal edelim," dedi sıkıntılı bir sesle. "Hastaneye geldim ama bir tanıdığa rastladım. Şimdi onunla ilgilenmeliyim, seninle daha sonra konuşuruz. Sana yeme şunları diyorum!" Bağırıp telefonu kapatınca şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemedim. Buraya kadar gelip geri mi dönmüştü? O zaman beni niye buraya getirtti!

"Hayvan!" Ona kızarak ayağa kalktım. Onun çetrefilli işleri yüzünden bir türlü sıra bana gelmiyordu. Ta buraya kadar boşuna gelmiştim.

Sinema salonunda tek başıma film izliyordum. Kadem ile konuştuktan sonra müştemilata tekrar dönmek istemediğim için alışveriş merkezine gelmiştim. Alışveriş yaparak can sıkıntımı gidermek istemiştim ama hiçbir işe yaramamıştı. Önce büyükbabamı, daha sonra da babamı arayıp onlarla konuşmuştum. Onların sesini duyunca içimdeki özlem duygusu iyice arttığı için daha da kötü hissetmeye başladım.

Bu yüzden film izleyerek kafamı dağıtmaya çalıştım ama seçtiğim film de hiç iç açıcı değildi. Bu filmin bu kadar duygusal olduğunu bilseydim asla izlemezdim. Filmin sonlarına yaklaşıyordum, umarım sonu iyi biterdi. "Ama hiç kavuşamadılar." Burnumu silerek iç çektim. "Kadın da çok yaşlandı, şimdi ne olacak?" diye hıçkırdım. "Hangi ara kavuşacak bunlar?"

Acaba sinema salonunda sigara içmek serbest miydi? Acım büyüktü, içmeliydim.

Kendimi filme o kadar çok kaptırmışım ki birinin yanıma oturduğunu bile fark etmemişti. Ta ki, "Seni ağlatacak kadar ne var bu filmde?" diyen bir ses duyana kadar.

İrkilerek başımı çevirdim ama yanımda oturan adamı görünce rahat bir nefes aldım. Elimi kalbime bastırırken, "Beni korkuttun," dedim. Evet, gelen Karun'du.

Karanlık salonda bizden başka kimse yoktu. Karanlık bir yerde olduğumuz için yüzü gölgeliydi. Elindeki suyu bana uzattığını gördüm. "İçmek ister misin?" Bakışları yine mesafeli ve sesi de soğuktu fakat hareketleri kibardı. Sanki bu sert duruş, bu soğuk ses karakterinin bir parçasıydı. Pek mutlu olduğunu görmüyordum ama sanki mutlu olduğunda bile yine böyle bakacak, yine böyle konuşacaktı.

Uzattığı suyu aldım. "Beni nasıl buldun?" Suyun kapağını açmaya çalıştım. Güçsüz biri değildim ama çoğunlukla bu tür şeylerin kapağını açarken zorlanıyordum.

"İyi bir dinleyiciyimdir." Gözleri elimdeki su şişesine kaydı. Elime nemlendirici krem sürdüğüm için kapak parmaklarımın arasında kayıyor, onu açmama izin vermiyordu. "Telefonda seninle konuşurken arkadan bir doktorun adı anons ediliyordu. Hastanede olduğunu anlayınca malikâneye yakın tek hastane aklıma geldi."

Uzanıp elimdeki şişeyi aldı. "Hastanenin güvenlik kameralarına ulaşmak biraz uğraştırdı ama hangi taksiye bindiğini öğrendim." Su şişesinin kapağını hiç zorlanmadan açıp bana uzattı. "Taksiciye ulaşınca seni buraya bıraktığını söyledi." Başını kaldırdı ve gözlerime büyük bir kibirle baktı. "Bana ait bir yerde senin hangi bölümde olduğunu bulmak daha kolaydı." Afallayarak gözlerimi irice açtım. Bu alışveriş merkezi ona mı aitti?

"Sana mı ait?" dediğimde ağzım bir karış açık ona bakıyor olmalıydım ki dudakları kıvrıldı.

"Beşiktaş'ta gördüğün çoğu şey ya bana aittir ya da Duha piçine," dedikten sonra elini uzattı ve çenemin altına soğuk parmaklarını bastırarak yukarı itti. Çenemi kapatmıştı.

Vay canına, kocam gerçekten Karun kadar zengindi.

Bu adama daha iyi bir isim konulamazdı.

"Boşanmamam için bana o kadar çok sebep veriyorsun ki," diye homurdanıp zenginliğinden dem vurduğumda gözlerinin çevresi kısıldı ve yine gülecek gibi oldu. Fakat başını ekrana doğru çevirip hep olduğu gibi küçük bir tebessümü bana çok gördü.

Sudan bir yudum aldığımda filmi işaret etti. "Adı ne?"

"Türkçe adı *Sana Yalan Söyledim*," dedim iç çekerek. "Bir kadının kendinden yirmi yaş küçük bir erkekle ilişkisini konu alıyor." Başımı çevirip filme bakarken çok hüzünlüydüm. "Birbirlerini gerçekten seviyorlar ama kadın her şeyi zorlaştırıyor."

Karun hissiz gözlerle filme bakarken pek etkilenmiş görünmüyordu. "Şu ana kadar kolaylaştıran bir kadın görmedim." Bizi eleştirerek, "Karmaşık yaratıklarsınız," dediğinde belki haklıydı belki de değildi. "Biz erkeklerden sizi anlamamızı bekliyorsunuz ama aslında siz bile kendinizi anlamıyorsunuz."

"Bu çocuk kadını anladı," diye fısıldadım. Gerçi çocuk da sayılmazdı, yirmi üç yaşındaydı ama kadınla kıyaslayınca çocuk sayılırdı.

Dönem filmi olduğu için o zamanlarda bir kadının kendinden yaşça küçük biriyle olması çok sakıncalıydı. İlişkilerini gizli yaşamalılardı. Aksi takdirde kilise kadını öldürtürdü. Bir sabah çocuk kadının evine geldiğinde onu bulamıyordu. Evet, kadın gitmişti. Uzun yıllar boyunca onu aradı ama bulamadı. Evlenip bir yuva kurdu ve yıllar sonra tesadüfen karşılaştıklarında kadın çok yaşlanmıştı. Çocuk doktor olmuştu ve kadın da hasta olarak onun çalıştığı hastaneye gelmişti.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Kadının uğradığı haksızlığa ama en çok da çocuğun çabalarına ağlıyordum. "Ya bu haksızlık," diye burnumu çektim. "Kadın öldü, böyle son mu olurmuş," dedim salya sümük ağlarken. "Bu filmlerin bana garezi mi var? İzlediğim her filmde perişan oluyorum, bir daha hiçbir şey izlemeyeceğim!"

Karun'un yüzünde dehşet verici bir ifade vardı. Şaşkına dönmüş bir hâlde ıslak yüzüme bakıyordu. "Filmlerde ölen oyuncuların aslında gerçekten ölmediğini bilmiyor olamazsın, değil mi?" Ses tonu afallamış gibi çıkmıştı.

Burnumu sesli bir şekilde mendile sildim. "Biliyorum herhâlde," diye somurttum. "Bana ne onlardan, ben burada kendime ağlıyorum." Surat ifadem fazla dramatikti. "Asla romantik bir ölümüm olmayacak." Ağlamaktan dudaklarım titrerken burnumu sesli bir şekilde çektim. "Ben kesin kurşuna dizilirim ve bu hiç romantik değil!" Ağlarken bile romantik değildim ki!

Karun duyduklarıyla küçük çaplı bir şok geçirmeye başlamıştı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama verdiğim tepkiler karşısında öylesine bozguna uğramıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu. Dudakları hafif aralıklıydı ve gözleri biraz açılmıştı. Şoke olduğunu görebiliyordum. Bu sefer öncekine göre daha gürültülü bir şekilde burnumu sildiğimde kendine gelmek için başını iki yana salladı ve güldü. Beni neşelendirmek için, "Bu konuda sana yardımcı olabilirim," diye bana takıldı. "Şu romantik ölümün hakkında aklında bir şeyler var mı?"

Hızlıca başımı salladım. "Ölürken üzerimde eflatun bir elbise olmasını istiyorum."

Merakla mavi gözlerini kıstı. "Neden eflatun?"

"Bilmem," diye omuz silktim. "Eflatun rengini çok seviyorum. Üzerimde etekleri yerlerde sürünen eflatun bir elbise olsun istiyorum. O gün herkese en güzel gülümsememi sunmak istiyorum ve sonra..." İşaret parmağımı kalbime bastırdım. Ona bakıp sol göğsümü göstermiştim. "Tam kalbimden vurularak hızlı bir ölüm istiyorum. Yanımda kimse olmamalı." İç çektim. "Bir uçurumun kenarında tam kalbimden vurularak veda etmeliyim."

"Neden uçurum?" diye sorarken artık pek keyifli görünmüyordu.

Gülümsedim. "Gökyüzüne en yakın yer orası ve saka kuşları gökyüzünü sever," dediğimde sertçe yutkunuşunu gördüm. Gerilmişti.

"Eğer ölümümü planlayacak olsaydım böyle yapardım." Burukça tebessüm ederek gözlerimdeki yaşı sildim. "Sevdiğim tüm insanlara önceden bir mektup bırakırdım. Daha sonra eflatun elbiseyi giyer ve uçurumun kenarına giderdim." Komik değildi ama gülümsüyordum. "İşte bu romantik bir ölüm olurdu. Biraz buruk biraz da yorgun ama en çok da kırgın."

Karun'un gözlerinin ardında tuhaf bir şeyler geçti. "Kırgın?" diye sordu beni anlamaya çalışarak.

Başımı salladım. "Kırmayalım kimseleri çünkü gerçek anlamda kırdığımız insanlar kısa ömürlü olur." Başımı eğerek gözlerinin ta içine baktım. "Bence beni çok kırma çünkü bir gün ölürsem belki üzülürsün." Duraksadım. "Ölürsem üzülür müsün?" dediğimde kaskatı kesildi, tek kelime edemedi. Gözlerime bakarken hiçbir şey söyleyemedi. Havada buram buram yükselen gerginlik yüzünden salon buz kesmişti. Artık üşüyen sadece o değildi.

Sorduğum şey onun için henüz cevabı belli olmayan bir soruydu.

Bir süre sonra birlikte sinema salonundan ayrılmıştık. Karun'u gören çalışanların nasıl kendilerine çekidüzen verdiklerini gördüm. Onu gören mağaza veya stant elamanları saygıyla selam veriyordu. Adamın Beşiktaş gibi zengin bir muhitte devasa bir alışveriş merkezi vardı. "Bilerek bunu yapıyorsun, değil mi?" Etrafımızdaki tüm bu lüksü ona gösterdim. "Asansörü kullanarak otoparka inebilirdik ama sen oraya kadar yürümemizi istedin. Sahip olduğun şeyleri görmemi istiyorsun." Ona kızıyormuş gibi yaptım ama aslında çok eğleniyordum. En azından asansörle

hemen inip benden kurtulmak yerine benimle vakit geçiriyordu. Benden kaçmasını sevmiyordum.

Karun vitrinlerin önünden geçerken dümdüz bir şekilde karşısına bakıyor, etrafındaki insanların ona attığı hayranlık dolu bakışları yok sayıyordu. "Neden bilerek böyle bir şey yaptığımı düşünüyorsun?" En az yüz ifadesi kadar ses tonu da düzdü. Üzerindeki tüm bu bakışlara alışıkmış gibi hiçbirini umursamıyordu. Sağdaki liseli kız telefonunu çıkartıp onu mu çekiyordu?

Kendimi ünlü birinin yanında yürüyormuş gibi hissetmiyordum çünkü adam zaten ünlüydü! "Bilmem." Sorusuna yanıt vererek, "Belki de sahip olduklarını bana göstererek beni etkilemeye çalışıyorsundur," diye dalga geçtim. Önde yürüdüğü için yüzünü göremiyordum ama güler gibi bir ses çıkarmıştı.

"Sahip olduklarım sadece bu yerle mi sınırlı sanıyorsun?" Sesi keyifli geliyordu. Ona yetişmem için adımlarını yavaşlatmıştı.

Yalancı bir şaşkınlıkla onunla uğraşmaya devam ettim. "Ne yani, gerçekten beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Ona yetiştiğim için başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "İhtiyacım var mı?"

Mavi gözlerinin güzelliğine bakıp, "Hiç şansın yok," dediğimde bu sefer gülüşünü benden saklayamadı.

Dudakları iki yanına kıvrıldığında açık bir şekilde güldü. "Seni etkileyememek benim için büyük bir kayıp olmalı," derken alay ediyordu ama eğlendiğini de inkâr edemezdi.

Otoparka inip arabasına bindikten sonra kısa süre içinde yola çıkmıştık. Bu sefer arabayı şoför kullanmıyordu veya peşimizde bizi takip eden bir konvoy yoktu. Buraya tek başına gelmişti ama bu onun için ne kadar güvenliydi, bilmiyordum. Karun gibi adamların düşmanı çok olurdu ve tüm o düşmanları onun tek gezmesini kollardı. Buraya yalnız başına gelmesi bence büyük bir riskti. Akşama kadar dışarıda oyalandığım için hava çoktan kararmıştı. Başımı cama yaslayıp biraz kestirmek için gözlerimi yumdum. Tüm gün aylaklık yapmak bile insanı yoruyordu.

Umarım uykumda beni öldürüp kısa yoldan dul kalmaya çalışmazdı.

Bu adama hiç güvenmiyordum.

"*Sen ne yaptın, Efil?*" diyen ablamın sesini duyuyordum ama hiç kıpırdayamıyordum. Ablam ağlayarak onu tutan adamların elinden kurtulmaya çalışıyordu. O adamlar onu bıraksa üzerime atlayacak, beni parçalayacaktı.

Sürekli aynı şeyleri tekrarlıyor, "*Sen ne yaptın, Efil?*" diyordu. Aynı soruyu ben de kendime sorup duruyordum. Elimdeki silaha bakıyor ve ne yaptığımı düşünüyordum. Ben ne yapmıştım? Söyle babasının kızı, sen ne yaptın?

Sadece ablamın çığlıkları ve ablamın sesi vardı.

Annemin sesi yoktu, annem artık konuşamazdı.

Sen ne yaptın, Efil?

"Bilmiyordum!" diye bağırarak gözlerimi açtığımda nefes nefeseydim. Elimi kuş gibi çırpınan kalbime bastırıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Kâbus." Ter içinde kalmıştım. "Sadece bir kâbus." Hep olduğu gibi yine gözlerimi yumunca peşimi asla bırakmayan iki kâbustan birini görmüştüm. Genelde ya 13 Haziran gecesini görürdüm ya da annemin ölümünü. Huzurlu bir uyku çekmeyeli yıllar olmuştu. Uykular haramdı bana.

"İyi misin?" Sol yanımda duyduğum bir sesle sıçrayarak başımı çevirdim. Karun'u araba kullanırken görünce bir an afalladım fakat daha sonra uyku hâlinden çıkıp olanların farkına vardım. Beni eve o götürüyordu.

Hâlâ gördüğüm kâbusun etkisinde olduğumdan tek kelime etmeden başımı salladım. Uykudayken fazla terlediğim için alnımdaki teri silerek önüme döndüm. Bileğimdeki saati kontrol edince saatin dokuz olduğunu gördüm. Biz en son akşam saat yedide yola çıkmamış mıydık? İki saattir araba neden hareket hâlindeydi ve hâlâ neden malikânede değildik?

Arabanın hareket hâlindeki trafiğin içinde âdeta makas atarak ilerlediğini görünce irkildim. Fazla mı hızlı ilerliyorduk? Olamaz, son sürat arabaların arasından geçip gidiyorduk! Başımı çevirip Karun'a baktığımda gözlerini yoldan ayırmadan arabayı ustaca kullandığını gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Dikkati dağılmasın diye bana doğru hiç dönmeden başını salladı. "Sorun yok, biraz daha uyu," dedi sakin bir sesle. Beni korkutmamak için ses tonuna kadar her şeye dikkat ediyordu ama dizindeki eli sinirden yumruk olmuştu.

"Aslında başımız şu anda belada, değil mi?" Soğukkanlılığını koruyup, "Belki biraz," dedi sakince. Hâlâ beni ürkütmemeye çalışıyordu.

"Sevgili kocam acaba bana *birazın* içeriğini anlatacak mı?"

Derin bir nefes aldığında daha fazla rol yapamadı. "Arabanın frenleri tutmuyor!" Şimdi neden hâlâ hareket hâlinde olduğumuzu anlıyordum çünkü frenler tutmuyordu. Duramıyorduk ki!

"Ve?" diye ısrar ettiğimde sinirden güldü.

"İki saattir peşimizdeler." Hadi ama ya!

Son sürat giderken başını çevirip kısa bir an bana baktı. Direksiyon hâkimiyetini kaybetmek istemediği için bu çok kısa sürmüştü. "Her yerdeler, ne yaptıysam onları atlatamıyorum. Bir türlü geçiş vermedikleri için ne Kenan bana ulaşabiliyor ne de ben bu çıkmazdan kurtulabiliyorum!" dediği an elim ayağım buz kesti. Bu taktiği biliyordum, Allah kahretsin ki bu taktiği çok iyi biliyorum! Böl ve saldır!

Tüm yolları tuttukları için ne Karun'un adamlarını bu tarafa geçirirlerdi ne de Karun'u o tarafa. Yıllar önce 13 Haziran'da yaşamıştım bunu. O gün de tıpkı bugün olduğu gibi kuşatmışlardı tüm yolları. Çocuklar ve annelerini ikiye bölüp farklı yerlerde tutmuşlardı. Tıpkı bu akşam olduğu gibi o gece de ne babamların bize ulaşmasına izin vermişlerdi ne de bizim onlara gitmemize. Bu saldırıyı çok iyi biliyordum. Carlos'tan başkası bunu yapmaya cesaret edemezdi.

Tıpkı 13 Haziran'da olduğu gibi bu akşam da kazanmasına izin vermeyecektim.

Karun'un soğukkanlı duruşu bana da cesaret verdiği için panik yapmamaya çalıştım. "Avantajlı olduğumuz bir şeyler var mı?" diye sordum. Arabanın aynasından arkayı kontrol etmeye başladım, şu an için sakindim. Siyah arabalar bizi takip ediyordu ama Karun her defasında gaza biraz daha yüklenerek onların bize yetişmesine engel oluyordu.

Karun keyifsiz bir sesle konuşurken kaşları çatıktı. "Arabanın yakıtı bitmek üzere." Direksiyonu sıktığında parmak boğumları gerildi. "Frenler tutmuyor olabilir ama araba birazdan kendiliğinden duracak. Amacım zaten buydu fakat araba durana kadar onları atlatmış olmayı

umuyordum!" Eğer beni zamanında uyandırsaydı bu konuda çoktan ona yardım etmiş olurdum. Neyse hâlâ geç değildi.

"Silahını bana verirsen sana biraz zaman kazandırabilirim."

"Hayır!" diye şiddetle karşı çıktı. "Yanımdaki kadını riske atmayacağım!"

"Peki, arabanın benzini bittiğinde güvende olacağımızı düşünüyor musun?"

O kadar hızlı gidiyorduk ki âdeta arabaların içinden uçarak geçiyorduk. Arkamızdakilerin bize yetişmek üzere olduğunu gördüğünde bile inadını sürdürdü. "Seni güvende tutacak bir yol arıyorum!" Benim tarafımdaki cama çarpan kurşunla dişlerini sıktı. Eğer kurşungeçirmez bir cam olmasaydı şu anda ölmüştüm.

Cama çarpan kurşunu duyunca Karun yumruğunu direksiyona geçirip, "Hepsinin soyunu sopunu sikeceğim!" dedi yemin eder gibi. Beni koruyamazdı, kimse koruyamazdı.

Yanımızda hareket eden arabadan biri kafasını uzatmış, üst üste benden taraftaki cama ateş ediyordu. Camı yavaşça aşağıya indirmeye başladığımda Karun sinirden nevri dönerek, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Bunu bir daha yapma!" Gür bir sesle bana kızınca korkudan irkildim.

Hemen hızlanıp yanımızdaki arabayı geçti ve düğmeye basıp camı kapatmaya çalıştı. Fakat elimi camın aralığından uzatarak ona engel oldum. Camı kapatmayı durdurdu, aksi takdirde parmaklarımı sıkıştırırdı. Kaza yapma pahasına başını çevirip bana baktığında yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. Mavi gözlerine akın eden gölgeler korkudan kalp atışlarımı yavaşlatıyordu.

Sıktığı dişlerini gıcırdatarak, "Sakın!" dedi buz gibi bir sesle. "Sakın sabrımı daha fazla zorlama! Yemin ederim onlara gerek kalmadan ben senin işini bitiririm!" Beni tehdit edince hemen elimi içeri çektim. Yapardı, bunu görebiliyordum.

Eğer camı açarsam bana silahını verir diye düşünmüştüm. Böylelikle birkaç arabanın tekerine ateş edebilirdim. Ama o, bu konuda bana hiç güvenmiyordu. Susup önüme döndüm. Suratımı asarak koltuğa sindim ve onun işine daha fazla karışmadım. Sanırım artık onu biraz tanımaya başlamıştım. Baskın bir karakteri olduğu için benden yardım almayı kendine yediremiyordu. Şu zamana kadar her şeyi tek başına yapmaya alışmış gibiydi. Bu yüzden birinden, özellikle bir kadından yardım almayı doğru bulmuyordu.

Onu daha fazla kızdıracak şeyler yapmak istemedim. Yakıtın bitmek üzere olduğunu gösteren ışık yanıp sönmeye başlayınca arabayı yoğun trafikten çıkarmayı başarmıştı. Sessizliğimi koruyarak beklemeye başladım. İkimizi ölüme sürüklediğini bilmeme rağmen tek kelime etmedim. Yaklaşık beş dakika sonra arabaların üzerinde hareket ettiği işlek yollardan çıkıp daha kırsal bir bölgeye girmiştik. Üzerinde geçtiğimiz engebeli yollar yüzünden araba sürekli sallanıyordu.

Peşimizdeki dört araba hâlâ bizi takip ediyordu. Araba artık yavaşlamaya başlamıştı çünkü benzin bitmişti. Karun gözleriyle karşımızda duran ve bizden yarım kilometre uzaklıkta olan büyük binayı gösterdi. "Eski bir süt fabrikası," dedi hızlıca. "Torpido gözünde yedek silahım var. Onu al ve araba durduğu an oraya doğru koş!" İtiraz istemeyen sesine başımı salladım. Bu tenha yerde bizden başka bir Allah'ın kulu yoktu.

Fabrikayla aramızda az mesafe kalmıştı ki araba durdu. Yakıtı bittiği için bizi daha fazla götüremezdi. Eğilip hemen torpido gözündeki silahı çıkardım. Karun da bu esnada belindeki silahı çıkarmıştı. Arabadan inmek üzereyken kolumu tuttu. Ona doğru döndüğümde gözlerindeki endişeyi gizleyemiyordu. "Sakın durmak veya arkanı dönmek gibi bir hata yapma," diye beni uyardı. Gözlerinde yer edinen bu korkunun tek sebebi bendim.

"Saka," derken yakışıklı suratı gergindi. "Fabrikaya gir ve bizim çocuklar gelene kadar güvenli bir yere saklan." Bunu hiç istemiyordum ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Yardımımı almamaya kararlıydı. Bu konuda en az onun kadar iyi olduğumu kabul etmek istemiyordu.

Aynı anda arabadan indik. Karun arabanın ön tarafına geçip arabayı kendisine siper etti ve arkamızda duran arabalara ateş etmeye başladı. Karanlıktan yararlanıp tüm gücümle fabrikaya doğru koşmaya başladım. Karanlıkta beni göremedikleri için arkamdan ateş etmeleri işe yaramıyordu. Karun onları yavaşlatıyordu.

Çitlerden atlayıp fabrikanın bahçesine girdiğimde dönüp arkama baktım. Karun bunu yapmamam gerektiğini söylemişti ama dayanamadım. Onlar beni göremiyordu ama arabaların yanan farları sayesinde ben onları iyi görüyordum. İki tarafta arabaları kendilerine siper ederek birbirlerine ateş ediyorlardı. Karun'un bir adamı vurduğunu gördüm. Hemen sonra arabanın önüne diz çökerek üzerine yağan kurşun yağmurundan kendini kurtardı. Şimdilik iyi gidiyordu ama mermileri bitince onlara karşı hiç şansı kalmazdı. Bir şeyler yapmalıydım!

Telefonu çıkartıp hemen Kadem'i aradım. Carlos'un planına ağır bir darbe vurmanın tek yolu Kadem'di. Carlos bu akşam Karun ve adamlarına pusu kurmuştu ama Kadem'e değil. Kadem'in geçeceği tüm yollar açıktı, bu yüzden bize yardım edebilirdi. Telefonu açtığı an hızlıca konuştum. "Yardımına ihtiyacım var." Karun'un sağ tarafında ateş eden adamı indirdim. Onu tam alnından vurmuştum.

Ben burada karanlıkta saklandığım için onlar beni göremezdi ama ben hepsini kuş gibi avlayabilirdim. Ateş eden kişinin ben olduğumu bildiği için Karun başını çevirip kısa bir an arkasına bakmıştı. Beni hiç duymasa da, "Arkanı kolluyorum," diye mırıldandım.

Çatışmada çıkan silah seslerini duyan Kadem endişeyle, "Bu sesler de neyin nesi? Efil her şey yolunda mı?" diye sordu. Efil mi? Ailemden olmayan kimse bana bu isimle seslenmezdi.

Gözlerimi kısıp ortadaki arabadan kafasını çıkartan bir adamı da alnından vurdum. "Azap Tarikatı peşimde," dedikten sonra kapının arkasına saklanıp ateş eden adamı omzundan vurmuştum. "Kadem, bu adamlar sayıca bizden çok üstün. Karun ile pusuya düştük ve Carlos'un adamları diğerlerinin bize ulaşmasını engelliyor. Çiftlik yolunun orada eski bir süt fabrikası var, oradayız!"

Söylediklerimden sonra telefonun diğer tarafında hemen bir hareketlenme duydum. "Ulan ben şimdi o piçleri sekmez miyim!" diye sesini yükseltmişti, bu kadar çok kızacağını beklemiyordum. Bana değer veriyor gibi davranıyordu.

Kadem, "Efil sakın ben gelene kadar gebereyim deme!" diye bana da kızdı. "Birazdan oradayım güzelim, bela olup hepsinin üzerine yağacağım!" Telefonu yüzüme kapatınca sinirden güldüm. Bu adamı sevmeye başlamıştım.

Daha fazla oyalanmadan telefonu cebime koyup önüme döndüm. Karun'un mermileri az kalmış olmalı ki artık saklandığı yerden daha az ateş ediyordu. Adamlar bunun farkında olduğu için tüm kurşunlarının bitmesini bekliyordu. "Koş," diye fısıldadım. "Ben seni korurum, buraya gel."

Beni duymadığı için buraya gelmek yerine hâlâ direniyordu. "Koş!" diye bağırdım. Beni duysun diye normalde hep kısık çıkan sesime yüklenip, "Karun buraya gel!" diye boğazımı yırtarcasına haykırdım. "Bir kez olsun bana güven ve yanıma gel!"

Karun sesimi duydu. Genelde bağırdığımı sandığım zamanlarda bile sesim yeterince yüksek çıkmazdı ama bu sefer beni duydu. Başını çevirip arkasındaki karanlığa baktı. Diz çöktüğü yerde arkasını kontrol ederken tereddüt ettiğini biliyordum. Saklandığı araba onu uzun süre koruyamazdı, üstelik üzerine kurşun yağıyordu. Ayağa kalktığı an onu indirirlerdi. Fakat bana güvenmeyi seçti. Beni görmemesine rağmen bu tarafa bakıp başını sallayınca rahat bir nefes aldım.

Karun saklandığı yerden çıktığı an ateş etmeliydim. Aynı anda hareket etmeliydik. Başparmağını kaldırınca, "Bir," dedim. Daha sonra elini indirdi ama ben saymaya devam ettim çünkü sayacağımı biliyordu. Umarım üçe kadar sayıp bir anda ayağa kalkmazdı çünkü ben on üçe kadar sayardım.

"İki, üç, dört..." diye fısıldayarak saymaya başladım, Karun hiç ayağa kalkmayınca gözlerim dolu dolu gülümsedim. On üçe kadar sayacağımı tahmin ettiği için içinden sayarak beni bekliyordu. On üçe olan takıntımı artık biliyordu.

"On bir, on iki ve on üç!" dediğim an Karun ayağa kalkıp bana doğru koşmaya başlayınca ona silah doğrultan herkese ateş etmeye başladım. Evet, bu işi birlikte yapacaktık.

Şaşırtıcı ama kendimden beklemediğim bir performansla ona ateş eden herkesi geri püskürtüyordum. Saklandıkları arabaların arkasından kafalarını çıkarmalarına bile izin vermiyordum. Karun karanlığın içine girene kadar dört kişiyi vurmuş ve diğerlerinin saklanmalarını sağlamıştım. Karşı taraftan biri kafasını çıkardığı an ona ateş ediyordum. Tıpkı bir keskin nişancı gibi kocamı ateş hattından çıkarana kadar onlara soluk aldırmamıştım.

Karun karanlığın yoğun olduğu bölgeye girerek artık onların görüş açısından çıkmıştı. Son kurşunumla bir adamı daha vurarak elimdeki silahı yere attım. Ateş etmeyi bıraktığım an saklandıkları yerden çıkıp bu tarafa doğru koşmaya başladılar. Bizi göremedikleri için artık ateş edemezlerdi.

Karun çitleri geçince ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başladım. Ona yetişince burada olmasının sevinciyle boynuna atladığımı çok sonradan fark etmiştim. Boynuna atladığımda güler gibi bir ses çıkartıp bana sımsıkı sarıldı.

"Nesin sen? Bir tetikçi mi?" Tıpkı benim gibi o da olayın adrenaliyle bana sarıldığını henüz fark etmemişti.

"Olağanüstüydün," derken karanlıkta yüzünü göremiyordum ama sesinde benimle gurur duyduğunu gösteren bir şeyler vardı. Bu kadarını yapacağımı beklemiyordu.

Birbirimize sarıldığımızı fark ettiğimizde ise birbirimizin kollarında kaskatı kesildik. O kadar hızlı bir şekilde birbirimizden ayrılmıştık ki böyle bir şey yoktu. Karun benden uzaklaşıp gergin bir sesle, "Geliyorlar, gidelim hadi," deyince başımı salladım. Aramızdaki bu mesafeleri bir türlü aşamıyorduk. Yalnız kokusu güzeldi. Ona sarılınca ilk kez kokusunu bu yakınlıkta solumuştum. Tam olarak ne kokuyordu, bilmiyordum ama güzeldi.

Fabrikanın asma kilidine ateş ederek içeri girmiştik. Karanlıkta pek bir şey göremiyorduk ama Karun beni peşinden çekip arka taraflarda bir yere getirdi. Yerimizi gizlemek için ışıkları açmıyorduk, ters giden bir şeyler var gibiydi. İlerledikçe Karun'un kısık iniltilerini duyuyordum, üstelik hareketleri gittikçe daha çok yavaşlıyordu. Birkaç yerden dönüp en arkalara gelmiştik. Karanlıkta hareket etmek gerçekten çok zordu.

Bir kapıyı açıp içeri girince kapının sürgüsünü çekti. Işığı açınca küçük bir depoda olduğumuzu gördüm. Burada süt sağımda kullanılan birkaç makine ve yere düşmüş boş bidonlar vardı. Karun'un iniltisini duyunca ona baktım ve gördüklerimle donup kaldım. Beyaz gömleğinin karın kısmı kanlar içindeydi. Kahretsin, yaralanmıştı!

Sırtını duvara yaslayıp kendini yere bırakınca hemen ona doğru koştum. Yanına diz çöktüğümde dışarıdaki sesleri duydu. Kızgın bir sesle, "Kaç!" diye bana çıkıştı. Alnında ter damlacıkları birikirken acıdan dolayı dişlerini sıkıyordu. "Gitmelisin!"

Karnındaki yaraya elini bastırırken acı çektiğini gizlemeye çalışıyordu. Fakat yüzü acıdan seğirirken yeteri kadar saklayamıyordu. Benden gitmemi istemesine rağmen yerimden hiç kıpırdamadığımı görünce nefesini sertçe verdi. "Saka, bir kez olsun söz dinle ve git buradan!" Peşimizdeki adamların beni ele geçirmesini istemiyordu. Carlos'un itleri yüzünden bu hâldeydi, yani hepsi benim suçumdu.

Dışarıdaki sesleri duyarken diz çöktüğüm yerde üzerimdeki atleti çıkardım. Mavi gözleri huzursuz bir şekilde ne yaptığımı sorguluyordu. Üzerimde sadece kısa bir şort ve ince askılı bir atlet vardı. Atleti çıkartınca şimdi onun karşısında siyah bir sütyen ve kot şortla kalmıştım. Uzun çizmelerim dizlerime kadar bacaklarımı sardığı için bu pozisyonda biraz rahatsız ediyordu. Diz çökünce çizmeler rahatsız edici bir his bırakıyordu.

Atletimi top hâline getirip Karun'un yarasına bastırdım. Kanlı elini tutup yarasına tampon yapsın diye atletin üzerine koydum. Acı çeken yüzüne güven vermek ister gibi bakarken göründüğüm kadar rahat değildim. "Hiçbir yere gitmiyorum, anla artık, ben seni koruyabilirim." Bunu gerçekten yapabilirdim çünkü gereken donanıma sahiptim. Tabii Karun bunu yeteri kadar bilmiyordu. Beni silah kullanırken görmüştü ama dövüşürken hiç görmemişti.

Çok fazla kan kaybetmeye başladığı için artık terlemeye başlamıştı. Acısına direnmeye çalışırken yalvaran gözlerle, "Hâlâ kaçmak için şansın var," diye fısıldadı. Ter damlacıkları şakaklarından süzülmeye başladığında ifadesini sertleştirip bana hükmetmeye çalıştı. "Ben başımın çaresine bakarım, git hadi!" İkimizi koruyacağıma dair hiç inancı yoktu.

Elimi gerilen yüzüne doğru uzatıp işaret parmağımı çatık kaşlarının tam ortasına bastırdım. "Biraz rahatla," diyerek işi muzırlığa vurdum. Benim için endişelendiğini biliyordum çünkü bugün bana yapılan her şey onun karısına yapılmış olacaktı. Bu şekilde anılacaktı.

Koyu mavi gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. "Ben Sanrı'nın Saka'sıyım," diye yalandan böbürlendim. Bunu onu rahatlatmak için yapıyordum. "Kalender çiftini hafife almak neymiş onlara göstereceğim."

Son söylediklerimle başını iki yana sallayıp yorgunca nefesini verdi. Yaslı olduğu soğuk duvar bile canını yakıyor gibiydi. Ayağının birini yere uzatırken diğer bacağı dizinden bükük bir şekilde duruyordu. Atletimi yarasına biraz daha bastırırken, "Seni küçümsemiyorum ama bir kadının yetenekleri sınırlıdır," diyerek kesik kesik nefes almaya başladı. "Kenan ve bizim çocuklar buraya gelene kadar bir yerlere saklan." İnatla savaşmak yerine kaçmamı veya saklanmamı söyleyip duruyordu. Artık sesi bile acı çekiyordu. Nasıl mümkündü, bilmiyordum ama sesinde bile çok fazla acı vardı.

Babamın bana öğretmediği nadir şeylerden biri de korkup kaçmaktı.

Yerdeki silahı alıp yanında güçsüzce duran eline tutuşturdum. "İhtiyacın olabilir," dedikten sonra ayağa kalktım. Onu burada tek başına bırakıp kaçmayacaktım!

Ona sırtımı dönüp kapıya yürüdüğümde, "Saka," diyen fısıltısını duydum. Adım atmayı bırakıp ona doğru döndüğümde, "Yaklaş," dedi kısık bir sesle. Solgun yüzü beni endişelendirirken gözlerime yorgunlukla bakıyordu. "Yaklaş," demek için kendini zorladı. Artık konuşurken bile acı çekiyordu.

Adamlar bizi bulmak için fabrikanın her yerini didik didik ararken ona doğru yürüdüm. Yanında durduğumda başını kaldırıp bana bakmak için kendini zorladı. Yüzündeki her kas acıdan seğirirken, "Biraz daha," diye fısıldadı. Allah kahretsin, canı çok yanıyordu!

Yanında diz çöktüğümde kendini zorlayarak silahı tutan elini kaldırdı. Diğer eli yarasına baskı yapıyordu. Kirpikleri ızdırap içinde titreşirken, "Bunu sen al," deyince gözlerim dolu dolu başımı iki yana salladım. Silahı alıp onu hem yaralı hem de savunmasız bir hâlde bırakmak istemiyordum. Ama almayınca da aklı bende kalacak ve belki de daha fazla acı çekecekti.

Parmaklarım elinin üzerinde kayarak silahı kavradığında, "Yaklaş," diye fısıldadı bir kez daha. Yorgun yüzüne bakınca aramızdaki bu mesafenin kapanmasını istediğini anladım. Daha fazla yaklaşmamı istiyordu.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdığımda kalan son gücüyle bana doğru uzandı. Başını yaslı olduğu duvardan ayırıp iyice yaklaştı. Kafasını yüzümün yanına kaydırdı ve sakalları yüzüme sürtünürken beni öptü. Yanağımda onun dudaklarını hissedince buz kesmiştim. Sıcak dudakları yanağıma tüy gibi bir öpücük bırakmıştı. Donmuş bir şekilde hareket etmeden dururken başını geriye çekip bana baktı. Gözlerim onun mavileriyle kesişince içli bir ifadeyle, "Öpücüğümü eşitlememi istiyorsan bana geri dön," dedi ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Bunun ikimiz için anlamı büyüktü.

Beni hayatta tutmak için bana karşı elinde kalan son kozu oynamıştı.

Gözlerimdeki yaşı hızlıca silip başımı salladım. Ayağa kalkıp kapının sürgüsünü açtığımda yanağımda hâlâ Karun'un dudaklarının izi vardı. Elim duvardaki düğmenin üzerinde durunca, "Sanrı," dedim ona lakabıyla seslenerek. Başını yorgunca çevirip bana bakınca, "Öpücüğünü eşitlemeden sakın ölme," diye fısıldadım. "Senin yüzünden kalan hayatımda tüm uğursuzlukları üzerime çekmek istemiyorum." Sonra ışığı kapattım. Yerini bulamasınlar diye bunu yapmalıydım.

Daha sonra eğilip elimdeki silahı yavaşça yere bıraktım. Çizmemin yan tarafıyla silaha hafifçe vurunca silah yerden kayıp ona doğru gitmişti. Büyük ihtimalle çok yakınında durmuştu. Eğer biri buraya gelip ışığı açarsa hemen yanındaki silahı görüp kendini koruyabilirdi. Silahın yerde kayarken çıkardığı sesi duydu ama göremediği için silahı ona bıraktığımı şimdilik anlamadı. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda kendi hayatım

pahasına onun için elimden gelen son şeyi de yapmıştım. Silahsız dışarı çıkmıştım.

Dışarı çıktığımda buradaki tüm ışıkları yaktıklarını gördüm. Tek bir düğmeyle tüm ışıkları birden yakmış olmalılardı. En azından küçük depoların ışıkları otomatik değildi. Böylece Karun'un hangi depoda olduğunu bulmaları biraz zaman alırdı. Yerdeki uzun demiri alıp etrafımı kontrol ederek yürümeye başladım. Bir zamanlar sığırları tuttukları bölmeleri kontrol ederek ilerliyordum. Adım sesleri duyunca hemen duvarın arkasına saklanıp beklemeye başladım.

Çoğunu Karun ile ikimiz vurmuştuk, geriye en fazla dokuz adam kalmıştı. Dışarıdayken fabrikaya doğru koşan adamları saymıştım. Lakin herhangi bir takviye kuvvet çağırdılarsa buradan cesedimiz çıkardı. Adım sesleri yaklaştıkça daha fazla soluğumu tutuyordum. Saklandığım yerde ses çıkarmamaya dikkat ediyordum. Birinin gölgesini görünce kalbim korkudan durma noktasına gelmişti.

Adam saklandığım duvarın arkasından çıktığı an elimdeki demiri kaldırıp suratına geçirdim. Neye uğradığını anlamayan adam yere düştüğü an yüzü parçalanana kadar demirle suratına üst üste vurdum. Bilincini kaybedince hemen elinden düşen silahı aldım. Silahın ucuna susturucu takılıydı. Kafasına ateş ederek onu öldürdükten sonra üzerini aradım. Bulduğum ikinci silahı da aldığımda kulağımın yanından geçen bir kurşunla hemen kendimi duvarın arkasına attım.

"Burada!" diye bağırdı biri. Yerimi bulmuşlardı!

Adamın kemerinden çıkardığım silahı belimin arkasına sıkıştırıp doğruldum. Bu tarafa yaklaşan birden çok adım sesi duyduğum için hemen koşmaya başladım. Bir anda biri karşıma çıktı, ikimiz de birbirimizi görmeyi beklemiyorduk. Aynı anda silahımıza davransak da ben ondan önce tetiğe bastım. Alnının ortasında bir delik açtığımda sırtüstü yere düşmüştü. Silaha susturucu takılı olduğu için ateş edince yerimi belli edecek kadar çok ses çıkmıyordu.

"Resmen seri ölümlere başladım!" diye kızıp yerdeki cesedin yanından geçtim. İkisi gitti, geriye kaldı yedi adam.

Diğer koridora doğru koşup onları mümkün olduğunca çok Karun'un olduğu yerden uzak tutmaya çalıştım. Fakat koridordan sol tarafa doğru dönünce iki adamla karşılaştım ve daha ben bir şey yapmadan silahlarını bana doğrulttular. "Kıpırdama!" diye bağırdı birisi. Elimdeki

silahı işaret edip, "At yere!" deyince derin bir nefes alıp silahı attım. En küçük bir hareketimde beni vuracaklarını iyi biliyordum.

Biri bana silah doğrulturken diğeri üzerime yürüyüp, "Geri çekil!" deyince mecburen arkaya doğru birkaç adım atarak silahtan uzaklaştım. Her şey aleyhime işliyordu.

Esmer adam yerdeki silahı alıp beline taktı. Telefonu çalınca çıkarıp açtı. Üzerime doğrultulan silah yüzünden onlar için savunmasız bir hâldeydim. Bu yüzden gözlerini benden ayırmadan, "Evet, efendim," dedi her hareketimi izlerken. "Saka elimizde." Yapacağım en küçük hatada elindeki silahı kaldırıp beni vuracak gibiydi.

Kiminle konuşuyor, bilmiyordum ama bana doğru yürüdü. Tehlikeli biri olduğumu düşündüğü için bana çok yaklaşmadan telefonu uzattı. "Patron seninle konuşmak istiyor."

Alay edercesine başımı omzuma yatırdım. "Patronun kim senin?" diye onu küçümsedim. "Sizin gibi itlerin tek bir sahibi olmaz." Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüme attığı tokatla yere savruldum. Hayvan herif o kadar sert vurmuştu ki kafam yamulmuştu. Saçlarım yüzüme savrulurken patlayan dudağım yüzünden ağzımın içinde kan tadı vardı.

Üzerime yürüyüp tam karşımda durdu. Daha sonra eğilip ensemdeki saçlarımı sertçe çekerek başımı kaldırdı. Sinirli bir şekilde bana bakarken, "Senden sıkılmaya başladım kaltak!" diyerek elindeki telefonu zorla kulağıma bastırdı. "Konuş şimdi!"

Boynum arkaya doğru gerilirken, "Kiminle?" diye güldüm. Saçlarımı öyle bir çekiyordu ki acıdan kıvranıyordum ama buna rağmen kendimden taviz vermeye niyetim yoktu. Elimi yavaşça belime doğru kaydırırken saçlarıma asılan adamın yüzüne baktım. "Hâlâ bana tasmanı tutan piçin adını vermedin." Telefonu yere atıp tekrar bana vurmak için elini kaldırdı. Fakat belimdeki silahı çıkardığım gibi silahı kalbine bastırıp ateş ettim.

Tetiğe bastığım an hemen ceketinden tutup onu üzerime çekmiştim. Böylelikle arkasındaki diğer adam ateş edince cesedi beni kurşundan korumuştu. Adamın ikinci kez ateş etmesiyle mermi neredeyse sol koluma isabet edecekti. O ıskaladı ama ben onu vurdum. O bana ateş ederken ben de silahı üzerimdeki cesedin koltuk altından çıkartıp onu boğazından vurmuştum. Şu ana kadar tamamen öldürmeye yönelik ateş ediyordum çünkü bana 13 Haziran'ı yaşatan bu Ermeni piçlerine acımam yoktu!

Dördü gitti, geriye kaldı beş adam.

Üzerimdeki cesedi iterek ayağa kalktığımda göğüs kafesim hep kan içinde kalmıştı. Vurduğum adamın kanı göğüslerime bulaşmış, sütyenden karnıma doğru akıyordu. Yerdeki adamın silahını alıp tekrar belimin arkasına taktım. Yedek silahımın olması hayatımı kurtarırdı.

Yere düşen telefondan, "Nazım cevap ver!" diye bir ses geliyordu. "Orada her şey yolunda mı?"

Eğilip telefonu aldığımda konuşan kişiyi *Büyük Patron* olarak kaydettiğini gördüm. Onun kim olduğunu biliyordum çünkü bu sesi mıh gibi aklıma kazımıştım. Ne sesini unuturdum ne de bana yaşattıklarını. "Merhaba, Carlos." Etrafımı kontrol ederek yürümeye başladım. Her an bir yerlerde yeni birileri fırlayabilirdi.

Sesimi duyunca bir an duraksadı fakat daha sonra, "Saka!" dedi genizden çıkan bir hırıltıyla. "Bu geceyi sağ çıkaracağından emin misin?" Keyifli sesini duydum. "Avcının inindesin küçük kuş, tuzaklarımdan kurtulamazsın."

Sinirliydim ama sesimi olabildiğince neşeli çıkarmaya çalıştım. "İt pusu kurar, kurt bozar, Carlos." Kafamı uzatıp koridoru kontrol ettim. "Bunu henüz çocukken sana kanıtladığımı sanıyordum."

Saklandığım yerden çıkıp hemen diğer bölüme girdim. "Evet, bana öğrettiğin bazı şeyler var ama benden de çok şey öğrendiğini inkâr edemezsin." Dalga geçtiği o kadar çok belli oluyordu ki.

"Ah, bunu nasıl inkâr edebilirim." Kafamı uzatıp tekrar etrafımı kontrol ettim. "Bana bir yıkımın nasıl yapıldığını öğrettiğin için sana minnettarım. Bu arada bu gece katlettiğim adamların için üzgünüm." Yüzümü buruşturdum. "Ya da üzgün değilim."

Attığı kahkahayı duydum. "Bende onlardan çok var. Bu arada hâlâ kâbus görüyor musun?" diye sesimi taklit etti. "Annen için başsağlığı dilemediğimi hatırladım. Ah, Tanrım, ne kadar da kabayım." Allah'ın cezası it!

"Lütfen kendini mahcup hissetme," diye zoraki bir şekilde güldüm. "Bu konuda en az senin kadar kabayım. Oğlunu parçalarına ayırmak beni ne kadar bedbaht etti anlatamam." Sesimi üzülmüş gibi çıkarıp iyice onu delirttim. "Bir mezarının bile olmaması ne acı. Söylesene, her 13 Haziran'da onun için bir mum yakıyor musun?" Adım sesleri bu tarafa doğru yaklaşıyordu.

Sırtımı duvara yaslayıp beklemeye başladığımda Carlos'un, "İki mum yakıyorum," diyen sesini duydum. "Biri oğlum için biri de doğum günün için." Bir şeyi yeni hatırlamış gibi garip bir ses çıkardı. "Ne kadar da unutkanım, sen doğum günü kutlamıyordun, değil mi?" 13 Haziran'da doğmuştum, yani patlamanın yaşandığı o gece. Doğum günümde bana ve arkadaşlarıma yaptığı şeyi bana hatırlatıyordu.

"Doğduğum gün oğlunun öldüğü gün, Carlos," dedim. "Sırf bunun için bile bir kutlama yapabilirim."

"Bu gece ölme küçük kuş." Sesindeki kini iliklerime kadar hissettim. "13 Haziran'a sayılı günler kaldı. Senin için hazırlayacağım doğum gününü görmeden ölmeni istemiyorum. Adamlarıma Kalender'i verirsen senin kılına bile zarar vermeden gitmene izin verecekler." 13 Haziran geldiğinde bana ulaşması için Karun onun önündeki en büyük engeldi. Bu yüzden Karun onu bulmadan o Karun'dan kurtulmak istiyordu.

Adım sesleri gittikçe yaklaşırken kısık bir sesle, "Bu gece itlerin beni geçmeden kocama ulaşamaz!" dedim. "Şimdi kapatmam gerekiyor, malum dökmem gereken kanlar var." Telefonu kapattım. Karun'un arkasında benim gibi bir karısı varken bu gece kimse ona yaklaşamazdı!

Adım sesleri dibime kadar gelince bir anda ortaya çıkıp tetiğe bastım ama silah ateş almamıştı. Lanet olsun, kurşun bitmişti! Hemen belimdeki silahı çıkardım ama çok vakit kaybettiğim için karşımdaki adam elime tekme atarak silahı yere düşürdü. Acıyan elime konsantre olmadan karnıma attığı yumrukla geriye doğru sendeledim. Kaburgalarımdaki hasar henüz tam olarak iyileşmeden karnıma aldığım bu darbe beni mahvetmişti.

Öne doğru büküldüğümde hızlıca aramızdaki mesafeyi kapattı. Lakin son anda başımı kaldırıp suratıma gelen yumruğunu tutabilmiştim. Yumruğunu avucuma hapsettiğim gibi başımı geriye çekip yüzüne kafa attım. Birkaç adım geriye çekilip kanayan burnunu tutunca sırıttım. "Merak etme, tanıdığım çok iyi bir estetik cerrahı var," dediğimde âdeta kükreyerek bana saldırdı.

Seri bir şekilde savurduğu tüm yumruklarından kurtulmayı başardım. Bir anda cebinden bir bıçak çıkartıp boynuma savurunca, belimi arkaya yay gibi bükerek bıçaktan kurtuldum. Bıçak yüzümü santim farkıyla es geçince doğrulup tüm gücümle çenesinin altından yukarıya doğru yumruk attım. Dişleri birbirine çarpıp zangırdayacak kadar sert

bir yumruktu. Sersemleyince ona doğru koştum ve kendi etrafımdan dönerek boynunun sağ tarafına tekme attım.

Tekmenin hızı ve şiddetiyle çizmemin ince topuğu boynunda sağlam bir yara açmıştı. Boynuna tutup gözlerime bakarken gözleri kaydı ve bir anda sırtüstü yere yığıldı. Bayılmıştı. Çizmemin topukları zeminde ses çıkartırken eğilip yerdeki silahı aldım. Bayılan adamın yanında durup silahı yüzüne doğrulttum. "İyi uykular tatlım," dedikten sonra tetiğe basarak beynini dağıttım. Yaralamak yetmezdi, hiçbirini yaşatmayacaktım!

İlerlemek için tam bir adım atmıştım ki büyük bir gürültü duydum. Sanki küçük çaplı bir deprem olmuş gibi her yer zangırdamıştı. Neler olduğunu anlamak için etrafıma baktığımda hoparlörden gelen müzik sesiyle afalladım. Şarkı mı çalıyordu?

"*Geldim işte dostum yüzün gülsün be,* [4]
Yaralarım ağır varsın olsun be,
Ben varım yanında, yalnız değilsin."

Şarkının sözlerini duyunca kahkaha atarak sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Kadem gelmişti!

Evet, o geldi çünkü böyle manyakça bir girişi sadece o yapabilirdi!

Tehlikeyi benden uzaklaştırıp dikkatleri kendi üzerine çekmek için bunu yapmıştı.

Silah sesleri geliyordu. Üst üste kurşun sesleri gelince artık bundan emin oldum. Bilerek müziği son ses açmıştı, böylelikle geriye kalan adamlar çakal sürüsü gibi sesin geldiği yere doluşacaktı. Neyse ki ona pek adam bırakmamıştım. Aksi takdirde hepsiyle tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı. Bir süre sonra kurşun sesleri kesilince içimi bir korku sardı. İki taraftan birileri etkisiz hâle gelmiş olmalıydı ki kurşun sesleri durmuştu. Ama şarkı hâlâ çalıyordu.

Koşarak koridoru geçtim ve makinelerin olduğu kısma gelince gördüklerimle afalladım. Bu ruh hastası resmen arabayla fabrikanın duvarının içinden geçmişti. Kapıdan girmek varken arabayla duvara dalmıştı. Arabanın ön kısmı içerideyken arka kısmı dışarıdaydı. Kadem olacak manyağın arabada açtığı şarkı bangır bangır çalıyordu. Kadem ise iki elinde iki silah tutarak arabanın önünde duruyordu. İyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Anlaşılan kalan adamların icabına bakmıştı.

Tıpkı benim gibi o da beni görünce rahat bir nefes almıştı. İkimiz de hâlâ yaşıyorduk. Ona bakınca gülmemek için kendimi zor tuttum

[4]Ali Kırık "Yalnız Değilsin". (e.n.)

çünkü yüzünün farklı yerlerinde tam yedi yara bandı vardı. Boynunda, çenesinin altında, yanaklarında ve çenesinin farklı yerlerinde... Tıraş olmayı gerçekten bilmiyordu, değil mi?

Yüksek sesle çalan şarkının eşliğinde birbirimize doğru yürümeye başladık. Tam zamanında gelmişti. Ona doğru yürürken şarkıya eşlik etti ve o da yüksek sesle şarkıyı söylemeye başladı. Gözlerimin içine bakıp şarkıyla birlikte, "*Kurşunlar yağarken önündeyim söz,*" diyerek bulunduğu yeri gözleriyle işaret etti.

"*Hapiste mezarda yanındayım söz.*
Hem başında hem de sonundayım söz.
Ben varım yanında yalnız değilsin."

Ben ona doğru koşarken o, kollarını kaldırdı ve arkamdan bir yerlere üst üste ateş etmeye başladı. Sanırım geriye kalan son kişiyi de vurmuştu.

Ateş etmeyi bıraktığı an ona yetişip boynuna atladım. Burada tek başıma Carlos'un adamlarının eline düşeceğim diye o kadar çok korkmuştum ki Kadem'i görmek mutluluktan ayaklarımı yerden kesti. "Geldin," dedim ona sımsıkı sarılırken. Çilek kokuyordu.

Elindeki silahlarla birlikte bana sarılırken güldü. "Sen yeter ki çağırmasını bil, ben hep gelirim," deyince içim sıcacık olmuştu. Bana yaptıklarından sonra ondan nefret etmem gerekiyordu ama nedense bir tek ondan nefret edemiyordum.

Beni bu evliliğe mahkûm etmesi bile ondan nefret etmem için yeterli değildi. Bu çilek kokulu adamda bir şeyler vardı. Karun aklıma gelince gözlerimi korkuyla açıp, "Kadem o yaralı," deyip hemen ondan ayrıldım. "Karun vuruldu!"

Elindeki silahları beline takıp etrafını kontrol etti. "Beni ona götür." Başımı sallayıp Karun'un olduğu tarafa doğru koşmaya başladım.

Peşimden gelirken, "Üzerindeki o şey sütyen mi?" diyen şaşkın sesini duydum. Bunu yeni fark etmiş gibiydi.

Duvarın yanında dönerken, "Kadınlar genelde göğüsleri için takar bunu," dedim.

Arkamdan, "Biliyorum salak!" diye bana kızdı. "Ama kadınlar genelde sütyenin üzerine bir şeyler giyerler, sen niye giymedin?"

"Giydim herhâlde!" diye ona kızıp koşmaya başladım. "Ama daha sonra çıkarmak zorunda kaldım."

"Neden çıkardın? Dövüşürken adamlara göğüslerini göstermek bir çeşit taktik mi?"

"Karun'un yarasına tampon yapmak için atletimi çıkardım!"

"Karun'un üzerindeki şeyi çıkarmak aklına gelmedi mi? Ulan sen niye soyunuyorsun?" dediğinde sinirden çığlık atabilirdim! Tek sorunumuz yarı çıplak olmam değildi! Karun ne hâlde henüz bilmiyorduk!

Umarım öpücüğünü eşitlemeden ölmek gibi bir hata yapmamıştır!

Ayışığı Kitaplığı

11

GÜZELLİKLE VEYA ZORLA!

"Şu anda bende nefret ettiği şeyler ileride sevdiği her şey olacaktı, haberi yoktu."

Hastanenin çatısına çıkıp ayaklarımı boşluğa uzatarak oturdum. Bir sigara yakarak bahçeyi seyretmeye başladım. Karun'un adamları bahçenin dört bir yanını sarmış âdeta kuş uçurtmuyorlardı. Gazeteciler hastanenin bahçesindeki koruma engelini aşmak için çırpındıklarından kafamda bir şapka vardı. Yüzümü gösterecek her şeyden kaçıyordum. Karun'u bu hastaneye getirdiğimizden beri haberi alan gazeteciler buraya doluşmuştu. Tabii onlara da malzeme çıkmıştı, ne de olsa büyük iş insanı Karun Kalender vurularak hastaneye kaldırılmıştı.

Karun'a ulaşamıyorlardı ama bahçede durup onu ziyarete gelen tüm insanları çekiyorlardı. Şu zamana kadar hep önemli ve tehlikeli insanlar onu ziyarete gelmişti. Üstelik her gelen tıpkı Karun gibi büyük bir konvoyla geziyordu. Sanki cumhurbaşkanı hastanede yatıyormuş gibi ülkenin her yerinden seçkin insanlar çıkıp geliyordu.

Ciddi ciddi kocamın bir çeşit aşiretten falan geldiğini düşünmeye başladım. Nerede mafya veya tehlikeli insan varsa adamlarıyla hastaneye gelip ona geçmiş olsun dileklerini sunuyordu. Her gelen kişinin arkasında ordu gibi adam vardı. Hastane yönetimi bile güvenliği had safhaya çıkarmıştı. Karun Kalender gibi biri onların hastanesinde kaldığı için ona bir şey olacak diye diken üstündeydiler. Sanırım kocam düşündüğümden daha tehlikeli ve önemli biriydi.

Sigaramı içtiğim için ayağa kalktım. Neredeyse akşam olacaktı ama dün geceden beri Karun'u hiç görmemiştim. Bu sabah uyandığını duydum ama o kadar çok gelen giden vardı ki bir türlü onu görmeye fırsatım olmuyordu. Onun için endişelenen çok fazla dostu vardı. Belki bugün bile sıra bana gelmezdi.

Karun'un odasının olduğu koridora gelince gördüğüm korumalar beni ürküttü. Bu katın tüm koridorlarında onlarca koruma olduğu için burada kalan hastalar da çok tedirgin olmalıydı. Koridorun sağında ve solunda duran korumaların arasında yürürken şaşkınlığımı gizlemek için kendimi zor tutuyordum. Önünde geçtiğim her koruma hemen ceketinin önünü düğmeliyor, başlarını eğerek büyük bir saygıyla bana selam veriyordu. İlk günlerde beni zerre kadar ciddiye almayan tüm bu

adamların değişimleri müthişti. Sanırım patronlarının hayatını kurtararak nihayet onların saygısını kazanmıştım.

Bu lanet adamların bana saygı duyması için illa birilerini öldürmem mi gerekiyormuş? Sanırım onlara Sanrı'nın karısı olduğumu kanıtlamıştım. Ne de olsa bu adamlar yanlarında kendi gibi gözü kara kadınlar istiyordu. Süslü bir kokona olarak gördükleri bir kadın tek bir gecede hepsini ters köşe yapmıştı.

Karun'un kaldığı odaya yetişmeme az kalmıştı ki Rengin odadan çıktı. Beni görünce hemen kapıyı kapatıp bana doğru yürüdü. Yanıma gelen kadın kaşlarını çatarak, "Ne işin var senin burada?" diye hesap sorunca afalladım. "Karun seni görmek istemiyor, derhâl git!" Nişanlısını kurtaran kişinin ben olduğumun farkında mıydı? Ne demek ne işim var burada? Karun'u buraya getiren zaten bendim! Ben olmasaydım şimdiye ölmüş olurdu.

"Demek beni görmek istemiyor, öyle mi?" dedikten sonra burada duran korumalardan birine döndüm. "Çağırın gelsin!" Bakalım yüzüme karşı da beni görmek istemediğini söyleyebilecek miydi?

Rengin telaşa kapılarak hemen kolumu tutup sıktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye beni buradan uzaklaştırmaya çalıştı. "Burası rezalet çıkartacağın bir yer değil!"

Kolumu sertçe çekerek ondan uzaklaştım ve tekrar korumalara döndüm. "Size çağırın gelsin dedim!"

Korumalar ne yapacağını bilmez bir hâlde birbirine bakarken içlerinden biri kısık bir sesle, "Bu repliği çok seviyor olmalı," deyince diğerleri gülüşünü saklamak için başını hemen önlerine eğmişti.

Tam o esnada koridorda Karun'un sert sesi bir bıçak gibi herkesin neşesini kesti. "Karım size çağırın dediyse çağıracaksınız!" Herkes irkilerek kendine çekidüzen vermeye başlamıştı. Vay canına, işte bunu beklemiyordum.

Yalnız Rengin'in rengi attı.

Yavaşça Karun'a doğru döndüğümde odanın önünde güçlükle ayakta durduğunu gördüm. Kenan onun koluna girdiği için ondan destek alarak ayakta duruyordu. Üzerinde sadece siyah bir eşofman altı olduğu için onun kaslarıyla bakışıyordum. Ne sargılı karnı umurumdaydı ne de zorlu bir ameliyattan çıktığı için solgun yüzü. İlgimi çeken tek şey sıkı ve muhtemelen taş gibi sert olan kaslarıydı. Acaba onu sağ salim görünce çok mutlu olduğum için farkında olmadan sarılmışım gibi yapsam mı?

Hormonlarım uçuştaydı, o kasları hissetmek istiyordum. Tamam Bige, dünyaya dön artık, çok fazla dikkat çekiyorsun! Başımı kaldırıp sonunda onun yüzüne baktığımda çok utandım çünkü az önceki bakışlarımı yakalamıştı. Artık gözlerimi kaslarına dikip nasıl baktıysam Rengin kırmızı görmüş boğalar gibi bana bakıyordu. Kenan gülmemek için yanaklarının içini ısırırken Karun, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Her an gür bir kahkaha atacakmış gibi duruyordu. Vücudunu beğenmem hoşuna mı gitmişti?

Kimse bana bu konuda tek kelime etmemesine rağmen, "Ne var ya?" diye onlara çıkıştım. "Üzerimdekileri çıkarsam ağzınızın suyunu akıtarak bakarsanız ama ben bakınca olay olsun. Ben de bir insanım herhâlde!"

Korumalar bıyık altından gülerken Karun, "Kenan," derken yine gülüşünü saklamak için başını eğmişti ama sesi onu ele veriyordu. "Daha fazla konuşturmadan karımı odaya sok."

Kenan onun kolunu bırakmadı çünkü Karun'un ondan destek alarak ayakta durduğunu biliyordu. Bu yüzden gözleriyle bana odayı işaret edince, "Kocama bakmak da suç!" diye homurdanıp odaya yürüdüm. Kızgın olduğum için kafamı kaldırmamıştım ama odaya girdiğimde Karun'un gülüşünü duymuştum. Bence koridordaki herkes duydu ve gördü. Evet, Rengin bile.

Odaya girdiğimde Karun tek başına peşimden geldi ve içeri girerken, "Rengin bize az müsaade et," deyip odanın kapısını kapattı. Bu son yaptığıyla Rengin beni çiğ çiğ yiyecekti.

Kapının önünde dikilen adama bakıp fısıltıyla, "Nişanlın şu anda beni nasıl öldüreceğini düşünüyor olabilir," dediğimde odada yalnız olmamıza rağmen beni taklit edip o da fısıltıyla konuştu.

"Dün gece gördüklerimden sonra bence üstesinden gelebilirsin." Bazen bana uyması çok hoşuma gidiyordu.

Yürüyüp yatağın yanına geldikten sonra yarasına dikkat ederek yatağın üstüne oturdu. Gözleri en ince ayrıntısına kadar beni incelerken bir şeyi yeni fark etmiş gibi kaşlarını hafifçe çattı. "Üzerindeki gömlek kime ait?" deyince başımı eğip üzerime baktım. Kadem'in buz mavisi gömleği vardı üzerimde. Bir erkeğin gömleği olduğu çok açıktı ve nedense bu Karun'u huzursuz etmişti.

Dün gece Karun'u bulduğumuzda bilinci kapalı bir hâldeydi. Bıraktığım depoda sırtını duvara yaslamış bir şekilde otururken kendinden geçmişti. Fakat deponun kapısı ve ışıkları açıktı. Deponun içinde yerde

yatan bir ceset vardı ve Karun elinde tuttuğu silahla bilincini kaybetmişti. Tam da düşündüğüm gibi biri onun yerini bulmuştu ve bıraktığım silah onun hayatını kurtarmıştı.

Nabzı çok yavaş olduğu için onu hemen hastaneye getirmiştik. Fakat Duha'ya çalıştığı için Kadem hastanenin yakınlarında inmişti. İletişim hâlinde olduğumuz bilinsin istemedi. Araba onun değil çalıntıydı, yani Karun arabayı araştırsa bile Kadem'e ulaşamazdı. Büyük ihtimalle dün geceki adamlardan birinin çalıntı araba kullandığını ve onu o arabayla buraya getirdiğimi düşünecekti. Kenan gelene kadar polislere ifade vermekten kaçınmıştım. Daha sonra tıpkı Kenan'ın istediği gibi yolda yüzü maskeli adamlar tarafından saldırıya uğradığımızı söylemiştim.

Onlara süt fabrikasından veya çıkan çatışmadan hiç bahsetmemiştim. Kenan tüm cesetlerden kurtulup geriye hiç delil bırakmayacağını söylemişti. Bu tür şeyleri ilk kez yapmadıkları çok belliydi. Kadem arabadan inmeden hemen önce gömleğini çıkartıp bana verdiği için şu anda üzerimde onun gömleği vardı.

Kadem'in iri vücuduyla kıyaslayınca gömlek bana çok uzun ve boldu. Kollarını toplayarak içinde kaybolan ellerimi kurtarmıştım. Gömleğin uzunluğu kalçamın altına geldiği için şortum hiç görünmüyordu. Sanki seviştikten sonra sevgilimin gömleğini giymişim gibi görünüyordum. Üstelik ayaklarımda çizmelerim yerine Kenan'ın benim için getirttiği spor ayakkabılar vardı. Evet, çizmemin topuğu kırılmıştı!

"Arabada buldum," diye ona yalan söyledim. Tanıdığı bir erkeğin gömleğini giymemem onu rahatlattığı için başını salladı.

Komodinin üzerinde duran telefonu çalınca odayı dolduran müziği dinlemeye başladım. "Karadeniz yöresinin müziği değil mi bu?" dedim. Evet, telefon çalınca odayı kemençe sesi doldurmuştu.

Başını sallayarak telefonu alıp kapattı. "Levent'in işidir," dedikten sonra telefonu aldığı yere koydu. "Ne zaman bizim oraları özlese telefonumun müziğini değiştiriyor."

"Sizin oralar?" dedim anlamayan gözlerle.

"Ordu."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya başladım. "Ama hiç şiven yok." Türkçeyi benden daha iyi konuşuyordu ve şu zamana kadar bir kez bile Karadeniz şivesiyle konuştuğunu görmemiştim. Ordulu muydu?

Düz bir şekilde bana bakarken gözlerinin ardında alay vardı. "Olmadığını nereden biliyorsun?" Öne bükük oturduğu için kendini zorlayarak

duruşunu düzeltti. "Ceddini inkâr etmediğin sürece hangi dili konuştuğunun bir önemi yok." Doğru söylüyordu ama istemsizce onu Karadeniz şivesiyle konuşurken görmeyi istedim.

Kısa bir sessizlik olduktan sonra aklımı kurcalayan şeyi daha fazla erteleyemedim. "Şimdi gelelim bir diğer konuya..." Öpücüğünü eşitlemesi için beklenti dolu gözlerle ona bakıyor, yanağımı işaret ediyordum.

Ne demek istediğimi çok iyi anlamasına rağmen aptalı oynadı. Yavaşça ayağa kalkıp karşımda durdu ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hangi konu?" İfadesi katıydı ama muzırca bakan gözleri ne istediğimi çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Sence de bir şey unutmadın mı?"

Hiç düşünmeden, "Hayır," deyince dişlerimi sıkıp, "Beni öpmelisin!" dedim kızgın bir sesle. "Hemen!"

Her defasında bunu bana sesli söyletmekten sadistçe bir zevk alıyormuş gibi bakıyordu. "Dün geceden beri başıma gelmeyen kalmadı." Dudaklarımı sarkıtarak ne kadar zor durumda olduğumu ona anlatmak istedim. "Seni hastaneye getirdiğimde arabanın kapısını kapatırken parmaklarımı sıkıştırdım."

Elimi kaldırıp sol elimdeki zedelenmeyi ona gösterdim. "Bir saat sonra çizmemin topuğu kırıldığı için onları çıkarmak zorunda kaldım." Ayağımdaki spor ayaklara iğrenmiş gözlerle bakıyordum. "Kenan bana bunları bulana kadar çıplak ayakla gezmek zorunda kaldım. Serçe parmağımı merdivene çarptığım için çok acıdı." Hatırlayınca bile acısını tekrar hissedip somurtuyordum.

"Öpücüğünü eşitlemedin diye üzerime çekmediğim uğursuzluk kalmadı. Ve bunlar daha başlangıç." Ağlamaklı gözlerle ona bakmaya başladım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım. Artık öp beni," diye kendimi ona acındırmaya çalıştım ama bu hayvan herif bana üzülmek yerine bunu komik bulmuş gibi bakıyordu!

Gözleri kısıldığında gülecek gibi olmuştu. Başını hafifçe sol omzuna doğru eğerek bana bakmamaya çalıştı ya da tebessüm eden yüzünü benden gizlemeye çalışıyordu. Yanağının içini dişlerken ciddi durmak için kendini zorladığını görebiliyordum. İçler acısı hâlim onu eğlendiriyor mu?

"Hayatını kurtardım!" diye kaşlarımı çattım. "Bana bir can borçlusun, bu yüzden borcunu ödemek için beni öp!" Hayır, onu kurtardığım için alçakgönüllülük yapıp bu konuyu hızlıca kapatmayacaktım. Aksine onu canından bezdirene kadar bunu ona hatırlatabilirdim.

Yüzünde gizleyemediği bir tebessümle bana doğru yürüdü. "Evet, senin sayende yaşıyorum." Sesi sıcak, bakışları daha yumuşaktı. Karşımda durup gözlerimin içine bakarak, "Teşekkür ederim," dediğinde bana teşekkür etmesini beklemediğim için afalladım. Bu suratsız herif bana teşekkür mü etmişti?

"Orada bana sesini duyurduğun için de teşekkür ederim." Bunu yaptığım için benimle gurur duyduğunu gizleyemiyordu. "*Çağırın gelsin* demek işe yaramaz, Saka." Az önce dışarıda söylediklerime değinmişti. "Sesine gelmemi istiyorsan tıpkı dün gece olduğu gibi bana sesini duyur."

Mavi gözleri anlam veremediğim bir sıcaklıkla bana bakarken, "Sesini duyduğum sürece sana gelirim," dediğinde boğazım kurudu, yutkunamadım. Dün gece benden istediği gibi çığlık atmıştım ve bunu daha önce o benden istediği için yaptığımı anlamıştı. Bu yüzden dün gece bana güvenmeyi seçmişti. Tıpkı buna karşılık olarak onun da benim için on üçe kadar sayması gibi.

Aslında şimdi düşününce mükemmel bir uyum içinde dün geceyi atlattığımızı anlıyordum. Karun iki saat boyunca frenleri tutmayan bir arabayı yoğun bir trafikte kullanmayı başarmıştı. Üstelik bunu yaparken hiç kaza yapmamıştı. Benzinin biteceğini anlayınca arabayı daha tenha bir yere götürmüştü. İkimiz arabadan inip fabrikaya doğru koşsaydık arkamızdaki adamlar bizi sırtımızdan vururdu. Bu yüzden o beni korurken ben kaçmıştım.

Daha sonra ben onu korurken Karun kaçmayı başarmıştı. O yaralanınca da ben onu güvende tutarak tüm sorumluluğu üzerime almıştım. İtiraf etmek istemiyordum ama dün gece gerçekten iyi bir çift olmuştuk. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalı ki artık bana olan bakışları daha dost canlısıydı. En azından hep olduğu gibi bana bakarken kaşlarını çatmıyordu. Üzerime eğilmeye başlayınca soluğumu tuttum. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmadığı için kalbim hızlanıyordu.

Sanki beni yanağımdan değil de dudaklarımdan öpecekmiş gibi yakıcı bir gerginlik vuku bulmuştu. Tam yüzlerimiz arasındaki mesafe azalmıştı ki duraksadı. "Seni öperim ama bir şartla." Sesi boğuk çıkıyor, gözleri sürekli dudaklarıma kayıyordu.

"Ne?" Çıldırdım. "Tek şartın hayatta kalmamdı ve yaptım bunu!" diye ona çıkıştım. "Bana yeni bir şart sunamazsın!"

Yüzünü geriye çekerek benden uzaklaştı. "Malikâneye taşınmazsan öpmem seni." Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Bu ne tür bir fırsatçılıktı!

"Kovulduğum yere asla gitmem!"

Kaşlarını çattı. "Evimde yaşamayan bir kadını da ben öpmem!"

"Öyle mi?" dedikten sonra yumruklarımı sıkarak üzerine yürüdüm. "Zorla öptürürüm o zaman! Madem güzellikle olmuyor, ben de zorla öptürürüm!" Onun yüzünden daha fazla üzerime uğursuzluk çekip bir yerlerimi kırmayacaktım. İnançlarımı hafife alamazdı!

Şaşkın bir suratla geriye doğru bir adım atarken irkilmişti. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi çünkü küçük bir öpücük için üzerine yürümemi beklemiyordu.

"Hı hı, şaka yapıyorum." Üzerine yürümeye devam ettim. "Birazdan seni dövüp yanağımı dudaklarına bastırdığımda da şaka yapıyor olacağım!"

Ben onun üzerine yürürken o, arkaya doğru adımlar atarak benden kaçıyordu. "Kocaya el kalkmaz, manyak karı!" Bana kızmak için kendini zorlayıp karnındaki yarayı gösterdi. "İyileştiğimde gel."

"Sevgili kocam eğer hemen şimdi beni öpmezse iyileşmek gibi bir şansı olmayacak!"

Arkaya doğru attığı son adımıyla sırtı kapıya değmişti. Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp karşısında durdum. Kaçmak için sağa doğru hareket edince elimi kapıyı bastırarak buna izin vermedim. Sol taraftan kaçmaya çalıştı ama hemen diğer elimi de kulağının yanından kapıya bastırdım. Şimdi ben ve kapı arasında kapana sıkışmıştı. Başımı kaldırıp sinsice sırıtarak yüzüne baktım. "Şimdi öp beni yoksa," deyip dizimi yukarı doğru kaldırdım ve diz kapağımı yarasının üzerine hafifçe bastırdım. "Kan çıkar!"

Kollarımın arasında kapana sıkışmışken başını küçük bir açıyla eğip karnındaki yaraya baktı. Daha sonra iki yanında duran kollarıma ve en sonunda da bana. Kızmasını beklerken beni afallatacak bir şey yaptı. Başını kapıya yasladı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Evet, bunu gerçekten yaptı. Üzerine atlayıp onu tehdit etmem hoşuna gitmiş gibi gülmeye başlamıştı. Donup kaldım. Kızması gerekmiyor muydu?

Onu ilk kez böyle dolu dolu gülerken gördüğüm için büyülenmiş gibi ona bakıyordum. Gülünce sert çehresinde herhangi bir değişiklik olmuyordu ama yüz hatları daha yumuşak, gözleri daha içten ve sıcak

görünüyordu. Gözlerine yer edinen sanrıların gölgesi gülüşüyle dağılmıştı. Artık mavi gözleri daha berrak ve daha güzeldi. Gülüşlerinin arasında, "Sen neden böylesin?" derken böyle olmamdan memnunmuş gibi bakıyordu. Sanki böyle olmamı sevmişti.

Soluksuz bir şekilde onu izlediğimi görünce gülüşü hızla soldu. Güneşli bir havayı gasbeden bulutlar gibi yüzü bir anda karardı ve yüz ifadesi eskisine göre daha sert bir hâle geldi. Bana güldüğünü fark etmesi kanını dondurmuş gibi bir anda buz gibi birine dönüşmüştü. Kaşlarını çattığını gördüm, artık gözleri beni ürkütecek kadar kızgın bakıyordu. Bir şeyler onu kızdırıyor veya rahatsız ediyor gibiydi. Hızlı bir şekilde yanağıma küçük bir öpücük kondurarak kolumu itip yatağa yürüdü. Bana istediğimi döver gibi vermişti.

Afallamış bir şekilde başımı çevirip sırtıyla bakışırken, "Dışarı çık!" deyince korkuyla ürperdim. Bunu gerçekten hak ediyor muydum?

İncindiğimi hissediyorum.

Nedendir bilmiyorum ama gördüğüm bu muamele karşısında gözlerim doldu. "On üç gün boyunca sana hiç gülmem görürsün!" dedim ağlamaklı bir sesle. "Sürekli bana kızıyorsun, ben de artık bir tek sana gülmem! Zaten boşanacağım da senden, bir daha görmeyeceğim seni!" diye ona bağırdım. "Senden daha çok istiyorum boşanmayı!"

Sinirle bana döndü, ıslak gözlerimi ve titreyen dudaklarımı görünce yutkundu. Bu kadar incineceğimi beklemiyordu, ben bile beklemiyordum. Ama ondan gördüğüm muamele çoğu zaman beni üzüyordu. Gözlerine pişmanlık akın ederken kısık bir sesle kendisine küfrederek bana doğru yürüdü. "Tamam, biraz ileri gittim." Bunu kabul etmekte bile zorlanıyordu. Biraz mı? Bana kendimi berbat hissettiriyordu.

Karşımda durup daha yumuşak bir sesle, "Yemek yedin mi?" diye gönlümü almaya çalıştı. "Senin için et söyleyebilirim."

Somurtarak başımı onun olmadığı bir tarafa çevirdim. "İstemiyorum senin yemeğini."

Yan tarafa doğru birkaç adım atarak baktığım yöne geçti. "Sen küstün mü bana?" derken yine gülecekmiş gibi duruyordu.

"Ne küsecekmişim," diye burnumu çektim. "Boşanacağım işte senden!"

Beni daha fazla kızdırmamak için gülüşünü dizginlemeye çalıştı. "Tamam, sakinleştikten sonra boşanırsın." Küçük bir çocukla konuşur gibiydi. "Et istemediğine emin misin?"

"Beni bir tabak etle kandıramazsın!"

Düşünüyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Bakalım neler yapabiliyoruz," dedikten sonra somurtkan yüzüme baktı. "Yeni çizmelere ne dersin?"

Beni avutmaya mı çalışıyordu?

"Benim param var." İnatçı bir tutumla kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kendim alırım."

"Tam olarak ne istiyorsun, Saka?"

"Bir Sanrı'dan hiçbir şey istemiyorum."

Dişlerini sıkıp bana tersçe bakmaya başladı. "Üzgün olduğumu görmüyor musun?"

"Yoo, hiç belli olmuyor." Gerçekten hiç üzgünmüş gibi görünmüyordu. Aksine ikinci kez kahkahalarla gülecekmiş gibi duruyordu.

"Üzgünsen özür dile." Avucumu açıp ona elimi uzattım. Başını eğip uzattığım elime baktı. Hiçbir şey anlamadığını görünce, "Birini kırarsan onun avucunun içini öperek özür dilediğini göstermelisin," diye küçük bir açıklama yaptım. "Sözle olan kuru bir özrün iyileştirici gücü yoktur ama avucunun içini öpersen kalp daha hızlı iyileşir ve affeder."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Siktir, yine mi!" diye söylendi kısık bir sesle. İnançlarım onu deli ediyordu.

Dolu dolu gözlerle ona bakarken ruh hâlim fazla içliydi. "Tamam." Dokunsan ağlayacakmış gibi bir ifadeyle kaşlarımı büktüm. "Özür dileme benden."

Sinirden burun kemerini sıkarken duvarları yumruklamak ister gibiydi ya da beni. "Yahu normal insanlar gibi özür kabul etmiyorsun ki! Bitmiyor batıl inançların!"

"Ama hayatını kurtardım." Duygu sömürüsü yaparak ona doğru uzattığım elimi gösterdim. "Sen bir özrü çok gör bana. Neyse gidiyorum ben. Keşke seni hiç kurtarmasaydım, el âlemin kocaları en azından karılarından özür diliyor." Eğilip yere bağdaş kurarak oturdum. Sinirlerim bozulduğu için kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Biraz ağlayayım, sonra giderim ben."

Normalde ağlamam gereken şeylere kolay kolay ağlamazdım ama en saçma şeylere hep akıtırdım gözyaşlarımı. Mesela Serhat'ın evli olduğunu öğrenince o an ağlamam gerekiyordu ama onun yanında hiç ağlamamıştım. Tabii daha sonra çok ağlamıştım. Bu hep böyle olmuştu.

Çocukken bile okulda birileri beni dövse hiç ağlamaz ama parmağıma diken batsa kimseyi umursamadan oturup ağlardım.

Karun Kalender

Başımı eğmiş, yerde bağdaş kurarak oturan ve ağlayan kadına bakıyordum. Bir insan ne kadar şaşırabilirse şu anda on katı daha şaşkındım. Anlayamıyordum bu kadını, anlamak için elimden geleni yapıyordum ama bir türlü onu anlamıyordum. Sanki tek bir bedene toplanan binlerce karakteri vardı ve ben, tam birini çözdüm derken karşıma farklı biri çıkıyordu. Her erkeğin aklını başından alacak kadar seksi ve ateşliydi fakat bir o kadar da utangaç bir yanı da var gibiydi.

Çoğu kadının yüzü kızarmadan yapmayacağı veya söylemeyeceği şeyleri yapacak kadar arsız, lakin bir kaş çatmasına alınacak kadar da hassastı. Dün gece silahlarla oynayacak kadar cesaretli ama şimdi birdenbire ağlayacak kadar da ürkekti. Hem okumuş ve bilgiliydi hem de olmayacak şeylere inanacak kadar bilgisiz. Gittiği yerlerde nasıl davranacağını bilecek kadar yetişkin ama bir anda yere oturup ağlayacak kadar da çocuktu.

Sanki dünyadaki tüm kadınlar tek bir bedende toplanmış gibi bu kadın bambaşka bir şeydi. Ne anlatılırdı ne de yaşanırdı. Bige Efil Saka cevabı olmayan bir bulmaca gibiydi. Ceza mı yoksa ödül mü, hâlâ anlamış değildim. Sanki bir yüzü cennet bir yüzü de cehennemdi. Hem fazla kolay hem de imkânsız derecesinde fazla zordu. Anormal sayılacak her şeydi!

Bir dizimin üzerine diz çökerek karşısında durdum. Diz çöktüğüm için karnımdaki dikişler acıyordu fakat bunu ona yansıtmamaya çalıştım. Elini tutup parmaklarını açtım. İrkilerek beni soluksuz izlerken elini biraz yukarı kaldırdım ve başımı eğerek dudaklarımı avucunun içine bastırdım. "Oldu mu şimdi?" dediğimde bunu yapmamı beklemediği için şaşırdı.

Ağlamayı bırakıp şaşkın ve ıslak gözlerle bana bakıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi bakıyordu. Yirmi altı yaşındaydı, çocuk değildi ama çoğu hareketi fazla çocukçaydı. Nihayet kendine gelince *oldu* der gibi hızlıca başını salladı. Birkaç saniye önce ağlarken şimdi bana gamzelerini gösterecek kadar gülümsüyordu. *Nesin sen?*

"Karun," dediğinde gülüşü dudaklarındaki yerini koruyordu ama çekingen gözlerle bana bakıyordu. "Şey..." Alt dudağını dişleyerek gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Öpücüğünü, yani özrünü eşitlemelisin." Bu kadın elimde kalırdı!

"Saçlarından tavana asarım seni!" diye ona kızdığımda başını kaldırıp şaşkınca tavana baktı.

"Çok yüksek görünüyor," derken ciddi ciddi tavanı kontrol ediyordu!

Normal kadınlar kocasından pahalı mücevherler veya kıyafetler isterdi ama benim karım boya kalemi veya bir avuç toprak istiyordu! Başka kadınlar evinde oturup kocasına yemek falan yapardı ama benim karım sabahın altısında uyanan, tüm günü süslenerek geçiren ve benimle çatışmalara giren bir manyaktı! Bunlar da yetmezmiş gibi tek sayılara takıntısı olan, hurafelere körü körüne inanan bir kaçıktı! Hayatında kabul ettiği tek sayılı şey yalnızca 13 Haziran'dı. Bunun dışındaki her şey onun için eşitlenmeliydi!

Diğer elini de sertçe tutup avuç içini öptüğümde hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı. Sanki beni buna zorlayan o değilmiş gibi sevimlice gülümseyip, "Özrünü kabul ediyorum," dedi.

Ya sabır!

Keyfi yerine geldiği için gözlerindeki yaşı silip ayağa kalkınca ben de nihayet kalkabildim. Karnıma bakıp beyaz sargıya sızan kanı görünce yüzünü ekşitti. "Kanımı böyle heba edemezsin!" Sanki onun yüzünden eğilmek zorunda kalmamışım gibi davranıyordu. Kanım mı dedi?

"Kanım mı?" diye sorduğumda gözlerini karnımdaki sargıdan ayırmadan başını hızlıca salladı.

"Seni buraya getirdiğimde çok fazla kan kaybetmiştin. Henüz Kenan'ı arayıp burada olduğunu söylemeye vaktim olmamıştı. Neyse ki aynı kan grubundaymışız."

Gömleğin kolunu yukarı toplayıp bana kolundaki serum iğnesinin bıraktığı izi gösterdi. "Karun..." Yine dokunsan ağlayacakmış gibi bakıyordu. "Hemşire damar yolunu bulamadığı için çok acıttı," diye fısıldayınca kaşlarımı çattım. Nedendir bilmiyordum ama o hemşireyi bulup

ecdadını sikmek geliyordu içimden! Saka küçük bir çocuk gibi bana böyle içli baktıkça daha fazlasını yapma ihtimalim vardı.

Kolunu tuttuğumda ürkerek bana bakmaya başladı. Başımı eğip hassas tenindeki morluğun üzerine dudaklarımı bastırdım. Titreyerek yutkundu. Başımı kaldırıp şaşkın yüzüne baktığımda gözlerinin kahvesi titreşmişti. "Öpünce geçer derler," dediğimde yanakları kızararak gülümsedi. *Gülme şöyle.*

"Ama şimdi diğer kolumu da öpmek zorundasın."

Öperiz, sıkıntı değil. Nasıl olsa bu saçma döngüye alıştık artık.

Diğer kolunu da sıyırıp bana uzatınca bu sefer ona zorluk çıkarmadan onu da öptüm. Avuç içleri, kolları ve yanakları, acaba bana öptürmediği bir yeri kalmış mıydı? Gözlerim dudaklarını bulunca kendime gelmek için başımı iki yana salladım. "Saka, çık artık şu odadan," diye çıkışarak ona kapıyı gösterdim. Aklıma deli deli şeyler gelip duruyordu!

"Tamam, sen de biraz uyu." Bu sefer beni hiç uğraştırmadan dışarı çıkınca rahat bir nefes aldım. Bu Allah'ın cezası oda neden bu kadar sıcaktı!

Yatağa uzandığımda bu sefer de Kenan içeri girdi. Gelen giden hiç eksilmiyordu. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturmak zorunda kalmıştım. Kenan kapıyı kapatıp daha ben sormadan, "Rengin'i bizim çocuklardan biriyle kahve içmeye gönderdim ama çok kızgın, haberin olsun," diyerek yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bige ile nasıl gitti?" Bir anlasam! Kadın bana aynı anda birçok şey yaşatıyordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum!" Sinirli bir şekilde yüzümü ovuşturdum. "Gülüyor, beni tehdit ediyor, üzerime yürüyor, ağlıyor, kızıyor, trip atıyor, çocuklaşıyor ve daha birçok şey yapıyor!" Başımı çevirip akıl ister gibi Kenan'a baktım. "İnanabiliyor musun, bütün bunları ve daha fazlasını aynı anda yapıyor!" Kördüğüm gibi bir şeydi bu kadın, neresinden tutsam ucu elimde kalıyordu.

Kenan kısa bir an Bige'nin çıktığı kapıya baktı. "Değişik biri olduğunu kabul ediyorum," dediğinde bundan daha fazlası olduğunu benden iyi biliyordu.

"Akıl hastası olabilir," dedim.

"Bir ihtimal."

"Şüphesiz bir kaçık."

"Belki biraz."

"Ama cesaretli." Dün geceki performansını hiçbir kadında görmedim.

Başını sallayan Kenan, "Senden benden daha fazla gibi," dedi.

"Bir tetikçi gibi o silahı nasıl kullandığını görmeliydin." Gözlerimi ne zaman kapatsam beni kurşunların içinden nasıl çıkardığını görüyordum.

Kenan güldü. "Uyandığından beri anlattığın için görmüş kadar oldum." Gülüşü fazla manidardı.

"Hazırlıkları başlat." Dün gece olanları kimsenin yanına bırakmayacaktım. "İyileştiğimde harekete geçiyoruz. Carlos'u bu dünya üzerinden sileceğim!" Girdiği delikte saklanmaya devam edebilirdi ama karınca yuvasına çomak sokarak onu oradan çıkarmasını iyi bilirdim.

Azap Tarikatı'ndaki tüm üyeleri tek tek bulup leşini ibretiâlem olsun diye ayaklar altına sereceğim. Kolunu kanadını kırdığımda bakalım nereye kadar saklanacaktı! Carlos tarikattaki üyeleri çocukluktan alıp bir tetikçi olarak eğitiyordu, yani benimle benzer bir işi yapıyordu. Ülkenin her yerine açtığım güvenlik şirketlerine bağlı olan tesislerde de çocuklar koruma olarak eğitim görüyordu. Kimsesiz çocukları sokaklardan toplayıp sıkı bir eğitimle büyütüyorduk. Her biri büyüdüğünde Kenan gibi adamlara dönüşüyordu.

Önemli mevkilerdeki adamların güvenliğini sağlıyor olabilirlerdi ama doğrudan bağlı oldukları tek aile Kalenderlerdi. Carlos'un eğittikleri bizimkilerle kıyaslanamazdı. Azap Tarikatı'ndakiler sadece öldürme üzerine eğitildikleri için silah kullanmakta usta ama savunma sanatlarında zayıflardı. Fakat bizde işler öyle yürümüyordu, her türlü eğitimde tam puan almak zorundalardı. Tıpkı Bige gibi her biri tam donanımlıydı.

Bige bile dün gece tek başına birçok adamın üstesinden gelmeyi başardıysa, Carlos'un bana ve adamlarıma karşı zerre kadar şansı yoktu. O piçe asıl saldırının nasıl yapıldığını gösterecektim! Onun kellesini Saka'nın ayaklarının önüne attığımda ona olan can borcumu ödemiş olacaktım. Evet, o kızı Carlos'tan koruyabilecek bir adam varsa bu benden başkası değildi. O it de bunu bildiği için dün gece kalleşçe bir tuzakla beni pusuya düşürmüştü.

Fakat ne Carlos'un ne de benim beklediğim bir kişi tüm dengeleri dün gece kökünden sarsmıştı. Bu kişi Saka'ydı. Dün gece adı gibi resmen efil efil esmişti. Kendi canını hiçe sayarak bıraktığı o silah sayesinde hâlâ hayattaydım. İşte bunu kimse bana unutturamazdı.

Bige Efil Saka

Bugün yaşadığım o aksiyonlu gecenin dördüncü günüydü ve Karun bu sabah taburcu olmuştu. Onu en son hastanedeki odasında görmüştüm, onun dışında görmeye hiç fırsatım olmadı. Tekrar ziyaretine gitmedim. Öğle sıcağında hamakta uzanmaktan sıkıldığım için müştemilata gidiyordum fakat Çiçek yanıma gelmiş ve Karun'un beni çağırdığını söylemişti. Malikâneye doğru yürürken burnumdan soluyordum çünkü daha bugün taburcu olmuştu ama eve gelir gelmez beni ayağına çağırıyordu!

Kaç gündür beni görmediği için mutlu olması gerekiyordu ama o, mutluluğu benimle uğraşmakta bulmuş gibi beni çağırıyordu! Kendi bölgemden çıkıp onun olduğu tarafa gelmek istemediğimi anlamıyordu! Malikâneye geldiğimde avludaki kalabalığı görünce şaşırdım. Karun beyaz bir tişört ve eşofman altıyla duruyordu ama bu sıcakta bile üzerinde siyah bir kapüşonlu ceket vardı. Belki de onu ilk kez spor kıyafetleri içinde görüyordum. Hastanede olduğundan daha iyi görünüyordu.

Yanında Kenan, Rengin, Levent ve ilk kez gördüğüm kumral bir adam daha vardı. Onun da saçları Karun gibi kumraldı. Aslında birbirlerine de biraz benziyorlardı. Beni asıl şaşırtan şey bunların baktığı kişilerdi. Peki, onlar kim miydi? Kadem! Evet, Kadem yanında kızıl bir kadınla onların karşısında duruyordu. Bir dakika, bu kadın hastanede gördüğüm kadın değil mi? Evet, ta kendisiydi! Hani şu kocasına giden tuhaf kadın. Pekâlâ, burada neler oluyordu?

Onlara doğru yürürken beni gören Karun eskisinden daha sinirli bir yüz ifadesiyle karşısında duran kadını gösterdi. "Bir ziyaretçin var." Bunun için mi beni çağırmıştı? Bu kadını tanımıyordum ki.

Başımı çevirip kadına baktım, pembe bir elbisenin içinde olan kadın ürkerek Kadem'in arkasına saklandı. Ona o elbiseyi Kadem'in giydirdiğine yemin edebilir ama kanıtlayamazdım. Neden mi? Çünkü rengi pembeydi! Kadem'e bakıp, "Arkana saklanan kadın kim?" dediğimde

Kadem canından bezmiş gibi başını çevirdi ve omzunun üzerinden arkasındaki kadına baktı.

"Şu yabaniliğin bir türlü geçmedi!" diye ona kızdı. "Ortaya çıkıp doğru düzgün bir selam ver bari." Kadın ortaya çıkmadı hatta arkadan Kadem'in tişörtünü daha sıkı tutup yüzünü onun sırtına gömdü.

Kadem onu ikna edemeyeceğini anlayınca pes ederek bana döndü. "Bu arkamdaki kadınla bu sabah tesadüfen tanıştım," derken bu konuda ikna edici görünmek için kendini zorluyordu. "Kadının akıl sağlığı yerinde değil. Bana kim olduğunu söyleyince onu kime emanet edeceğimi bilemedim." Derin bir nefes aldı ve endişesini gizlemeden gözlerime baktı. "Bu kadın Elay Yılgın, yani Elay Zemheri," dediği an başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü.

Yılgın, Serhat'ın soyadı değil miydi? Serhat'ın karısının adı Elay'dı ve kadın hastanede kocasının adının Serhat olduğunu söylemişti. Yani bu kadın Serhat'ın karısı mıydı? Kadem bana Serhat'ın karısını mı getirdi? Donup kaldım. Herkes bir şeyler söylememi bekliyordu ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Gözlerimi yaşlar zorlarken başımı iki yana salladım. Hayır, bunu yaşamazdım, onunla tanışmayacaktım. Bebeğini kaybetmişti ve bir daha asla anne olamayacaktı. Bunu bilirken ve kocasına deli gibi âşıkken ben bu kadının yüzüne nasıl bakardım?

Kendime bu kadarını yapamazdım. Ben bu kadının yuvasını yıkmış, dört ay boyunca kocasıyla gezip tozmuştum. Elay evde kocasını beklerken ben onun kocasıyla düğün hazırlıkları yapıyordum. Ya ben daha bunu atlatamamışken Elay'ın yüzüne nasıl bakacaktım! Kadem bana bunu yapamazdı, bu kadarını yapmamalıydı! Çektiğim vicdan azabının adı Elay iken onu kolundan tutup buraya getiremezdi.

Bana bu kadarını yaşatmaya hakkı yoktu.

Kadem onunla bu sabah tanışmadı, değil mi? O gün hastanede karşılaştığı kadın Elay'dı. Telefondaki konuşmaları artık bir anlam kazanmıştı. Karun değişen ifademi görünce kaşlarını çatarak Kadem'e döndü. "Götür onu buradan!" Nemli gözlerime baktıkça daha çok sinirleniyordu. Elay'ın beni ağlattığını düşündüğü için kızgındı. Oysaki ben zamanında bilmeden yaptığım hatalar için üzgündüm.

Kadem'in Karun'dan ödü koptuğu için onun sözünün üzerine söz söylemeye cesareti yoktu. Ama yardım ister gibi bana bakıyordu. Levent'e dönüp arkasındaki kadını gösterdi. "Ona biraz bahçeyi gezdirir misin?" diye sordu. Konuştuklarını Elay duysun istemiyordu.

Levent izin ister gibi Karun'a bakınca Karun, sırf Kadem'in söyleyeceklerini duymak için başını isteksizce salladı. Levent yürüyüp Kadem'in arkasına geçerek Elay'a yaklaştı. "Bu takım elbiseli adamlar biraz fazla ürkütücü, değil mi?" Onu neşelendirmeye çalıştı ama Elay başını gömdüğü yerden kaldırmıyordu.

Levent farklı bir taktik kullanıp, "Beni de zorla buraya getirmişlerdi," dediğinde nihayet Elay'ın ilgisini çekmiş olmalı ki Elay kafasını yavaşça kaldırdı. Kadem bunu fırsat bilip hemen ikisinin arasından çekildi.

Elay korku dolu mavilerini Levent'e dikip, "Seni de mi zorla getirdiler?" diye sordu kısık bir sesle. Sesi o kadar güzeldi ki insanın sinirlerini yatıştırıyordu.

Levent elini kaldırıp Karun'un yanında duran kumral adamı gösterdi. "Orada gördüğün hayvan beni annemin eteklerinden koparıp buraya getirdi. Yıllardır bizimkilerin yanına gitmeme izin vermiyor," dediğinde Karun'un yanında duran adam, "Hayvan mı dedi bu velet bana?" diye homurdanınca Kenan gülerek başını salladı. Kenan ile aynı yaşlarda, yani yirmi sekiz yaşında gösteren bu adamla henüz tanışmamıştım.

Levent sadece Elay'a odaklanarak, "Devamında başıma neler geldiğini öğrenmek ister misin?" diye sordu. "En küçük kardeş olmanın bence zorluklarını bilmek istersin. Âşık olduğum kızın Çağıl'a âşık olduğunu bilmek ilgini çekebilir. Ya da ortaokuldayken Karun'un okulu basıp beni döven çocukları ağaca astığını?" Elay merakla gözlerini irice açınca Levent ona gülümsedi. "Hadi gel, sana hepsini anlatayım." Elay onu takip edince tebessüm ettim. Yaşı küçük olabilirdi ama Levent'te tipik ergen kompleksleri yok gibiydi. Hasta biriyle nasıl iletişime geçeceğini iyi biliyordu.

Levent, Elay'ı götürünce Kadem çekingen bakışlarını Karun'a çıkardı. "Abi her yerde Serhat'ı aradığını bilmeyen yok." Giden kadını gösterdi. "Bige'den sonra karısı da senin yanında olursa ikisinden birine ulaşmak için mutlaka ortaya çıkacaktır," dediğinde Karun ve Kenan göz göze geldi. Bu oldukça akla yatkın bir taktikti. Kadem alçağı yıllarca Duha'nın yanında dura dura insanları nasıl manipüle edeceğini iyi öğrenmişti.

Karun ona Serhat'ı nereden bildiğini sormadı çünkü bunların dünyasında her şeyi öğrenmek çok kolaydı. Karun, Kadem'in önerdiği şeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı ama hâlâ bu konuda kararsızdı. Kadem onun karar vermekte güçlük çektiğini görünce bana bakıp vicdanımla oynamayı denedi. "Elay'ın kimliğine baktım, senden bir yaş büyük ama

şu anda on yaşındaki bir çocuktan farkı yok," dediğinde ona ters ters bakıyordum. Kimliğine bakmış! Serhat'ın evli olduğunu öğrenince kadının kütüğüne kadar her şeyi araştırdığını biliyordum. Karun burada diye yalanlarını ustaca sıralıyordu.

"Bir abisi bir de amcası olduğunu söyledi bana. Onu yakınlarına teslim etmek için onları biraz araştırdım ama onlar da Elay'a bakamaz." Hüzünlü gözlerle bana bakıp yardım istedi. "Abisi bir yıl önce Elay'ın girdiği bir ameliyatta hayatını kaybetmiş. Bu yüzden Elay işinden istifa etmiş. Abisinin ameliyatına girmesi kurallara aykırıymış fakat ameliyata girecek doktor çok gecikmiş. Elay prosedürü çiğneyip o ameliyata girmiş ama abisini kurtaramayınca kendini suçlayıp işinden istifa etmiş," dediğinde elim ayağım buz kesti.

Kendi kanından olan birinin ölümüne sebep olmak işkencelerin en büyüğüydü. Bu öylesine ağır bir yüktü ki ne öldürürdü ne de yaşatırdı. Allah kahretsin, beni en hassas olduğum yerden vurdu! Kadem değişen yüzümü görünce büyük bir kederle iç çekti. "Abisinin kaybından sonra bir daha toparlayamamış. Gittiği psikologlar falan hiç işe yaramamış. İntihara kalkıştığında hastanede üçüncü kez hamile olduğunu öğrenmiş." Sustuğunda devamında olanları buradaki herkes iyi biliyordu.

O bebek onun hayata tutunmasını sağlamıştı fakat benim yüzümden onu da kaybedince aklını yitirmişti. Abisine olanlardan sonra kaybettiği bebeğiyle tamamen şuurunu yitirmişti. Ben hâlâ nasıl aklımı yitirmedim, hiçbir fikrim yoktu. Kadem canımı sıkmayı bırakmadı. "Amcası onu bir kliniğe yatırmak için her yerde arıyor. Eğer onu kabul etmezseniz amcasına götürmekten başka seçeneğim yok." Beni iyice köşeye sıkıştırmıştı.

Bir klinikte toparlayıp iyileşebilirdi ama durumu daha kötüye de gidebilirdi. Dolaylı yoldan da olsa onun bu hâlde olmasında benim de payım büyüktü. Beni affetmesine ama en çok da benim kendimi affetmeye ihtiyacım vardı. Şimdi önümde sadece iki seçenek vardı: Ya ona sırtımı dönüp nefret ettiğim bir insana dönüşecektim ya da onunla ilgilenip iyileşmesi için elimden geleni yapacaktım. İyileştikten sonra isterse yüzüme tükürebilirdi ama ona sırtımı dönerek vicdanımın sesini susturamazdım.

Başımı çevirip Karun'a bakınca onun da beni izlediğini gördüm. Son kararı bana bıraktığını görebiliyordum. "Onunla ben ilgilenirim." Derin bir nefes alarak bu konudaki kararımı belirttim. "Kalmasına izin ver."

Bu kararı vermek benim için hiç kolay değildi. Serhat'ı bana hatırlatan birini her gün görmek zorunda kalacaktım.

Karun şüpheyle gözlerini kısıp, "Emin misin?" diye sorunca bir kez daha başımı salladım. Emin değildim ama doğru olan buydu.

Kadem alçağı Elay'ı başımıza kakaladıktan sonra da rahat durmadı. Karun'a bakıp çekingen bir ifadeyle başını eğdi. "Abi ben de bir süre burada kalabilir miyim?" deyince bu sefer hepimizi şoke etti. Duha'nın malikânesi hemen yolun karşısındayken nereye kalıyordu bu!

Karun'dan çok Kenan bu fikre çıldırdı. "Ulan kızı attın başımıza, kendin nereye geliyorsun!" Yeşil gözlerine çöreklenen nefreti gizleyemezken karşımızdaki malikâneyi işaret etti. "Git Duha uğraşsın seninle!"

Kadem, Kenan'ı zerre kadar bir yerlerine takmayarak Karun'a bakıyordu. "Duha'nın yanından ayrıldım," demesiyle en büyük afallamayı ben yaşadım. Duha ile etle tırnak gibilerdi, ne oldu da araları açılmıştı?

Kadem kaşlarını bükerek kendini acındırmaya devam etti. Tüm bu dramatik pozları Karun'a kesiyordu. "Ama sen olmaz dersen kendime kalacak başka bir yer bulurum."

Öksüz çocuklar gibi başını eğince, "Duygu sömürüsü yapıyor, inanma buna!" dedim hızlıca. Kimse sana ne oluyor demesindi çünkü bu eve yerleşirse en çok beni deli ederdi.

Kenan hemen beni destekledi. "Bariz bir şeylerin peşinde bu," diye bana katıldı. "Gitsin bir otelde kalsın." Kadem burada kalamazdı çünkü burada kalırsa bize kafayı yedirtirdi.

Fakat Karun bizi dinlemeden, "Rengin, Kadem'e odasını göster," diyerek hepimizi çok pis ters köşe yaptı.

Kadem'e korku dolu gözlerle bakan Rengin, "Bu da Duha'nın tuzaklarından biri olabilir," diye şiddetle karşı çıktı. "Bunu içimize sokamazsın."

"Ben de burada kalmasını istemiyorum," dedim.

"Ben kalmasını hiç istemiyorum!" dedi Kenan.

Lakin Karun gözlerini Kadem'e dikip, "Kapıma gelen birini geri çevirmek yakışmaz bana," diyerek hepimizi susturdu. "Kimin adamı olduğu umurumda değil, kapımdan içeri girdiği an tarafsız biri olmak zorunda. Buna rağmen bana karşı bir yanlışı olursa bu onun ayıbı olur." Bu konuda eminmiş gibi derin bir nefes aldı. "Kadem'in bana bir yanlışı olmaz." Kadem hızla başını kaldırıp sertçe yutkunmuştu. Onu benimle

evlendirerek zaten yapmıştı en büyük yanlışı. Bu yüzden Karun'un ılımlı tutumu karşısında bu kadar çok yüzü kızarmıştı.

Eve nasıl bir belayı aldığının farkında bile değildi.

Kenan'ın yüzünde rahatsız edici bir ifade vardı. "Onu gerçekten eve alacak mısın?"

Karun'un gözleri karşımızdaki malikâneyi buldu, dudakları kıvrıldı. "Duha'yı kızdıracak bir fırsatı asla kaçırmam." Sinir krizleri geçiriyordum. Biliyordum! Onun derdi kapısına gelen bir adamı geri çevirmemek değildi, asıl derdi Duha'ydı! Bu adam Tunus'u sinirlendirecek her şeyi yapardı!

Bu işte kendisinin de zararlı çıkacağını bilmiyordu çünkü Kadem ve ben yan yana gelince ortaya felaket bir ikili çıkıyordu! İnsanlığın iyiliği için bizi birbirimizden uzak tutmalılardı.

Kadem konusunu netliğe kavuşturan Karun, "Şimdi gelelim sana," diyerek başını çevirip bana baktı. "O akıl hastası kadının evi birbirine katmasını istemiyorum." Mavi gözleri intikam alır gibi sinsice bana bakıyordu. "Malikâneye taşınıp ona sen bakacaksın." Sinirden yumruklarımı sıkmaya başladım. Öyle ya da böyle malikâneye taşınmamı aklına kazımıştı!

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, "Aksi takdirde Elay'ı amcasına veririm," diye beni susturdu.

Rengin'in iki yanında duran elleri fazla sıkmaktan yumruk olurken yönünü hemen Karun'a çevirdi. "Beni böyle aşağılayamazsın!" Sinirden onu öldürecekmiş gibi bakarken, "Boşanmanı beklerken bu kadını eve alamazsın!" diye bağırdı.

Karun normalde de Rengin'e körkütük âşık gibi bakan bir adam değildi fakat şimdi bakışları eskisine göre daha mesafeliydi. Nasıl anlatsam, bilmiyorum ama Rengin'e olan bakışlarında sanki bir tahammülsüzlük vardı. Ona yakın olmak için kendini zorluyor gibiydi. Kendine gelmek veya sinirlerini yatıştırmak için birkaç kez burnundan nefesini alıp vermişti.

"Saka bundan sonra malikânede yaşayacak." Bu konuda itiraz istemediğini sert bakışlarıyla çok iyi hissettiriyordu.

Rengin'in gözlerinin içine bakıp, "Hayatımı kurtaran birini kolay kolay görmezden gelmeyeceğimi en iyi sen bilirsin," dediğinde alttan alta gizli bir mesaj vermiş gibi Rengin'in yüzü bembeyaz olmuştu. Bu sıradan cümle ne anlama geliyorsa Rengin kaskatı kesilmişti.

Karun'un bu çıkışıyla Rengin neye uğradığını bilmez bir hâlde ona bakıyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı fakat sudan çıkmış bir balık gibi dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Bir şeyler söylemek için önce duyduğu şeyleri sindirmesi gerekiyordu. Karun'un sözleri ne anlama geliyor, bilmiyordum ama Rengin sarsılmış gibiydi. Bu ikisinin ilişkisinin temelinde bilmediğim bir şeyler olmalıydı.

Sıra bana gelmiş gibi Karun sinirli bakışlarını bana çıkardı. "Eğer hemen şimdi eve geçmezsen kolundan sürükleyip seni zorla bu eve sokarım!" Herkes Karun'un bu değişimi karşısında şoke olmuştu. Hele ben şaşkınlıktan boyut atlamış durumdaydım! Şimdi durduk yere ne olmuştu?

Onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle, "Bak, teklifin çok ilgi çekici," dedim. "Ama ben kovulduğum bir yere asla gitme..."

"Saka!" Bana bağırınca korkudan yerimden sıçrayarak, "Tamam, bir seferliğine prensiplerimden ödün verebilirim," diye homurdandım. Adam hayır cevabını kabul etmiyor ki! İki kadınla aynı evde yaşayıp harem kuracak sanki!

Asıl ben ne yapacağım Elay ve Rengin ile aynı evin içinde?

Biri evlendiğimi sandığım adamın karısı, diğeri evlendiğim adamın nişanlısıydı!

12

KALBİNİ ÖRT, ÜŞÜMESİN

"İnsan bugününden şikâyet ederken her defasında düne nasıl özlem duyabiliyordu?"

Malikânedeki günlerim düşündüğümden de sıkıcı geçiyordu. Dün Karun'un ısrarı yüzünden buraya taşınmıştım ama şu saate kadar odamdan hiç çıkmamıştım. Çok fazla kişi geçmiş olsun dileklerine geldikleri için ayak altında dolaşmak istemiyordum. Evde ziyaretçi eksik olmadığından hizmetçilerin işi hiç kolay değildi. İnsan kalabalığı yüzünden malikânenin içini gezme fırsatım bile olmamıştı. İşin kötü kısmı Karun'un odası malikânede en çok merak ettiğim yerdeydi, yani çatı katında. Buraya ilk geldiğimde geniş camları ve büyük terası yüzünden en çok çatı katından etkilenmiştim.

Fakat Karun'un odası orada olduğu için artık hayatta en üst kata çıkamazdım. Elay ile kısaca tanışmıştık ama onunla tanışma faslı bile benim için çok gergin geçmişti. Mümkün olduğunca az Elay ile diyaloğa girmeye çalışıyordum. Nihayet tüm misafirler gidince akşam yemeğine katılma fırsatım olmuştu. Malikâneye taşındım diye Karun ve Rengin tartışmış olmalı ki yemek hepimiz için çok gergin geçmişti. Karun o kadar sinirliydi ki masadaki ev halkı tek kelime etmeye çekinmişti.

Yemekten sonra hepimiz salona geçmiştik. Biz malikâneye geldik diye mi, bilmiyorum ama herkes çok sessizdi. Salon büyük olduğu için herkes bir köşeye geçmiş, sessizce ya telefonuyla uğraşıyordu ya da somurtmakla meşguldü. Karun ise buradaki herkesin babası gibi salonun en başındaki tekli koltukta oturuyordu. Bir yandan kahvesini yudumluyor bir yandan da elindeki sıkıcı kitabı okuyordu. Rengin'in ona attığı tripli bakışları görmüyordu bile.

Üçlü koltukta ben, Elay ve Kadem oturuyorduk. Elay ikimizin arasında oturuyordu. Üçümüz sürüye yeni katılmış yadırgı koyunlar gibi sessizlik içinde karşımızdaki duvara boş boş bakıyorduk. Karun buradaki herkesi bir şekilde sindirdiği için kimseden çıt çıkmıyordu. Elay gözlerini duvardan ayırmadan, "Sebepsiz yere çok korkuyorum," diye fısıldadı. "Konuşmaktan da korkuyorum, ben niye korktuğumu bilmiyorum ama korkmak geliyor içimden." Bunları söylerken Karun onun sesini duyacak diye diken üstündeydi.

"Ben de korkuyorum," dedim kısık bir sesle. "Kendimi sınıfta ses çıkarmaktan çekinen öğrenci gibi hissediyorum."

Elay'ın diğer tarafında oturan Kadem, "Sen yine iyisin," diye fısıldadı. "Ben kendimi Nazi kampına düşmüşüm gibi hissediyorum."

"Biz niye duvara bakıyoruz?" diye sordu Elay.

"Bilmiyorum, bak işte!" diyen kişi Kadem'di.

"Biri kontrol etsin, eğer Karun bu tarafa bakmıyorsa salondan çıkmak istiyorum," diye fısıldadım. "Tuvalete gitmeliyim."

Elay, "Benim de uyumam gerekiyor," diye sızlandı. "Hamile kadınlar erken uyumalı." Hâlâ hamile olduğunu sanıyordu.

Kadem, "Benim de yüzüme krem sürüp gece maskemi yapmam gerekiyor," deyince Elay ile ikimiz başımızı çevirip ona baktık. Artık ona nasıl bakıyorsak Kadem huylandı. "Karun bu tarafa bakıyor!" Hemen önümüze dönüp duvara bakmaya devam ettik. Ya ben bu hapishaneden firar etmek istiyordum!

Göz ucuyla yavaşça buradakileri kontrol ederken odanın diğer ucunda oturan adamla göz göze geldik. Dün avluda Karun'un yanında gördüğüm adamdı. Gelen misafirlerin yoğunluğundan dolayı bir türlü tanışma fırsatımız olmamıştı. Dudaklarını oynatıp bir şey söyledi ama hiç sesi çıkmadığı için ne dediğini anlamadım. Karun artık buradakilere nasıl terör estirmişse gözleriyle Karun'u kontrol ettikten sonra tekrar bana döndü.

İşaret parmağıyla kendisini gösterip yine dudaklarını sessizce oynattı. "Çağıl," dediğini bu sefer anladım. Karun yüzünden resmen burada sessiz sinema oynuyorduk!

Dikkat çekmemeye çalışarak tıpkı onun gibi sessizce dudaklarımı oynatıp, "Bige," dedim. Adımı zaten biliyor olmalıydı ki benim ne dediğimi hemen anladı.

Gözleriyle önce Karun'u, daha sonra da kendini ve en sonunda bir köşede sessizce ders çalışan Levent'i gösterince afalladım. "Kardeşi misin?" diyerek dudaklarımı oynattım. Karun ve Levent'i aynı anda işaret edince aklıma gelen tek şey bu olmuştu.

Çağıl beni anlamış olmalı ki tebessüm ederek başını salladı. Karun'un Levent dışında bir kardeşi daha mı vardı? Şaşkınlık içinde ona bakıyordum çünkü üçüncü kez bir Kalender daha görmeyi beklemiyordum. Karun ile aralarında pek yaş farkı yok gibiydi, yirmi yedi veya yirmi sekiz yaşında olmalıydı. Levent en küçükleriydi belli ki çünkü yaşı en fazla

yirmi birdi. Levent'in aksine Çağıl daha çok Karun'a benziyordu. Tıpkı Karun gibi kumral saçlara sahipti ama Çağıl'ın saçları açık kumraldı. Gözleri ise ela rengindeydi.

Sanırım kardeşlerin içinde tek renkli göze sahip Karun'du, gözleri koyu maviydi. Karun boylu poslu heybetli biriydi ve Çağıl'ın da ondan altta kalır bir yanı yoktu. Hâkî rengi tişörtünü geren kaslarını buradan bile görebiliyordum. Sıkı kasları ve ince bir beli vardı. Açıktaki kol kasları fazlasıyla dikkat çekiyordu. Saç kesimi kısa olduğu için sol kulağının hemen altındaki bıçak kesiği dövmesini görebiliyordum.

Dövmeyi görmek için gözlerimi kıstığımı gördüğü için başını hafifçe çevirerek onu bana göstermişti. En az abisi gibi sert yüz hatlara sahipti ama abisine göre daha içten ve samimi bakıyordu. Karun ve Çağıl bu kadar yakışıklıyken gözlüklü bir şirin olan Levent'in nasıl bu kadar zayıf ve daha az bakılasıydı, anlamıyordum.

İçimden Levent'i yermiştim ki Levent, "Abi," diyerek ilk konuşma cesareti gösteren kişi olmayı başardı. Şöminenin yanındaki koltukta ders çalışan çocuk Karun'a bakıp, "Burada kafamı karıştıran bir soru var," dediğinde Karun başını kitaptan kaldırdı.

"Soru ne?"

Levent kafasını eğerek kitaptaki soruya okumaya başladı. "Dünya yüzeyi bir ağacın gövdesi gibi gittikçe kalınlaşıyor mu?" Karun'un kaşlarının kavisi biraz çatılınca gülmemek için alt dudağımı dişledim. Böyle bir soru beklemiyordu. Sanırım cevabı o da bilmiyordu.

Karun cevabı bilmediğini saklamak için tekrar başını eğip, "Kitap okuyorum Levent, beni meşgul etme," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Neden doğrudan *bilmiyorum* demiyordu ki?

Levent başını çevirdi. "Çağıl abi?" Diğer abisi de bilmiyor olacak ki kafasını kaldırıp tavanı incelemeye başladı.

"Bu tavanların boyası mı geldi?" deyince kıkırdadım. Bu erkekler için *bilmiyorum* demek neden bu kadar zor, anlamıyordum.

Levent yanaklarının içini havayla doldurup ofladı. Daha sonra Rengin'e bakıp, "Yenge, sen biliyor musun cevabı?" diye sordu. Bu çocuk gerçekten derslerine ağırlık veren bir üniversite öğrencisi olmalıydı.

Bir dakika... Yenge mi? Bu evde her şey ters işliyordu.

Rengin elindeki telefonu koltuğun yanına bırakıp, "Soru neydi canım?" diye sordu ilgili bir sesle.

Levent kitabı gösterip soruyu tekrarladı. "Dünya yüzeyi bir ağacın gövdesi gibi gittikçe kalınlaşıyor mu?"

Rengin bir süre düşündükten sonra kendinden emin bir şekilde, "Hayır," dedi. "Eğer öyle olsaydı bu mutlaka bilim adamlarının dikkatini çekerdi. Böyle olduğuna dair hiçbir söylenti yok." Söylediklerinin doğru olduğuna çok emindi.

Levent doğru cevabı bulmuş gibi ona teşekkür etti, tam hayır cevabını işaretleyecekti ki, "Aslında bir açıdan baktığımızda gerçekten de dünyanın her sene biraz kalınlaştığını söylemek yanlış olmaz," dedim.

Onun verdiği cevabın tam tersini söylemem Rengin'in hoşuna gitmediği için bal sarısı gözlerini bana dikti. "Neye dayanarak genişlediğini söylüyorsun?" İlk fırsatta beni yanıltmanın peşine düşmüştü.

Başımı çevirip düz bir şekilde ona bakarken çok sakindim. "Ben bir arkeoloğum ve bu tür sorular uzmanlık alanıma giriyor." Omuzlarımı silkerek arkama yaslandım. "Yılda 10.000 ton meteorit tozu dünya üzerine indiği için dünya kalınlaşıyor ama dikkat çekmeyecek kadar yavaş." Verdiğim cevap Rengin'in hoşuna gitmediği için homurdanarak önüne döndü.

Levent bana teşekkür edip doğru cevabı işaretlerken Karun dikkatimi çekti. Elinde tuttuğu kitaba konsantre olmuş gibi görünüyordu ama gözleri kitaptayken dudakları kıvrılmıştı. Okuduğu siyasi kitapta onu gülümsetecek kadar ne olduğunu merak ettim.

Malikânedeki ikinci gecem olduğu için bir türlü uykum gelmiyordu. Saat gecenin ikisiydi ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü uyuyamıyordum. Odam malikânenin güney kanadında, yani Elay'ın odasının tam karşısındaydı. Bir türlü uyuyamayınca ben de can sıkıntısından kalkıp yapacak bir şeyler aramıştım. Resim yapmak istedim ama burada tuvalim veya fırçalarım yoktu. Resim de yapamayınca can sıkıntım iyice artmıştı. Bu yüzden karışım hazırlayıp yüzüme yosun maskesi sürmüştüm.

Boş boş odada gezmek yerine en azından cildime bakım yapabilirdim. Yüzümdeki yeşil maskenin kurumasını beklerken dışarıdan Elay'ın çığlığını duydum. Ona bir şey olacak korkusuyla nasıl dışarı çıktım, bilmiyordum. Olası bir tehlike ararken koridorda Elay ve Kadem'in karşı karşıya durduğunu gördüm. Elay ona bakarak korkuyla çığlık atıyordu. Sanırım onu korkutan Kadem'in yüzündeki pembe maskeydi. Evet, Kadem de benim gibi maske yapmıştı. Elinde bir bardak su tutan adam mutfaktan gelirken Elay'a yakalanmıştı.

Kadem'in üzerinde uzun kollu, önü düğmeli, pembe bir ipek pijama vardı. Komik görünüyordu ama daha komik olan şeyse benim de üzerimde pembe bir pijama olmasıydı. Benim pijamam pamuklu ve kısa kolluydu. Onun pijaması takım olduğu için altı da pembe ipektendi. Lakin benim altıma giydiğim pijamanın siyah çizgileri vardı ve ipek değil, pamuktandı.

Onlara doğru yürürken Elay hâlâ bağırdığı için Kadem, "Herkesi uyandıracaksın, benim lan, ben!" diye elindeki suyun bir kısmını Elay'ın yüzüne çarptı. Elay sonunda susmuştu.

Aceleyle yüzündeki suyu silen Elay'ın yanına gittim. "İyi misin?" Yüzünü ovuştururken hızlı hızlı nefesler alıyordu.

"Kadem beni korkuttu." Ellerini yeni yüzünden çekmişti ki beni görünce tekrar bağırmaya başladı.

Hemen Kadem'in elindeki bardağı alıp suyun kalanını Elay'ın yüzüne attım. "Ne bağırıyorsun, herkesi uyandıracaksın!" diye ben de ona kızdım. Elay yine susmuştu.

İkinci kez yüzünü silen kız önce Kadem'e daha sonra bana baktı. Bunu birkaç kez tekrarlayıp ağlamaklı bir sesle, "Siz birbirinize bakınca hiç korkmuyor musunuz?" diye fısıldadı. Neden korkalım ki?

Aynı anda Kadem ile birbirimize baktık. Önce birbirimizin yüzündeki maskeye daha sonra giydiğimiz pijamalara ama karşı taraftan korkacak hiçbir şey bulamadık. Kadem sırıtarak, "Tarzını sevdim," deyince ben de gülerek onun giydiklerini gösterdim.

"Çok yakışmış." Keşke ben de çilek maskesi yapsaydım, o zaman daha uyumlu olurduk.

Bir de dönüp Elay'ın giydiklerine baktık. Askılı bir atlet ve siyah bir şort giymişti. Uyurken giymesi için Çiçek ona bunları vermişti. Evde sevdiğim tek hizmetçi Çiçek'ti çünkü fazla iyi bir kızdı.

Kadem bir moda ikonu gibi Elay'ı süzerken, "Umarım bu zevksizliğin kaçırdığın keçilerin yüzündendir," deyince güldüm. Bu gece için seçimi pembeden yana yapmasaydım büyük ihtimalle beni de zevksiz olmakla suçlardı.

Elay nihayet sakinleşince dudaklarını sarkıtıp, "Uykum gelmiyor," diye mırıldandı. Sanırım bu konudan mustarip olan bir tek ben değildim.

Kadem, "Film mi izlesek acaba?" deyince hemen başımı salladım. Odada boş boş dolanmaktan daha iyiydi. Elay film izlemek istememişti ama Kadem ile ikimiz onu kollarından çekerek aşağıya indirdik. Aklı zaten yerinde değildi, odasına gidip kendini camdan falan atmasını istemiyordum.

Karun en üst katta kaldığı için hiç korkmadan mutfakta kendimize bir şeyler hazırladık. Üstelik saat çok geç olduğu için herkes uyuyordu, yani bizi rahatsız edecek kimseler ortalıkta yoktu. Kadem'e bir kâse dolusu çilek, Elay'a cips ve kendim için de koca bir kâse patlamış mısır hazırlamıştım. Hepimiz kendi yiyeceğimiz şeyi alarak salona geçtik. Büyük ekran televizyonu açtıktan sonra ne izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Daha doğrusu Kadem ile kumandayı çekiştirip tartışıyorduk.

Aramızda oturan Elay cips kâsesini sıkıca kucağında tutuyor, aramızda ezilmemeye çalışıyordu. İkimizin arasına oturduğuna daha şimdiden pişman olmaya başlamıştı. Kumandanın bir ucundan tutan Kadem onu kendisine doğru çekerek, "Çizgi film sevmiyorsan anime izleyelim bari!" diye tısladı.

"O da çizgi film sayılır." Kaşlarımı çatarak kumandanın diğer ucunu sıkıca tuttum. "Dram izleyelim diyorum!" Kumandayı ona asla vermezdim.

Elay aramızda ezilmemeye çalışırken orta yolu bulmaya çalıştı. "Dram yüklü bir çizgi film izlesek olmaz mı?"

"Çizgi filmden dram olmaz!" Karşı çıkarak kumandayı Kadem'den kurtarmaya çalıştım. "Dram yüklü bir film izlemek istiyorum."

Kaşlarını çatan Kadem kumandaya daha sert asıldı. "Bana bak, ağlamak istiyorsan yolarım tüm saçlarını ağlarsın!" dedi hayvan herif. "Dram sevmiyorum ben!"

"Hele dokun saçlarıma, bak ne yapıyorum sana!" demiştim ki kumandayı bir anda bırakıp saçlarıma yapışınca bağırdım. "Sana şunu yapma diyorum!"

Acıyan saçlarımı ondan kurtarmaya çalıştım. Koltuğun hemen önünde duran orta sehpaya doğru elimi uzattım. Kola bardağını aldığım gibi saçımdaki eline vurmaya başladım ama hiç işe yaramıyordu. Tıpkı bir kartal pençesi gibi saçlarıma ellerini geçirdiği için kafamı bile kaldıramıyordum. Yüzüm Elay'ın dizlerine doğru eğikti ve Elay cipslerini kurtarmak için kâseyi yukarı kaldırmıştı.

Hepimizin önceliği başkaydı!

"Ulan ne yapıyorsun kıza!" Kenan'ın sesini duyunca Elay'ın dizleriyle bakışırken daha çok bağırdım.

"Kenan al şu şeyi kafamdan!"

"Abi bıraksana kızı!" Levent'in sesi miydi o?

Kadem, "Siz karışmayın," diye daha çok saçlarıma asıldı. "Çizgi film izletmiyor bana!"

"Git odanda izle hayvan!" Küçük bir boşluğunu yakaladığım an saçlarımı kurtardım. Elay'ın üstünden Kadem'e doğru atlayıp kucağına çıktım. "Sana saçlarıma dokunma demiştim!" Kucağına oturduğum gibi yüzümü boynuna gömüp sertçe ısırdım. Kadem beni itmeye çalıştıkça daha sert ısırıyordum.

"Alın şu maymunu üzerimden!" diye bağırdı acıyla.

"İki dakika insan olun be!" Kenan kızarak arkama geçti. Belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırarak Kadem'in üzerinden çekince Kadem, "Köpek!" diye bana kızıp dişlediğim boynunu tuttu. Yüzümdeki maskenin bir kısmı boynuna geçtiği için öğürerek, "İğrenç köpek!" diye bana bağırdı.

Kenan beni sıkıca tuttuğu için ayaklarımı havada çırpıyor, yakalayıp parçalamak için ellerimi Kadem'e doğru uzatıyordum. "Bırak beni!" diye bağırıp daha çok çırpındım. "Kimmiş köpek göstereceğim bu bozuk kromozoma!"

Kenan beni alıp Elay'ın yanına fırlatınca koltuktan yere düştüm. Canım çok yanmamıştı ama koltuktan yere düşmem Kadem'i kızdırmıştı. Eğlenen yüzü bir anda değişip korkutucu bir hâle gelince Kenan'a bakıp, "Ne yapıyorsun lan it!" diye sesini yükseltip Kenan'ın karşısına dikildi. Kendim düşsem bu kadar kızmazdı.

Karşısına dikilen Kadem'e düşman gözlerle bakan Kenan, "Sen kime dikleniyorsun!" diye dişlerini sıkıp ona kalktığı yeri gösterdi. "Geç yerine!"

"Sen hayırdır ya!" Ayağa kalkıp Kadem'in yanında durarak Kenan'ın karşısına geçtim. "Sen kimsin ki beni yere atıp ona sesini yükseltiyorsun?" dedikten sonra yumruklarımı sıkmaya başladım. "Döverim bak seni!"

Ona kızıp üzerine atılmıştım ki Kadem hemen belimi yakaladı. Belimdeki ellerden kurtulmaya çalışırken bu sefer de Kenan'a vurmak için ellerimi uzatıyordum. Kadem ise beni arkaya doğru çekmeye çalışırken gülerek, "Kızım iki dakika rahat dur," dedi. Bir de gülüyordu hayvan.

Az önce birbirimize girmişken şimdi Kenan'a karşı birlik olmamız onu afallatmıştı. Evet, Kenan şoktaydı. Dilini yutmuş gibi bize bakarken, "Ne hâliniz varsa görün manyaklar!" dedi küfreder gibi. Yeşil gözlerine sinen şaşkınlık uzun süre orada kalacak gibiydi.

Kadem nihayet beni sakinleştirince kalktığımız yerlere geri oturduk. Dağılan saçlarımı düzeltirken, "Hayvan, nasıl da attı beni aşağıya!" diye Kenan'a kızmaya devam ediyordum. "Ben elit bir hanımefendiyim, saygı göster bana!"

Kadem peçeteyle boynuna bulaşan yosun maskesini silerken, "Nasıl olsa tenhada sıkıştırırız," deyince gülerek başımı salladım. Kesin yapardık.

Şaşkına dönen Kenan kendine gelmek için derin derin nefesler almaya başladı. "Ulan az önce birbirinize saç baş giren siz değil miydiniz?" Burada olanları anlamaya çalışıyordu. "Sorunu kendiniz dışında herkeste aramayı bırakın." Bizlik bir sorun yoktu ki... O karışmasaydı biz aramızdaki şeyi çok güzel hallediyorduk.

Levent yere düşen kumandayı aldı ve o kadar yer varken gelip benim yanıma oturdu. Tişört ve şortla duran çocuk üçlü koltuğa dördüncü misafir olarak gelince bizi iyice sıkıştırmıştı. Başını çevirip dağınık saçlarıma bakarak güldü. "Beni de uyku tutmadı, korku filmi izleyelim mi?" Çizgi film izlemekten daha iyi olduğu için başımı salladım. Kadem biraz homurdandı ama tekrar benimle kumanda kavgasına tutuşmak istemediği için mecburen o da kabul etti.

Kenan tepemizde dikilip, "Daha fazla sorun çıkarmadan yatın zıbarın," diyerek Levent'in elindeki kumandaya uzandı. Fakat dişlerimin arasından hırlar gibi bir ses çıkartınca hemen elini çekti. O kumandaya dokunduğu an üzerine atlayacağımı iyi biliyordu.

İzlemek istemiyorsa gidebilirdi ama biz bir süre daha buradaydık.

Yüzümdeki yosun maskesi kurumaya başlamışken kucağımdaki mısırdan bir avuç aldım. "Ya öleceksin geri zekâlı, kaçsana!" dedim gözlerimi dev ekrandan ayırmadan. Kadın tam bir maldı.

Benim aksime yüzünde çilekli bir maske olan Kadem, "Çizgi film izleyelim dedim sana!" diye bana kızdı ve kucağındaki büyük kâseden birkaç çilek alıp hepsini sapıyla ağzına tıkıştırdı. Ağzı doluyken kocaman gözlerle televizyona bakıp sitem ederek konuştu. "Bu film psikolojimi silkeledi!" Sansürsüz de küfretmezmiş.

Elay ikimizin arasında korkudan tir tir titrerken, "Kendi bebeğini öldürdü," diye ağlamaya başladı. Elini karnına bastırdı. "Kapatın şunu, bebeğim korkuyor." Asıl korkanın kendisi olduğunu fark etmiyordu. Bebeği zaten çoktan ölmüştü! Vicdan azabından geberiyordum şu anda.

Kenan Allah'tan sabır dileyerek, "Yahu gecenin üçü, üçü!" diye bize kızdı. "Kapatın şunu da uyuyalım artık!" Sanki biz ona dedik bekçi gibi tepemizde dikil diye.

Bence en büyük öfkesi Karun'a yönelikti çünkü Karun ondan bize göz kulak olmasını istemişti. Hayatını kurtardığımdan beri Karun'un bana karşı olan tutumu çok değişti dersem yalan olurdu. Beni zorla buraya getirmek dışında aynı adamdı. Tabii Elay'ın burada kalmasına izin vererek küçük bir insanlık belirtisi göstermişti. Bunun dışında tüm gün etrafına buz saçarak kaldığı yerden hayatına devam ediyordu.

Kadem'in burada kalmasına izin vermesi de tamamen kendi çıkarları içindi. Duha'nın canını yakacak her şeyi yapacağını artık bilmeyen yoktu. Kadem de zaten bunu bildiği için Karun'un ona izin vereceğinden çok emindi. Beklediği gibi olmuştu çünkü Karun onu evine almıştı. Her ne kadar bunun için kendini biraz acındırmış olsa da... Duha şu anda çıldırıyor olmalıydı.

Durum böyle olunca Kenan üçümüze göz kulak olmak zorundaydı çünkü Karun ondan bunu istemişti. Biz uyumadan uyuyamadığı için kızgındı. Kadem ve ben doğal ortamımıza kavuşmuşuz gibi rahattık. Önce pembe pijamalarımızı giymiştik, daha sonra güzellik maskelerimizi yaparak ekran başına geçmiştik.

Diğer yanımda oturan Levent elini uzatıp mısırımdan bir avuç alırken, "Bige hemen yanında oturduğumu sakın unutma," diye beni uyardı. "Korkunca asla çığlık atma, zaten ödüm kopuyor!" Dürüstlüğü karşısında gülerek başımı salladım. Kenan dışında hepimiz korkudan tir tir titriyorduk.

Filmdeki kadın etrafına bakarak mezarlıkta yürürken arka fonda çalan gerilim müziği aklımızı başımızdan alıyordu. Bir anda ekran kararıp tüm ışıklar kesilince hepimiz çığlık çığlığa bir yerlere kaçmaya başladık. O kadar çok bağırıyorduk ki sesimiz ta dışarıya kadar gidiyordur. Karanlık salonda büyük bir gürültü vardı. Kaçmaya çalışırken ya birbirimize çarpıyorduk ya da bir şeyleri yere düşürüp kırıyorduk.

Karanlıkta deli gibi bağırarak yönümü bulmaya çalışırken Kadem'in, "Bir şey koluma yapıştı!" diyen feryadını duydum. "Vuruyorum, vuruyorum gitmiyor!"

Elay'ın ağlayarak, "Vurmuyorsun, saçlarını yoluyorsun!" diyen bağırtısını duydum. "Kadem bırak saçlarımı!"

Kenan, "Bir şey benim üzerimde tepiniyor!" diye bağırdı. "Üzerimdeki derhâl bıraksın beni!"

"Abi o benim," dedi Levent. "İtmesene, korkuyorum zaten!"

"Lan o nasıl korkmadır, ırzıma geçiyorsun piç!" dedi Kenan.

Ağlamaklı bir sesle, "Hepiniz madem birbirinizi buldunuz peki, ben kime sarılıyorum?" diye sordum. Levent sandığım için yakaladığım ilk bedene sıkıca sarılmıştım. "Salonda biri daha var ve ben şu anda ona sarılıyorum!" Kadem daha çok bağırıp, "Evi cinler bastı!" deyince belimde hissettiğim ellerle ağlamaya başladım. Bir şeyin elleri belimdeydi!

Çığlık atarak, "O da bana sarılıyor ama!" diye bağırdım. "Üç harfliler güzel ve masum olanlara musallat olurmuş." Salya sümük ağlamaya başladım. "Hepinizden güzel olduğum için beni seçtiler!" Birinin gülen sesini duydum. Bu ses çok yakınımdan gelmişti. Allah kahretsin, sarıldığım şeyden geliyordu bu ses!

Biri şu ışıkları derhâl açsın!

Odadaki koşuşturma devam ederken tekrar bir şeylerin kırılma sesini duydum. "Bir şey sırtımda!" diye bağırdı Kadem. "Biri Nas veya Felak falan okusun, cinler cirit atıyor evde!"

"Abi benim altımda ne işin var?" dedi Levent.

"Herkesi elden geçiriyor it!" diye küfretti Kenan.

"Bir şeyi ısırıyorum ama ne olduğunu bilmiyorum," diyen Elay'ın ağlayan sesini duydum.

"Ah!" diye bağırdı Kenan. "Elay bacağımı ısırmayı bırak!"

"Ama bu şey hâlâ belimi tutuyor!" diye ağlamaya devam ettim. "Cinlere vurunca çarpılır mıyız?"

"Kızım vur gitsin!" diye bağırdı Kadem. "Levent çek elini lan oradan!"

"Abi ben masanın üstündeyim!"

"Ulan mabadımı kim dürtüyor o zaman!"

"O senin kıçın mıydı?" diye sordu Elay. "Bulduğum bir şeyi savuruyorum işte sağa sola."

O an Kenan'ın, "Ananı!" diyen bağırışını duydum. "Elinde ne varsa hemen yere bırak, kısır ettin beni!"

Bunlar resmen ateş hızıyla yer değiştiriyordu!

Benim durumum daha vahim olduğu için onların bağırışlarına kulak tıkayıp hıçkırdım. Çarpılmaktan korktuğum için ne kıpırdayabiliyor ne de bana sarılan şeyi itebiliyordum. Belimi biraz daha sıkınca ağlayarak, "Ama beni hiç camiye göndermediler ki," dedim akan burnumu içime çekerek. "Eğer gitseydim birkaç dua öğrenirdim. Ya ben kelimeişehadeti bile unuttum korkudan. Elin cinine *ellerini belimden çek* de diyemem ki çok pis çarpar beni." Korkudan kalp krizi geçirmek üzereydim. "Ayaküstü götürüyor beni, bir şey yapın!"

"Kim götürüyor kızım seni?" diyen Kadem'in sesini duydum.

"Cin, şeytan veya iblis, ya ne bileyim, görmüyorum ki!" diye bağırdım.

Kadem, "Bekle geliyorum!" demişti ki karanlığın içinden tekrar bir kırılma sesi duyulunca, "Gelemiyorum, herkes başının çaresine baksın!" dedi.

Bir anda ışıklar tekrar yanınca birinin göğsüyle bakıştığımı gördüm. Başımı yavaşça yukarı kaldırınca Karun'u görüp sertçe yutkundum. O da beni görür görmez kısa bir an irkilmişti. Yüzüme garip bakışlar atıp duruyordu. Yüzümdeki yosun maskesini bir anda görmek onu korkutmuş gibi hemen belimdeki ellerini çekip benden uzaklaştı. "Bu yüzündeki iğrenç şey de neyin nesi?" derken yüzünü buruşturmuştu.

Bense hâlâ az önce yaşadığım olayın şaşkınlığını yaşıyordum. Karun yerimi biliyormuş gibi onca insanın içinde ilk beni yakalamıştı. Diğerlerine doğru döndüğümde gördüklerimle kıkırdadım. Hepsi birbirine karışmış durumdaydı. Kendimize hazırladığımız atıştırmalıklar yere

saçılmıştı ve Levent masanın üstünde ayakta duruyordu. Salondaki hengâmeden kendini bu şekilde kurtarmış olmalıydı.

Kenan televizyonun önünde duruyor, kanayan kafasına küçük bir biblo bastırıyordu. Diğer eliyle de kendini korumak için bir vazo tutuyordu. Elay ise şömineyi karıştıran demiri tutuyordu ve yerde sırtüstü yatıyordu. Kadem ise bacaklarını ikiye ayırarak Elay'ın sırtına çıkmıştı ve elindeki yastığı üst üste Elay'ın kafasına vuruyordu. Ona vurmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki ışıkların geldiğini bile fark etmemişti.

Cinlere gerek yoktu ki bunlar zaten birbirini halletmişti. Karun zamanında beni tutmasaydı şimdiye ben de onlar gibi dayak yiyecektim. Kenan hafifçe boğazını temizledi. "Kadem?" diye seslenerek onun altında can çekişen Elay'ı gösterdi. "Işıklar geldi, bırak lan artık kızı."

Kadem elindeki yastığı bırakmadan başını kaldırıp etrafına baktı. Işıkların geldiğini ama en önemlisi ona baktığımızı gördü. Peki, o ne mi yaptı? Elindeki yastığı son bir kez Elay'ın kafasına geçirip kızın üstünden kalktı. Manyak.

"Şu hâle bak, ilk günden tımarhaneye döndü burası!" Rengin'in sesini duyunca hepimiz sesin geldiği yöne döndük. Üzerindeki kısa geceliğiyle kapının önünde duruyordu.

Belki de onu ilk kez daha kadınsı gösteren bir şeyin içinde görüyordum. Üzerindeki beyaz sabahlığın önü açık olduğu için giydiği geceliği herkes görüyordu. Kalçasının biraz altına gelecek uzunlukta olduğundan bacaklarının büyük bir bölümü ortadaydı. Ayakları çıplaktı ve geceliğin açık yakasından göğüslerinin kıvrımı görünüyordu. Hep salaş veya spor takılmak yerine bu tarz bir elbise giyse ona gerçekten yakışırdı.

Buradaki erkekler şu anda onu kışkırtıcı bir geceliğin içinde görüyordu. Karun kesin kıskançlıktan çıldırmıştır diye düşünüp onun tepkisini görmek için başımı çevirdim. Fakat Karun düz bir şekilde Rengin'e bakmak dışında en küçük bir yaşam belirtisi vermiyordu. Sanki nişanlısı kısa ve ateşli bir gecelikle buradaki erkeklerin aklını başından almamış gibi davranıyordu. Hani seven kıskanırdı? Sanırım Karun kıskanç erkeklerden değildi.

Karun hissiz gözlerle Kadem ile ikimize baktı. "Yüzünüzdeki şu şeyden kurtulup gelin." Otoriter kişiliğini konuşturmak için fazla beklememişti. "Bu dağınıklığı siz toplayacaksınız," dedikten sonra odada duran diğerlerine döndü. "Sizler de." Korktuk ağladık, şimdi de temizlik zamanıydı!

Kadem ile üst kattaki odalarımıza çıkıp hızlıca yüzümüzdeki maskelerden kurtulduk. Maskeden sonra yüzüme nemlendirici krem sürdüm. Kırmızı rujum olmadan asla dışarı çıkmadığım için gece olmasını umursamadan rujumu da sürdüm. Saçlarımı toplayarak odadan çıktığımda Kadem de dışarı çıkmıştı. O da yüzünü yıkayıp üzerini değiştirmişti. Herkes uyandığından ortalıkta pembe pijamasıyla dolaşmak istemediği için siyah bir tişört ve eşofman altı giymişti.

Birlikte aşağıya inerken, "Burayı hiç sevmedim," diye sızlandı. "Karun fazla diktatör biri." Ne yazık ki haklıydı.

"Ve sen beni o diktatörle evlendirdin," diye ona ters ters baktım. "Senin yüzünden öyle bir adamın karısıyım!"

"Bir duyan olacak, kısık sesle konuş!" Kızgın gözlerle beni azarladı. "Seni onunla evlendirdiysem vardır bir sebebi." Nasıl bir sebep beni gaddar bir adamın karısı yapmaya yeterdi ki?

"Karun!" diyen bir ses duyduğumuzda ikimiz de merdivenin üzerinde duraksadık. "Çık dışarı piç kurusu!" Kadem ile afallayarak birbirimize baktık. Bu Duha'nın sesi değil miydi?

Karun ve diğerleri salondan çıkınca hemen biz de onların peşine takıldık. Dışarı çıktığımızda Duha'nın adamlarıyla burayı bastığını gördüm. Şoke oldum. Bir ordu dolusu adamla buraya geldiği için Karun'un adamları da bahçenin ön tarafına toplanmıştı. Tek bir kurşun patladığı an iki tarafı da kimse tutamaz, kan gövdeyi götürürdü. Gördüğü manzara karşısında sinirlerini kontrol edemeyen Karun'un çenesindeki kaslar seğirdi.

"Bu ne cesaret Tunus!" diye öne çıktı. "Baskın yapar gibi adamlarınla haneme gelmek hangi kitapta yazıyor!" Ona sesini yükseltirken adamları, tek bir hareketiyle ateş edecekmiş gibi hazırda bekliyordu.

Aynı şekilde Duha'nın da adamları Duha'dan gelecek en küçük bir işareti bekliyordu. Olamaz, bahçede iki tarafın toplamı yüze yakın adam vardı! Duha öne doğru birkaç adım attı, sarhoş olduğu o kadar belli oluyordu ki. Her zaman jilet gibi giyinen adamın ceketi üzerinde yoktu. Gömleğinin yakası açık, kravatı boynunda gevşekçe duruyordu ve gömleğinin etekleri pantolonun üzerindeydi. Sarhoştu! İşte bu herkesi endişelendirmeye başladı çünkü aklını kullanacak hâlde değildi.

Tamamen alkolün etkisiyle hareket ettiği için bu gece verdiği tek aptalca bir karar burayı mahşer yerine çevirebilirdi. Karun onun sarhoş olduğuna falan bakmaz, karşılık vermekten çekinmezdi. Duha'nın gözleri

Kadem'i bulduğunda hepimiz bu kadar çok içmesinin sebebini anladık. "Neden lan!" İhanete uğramış gibi Kadem'e bakıyordu. "Kalacak başka yer mi yoktu, neden bunu yaptın?" Yanında duran ellerini sıkıyordu. "Cevap ver!" diye bağırdığında yaşadığı hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettim. Can yoldaşı ondan kaçıp ezelî düşmanına sığınmıştı.

Onun bu kadar dağılacağını Kadem de beklemediği için serseme dönmüş bir hâlde Duha'ya bakıyordu. Üzülüyordu ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu. Duha ona bakarken hüsrana uğramış gibi içli bir sesle, "Bu son yaptığın yakışmadı, Kadem," dedi. Yaşadığı ihanet duygusundan dolayı sesi şimdi daha kısık geliyordu.

Kimden bahsettiğini bilmiyordum ama Duha, "Şimdi ondan ne farkın kaldı?" diye acı içinde güldü. "Benim evimden çıkıp Karun'a gelmişken *aynı şey değil* diyebilir misin?" Sustu ve suskunluğunun içindeki azabı soludum.

Duha'nın kömür karası gözleri Kadem'in üzerinde oyalanırken, "Bu sana hiç yakışmadı," dediğinde Kadem kaskatı kesildi, tek kelime edemedi. Nedendir bilmiyordum ama gözlerim dolmuştu. Duha'nın Kadem'e olan düşkünlüğü gıpta edilesi bir şeydi. Eşi benzeri olmayan bir duyguydu. Bir zamanlar ben de tıpkı onun gibi arkadaşlarımı ölesiye severdim ve hepsi ölmüştü. Belki de Duha'da kısa bir an kendimi gördüğüm için gözlerim dolmuştu.

Duha'nın gözleri yanımda duran Rengin'i bulunca iç çekti. İkisi göz göze gelince aralarındaki sessiz bakışma birçok şey söylüyordu ama duymasını bilene. Rengin'i baştan ayağa süzmeye başlamıştı. Onu kısa bir geceliğin içinde bulunca Karun'un bile yapmadığı bir şeyi yaparak kaşlarını çattı. Rengin'in bunca erkeğin içinde yarı çıplak dolaşması hoşuna gitmemiş gibi bakıyordu. Allah kahretsin, Duha kıskanç bir erkeğin bakışlarıyla Rengin'e bakıyordu! Seven bir erkeğin sahiplenici bakışlarıydı bunlar.

Bu da ne demekti şimdi? Beni asıl şaşırtan şey ise Rengin'in Duha'nın bakışları karşısında çıplaklığından utanması olmuştu. Hemen sabahlığının kuşağını sıkıca bağlarken gözleri üzgün bir şekilde Duha'ya bakıyordu. Rengin üzgün hatta acı çekiyor gibiydi. Bal sarısı gözleri Duha'ya pişmanlıkla bakıyor, sanki bıraksan onun kollarına atılacakmış gibi duruyordu. Neler oluyor? Bu ikisinin arasında bilmediğim ne vardı?

Rengin, Duha'ya baktığı gibi şu zamana kadar Karun'a bile bakmamıştı. Duha'ya olan bakışlarını görene kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Duha, Rengin'in gözlerinin içine bakarken, "Daha kaç kez sırtımdan vurulacağım?" dediğinde bazıları onun bu sözleri Kadem'e söylediğini düşündü ama bence bu sözler Rengin içindi. Çünkü Rengin'in gözleri doldu, *sus* dercesine yalvarır gibi ona bakmaya başladı. İkisinin arasında bir şeyler vardı, değil mi?

Burası iyice kördüğüm olmuştu.

Ben ve Rengin en arkada duruyorduk. Hepsinin arkasında olduğumuz için diğerleri bizi göremiyordu. Bu yüzden yanlış anlaşılma oldu. Duha uzun süre Rengin'e yani bu tarafa bakınca Karun başını arkaya çevirdi. Omzunun üzerinden baktığında gözleri doğrudan benim üzerimde oyalandı. Duha'nın Rengin'e bakmasını aklına bile getirmediği için bana baktığını düşündü. Kaşlarını kızgınlıkla çatmıştı.

Böyle bir durumda insan ilk sevdiği kadına bakar, onu kıskanırdı ama Karun'un bakışları Rengin'e değmiyordu bile. Bana bakıyor ve Duha'yla aramda bir şeyler olabileceğini düşünüp iyice çıldırıyordu.

Yahu bana niye bakıyorsun, nişanlına baksana! Sonuçta Duha bana değil, ona bakıyor!

Az önce Duha'ya üzüldüğüm için nemli gözlerimi de görünce Karun iyice çığırından çıktı. Duha bana bakınca onun için gözlerimin dolduğunu falan düşünmüş olmalıydı. Sinirden zangır zangır titrerken önüne döndü ve "Gözlerine sahip çık!" diye kükreyip Duha'nın yüzüne yumruğunu geçirdi. Hassiktir!

Her şeyi yanlış anladı. Gerçi doğrusunu anlasa da sonuç değişmezdi çünkü diğeri de onun nişanlısıydı. Sarhoş olmasına rağmen Duha yediği yumrukla sendeledi ama yere yıkılmadı. Elini kaldırıp dudağına dokunurken boynundaki damarlar belirginleşmişti. Parmağına bulaşan kanı görünce ağzındaki kanı yere tükürdü. En az Karun kadar sinirli olduğu için dişlerini sıkarak, "Hiçbir şey bildiğin yok!" diye bağırıp o da Karun'un yüzüne yumruk attı.

Hemen onlara koştuk. Koştuk diyorum çünkü Rengin ile aynı anda öne doğru atılmıştık. Karun yaralı olduğu için yumruk yumruğa bir kavgaya girecek durumda değildi! Aslına bakarsak Duha da bu kadar sarhoşken kendini iyi savunamazdı. İkisi âdeta hırlayarak tekrar birbirine saldırdıkları an ben hemen Karun'un kolunu tuttum ve Rengin de Duha'nın. Bu kadının Duha yerine Karun'un yanındaki yerini alması gerekmiyor muydu? Buradaki her şey ters işliyordu!

Rengin, Duha'nın patlayan dudağına bakarken iç çekmemek için kendini zor tutuyordu. Duha'ya, "Evine git," dediğinde kaşlarımı çatarak Karun'un önünde durdum.

"Bence de evine gitsin çünkü biraz daha kalırsa kötü şeyler olacak," diye öne çıktığımda Rengin karşıma dikilerek Duha'nın önüne geçti.

Şu zamana kadar görmediğim korkutucu bir yüz ifadesiyle bana bakıp, "Kapat çeneni!" diye sesini yükseltti. "İkisi de fazla sinirli, yangına körükle gitmeyi bırak!" Yine tek suçlu nasıl ben oldum, anlamıyordum.

"Asıl sen kapat çeneni!" Aramızdaki son adımı da kapattım. Duha yüzünden başıma gelen onca şeyden sonra kimse bana onu savunamazdı. Özellikle beni kaçırtıp dövdürdükten sonra. Karun'u korumaya çalışmıyordum çünkü benim korumama ihtiyacı yoktu. Benim asıl meselem bana yapılanların hesabını bir şekilde sormaktı.

Rengin'e bakıp yanımda duran elimi sıktım. "Buraya adamlarıyla destursuzca gelen o!" dedikten sonra gözlerimi kısarak onu işaret ettim. "Yanlış tarafta duruyorsun, dikkat et." Ona küçük bir detayı hatırlatmıştım. Durması gereken yer Duha'nın yanı değil, nişanlısının yanıydı.

Rengin'in gözlerinin içine bakarak, "Dinleyin!" diye sesimi yükseltip Karun'un korumalarına döndüm. "Duha Tunus ikinci kez haddini aşarsa hepsini vurun!" Evet, bunu gerçekten söylemiştim. Duha'dan kurtulmak için bu fırsatı asla kaçırmazdım.

Sözler dudaklarımdan çıktığı an korumaların hepsi silahlarını çıkartınca başta Duha ve Karun olmak üzere buradaki herkes afallamıştı. İnanılır gibi değildi ama Karun'un adamları emrime itaat ederek silahlarına davranmıştı. Rengin bile bu kadarını beklemiyordu. Hadi ama ben bile beni dinleyeceklerini beklemiyordum! Acaba silahlar yere desem fazla mı absürt olurdu? Bu adamlar da hiç olmayacak bir zamanda beni dinlemeye kalkışmışlardı.

Aynı şekilde Duha'nın adamları da silahlara davranınca işin boyutu çok tehlikeli bir yere gitmeye başladı. Rengin'in gözleri arkamda duran Karun'u bulunca sertçe yutkundu. Başımı çevirip bakamıyordum ama artık Karun ona nasıl bakıyorsa korkudan Rengin'in rengi atmıştı. Yanlış tarafta durduğunu sonunda idrak edip, "Ben sadece sizi ayırmaya çalışıyordum," diyerek gözlerini kaçırdı. Hemen Duha'nın önünden çekildi. Eminim öyleydi.

Duha önce en küçük bir kaş çatmasında onun önünde çekilen Rengin'e, daha sonra da çekilen tüm silahlara rağmen Karun'un önünde

dimdik duran bana baktı. Bu durum zoruna gitmiş gibi hoşnutsuz bakışları arkamda duran Karun'u buldu. "Bir gün sana iyilik yaptığımı anlarsam o iyiliği senden çekip alırım," derken yemin eder gibiydi. Bu onun için bir söz hatta yerine getirmesi gereken bir amaçmış gibi bakıyordu. Karun belki onun ne demek istediğini anlamamıştı ama ben çok iyi anladım.

Bu evliliğin Karun için bir ceza olması gerekiyordu. Eğer ödüle dönüşürse başlattığım şeyi bitiririm diyordu.

Karun'un arkadan bana yaklaştığını hissettim. Daha sonra eli belime sürtünerek karnımın üzerinde durup nefesimi kesti. Karnıma hafifçe baskı uygulayarak beni göğsüne çektiğinde taş kesildim. Sırtımı göğsüne yaslamıştı.

"Evine git, Tunus." Kontrollü davranmaya çalışıyordu. Aynı zamanda beni göğsüne çekerek bana sahip çıktığını buradaki herkese gösteriyordu.

"Sarhoş olduğun için bu gece olanları unutacağım ama biraz daha burada kalırsan hiçbiriniz buradan sağ çıkamazsınız! Ben sana tolerans göstersem karım göstermez." Karnımdaki eli sahiplenir gibi biraz daha karnıma baskı uyguladı. "Ve bilirsin, kadınların sağı solu hiç belli olmaz." Karun'un sesi kulağıma fazla sakin ve huzurlu gelmişti. Az önce Duha'yla aramda bir şeyler olduğunu düşündüğü için çıldıran o adamdan eser yoktu. Önüne atılıp korumaları harekete geçirmem hoşuna gitmiş gibi sesi keyifli bile sayılabilirdi.

Duha elini kaldırınca adamları silahlarını indirdi ama Karun'un adamları hâlâ onlara silah çekiyordu. Karun başını boynuma doğru uzatıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Başlattığın şeyi sonlandırman gerekiyor," diye fısıldadığında ılık nefesi içimi titretiyordu. "Bize silah çekmeyenlere silah doğrultmak yakışmaz bize. Şimdi *adamlarına* söyle, indirsinler silahlarını." Son kısmı söylerken sesi güler gibi çıkmıştı. Adamların kısmına özellikle vurgu yapmıştı.

O da adamlara silahlarını indirmelerini söyleyebilirdi ama bunu yapmadı. Benim emrimle silah çeken adamların kontrolünü bana bırakmayı tercih etti. Engel olacağını düşünmüştüm hatta işine karıştığım için bana kızacağını ama o, bana bu işin nasıl yapıldığını öğretmek ister gibi gereken komutları kısık bir sesle kulağıma fısıldıyordu. Karun başkalarının yanında beni asla ezmiyordu.

Başımı kaldırıp adamlara baktım. Başımla küçük bir işaret yaptığımda hepsi hemen silahını indirince gülümsedim. "Oldu mu?" diye fısıldadığımda Karun'un arkamdan gülen sesini duydum.

"Çok iyi gidiyorsun Çeyrek Mafya." Karısına racon kesmeyi öğreten bir deliydi.

Rengin'in kızgın bakışlarını görünce gülüşüm hızla soldu. Karun'un karnımdaki eline baktıkça daha çok sinirleniyordu ama bakışlarında kıskançlıktan çok öte bir şey vardı. Hayır, Rengin kıskanmıyordu çünkü Rengin yakınlığımızı görünce kendini aşağılanmış hissediyordu. Herkesin içinde samimi bir şekilde durmamız onu küçük düşürüyordu. Karun'dan önce kendi saygınlığını düşündüğünü görebiliyordum. Bu evde kimse kimseyi yeteri kadar sevmiyor gibiydi.

Duha gelene kadar bunu hiç fark etmemiştim. Üstelik Duha, Rengin'in sinir küpüne dönmüş hâlini gördükçe tatmin oluyordu. Benim Karun'un göğsüne yaslı olmam Rengin'e kötü hissettiriyordu. Bu da Duha'nın ekmeğine yağ sürüyor gibiydi. Duha sanki benim üzerimden Rengin'den bir şeylerin intikamını alıyordu. Neden kendimi Duha tarafından kullanılmış hissediyordum?

Karun elini karnımdan çekene kadar ondan uzaklaşmadım çünkü bu onu yok saymak olurdu. Yalnız kaldığımızda ne hâlimiz varsa görebilirdik ama insanların içinde birbirimizi küçük düşürmemiz doğru olmazdı. Neyse ki Karun elini çekerek beni azat etmişti.

Yanımda durup Duha'ya kapıyı gösterdiği esnada Elay'ın, "Sizler çok kötüsünüz!" diyen kızgın sesini duyduk. *Bekle, ne?*

Hepimiz başımızı çevirip Kadem'in yanında duran kadına baktık. Elay'ın sinirli bakışları Karun ve benim üzerimdeydi. Tam *buna ne oluyor* diye düşünürken Elay, Duha'nın patlayan dudağını gösterdi. "Abime vurdunuz!" Şimdi komple şoke olduk. Abisi mi?

Karun inanamayan gözlerle Duha'dan hesap sordu. "Evimde kız kardeşini mi besliyorum?" Şaşkın suratı çok komikti.

Duha afallamış bir hâlde Elay'a bakarken yüz kızartıcı bir küfür savurdu. Onu burada görmeyi beklemediği çok açıktı. "Kız kardeşim olsa sence senin evine gelmesine izin verir miyim?" Delici bakışları Elay'ın üzerinde oyalanıyordu. "Bu akıl hastası kadının abisi değilim!"

Karun ona inanmadığını göstererek omuzlarını dikleştirdi. "Neden sana abi diyor?"

"Nereden bileyim ben!" Duha sinirle parmaklarını saçlarından geçirip onları dağıttı. "Bu siktiğim yerinde olanları anlayacak durumda değilim!" demişti ki Elay ona doğru yürüyüp Duha'nın karşısında durdu.

"Ben burada yaşamak istemiyorum." Şikâyet eder gibi ona Karun'u gösterdi. "Bu adam çok korkutucu." Sızlanarak Duha'nın elini sıkıca tutup mavi gözlerini ona dikti. "Abi evimize gidelim," deyince Duha'nın ikinci kez küfrettiğine şahit olduk.

Duha elini o kadar hızlı bir şekilde çekmişti ki... Sanki Elay vebalıymış gibi davranıyordu. Çatık kaşlarla zavallı kıza bakıp, "Benim hiç kız kardeşim yok!" diye ona sesini yükseltince Elay irkildi ama geri adım atmadı.

Eliyle kendini işaret edip, "Ben varım ya!" deyince Duha sinirden adamlarına döndü.

"Vurun şu deliyi!" Bu da işine gelmeyince hemen vurun diyordu.

Neyse ki Kadem tam zamanında müdahale edip araya girdi. "Abi." Yumuşak bir sesle konuşup onun bir çılgınlık yapmasını engelledi. "O Serhat'ın karısı." Derin bir nefes alarak başını hızlıca salladı. "Kocasının ihanetini öğrendiği gün bebeğini kaybetmiş. Bu yüzden şuurunu yitirmiş." Duha'nın gözleri hızla Elay'ı buldu. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi gözlerini büyütmüştü. Sonunda onun kim olduğunu öğrenmişti.

Serhat'ın karısı olduğunu öğrendiği an yüzü bembeyaz olmuştu ama şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Sonuçta Karun hâlâ Duha'nın oynadığı oyunu bilmiyordu. Bu kadarını idrak edip bazı şeyleri saklamaya çalıştığına göre yavaş yavaş alkolün etkisinden çıkıyordu. Elay'a olan bakışları o kadar hissizdi ki *en küçük bir vicdan azabı çekiyor mu*, diye merak ettim. İçinde yaşadıklarını bilemezdim ama her ne yaşıyorsa bunu çok iyi gizliyordu. Onun oynadığı oyun yüzünden Elay bir daha anne olamayacaktı.

Umarım bu kadarını anlayıp yaptıkları için biraz da olsun pişman olurdu. İnsanların hayatıyla oynayan oydu ama bedel ödeyen sadece biz kadınlardık. Erkeklerin savaşında her defasında ağır kayıplar veren sadece kadınlar oluyordu. Kendine gelmek için birkaç kez derin derin nefesler alan Duha, gözlerini Elay'dan ayırmadan, "Gidelim, Kadem," dedi buz gibi bir sesle. "Burada yapacak bir işimiz kalmadı."

Kadem onun Elay'a olan soğuk bakışlarını görünce kaşlarını hafifçe çattı. Kadem yaptıkları için pişmandı ama aynı pişmanlığı Duha'dan

göremiyordu. "Bir şartla eve geri dönerim." Ona Elay'ı gösterdi. "O da bizimle gelecek."

Karun ve Duha aynı anda, "Hayır!" diye şiddetle karşı çıktı. Karun, Serhat'ı yakalamak için onun karısını yanında tutmak istiyordu, bu yüzden Elay'ın gitmesine izin vermeyecekti. Duha ise bir deliyi evine götürüp onunla uğraşmak istemiyordu. Kadem'e gelince o vicdan azabı çektiği için Elay'ı iyileşene kadar yanından ayırmak istemiyordu. Bu yüzden gittiği her yere onu da yanında götürmeye çalışıyordu.

Duha'nın yaptıklarının sonucuyla yüzleşmesi için Elay'ı her gün görmesi gerekiyordu. Ona sırtını dönüp hayatına kaldığı yerden devam etmek yerine Elay'ın sorumluluğunu almalıydı. Böylelikle ben de bana Serhat'ı hatırlatan bir kadını görmek zorunda kalmazdım. Karun'a yaklaşıp kısık bir sesle, "İzin ver gitsin," dedim. Durumu biraz daha dramatize bir hâle getirip suratımı astım. "Onu görmeye dayanabilirim sandım ama bu gerçekten çok zor." Sesimi özellikle ağlamaklı çıkarmaya çalıştım. Kendimi biraz daha zorlarsam ağlayabilirdim de çünkü çok kolay ağlayan biriydim.

Dün kalmasını isterken bu gece gitsin demem Karun'u kızdırdığı için bana ters ters bakıyordu. Elay'ı göndermek planlarının arasında olmadığı için tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Hayatını kurtardım," dedim hızlıca. "Hayatını kurtaran birine en azından bu kadarını yapmalısın."

Hayatını kurtardığımı hatırlatıp bunu ona karşı kullandığımda öfkesinin boyutu tahmin bile edilemezdi. Gözlerinin ardından yıldırımlar çakıyordu. Sıktığı dişlerini gıcırdatarak sakin olmak için üstün bir çaba harcadı. "Tamam, gitsin!"

"Ben kabul etmiyorum lan, nereye geliyor!" Duha şiddetle karşı çıkarak Elay'dan uzaklaştı. "Evim toplama kampı değil, senin evinden çıkan benim evime giremez."

Karun onun gözlerinin içine bakarak sırıttı. "Duydun, Kadem." Duha'nın bam teline nasıl basacağını iyi biliyordu. "Şimdi geç içeri."

"O hiçbir yere gidemez, benimle geliyor!"

"Ben göndermezsem zor gelir," diyen Karun çok rahattı. "Ya ikisini de alırsın ya da ikisi de burada kalır."

"Sabrım taşıyor, Kalender."

"Benimkinin taşmadığını nereden biliyorsun, Tunus?"

İkisi tekrar birbirine saldırmaya hazırlanıyordu ki Kenan, "Kadem," diye sinirli bakışlarını ona çıkardı. "Paylaşılamayan erkek olmak hoşuna

mı gidiyor? Gitsene lan evine!" Ona kızınca gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bu durum gerçekten Kadem'in hoşuna gidiyor olmalı ki kaygısızca omuz silkti. "Elay'ı kabul etmezse gitmem." Çocuk gibi inat ediyordu.

"Tamam, sen git, Elay'ı daha sonra peşinden göndeririz," diyen Kenan onun inadını kırmaya çalıştı.

"Olmaz öyle." Kadem çenesini dikleştirerek geri adım atmadı. "Elay'ı almadan gitmem."

Kenan onu parçalamak ister gibi bakıyordu. "Sana ne be Serhat'ın karısından!" diye onu tersledi. "Git artık, uykum var benim."

"Git uyu, uyuma mı diyorum sana?"

"Yahu evine dönsen ben zaten uyuyacağım."

"Elay olmadan zor giderim."

"Kadem bak, sabrım taşıyor!"

"Benimkinin taşmadığını nereden biliyorsun?" dediği an Karun ve Duha'nın ettiği küfürleri duyduk. Evet, roller tamamen değişmişti.

"Levent bana bir sandalye getirsene." Uykulu bir şekilde esnedim. "Bu konu sabaha kadar uzayacak gibi." Ayakta durmaktan yorulmuştum.

Levent başını sallayarak içeri girerken Rengin, "Kızı istemiyor işte," diye buna bir son vermesi için Karun'a baktı. "Burada kalmaya devam etsin." Elay güzel bir kadındı, üstelik sesi de büyüleyiciydi. Rengin ben yetmezmişim gibi eve ikinci bir kadını almayı hiç sorun etmiyorsa ben bunun altından bir şey arardım. Sanki Elay'ın Duha'nın evinde kalmasındansa burada kalması onun için daha iyiydi.

Duha da bunu fark etmiş gibi dudağının köşesi hınzırca kıvrıldı. "İkisi de benimle geliyor," diyerek Rengin'i dumura uğrattı. Yutkunan Rengin'e bir kez bile bakmadan herkese sırtını dönüp arabasına yürüdü. "Kadem kızı da al gel." Rengin'in gözlerine yerleşen kıskançlığı sadece ben gördüm. Kadını yakın takibe aldığım için benden başka kimse onun hareketlerine dikkat etmiyordu. Bu kadın acaba ölümle dans ettiğinin farkında mıydı?

Kadem, Elay'ın kolunu tutarak onunla Duha'nın arabasına bindi. Bir dakikanın içinde Duha ve adamları malikâneden ayrılmıştı. Korumalar işinin başına dönerken Karun ve Kenan da içeri girdi. Karun henüz tam olarak iyileşmediği için bu kadar uzun süre ayakta durmak onu yormuştu. Bu yüzden Duha gider gitmez içeri girip dinlenmek için daha fazla beklemedi. Sadece Rengin ve ben kalmıştık.

Yönümü Rengin'e doğru çevirip düşünüyormuş gibi elimi çeneme koydum. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" Olan biteni kafamda bir yerlere oturtmaya çalıştım. "Duha seni seviyordu ama sen onun yerine Karun ile evlenmeye kalkıştın. Bunun için sana kızıp intikam planları yapmaya başladı." Nihayet her şeyi anlamaya başlamıştım. Başından beri Duha'nın bu evlilikteki çıkarını merak edip duruyordum, sonunda tüm taşlar yerine oturmuştu.

Rengin'i Karun'dan uzak tutmak için beni Karun ile evlendirmişti!

Yemin ederim şeytanın bile aklına böyle bir plan gelmezdi!

Duyduklarıyla panikleyen Rengin üzerime yürümek için fazla beklemedi. "Şimdiki planın bu mu?" Söylediklerimi anlamamış gibi aptalı oynuyordu. "Yersiz sözlerinle ortalığı karıştırmak yeni taktiğin olmalı."

"Hayır, sadece anlamaya çalışıyorum çünkü beni Karun ile evlendiren kişi Duha." Bu gece Duha'ya olan bakışlarını görmeseydim bunu ona asla söylemezdim çünkü hemen gidip Karun'a yetiştirmesinden korkardım. Fakat bu gece Karun ve Duha karşı karşıya geldiğinde Rengin koşup Duha'yı korumaya çalışmıştı. Karun gerçekleri öğrenince Duha'yı yaşatmazdı. Sırf bunun için bile bu sırrı saklayacağına emindim.

Bu evliliğin altında Duha'nın olduğunu öğrendiği an Rengin donup kaldı. Adım atmak şöyle dursun nefes bile almıyordu. Bal sarısı gözleri nemlenince gözyaşlarını bana göstermemek için tırnaklarını avuç içlerine bastırdı. Üzgündü ama en çok da korkmuştu. Peki, Rengin kim için korkuyordu? Ona olacaklar için mi yoksa Duha'ya olacaklar için mi?

"Birbirimizden hoşlanmıyor olabiliriz ama en azından bu konuda birbirimize dürüst olalım." Ona olan nefretimden herhangi bir şey kaybetmemiştim ama deli gibi merak ettiğim bir şey vardı. "Hangisini bir diğeriyle aldattın? Karun'u mu yoksa Duha'yı mı? Önce hangisiyle ilişkin vardı?" Hayatına ilk aldığı kişi asıl aldatılandı. Aslında ikisini de birbiriyle aldatmış olabilirdi ama asıl ihaneti tadan hayatına aldığı ilk adamdı.

Buna cevap vermekte tereddüt ettiğini görüyordum. Hemen gidip Karun'a yetiştireceğimden ödü kopuyordu. Omuzlarını dikleştirerek beni sindirmeye çalıştı. "Sence Karun senin bu yalanlarına inanır mı?" diye inkâr etmeye devam etti ama daha fazla uzatmanın gereği yoktu.

"Umurumda mısınız sanıyorsun?" İğrenircesine ona bakmaya başladım. "Sen iki adamı birden idare ettiğin için Duha senden intikam almak için beni kullandı. Onu Karun'a tercih ettiğini düşünüyorum, o

da adi bir oyunla senin de amacına ulaşmanı engelledi. Şimdi geldiğimiz son duruma bak."

Tiksinti içinde yüzümü buruşturdum. "Ben ve Elay, Serhat'ı seviyoruz, Serhat ikimizi birden seviyor. Sen ise seni sevmeyen bir adamla birlikte olmak için seni asıl seven kişiyi harcamış olabilirsin." Sinirden güldüm. "Gerçi artık senin de Karun'u sevdiğinden şüpheliyim. Duha seninle birlikte olmak istiyor, sen Karun ile ama Karun da benimle evli ve ben de Serhat'ı seviyorum." Öğürür gibi bir ses çıkardım. "Bu ne ya, kimin eli kimin cebinde belli değil!" İçine düştüğümüz duruma söverek malikâneye yürüdüm. İçimizdeki tek masum Elay'dı. Yemin ederim şu birkaç ayda yaşadığım entrikayı kimse yaşamamıştır.

Nasıl bir şeyin içine düştüğümü bir türlü anlamıyordum.

"Ah, bu arada..." Başımı çevirip omzumun üzerinden Rengin'e baktım. "Hak etmiyorsun ama benden sana bir tavsiye," derken kindar gözlerine bakıyordum. "Kendi yaptıklarına bakmadan başkalarını yargılamayı bırak. Kendi kusurlarına kör olan biri daima kendi ayağına takılıp düşer." Sonra önüme dönüp yoluma devam ettim. Yemediği halt kalmamıştı ama başından beri bana metres deyip duruyordu.

Acaba ortada gerçekten bir ihanet var mıydı, yoksa Duha'dan ayrıldıktan sonra mı Karun ile birlikte olmuştu? Eğer Duha'dan ayrıldıktan sonra Karun onun hayatına girmişse o zaman Rengin'in günahını almıştım. Ama aynı anda ikisiyle birlikte olduysa o zaman az bile söylemiştim.

Sabah erkenden uyanıp koşu için hazırlanmıştım. Siyah bir yarım atlet ve şort giymiştim. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra odadan çıktım. Hızlı bir şekilde merdiveni inerken bir yandan da bileğimdeki lastikli tokayla saçlarımı yukarıdan sıkıca bağlıyordum. Evdeki herkes hâlâ uyuduğu için malikâne fazla sessizdi. Dışarı çıkarken Karun'u avluda tek başına dikilirken bulunca şaşırdım. Kuşluk vakti burada ne yapıyor, bilmiyordum ama tüm gece hiç uyumamış gibiydi.

Elinde küçük bir kutu tutan adam dalgın gözlerle bahçedeki ağaçları izliyordu. Üzerinde gri bir tişört ve siyah bir eşofman altı vardı. Henüz gün bile ağarmadığı için sabah ayazı esiyordu. Ben üşümüyordum ama Karun normalde de çok fazla üşüyen biriydi. Üzerinde ceketi olmaması onun daha çok üşümesine neden oluyordu. Titriyordu. Neden ceketini giymemişti?

Kafasını eğerek bileğindeki saati kontrol etti. Ben de kendi saatime baktım. Saatin altı olmasına iki dakika vardı. Yönünü kapıya doğru çevirince beni gördü, hiç şaşırmadı. Bu saatlerde dışarı çıktığımı artık biliyordu. Sanki beni bekliyordu. Gözleri vücudumda oyalanınca yarım atlet ve şortu fazla açık bulmuş olmalı ki kaşları hafifçe çatıldı.

Bu konuda bana bir şeyler söylememek için derin bir nefes aldı. "Hava soğuk," dediğinde bu bana bir bahane gibi geldi. "Hasta olacaksın, git üzerine bir şeyler giy."

Giydiklerini değiştir demenin farklı bir yolu mu?

"Ben üşümüyorum ki."

"Belli," diye homurdanıp yanıma geldi. Elindeki kutunun kapağını açınca kutunun içinde eflatun renginde birçok boya kalemi gördüm. Elini kutuya daldırıp rastgele beş boyayı bana uzatınca şaşırdım. Daha önce ondan bunları ben istemiştim. İlk gün bana bir boya vermişti fakat o günün akşamında saldırıya uğradığımız için kalan günlerde boyaları bana vermeye zamanı olmamıştı. Şimdi kaçırdığı günlerin boyasını da veriyordu.

Hâlâ saat altı olmasına bir dakika olduğu için boyaları almadım. Sonuçta saat tam altıda demiştim. Sıkkın bir ifadeyle bana bakıp, "Birkaç dakika geç veya erken olması bir şeyi değiştirmez," dediğinde dakikliğime söver gibiydi.

Güldüm. "Her şey ilk söylediğim saatte olmalı. Hiçbir şey benim için erken veya geç olamaz."

Kalan son dakikanın dolmasını beklerken, "Ya olursa?" diye sordu.

"Olmaz," dedim kendimden emin bir şekilde.

Israrcı bir şekilde ikinci kez, "Ya olursa?" deyince bir süre sustuktan sonra gözlerine baktım.

"Ya ağır yaralanmışımdır ya da ölmüşümdür çünkü bu iki durum gerçekleşmediği sürece bazı şeyler benim için ne erken olur ne de geç." Tek kelime edemedi. Dakikliğim takıntı derecesindeydi.

Saat tam altı olunca boya kalemlerini ondan aldım. Elimdeki boyaları şortumun kemerine sıkıştırdım çünkü yanımda çantam yoktu. Sözünü yerine getirip istediğim boyaları bana verdikten sonra ağaçlara doğru yürüdü. Arkasından seslenip, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Bana sırtı dönük bir şekilde ilerlerken, "Biraz yürüyeceğim," diye beni geçiştirdi. Canı sıkkın gibiydi.

"Sana eşlik edebilir miyim?" Durdu ve omzunun üzerinden hissiz gözlerle bana baktı.

"Koşacak durumda değilim." İkinci kez benden kurtulmaya çalıştı. Bu saatlerde koştuğumu iyi biliyordu ve o, yaralı olduğu için bana uyamazdı.

"Seninle yürüyebilirim, tabii sen de bunu istersen."

Bir süre kararsız bir şekilde bana baktı. Benden uzak durmak ister gibiydi ama beklenti dolu bakışlarımı görünce derin bir nefes aldı. Yanını gösterip, "Gel hadi," deyince tebessüm ederek hemen ona doğru yürüdüm.

Ona yetiştiğimde ağaçlara doğru birlikte yürümeye başladık. Bugün her zamankinden daha fazla suskundu. İçini kemiren şeyler diline prangalar vuruyormuş gibiydi. Öte yandan vücut ısısı çok düşük olduğu için titremelerini benden gizlemeye çalışıyordu. Onun yanında yürürken elini tuttum. Eli çok soğuktu. Düz bir şekilde karşısına bakarak yürürken durdu ve başını eğerek elini tutan elime baktı.

Başını kaldırıp soru dolu bakışlarını bana yöneltince, "Bazen yalnızlık hissi de üşümene neden olabilir," dedim. "Başka birinin varlığı seni ısıtabilir."

Ona dokunmamdan hoşlanmadığı için elini hemen çekti. "Kan değerlerim düşük." Bakışları düz, sesi gergin çıkıyordu. "Bundan dolayı üşüyorum."

Bu durumu düşününce aklıma gelenleri ona söylemeden duramadım. "Tıpta mümkün değil ama psikolojik olarak insanlar bazı reaksiyonlar gösterebilir," dedim birdenbire. "Üşümek gibi."

Konuyu bir anda ona getirdiğim için huzursuz bir şekilde adımlarını hızlandırıp beni arkasından bırakmaya çalıştı. "Bu mümkün değil," diyen bilmiş sesi kulaklarıma ulaştı. "Bir rahatsızlığın yoksa psikolojik olarak fiziksel herhangi bir belirti gösteremezsin." Her şeyi bildiğini sanıyordu, değil mi?

Ona yetişip tekrar elini tuttum. Elini çekmeye çalışınca, "Söyleyeceklerim bitene kadar elini tutacağım," diye inat ettim. Kaşlarını çattı ama elini de çekmedi.

"Psikolojik olarak yaşadığımız ruhsal şeylerin etkisini bazen fiziksel olarak gösterebiliriz," dediğimde düz bir ifadeyle bana bakıyor, onu yanıltmam için bana meydan okuyordu.

"Amerika'da idam cezası alan bir mahkûm varmış." Bunları söylerken aynı düzlükte ona bakıyordum. "Doktorlar bir deneyle idamını gerçekleştirmek için ona bir teklif sunmuşlar. Ya asılarak idam edilecekmiş ya da bahsi geçen deneyle. Fakat ikinci seçeneği kabul ederse aynı zamanda ailesine yüklü bir miktarda para ödenecekmiş." Burukça gülümsedim. "Tabii ki mahkûm ikinci seçeneği kabul etmiş."

Birlikte yürürken Karun başını omzuna doğru hafifçe eğerek devam etmemi bekledi. Konuşurken beni hiç bölmüyordu. "İnfaz günü geldiğinde mahkûm bir yatağa yatırılmış ve ona bir serum bağlanmış." Bunu ilgi çekici bulmuş olmalı ki kaşları yavaşça yukarı kalktı. Hâlâ onu yanıltmamı bekliyordu.

"Doktor infazın detaylarını mahkûma anlatmış. '*Gördüğünüz gibi bağladığımız serumda kademe kademe renkli sıvı mevcut,*' demiş. '*En üstteki yeşil sıvı bittiğinde elleriniz ve ayaklarınız uyuşacak. Ortadaki mavi sıvı bittiğinde kollarınız ve bacaklarınız uyuşacak. En alttaki kırmızı sıvı bittiğinde ise kalp ritminiz yavaşlayacak, nabzınız düşecek ve infaz gerçekleşmiş olacak...*' demiş." Sustuğumda Karun da hiç konuşmadı. Sessizliğini koruyarak anlatmaya devam etmemi bekledi.

"Her şey doktorun söylediği gibi gelişmiş," dediğimde bakışlarım içliydi. "Önce eller ve ayaklar, sonra bacaklar ve kollar uyuşmuş. En sonunda ise kalbi durmuş ve mahkûm ölmüş."

Karun duygusuz gözlerle beni izlerken keyifsiz bir sesle, "Ne bekliyordun?" diye sordu. "Doktor zaten bunların olacağını söylemişti, üstelik ona zehir verdiler." Tahmin edilebilir bir son olduğunu düşündüğü için anlattığım şeyler bir anda cazibesini kaybetmişti.

Başımı küçük bir açıyla yukarı kaldırdım ve bilmişlik taslayan yüzünü izledim. "Karun," dedim kibrini ondan ödünç alarak. Gözlerine baktım ve yumuşak bir sesle, "Üzerinde deney yapılan mahkûmun ölüm sebebi kalp kriziymiş," diyerek onu afallattım. "Serumda bulunan sıvı aslında zehir değil, sadece suymuş." Böyle bir son beklemediği için afallayarak yutkundu. Boğazındaki çıkıntı, yutkununca hızlı bir şekilde

Bunun olmasını her şeyden çok ister gibi hevesli gözlerle bana baktı. "O günü dört gözle bekliyorum." Bu konuda samimiydi. "Buna daha fazla devam edemiyorum."

Sıkkın gözlerle beni izlerken bu sefer bana karşı dürüst oldu. "Bir yandan nişanlıyım bir yandan da evli." Kapana kısılmış gibi bakıyordu. "Bir erkekte nefret ettiğim ne varsa ona dönüşmeye başladığımı hissediyorum."

Benim varlığım Rengin'in saygınlığına gölge düşürüyordu. Benimle evli olduğu sürece Rengin daima metresi konumunda olacaktı. Karun ise aynı anda iki kadını idare eden bir adam olarak görülecekti. Başkalarının ne düşündüğünü umursayan birine benzemiyordu ama kendi içinde bu durumu hazmedemiyordu. İşte canını sıkan tam olarak bunlardı.

Oysaki onun düşündüğü kadar Rengin bazı şeyleri düşünmüyordu. Karun'un bazı anlarda bana iyi davranması Rengin'i aldattığını gösterir miydi, bilmem ama Rengin'in onu Duha'yla aldatmış olma ihtimali çok güçlüydü. Emin olmak için elimde somut kanıtlar yoktu ama bu konuda çok güçlü şüphelerim vardı. İkisi birbiriyle kıyaslanınca Rengin'in kabahati daha büyüktü. Sonuçta ne yaşatırsan onu yaşarsın demişlerdi. Belki de Rengin şu anda ektiklerini biçiyordu.

"Yanlış yolda olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordum. "Rengin'e iyi bana da kötü davranmak için kendini zorluyorsun. Birini evde tutmaya diğerini de dışarı atmaya çalışıyorsun. Peki, evde tuttuğunun dışarıya attığından daha kötü olmadığını nereden biliyorsun?" Başımı eğip birleşen ellerimize baktım. Evet, elini ikinci kez tuttuğumdan beri elini tekrar çekmeyi unutmuştu. Birbirimizle konuşarak yürürken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip sıkıca tuttuğunun farkında bile değildi.

Nereye baktığımı anlamak için o da başını eğdi. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi görünce donup kaldı. Afallamıştı. Mavi gözlerine tebessüm ederek bakıp, "Bir süredir titremiyorsun," dediğimde sertçe yutkunduğu için boğazındaki âdemelmasının hareket edişini izledim.

"Sanrı." Ona gülümsemeye çalıştım. "Belki de içinin soğukluğu dışına yansıyordur. Vücudunu değil, kalbini ört ki üşümesin," dedikten sonra yavaşça elimi elinden çektim. Önce bana baktı, daha sonra da avucunun içinde kalan boşluğa. Ne o konuştu ne de ben. Ona sırtımı dönüp malikâneye yürüdüğümde de ne o arkamdan bakmayı bıraktı ne de ben başımı çevirip arkamda bıraktığım adama baktım.

Başka insanların yüzüğünü taşıdığımız ellerimizde büyük bir boşluk vardı.

Ayışığı Kitaplığı

13

ÖPMEK GELDİ İÇİMDEN

"Hiç zamanım kalmamışken ısrarla yarınlara ertelediğim bir şeyler vardı. Biliyorum, bir gün her şey için çok geç olduğunda erteleddiklerimin burukluğu üzerimde olacaktı."

Günler hızla geçiyor ve geçen her günle babamı oyalamak gittikçe daha da zor oluyordu. Sürekli nerede olduğumla ilgili yalanlar söylemek zorunda kalıyordum. Karun vurulalı neredeyse bir ay olmuştu hatta yarası iyileşmeye bile başlamıştı. Aradan geçen bu günlerde söz verdiği gibi on üç gün dolana kadar sabahları bana boya kalemi, akşamları ise şeffaf poşette bir avuç toprak getirmeyi ihmal etmemişti. Belki de benimle en samimi olduğu anlar bunları getirdiği anlardı.

Ne yazık ki on üç günlük süre çoktan dolduğu için artık sabah erken saatlerde kalkınca onu avluda beni beklerken görmüyordum. Veya akşamları saat tam onda istediğim toprağı vermek için de avluda olmuyordu. Boyalar ve kalemler sayesinde en azından bahçede onunla biraz yürüyebiliyordum. Artık bunlar da yoktu çünkü on üç günlük süre dolduğu için onun da evdeki günleri dolmuştu. Kendini biraz toparlayınca hemen işlerinin başına geri dönmüştü.

Onu sadece sabah kahvaltıda ve akşam yemeğinde görüyorduk. Yemek saatleri dışında ya büyük salona geçip kahvesini içene kadar kitap okuyordu ya da gece geç saatlere kadar çalışma odasında oluyordu. Rengin bu duruma iyi dayanıyordu çünkü Rengin yerine ben Karun'un sevgilisi olsaydım, beni çok ihmal ediyor diye ona sorun çıkartırdım.

Bu kadar işkolik olması can sıkıcıydı.

Aradan geçen bu bir ayda en azından malikâneyi keşfetme fırsatım olmuştu. İçi dışından daha eğlenceli olduğu için sıkıldıkça malikânedeki bir kapıyı aralıyordum. Malikânede spor salonu olduğundan günlük egzersizlerimin büyük bir bölümünü burada yapıyordum. Sadece sabahları ve akşamları koşmak için bahçeyi veya malikânenin dışını kullanıyordum. Salondaki koşu bandında koşmak istemiyordum çünkü koşarken açık havada olmayı seviyordum. Rüzgârı yüzümde hissetmeliydim.

Malikânenin sosyal tesislerinde spor salonu dışında sinema salonu da vardı ama spor salonu kadar büyük değildi. Üstelik hamam, içki mahzeni ve bahçedeki havuzun biraz küçüğü kapalı bir havuz da vardı. Levent için özel hazırlanmış bir oyun salonu bile vardı. Burada isteyeceğim her

şey fazlasıyla vardı ama buna rağmen sıkılıyordum. Kafese girmiş bir kuş gibi hissediyordum kendimi.

Beni altın kafese koysalar ne fayda, illa da Adana, illa da Adana.
Güzel şehrimi özlemiştim.

Sabah koşusundan sonra duş alıp kahvaltı saatine kadar odamda hazırlanmıştım. Her sabah saat tam yedide masadaki yerimi alıyordum. Genelde ev halkı hep benden sonra masaya oturuyordu. Karun yedi buçuk gibi gelir ve on dakikalık hızlı bir kahvaltıdan sonra evden çıkardı. Saat sekizde de şirkette oluyordu. Kahvaltısının uzunluğu bir bardak açık çay bitene kadardı.

Çay zevkimiz bile çok farklıydı çünkü o, açık ve şekerli içerdi. Bense demli ve şekersiz. Tıpkı onun aksine kahveyi de sade sevdiğim gibi. Her konuda birbirimize çok terstik. Burada hiç yemek disiplini yoktu çünkü masa hazır olmasına rağmen kimse aynı anda masada olmuyordu. Mesela ben, hep saat yedide kahvaltı masasındaki yerimi alırdım. Karun bazen yedide, bazen yedi buçuk, bazense hiç kahvaltı yapmadan doğrudan işe giderdi.

Rengin saat dokuz gibi uyanırdı. Bu yüzden onun için tekrar yeni bir kahvaltı masası hazırlanırdı. Çağıl öğleden önce hayatta uyanmazdı. Başımı iki yana sallayarak güldüm. Onun kahvaltı yaptığından bile şüpheliydim. Levent ise Rengin ile aynı saatlerde uyanırdı. Tabii yataktan çıkması biraz zaman aldığı için saat on olmadan odadan çıkmazdı.

Bunlar bir tek akşam yemeğinde hep birlikte masaya oturuyordu. Babamın sıkı yönetimiyle büyüdüğüm için bu evdeki çoğu şey beni rahatsız ediyordu. Çatalı tabağımdaki köfteye batırdığım esnada Karun geldi. Ütülü beyaz gömlek ve siyah pantolonla yine çok şık görünüyordu. Kravat iğnesi dikkatimi çekti çünkü tıpkı kravatı gibi siyahtı. Farklı bir rengin nasıl olacağını düşündüm. Kol düğmeleri gözüme ilişti. Gömleğinin manşetlerini süsleyen bu gümüş kol düğmeleri belki de bir servet değerindeydi.

Karun her zaman fazla şık ve özenliydi. Belki de benzer olduğumuz tek konu buydu. "Günaydın," dediğimde kulağındaki kablosuz kulaklıkla bir telefon görüşmesi yaptığı için başını hafifçe salladı.

"Kaç ceset var?" Bana bakmadığı için benimle konuşmadığını anladım. Bir dakika, ceset mi dedi o?

Her zaman uzun masanın en başındaki yerine oturduğu için ben genelde onun sol tarafındaki sandalyeye oturuyordum. Yine öyle

yapmıştım. Fakat bu sefer sandalyesini çekmişti ki duraksadı. Aklına ne geldiyse başını kaldırıp bana baktı. "Hayır," dedi beni izlerken. "Cesetlerden kurtulmayın, hepsini yerinde bırakın. Bırakın ortalığı o it temizlesin, siz sadece polislere malzeme vermeyin. Onun anlayacağı şekilde oraya Sanrı'nın uğradığını gösteren deliller bırakıp çıkın." Kurcalamamam gereken karanlık işlerle meşgul olduğunu anladım.

Soru sormak yok Bige.

Çektiği sandalyeyi masaya doğru iterek karşımdaki sandalyeyi çekti. Bunu neden yaptığını anlamadım. Bakışlarını benden çekip, "Bu daha başlangıç," diyerek sandalyeye oturdu. "Carlos denen piçe saklanacak bir delik bırakmayacağım!" Carlos mu? Allah kahretsin, iyileşir iyileşmez onun peşine düşmüştü!

O itin damarına bastıkça o da benim peşime düşecekti.

"Tamam, Kenan," diye başını salladı. "Şirkette görüşürüz." Kulağındaki kulaklığa dokunup görüşmeyi sonlandırdı ama kulaklığı çıkarmadı.

Hizmetçilerden biri gelerek onun için bir servis açıp çayını doldurdu. Telefonu çıkartıp masanın üzerine koyduktan sonra birini daha aradı. "Şahin, Muğla'daki işler nasıl gidiyor?" Uzanıp çayına iki şeker attı.

Güzel haber almış gibi rahat bir nefes alarak başını ağır ağır salladı. "Güzel, tesisteki tüm adamları çıkar. Muğla'da o itin ne kadar adamı varsa indirsinler. Tüm mekânları basılacak, evleri kurşuna dizilecek!" Karun çayını keyifli bir şekilde yudumluyordu ama benim burada korkudan aklım çıkıyordu. Her yerden Carlos'a saldırıyor, darbe üstüne darbe vuruyordu.

Çatalı eline alıp beyaz peynire uzandı. "İzmir, Ankara, Adana, Hatay, Ordu ve diğer şehirlerdeki tüm tesislerimiz şu anda hareket hâlinde." Dudakları sadistçe bir ifadeyle kıvrıldı. "Bir haftadır yoğun bir temizlik var, İstanbul'u ise o piçten bizzat ben temizleyeceğim!" diye kararlı bir şekilde konuştu. Acaba şu anda ne kadar korkutucu olduğunun farkında mıydı? Bahsettiği temizliğin bildiğimiz temizlik olduğunu sanmıyordum.

Peyniri ağzına attıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Ne olmuş Güven'e?" diye ekmeğe uzandı. "O Rus fahişesine de sıra gelecek ama önceliğim şu piç! Ruslarla yaptığı yeni anlaşma sikimde değil, gerekirse o çok güvendiği dağları da yıkarız. Haddini bilmeyen herkesi kendi ülkesine defetmek için fazla beklemem!" Telefon görüşmesini sonlandırınca hemen önüme döndüm. Sağı solu belli olmuyordu, şimdi bir de ona bakıyorum diye bana patlamasındı.

İçimdeki şeytan dürtüyordu beni. Onun solunda oturmadıkça üzerime çekeceğim uğursuzlukları hatırlatıyordu. Yürürken veya otururken onun hep solunda olmam gerekiyordu! Ama Karun bu kadar değişken biriyken ona kalk yerine geç diyemezdim ki. Bir anda sinirlenebilirdi. Yerimde rahatsızca kıpırdanıp durduğum için, "Bir sorun mu var?" diyen sesini duydum.

Başımı kaldırdığımda elinde çay fincanını tutarak beni izlediğini gördüm. Başımı iki yana salladım ama daha fazla dayanamayıp, "Aslında var," diye ayağa kalktım. "Neden yerine oturmadın?"

Başını çevirip göz ucuyla masanın başındaki yere baktı, daha sonra mavilerini yeniden bana çıkardı. "Neden?"

"Solunda değilim."

Bunu söylememi bekler gibi bana bakmaya başladı. "Bunu sorun etmediğini sanıyordum?"

"Sorun ettiğimi iyi biliyorsun."

Öyle mi dercesine bana bakarken elindeki fincanı yavaşça masaya bıraktı. Bir peçete alıp dudaklarını sildikten sonra başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Bahçedeyken uzun süre sağımda yürüdün." Elindeki peçeteyi masaya bırakıp eleştiren gözlerini bana dikti. "Kalp krizinden ölen o mahkûmu bana anlatırken o gün sağımda yürüyordun ve bundan rahatsızmış gibi görünmüyordun," dediğinde boğazımda bir yumru oluştu, yutkunamadım. Buna olan kızgınlığı yüzünden mi karşıma otururak beni solundan menetti?

Ve bu manyak adam aradan geçen bir aydan sonra mı bunu hatırlayıp kızdı?

O söyleyene kadar o gün sağında yürüdüğümü fark etmemiştim bile. Sonuçta insan bazen unutup iki kez bir yemeğe tuz atabiliyordu. Arada ben de unutkanlık gösterebilirdim. "O gün söylemeliydin."

Alay edercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "O gün bunu sorun etmiyordun."

Onunla yarışır alaycı bir ifadeyi yüzüme kondurdum. "Ama sen sorun etmiş gibisin."

Kaşları çatıldığında beni tersledi. "Saçmalık!"

"Sevgili kocam benimle ilgili her şeyi önemsiyor mu yoksa?" Dalga geçtiğimde başını omzuna doğru hafifçe eğerek beni süzdü.

"Belki de sevgili karım benim tarafımdan önemsenmek istiyordur," diye bana cevap verdi. Hayvan herif.

Tabağımı alıp masanın etrafından döndüm ve onun solundaki sandalyeye oturdum. Beni umursamıyormuş gibi kahvaltısına devam edince yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Bu evde canım çok sıkılıyor, beni çok ihmal ediyorsun."

Fincanına uzanırken hiç düşünmeden, "Karımmış gibi şikâyet etmeye bırak," derken eli havada kalınca kıkırdadım. Zaten karısıydım. Güya kocasına dırdır yapan kadınlara beni benzetecekti ama zaten öyleydim.

Çay fincanını alıp tekrar kahvaltısına odaklandı ve yine beni yok saymaya başladı. "Benimle arada zaman geçirebilirsin," diye sızlanmaya devam ettim. "Burada hiç arkadaşım yok."

Çaydan bir yudum alırken fazla ilgisiz ve sıkılmış davranıyordu. "İşlerim var," dedi sıkkın bir sesle. "Öncesinde de seninle çok ilgileniyormuşum gibi davranmayı bırak." Konuşurken yüzüme bile bakmıyordu. Şu bir ayda aklı fikri Carlos'u bulmaktaydı.

"Öncesinde ilgilenmemen şimdi de ilgilenmeyeceğin anlamına gelmiyor." Bahçede elini tuttuğum o günden beri kendini geri çekmiş ve aramıza eskisinden daha büyük bir mesafe koymuştu. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım.

Cevap vermeden küçük bir parça domates ağzına atınca, "Bu evde çok sıkılıyorum," diye üstelemeye devam ettim. "Ne zaman dışarı çıksam korumaların peşimde. Evde her gün Rengin ve senin suratsız yüzünüzü görmek de hoşuma gitmiyor. Çağıl hep dışarıda, Levent ise ya okulda ya da arkadaşlarıyla." Kolunu tutarak bana bakması için onu zorladım. "Mahkemenin belirlediği gün doldu, şu davayı açar mısın artık?" Boşanıp bir an önce evime dönmek istiyordum. Ben de açabilirdim ama ilkinde ben açtığım için bu sefer önceliği ona tanıdım.

Başını bana doğru çevirdi, elimi tutup masaya indirerek kolunu çekti ve boş gözlerle yüzüme bakmaya başladı. "Sürenin dolduğunu nereden biliyorsun?" Sesi şimdi daha sinirli çıkıyordu. "İşin gücün yok, sürekli davanın açılacağı günü mü takip ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, seninle evli kalmanın ne kadar sıkıcı olduğunu bilmiyorsun tabii."

Mavilerinde yer edinen ürkütücü karanlığı iliklerime kadar bana hissettirirken, "Kiminle evli olmak seni eğlendirirdi?" diye sordu kızgınlıkla. "Serhat ile mi?"

Onu bana hatırlatmasıyla tüm iştahım bir anda kaçmıştı. Bunu söylemesine gerek yoktu. "Serhat ile olan ilişkimde bilmediğin çok şey var," dedim ama detayları ona anlatmadım. Anlatmayı da düşünmüyordum.

Fincanını usulca masaya bırakıp delici bakan mavi gözlerini bana dikti. "Benden gizlediğini sandığın her şeyi biliyorum," derken öfkesini benden gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Barda sarhoş olduğun gece fazla konuşkandın." Hadi be!

"Neler anlattım?" Bunu sorarken nasıl bir cevap alacağımı bilmediğim için biraz endişeliydim.

Gözleri kısa bir an parmağımdaki yüzüğe kaydı, Serhat'ın yüzüğü. Yüzündeki tiksinti duygusunu benden gizlemedi çünkü bunu görmemi istiyordu. "Bilmem gereken her şeyi anlattın," dediğinde buz kestim. Her şeyi mi?

"Onun evli olduğunu imzalar atıldıktan sonra öğrendiğini anlattın ve daha onunla ilgili birçok şeyi." Şimdi neden o günden sonra bana karşı bu kadar çok değiştiğini anlıyordum. Sarhoşken ona tüm gerçekleri anlattığım için bana olan kini geçmişti.

"Anlattıysam ne olmuş?" Rahat bir şekilde omuz silktim. "Sonuçta Serhat hâlâ güvende." Başından beri tek yapmaya çalıştığım buydu ve bunu ondan saklayacak değildim.

"Uzun sürmeyecek." Büyük bir iştahla karnını doyurmaya devam etti. "Onu bulup leşini ayaklarının önüne attığımda da bakalım yine böyle eğlenebilecek misin?"

"Serhat aptal bir adam değil. Onu hafife alma çünkü para için her şeyini satacak biri, insanı nasıl sırtından vuracağını iyi bilir."

Elini dudaklarına yaklaştırıp ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkardı ve tabağa koydu. "Kimse kolay kolay beni sırtımdan vuramaz çünkü sırtımı yasladığım kişiler çok sağlam." Ekmeğe uzandı ama ekmek ondan çok uzaktaydı.

Ayağa kalkıp masanın üzerine eğilerek onun için bir dilim ekmek aldım. "Kendine ve adamlarına çok fazla güveniyorsun." Geri yerime oturdum ama ekmeği ona vermek yerine kahvaltı bıçağını alıp reçele daldırdım. Kayısı reçelini ekmeğe sürüp ona uzattım. "Arkam sağlam demen için kimseyi arkanda bırakmaman gerekiyor."

Önce bana baktı, daha sonra uzattığım reçelli ekmeğe. Daha sonra tekrar bana baktı ve "Öyle yapıyorum," dedi gözlerimin en derinine bakarak. "Sırtımı yaslayacağım kişileri arkamda bırakmak yerine solumda

tutuyorum." Uzattığım reçelli ekmeği aldığında kalbim gereksiz yere hızlanmaya başlamıştı. Onun solunda oturuyordum.

Ve solunda durmak konusunda takıntılıydım. Bunu bildiği için öyle söylemiş olabilir miydi?

Yine kafamı karıştırdığı için homurdanarak önüme döndüm. Ekmeğinden bir ısırık aldıktan sonra uzanıp eski yerimde bıraktığım çay bardağımı aldı. Çayımı tam sevdiğim gibi demli doldurarak önüme bırakınca tebessüm ettim. Bunu yapmasını beklemiyordum. Reçelli ekmeğe karşılık olarak küçük bir jest gibiydi. Başımı çevirip ona baktığımda sanki çayımı dolduran o değilmiş gibi bana hiç bakmadan kahvaltısını yapıyordu.

Onun için hazırladığım ekmeği birkaç lokmada bitirmişti. Yeni bir ekmek daha alarak yerime oturdum. Ekmekleri neden bu kadar uzağa koyduklarını anlamıyordum. Bu sefer ekmeğe önce tereyağı, daha sonra üzerine kaymak ve bal sürdüm. Ekmeği ona uzattığım esnada masadaki poğaçalardan birini almak üzereydi. Ama ben ona ballı ekmeği uzatınca eli poğaçaların üzerinde hareketsizce kaldı. Durdu ve başını çevirip kısa bir an bana baktı.

Tek kelime etmeden elini poğaçaların üzerinden çekip uzattığım ekmeği aldı. Önüne dönüp ballı ekmekten bir ısırık alınca içim sıcacık olmuştu. Kahvaltıda neyi sevip sevmediğini bilmiyordum ama onun için hazırladığım şeyleri yiyordu. Neden yaptım, bilmiyorum ama uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım. Onu neden öptüğümü bile bilmiyordum ama öpmek istemiştim. Belki de hazırladığım ekmekleri yediği için bunu yapmıştım.

Dudaklarımı yanağına bastırdığımda buz tutmuş gibi kaskatı kesilmişti. Nefes dahi almıyordu. Dudaklarım yanağında olduğu sürece hiç kıpırdamıyordu. Sanki bunu yapsa kendimi geriye çekeceğimi biliyordu. Biliyordum, uçuk bir düşünce ama bir an böyle hissetmiştim. Dudaklarımın biraz daha yanağında kalmasını istediğini hissettim.

Yavaşça dudaklarımı yanağından ayırıp geriye çekildim. Birkaç saniye dümdüz karşısına bakmaya devam ettiğinde soluğumu tutmuştum. Bu birkaç saniyede aklından neler geçtiğini merak ettim. Daha sonra elinde tuttuğu ballı ekmeği usulca masaya bıraktı. Başını çevirip bana döndüğünde ise tüm sinirlerinden arınmış gibi bakıyordu. Bugün canını sıkan ne varsa küçük bir öpücükle yok olmuş, üzerindeki tüm kara bulutlar

dağılmış gibi beni izliyordu. Şimdi gözlerinin mavisi daha berrak ve daha güzel görünüyordu.

Sanki daldığı güzel bir rüyadan uyanmak ister gibi başını iki yana salladı. Kaşlarını çatmak için kendini zorladı ve "Bunu neden yaptın?" diye bana hesap sordu.

Asıl o bunu neden yapıyordu? Sürekli bana kaşlarını çatmasından hoşlanmıyordum. "Bir sebebi yok," diye suratımı astım. "Öpmek geldi içimden." Kızar gibi kaşlarını çatması neşemi kaçırmış, cesaretimi kırmıştı.

Ona bakmıyordum ama sesi kinaye barındırıyordu. "Öpmek geldi içinden ve sen de öptün, öyle mi?"

"Evet dedim ya!" diye ona çıkıştım. "Merak etme, bir daha seni öpmem."

Somurtkan suratıma bakmak onu eğlendiriyor olmalı ki muzır bakışları üzerimdeydi. "İğrenç hissettirdi, mümkünse bir daha beni öpme." Yalan söylediği o kadar belliydi ki.

"Hoşuna gitse de gitmese de şimdi tekrar öpmek zorundayım." O öpücüğü eşitlemeliydim. *Evet, bir daha öpmem dedikten sonra benim performansım.* Lanet olası ikizler burcu!

Her şeyi eşitlediğimi çok iyi bildiği için masadaki peçeteyle dudaklarını silip ayağa kalktı. "İşe geç kaldım."

Kapıya doğru yürümüştü ki hemen ayağa kalkıp koşarak yolunu kestim. "Diğer yanağını öptükten sonra gidersin."

Kıvranan hâlimi gördükçe dudaklarındaki çarpık gülüşü büyüyordu. "Döndüğümde öpersin." Tüm gün evde deliye döndüğümü bilmek şirketteyken onu çok eğlendirirdi!

"Hayır, şimdi öpmeliyim," diye inat ettim.

Adi herif zor erkeği oynayarak omuzlarını dikleştirdi. "Hiç öpülecek havamda değilim." İşi yokuşa sürüyordu.

"O zaman ilkinde öptürmeseydin."

"Öpmeseydin."

"Ya alt tarafı küçük bir öpücük, şimdiye çoktan öpmüştüm."

"Bunu istemiyorum." Yanımdan geçip kapıya doğru yürüyünce kaşlarımı çattım. Kafa göz dalacağım, onu istiyor!

İyi ki bir öptük, ne değerli bir yüzü varmış!

Hızlı bir şekilde arkasından yürüdüm. Tam kapıyı açacaktı ki kolundan tutarak onu sertçe kendime doğru çevirdim. Daha o ne olduğunu

anlamadan göğsünden bastırarak sırtını kapıya çarptım. Kaşlarını çatarak dişlerinin arasından, "Sen!" demişti ki, "Kıpırdama, öpmem lazım," deyip ellerimi omuzlarına bastırdım.

Başımı ona doğru uzattığımda sinirden gülerek beni uzaklaştırmaya çalıştı. "İnanılır gibi değilsin." İşaret parmağını iki kaşımın ortasına bastırıp başımı arkaya doğru itti. Bana hiç yardımcı olmuyordu!

Böyle olmayacak, farklı bir taktik uygulamalıyım.

Omuzlarındaki elimi boynuna doğru kaydırdım. "Karun..." Sesimi bilerek kısık ve kışkırtıcı çıkarmaya çalışıyordum. Göğüslerim onun göğüs kafesine değecek kadar ona yaklaştım. Yanağında kırmızı rujdan dolayı dudaklarımın izi vardı. "Kocamı öpmemin nesi yanlış?" diye fısıldadım. Boynundaki elimi masaj yapar gibi ensesine kaydırdım ve gözlerinin içine bakarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Boğazındaki çıkıntı sertçe aşağıya inip tekrar yukarı çıkınca doğru yolda olduğumu anladım. Yutkunmuştu.

Dudaklarımı izleyen mavileri gittikçe koyu bir renge bürünürken cilveli bir edayla ona göz süzdüm. "Hâlâ istemiyor musun?" Ojeli tırnaklarımı ensesine sertçe bastırdığımda nefes alışları hızlanmıştı.

Yüzümü yüzünün hizasına getirme bahanesiyle parmaklarımın ucuna bastım ve ona doğru yükselirken bilerek dik göğüslerimi onun göğüs kafesine sürttüm. Dudaklarının arasında boğuk bir nefes firar ederken taş kesilmişti. Vücudu göğüslerimin temasıyla kasılmıştı. Başını eğip bluzumun açık yakasında görünen göğüslerime bakmamak için kendini zor tuttuğunu fazla belli ediyordu.

Yüzümü yüzünün çok yakınına getirdiğimde ise artık nefes aldığından şüpheliydim. Ilık nefesimi bilerek dudaklarına verip, "İstemiyor musun?" dedim şuh bir sesle. Uzun kirpiklerimin altından koyulaşan gözlerine bakıyordum. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı. "Tamam, istemiyorsan seni zorlayamam."

Ona yaşattığım arzuyu bir anda kesip, "Neyse ya, ben kahvaltımı yapacağım," demiştim ki belimi yakaladığı gibi çevik bir hareketle beni kapıya doğru çevirdi. İntikam alır gibi sırtımı sertçe kapıya bastırdı, az önce ben onu kapıyla aramda sıkıştırmışken şimdi aynısını o yapmıştı.

Burnundan hızlı hızlı nefesler alırken sıktığı dişlerinin arasından, "Dikkat et, ateşle oynuyorsun!" dedi. Sinirliydi ve neden kızdığını o da bilmiyordu. Belki de devamını getirmediğim için kızgındı.

Aptalı oynayıp üzgünce dudaklarımı büzdüm. "Ama işe geç kalıyorsun."

Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde, "Kapa çeneni!" diye beni tersledi. Gözlerini bir türlü dudaklarımdan çekemiyordu. Kendini zorlayarak bana baktı. "Bunu başlatan ben değilim!" Hemen sonrasında beni öpmek için üzerime eğildi.

Bana âşık değildi veya benden hoşlanmıyordu. Bu tamamen hormonsal bir şeydi. Az önce benim tarafımdan uyarıldığı için tatmin edilmek istiyordu. Bu yüzden beni öpmeye yeltenmişti. Fakat dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanmak üzereyken son anda kendini frenledi. Bunun geri dönülmez bir hata olacağını son anda idrak etmişti. Kendine gelmek için başını hafifçe eğerek gözlerini yumdu. Aldığı hızlı nefeslerin arasında sakinleşmeye çalışıyordu. Bu fırsatı kaçırmadım ve uzanıp diğer yanağına da küçük bir öpücük kondurdum.

Kaşlarını çatarak gözlerini açınca gülerek omuz silktim. "Öperim dediysem öperim."

Bana yakın olmak onu daha fazla çıldırttığı için ellerini belimden çekerek benden uzaklaştı. Ona yol vermek için kapının önünden çekilirken bana ters ters bakıyordu. "Bir gün gerçekten katilin olacağım!" diye söylenerek kapıyı açıp dışarı çıktı. İlk seferinde öptürseydi işler bu noktaya gelmezdi.

Peşinden ben de yemek salonunda çıkmıştım ki merdivenleri inen Çiçek, "Karun Bey," diye ona seslendi. Hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru yürüyen adamın arkasından bakıyordu. Elindeki ceketi sıkıca tutan kız, "Ceketinizi unuttunuz," dedi.

Karun, "Kalsın!" diye bağırıp dışarı çıkınca kahkaha attım. Bugün üşüyeceğini hiç sanmıyordum.

Üstelik yanaklarındaki ruj izini hâlâ fark etmemişti. Gördüğünde çıldıracaktı.

Yanaklarımın içini havayla doldurup Levent'e test kitabında yardım ediyordum. Okulların kapanmasına çok az kalmıştı, yani artık doğru düzgün ders bile işlenmiyordu. Yakında üniversiteden mezun olacaktı

ama hâlâ boş vakitlerinde derslerle meşguldü. Mimarlık okuyordu, yani bu sorulara ihtiyacı yoktu. Test kitaplarında gerekli gereksiz her türlü soru vardı. Gidip bir şeyler çizmesi gerekmiyor muydu?

"Çek elini A'dan!" diye onu azarladım. "Doğru cevap D, ahmak. Sandığın gibi otopsi raporunda her şey çıkmıyor." Bu tıp sorusu değil miydi? Allah aşkına, ne tür bir test kitabıydı bu?

Kitabı onun elinden alıp doğru cevabı işaretlediğimde bir köşede sessizce telefonuyla oynayan Çağıl, "Bilmediğin bir soru var mı senin?" diye başını kaldırdı. Bir saattir Levent'e derslerinde yardımcı olmam dikkatini çekmişti.

Levent kitabı işaret edip, "Verdiği her cevabı telefondan kontrol ediyorum," diye elinde tuttuğu telefonu gösterdi. "Birkaç soru dışında diğer hepsini bildi."

"Şaşırtıcı." Çağıl'ın gözleri uzun uzun üzerimde oyalandı. Yeni fön çektiğim saçlarıma, makyajlı yüzüme, bir bluz ve mini etekten oluşan kıyafetime baktı. Gözleri çıplak bacaklarımdan ayağımdaki stiletto ayakkabılara kadar her detayı incelemişti. "Aklı bir karış havada bir süs bebeğinden farklı görünmüyor ama derine indiğinde fazla zeki." Acaba onu duyduğumun farkında mıydı?

Levent gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Abi," dedi. "Sesli düşünüyorsun."

Çağıl bunu fark edince utanmış gibi başını hafifçe eğdi ve elini ensesine koydu. "Affedersin abimin karısı," derken çok komikti.

"Bige desen yeterli."

"Tüm gün evde kös kös oturmaktan sıkılmıyor musun?" Rengin'in sesini duyunca üçümüz sesin geldiği yöne döndük. Hazırlanmış bir şekilde kapının yanında dikiliyordu. Bana baktığına göre az önceki sözleri benim içindi. Kendisi de tüm gün evde oturuyordu.

"Yakında bitecek benim esaretim," dedikten sonra ona gülümsemeye çalıştım. "Karun ile evlenecek olan sensin, sen düşün gerisini." Bugün yarın davayı açarız nasıl olsa.

Rengin şaşırtıcı bir şekilde ılımlı bir yaklaşım gösterip bana karşı daha ilgili davranmaya başladı. "Vakıfta küçük bir işim var, istersen bana eşlik edebilirsin," deyince Çağıl ve Levent göz göze geldi. Burada olanları anlamaya çalışıyorlardı. Rengin bana karşı beyaz bayrak mı kaldırıyordu? Bu kadının barış imzalayacağını hiç sanmıyordum.

Yine neyin peşindeydi?

Beni dışarı çıkarmak istemesinin altında ne gibi şeyler saklı olduğunu merak ettim. Belki tamamen iyi niyetliydi, bu yüzden birlikte dışarı çıkmayı teklif etmişti. Belki de ben fazla şüpheciydim ama ona güvenmem çok zordu. "Teşekkür ederim ama Levent'in bana ihtiyacı var," dedikten sonra Levent'e baktım. "Değil mi, gözlüklü ergen?"

Neyse ki Levent dışarı çıkmak istemediğimi anladığı için, "Evet," dedi Rengin'e bakarak. "Bige bana sorularda yardım ediyor, sen yalnız git yenge." O an elimdeki kitapla ağzına bir tane geçirdim. Sürekli ona yenge demesine gerek yoktu.

Levent neye uğradığını bilmez bir hâlde bana bakınca, "Pardon," dedim. "Kucağına bırakacaktım ama elimin bir ayarı yok işte." Küçük bir açıklama yaptığımda Levent homurdanarak gözlüğünü düzeltti.

Yaptığım şeye gülen Çağıl uyarı dolu bakışlarını küçük kardeşine çıkardı. "Oğlum kimse sana ateş hattında kalmamayı öğretmedi mi?"

Rengin onunla gitmeyeceğimi anlayınca, "Çağıl," deyip ona gülümsedi. "Sen bana eşlik etmek ister misin?"

"İzindeyim Rengin, bırak tadını çıkartayım," diye koltuğa yaslandı. "Her gün kaç kişiyle uğraştığımı tahmin bile edemezsin." Tam olarak ne iş yapıyordu ki?

Rengin ondan da olumsuz cevap alınca Levent'e bakmıştı ki, "Allah aşkına, tek git işte," dedim daha fazla dayanamayarak. "Üçümüzden birini yanında götürmekte neden bu kadar ısrarcısın?" Gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. "Bunun altında bir şeyler aramalı mıyım?" Onu kızdırmak için dalga geçiyordum ama bir anda panikleyince afalladım. Gözlerini irice açmış, ne söyleyeceğini düşünen telaşlı hâli fazla şüpheliydi.

Levent aptalı, "Ben seninle gelirim," diye ayağa kalkmaya yeltenince, "Otur yerine!" dedim sert bir sesle. Sesimin kızgın çıktığını fark edince hemen gülümseyip sesimi daha yumuşak çıkarmaya çalıştım. "Daha sorular bitmedi." İçimden bir ses bu odadaki hiç kimseyi Rengin ile göndermemem gerektiğini söylüyordu.

Rengin bir süre sadece buz gibi gözlerle bana bakmakla yetindi. Gözlerine yerleşen kızgınlığı donuk bakışları çok iyi gizliyordu. Daha sonra tek kelime etmeden çekip gitti. Levent'i veya bu odadaki başka birini yanında götürmek için ısrar etseydi benim de tam tersi için ısrar edeceğimi iyi biliyordu. Neyse ki fazla uzatmadan çekip gitmişti ama dışarı

çıkmaktan da vazgeçmişti. Üçümüzden biri onunla gitmeyince dışarı çıkmaktan vazgeçtiğini söyleyip salondan çıkmıştı.

Rengin gittikten sonra merak ettiğim bir diğer soruyu sormak için Çağıl'a döndüm. "Sen tam olarak ne iş yapıyorsun?" *İzinliyim* dediğine göre çalıştığı bir iş olmalıydı.

Çağıl gülmemeye çalışarak bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Tahmin et," diye kendisini gösterdi. "Sence işim ne olabilir?"

"Aslında tüm gün aylaklık yapıp aile parasıyla sefa sürüyormuşsun gibi görünüyor," dediğimde gülerek başını salladı.

"Bir nevi doğru."

"Kendine ait bir gece mekânı olan ve oraya gelen kızların aklını başından alan o çapkınlardan mısın?"

"Kulağa ilgi çekici geliyor ama hayır."

"Doktor, avukat, polis, hangisi?" diye tahmin yürütmeye devam ettim.

"Yanına bile yaklaşmadın."

"Bence senin bir işin yok."

"Bence benim dağlarda çok işim var."

"Tabii ya, sen kamp yapıp dünyayı gezenlerdensin," derken cevabımdan çok emindim.

Beni izlerken Çağıl'ın dudağının köşesi kıvrıldı. "Kamp yaptığımız oluyor," dediğinde aklıma hiç olmayacak uçuk bir teori geldi.

"Askeriyede görev yapıyor olamazsın, değil mi?" Bu çok düşük bir ihtimaldi.

Gözlerimin içine bakarak, "Kıdemli Üsteğmen Çağıl Kalender," dediği an donup kaldım. Ne?

Çağıl da babam gibi asker miydi?

Afalladığımda gözlerim irice açılmıştı. "Ama bu hiç mantıklı değil." Şaşkınlığım sesime yansıyordu. "Karun bir gangster gibi ortalığın anasını ağlatırken senin bir asker olman hiç mantıklı değil." İki kardeşin kendilerini adadıkları iş birbirine çok tersti. Üstelik Çağıl da babam gibi bir askerdi ama babamın tam tersiydi. Onun gibi disiplinli değildi ve sert kuralları yoktu.

Ne düşüneceğimi bilmez bir hâlde yerimde kıpırdandım. "Mafya bir abinin asker kardeşi mi?" Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Nasıl bir küfürsün sen?"

Çağıl koltuğunda rahatça otururken verdiğim şaşkın tepkiler onu eğlendiriyordu. "Karun'un yaptığı işin ucu masumlara dokunmadığı sürece bazı şeyleri görmezden gelebilirim." Bazı şeylerin göründüğü gibi olmadığına özellikle değinmişti. "Birileri dağları temizlerken birileri de şehri temizlemeli."

"Anlamadım?"

"Çakallar artık sadece dağlarda değil, abimin karısı. Bazıları takım elbise giyip kravat takarak aramızda geziyor. Karun'un yaptığı birçok şeyi onaylamıyorum ama benden daha iyi bir vatansever olduğunu da biliyorum." Güldü. "Ülkeyi satmadığı sürece birkaç iti vurmasını görmezden gelebilirim."

Birkaç mı? Yahu adam günlerdir ülkenin her yerinde yoğun bir temizlik yapıyordu.

Çiçek elindeki tepsiyle içeri girince bu konuyu kapatmak zorunda kaldık. Levent için buzlu limonata ve benim için de soğuk bir soda getirmişti. Çağıl gündüz vakti alkol tüketmeyi sorun etmediği için viski istemişti. Çiçek bizim içeceklerimizi masaya koyarken Çağıl göz ucuyla onu izliyordu. Beyaz önlük ve siyah kalem eteğinden oluşan hizmetçi kıyafetine öylesine bakıp derin bir nefes aldı.

"Çiçek?" Boğazını hafifçe temizledi. "Evde böyle giyinmen şart mı? Hep aynı kıyafetin içindesin."

Çiçek doğrulup elindeki tepsiyle ona doğru yürürken başını salladı. "Evet, efendim."

Çağıl onun sıkıca bağladığı sarı saçlarını işaret etti. "Saçlarının hep bağlı olması da zorunlu mu?"

Çiçek ikinci kez başını salladı. "Evet, efendim." Tepsideki kadehi ona uzattı. "Karun Bey'in kesin emri var, çalışanlar evde daima tertipli ve düzenli olmak zorunda."

Çağıl viskiyi aldıktan sonra başını kaldırıp onu izlemeye başladı. "Kaç yıldır Karun için çalışıyorsun?"

Çiçek kısa bir an duraksayıp kabaca bir hesap yaptı. "On sekiz yaşından beri, sanırım beş yıl oldu," dediğinde bu da yanılmadığımı gösteriyordu, gerçekten yirmi üç yaşındaydı.

"Ne mezunusun?" diye sordu Çağıl.

Çiçek bu soruların nedenini anlayamıyordu ama onun tüm sorulara büyük bir saygıyla cevap veriyordu. "Lise." Birkaç adım geriye çekildi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Çağıl başını olumsuz anlamda sallayınca buradaki işi bittiği için Çiçek dışarı çıktı. Arkasından bakarken, "Çok iyi bir kız," dedim. Şu zamana kadar bana çok yardımcı olmuştu.

Giden kızın arkasından uzun uzun bakan Çağıl, içli bir ifadeyle, "Öyle," dedi. "Tek eksisi fazla ürkek olması." Aklına ne geldiyse güldü. "Bu sabah odamı topladığını bilmiyordum. Banyodan sadece bir havluyla çıktığımda attığı çığlık hâlâ kulaklarımda." O an çok eğlenmiş gibi gülüyordu. Korkudan zavallı kızın aklını almış olmalıydı. Sonuçta o havlunun düşme ihtimali de vardı.

Telefonum çalınca uzanıp sehpanın üzerinde duran telefonu aldım. Kadem arıyordu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturup, "Ne var, Kadem?" dediğimde Çağıl ve Levent'in bakışları anında beni buldu. Siktir! Duha cephesinden biriyle konuşmam yasaktı.

Telefonu kendimden uzaklaştırıp, "Evde kaldığı zaman numarasını almıştım," diye onlara küçük bir açıklama yaptım. "Zararsız birine benziyordu."

"Zararsız mı?" Çağıl çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Parmak kesen biri zararsız olamaz. Onu hiç iş başında görmediysen ona zararsız diyemezsin." Elimde tuttuğum telefonu işaret etti. "Telefonu kapat, numarasını engelle ve sil!" Şimdi tıpkı abisi gibi ürkütücü ve sert bakıyordu.

"Karun'un tersini henüz görmedin," diye beni uyardı. "Onun düşmanlarından biriyle görüştüğünü öğrenirse onun için sen de o düşmanlardan birine dönüşürsün." Çağıl soluğumu kesecek bir şekilde gözlerime baktı. "Ve emin ol Karun'un düşmanı olmak istemezsin. Bu tür konularda kendi kanından olanlara bile acımaz." İçimden bir ses bu uyarıyı hafife almamam gerektiğini söylüyordu.

Parmak kesmek ve Kadem ne alaka? O şapşal sebze bile kesemezdi.

"Ne istediğini öğrendikten sonra numarasını sileceğim." Yalan söyleyip telefonu kulağıma yasladım. "Ne vardı, Kadem?" derken Çağıl ve Levent'in göz hapsindeydim.

Kadem'in, "Bugün işe gitmediğim için evde çok sıkıldım. Top oynayalım mı?" diyen sesi nedense yine beni hiç yanıltmadı. Rahat durmak kanında yoktu.

"Bahsettiğin şey basketbol veya golf mü?" diye sordum çünkü bu tür şeyleri severdim.

"Futbol maçı lan," deyince yüzümü buruşturdum. Benim oyun zevkime uymuyordu.

"Saçlarımı daha yeni yaptım ve tırnaklarımın ojesi çizilsin istemiyorum. Kıyafetlerimi ise temiz ve ütülü bir şekilde üzerimde görmekten hoşlanıyorum." İtiraz etmek için fazla beklemedim. "Barbarca bir topun peşinden koşup narin vücuduma zarar vererek bir insanlık suçu işleyemem."

"Yenilmekten korkuyorum demenin yeni adı mı bu?" Beni kışkırtmaya çalıştı. "Gerçi sen ne anlarsın ki futbol maçından. Tek yaptığın süslenip ortalıkta bir kokoş gibi sürtmek." Bu hayvan herif lafını hiç esirgemiyordu!

"Sana ne be!" diye ona sesimi yükselttim. "Sen önce bir kadınla nasıl konuşacağını öğren, sonra gel bana oyun oynayalım de. Ayrıca hiç bilgim olmayan bir oyunda bile gömerim ben seni. Senin karşında Bige Efil Saka Kalender var hayvan!"

"Bu ne lan, reklam markası gibi bir türlü bitmiyor," diye güldü. "Sahip olduğun tüm isimlerle birlikte seni yeneceğimi iyi biliyorsun."

"Benimle oyun oynamak saç çekmeye benzemez canım." Şımarık bir sesle konuşup kendimle övündüm. "Birinci sınıf bir kadın var karşında, elit olduğum kadar..."

"Şirretsin de," diye sözümü kesti uyuz.

"Yetenekliyim diyecektim!"

"Sen mi?" Kahkaha attı. "*Saka* yapıyorsun." Sırf beni kızdırmak için şakayı saka diye söylediğini iyi biliyorum!

"Tamam!" Çatık kaşlarla hızlıca başımı salladım. "Kur takımını geliyorum!" dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım. Onu oyun sahasına gömdüğümde *saka* yapmak neymiş görecekti.

Başımı kaldırdığımda konuşmalardan az çok konuyu anlayan Çağıl ve Levent kaşlarını çatarak, "Hayır!" diye daha ben konuşmadan beni susturdu.

Tam o esnada, "Neye hayır?" diyen Kenan yorgun argın içeri girdi. Dün geceden beri dışarıdaki koşuşturmadan canı çıkmış olmalıydı ki dinlenmek için eve erken gelmişti.

Gömleğinin yakası açıktı, kravatı gevşekçe boynunda sarkıyordu. Beyaz gömleğindeki kan lekesi ise büyük bir katliamdan çıkıp geldiğini gösteriyordu. Sorsak bile bize o kanların nasıl gömleğine bulaştığını açıklamayacağını iyi biliyorduk. Bu evdeki kimse Karun ve Kenan'a yaptığı işler hakkında soru soramazdı.

Sırasıyla üçüne bakıp sırıttığımda Kenan, "Neden hoşuma gitmeyecek bir şeyler söyleyeceğini düşünüyorum?" deyince daha çok sırıttım. Hoşuna gitmeyecekti ki.

Bakalım ikna kabiliyetim ne kadar yüksekmiş?

Kenan tuttuğu topu bir elinden diğerine verirken gözleriyle karşı takımı tartıyordu. Bize karşı Duha'nın adamları. Herkes ceketlerini çıkarmış, gömleğinin kollarını toplayarak karşı takıma haddini bildirmenin peşindeydi. İşin komik tarafı Duha ve Karun işteydi, yani burada oyun oynadığımızdan haberleri bile yoktu. Kadem hayvanı beni kışkırtmasaydı ben de kendi takımımı kurmazdım. Adam resmen karşıdaki evden bana laf atıyordu. Takımımı en iyi adamlarla kurdum.

Güvenlik kulübesindeki Celil, malikânede hizmetçilik yapan Çiçek, Karun'un iki kardeşi ve Kenan. Evet, hepsini top oynamaya bir şekilde ikna etmiştim. Takımdaki eksikler için korumalardan birkaç kişi daha seçmiştim. Kenan ve Çağıl'ı ikna etmek hiç kolay olmamıştı.

Kadem ise yanına Elay'ı ve Duha'nın malikânedeki en iyi adamlarını alarak kendi takımını kurmuştu. Şimdi iki malikânenin tam arasındaki yolun üstünde durmuş, birbirimize ölümcül bakışlar atıp duruyorduk. Takım kaptanları Kenan ve Kadem'di. İkisini bıraksak oyuna gerek kalmadan birbirine kafa göz dalacakmış gibilerdi. Bu maç çok hararetli geçecekti. Adil bir oyun olması için her iki taraftan bir kişiyi de hakem olarak seçmiştik. Bence birbirimize dalmaktan futbol dışında her şeye benzeyecekti bu oyun.

Kenan düşman gözlerle Kadem'e bakarken, "Umarım iyi top oynuyorsunuzdur," diye bizi uyardı. "Bu ayarsıza karşı kaybedersem hepinizin ebesini bellerim." Dinlenmek yerine burada olmaktan hiç memnun değildi.

Çağıl sırıtarak karşı takımı gözlerinin merceğinden geçirdi. "Biraz paslanmış olabilirim ama hâlâ bu oyunda çok iyiyim."

Övünerek göğsümü kabarttım. "Pek tarzım olan bir oyun değil ama üstesinden geleceğimi düşünüyorum." Başımı uzatıp Levent'in kulağına, "Olmadı hepsini döverim," diye fısıldadığımda gülerek başını iki yana salladı.

"Sen yine de sakin olmaya çalış."

Denerim ama söz veremem.

Çiçek malikânede temizlik yapmak yerine burada olmaktan hiç memnun değilmiş gibi ürkek bakıyordu. "Çağıl Bey ben daha önce hiç top oynamadım." *Beni azat edin* dercesine Çağıl'a bakıyordu. "Benim yerime başka birini seçseniz olmaz mı?"

Çağıl elini onun omzuna koyup tebessüm etti. "Hallederiz, sıkıntı değil. Yemek yapmaktan daha kolay ve keyifli bir oyun." Onu rahatlatmak için göz kırpınca Çiçek, isteksiz bir şekilde başını salladı. Bıraksan hemen mutfağa kaçacaktı.

Kadem kollarını sağa sola sallayarak ısınma hareketleri yaparken, "Hazır mısın, Elay," diye sordu yanındaki kadına. "Hepsini buraya gömüyoruz."

Elay neredeyse ağlayacaktı. "Hiç hazır değilim!" Bize düz karnını gösterdi. "Bugün yarın doğum yapacağım, hamile kadınlar top oynayamaz." Acaba karnına bakınca kocaman bir şişkinlik falan mı görüyordu? Yahu ne bugün yarın doğumu, karnı dümdüzdü!

"Merak etme." Kadem'in ona olan bakışları düşmancaydı. "Hele bir kaybet, ben zaten sana dokuz doğurtacağım."

"Zaten kaybedeceksiniz." Şımarık bir kız çocuğu gibi güldüm. "Asfalttan kazıyacağız sizi."

Belini arkaya doğru esneten Kadem, "Ulan top niyetine kaleye şutlarım seni," diye beni tersledi. "Gevrek gevrek gülme karşımda, o ağzına şoklarım!" Bu arsız herif *sokarım* lafını şoklarım diyerek sansürledi mi? Kimin ağzını şokluyormuş bu!

"Düzgün konuş hayvan!" Yerdeki taşı alıp kafasına fırlattım. "Sen kimin ağzına sokuyorsun!"

Kafasını eğerek attığım taştan kurtuldu. Daha sonra başını kaldırıp nezih biriymiş gibi bana baktı ve omuzlarında olmayan tozu parmak uçlarıyla silkeledi. "Şununla muhatap etmeyin beni," diye bana üstünlük taslamaya başladı. "Ağzı çok bozuk." Kınar gibi bakıyordu. "Herkesin içinde sokarım falan demek çok ayıp oluyor." Bu ne biçim bir manyaktı, aklım almıyordu! Sanki o söylerken sansürleyince küfür olmuyordu.

"Kıt beyinli gerzek!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bana bak, düzgün konuş, ağzına sıçarım!"

Hemen diğerlerine onu gösterip, "Şimdi de ağzına sıçarım diyor bu bana!" diye sesimi yükselttim. Sürekli küfredip sansür kullanıyordu!

Levent önce ikimize, daha sonra da iki takıma bakıp isyan etti. "Benim dışımda buradaki herkesin yaş ortalamasının yirmi beş ve otuz olmasına ne demeli?" diye sitem etti. "Çocuk gibisiniz, umarım Karun ve Duha bugün eve erken gelmez." Gelirlerse bittiğimizin resmidir. Mümkünse bugün fazladan mesai yapsınlardı. İki evin ortasındaki yolda top oynadığımızı görmek ikisini de delirtirdi.

Kenan'ın attığı golle gülerek Çağıl ile beşlik çaktık. Çağıl gülmeyi bana çok görmüş olmalı ki, "Ama hâlâ 6-8 yeniliyoruz," deyince suratımı astım. Kadem gerçekten çok iyi top oynuyordu. Sanki hayatının büyük bir bölümü sokaklarda geçmiş gibi yolda oynadığımız bu oyuna yabancı değildi. Gollerin dördünü tek başına o atmıştı.

Takımındaki adamlar da bizi çok terlettiği için, "Bu herif koruma diye dünyanın en iyi futbolcularını bizi yutturuyor olmasın?" diye sorarken Çağıl'a karşı takımdaki esmer çocuğu gösteriyordum. "Ne bu? Messi falan mı?" Üst üste iki gol attığından beri nefretimi kazanmıştı.

Çağıl kalede korkudan âdeta tir tir titreyen Çiçek'i gösterdi. "Belki de kaleci seçimini yanlış kişiden yana kullandık." Haklıydı çünkü Çiçek şu ana kadar ona gelen bir tane topu bile tutamamıştı.

Başımı çevirip karşı takımın kalecisine baktım. Maçın başında ağlayıp sızlayan Elay, şimdi takımının attığı her golle tezahürat yapıp eğleniyordu. Üstelik çok iyi bir top tutucuydu. Kızıl saçlarını sıkıca bağlamış, yerinde zıplayıp duruyordu. "Doktor değil miydi bu kadın?" diye homurdandım. "Boş zamanlarında neşteri bırakıp top peşinde mi koşuyormuş?"

"En azından sahanın ortasında durup mankenlik yapmıyor!" diyen Kenan beni azarladı. "Bir gol atmazsan atarım seni oyundan."

"Bağırma bana." Suratımı asarak duygu sömürüsü yapmaya başladım. "Nezih biriyim ben, ne anlarım top oynamaktan. Podyumda yürüyelim dediler de ben mi hayır dedim?"

Kenan dişlerini sıkıp, "Ulan hâlâ podyum demiyor mu, elimde kalacak!" diye bana kızınca Çağıl, "Tamam," diye onu sakinleştirmeye çalıştı. "Yüklenme kıza, daha yeni oyunu çözdü." Güldü. "Her ne kadar oyunun sonlarında bunu yapsa da."

Buradaki kimse beni anlamıyordu.

Oyun tekrar başlayınca mecburen yerimi aldım. İlk biz başladığımız için Kenan ayağındaki topla ilerlemeye başladı. Önüne çıkan kimseye topu kaptırmadı ama iki kişi birden ona doğru koşunca topu Çağıl'a attı. Çağıl topu biraz ilerletmeyi başarmıştı fakat rakip takımlar onun da etrafını sarınca o da mecburen bana şut çekti. Allah kahretsin, bu top yine bana gelmişti. Kenan, "Bige!" diye bana bağırdı. "Kızım, hareket etsene!" Bu adam Kadem'e yenilecek diye tüm öfkesini benden çıkartıyordu!

Kenan bana kızınca boş boş durmak yerine rakip kaleye doğru topu götürmeye başladım. Ama bir anda karşıma Kadem'den sonra en iyi oynayan o esmer çocuk çıkınca, "Messi'nin çakması beyefendi, lütfen önümden çekilir misiniz?" diye sordum son derece kibar bir sesle. "Eğer bir gol atmazsam Kenan beni oyundan atar. Anlamıyor musunuz, çok müşkül bir durumdayım."

Çok güzel gözleri olan yakışıklı ve atletik koruma tebessüm etti. "Geç bakalım," dedikten sonra gerçekten kenara çekilerek bana yol verdi.

Hadi canım.

"Uraz oraya gelir, belanı silkelerim lan!" diyen Kadem ona bağırdı. "Oğlum ne aldanıyorsun o şeytanın güzel yüzüne. Al çabuk o topu!"

Adının Uraz olduğunu öğrendiğim çocuk, "Abi, duyamıyorum seni," diye sağırı oynayınca gülerek yanından geçtim.

Bu da kapak olsun Kadem eşkıyasına.

Biraz ilerlemiştim ki biri daha yoluma çıkınca topu hemen diğer tarafta benimle koşan Levent'e gönderdim. Levent topu alır almaz kaleye doğru koşunca ben de bu tarafta onunla koştum. Levent önündeki adamı atlattığında kaleye yetişmiştim. "Bige sende!" Topu bana fırlatınca top karnıma çarparak ayaklarımın önüne düştü.

Kaleyle aramda çok az mesafe vardı ama kalede Elay vardı. Diğer adamlar topu benden almak için bana doğru koştuğu için, "Elay bak

abin geldi!" diye bağırıp arkasındaki bir yeri işaret ettim. Elay heyecanlanarak arkasını döndüğü an tüm gücümle topa vurdum.

İki taştan yaptığımız kalenin içine top girince bağırarak yerimde tepinmeye başladım. "Siktir, gerçekten gol attım!" Sevinç naraları attığımda Kenan gülerek, "Tarihe geçmeli bu an," dedi. Oyunun başından beri attığım ilk goldü.

Araba sesi duyunca hepimiz sesin geldiği yöne doğru döndük. Bu tarafa doğru gelen arabaları görünce herkes sessizleşti. Hepimiz korku içinde ne yapacağımızı bilmez bir hâlde birbirimize bakıyorduk. Duha ve Karun'un arabası çoktan görüş açımıza girmişti ve anlaşılan onlar da bizi görmüştü. Her zaman geldikleri saatten çok daha erken eve gelmişlerdi. Normalde bu saatlerde hâlâ işte olurlardı. Olamaz, başımız büyük beladaydı!

"Sıçtık!" diyen Kadem belki de ilk kez haklıydı.

En öndeki iki araba durunca diğerleri de durdu. İki arabanın kapısı aynı anda açıldı ve iki şoför inip hemen onların kapısını açtı. Jilet gibi takım elbiselerin içinde inen Karun ve Duha önce birbirlerine, daha sonra da bize baktılar. Birbirimize karışmış bir hâlde duruyorduk ama onlar arabadan inince her iki taraf da hemen birbirinden ayrıldı. Biz yolun bu tarafından dururken Duha'nın adamları da yolun karşı tarafındaki yerini almıştı. Korkmuyordum ama bir o kadar da korkuyordum. Karmaşık duygular içindeydim!

İkisi aralarında belli bir mesafe bırakarak bu tarafa doğru yürümeye başladı. Diğer korumalar arabalardan inip neler olacağını izlemeye başlamıştı. Komik bir şekilde her iki taraf da komutanına selam verir gibi tek çizgi hâlinde duruyordu. Hatta ben bile! Duha onların karşısında, Karun da bizim karşımızda durdu. İkisinin sırtı birbirine dönüktü ve her ikisi de karşısında ip gibi dizilen ekibine bakıyordu.

Karun'un gözleri sırasıyla herkesin üzerinde oyalanırken oldukça kızgın görünüyordu. Kıracakmış gibi dişlerini sıktıkça çıkan sesi duyuyordum. Şakaklarında belirgin bir hâle gelen damarlar nabız gibi attıkça saklanacak delik arıyordum.

"Burada neler olduğunu biri bana açıklamak ister mi?" Fırtına öncesi sessizlik yaşadığımızı biliyorduk.

Hepimiz suspus olmuş bir şekilde dururken Karun'un çenesinde bir kas seğirdi. "Kenan!" diye hırlayıp onun karşısında durdu. "Bu rezaleti açıkla bana!" Biraz ileride duran topu gösterdi. "Duha piçinin

adamlarıyla top oynamak da neyin nesi!" Dengesiz adam Duha'nın onu duymasını zerre kadar umursamıyordu.

Aynı şekilde Duha da Kadem'in karşısında durup ondan hesap soruyordu. "Arkamdaki şu itin adamlarından başka top oynayacak adam mı kalmadı?" Bilerek Karun duysun diye sesini yükseltince az kalsın kahkaha atacaktım. Çocuk gibiydi bu ikisi.

Duha yüzünden Karun daha da sinirlenip Kenan'a ölümcül gözlerle baktı. Boğazından çıkan hırıltılı bir sesle hesap sormaya devam etti. "Kimin başının altından çıktı bu?" Kenan dâhil takımımdaki herkesin gözleri beni bulunca Karun'un kaşları çatıldı. "Hiç şaşırmadım!" derken yumruklarını sıkıyordu. İki yanında duran ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları gerilmişti. Bana baktıkça kaşlarını biraz daha çattığı için korkudan saklanacak yer arıyordum. Bu adam ödümü kopartıyordu.

Sıradaki herkesin önünden geçerek karşımda durunca süt dökmüş kediye döndüm. Karun dik dik bana baktı. "Sen hiç rahat durmaz mısın?" Sesi buz tutmuştu. Bakışlarıyla beni yerden yere vururken canından bezmiş gibiydi. "Saka..." Bakışları delici bir ifadeye büründü. "O kanatlarını kesersem hasımlarımla top oynamak şöyle dursun, evden dışarı çıkamazsın!" Korkuyla irkildim. Bunları söylerken diğerleri bana kızdığını duymasın diye kısık bir sesle konuşmuştu.

Tek kelime etmedim. Karun bu kadar sinirliyken konuşamazdım. Karşılık verirsem altta kalmayıp herkesin içinde kırıcı olacağını bildiğim için hiçbir şey söylemedim. O da bir şeyler söylememi istemiyordu, en azından yalnız kalana kadar.

Duha'nın, "Kadem sen hasta değil miydin?" diyen sesini duyunca onlara baktım. Kadem'in karşısında durmuş, ellerini pantolonunun ceplerine koyarak ona bakıyordu. "Bakıyorum da top oynayacak kadar iyileşmişsin."

Kadem suçlu çocuklar gibi başını öne eğip, "Affedersin abi," deyince Duha sinirli bir nefes aldı.

"Hangi birini Kadem, hangi birini!"

"Ama yeniyorduk." Elay kuş gibi şakıdı. "Öndeydik." Duha'nın takdirini almak ister gibi heyecanlı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Biz kazanıyorduk."

Bunu söylemek zorunda mıydı?

Karun sinirden buz kesince bizim takım aynı anda bir adım geriye çekildi. "Bir de yeniliyor muydunuz?" Karun her an hepimizi kurşuna

dizebilirdi. Yenildiğimizi duymak Duha'nın adamlarıyla top oynamaktan daha çok onu kızdırmıştı.

"On olan kazanacaktı ve daha oyun bitmemişti." Sesim güçlükle duyulacak kadar kısık çıkmıştı. "Skor 7-8." Hakem düdüğü çalmadan kaybetmiş sayılmazdık. Gerçi bir düdüğümüz de yoktu.

Adamlarının önde olduğunu duymak Duha'nın sinirlerini yatıştırdığı için sırıttı. "Demek yeniyordunuz?" Bilerek Karun duysun diye sesini yüksek çıkarıyordu. "Aksini beklemiyordum, bizler kaybetmeyi bilmeyiz." Kaç yaşında bu adam? On mu?

Duydukları karşısında soğukkanlılığını korumak için derin derin nefesler alan Karun, yavaşça ona döndü. "Bitmemiş bir oyunun zaferini kutlamayı bırak, Tunus." Sesi oldukça sakin çıkmıştı. "Devam etselerdi benimkilerin alacağını en iyi sen biliyorsun." Gördüğüm kadarıyla Karun'un da Duha'dan altta kalır bir yanı yoktu.

Yönünü Karun'a doğru çeviren Duha'nın gözlerinin ardında yaramaz parıltılar vardı. "Yenilen pehlivan güreşe doymazmış, Kalender." Bilerek onun sinirleriyle oynuyordu. "Devam etselerdi de sonuç değişmezdi."

Karun içten içe sinirden delirse de Duha'nın karşısında sakinliğini korudu. "Devam etmedikleri sürece bundan emin olamazsın."

"Emin olalım o zaman," dedi Duha. "Ne dersin?"

Karun rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çeneni kapatma fırsatını kaçırmamı bekleyemezsin." Onunla oynamayı kabul edince afallayarak karşı takımla göz göze geldik. Bu ikisi önce bize kızdı, daha sonra da devam etme kararı mı aldı? İşlerin bu noktaya geleceğini hiçbirimiz beklemiyorduk.

Karun ceketini çıkartarak bize doğru yürüyünce Duha da ceketini çıkartmaya başladı. Şimdi şaşkınlığımız iki kat büyümüştü. Gerçekten oynayacaklardı. Ceketini çıkartarak korumalardan birine veren Karun'a bakıyordum. Pahalı kol düğmelerini sırasıyla çıkardı ve onları da korumaya verdi. Ciddi ciddi top oynayacaktı!

Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. Suçumu kabul etmiş bir hâlde ona bakarken gözlerimi sık sık kaçırıyordum. "Üzgünüm."

Boş gözlerle bana bakarken, "Siktir et," diyerek elini bana uzatınca gömleğin kollarını toplamamı istediğini anladım.

Gömleğin manşetlerini düzgün bir şekilde kıvırmaya başladım. Bunu yaparken başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum ama onun tarafından izlendiğimi biliyordum. Aynı işlemi gömleğin diğer koluna da yapınca

işim bitmişti. Başımı kaldırıp donuk yüzüne baktığımda hâlâ kızgın gibiydi. Ellerimi uzatıp boynundaki kravatı gevşettim. Kravatı çıkardıktan sonra oyun oynarken fazla terleyeceği için iki düğmeyi onun için açtım.

Bunu yapmamı beklemediği için biraz gerilmişti. Yakasını düzeltirken parmaklarım boynuna sürtününce, "Yeterli bu kadar," deyip hızla benden uzaklaştı. Yine çok garip tepkiler veriyordu.

Duha da kıyafetlerini daha rahat bir hâle getirince ikisi karşı karşıya durdu. Biz ise bu ikisiyle bu işin nasıl olacağını bilmez bir hâlde yerimizi aldık. Hadi bakalım, başlıyorduk.

İçimden bir ses onlar yüzünden bu maçın çok zor geçeceğini söylüyordu.

Karun'un maça dâhil olmasıyla skoru 9-9 yapmayı başarmıştık. Hayır, o iki golü Karun atmadı ama Çiçek'i kaleden çıkartıp Levent'i kaleye koyan oydu. Levent'in kaleye geçmesiyle aradaki farkı çok hızlı kapatmıştık. En son yediydik fakat Celil ve korumalardan birinin attığı golle dokuz olmayı başarmıştık. Karşı takımdan gelen gol ise yine Uraz'dan gelmişti. Çocuk gerçekten çok iyi oynadığı için attığı son golle takımına eşitlik kazandırmıştı. Bunun dışında Elay da kaleden çıkıp yerini bir korumaya vermişti.

Elay'ın sadece kalede değil, defansta da çok iyi olması can sıkıcıydı. Karşı takımdan Elay, Kadem ve Uraz tek başına takımın tüm yükünü sırtlanmış gibilerdi. Üçünden birini oyun dışı bıraksaydık belki de şimdiye kadar çoktan kazanmıştık. Ayağımdaki topla hızlı bir şekilde ilerlerken bir anda Duha önüme çıktı. Tek bir hareketle topu ayağımdan alan adam yanımdan geçerken sertçe koluma çarpmıştı. "Hey!" Kolumu tutarak bağırdığımda, "Pardon," deyip doğru düzgün özür bile dilemeden oyuna devam etti. Kaba herif!

Kenan topu Duha'dan almak için öne atılmıştı ki, "Bana bırak," diyen Karun Duha'ya doğru atıldı. Hızlı bir şekilde Duha'ya doğru koştu ve omzuna sertçe çarparak onu yere düşürdü.

Düştüğü yerden kaşlarını çatan Duha, "Ne halt ediyorsun piç kurusu!" deyince Karun'un dudakları usulca kıvrıldı.

Duha'nın gözlerinin içine bakarak, "Pardon," demesiyle kıkırdadım. Bu adam bambaşka bir şeydi.

Duha küfrederek ayağa kalkınca oyun kaldığı yerden devam etti. İki dakika içinde top tekrar Elay'a geçmişti. Çıtı pıtı bir kadın olmasına rağmen önüne çıkan Celil'den hiç zorlanmadan topu kurtardı. Kadem onunla aynı hizada koşarken, "Elay!" deyince Elay topu bizim takıma kaptırmadan Kadem'e şut çekti. Elay'ı izleyen Duha'nın dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme emindim. Bu kadar iyi oynamasını beklemiyordu.

Kenan topu Kadem'den almayı başardı ve Çağıl'a attı. Çağıl biraz ilerledikten sonra topu bana fırlatınca, "Yine mi ya," diye sızlandım ama havaya sıçrayıp topu göğsümle durdurmayı başarmıştım. Top göğsüme çok sert çarptığı için inledim. "İyi misin?" Sesi duyunca yan tarafa döndüm. Uraz yakınımda duruyordu. Göğüslerimi işaret edip, "Top çok sert geldi," deyince ona tebessüm ettim. Tatlı çocuktu.

Onun kehribar gözlerine bakıp başımı salladım. "Biraz acıttı ama iyiyim." Uraz bana tebessüm etmişti ki gözleri arkamda bir yere kayınca korku içinde yutkundu. Hemen başını eğerek benden uzaklaşınca kafamı çevirip arkaya baktım. Karun'un sert bakışlarıyla karşılaşınca neye uğradığımı anlamadım. Sinirli görünüyordu.

Dikkatim dağılınca Elay haini ayağımdaki topu kaptığı gibi orta sahadan kaleye doğru çok sert bir şut çekti. O kadar güçlü ve sert bir şut çekmişti ki top Levent'i geçip kaleyi bulunca Elay çığlık attı. Alkış tutar gibi ellerini birbirine vurup, "Abi gol attım!" diye bağırınca Duha gülerek başını salladı.

"Sürprizlerle dolusun."

Benim yüzümden kaybettik.

Oyunun başından beri hiçbir işe yaramamıştım. Bir de dikkatsizliğim yüzünden takıma yenilgi getirdiğim için herkes bana kötü kötü bakıyordu. Kenan her an boğazıma yapışacakmış gibi bakarken çok sinirliydi. "Maçın başından beri tırnağım kırıldı, saçım bozuldu, ayakkabım çizildi diye diye sonunda yaptın yapacağını!" Sanki ben istedim oynamayı, her şey Kadem'in suçuydu.

Maç bittiği için burada yapacak pek bir işimiz kalmamıştı. Karun, Duha'ya düz bir şekilde bakıp, "Tebrik ederim," diyerek beni şaşırttı.

Yenilgiyi asla kabul etmez, olay çıkartır diyordum ama o, bunu oldukça soğukkanlı bir şekilde karşılamıştı.

Duha da onu kışkırtmak yerine, "Eyvallah," diyerek beni şaşırtan ikinci kişi olmayı başardı. Kazandığı için övünüp Karun'u kızdıracağından çok emindim. Bazı anlarda bu iki adam beklenmedik hareketlerde bulunuyordu.

Maç bitene kadar ikisi de eğlendiğini inkâr edemezdi. Evet, ben Uraz ile konuşana kadar Karun da oldukça eğlenmiş ve işteki tüm stresini atmıştı. Tabii daha sonra olanlar ve benim yüzümden kaybettiğimiz oyun her şeyi mahvetmişti.

Oyun bittiği için her iki taraf da kendi evine girdi. Bahçe kapısının önünde dikilen Rengin'i görünce tüm tadım kaçtı. Bozuk bir suratla bize bakıyor, hırsından yanaklarının içini dişliyordu. Ne zamandır bizi izliyordu? Öfkesini gizlemeye çalışan kadına baktıkça aklımdaki bir şüphe gittikçe güçleniyordu.

Karun ve Duha'ya bir şekilde haber sızdırıp burada oyun oynadığımızı söyleyen oydu, değil mi? Bu yüzden ikisi de baskın yapar gibi erkenden eve gelmişlerdi. Bu oyun için evdekileri ikna eden bendim ve bunu yaparken Rengin de oradaydı. Hiç karşı çıkmadan sessizce izlemişti. O an Rengin'in itiraz etmemesine çok şaşırmıştım çünkü genelde benimle ilgili her şeye karşı çıkardı. Aslında onun amacı farklıydı. Biz oyun oynarken Karun ve Duha'ya bizi yakalatmak istemişti.

Karun burada olanları görünce bana kızacak, belki de herkesin içinde beni küçük düşürecekti. Evet, Rengin'in istediği buydu ama hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı. İşte onu kızdıran da tam olarak buydu. Yanından geçerken gözlerine bakıp sırıttım. "Her ne yapıyorsan yapmaya devam et, senin ucuz tuzakların beni eğlendiriyor." Bana ters ters bakan kadını umursamadan içeri girdim. Sinsi!

Malikâneye girdiğimizde merdiveni çıkan Karun, "Kenan benimle gel," dedikten sonra yoluna devam etti, hemen ardından bana seslendi. "Saka sen de!" Dudaklarımı sarkıttım. Canıma okuyacaktı.

Levent omzuma dokunup yalandan acıklı bir ifadeyle, "Allah kurtarsın," deyince başımı salladım.

"Boşandığımda inşallah o dediğin de olacak."

Karun'un peşinden üst kata çıktık. Çalışma odasına giren adamı takip edip içeri geçtik. Kapıyı arkamdan kapatıp döndüğümde masanın önünde duruyordu. Gözleri doğrudan bana bakarken ifadesi donuktu.

"Duha'nın adamlarıyla oynaman için içlerinden biriyle önceden konuşmuş olman lazım." Kaşlarının kavisi yine çatıktı. "İletişim hâlinde olduğun kimdi? Uraz mı?" Neden doğrudan aklına Uraz geldi ki?

"Hayır, Kadem."

Şaşırdı. "Kadem mi?"

"Evet, Kadem," dedim ikinci kez. "Evde kalmasına izin verdiğinde numarasını almıştım. Sana evde çok sıkıldığımı söylemiştim, ben de onu arayıp küçük bir maç düzenledim." Kadem'in beni aradığını söylemedim çünkü bu onu daha fazla kızdırabilirdi.

Kalçasını masaya yaslayıp ellerini masanın iki yanına bastırdı. Duygusuz bir şekilde bana bakarken, "Kadem'in numarasını neden aldın?" diye sordu.

"Almamam gerektiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Evet."

"Ve?"

"Siliyorum numarayı."

"Başka?"

"Bir daha Duha ve adamlarıyla konuşmak yok."

"Hayırdır?" Kaşlarını sorgular gibi yukarı kaldırdı. "Fazla uysalsın, bunun altından da bir şey çıkacak mı?"

"Bugün için hayır."

"Yarın için?"

"Söz veremem."

"Saka!"

"Tamam ya, yapmayacağım hiçbir şey!"

Şimdilik benimle işi bittiği için kapıyı gösterince hemen dışarı çıktım. Kapıyı kapatıp gitmek için birkaç adım atmıştım ki Kenan'ın, "Hepsi bu mu?" diyen gülen sesini duydum. "Ona daha fazla kızacağını düşünüyordum." Karun bana kızınca o da Rengin ile bir yerlerine kına yakardı artık.

"Benim dünyama çok yabancı," diyen Karun'un sesini duydum. "Gereken kuralları öğrenene kadar biraz anlayışı hak ediyor."

"Öğrenecek kadar uzun süre kalmayacak ki." Bunu diyen Kenan'dı. "Ne de olsa yakında boşanacaksınız. Davayı açmak için mahkemenin belirlediği gün doldu. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Peki, davayı açtın mı?"

Karun'un, "Henüz değil," diyen sıkkın sesini duydum. "Carlos ile uğraşmaktan sıra gelmedi."

"Adliyeye gidip bizzat davayı sen açmayacaksın kardeşim." Kenan'ın sesi kinayeliydi. "Avukatlar bunun için var. Tek bir telefonla her şeyi senin için hallederler."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum?" Karun'un sesi sinirli geliyordu. "Ben açmasam davayı zaten Saka açar. Yarın avukatla görüşüp hallederim bu işi." Duyduklarımla rahat bir nefes aldım çünkü bu sefer davayı o açsın istediğim için buna yeltenmemiştim.

Kapıdan tam uzaklaşacaktım ki Karun'un söyledikleri beni durdurdu. "Casuslarımızdan biri Carlos'un bu akşam bir açık artırmada olacağını bildirdi. Seçkin insanların davet edildiği bir açık artırma olacak ve biz de davetliyiz. Maskeli bir davet olması canımı sıkıyor. Herifin yüzünü zaten bilmiyoruz, bir de maskeyle gelecek oraya!" Dudaklarım kıvrıldı. Onun canını sıkan maske benim için iyi bir kamuflaj olabilirdi. Evet, o davete ben de katılacaktım. Tabii Karun bunu hiç bilmeyecekti.

Ses çıkarmadan kapıdan uzaklaşıp odama yürürken elim saçımdaki kurdeleli tokada oyalandı. Carlos benim peşimdeyken Karun onun olduğu bir yere gitmeme asla izin vermezdi. Fakat iyi bir maskeyle yüzümü gizlersem orada olduğumu bile anlamazdı. Biliyordum, orada Karun ve Carlos gibi çok fazla tehlikeli insan vardı ama kim olduğumu gizlediğim sürece güvende olurdum. Oraya gitmem çok tehlikeli olabilirdi ama 13 Haziran'a bu kadar az kalmışken kaybedecek zamanım yoktu.

Belki de Karun'dan önce ben Carlos'u bulurdum. Bu yüzden riske girip oraya gidecektim. Odama girip hemen telefonumu aldım. Kadem'i arayıp açmasını beklemeye başladım. Davetin yapıldığı yeri Kadem kesin biliyordur çünkü ortada bir açık artırma varsa genelde en zengin insanlar davet edilirdi. Ve Duha da zenginlikte Karun ile yarışırdı. Duha'nın da davet edildiğine emindim. Kadem beni gizlice mekâna sokabilirdi.

Kadem bu kadar işime yararken onun numarasını asla silmezdim. Gerçi silsem bile numarası ezberimdeydi. Kadem telefonu açtığında, "Benden uzak duramıyorsun, değil mi?" diyen keyifli sesini duydum. Egosundan da hiç geçilmiyordu.

"Bu akşam bir açık artırma varmış?"

"Evet, var, sana ne bundan?" deyince yüzümü buruşturdum. İnsan gibi konuşmayı gerçekten bilmiyordu.

"Ben de katılmak istiyorum."

"Katıl, bana ne bundan?"

Burada çıldırıyordum!

"Carlos da orada olacakmış Karun katılmama izin vermez."

Carlos'un adını duyunca, "O şerefsizin olduğu bir yerde ne işin var?" dedi sert bir sesle. "Kocanı dinle, kır dizini ve otur evinde!"

Yatağa doğru yürüyüp derin bir nefes aldım. "Arkadaşlarımın intikamını almalıyım." Telefonun diğer ucunda bir kırılma sesi duydum. Sanki elinde bir şey tutuyordu ve bir anda elinde düşüp paramparça olmuştu.

Yutkunuşunu duyduğumda kısık bir sesle, "Anlamadım?" diye sordu.

"Arkadaşlarımı unutamıyorum." İç çekerek yatağın üstüne oturdum. "Hepsi 13 Haziran gecesi öldü. Onları çok özlüyorum ama..." Gözlerim doldu, dudaklarım titredi. "İçlerinden birinin o geceki yüzü çıkmıyor aklımdan," dedim kısık bir sesle. "Korkmuş, çaresiz ve ıslak yüzü."

Bir sessizlik oluştu, duyduğum tek ses Kadem'in yutkunan sesiydi. Bunları şu zamana kadar kimseye anlatmamıştım hatta babama bile. "Ben de öleceğim çünkü Carlos 13 Haziran'da beni yaşatmayacak." Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. "Ama ölmeden önce Carlos'u da sağ bırakmamalıyım. Kadem ben kendi arkadaşlarıma kıydım, en azından bu kadarını onlar için yapmalıyım. Beni asla affetmeyecekler hatta öldüğümde bile..."

"Kim demiş onu," diyen sesi üzgün hatta ağlamaklı çıkmıştı. "Onlar seçim şansın olmadığını biliyordur." Başımı iki yana sallayıp daha çok ağladım. Yapmayabilirdim de. Bir seçim şansım daha vardı ama ben babamı dinlemeyi seçmiştim.

"Kes artık ağlamayı." Ağlayan sesimi duymaktan nefret etmiş gibi beni azarladı. "Bu gece katılman gereken bir davet varken ağlamak yerine gece için hazırlan!" dedikten sonra telefonu kapattı. Bana yardım edecekti.

Islak gözlerle elimdeki telefona bakıp burukça gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim o duymasa da. Kadem beni anlıyordu.

Bu gece ne olursa olsun o davete katılıp Carlos'u bulmaya çalışacaktım.

14

ÇAĞIRIN GELSİNİ

"Son zamanlarda yaptığım hataların bile cezbedici bir tarafı vardı. Günaha âşık olmak gibiydi bu durum. Baş döndürücü, akılalmaz ve sarsıcı."

Karun ve Kenan malikâneden çıktıktan sonra evden kaçmam hiç kolay olmamıştı. Gece elbisesiyle evde dolaşıp herkesin dikkatini çekmek istemediğim için sadece giyeceğim elbiseye uygun bir makyaj yapmıştım. Zaten normalde de hep makyajlı gezdiğim için kimse şüphelenmemişti. Üzerime şort ve tişörtten oluşan rahat bir şeyler giydim. Dışarıda üzerimi değiştireceğim için çıkardıklarım çöpe gidecekti. Diğer ayakkabılarımı atmaya kıyamadığım için dolapta duran babetleri giymiştim.

Daha sonra elbiseyi, ayakkabıları ve küçük el çantamı karton torbaya koymuştum. Bahçeye çıkıp yürüyüş yapar gibi biraz gezdikten sonra güvenlik kulübesinde duran Celil'in yanına uğramıştım. Planımı Celil'e anlatıp yalvar yakar onu ikna etmiştim. Karun'a yakalanmadan döneceğimi söylemiştim ama en önemlisi sağ salim eve döneceğime söz vermiştim. Bir tek bu şartla bana yardım etmeye ikna olmuştu.

Celil kapıdaki korumaları uzaklaştırıp onları oyalarken ben gizlice bahçeden çıkmıştım. Rengin başta olmak üzere ev halkı şu anda beni odamda uyuyor sanıyordu. Oysaki ben çoktan evden firar etmiştim. Celil'in başı belaya girmesin diye dışarı çıktığım gibi gizlice yine eve dönmeliydim. En azından Celil'i işinden etmemeye çalışacaktım.

Malikâneden çıktıktan sonra koşarak hemen oradan uzaklaşmıştım. Daha sonra bir taksi çağırıp Kadem'in verdiği adrese doğru yola çıkmıştım. Yol üstünde bir butiğe girip kabinde üzerimi değiştirerek oradan ayrılmıştım. Kendi elbisemle butiğe gitmem ve hiçbir şey almadan dışarı çıkmam hâliyle hoş karşılanmamıştı. Tişörtüm, şortum ve babetlerimi kabinde bıraktım. Hepsi de en iyi markaların ürünüydü. İlk kez arkamda kıyafetlerimi bırakmıyordum.

Taksinin parasını ödedikten sonra elbisemin eteklerini tutarak taksiden indim. Boğazda bir yalının önünde duruyordum ve anlaşılan haddinden fazla geç kalmıştım. Burası malikâneden çok uzaktaydı. Karun'un evden çıkmasını beklemek ve evden çıkmak çok fazla zamanımı almıştı. Yolda durup üzerimi değiştirmek ise beni çok oyalamıştı. En son ben gelmiş olmalıydım. Yalının bahçe kapısının önünde dikilen

korumalar bana bakıp, "Davetiyeniz var mı?" diye sorunca bu gece için ilk engelimle karşı karşıya kaldım.

"Bir dakika lütfen," dedikten sonra küçük el çantamı açtım. Telefonu çıkartıp Kadem'i aradım. O da aramamı bekliyormuş gibi anında telefonu açıp, "Neredesin sen?" dedi gergin bir sesle. "Açık artırma birazdan başlayacak." Buraya bir şey almaya gelmişim gibi konuşması yok muydu?..

"Kapıdayım ama davetiyem olmadığı için içeri giremiyorum."

Kadem, "Bekle geliyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra Kadem dışarı çıktı. Tam korumalara bir şey söyleyecekti ki beni görünce donup kaldı. Nefesi kesilmiş gibi bana bakıyordu. Benimkilerin bir eşi olan kahverengi gözleri önce topladığım saçlarımda oyalandı. Daha sonra siyah göz makyajıyla ön plana çıkardığım gözlerime baktı bir süre. Gözlerimin yan tarafına siyah kalemle yaptığım dövmelere uzun süre baktı. Büyük ihtimalle taktığım maske yüzünden görünmeyecekti ama *eyeliner* kuyruğu gibi küçük yıldızlar yapmıştım.

Kadem'in de hoşuna gitmiş olmalı ki gözlerinde oluşan beğeniyle geçici dövmelerime bakıyordu. Aslında bu çok sık yaptığım bir şeydi. Böyle önemli davetlere katılacağım zaman mutlaka vücudumun farklı yerlerine elbiseme uygun geçici dövmeler yapardım. Bu konuda gerçekten çok iyiydim.

Kadem'in gözleri kırmızı rujla dolgunlaştırdığım dudaklarımdan ince boynuma kaydı. Saçlarımı topladığım için kuğu gibi bir boynum varmış gibi görünüyordu. Gözlerini biraz daha aşağıya kaydırınca açık yakamı gördü, kaşlarını biraz çattı. Elbisenin yaka kısmı bir kelebeğin kanatlarını açması gibiydi. V şeklini aldığı için yakası genişti. Uzun kollu bir elbiseydi fakat kolları dâhil büyük bir bölümü ten rengi astardan oluşuyordu. Omuzlarımda ve bileklerimde sarmaşığı andıran dantelleri vardı.

Eğer o danteller olmasaydı uzun kollu olduğu bile anlaşılmazdı çünkü tülden olan astarı kollarımla aynı renkteydi. Elbise tenimle çok uyumluydu. Elbisenin siyah kumaşı bacaklarımın iki tarafında derin bir yırtmaç oluşturuyordu. Yerlere kadar uzanan elbise cüretkâr ve taşıması zor bir elbiseydi. Fakat bana çok yakışmıştı. Sanırım bu tür elbiseler için doğmuştum.

Kadem birkaç kez baştan ayağa beni süzdüğü için güzel bir iltifatı hak ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Ancak şaşırtıcı bir hızla gözlerindeki beğeniyi yok eden hayvan, "Çıplak gelseydin bari!" diyerek yine beni

yanıltmadı. "Bu ne lan?" Elbisenin açıkta bıraktığı yerlerimi işaret etti. "Her yerin ortada."

"Bana bak, şimdi soyunurum, görürsün çıplak gelmeyi!" dedim sabırsız bir sesle. "Sen ne anlarsın modadan, zevksiz. Benimle uğraşmayı bırak da beni içeri al!" Geç kaldığım için yeterince sinirliydim, bir de o sinirlerimle oynuyordu.

Kadem elinde tuttuğu maskeyi yüzüme atarak kapıdaki adamlara döndü. "Hanımefendi benimle." Neyse ki alnıma çarpan maske yere düşmeden yakalamıştım.

Adamlar geçmeme izin verince homurdanarak bahçeye girdim. Kadem'in benim için aldığı siyah dantel maskeye bakıyordum. Elbisemdeki detaylarla uyum içinde olduğu için gülümsedim. "Çok zarif bir seçim." Elbisenin fotoğrafını ona attığım için elbiseye uygun bir maske bulmayı başarmıştı.

Maskeyi takıp iplerini bağlaması için ona sırtımı döndüm. Kadem bir yandan ipleri bağlarken bir yandan da, "Bana attığın fotoğrafta bu elbise bu kadar açık değildi," diye hâlâ bana söyleniyordu.

Kadem ipleri bağlayınca yüzümün büyük bir bölümünü gizleyen maskeyi düzeltip ona döndüm. "Nasıl oldu?"

Göz ucuyla yüzüme kısaca bakıp, "Fena olmamış işte," deyince güldüm. İltifat etmeyi bilmiyordu.

Yalıya girmek için bir adım atmıştım ki kolumu tutarak beni durdurdu. Saçlarımdaki siyah kurdeleli tokaya bakıyordu. "Kocan içeride." İznimi bile almadan elini tokaya uzattı. "Bunu çıkarmazsan seni tanır."

Daha tokaya dokunmadan hemen kendimi geriye çekerek ondan uzaklaştım. "Hayır, toka kalsın." Bunu çıkartamazdım.

"Kızım sen beni anlamıyor musun?" Kadem kızarak tokayı çıkartmak için üzerime yürüdü. "Karun içeride diyorum. Seni buraya getirdiğimi anlarsa beni silkeler!"

"Kadem uzak dur benden." Üzerime yürümeye başlayınca ondan kaçmak için arkaya doğru adımlar atıyordum. "Bu toka çıkmayacak."

"Kes şunu, Efil!" İkinci adımı kullanırken yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Carlos buradaysa seni tokadan tanır ve Karun'a gerek kalmadan o seni öldürür!"

"Yapamam, mecburum takmaya!" diye bağırdım birdenbire. Çok gerildiğim için boş bulunup ağzımdan kaçırdıklarımla sustum, Kadem sustu. Şimdi koskoca bir sessizlik vardı aramızda.

Duyduklarıyla hiç kıpırdamadan tekrar tokaya baktı ve bakışlarını güçlükle gözlerime kaydırdı. "Ne demek mecburum?" Gerildiğini gizleyemiyordu. "Benden ne saklıyorsun?" Çok fazla şey.

Bu toka yıllardır beni hayatta tutan tek şeydi.

"Tokanın mazisi derin." Geçmişin kapıları bir kez daha benim için aralanınca iç çektim. "Bir gün çıkartacağım ama şimdi değil. Önce tokayı çıkarmam için ikna edilmeliyim." Ona gülümsemeye çalıştım. "Beni tokayı çıkarmaya ikna eden sen olma. İnan bana beni eflatun bir elbisenin içinde görmek istemezsin," diye kıkırdadığımda o gülmedi. Neyden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bir terslik olduğunu hissetmiş gibi hiç gülmemişti.

Kafasını iyice karıştırdığım için bana ters ters bakarken, "Bari saçlarınla gizle de görünmesin," diye ortaya yeni bir öneri attı.

"Hayır, yapmayacağım çünkü bu çıkarmakla aynı şey." İtiraz ederek bir kez daha onu kızdırdım. Tokayı taktığım görüldüğü sürece güvendeydim. Biliyordum, Karun ve Carlos'un olduğu bir yerde bu toka beni ele verirdi ama bu riski almalıydım. Tokayı takmaya ve herkese göstermeye mecburdum. Çıkartmak veya gizlemek gibi bir şans tanımadılar bana. Saçlarımı tararken veya banyo yaparken bir tek çıkartıyordum. O anlarda bile kapıyı kilitleyip tüm perdeleri çekiyordum.

Kadem bana kızsa da inadımı kıramayacağını bildiği için ısrar etmekten vazgeçti. Birlikte merdiveni çıkarken, "Senin masken nerede?" diye sordum. Smokinin içinde çok şık duruyordu ama maskesi eksikti.

Yüzünde küskün bir ifade oluştu. "Duha takmama izin vermiyor."

"Maskenin rengi pembe miydi?"

"Evet."

"Hiç sormadım farz et."

Bana yetişince birlikte kapıdan içeri girdik. Kadem bana geniş holü işaret edince onu takip etmeye başladım. Tarihin tüm yükünü sırtında taşıyan eski bir yalı olduğu o kadar belliydi ki. Duvarlardaki Osmanlı motifleri zamanla silinmişti ama hâlâ belli ediyordu. Sağ tarafa doğru dönünce açık kapıyla derin bir nefes aldım. Yalıdaki çalışanlar ellerinde tuttukları içki tepsileriyle bu kapıdan girip çıktıklarına göre herkes buradaydı.

Kadem bana kolunu uzatınca elimi onun kolundan geçirdim. Bir kez daha gözleriyle saçlarımdaki tokayı işaret etti. "Karun'a göstermemeye çalış." Bunun için uğraşacaktım.

İkimiz de derin bir nefes aldık ve kapıdan içeri girdik. Büyük salonda herkes masaların etrafında grup hâlinde ayakta duruyordu. Erkekler takım elbisenin içinde fazla karizmatikti ve kadınlar fazla güzel görünüyordu. Bazıları maskeliydi bazıları da Kadem gibi maske takmamıştı. Hepsinin elinde bir kadeh içki vardı ve hepsi de sessizlik içinde orkestranın çaldığı müziği dinliyordu. Tüm gözler sahnede çello çalan balıketli kadındaydı.

Büyük ihtimalle kadın ya ev sahiplerinden biriydi ya da davetlilerin içinde önemli biriydi. Çünkü salondaki tüm bu kalabalık ona saygısızlık etmemek için sessizlik içinde onu dinliyordu. Müzik bitince herkes sahnedeki kadını alkışlarken, "Acaba nerede?" diye fısıldadım kalabalığı göz hapsine alarak.

Kadem, "Kimden bahsediyorsun?" deyince ona inanamadım.

"Carlos'tan tabii ki. Buraya eğlenmek için gelmedim."

Gülerek sahnedeki şişko kadını gösterdi. "Ben de onu dinlemek için gelmedim." Utanmasa kulaklarını kapatırdı. "Açık artırma bahanesiyle çaldığı iğrenç müziği bize dinletmesi çok ayıp." Haklıydı, kadın gerçekten çello çalmaktan anlamıyordu. Neyse ki sahneden inmişti.

Kapının önünde durduğumuz için dikkat çekmek istemedik. Bu yüzden boş bir masa bulup masanın etrafında dikilmeye başladık. "Mayısın son haftasındayız," diye iç çektim. "Bir hafta sonra hazirana giriyoruz."

Haziranın benim için anlamını iyi bildiği için Kadem'in tüm keyfi kaçmıştı. "Geçmişle vedalaş artık," diye beni neşelendirmeye çalıştı. "Haziranda yeni yaşına girmeyecek misin? Güzel bir kutlama yapabiliriz."

"Aslında yirmi altı olacağım," diyerek küçük bir detayı ona hatırlattım.

Kahverengi gözlerini kıstı. "Zaten yirmi altı değil misin?"

"Evet ama tam olarak 13 Haziran'da yirmi altı olacağım." İçime çöreklenen hüznü ondan saklamadım. "Kutlama yapacağım bir gün değil." Sesim kısıldığında ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Her 13 Haziran'da Adana'da mezarlığa giderim. Arkadaşlarımı ziyaret ederim ama..." Boğazımda oluşan düğüm yüzünden devam edemedim. Kadem konuşmam için bana bakınca dolu dolu gözlerle, "İçlerinden birinin mezarı bile yok," dedim. Parçalanmış onca cesedin içinde bir tek onu teşhis edememiştik. Uğur'un cansız bedeni bir enkazın altında çürüyüp gitmişti.

Kadem'in vücudu gerginlik içinde kasılırken rahat görünmeye çalıştı. "Adı neydi onun?"

"Uğur," dediğimde başını yavaşça öne ve arkaya doğru sallayıp, "Uğur," diye tekrarladı kederli bir sesle.

Uğur mazideki kanayan yaralarımdan biriydi.

Kadem tam bir şey söyleyecekti ki bu tarafa doğru gelen Duha'yı gördük. Yutkunarak Kadem ile birbirimize baktık, daha sonra tekrar bize yaklaşan Duha'ya doğru döndük. "Anlayacak," diye korkuyla fısıldadım.

Kadem tıpkı benim gibi kısık bir sesle, "Konuşmadığın sürece hayatta anlayamaz," dedi. "Merak etme, o kadar da zeki değildir."

Duha bizim masaya gelip karşımızda durduğunda kaşlarının kavisi çatıktı. "Yahu yapışık ikiz misiniz siz? Bir ayrılamadınız gitti!" Kömür karası gözleri öfkeli bir şekilde sırasıyla Kadem ve benim üzerimde oyalanıp duruyordu. Canından bezmiş gibi bize bakarken dişlerinin arasından, "Kurşuna dizmek gerek sizi!" deyince afalladık. Tanıdı mı?

Duha'ya bakmayı bırakıp yavaşça Kadem ile birbirimize doğru döndük. Şaşkındık. "Anlamış," dedi Kadem.

"Hani o kadar zeki değildi?" diye ona çıkıştım.

"Benden aptal diye mi bahsettin?" diyen Duha şimdi daha sinirli görünüyordu.

Kadem hemen önüne dönüp başını eğdi ve mahcup olmuş bir sesle, "Affedersin abi," deyince Duha bir küfür savurup ters ters ona bakmaya başladı.

"Affetmeyeceğim bir andasın, sus Kadem!" Sinirden her an masayı kafamıza geçirebilirdi. Sadece bu gecelik affetse yeterdi bize.

Ellerimi masaya bastırarak ona doğru eğildim. "Beni nasıl tanıdın?" Yüzümde maske vardı ve hiç konuşmamıştım. Daha sesimi duymadan hemen ben olduğumu anlamıştı.

"Seni nasıl mı tanıdım?" Duha kızgın bakışlarıyla Kadem'i gösterdi. "Bu ayarsız hormona beş dakikadan daha fazla katlanan tek kadın olduğun için," deyince kıkırdadım. Sanırım ben İstanbul'a gelene kadar Kadem'in yanında hiç kadın görmemişti. Son zamanlarda Kadem ile çok sık bir araya geliyorduk. Bu gece de onun yanında bir kadın görünce hemen ben olduğumu anlamıştı.

"Şimdi..." Duha ellerini masaya bastırarak ikimizi göz hapsine aldı. "Yine ne işler karıştırıyorsunuz?" Gözlerini kısmış bize bakıyordu.

"Bige'nin evde canı sıkılmış abi," dedi Kadem.

Hızlıca başımı salladım. "Sıkılan canımı partiye getirdim abisi."

Duha öldürecekmiş gibi bana bakınca gülerek, "Affedersin," dediğimde iyice çıldırdı.

Bence affetmeyi sevmiyor.

Duha *böyle olmayacak* der gibi bize bakarken belindeki silahı çıkartıp sertçe masaya koydu. "Konuşun!"

"Konuş Bige," diyen Kadem pası hemen bana attı.

Masumca omuz silktim. "Yalnız ben tehdit altında pek konuşmam. Tabiatıma ters bir kere."

"Kızım konuş, şimdi ikimizi birden silkeleyecek!"

"Sıkar o biraz!" diye çirkefleştim. "Boyuna posuna bakmadan döverim ki ben onu," demiştim ki Karun'un yanındaki iki adamla bu tarafa doğru geldiğini görünce yutkundum. O da beni tanırsa buradan cesedim çıkardı.

Karun yanındaki adamlarla konuştuğu için henüz bizim olduğumuz masaya bakmamıştı. "Duha," dedim telaşla. "Karun'u oyalar mısın?"

"Hayır!"

"Teşekkür ederim."

"Hayır dediğimi anlamadın mı?"

"İşime gelen şeyleri kabul ediyorum."

Tek kelime etmesine izin vermeden hemen ona sırtımı döndüm. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken arkamdan Duha'nın, "Böyle eş düşman başına!" dediğini duymuştum. Adi herif, zaten beni düşmanının başına sardı ya, daha ne istiyordu!

Salondan çıkınca etrafıma bakmaya başladım. İçeriden çıkan herkesin üst katın merdivenine tırmandığını görünce onların arasına karıştım. Sürü psikolojisi daima hayat kurtarırdı. Bu kalabalıkta Karun kolay kolay beni bulamazdı. Yukarı çıkan insanları en arkalarda takip ediyordum ama arkamda da iki kişi olmalı ki onların kısık sesle söylediklerini duyuyordum. Aslında Carlos'un adı geçene kadar onların sohbetlerine kulak kabartmamıştım.

"Carlos günlerdir bu açık artırmayı bekliyor," demişti içlerinden biri. Yukarı çıkan herkes yanındakiyle konuştuğu için kimse onları dinlemiyor sanıyorlardı. Bu yüzden sesleri kısık olsa da duyulmayacak kadar değildi.

"Haldun'un bir zamanlar onun yanında çalıştığını bilmiyor musun?" diyen kişi bir kadındı. "Haldun ondan çok değerli bir şey çaldı. Carlos bu gece onu geri almaya kararlı." Bunu duyunca afallayarak gözlerimi

büyüttüm. Neyse ki onlar arkada yürüdükleri için şaşkınlığımı görmüyorlardı.

O şey her neyse Carlos'tan önce onu almanın bir yolunu bulmalıydım.

Adam, "Farklı yollarla da onu Haldun'dan geri alabilirdi," dedi, bahsettiği şeyin ölüm olduğunu tahmin etmek zor değildi. "Bir açık artırmayla almak pek Carlos'un yapacağı bir şey değil."

Kadın güldü. "Haldun için kafasında farklı bir ceza yöntemi var," deyince az kalsın tökezleyip düşecektim. Son anda kontrolümü sağlayıp basamakları çıkmaya devam ettim. Carlos'un adamlarıydı bunlar.

Üst kata çıkınca konuşmayı bırakmışlardı çünkü açık artırmanın yapılacağı salona gelmiştik. Onlar hâlâ arkamdan geliyor mu diye başımı çevirip bakmaya korkuyordum. Yüzümde maske olsa da saçımdaki tokadan beni tanıyabilirlerdi. Bu yüzden bir kere bile arkama dönmedim. Kapıdan içeri girerken bir görevli isim ve soy isim gibi bazı bilgileri bizden alıp kayda geçirmişti. Daha sonra oturacağımız masanın numarasını vermişti.

Elimdeki fişe bakarak kendi masamı buldum. Yerde sürüklenen elbisemin eteklerine dikkat ederek sandalyeme zarifçe oturdum.

Her masaya açık artırmalarda kullanılan sayılardan konulmuştu. İçi sert kartondan olan özel, yuvarlak kartonun ince bir çubuğu bulunuyordu. Hepsinin üzerinde farklı bir sayı vardı. Benim masamdakinin üzerinde yirmi beş yazıyordu. On üç olmasını isterdim. On üç sayısı bazı kültürlerde uğursuz bir sayı olarak bilinirdi. Bazıları ölüm gibi farklı anlamlar katardı on üçe. Benim için ise her ikisi ve kötü olan her şey demekti.

İnsanlar yavaş yavaş masadaki yerini alırken sessizlik içinde kırmızı perdenin önündeki sahneyi izliyordum. Birazdan başlayacaktı, bakalım zenginlerin alışveriş zevki nasıl bir şeydi. Gerçi onlar kadar olmasa da ben de onlardan biriydim.

Sırf diğerlerine gösteriş olsun diye sahneye konulan her şeyi almak için birbirleriyle kapışan insanlar uykumu getirmişti. Tamam, bazı şeyler

almaya değerdi ama çoğu şey gerçekten işe yaramayacak şeylerdi. Biri masamdaki sandalyeyi çekince irkilerek başımı kaldırdım. Gelen Kadem'di. Kaba ve gürültücü bir şekilde sandalyeye oturup gözleriyle sahneyi işaret etti. "Ne kaçırdım?"

"Az önce tahta kurusu bir kadın, bir tane ibrikliyi sekiz milyona aldı," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Anlaşıldı, işe yarar pek bir şey kaçırmamışım."

"Bu insanlar çıldırmış olmalı," derken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Saçma sapan şeylere para yağdırıyorlar. Bir tane ninenin eski bir seyis kırbacına verdiği paraya inanamazsın."

Kadem tekrar güldü. "Neler geçiyor aklımdan, tövbe," deyince kıkırdadım. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum ama muhtemelen o yaşlı kadın sıkı bir koleksiyoncuydu. Bazı insanların antika eşyalara ilgisi olurdu.

"Karun burada değil, değil mi?" dediğimde başını sallayarak elini kaldırdı ve garsonu buraya çağırdı.

Garson masamıza doğru gelirken Kadem, "Kocan aşağıda," diye bana küçük bir açıklama yapmıştı. "Duha'yla uğraşmakla meşgul. Sırf Karun salondan çıkmasın diye Duha ona bahçesine giren tilkilerden bahsediyordu." Az kalsın kahkaha atacaktım. Yine mi bahçe ve tilki? Sanırım Duha başka yalan bilmiyordu.

Garson yanımıza gelince Kadem ondan bizim için iki kadeh içki aldı. Şu zamana kadar zaten dört kadeh içmiştim ama beşinciye de hayır demezdim. İçkiye uzanırken, "Buraya gelirken iki kişinin konuşmalarını duy..." demiştim ki, "Seni burada gördüğüme neden hiç şaşırmadım?" diyen Kenan'ın kızgın sesi beni böldü.

Kadehteki elimi yavaşça çekip başımı kaldırdım. Tepemde dikilen adamın sinirli gözleriyle karşılaşınca güçlükle, "Aaa, sen de mi buradaydın?" dedim yalancı bir şaşkınlıkla. "Ne güzel bir tesadüf."

Kenan üzerime eğilerek ellerini masaya bastırdı ve delici bakan yeşil gözlerini bana dikti. "Ne işin var senin burada?" dedikten sonra başını küçük bir açıyla çevirip Kadem'i gösterdi. "Bununla mı geldin?"

"Onunla gelmedim," dedim hızlıca. "Burada karşılaştık." Onun bana hesap sorması gerekirken ben ondan hesap sordum. "Burada olduğumu nasıl anladın?"

Kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Duha'nın aşağıdaki garip hareketlerinden," diye zoraki bir şekilde bana cevap verdi. "Fazla tuhaf

davranınca bunun Kadem ile bir ilgisi olduğunu tahmin etmek zor değildi." Kolumu hafifçe sıktı. "Onu ararken seni bulmak bana da sürpriz oldu!" Kızgın gözlerle bana kapıyı işaret etti. "Karun anlamadan seni bizim çocuklarla eve göndereceğim!" Ama henüz buradaki işim bitmemişti ki.

Tam ona Carlos'un çok istediği şeyden bahsedecektim ki sahneye getirdikleri yeni doğa harikasını görünce, "Aman Allah'ım," diye fısıldadım. Büyülenmiş gibi cansız mankenin üzerindeki elbiseye bakarken nefes alamadım. "Bu benim olsun mu?" Bu nasıl bir güzelliktir böyle.

Mini elbisenin tamamı kâğıttandı. Müzik notalarını içinde barındıran sayfaları kesip eteği kabarık bir elbise yapmışlardı. Sağ omzundaki kâğıttan çiçekleri muazzamdı. "Onu istiyorum." Ne kadar etkilendiğim sesime yansıyordu. Elbiseyle resmen aşk yaşadığım için kalktığım sandalyeye geri oturup iç çektim. "Neden bu kadar güzel?"

Kadem ve Kenan verdiğim tepkilerden sonra aynı anda sahneye baktılar. Mankenin üzerindeki kâğıttan elbiseyi görünce aynı anda küfredip bana döndüler. "Kâğıt lan bu!" Evet, bunu da aynı anda söylemişlerdi.

"Bu kâğıt parçasını güzel mi görüyor?" diyen Kadem'in sesi şaşkındı.

"Geçmişinde çok fazla görme bozukluğu var, üzerine gitme," diyen Kenan'dı. "Belli ki gözleri tam iyileşmemiş."

Buradaki konuklar elbiseye fiyat biçerken, "Benim olmalı," diye masamdaki sayıya elimi uzattım. Fakat, "Hayır!" diyen Kenan fiyat arttıracağım şeyi benden uzağa kaçırdı.

"Onu istiyorum," diye inat ettim.

"Kızım, saka yapmayı bırak!" dedi Kadem hayvanı. "Giyilmez bu."

"Seni kademe kademe döverim bak!" diye onu tehdit ettim. "Derinden kendime kıyafet yaptığımda görürsün saka yapmayı! Bu elbiseyi istiyorum dedim!"

Kenan inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Başka elbise alırım sana." Bana elbiseyi aldırmamaya kararlıydı. "Bu olmaz."

"Hayır, bunu istiyorum!"

"Bana bak, giyemezsin bunu diyorum!" Kızgın bakan yeşilleri sabrının sonuna gelmek üzereydi. "Kâğıt da mı giyilirmiş? Yağmur yağsa üzerinde erir!"

"Umurumda değil, onu istiyorum."

"Onu giyersen kibrit çakıp üzerine atarak yakarım seni!"

"Görmüyor musun, gözlerimin önünde onu alıyorlar." Burnumun direği sızladığında gözlerim doldu. "Bir başkasının olacak."

"Az dayan, bitecek birazdan."

"Yapamam Kenan, çok müşkül bir durumdayım."

"Hay ben senin müşküliyetine!" diye kızdığında nemli gözlerimi görünce, "Siktir!" diye küfredip hemen Kadem'e döndü. "Çok ciddi bu, bir şey yap!"

"Gözlerini kapat," dedi Kadem. "Görmezse daha az acı çeker."

"Herkesin içinde mi?" diyen Kenan çıldırmanın eşiğindeydi.

Kadem bilmiş bakışlarını ona çıkardı. "Herkesin içinde ağlamasından daha iyi değil mi?"

"Haklısın!" Kenan maskenin üzerinde ellerini gözlerime bastırdı. "Bakma, bakma, birazdan bitecek." Bu ikisinden nefret ediyordum!

"Çek elini!" diye çemkirip ellerine vurdum. "Dayanabilirim."

Ellerini tuttum ve burnumun üzerine doğru kaydırıp elbiseye baktım. "Beni etkisi altına alıyor, dayanamam!" Tuttuğum ellerini yeniden gözlerimin üstüne çektiğimde ikisinin gülüşünü duydum. Komik değildi, burada acı çekiyordum.

Güzelim elbise satılıp sahneden kaldırılana kadar Kenan ellerini gözlerimden çekmemişti. Gergin bir sesle, "Nihayet bitti," diyerek ellerini gözlerimden çekti. Çok fazla strese girmiş olmalı ki iri bedenini sandalyeye bıraktı ve rahat bir nefes almak için kravatını çekiştirdi.

Kenan boş sahneye nemli gözlerle baktığımı görünce gülmemek için yanaklarının içini ısırmaya başladı. "İyi misin?"

İçli bir şekilde başımı sallayıp, "İyi olacağım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ben şimdi biraz ağlayayım, sonra iyi olacağım, tamam mı?"

"Hayır!" diye ikisi yine aynı anda karşı çıktı. "Evde ağlarsın." Ne kadar bedbaht bir durumda olduğumu görmüyorlardı. Derin kaybımın ardından yasımı tutmama bile izin vermiyorlardı.

Birkaç dakika sonra sahneye cam bir fanusun içinde muhafaza edilen bir tarak getirdiler. Görevliler tarağı masanın üzerine koyduktan sonra kenara çekildi. Camın içindeydi ve çok değerli bir şeymiş gibi kırmızı kadife kumaşın üstünde duruyordu. Bildiğimiz ince uçlu taraktı işte. Gümüş tarağın ince sapının ucu anahtar şeklindeydi. Tarağın ne taşları vardı ne de göz kamaştıran motifleri. Eski, sıradan bir taraktı. Daha güzellerini görmüştüm. Bu çirkin şeyi bir de bize satmaya çalışıyorlardı.

Sapının uç kısmının bir anahtar kafası olmasının dışında hiçbir özelliği yoktu.

Sahnedeki görevli kadın kürsüdeki mikrofona yaklaşıp tarağın ne kadar eskiye dayandığına dair birçok şey söyledi. Basit bir tarağı bize pazarlamak için tarak hakkında doğru veya yanlış birçok şey anlattı. Osmanlı zamanında bir çeribaşının zevcesine kendi elleriyle yaptığı bir tarak olduğundan çok emindi. Bu konuda bize sağlam kanıtlar sunmadığı için yeterince ikna olmamıştım. Tarağın fiyatını yüz binden başlatıp salondaki insanlardan teklifler almaya başladı.

Sessizlik içinde beş dakika boyunca tarak için fiyat veren insanları izledim. Lakin aklım hâlâ ellerimde kayıp giden elbisedeydi. Başlarda küçük bir rakamla başlamıştı tarağın fiyatı ancak daha sonra artmıştı. İnsanlar birbirini geçmek için elli bin gibi küçük rakamlarla sayıyı arttırmaya çalışıyordu. Tarağın fiyatı üç yüz bini bulmuşken salonun diğer ucunda oturan bir adam birdenbire, "Bir milyon," diye rakamı kimsenin alamayacağı kadar çok arttırdı. Adam an itibariyle hedefime girmişti çünkü o Carlos'tu. Sesinden tanımıştım.

Süt fabrikasındayken onunla telefonda görüşmüştüm.

Gözlerimi kısarak tarağa bir milyon teklif eden adamın olduğu yere baktım. Yüzünde *Batman* maskesi olan garip bir adam gibi görünüyordu ama aslında aradığımız kişiydi. Bu gece buradaki çok az erkek maske takmıştı ve o da onlardan biriydi. Suskunluğumu koruyup izlemeye başladım. Genç bir kadınla tarak için nasıl kapıştıklarını sessizlik içinde izledim. Fiyat gittikçe daha da artıyordu.

Maskeli adam yani Carlos elindeki sayıyı kaldırıp, "Beş milyon," deyince salonda bir sessizlik olmuştu. Küçük bir tarak için değerinin çok üstünde bir fiyat biçmişti. Bir anda fiyatı dört katı arttırarak tüm bakışları üzerine çekmişti.

Sunucu kadın şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Evet, son rakam beş milyonu buldu," dediğinde salonu gözleriyle tarıyordu. "Yok mu yeni bir teklif sunan?" O da şaşkındı. Yüz binden açtığı küçük bir tarağın beş milyonu bulmasını beklemiyordu.

Yanımda oturan Kadem kısık bir sesle güldü. "Bu zenginler kahvaltıda yemek diye kendi beyinlerini yiyor olmalı," diye fısıldadı. Gözleriyle cam fanusun içinde muhafaza edilen tarağı gösterdi. "Aynısının tıpkısı pazarda on liraya satılıyordur." Güldü. "Bazı insanlar çok geri zekâlı oluyor." Haklıydı.

Salondaki herkese bakan kadın başka teklif gelmediğini görünce, "Satıyorum, satıyorum ve sat..." demişti ki elimde tuttuğum sayıyı havaya kaldırdım. "Altı milyon!" dediğim an ışık hızıyla bana dönen Kadem, "Beynini kahvaltıda yemeyi bırak, geri zekâlı!" dedi.

Almayı düşünmüyordum ki. Fiyatı iyice arttırıp Carlos'u kızdırmak varken neden alayım?

Teklifi bir milyon birden arttırmamla şimdi herkes bana doğru dönmüştü. Bir anda meraklı bakışların hedefi olmak beni germişti ama bunu büyük bir ustalıkla savuşturdum. Başımı çevirip tarağı çok isteyen Carlos'un gözlerine baktım. Yüzündeki maske onu gizliyor olabilirdi ama kahverengi gözlerindeki o meydan okumayı çok iyi görebiliyordum. Gözlerimin içine bakarken elindeki sayıyı havaya kaldırdı ve "Yedi milyon!" dedi. İşler kızışıyordu.

Kırmızı rujun süslediği dudaklarım kıvrıldı ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Sekiz milyon!" diye yelpaze gibi elimde duran sayıyı kaldırdım. Onu ne kadar zarara sokarsam yanıma kâr kalırdı.

Daha sunucu kadın konuşmadan Carlos, "On!" deyince kaşlarımı biraz çatarak, "On üç!" dedim ve kıvrıldı dudakları. Gözleri önce saçlarımdaki tokaya kaydı, daha sonra da gözlerimde oyalandı bakışları. Daha fazla yükseltmeyeceğimi bilir gibi bakıyordu bana. Sanki on üçün sınırım olduğunu ve bu sayıyı asla geçmeyeceğimi biliyormuş gibiydi. Evet, on üç son teklifimdi.

Ve evet, bu sayının kırmızı çizgim olduğunu ondan başka kimse bilemezdi.

Kadem yanımda çıldırırken salonun diğer ucunda oturan Carlos sınırlarımı zorlamak ister gibi, "On beş!" deyince sinirlenmeye başladım ama yüzümdeki maske bunu gizlememe yardımcı oluyordu. Ermeni piçi gözlerimin içine baka baka beni düelloya davet ediyordu ama ben, on üçü geçemiyordum!

"Arttır," diye fısıldadım Kadem'e. "Benim yerime sen arttır." Nasıl olsa satın almayacaktık, o yüzden istediğimiz gibi arttırabiliriz.

Kadem hayretler içinde bana bakarken gözleri irileşmişti. "Silkeleseler yapmam!" diye kısık bir sesle beni azarladı. "Kahvaltıda menemen yiyorum ben!"

Biz de beyin yemiyoruz herhâlde!

Sunucu kadın ezbere bildiğimiz kışkırtıcı sözleri söylerken dişlerimin arasından, "Ben ödeyeceğim!" dedim onu ikna etmek için. Hayır,

ödemeyi düşünmüyordum. "Arttır şu fiyatı." On üç takıntım olmasaydı ben zaten çoktan bunu yapmıştım.

Kadem küçük çocuklar gibi inat ederek omuz silkti. "Kimse bana iki kuruşluk bir tarağa milyonlar verdiremez," diye işi yokuşa sürdü. "Kahvaltıda menemen yiyorum ben." Başlayacağım ama bunun kahvaltısına!

Sunucu kadın, "Evet, yok mu arttıran?" diye geri sayımı başlatınca, "Kadem!" dedim bacağına tırnaklarımı sertçe geçirerek. "Bir şey yap, çok müşkül bir durumdayım!"

"On kuruşluk bir tarağa on beş milyon teklif etmek bir müşküliyet olamaz!"

Kimse duymasın diye kısık bir sesle, "On altı teklif et, ben vereceğim parasını!" dedim.

"Hayır, kahvaltıda menemen yiyorum ben." Taktı kahvaltıya!

"Lütfen..." Ona yalvardım. Elini tutup, "Çok müşkül bir durumdayım," diye fısıldadım. "Ya bir tarak istiyorum, çok mu şey istiyorum?"

Koluma sertçe vururken kaşları çatıktı. "Ulan on beş milyonluk bir tarak istiyorsun," dedi şaşkın bir sesle. "Bunun neresi az?"

"Ya hiç mi hatırım yok?"

"Yok." Bu kadar dürüst olmasaydı keşke!

Kadın yine tokmağı kaldırıp, "Satıyorum, satıyorum ve..." demişti ki Kadem ısrarlarıma dayanamayıp, "On beş milyon, doksan dokuz kuruş!" deyince ağzım bir karış açık bir şekilde donup kaldım. Bu rezil herif o kadar insanın içinde sadece doksan dokuz kuruş mu arttırdı? Bir lira bile değil!

Herkes bize bakınca yüzüm kıpkırmızı oldu. İnsanların bakışlarından kaçmak için başımı eğip, "Rezil!" diye fısıldadım saklanacak yer ararken. "Kalk yanımdan, utanıyorum senden!"

Doksan dokuz kuruş nedir ya!

Carlos olduğundan şüphelendiğim adam küçümser gibi bizim olduğumuz tarafa baktı. Alay eden bakışları bana kötü hissettiriyordu çünkü herkes öyle bakıyordu. Carlos gözlerimin içine baktı ve tam yeni teklifini sunacaktı ki, "Sattım!" diyen sunucu kadın tokmağı kürsüye vurdu. Bir dakika, ne? Sattı mı?

İki kuruşluk şeyi bana on beş milyon doksan dokuz kuruşa sattı mı?

Niye acele etti ki belki almayacaktım!

Başımı çevirip şaşkın gözlerle kadına baktığımda sanki bana büyük bir iyilik yapmış gibi belli belirsiz gülümsedi. Tarağı çok istediğimi

düşünmüş olmalı ki kadın dayanışması göstermişti. Oysaki benim tek amacım fiyatı iyice yükseltip Carlos'a ucuz bir şeyi pahalıya aldırmaktı. Kendi kazdığım tuzağa düştüğüm için kendimi enayi gibi hissediyordum. Bir tarak için on beş milyon ödemek nedir ya! Pardon, ek olarak doksan dokuz kuruş daha vardı, değil mi?

Tüm birikimimi ucuz bir tarağa verdiğime göre kalan hayatımda ay sonunu bekleyecektim. Her ay artık kiralarda gelecek olan paranın gözüne bakardım. Neyse bundan sonra kiralardan gelen parayı hayır kurumlarına bağışlamak yerine kendime harcardım. Kiralardan aylık gelen bir milyonla bir ay boyunca idare etmesini öğrenirdim. Zaten babamdan da hâlâ her ay para alıyordum. Tamam ya, endişelenecek bir durum yoktu.

Bir milyon gibi bir parayla bir ay nasıl geçinirim!

Carlos'un ayağa kalkıp hızlı adımlarla salondan ayrıldığını görmek az da olsa keyfimi yerine getirmişti. Kenan'a bakıp elimi uzattım. "Bir liran var mı?" Şimdi gelelim bir diğer mevzuya.

Kenan neden istediğimi anlamasa da ceplerini karıştırmaya başladı. Bunu yaparken hâlâ şaşkın gözlerle bana bakıyor, o tarağa verdiğim parayı sorguluyordu. Nihayet avucumun içine metal parayı bırakınca Kadem'e döndüm. Elini tutup dilenciye sadaka verir gibi, "Al," dedim ve bozuk parayı sertçe avucuna koydum. Gözlerinin içine sinirle baktım. "Üstü kalsın canım." *Sonuçta bir kuruş kalıyordu.*

Kadem başını eğip avucundaki bozuk paraya baktı, daha sonra da sinirli bakışlarını bana dikti. "Benim doksan dokuz kuruşum olmasaydı zor alırdın o tarağı!" diye bana kızınca sinirden dudaklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ doksan dokuz kuruş demiyor mu, çıldırma sebebim!

Carlos'un maskesini artık aklıma kazıdığım için onu bulmak istiyordum. Bu yüzden ayağa kalktım fakat Kadem ve Kenan'ın sorgulayan bakışlarını görünce bıkkınlıkla, "Lavaboya gidiyorum," dedim.

Kenan tam itiraz edecekti ki onu konuşturmadım. "Birazdan dönerim, sonra beni eve gönderirsin, olur mu?" dedim ama bu ikisi de bana hiç güvenmediği için ayağa kalktı.

Kadem, Kenan'ı bana doğru itti. "Sen de onunla git."

Bazı konularda en az Kadem kadar bana güvenmeyen Kenan, "Öyle yapacağım zaten," deyince sinirden her an çığlık atabilirdim.

"Söz konusu benim canımı sıkmak olunca bakıyorum da ne güzel anlaşıyorsunuz!" Çantamı sertçe masadan alıp uyarırcasına ikisine baktım. "Lavaboya giderken yanımda bir erkek istemiyorum. Beni takip

ederseniz üzerinizde kontrolsüz güç uygularım." Kolumu kaldırıp olmayan pazılarımı onlara gösterdim. "İstediğimde bir *Hulk*'a dönüşebilirim. Daha güzel, daha seksi ve yeşil olmayanından."

Kenan sıkıntıyla yüzünü ovuştururken yorulmuş gibi bana bakıyordu. "Bazen harbi saçmalıyorsun." Bana dayanamıyordu.

"Aynen," diyen Kadem onunla aynı fikirdeydi. "*Hulk* yerine çilek kadına dönüşmediği için çok kırıldım."

"Çilek kadın diye bir şey yok ki," dedim safça.

Kadem iç çekerek bedbaht bir şekilde başını salladı. "Kedinin bile kadınını yaptılar ama çileğinkini yapmıyorlar. Kadını geçtim, çilek adam bile yok." Senaristleri kınar gibi bir ifade vardı yüzünde. "Artık sahnelerde *Strawberryman* görmek istiyorum," dediğinde kahkaha attım. O neydi ya, çilek adam mı?

Var bir hayalimiz.

Ben gülerken Kenan'ın yüzü şekilden şekle giriyordu. Bu konuşmanın ana konusunu anlamaya çalışıyordu ama anladıkları onu iyice kızdırıyordu. "İçmeden sarhoş olmuş gibisiniz, kafanız hep güzel!" dediğinde söver gibiydi.

Kenan sıkıldığını gizlemeden bana kapıyı gösterdi. "Lavaboya mı gidiyorsun yoksa cehennemin dibine ne mi, bilemem ama iki dakika içinde burada oluyorsun," dedikten sonra başını çevirip kızgın gözlerle Kadem'e baktı. "Sen de kaybol yanımdan. Uzun süre sana maruz kalmak bana iyi gelmiyor!" Ona maruz kalmak aslında bana da iyi gelmiyordu.

Kenan izin vermişken vazgeçer korkusuyla hemen kapıya yürüdüm. İkisinden uzaklaşıp salondan çıkınca rahat bir nefes almıştım. Bir an peşimi hiç bırakmayacaklar diye ödüm kopmuştu. Carlos'u bulmak istiyordum ama öncesinde bir sigara içmeliydim. Bu gece hiç içmemiştim. Bu yüzden önceliği kendi nefsime verdim. Sigara içeceğim uygun bir alan ararken tam karşımdan gelen adamı görünce donup kaldım. Kahretsin, Karun değil miydi o?

Smokinin içinde o kadar göz kamaştırıcı görünüyordu ki bakan herkesin nefesini kesiyordu. Tabii benim nefesimi kesen şey birazdan beni öldürme ihtimaliydi. Gözlerinin rengini hırçın bir gökyüzünden alan adam ödümü kopartıyordu. Diğer anlamlarını bilemem ama sanrı demek bana hep korku ve kâbus kelimesini çağrıştırıyordu. Şimdi ise Sanrı tüm korkutuculuğuyla tam karşımdaydı. Dudak ısırtacak kadar

karizmatik ama ürkütecek kadar da korkunç. Evet, garip bir çelişki. Karun elindeki telefonu cebine koyup başını kaldırınca beni gördü.

Bana baktıktan bir saniye sonra başını hafifçe eğmişti. Ancak ne olduysa başını hızla kaldırıp tekrar bana baktı. Gözleri anında saçlarımdaki tokayı bulunca hemen ona sırtımı döndüm. Kahretsin, az kalsın yakalanıyordum! Belki de yakalandım, emin değildim. Acaba ben olduğumu anladı mı?

Ona sırtımı döner dönmez merdivenden inmeye başladım. Dikkat çekmeyecek kadar yavaş ama bana yetişmesine izin vermeyecek kadar da hızlı iniyordum. Hatta takılıp düşmeyeyim diye elbisemin eteklerini tutuyordum. Karun peşimden gelmediğine göre ben olduğumu anlamadı, değil mi? Göğüs kafesimi şişirecek kadar rahat bir nefes alıp verdim. Anlamamıştı.

Alt kata inip konukların olduğu salona girdim. Kendi aralarında gülüp eğlenen insanları umursamadan bir kadeh içki aldım. Terasa çıktığımda kapı açık olduğu için salondakilerin kahkahaları kulağıma geliyordu. Birbirinin her dediğine gülen yapmacık insanlarla doluydu burası. Kadehimi mermer korkulukların üstüne bırakıp çantamdan sigara paketini çıkardım. İçinden bir dal aldıktan sonra paketi tekrar çantaya koymuştum.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp çantadan çakmağı çıkartacaktım ki bir el yüzüme doğru uzandı. Biri çakmağını yakıp bana doğru uzatmıştı. "Teşekkür ederim." Ateş sönmesin diye elimle çakmağa gölge yapıp sigaramı yaktım.

Bir nefes çekip başımı kaldırınca karşımda beyaz saçlı bir adam gördüm. Yüzünde maske olmadığı için ellili yaşların başında olduğunu söyleyebilirdim. Boyu benden kısaydı, omzumun hizasına gelirdi. Topuklu ayakkabılarım ise beni ondan daha da uzun gösteriyordu. Hafif kilolu tıknaz bir adamdı. İyi giyinmiş kibar bir beyefendiye benziyordu ama gerçek kişiliğini bilemezdim. Zümrüt yeşili gözleri hissiz bir şekilde bana bakarken, "Sizinle daha önce karşılaşmış olabilir miyiz?" diye sordum. "Sanki sizi daha önce gördüm." Evet, yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Sanmıyorum." Nedense yalan söylediğini düşündüm çünkü bu yüzü daha önce görmüş gibiydim. Acaba onu nerede gördüm?

Bana bakarken ne düşündüğünü anlayamıyordum çünkü hislerini çok iyi gizliyordu. Gözleri saçlarımdaki tokayı bulunca gerildim ama

ona yansıtmamaya çalıştım. Öylesine bir şeyden bahseder gibi bir tavır takınıp, "Eski bir tokaya benziyor," dedi. "Böyle şık bir elbisenin üzerine taktığınıza göre sizin için derin bir hatırası olmalı." Nedendir bilmem ama sanki ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

Kibarlığımdan ödün vermeden tebessüm ettim. "Eski şeyler daima değerlidir." Mermerin üzerine koyduğum kadehimi alıp hafifçe salladım. İçinde çalkalanan beyaz şarabı işaret ettim. "Bazı şeyler yıllandıkça değer kazanır, farklı bir anlam katmaya gerek yok." Alıştığım insanların yanında çoğu zaman çirkef biri olabilirdim ama böyle nezih ortamlarda nasıl davranacağımı çoğu zaman bilirdim. Tabii her zaman değil.

Adamın açtığı konuyu kapatmaya çalıştım ama o, ısrarla bu konuyu deşmek istiyordu. "Bazı şeyler de yıllandıkça değerini kaybedip bozulur. Et gibi mesela." Gözlerimin içine kinayeyle bakarak beni huzursuz etti. "Ya da ceset gibi." Derdi neydi bunun?

Tam o esnada, "Bozulmak istemiyorsan karımdan uzak dur!" diyen bir ses duyduk. Karun'un sesi miydi o?

Hadi ama ya!

Karşımdaki adamla aynı anda sesin geldiği yöne doğru dönünce Karun'u gördüm. Terasa açılan kapının önünde duruyordu ve düz bir şekilde karşımdaki adama bakıyordu. Bakıldığında ne kadar da sakin görünüyordu ama insanın kanını donduracak türden tehlikeli bir enerji yayıyordu. Düz bakışları kim bilir ne tür tehlikelere gebeydi. Sakin gibi görünebilirdi ama gerginliğini soluyordum. Bir şeyler ters gidiyor olmalı ki sinirden aldığı hızlı nefeslerin sesini bile duyuyordum.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu, değil mi? Ortada benim anlamadığım bir pürüz vardı ve bu, yanımdaki adamla ilgiliydi. Belki de benimle ilgiliydi, emin değildim. Sonuçta Karun beni tanımıştı. Acaba tam olarak nerede açık verdim? Peşimden geldiğine göre bir yerlerde hata yapmış olmalıydım.

Karşımdaki adam onu görünce kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. "Karın mıydı, buraya yalnız geldiğini sanıyordum?" Sanki bunu yeni öğrenmiş gibi davranıyordu ama içimden bir ses benim kim olduğumu zaten bildiğini söylüyordu. Taktığım toka beni ele veriyordu.

Karun'un düz bakışlarını gördükçe iyice gerildiği için, "Beni karınla tanıştırmayacak mısın?" diye ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Peki, Karun ne mi yaptı? Bana doğru yürüyerek yanımda durdu ve sahiplenir gibi elini belime koydu. Daha sonra boş gözlerle buradaki

adama bakıp, "Hayır," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Beni onunla tanıştırmaya niyeti yoktu.

Adamın sinirden renkten renge giren yüzüne bakıp yumuşak bir sesle, "Kocamı duydunuz, sanırım tanışmamızın lüzumu yok," dedim. Terasın kapısını işaret ettim. "Bizi yalnız bırakma nezaketini gösterir misiniz?" Karun'un belimdeki parmakları tutuşunu sertleştirmişti. Yanlış bir şey mi söyledim acaba?

Adam homurdanarak terastan çıkınca hemen Karun'dan uzaklaştım. Panik hâlinde tam ona açıklama yapacaktım ki, "O siktiğim piçine karşı bu kadar kibar olmak zorunda değildin!" deyince donup kaldım. Anlamadım?

Böyle bir çıkışa ne denir, bilemedim. Zaten o da bir şey söylememi beklemeden delici bakışlarını bana dikti. "Burada ne halt ediyorsun, Saka?" diye benden hesap sordu. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirgin bir hâle gelecek kadar kaşlarını çatmıştı. "Rahat duracağını söylemenin üzerinde bir gün bile geçmedi!"

"Ama açıklayabilirim."

"Açıkla!"

"Bağırma bana." Somurtup ondan uzaklaşmak için arkaya doğru birkaç adım attım. "Çalışma odanda çıktığımda Kenan ile konuşmalarınızı duydum. Hayır, sizi dinlemedim, siz çok yüksek sesle konuşuyordunuz. Ne yapmamı bekliyordun, kulaklarımı tıkayamazdım ki," diyerek kendimi savundum.

Karun yanında duran elini sinirden sıkıp açarken hayrete düştüğünü gizlemiyordu. "Sen de çıkıp geldin, öyle mi?" Her an beni terastan aşağıya atacakmış gibi bakıyordu.

İyi bir halt yemişim gibi hızlıca başımı salladım. "Biraz öyle oldu."

Kontrolünü yitirip öfkeyle üzerime yürüdüğünde dişlerinin arasından, "Sürekli bana sorun çıkarmandan bıktım!" diye sesini yükseltince korkuyu iliklerime kadar hissettim. Gerçek anlamda korkunca bunu karşımdaki kişiden gizlemek için cesaretli biri gibi rol yapardım. Şimdi de öyle oldu, çok korkunca geriye çekilmek yerine hareketsizce durdum.

"Babam gibisin," dedim birdenbire. Ona bakarken bir anda karşımda babamın gençliğini görür gibi olmuştum.

Karun durdu, söylediğim tek bir cümle onu durdurmuştu. "Anlamadım?" Benden böyle bir şey duymayı beklemediğini görebiliyordum.

"Babam gibisin," dedim ikinci kez. "O da böyle kızınca annemin üzerine yürürdü. Annemi severdi ama kızınca kontrolünü kaybedip sert çıkardı. Benim annem, babam yüzünden öldü." Duyduklarıyla boğazındaki çıkıntı hareket etti, yutkundu. Beklemediği şeyler işitmişti.

Burnumun direği sızlayınca acıyla kıvranan vücudumu dizginlemeye çalıştım. "Çoğu hareketin bana babamı hatırlatıyor." Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. "Söylesene, annemin kaderi kızının çeyizi olur mu?" Gözlerinin içine bakıp burukça tebessüm ettim. "Ben de senin yüzünden ölür müyüm?" dediğimde Karun'un yüzü kaskatı kesildi.

Bir sessizlik yaşandı, artık ikimiz de içeride çalan müziği duymuyorduk. Mavi gözleri üzerimde donup kalmışken uzun süre konuşamadı. Bunun için önce söylediklerimle yüzleşmeliydi. Annesinin kaderini kızına yaşatacak o adam olup olmadığını anlamalıydı. Bir süre sonra omuzları hafifçe düştü ve nefesini sesli bir şekilde verdi. "Seni korumaya çalışıyorum ama bana hiç yardımcı olmuyorsun." Beni koruyamazdı, kimse beni Carlos'tan koruyamazdı. Karun bunu henüz bilmiyordu.

Doğum günüme sadece üç hafta kalmıştı.

Çantamdan yeni bir sigara çıkartıp yaktım. Bu tatsız konuyu kapatmak istediğim için ona bakıp sigarayı gösterdim. "İster misin?"

Tiksinerek parmaklarımın arasındaki sigaraya bakıyordu. "Hayır." Sigara içmiyordu.

Tebessüm ettim. "Buna sevindim." Elimdeki sigaranın dumanını içime çekip sırtımı korkuluklara yasladım. Ciğerlerime hapsettiğim sigarayı havaya üflerken Karun hoşnutsuz bir suratla beni izliyordu. Sigara içmemden hoşlanmadığımı biliyordum.

"Sence ben kötü biri miyim?" diye sordum birdenbire. Açık giyiniyordum, sigara içiyor ve ara sıra alkol tüketiyordum. Belki de bunlar onun gözünde beni kötü biri yapıyordu. "Bana bakınca ne görüyorsun?"

Karun düşünceli gözlerle beni izlerken, "Kaybolmuş birini," dedi durgun bir sesle. Bu birçok şeyin cevabıydı.

"Hepimiz biraz kayıp değil miyiz?"

"Ben değil." Bunu söylerken tereddüt bile etmemişti.

"Belki de en çok sen," dediğimde soru sorar gibi kaşlarını yukarı kaldırınca birçok şey söylemek istedim ama sustum. Herkes arkasından bir şeyler karıştırırken belki de hepimizden daha kayıptı. Rengin'in çevirdiği işleri bile bilmiyordu.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sorduğumda saçlarımdaki tokayı işaret etmişti ki giydiğim elbiseyi yeni fark etti. Sanki ne giydiğime daha yeni bakıyordu. Gözleri baştan ayağa beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Soğuk bakan bu gözlerde onu ele verecek bir şeyler aradım fakat bu konuda fazla ketumdu. Duygularını benden gizlemeyi iyi biliyordu.

"Beğendin mi?"

Karun'un bana karşılık olarak verdiği cevap da tıpkı bakışları gibi alaycıydı. "Beğenmemi mi isterdin?"

Küçük bir iltifatı bile benden esirgeyecek kadar bana karşı fazla temkinliydi. Neden bilmiyorum ama beni kendisine karşı bir tehdit olarak gördüğünü düşünmeye başlamıştım. Kendini benden korumak ister gibi sert kalkanlarını hep çekiyordu. Oysaki ben Rengin değildim, onu kandıran ben değildim. Biliyorum, bir gün Rengin'in yaptıklarını da öğrenecekti ve öğrendiğinde belki o da kaybolacaktı. "Ben seni korurum biliyorsun, değil mi?" dedim ansızın. En azından bir süreliğine.

Mavi gözlerinin ardında beliren küçümsemeyi gizleme gereğine girmedi. "Korunmaya mı ihtiyacım var?"

"Olursa eğer benden yardım istemekten çekinme," diye ona göz kırptım. "Seni korkutan bir şey olursa bana söyle, ben seni korurum."

Karun beni zerre kadar ciddiye almıyordu ama gönlüm olsun diye gülerek başını salladı. "Öyle olsun bakalım."

Bana güldüğünü fark etmesiyle yine eski hâline dönüp ciddileşince iç çektim. Artık gülmüyordu. Sanırım bunu kolay kolay aşamayacaktık. "Bu gece bilmem gereken başka bir şey var mı?" Yine sorgulayıcı birine dönüşmüştü.

Suçlu çocuklar gibi yanaklarımın içini dişlemeye başladım. "Açık artırmada on beş milyon, doksan dokuz kuruşa bir tarak satın almış olabilirim."

"Doksan dokuz kuruş mu?" On beş milyona hiç takılmamıştı. Zengin adamın hâli başka oluyordu tabii.

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Açık artırmaya katıldığım için kızmadın mı?" Sinirlenir diye düşünmüştüm.

Karun komik bir şeyden bahsetmişim gibi ciddiyetsiz gözlerle beni izliyordu. "İstediğini alabilirsin, sıkıntı değil."

Sanırım beni yanlış anladı. "Hayır, kendi paramla aldım." Bunu duyar duymaz kaşlarını çatınca, "Karun senin paranı istemiyorum," dedim

hızlıca. "Yasalar önünde karı koca olabiliriz ama gerçek bir çift değiliz." Bu gerçeği ikimize de hatırlatmak istiyordum ama en çok da kendime.

Bu konuda hassasiyet göstermesini isteyerek, "Sakın ödemeyi sen yapma," diye rica ettim. "Senin bir kuruşunu bile istemiyorum." Zaten yeteri kadar kendimden utanacak şeyler yapmıştım, daha fazlasına lüzum yoktu.

Karun sessizlik içinde beni izlerken içkimden bir yudum aldım. "Bundan sonra beni öpme de." Utanç duygusunu günün sonunda ve tam şu anda yaşamaya başlamıştım. Sabah kahvaltıda onu öpmek için yaptıklarımın boyutunu sanki daha yeni yeni idrak ediyordum.

Son olarak, "Özür dilerim," dedim kısık bir sesle. "Sabah olanlar için özür dilerim. Tekrar aynı şeyler yaşanmayacağına söz veriyorum." Nedense bu onu kızdırmış gibi bakıyordu. Dudaklarımdan çıkan her kelime Karun'u kızdırıyormuş gibi bana olan bakışları sertti.

"Özrünü istemiyorum." Sesi bakışlarından daha soğuktu. "Geç bunları!"

Bunlar kolayca üstünden geçeceğim şeyler değildi. Beni anladığını sanmıyordum. Ona baktıkça şu zamana kadar görmezden geldiğim her şey dirilip karşıma çıkmaya başlamıştı. Gün geçtikçe onlara benziyordum hatta artık onlardan farklı değildim. Belki eskiden öyleydim ama şimdilerde hiçbirinden bir farkım kalmamıştı. Sahi ben buraya neden gelmiştim? Şehrimi terk edip İstanbul'a neden gelmiştim? Boşanmak için değil mi? O zaman neden hâlâ evliydim? Neden hâlâ açmadım o davayı?

Neden Karun'u beklemek yerine ben açmıyordum davayı? Hangi ara amacımdan bu kadar şaşmıştım? Burada olan şeylerin hiçbiri doğru değildi, yaşananlar gerçek değildi. Uyanmalıyım artık. Onu gerçeklere uyandırırken kendim de uyanmalıydım. Gururuma ne olmuştu benim? Hangi ara bu kadar alçalmıştım? Kendimi hangi ara bu kadar düşürdüğümü bilmiyordum ama artık bu son bulmalıydı.

Elay bir gün kalıp gitmişti, o hâlde hâlâ Karun'un evinde ne işim vardı? Allah kahretsin, tüm seçeneklerim hangi ara müştemilat ve malikâne olmuştu? Kalacak başka yer mi yoktu, ben neden onun evinde kalmayı bu kadar kolay kabul etmiştim? Beni evinde barındırmayıp müştemilata atan bir adamın evinde kalacak kadar gursuz birine dönüşmüştüm. Bana metres dediğini ne çabuk unutmuştum. Ben kendime neler yapmıştım böyle. Bütün bunları daha yeni fark ettiğime inanamıyordum.

Gerçekten onlardan bir farkım kalmamıştı. Rengin aynı anda iki adamı idare etmişti. Karun da hem onu hem de beni idare ediyordu. Tıpkı Serhat'ın da hem beni hem de Elay'ı aynı anda idare ettiği gibi. Ve ben de farkında olmadan bunu yapmaya başlamıştım. Evli bir adama âşıktım ama daha bu sabah Karun'u öpmüş, onu tahrik etmiştim. Benim onlardan ne farkım kalmıştı! Onlar gibi olmadığımı söyleyemiyordum. Artık kendime bir çekidüzen vermeliydim.

Sürekli hata yapıp duruyordum. Her bir hata bir diğerini doğuruyordu. Serhat'ın başlattığı bir hatanın üzerine yenilerini ekler olmuştum. İstanbul'a geldiğimden beri belki de ilk kez kendimle yüzleşiyordum. Kaçtığım tüm gerçekler hiç olmayacak bir yerde ve olmayacak insanların içinde beni yakalamıştı. Kendimi toparlamalıydım, bunu hemen şimdi yapmalıydım. Göz ardı ettiğim gerçeklerle yüzleşince artık nasıl görünüyorsam Karun, "İyi misin?" diye sordu. "Titriyorsun."

Bitmek üzere olan sigarayı terastan aşağıya attım. Elimi uzatıp saçlarımın arkasındaki maskenin iplerini çözdüm. Maskeyi çıkartıp mermer korkulukların üstüne bırakınca artık yüzümü daha iyi görüyordu. Gözlerimin çevresine yaptığım minik yıldızlar dikkatini çekmiş olmalı ki uzun uzun onlara bakıyordu.

"Karun ben ciddiyim." Kendi içimde aldığım karara sadık kalmak istiyordum. "Yarın sabah evden ayrılıp davayı açacağım ve bir daha evine dönmeyeceğim. Bence artık aramızdaki mesafeyi korumanın zamanı geldi." Yarın sabah erkenden onun evinden ayrılıp kendi yoluma bakacaktım.

Bu konuda kararlı olduğumu görünce kızarak beni vazgeçiremeyeceğini anladı. Bu yüzden derin bir nefes alıp bana yaklaştı. "Bu iyi bir fikir değil. Günlerdir Carlos'un damarına basıp duruyorum. İntikam almak için seni yalnız yakaladığı an işini bitirir." Beni mantıklı düşünmeye zorlar gibi soğukkanlı bir şekilde bakıyordu. "Boşanmak için yarın davayı açabilirsin ama Carlos ölmeden evden ayrılman iyi bir fikir değil."

Hatırladıklarımla gözlerimi irice açtım. Tabii ya Carlos! Ben bunu nasıl unuttum!

"Carlos burada," dedim aceleyle. "*Batman* maskesine benzer siyah ve kulaklı bir maske takıyor. Tarağı çok isteyen oydu, ben ondan aldım." Duyduklarıyla Karun'un nevri döndü. Yüzündeki her kas seğirmeye başlayınca saklanacak yer aradım.

Sıktığı dişlerini gıcırdatırken sinirden deliye dönerek, "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye kızınca derin bir nefes aldım. Biliyorum, büyük aptallık ettim ama söylemeyi unutmuştum.

Karun bana bulunduğum yeri gösterdi. "Ben yanına birkaç adam göndereceğim, burada kal!" İtiraz istemeyecek kadar buyurgandı. "Sakın bir yere ayrılma!" Bunları söyledikten sonra hızlı adımlarla terastan çıktı. Tamam, hatalıydım ama ben de keyfimden unutmadım herhâlde. Sanırım bu sefer kızmakta haklıydı.

Onu dinlemeyip peşinden giderek içeri girdim. "Kenan!" diye sesini yükseltince müzik durdu, herkes ona bakmaya başladı. Kenan kalabalığın içinde sıyrılınca Karun'un hiddeti arttı. "Tüm kapıları kapatın, kimse içeri girmeyecek ve dışarı çıkmayacak!" Salondaki tüm konuklara delici gözlerle baktı. "Ne kadar erkek varsa hepsini dizin buraya!" diye bağırınca insanlar korku içinde birbirine bakmaya başladı, özellikle de erkekler.

Kenan hiç sorgulamadan cebindeki telefonu çıkartıp bir yeri aradı. "Furkan kapıları tutun koçum," dedikten sonra telefonu kapattı. Daha sonra kalabalığın içindeki adamlarına döndü. "Evi arayın, ne kadar erkek varsa hepsini toplayıp buraya getirin." Kenan sanki sürekli bu tür komutlar veriyormuş gibi sakindi. Gözleriyle küçük bir işaret yapıp bir tane korumayı da benim yanıma göndermişti. Birazdan burası karışacak gibiydi.

Korumalar hızlı adımlarla salondan çıkınca terasta sigaramı yakan adam, "Sen iyice haddini aştın, Kalender!" diye öne çıktı. Arkasında beş koruma vardı ve onu korumak için tetikte duruyorlardı.

Onları izlerken yanımdaki korumaya doğru elimi uzattım. "Silahını ver, ihtiyacım olabilir," diye kısık bir sesle konuştuğumda hiç zorluk çıkarmadan elini beline attı. Belindeki iki silahtan birini çıkartıp masanın altından bana vermişti.

Terasta canımı sıkan yaşlı adam Karun'a bakıp hadsiz bir şekilde, "Her ne yapıyorsan buna bir son ver, dünkü veletten emir alacak değilim!" dediği an Karun belindeki silahı çıkardığı gibi onu bacağından vurdu. Bunu yaparken bir an bile tereddüt etmemişti.

Silah sesiyle salondaki kadınlar çığlık atarak geriye çekilirken yaşlı adam dizlerinin üzerine düşmüştü. Acı içinde kısık bir sesle inleyip kanayan bacağını tutuyordu. Karun onu vurduğu an yaşlı adamın arkasındaki korumalar silahlarını çıkartıp ona doğrulttu. Ateş edecekleri an,

"Bunu tavsiye etmem!" diyen Kenan onların sağında durmuş bir hâlde onlara silah çekmişti.

"Ben de tavsiye etmem!" diyen bir ses adamların tam arkasında geliyordu. Evet, Kadem de onların arkasında durmuş, silahının namlusunu adamlara doğrultmuştu. Duha'nın yüz ifadesini merak ediyordum.

"Akıllı olun beyler," dediğimde bu sefer tüm gözler bana dönmüştü. Evet, Karun o adamı vurduğu an ben de silahımı çekmiştim. Şaka gibi ama ben de adamların sol tarafında duruyordum. Karşılarında da Karun olduğuna göre dördümüz farkında olmadan onları çemberin içine almıştık.

Karun kısa bir an bana bakınca masumca omuz silktim. "Sen bana aldırma, devam et lütfen," dediğimde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşarak önüne döndü.

Karun elindeki silahı yan tarafında tutarak yerdeki adama yürüdü. Adamın korumaları mecbur kaldıkları için silahlarını indirmek zorunda kaldılar çünkü salonda Karun'un diğer adamları da vardı ve hepsi bulundukları yerde silahlarını bu beş korumaya doğrultmuştu. Karun yerde acı çeken yaşlı adamın tepesinde dikilip başını eğerek ona baktı. "Eceli gelmiş it gibisin, Güven!" dedi buz gibi bir sesle. "İlla da cami duvarı diyorsun ama dikkat et, sabrım kalmadı!"

Karun, Güven denen adamın üzerine eğilip silahın ucunu onun çenesinin altına bastırdı. Fazladan güç uygulamadan Güven'in başını sertçe yukarı kaldırmıştı. "Unutma, bazı şeyler yıllandıkça bozulur." Karun terasta onun bana söylediği sözleri hatırlatarak gözlerini onun acı çeken gözlerine dikti. "Ceset gibi mesela!" deyince Güven'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Bu adam bana söylenilen ve yapılan her şeyin hesabını mutlaka soruyordu.

Karun üzerine kan bulaşmasını istemez bir hâlde geriye çekilip Güven'in adamlarına döndü. "Götürün şunu gözümün önünden."

Güven'in adamları patronlarını sırtlayıp hemen dışarı çıkarmışlardı. Duha'nın, "Kadem!" diyen kızgın sesini duyunca başımı çevirip onun olduğu tarafa baktım. Buradaki konuklar korkudan çıt çıkaramazken Duha, bacak bacak üstüne atarak tekli koltukta oturuyordu. Bir elinde içki kadehi tutarken sinirli bakışları Kadem'in üzerindeydi. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim?"

Güven'in adamları gittiği için çoktan silahını indiren Kadem, "Ayakta duruyorum abi," diye aptalı oynadı.

Başını ağır ağır sallayan Duha, "Az önce ne yapıyordun?" diye sordu.

Kadem, "Az önce de ayakta duruyordum abi," deyince kıkırdadım. Bunu uzun süre sürdürebilirdi.

Duha burnundan sertçe nefesini vererek elindeki kadehi biraz sıktı. "Peki, ben ne görmüş olabilirim?"

"Halüsinasyon olabilir abi."

"Kadem!" diye bağırınca Kadem hemen kendine çekidüzen verdi.

"Affedersin abi."

Duha artık sinirden zangır zangır titriyordu. Elindeki kadehi tüm gücüyle kıracakmış gibi sıkarken, "Affetmeyeceğim Kadem, affetmeyeceğim!" diye burnundan soludu.

Ama hep affediyordu.

Belki de bir tek Kadem'e karşı bu kadar bağışlayıcıydı.

Bir süre sonra Karun'un adamları diğer odalarda ne kadar erkek varsa hepsini buraya getirdi. İnsanları yaka paça toplayıp buraya getirdikleri için içlerinden biri *boxer*'la duruyordu. Zavallı adam utanmış gibi kucağındaki gömlek ve pantolonu göğsüne bastırıyordu. Duha onu görünce, "Kalender," dedi yine sakince. "Haldun neden donla duruyor?"

Başını çevirip dik dik ona bakan Karun, "Sence?" derken kapat artık çeneni der gibi ona bakıyordu.

Karun'un sinirli çıkışı Duha'nın keyfini yerine getirmiş gibi dudakları kıvrıldı. "İnsanların yatak odasına kadar sızmaya başladın. Söylesene, uyumadan önce yatak odamın kapısını kilitlemeli miyim?"

Karun sakinliğini korumak için derin derin nefesler alırken, "Yatak odanda ne işim var piç kurusu!" diye hırladığında Duha güldü.

"Ben yine de kapımı kilitleyeceğim." Kahkaha attım. Adi herifin tekiydi.

Haldun da içlerinde olmak üzere Karun'un adamları buradaki tüm erkekleri salonun ortasına toplamıştı. Duha dışında tüm adamlar salonun ortasında ayakta duruyordu. Duha'yı zaten tanıdığımız için Carlos o olamazdı. Karun onlara bakıp hepsinin karşısına dikildi. "Maske takanlar maskesini çıkarsın ve sırasıyla konuşmaya başlayın." Buradaki davetlilerden biriydi ama ev sahibine bile emir veriyordu.

Kendi aralarında kızgın homurtular çıkartan erkekler Karun'un istediği şeyi yaptılar. Karun hepsinin sesini bana dinlettikten sonra başını çevirip bana baktı. "Burada mı?" Hayır, hiçbiri Carlos'un sesi değildi.

Başımı olumsuz anlamda salladığımda canı sıkkın bir hâlde buraya topladığı insanları rahat bıraktı. "Gidelim," deyince ona doğru yürüdüm ama bir konuda çenemi tutamadım.

"Tarağı aldıktan sonra gidelim." O tarağa dünyanın parasını vermiştim, burada bırakacak değildim.

Sadece on dakika içinde tarağın satış işlemlerini üzerime almıştım. Bugün bir açık artırma olduğu için noter dâhil her şey hazırdı. Bu yüzden ödemeyi yapıp tarağı satın aldım. Yalıdan çıktığımızda Karun'un ödemesine izin vermediğim için hâlâ çok kızgındı. Israr etse de buna izin vermemiştim. Ondan para alamazdım.

Korumalar hızlıca arabalarına binerken Kenan benim için Karun'un arabasının kapısını açtı. Elimdeki tarak kutusuyla arka koltuğa geçtiğimde Karun yanıma oturdu. Kenan ise tam karşımıza oturmuştu. Şoför arabayı sürmeye başlayınca Kenan aradaki paravanı çekti. Artık şoför bizi göremiyordu. Dizlerimin üstüne koyduğum kutuya bakan Kenan, "Bu şeye verecek o kadar parayı nereden getirdin?" diye sordu. "Babanın her ay emekli maaşından sana gönderdiği para üç bin." Gözlerini sorgular gibi kısmıştı. "Çalışmıyorsun ve kiralardan gelen parayı şu zamana kadar hep bağışlamışsın. O hâlde nasıl on beş milyonun oldu?" Bazı şeyleri Karun'dan daha çok sorguluyordu. Üstelik benim hakkımda bilmedikleri şey yoktu!

"Daha biz çocukken annem, ablam ve bana ortak bir hesap açmıştı." Bu yalan değildi.

Kenan tek kaşını yukarı kaldırdı. "O hesaptan kalan para mı?" diye sorunca başımı salladım. Paranın neredeyse hepsi tarağa gittiği için hesabımda sadece birkaç milyon kalmış olmalıydı.

"Peki, ablan?" diye soran Kenan canımı sıkmaya devam ediyordu.

Gerildim. "Ne olmuş ablama?"

"Nerede olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Karun başını çevirip bana bakarken düşünceli görünüyordu. Artık o da bu konuya dâhil olmuştu. Karşımda otururken öne doğru hafifçe eğildi. "Gazel'i bulmam bir günümü almaz, bunu biliyorsun, değil mi?" İstediğimde ablamı benim için bulacağını söylüyordu ama bunu istemiyordum. Ablam benden uzakta olduğu sürece mutlu olma şansı vardı.

Zoraki bir şekilde onun hayatına dâhil olup onu kendi bataklığıma çekmek istemiyordum.

Karun, ablamın adını bilecek kadar beni araştırmıştı. "İstemiyorum," diye fısıldayıp başımı cama yasladım. "Üç hafta sonra doğum günümde Gazel zaten bana gelecek." O gün depoda o da vardı. Carlos'un söylediklerini duymuştu. Yirmi altıncı doğum günümde öleceğimi bildiği için belki veda etmek için beni görmeye gelirdi. Böyle olmasını umuyordum.

Ölmeden önce son bir kez onu görmek istiyordum.

Bavulumu kapatıp kapının arkasına indirdim. Evet, dün geceki kararımın arkasındayım. Bugün ne olursa olsun bu evden ayrılacaktım. Daha fazla bir yanlışı sürdüremezdim, bu kadarını kendime borçluydum. Biraz geç olmuştu ama sonunda aklım başıma gelmişti. Karun evdeyken buradan çıkmama izin vermezdi. Bu yüzden ayrılmak için onun işe gitmesini bekleyecektim. Dün gece beni pek ciddiye almamıştı ama bugün evden ayrıldığımda ne kadar kararlı olduğumu görecekti.

Aynadan kendime bakıp tebessüm ettim. Bugün için askılı, beyaz bir elbise giymiştim. Aksesuar olarak küçük bir inci kolye takmıştım ve bir işe yarasın diye saçlarımı dün gece satın aldığım tarakla taramıştım. On beş milyon doksan dokuz kuruşluk bir tarakla saçlarımı taramıştım. "Allah'ın belası, Kadem!" diye söylendim. Doksan dokuz kuruşu atlatacağımı sanmıyordum!

Rezil herif!

Saçlarımdaki siyah kurdeleli tokaya bakıp iç çektim. "Senden nefret ediyorum." Eminim Carlos dün gece çok istediği tarağı çalmayı düşünmüştü ama bunun için ekstradan bir planı olmadığı için gafil avlanmıştı.

Ne de olsa tarağı alacağına çok emindi. Bu yüzden parasına güvenip yedek bir plan yapmamıştı. Orada plan yapmaya da vakti yoktu çünkü onu tanıdığımı anladığı için ben Karun'a söylemeden hemen kaçmalıydı. Bu tarağın hiçbir meziyeti yoktu ama Carlos bu kadar çok istediğine

göre onun için anlamı büyüktü. Bu yüzden ne olursa olsun tarağı ona vermeyecektim.

Saat yedi olmasına iki dakika kalmıştı. Bu yüzden kahvaltı masasında olmak için odamdan çıktım. Aşağıya indiğimde hâlâ otuz saniyem vardı. Yemek salonuna girdiğimde afalladım çünkü herkes masadaki yerini almıştı. Çağıl bile buradaydı ve Çağıl normalde hep öğlenleri kalkardı. Ev halkını saat yedide kahvaltı masasında görünce küçük çaplı bir şok geçirdiğimi itiraf ediyordum. Masadaki herkes uykulu gözlerle esneyerek kahvaltısını yapıyordu.

Fakat masanın en başında oturan Karun, henüz kahvaltıya başlamamıştı. Sessizlik içinde gazetesini okuyordu. Kolunu kaldırıp bileğindeki saati kontrol ettiğini görünce sertçe yutkundum. Tam yedide kahvaltıda olacağımı biliyordu. Başlamak için beni mi bekliyordu?

"Günaydın." Şaşkın bir sesle konuşarak Karun'un sol tarafındaki sandalyeye oturdum. Masadaki uykulu ev halkına bakıp, "Hayırdır?" diye sordum. "Bugün erkencisiniz. Korkmalı mıyım? Salgın falan mı var? Virüs mü kaptınız? Evlerden ırak savaş falan mı çıktı? Ülke kırmızı alarma geçti de benden mi saklıyorsunuz?" Telaşlanarak gözlerimi irice açtım. "Ay, darbe oldu, değil mi?"

Çağıl'ın içindeki asker hemen kendini belli etti. "Sıkar o biraz, kimin ne haddine benim ülkeme darbe yapmak!" Sonra sinirli bir şekilde Karun'u işaret etti. "Bir darbe olacaksa bu gidişle ben yapacağım ama ülkeye değil, kocana!" diye kızdı ve o sinirle sıcak çaydan büyük bir yudum aldı. Ağzı yandığı için çayı püskürterek dışarı çıkartırken, "Çiçek!" diye bağırdı. "Bu çay neden bu kadar sıcak?" Neyse ki Çiçek burada değildi.

"Çağıl abime aldırma." Levent ılımlı bir sesle konuşup gergin ortamı yumuşatmaya çalıştı. "İzindeyken öğlenden önce kalkmaktan nefret ediyor." Ağzını kocaman açarak esnedi. "Karun abim bundan sonra saat tam yedide hepimizi kahvaltı masasında göreceğini söyledi." Yok artık.

Afallayarak Karun'a döndüğümde masadaki isyanları zerre kadar takmadan elindeki gazeteyi katladı. Gazeteyi kenara koydu ve benim gelişimle kahvaltısına başladı. Bunu gören Kenan'ın dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Manidar bir ifadeyle, "Bige erken kahvaltı yapıyordu, değil mi?" diye sordu. "Belki de karısının düzenine uymamızı istiyordur," dediği an Çağıl, Rengin ve Levent'in kızgın bakışları beni buldu. Kenan'dan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Masadakilerin kızgın bakışlarını görünce, "Karun," diye fısıldayıp kolunu dürttüm. "Masadakiler beni öldürmeden bir şey söylemeyi düşünüyor musun?"

Çayına şeker atıp karıştırdıktan sonra başını sakince kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun?" Sakin ama her zamanki gibi fazla ciddiydi.

"Benimle bir ilgisi olmadığını söyle."

Düz bir şekilde yüzüme baktı ve bana sataşarak, "Benden onlara yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordu.

Ne?

Şaşkına dönmüş bir hâlde ona bakıyordum. Kenan haklı mıydı? Yani herkesi benim için mi erkenden masaya topladı? Dün gece ona bugün evden ayrılacağımı söylemiştim ve o, sabah herkesin kahvaltı masasında olmasını sağlamıştı. Acaba alışık olduğum düzeni burada bulamadığım için gitmek istediğimi düşünmüş olabilir miydi? Sırf ben gitmeyeyim diye böyle bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Burayı benim seveceğim bir hâle getirmeye çalıştığını düşünmek istemiyordum.

Neyi neden yaptığını artık anlamakta güçlük çekiyordum.

Başımı çevirmemle Rengin'in buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca kalan keyfim de kaçtı. Sorunun ben olduğumu sanıyordu. Gerçeği görmek istemediği için suçlayacak birini bulmak en kolayıydı. Evet, benim bir suçum vardı, bunu kabul ediyordum. Suçum da dün sabah bu salonda Karun'u öpmem ve öpücüğümü eşitlemek için onu kışkırtmamdı. Fakat o olayın üzerinden bir gün bile geçmeden hatamı anlamış ve gitme kararı almıştım.

Ben kendi yaptıklarımı fark edince hatalarımdan ders almayı biliyordum. Hata olarak gördüğüm bir şeyi sürdürmeye yanaşmıyordum. Fakat Rengin aynı şeyleri yapamıyordu. Tek suçlu olarak beni görmesi bir hataydı ve o, bunu anlamak istemiyordu. Karun'un yaptıklarından ben sorumlu tutulamazdım. Gün geçtikçe Rengin'i istemediğini daha çok belli ediyordu lakin Rengin bunu görmek istemiyordu. Bilmediğim bir nedenle gururunu ayaklar altına alıyor ve ısrarla onun yanında kalmaya çalışıyordu.

Önüme döneceğim esnada Çağıl'ın karşısında oturan Levent'e bir şeyler anlatmaya çalıştığını gördüm. Elindeki telefonla bir şeyler yaptı, daha sonra telefonu masaya koydu. Başını çevirip kahvaltısını yapan Karun'u kontrol ettikten sonra yeniden Levent'e döndü. Sağ elini kaldırıp boynunu kaşır gibi yaptıktan sonra ortadaki üç parmağını kapattı. Baş

ve serçe parmağını açık tutarak elini bir telefon gibi yaptı ve kulağının yakınına tuttu. Levent'e bakıp *ara beni* der gibi dudaklarını oynatmıştı.

Yine ne işler karıştırıyordu bu?

Levent kısa bir an her şeyden habersiz bir şekilde kahvaltısını yapan Karun'a baktı. Çağıl'ın ne işler karıştırdığını bilmediği için Karun'un gazabına uğramak istemiyordu. Bu yüzden Çağıl'a bakıp başını iki yana salladı. Fakat Levent'ten olumlu cevap gelmeyince Çağıl masadaki ekmek bıçağını aldı. Levent'in gözlerinin içine bakıp bıçağı boynuna yaklaştırdı ve Levent'i işaret edip boynunu keser gibi yaptı. Mesaj çok açıktı, eğer Levent onu aramazsa bıçakla gösterdiği şeyi Levent'in üzerinden deneyecekti.

Tehdit edilince Levent homurdanarak masadaki telefonunu alıp masanın altına koydu. Daha sonra bir kez daha Karun'u kontrol ettikten sonra masanın altında telefonuyla bir şeyler yaptı. Levent onu arayınca Çağıl'ın telefonundan yükselen şarkı masaya bomba gibi düşmüştü. Karadeniz yöresine ait bir şarkıydı ve şarkının sözleri resmen ateş ediyordu.

"*Uzaktan sevda etmek,*[5]
Girsin yerin dibina.
Yakından seven yarum,
Gelsin girsin koynuma."

Şarkıyla tüm gözler Çağıl'a döndü. Çağıl telefona kısaca bakıp ekranı ters çevirerek masaya koydu. Ne yapmaya çalışıyordu?

Sinirli gözlerini kardeşine diken Karun, "Açmayacak mısın?" deyince Çağıl omuz silkerek ağzına bir tane zeytin attı. "Masada telefonla konuşup karının canını sıkmayı istemem." Ela gözlerindeki sinsilik onu bu saatte uyandırdığı için Karun'dan intikam alır gibiydi. "Karının kurallarına uymalıyız, değil mi?"

Karun'un çenesinde bir kas seğirdiğinde mavi gözleri ürkütücü bakıyordu. "Açmıyorsan sesi kıs!"

"Kısamam çünkü kahvaltı yapıyorum." Çağıl küçük bir çocuk gibi inat ederek abisine sırıtarak bakmaya başladı. "Sabahın köründe uyandım ve kahvaltı yapıyorum. Kahvaltımla o kadar meşgulüm ki elimi uzatıp telefonun sesini kısamam. Neden? Çünkü kahvaltı yapmak için uyandım. Kenan ekmeği uzat," deyince Karun sinirden deliye dönerken Kenan, gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu.

Kendime not: Sakın Çağıl'ın izin günlerinde onu uykuyla sınama.

---

[5] Salih Yılmaz "Şelale". (e.n.)

Karun sabah sabah Çağıl'ın huysuzluklarıyla uğraşmak istemediği için kısık bir sesle söylenip önüne döndü. Tabii akabinde Levent hâlâ aradığı için şarkı çalmaya devam ediyordu.

"Kar yağar sine sine,
Yarun elbisesine.
Eski yarun ömrünü,
Ver Allah yenisine."

Karun'un çay fincanına uzanan eli hareketsizce kaldı, gerildi. Başını benim olduğum tarafa çevirince göz göze geldik. Bu da neydi şimdi? Şarkının tam bu kısmında bana bakması fazla dikkat çekiyordu ama o, bunu umursamıyor gibiydi.

Rengin renk değiştirip dururken bana bakmayı bırakmalıydı.

"Aha koy sevduğum,
Başuni omuzuma.
Olmasa demezuk,
Denemedik boşuna."

Şarkı devam ediyordu ve Karun, düşüncelere dalmış gibi beni izliyordu. Sanki bu şarkıyla masadaki herkesin varlığını unutup gözlerime dalmıştı. Şarkının sözlerinden bir anlam çıkarmalı mıydım?

Ama çok pis huylandım ben şimdi!

"Gözler şelale olmuş,
Akar akar durulmaz.
Bi insan bi yürekten,
İki defa vurulmaz.
Dere akar aşağa,
Suyu vurmasun sana.
Yâr eder miyim seni,
Benden başka uşağa."

Karun'un gözlerinde oluşan o meydan okuma da neyin nesiydi? Pekâlâ, sanırım korkmaya başladım.

Derhâl kaç buradan Bige!

Bir anda masadan kalkıp, "Doydum ben," dediğimde Karun bıyık altından gülerek tabağımı işaret etti.

"Hiçbir şey yemedin."

Vücuduma bir sıcaklık bastığı için telaşla, "Yemiş kadar oldum, Allah razı olsun!" deyip hemen masadan uzaklaştım. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Hoşuna mı gitmişti?

Adi herif!

Yemek salonundan çıkarken elimle kendimi serinletmeye çalışıyordum. "Başlayacağım şimdi Çağıl'ın uykusuna da o şarkıya da!" diye söylendim. "Bana niye bakıyorsun ki... Bakma bana, dön önüne işte!" Ben niye bu kadar utandım, onu bile bilmiyordum.

Odama girdikten sonra iki saat boyunca resim yapmakla kendimi oyalamıştım. Büyük boy resim defterine bir şeyler çizerek zamanın geçmesini beklemiştim. Karun her zaman saat sekizde işe gittiği için çoktan evden çıkmış olmalıydı. Yeteri kadar odada beklediğim için artık gitmenin zamanı gelmişti. Malikâneden ayrılıp hemen adliyeye gidecektim. Boşanma davasını açtıktan sonra da hiç vakit kaybetmeden Adana'ya dönecektim. Duruşma gününe kadar bir daha bu belalı şehre gelmeyi düşünmüyordum!

Çantamı koluma taktıktan sonra kapının arkasında duran bavulumu aldım. Bavulu peşimden çekerek odadan çıkmıştım. Bavulu merdivenden indirmek beni biraz uğraştırdı ama alt kata inmeyi başardım. Koridorda elindeki kahve fincanıyla bu tarafa doğru gelen Rengin'i görünce durdum. Beni bavulla görünce keyfi yerine gelmiş gibi gözleri ışıldadı. "Gidiyor musun?" Bu çok açık değil miydi?

"Evet," dediğimde kahvaltıdaki suratsızlığı bir anda dağıldı, yüzü mutlulukla aydınlandı. Gidişime ne kadar çok sevindiğini istese de gizleyemiyordu. Gün içinde aldığı en güzel haber bu olabilirdi.

"Nihayet." Öyle de pişkindi. "Zamanı gelmişti."

"Rengin senin olayın ne?" dedim agresif bir sesle. "Ne işler karıştırdığın zerre kadar umurumda değil. Eğer öyle olsaydı çoktan Karun'a Duha'yla ilgili olan şüphelerimden bahsederdim. Bunu yapmamış olmam bile Karun ile ilgilenmediğimin bir kanıtı." Canımdan bezmiş bir hâlde ona bakıyordum. "Anlamıyor musun, sorun hiçbir zaman ben değildim. Eminim ben yokken de Karun sana karşı ilgisizdi."

Artık bazı şeyleri anlamasını istediğim için büyük bir sabırla ona bakıyordum. "Kabul et, Rengin, o seni sevmiyor, belki de hiç sevmedi. Duha belki ama Karun seni sevemedi." Sertçe yutkunan kadının elindeki fincan az kalsın yere düşecekti. Evet, fincanı tutan eli titremeye başlamıştı.

Kaskatı olan kadına iç çekerek baktım. "Ben kendim adına en doğru olanı yapmak için gidiyorum. Umarım bir gün sen de kendin için doğru olanı yaparsın." Bavulumun sapını sıkıca tutarak son kez ona baktım.

"Bu eve tekrar dönüp başına bela olmamı istemiyorsan canımı sıkacak şeyler yapma," diye onu uyardım. "Her ne planlıyorsan beni planlarının dışında tut çünkü daha fazla sizinle uğraşmak istemiyorum." Sonra bavulumu çekerek yanından ayrıldım. Gidiyorum diye istediği kadar mutlu olup kutlama yapabilirdi ama kendimle ilgili ikinci bir skandal istemiyordum.

Mümkünse bu sefer o uçağa binmek istiyordum.

Dışarı çıktığımda karşımda gördüğüm korumaların sayısıyla afalladım. Avlunun ön tarafında her zamankinden daha fazla koruma vardı. Neredeyse normalin iki katı adam buradaydı. Tüm bu adamlar ne içindi? Bavulumu çekerek birkaç adım atmıştım ki korumalar önüme geçti. Daha ben konuşmadan içlerinden biri, "Eve girin, Bige Hanım," dedi. "Karun Bey'in kesin emri var, dışarı çıkamazsınız," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başladı. Ne demek dışarı çıkamam?

Bu adam ciddi miydi?

Allah'ın cezası, canımı sıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Dün gece ona gideceğimi söylemiştim, peki o ne yaptı? Gitmeme izin vermek yerine korumaların sayısını ikiye çıkardı! Beni burada zorla tutacağını sanıyorsa büyük yanılıyordu. "Çağırın gelsin!" dedim sinirden duvarları yumruklamak isterken. İşte olup olmaması umurumda değildi, buraya gelip bana bir açıklama yapacaktı!

Korumalar bunu söylememi bekler gibi birbirine bakıp bıyık altından gülünce, "Size çağırın gelsin dedim!" diye bağırdım. Her defasında beni bu kahrolası cümleyi söylemeye mecbur bırakıp sonra da gülüyorlardı!

Kocam olacak diktatör buraya gelecek ve bana doğru düzgün bir açıklama yapacaktı!

15

MAHŞERİN RESMİ

"Kudretimin bir sınırı yoktu. Lakin onun geçmişini değiştiremeyeceğimi fark ettiğimde ne kadar güçsüz olduğumu anladım."

Ayışığı Kitaplığı

Karun, önemli bir toplantının ortasındayken bile aklı evde bıraktığı kadındaydı. Dün gece gideceğini söylerken fazla kararlıydı. Sabah korumaları karşısında görünce çok kızmış olmalıydı. Karun onu zorla yanında tutmak istemiyordu ama karısı ona başka çare bırakmamıştı. Carlos'u bulmaya bu kadar yaklaşmışken Saka'yı ele geçirmesi tüm planlarının sonu olabilirdi. Gitmeye kalkıştığında korumaların engeline takılınca verdiği tepkileri tahmin edebiliyordu.

Önce şaşırmıştır, sonra Karun'un ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraşmıştır ve en sonunda da o meşhur repliğini söyleyip, "*Çağırın gelsin!*" diye bağırarak korumalara kızmıştır. Evet, Karun artık onu tanımaya başlamıştı.

Ona doğru düzgün bir açıklama yapmadan evden çıkmak istememişti. Lakin Güven piçi yüzünden son dakikada gelişen bir toplantıya katılmak zorundaydı. Uzun masanın etrafında tıpkı onun gibi tehlikeli ve güçlü adamlar vardı. Hepsi de mal varlığı büyük ve hatırı sayılı insanlardı. Hepsi birbirini tanırdı çünkü bu âlemde kendi imparatorluklarını kurarken müttefiklere ihtiyaçları vardı. Bu masadaki tüm adamların kendi bölgesi vardı ve başka birinin onların bölgesinde kazanç sağlaması kolay değildi.

Hepsinin bir diğerinin bölgesinde gözü vardı ama kan dökmeden belirli bölgeleri elde etmek imkânsıza yakındı. Asla çiğnememeleri gereken bazı kuralları vardı ve herkes bu kurallara uymak zorundaydı. Tarafsız bir bölgede buluştukları için korumalarını evin dışında bırakarak içeri girmişlerdi. Yanlarına aldıkları tek şey silahları ve sağ kollarıydı. Onlar otururken sağ kolları hemen arkalarında duruyor, olası bir tehlikeye karşı gözünü dört açıyordu.

Bu tür buluşmalarda nabızlar çok hızlı yükseldiği için her an her şey olabilirdi. Tartışma konusu Karun'du ama Karun dışında herkes fazla gergindi. Güven'in boş koltuğunu görmek Karun'un keyfini yerine getirirken masadaki çoğu kişinin canını sıkıyordu. "Son yaptığın olmadı, Kalender," dedi Tayfun Bey. "Kuralları sen de iyi biliyorsun." Ona küçük

bir hatırlatmada bulundu. "Karına kızına dokunmadıkları sürece masadakilerden birine silah çekemezsin."

"Dokunmadığını nereden biliyorsun?" diyen kişi Ragıp'tı. Evet, Karun'un daha önce Bige için tavuk istediği kişiden başkası değildi. "Güven'i balkonda onun karısıyla konuşurken gördüm. Bir şeylerin peşinde olduğu çok açık." Ragıp, Karun'a tapardı.

Güven'in dalkavukluğunu yapan Korhan Bey, "Ne var bunda?" diye sordu. "Belki de sadece selam verdi, bunda yanlış bir şey yok."

"Ben dururken neden karıma selam verilsin, Korhan?" diyen Karun'un çıkışı sertti. "Vermeyecek!"

Korhan Bey nasihat veriyormuş gibi bir tutum içine girerek öne doğru eğildi. "Evlendiğinden beri yanlış işler yapmaya başladın," derken kimin safında olduğunu o kadar iyi belli ediyordu ki. Delici bakan pörtlek gözleri akbabalar gibi saldırmaya yer arıyordu. "Tıpkı yanlış eş seçimi yaptığın gibi."

Karun'un rahat tavırları masadaki çoğu kişiyi sinirlendiriyordu, bir tek bacak bacak üstüne atmadığı kalmıştı. "Doğrusunu sana mı sormalıydım?" diye alay etti. "Ani evliliğimi öğrenince pek bir mutlu olduğunu duydum." Sesinde büyük bir kinaye vardı çünkü tam tersi şeyler duymuştu.

Evlilik haberini alınca Korhan'ın etrafında ne var ne yok kırıp döktüğünü duymuştu. Kaşlarını yukarı kaldırarak yaşlı adamın solgun yüzüne baktı. "Kızın olsaydı *beni damat olarak istiyor* derdim."

Karşısında oturan Duha kendini tutamayıp güldü. "Eğer sen de istiyorsan bu ayarlanabilir bir istek." Duha masadaki herkesin sinirleriyle oynayan tek bölge lideriydi.

Siyah gözleri Korhan'ın üzerinde oyalanırken sırıttı. "Korhan'ın herkesten gizlediği gayrimeşru bir kızı olduğuyla ilgili çıkan söylentileri duymamış olamazsın." Sonuçta Duha, Karun'u evlendirmeye alışmıştı. Bige, Duha'nın istediği gibi hareket etmeyecek kadar asi ve hırçındı. Onu Korhan'ın kızıyla değiştirmek Duha için zor olmasa gerekti.

Acaba önceki hayatında nikâh memuru falan mıydı?

Korhan sinirlendiğini gizlemek için derin bir nefes aldı fakat masanın altındaki bacağı sinirden ritim tutuyordu. "Konu benim asla sahip olmadığım kızım değil," diye üstü kapalı bir şekilde bir kızı olmadığını doğruladı. "Konumuz Karun'un sorunlu karısı yüzünden sebep oldukları."

"Ağır gel, Korhan," diyen Karun oturuşunu dikleştirdi. "Bu masada benim karım konuşulmayacak." Buz gibi gözlerle Korhan'ın renksiz yüzüne baktı. "Karımı tartışma konusu yapacak bir adam daha doğmadı ve..." Silahını çıkartıp masanın üzerine sertçe koydu. "Doğmasına da izin vermem!"

Karun'un sert çıkışıyla salonda soğuk rüzgârlar esmeye başlayınca Duha içinden ona küfretti. Burada tek bir silah patladığında her yer kan gölüne dönerdi çünkü buradaki kimse boş adamlar değildi. On bir bölge liderinin olduğu bir masada bu herif neyin artistliğini taslıyordu? "Ne zamandır kadınlardan konuşur olduk?" Duha masadakilere Karun'un bu sert çıkışında haklı olduğunu göstermeye çalıştı. "Yeni racon bu mu? Birbirimizin damarına kadınlarımızla mı basacağız?"

Duha masadaki içki kadehini alarak arkasına rahatça yaslandı. "Eğer öyleyse size uymam gerekiyor değil mi?" diye sırıttı. "Kadem başla koçum. Eminim bu masadakiler kadınları ve kızları hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanacaktır." Siktir, Karun'u savunduğuna inanamıyordu!

Duha manipüle ve strateji uzmanıydı, istediğinde insanlara kendi penceresinden baktırmayı çok iyi bilirdi. Son söyledikleriyle Korhan dışında masadaki çoğu kişi Karun'a hak verdi. Kimse böyle bir ortamda karısının veya kızının konuşulmasını istemezdi. Görünürde diplomatik bir toplantı gerçekleştiriyor olabilirlerdi ama masadaki herkes bir diğerinin kuyusunu kazmaya yer arıyordu. Dost gibi görünen düşmandı onlar ve hanelerindeki bir kadını düşmanlarının yanında konuşmak hoşlarına gitmezdi.

Ümit Bey, "Herkes sakin olsun, buraya birbirimizle tartışmak için toplanmadık," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Daha sonra Karun'a dönüp uyaran gözlerini ona dikti. "Carlos'u karşına aldın ve onun adamlarını öldürüyorsun. Dün gece bizden birine ateş ettin. Tehlikeli sularda yüzüyorsun evlat." Ümit Bey hatırladığı kişiyle yüzünü buruşturdu. "Amcanı geçmeye başladın, dikkat et."

Karun onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Zaten onu sinirlendiren de anladıklarıydı. Bu adamlar Gurur'u indirip Karun'a bu masada yer verirken onu kuklaları yapacaklarını sanmışlardı. Fakat gelen gideni aratmıştı çünkü ilk günden beri Karun hepsine kök söktürüyordu. Kendi bildiği doğrulardan şaşacak değildi. Yaptığı şeylerin ucu masadaki bu on adama dokunmuyordu fakat hepsi onu durdurmak istiyordu çünkü Karun büyüdükçe onlar küçülen taraf oluyordu.

Birbirlerinin ayağını kaydırmayı iyi bilirlerdi.

Onların istediği Gurur Bey veya Karun değildi. Onlar eski düzeni, yani babasının olduğu dönemleri istiyorlardı. Babası olacak aşağılık adam daha fazla güç için herkesle anlaşacak biriydi. Amcası Gurur kendi kardeşini tahtından ederek liderliği almıştı. Karun, amcasından nefret ediyor olabilirdi ama kabul etmek istemese de Gurur'un konseyde olduğu zamanlar işleri daha kolaydı. Lakin Gurur ondan daha beter deli fişekti. O herifin lakabı da zaten deliydi çünkü gerçek anlamda bir akıl hastasıydı.

Gurur kendi liderliği döneminde masadaki herkesin damarına basınca hakkında infaz kararı çıkarmışlardı. O piç masadaki en azılı adamlardan birinin kızını kaçırmıştı. Bu da yetmezmiş gibi kıza zorla nikâh kıymıştı! Ümit Bey bunu öğrenince boş durmayıp Gurur için ölüm kararı çıkarmıştı çünkü kaçırılan kız onun kızıydı. Karun onu korumak için Gurur'u ilaçla uyutup yurt dışına kaçırtmıştı. Tüm yolculuk boyunca gemilerden birinde uzun süre uyumuştu.

Gurur uyandığında kendini bulduğu evden kolay kolay çıkıp Türkiye'ye gelememişti çünkü Karun'un adamları ona hep engel olmuştu. Ümit Bey'e olan kini yüzünden düşmanının kızıyla evlenmesi çılgınlıktı. Kızına işkence edip aklınca babasının canını yakacaktı. Karun, Farah'ı amcasından korumak için Gurur'u yurt dışında tutmaya çalışıyordu ama en önemlisi amcasını yaşatmaya uğraşıyordu. Gurur buraya dönerse masadaki tüm bu adamlar onun peşine düşerdi.

Gurur hâlâ Ümit'in kızıyla evliydi. Amcası silah zoruyla tehdit ederek evlendiği kızdan boşanmaya yanaşmıyordu. Piç kurusu büyük yemin etmişti. "*Oraya gelip ya o adamın canını ya da kızını alacağım!*" derken şaka yapmıyordu. Tekrar ortalığı birbirine karıştırmasın diye Gurur'u yurt dışında tutmaya çalışıyordu. Gurur Kalender asla Türkiye'ye gelmemeliydi.

Bir gün tekrar karşısına çıkacak diye Farah'ın ödü kopuyordu. Duyduğuna göre Farah korkudan odasından hiç çıkmıyordu. Gurur'un yanında kaldığı o bir haftada ne yaşadıysa hâlâ atlatabilmiş değildi.

"Gurur bir hata yaptı ve cezasını çekiyor." Derin bir nefes alan Karun, "Bana gelirsek..." diyerek masadakilere sırasıyla baktı. "Carlos'u bulup ecdadını sikeceğim!"

Başını hızlıca sallayarak ayağa kalktı. "Güven veya bir başkasının eli karıma uzanırsa..." Ellerini masaya bastırıp öne eğildi. "Önce hadım

eder, sonra dansöz yapıp masamda oynatır ve en sonunda da tüm adamlarımın altına atarım! Herkes haddini bildiği sürece ben de bilirim!" Sonrasında buradaki işi bittiği için kapıya yürüdü. Söylemesi gereken her şeyi söylemişti, aklı olan onu dinlerdi.

Karun ve Kenan'ın salonu terk etmesiyle herkes gerginlik içinde birbirine bakarken Duha, "Acaba dansözlere bir ilgisi olabilir mi?" diye güldü. O kadar rahattı ki bir tek elindeki içkisini höpürdeterek içmediği kalmıştı.

Korhan Bey, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Tunus?" diye bakışlarını ona dikti. Duha ve Karun'un arasındaki düşmanlığı çok iyi bildiği için Duha'ya oynamaya başlamıştı. "Kontrolden çıkmaya başladığını görüyorsun."

Duha sıkıldığını belli ederek esnedi. "Sorun Karun değil, Güven." Kafasını kaldırıp Korhan'a baktı. "Ruslarla anlaşma yaptığından beri bize ait olan mıntıkalara dadandı. Bana ait bir araziyi bile satın almak istedi. Böyle devam ederse Karun'a gerek kalmadan ben sıkacağım kafasına. Henüz size ait olan şeylere göz koymadığı için onu savunanlar var ama yarın aynı şeyleri sizlere de yapmaya başlayınca ne olacak? Bence düşünmeniz gereken şey bu," dedikten sonra ayağa kalkıp o da kapıya yürüdü. Şimdilik onun da buradaki işi bitmişti.

Karun daha yeni yola çıkmıştı ki Kenan'ın telefonu çaldı. Telefonun ekranına bakıp, "Celil arıyor," deyince Karun'un tüm dikkati ona yöneldi. Malikânede ciddi bir şeyler olmadıkça Celil aramazdı. Arama sebebinin Saka olduğuna o kadar emindi ki.

Kenan telefonu açıp birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Celil ne söylediyse, "Onca adamı atlatıp kaçmayı nasıl başardı?" diye sorunca Karun'un vücudu gerildi. Bahsettikleri kaçak Bige'ydi, değil mi?

Başına bela almadan duramıyordu!

Kenan başını iki yana sallayıp, "Hayır, şu an için sadece takipte kalın," dedi. "Bu kadar öfkeliyken kıza yaklaşmasınlar, bir de onları hastaneden toplamak istemiyorum!" Karun sinirden güldü. Daha önce onu dövüşürken hiç görmemişti ama karısının tersi fena olabilirdi. Bu kadarını tahmin edebiliyordu.

Kenan telefonu kapatıp yönünü Karun'a çevirdi. "Bige elini kesip kan kaybından öleceğim diye evi birbirine katmış. O kadar iyi rol yapmış ki ağlamış bile." Karun duyduklarına hiç şaşırmadı. İstediğinde çok

kolay ağlayan biriydi. İşkence etsen kolay kolay ağlamayacak bir kadına benziyordu ama olmayacak şeylere gözyaşı dökmeye çekinmiyordu.

"Bizim çocukları onu hastaneye götürmeye ikna etmeyi başarmış," diye anlatmaya devam etti Kenan. "Yolda tuvalet bahanesiyle bir benzincide durup kaçmış. Merak etme, fazla uzaklaşmadan bizimkiler onun izini bulmuşlar. Uzaktan onu takip ediyorlar." Duraksayıp Karun'un yüzüne dikkatlice baktı. "Bige kaçar kaçmaz en yakın adliyeye gidip boşanma davasını açmış." Karun'un vereceği her tepkiyi görmek ister gibi bakıyordu.

Karun, Bige'nin yanında çoğu zaman mutlu gibiydi ama Kenan onun hislerinin boyutunu kestiremiyordu. Şu anda bile ifadesiz bir şekilde ona bakan adamın ne hissettiğini anlamak çok zordu. Kenan ona Rengin'in ihanetinden bahsetmek istiyordu ama bunu yapmadan önce bir şeylerin olmasını bekliyordu. Karun'un Rengin'e aslında âşık olmadığını anlaması gerekiyordu.

Kenan hiçbir zaman Karun'un ona âşık olduğunu düşünmedi çünkü Rengin daha önce de hep onun etrafında dolanıyordu.

Fakat Rengin onun hayatını kurtarana kadar Karun onu görmezden gelmişti. Daha sonra Rengin'i hayatına almış, ona ilgi göstermek için kendini zorlamaya başlamıştı. Bu aşk değildi. Karun duygularının gerçek olmadığını anlarsa Rengin'in ihanetini öğrenince belki daha az acı çekerdi. En azından Duha'yı da karşısına alacak kadar ileri gitmez ve aralarındaki düşmanlığı ölümcül bir boyuta taşımazdı. Carlos ve Güven'den sonra biri daha ona cephe alsın istemiyordu. Kenan tüm bunları düşünerek hareket ediyordu.

En yakını olarak Karun'dan böylesine büyük bir sırrı saklamak ona berbat hissettiriyordu ama ona gerçekleri söylemek için hiç doğru bir zaman değildi. Bige'yle birlikte onun da düşmanları Karun'un hayatına girmişti. Karun'un etrafı ateşle sarılmışken en azından şimdilik Duha cephesinden de ona karşı bir savaş açılmamalıydı. Çünkü Karun gerçekleri öğrenince ilk saldıracağı kişi Duha olacaktı ve Duha da köşesine çekilecek biri değildi.

Kenan gerçekleri söylemeden önce bazı şeylerin olmasını bekliyordu. Eskiden ihtimal dahi vermezdi ama bir şeyler değişmeye başlamıştı. Karun'un Bige'ye nasıl baktığını gördüğü için ondan hoşlanmasını bekliyordu. Ondan karım diye bahsederken fazla sahipleniciydi. Üstelik son zamanlarda eskisine göre daha az boşanmayı istiyordu. Bige'ye karşı

bir şeyler hissetmeye başlamış olabilir miydi? Eğer bu olursa Rengin'in ihanetini öğrenince daha az acı çekerdi.

Pusuda bekleyen bu kadar çok düşmanı varken Karun'un dağılmak gibi bir lüksü yoktu. Karısına olan sevgisi onu toparlayabilirdi. "Davayı açmak için geç bile kaldık," diyen Karun önüne döndü. Saka doğru olanı yapmıştı ama ondan kaçar kaçmaz davayı açması kötü hissettirmişti. Evden kaçmadan da o davayı açabilirdi.

Acaba o aptal kadın boşanmamak için Karun'un onu zorla yanında tuttuğunu mu sanıyordu? Karun ondan daha fazla boşanmayı istiyordu! Onu yanında tutmak istemesinin tek sebebi güvenliğiydi! Kenan gözlerinin ardındaki kinayeyi gizlemeden onunla uğraşmaya başladı. "Bige'nin davayı açmasına sevindin mi?" Karun'a biraz yüklenip ağzından laf almaya çalıştı. "Bu yüzden mi kendini evinde hissetsin diye uğraşıyorsun?" Sabah hepsini erkenden uyandırıp kahvaltı masasına topladığını unutmamıştı.

Karun bakışlarını kaçırıp arabanın camından dışarıya bakmaya başladı. "Onun için değildi."

Kenan güldü. "Onun için olmadığını sabah onun yanında söyleyemedin."

Karun sinirlenip nefes almak için kravatını çekiştirince, "Rengin'den bahsedince hiç gerilmiyorsun," diyen Kenan onun üzerine gelmeye devam etti. "Ama konu Bige'den açılınca çok hızlı sinirleniyorsun." Yönünü tamamen arkadaşına doğru çevirdi. "Neler oluyor, Karun?"

Karun artık Kenan'ı arabadan atmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamışken, "Bir şey olduğu yok!" dedi ters bir sesle. "Susmayı dene, Kenan."

"Onu koruyorsun."

"Rengin'i de koruyorum!"

"Evet ama biri omzuna çarptı diye Rengin için birilerine haddini bildirmiyorsun," diyerek top oynarken Duha'ya yaptıklarını hatırlatmıştı. "Rengin için Azap gibi büyük ve köklü bir tarikatı karşına almadın. Bugün masada savunduğun kadın da Rengin değildi." Bütün bunların hepsini Bige için yapmıştı.

"Çünkü Rengin karım değil!" Kaşlarını çatarken artık kızgın olduğunu saklayamıyordu. "Soyadımı taşıyan Rengin değil!"

Kenan daha fazla onun sinirleriyle oynamak istemediği için, "Kendine karşı dürüst ol kardeşim," diye önüne döndü. "Geç olmadan öfkeni

dindir ve asıl istediğinin ne olduğunu sorgula." Bazı şeylerin değişmeye başladığını hissediyordu.

Kenan nihayet susunca Karun rahat bir nefes alıp camdan dışarıya bakmaya başladı. Alacağı cevaplar hoşuna gitmeyecekse kendine sorular sormanın lüzumu yoktu.

İşe gitmek yerine Karun eve gelmişti. Bugün Kenan onun yerine dışarıdaki işleri yürütebilirdi. Sinirlerini bozan bir gün olduğu için biraz dinlenmek istiyordu. Yukarı çıkmak için Bige'nin odasının önünde geçerken durdu. Neden durduğunu o da bilmiyordu ama adımları kendiliğinden durmuştu. Başını çevirip omzunun üzerinde bir süre kapıya baktı. Burada bir kadının isteyebileceği her şey vardı, burada her şeye sahipti. O hâlde neden gitmişti? Onu memnun etmeyen şey neydi?

Kapıyı açıp Bige'nin odasına girdi. Daha odaya adımını atar atmaz Bige'nin kokusu onu karşıladı. Parfümünün kokusu tüm odaya işlemişti. Bir çiçekten alınan polenler gibi yumuşak ama afrodizyak etkisi yaratacak kadar da sert bir kokuydu.

Bavulu yatağın yanında duruyordu. Hastaneye gitmek için herkesi kandırırken bavulunu yanına alamazdı. Hizmetçiler odayı toplamıştı ama köşede duran masanın üstündeki dağınıklığa dokunmamışlardı. Odanın içinde sessiz adımlarla yürüyüp masanın yanında durdu. Masanın üstüne saçılmış boyalar ve çizimleri dağınık bir şekilde duruyordu. Onun eskiz defterini alıp ilk sayfayı açtığında bunun bir kara kalem çalışması olduğunu gördü.

İki çocuklu bir ailenin kahvaltı masasındaki hâlini çizmişti. Baba masanın en başındaki yerini almıştı ve sert bakışlarla masadaki iki küçük çocuğa bakıyordu. Bige, babanın yüz hatlarındaki sertliği tüm detaylarıyla çizecek kadar resim yapmakta iyiydi. İki kız çocuğu masada oturuyor, babanın bakışlarından kaçmak için başlarını yerden kaldırmıyorlardı. Anne ise elindeki tabakla masanın yanında ayakta duruyordu ve duvardaki saat yediyi gösteriyordu.

Resimdeki kasvet ve gerginlik büyük bir ustalıkla çizilmişti. Mutlu bir aile tablosundan çok uzak bir görüntüydü. Öyle gibi görünüyordu ama detaylardaki sertlik tam tersi olduğunu gösteriyordu. Üstelik duvardaki saate dikkat çekmek ister gibi saati kocaman çizmişti.

Resmin en altına ise inci gibi güzel el yazısıyla, "*Sessiz ol, babam duyacak,*" yazmıştı. Sanki o güne ait aklından kalan bir diyaloğu buraya yazmıştı. Bige geçmişinden küçük bir kareyi çizmiş olabilir miydi?

Sayfayı çevirip diğer sayfaya geçince iki çocuğun zamana karşı koştuğunu gördü. Bu resimde sadece iki kız çocuğu vardı. Dağılan saçları ve terleyen yüzleri çok iyi resmedilmişti. Bir eve doğru koşuyorlardı fakat evin önünde evden daha büyük bir saat çizilmişti. Saat akşam yediyi gösteriyordu çünkü batan güneşi bile çizmişti. En arkadaki kızın dizi kanıyordu. Tamamı kara kalem çalışması olduğu için dizindeki kanın rengi de siyahtı. Ve kızın arkasındaki sivri taşın üstü de siyahla boyanmıştı.

O taşa takılıp düştüğünü ama sızlanmak yerine ayağa kalkıp koşmaya devam ettiğini çok iyi çizmişti. Sanki durup dinlenmek gibi bir şansları yoktu. Sayfanın altında yine o güne ait bir diyalog görünce Karun artık bu resimdeki her şeyin yaşandığını anladı. Bu defterdeki insanların Saka'nın ailesi olduğunu anladı çünkü resmin altına, "*Geç kaldık Gazel, babam çok kızacak,*" yazıyordu ve saat yediyi sadece iki dakika geçmişti.

Bu çocuklar Saka ve ablasıydı, değil mi?

Karısının günlüğüne geçiş yapmış gibi hissedince rahatsız oldu. Belki diğer insanlar gibi yaşadıklarını uzun uzun yazmamıştı ama o, en iyi bildiği şeyi yapıp hepsini çizmişti. Satırlardaki hiçbir ıstırap resimlerdeki gibi daha gerçekçi hissedilemezdi. O günlere ait aklında ne kaldıysa hepsini çizmiş gibiydi. Hem de en küçük detayıyla. Bu onun mahremiydi, devam etmesi doğru değildi. Fakat karısının geçmişi hakkında herkesin bildiği şeyler dışında hiçbir şey bilmiyordu. Onu tanımıyordu.

Karun diğer sayfaya geçti çünkü onu tanımak isteyen yanı daha baskın çıkmıştı. Bu sayfada annesinin çocuklarını arkasına saklayıp babasına karşı çıkması resmedilmişti. Yerde birçok kırık eşya vardı ve kadın çocuklarını korumak ister gibi onları arkasına çekmişti. Kadının karşısındaki adamın elleri yumruk olmuş ve kaşları çatılmıştı. Tüm bu dağınıklığın sebebi oymuş gibi resmedilmişti. Çünkü kadın korkuyordu, çocukları korkuyordu ama adam korkmuyor, korkutuyordu.

Resmin altında ise, "*Özür dilerim baba, tabağımdakileri bitirmeliydim,*" yazıyordu. Karun fark ettikleriyle sertçe yutkunmuştu. Bige tabağındaki son kırıntı bitmeden asla masadan kalkmıyordu.

Yiyeceği kadar yemeği tabağına koyar ve onlar bitmeden masadan kalkmazdı.

Resimdeki saat onun dakikliğinin nedeniydi, değil mi? Tıpkı tabağında biten yemekler gibi. Saka farkında olarak veya olmayarak bir döngüyü tekrarlıyor olabilir miydi? Babasının başlattığı ve onun sürdürdüğü kısır bir döngü.

Karun diğer sayfalara da hızlıca baktı. Her sayfada babasının baskısı daha fazla büyüyor, resimler gittikçe daha iç karartıcı bir hâle geliyordu. Arada güzel resimler de görmüştü. Onlar uyurken babasının onlara masal kitabı okuması gibi. Ya da babalarını kızdırmadıklarında birlikte film izledikleri gibi. Tüm çocukluk anılarını buraya resmedemezdi ama aklında en çok yer alan anılarını sayfalara geçirmişti.

Kötü anılarının olduğu kadar iyi anıları da görmek Karun'u memnun etmişti. Ailecek gittikleri pikniği, babasının iki kızını parka götürmesi ve anneleri yemek pişirirken Saka'nın elini balık akvaryumuna daldırması gibi. Bu resim defterinde toplamda on üç sayfa vardı. Diğer tüm sayfalar koparıldığı için sadece on üç sayfa kalmıştı. Bunlardan altısına canını yakan anılarını, diğer altısına da onu mutlu eden anıları çizmişti. Şimdi geriye bakmadığı son sayfa, yani on üçüncü sayfa kalmıştı. Saka on üçe takıntılıydı. Resim defterinde bile sadece on üç sayfa bırakmıştı.

Son sayfada onu neyin beklediğini bilmiyordu.

Bakıp bakmamak konusunda emin değildi.

Karun derin bir nefes aldı ve son sayfayı da açtı. Bige'nin 13 Haziran'ı resmettiğini görünce boğazı düğümlendi, yutkunamadı. Her detayıyla o kadar gerçekçi çizmişti ki Karun sanki oradaymış gibi iliklerine kadar titredi. Küçük bir çocuğun acısını her zerresinde hissederken ayakta durmakta güçlük çektiği için sandalyeye oturdu. Başını öne doğru eğdi ve dizlerinin üzerine koyduğu resim defterine baktı. Dudaklarında kısık bir sesle, "Sen ne yaşadın?" diye bir cümle döküldüğünde sesi boğuktu.

Ona mahşerin resmini göster deseler, Karun hiç şüphesiz onlara bu resmi gösterirdi.

Depremin kalıntılarını gösteren bir resimdi ya da kıyametten sonrasını anlatıyordu. O gün sadece yaşadıklarını değil, aynı zamanda nasıl hissettiğini de resmetmişti. Patlama tek bir noktada yaşanmıştı fakat Bige

yıkılan koskoca bir şehri çizmişti. Belki de bir dünyayı. Yollarda büyük bir göçük vardı, binalar yıkılmış, evler molozlar ve toprak yığınları altında kalmıştı. Arabalar ters dönmüş veya camları kırılmıştı. Arabaların içinde olan, yıkılan evlerin altında kalan ve binalarda sıkışan insanların bile cesedini çizmişti.

Siyah dumanlar çıkartarak yere doğru düşen uçağı, gökyüzünün çıkardığı şimşekleri ve kökünden yanan ağaçları bile resme aktarmıştı. Bunların hiçbiri yaşanmamıştı ama hepsini çizmişti. Çünkü bunlar küçük bir çocuğun hissettikleriydi. Patlamada tam olarak bunları hissetmişti, bir kıyameti. Herkes ölmüştü, dünya ölmüştü, onun için insanlık ölmüştü. Bige'nin 13 Haziran'da yaşadıkları ve hissettikleri tam olarak bunlardı.

Ve tüm bu ölümlerin içinde tek başına bir çocuk ayakta duruyordu. Saçları darmadağın, yüzü gözü yara bere içinde küçük bir çocuk vardı bu yıkımın içinde. Gözlerindeki şoke olmuş ifadeyi o kadar iyi çizmişti ki Karun'un nefesi kesildi. Kız çocuğu donup kalmış gibiydi, sanki neler olduğunu anlayamıyordu. Etrafı cesetlerle ve kopmuş uzuvlarla doluydu. Kucağında ölü bir bebek tutan küçük bir kız çocuğuna yaşattıkları tam olarak buydu. Evet, kollarında ölü bir bebek tutuyordu.

O gün annesinin bağrından kopardıkları küçük bir bebek. Saka için 13 Haziran'da tüm insanlık ölmüştü ve geriye bir tek o kalmıştı. Korkuyu ve yalnızlığı bundan daha iyi anlatamazdı. Üzerinde eflatun rengi bir elbise vardı. Resimdeki tek renk üzerindeki elbisesinin rengiydi. Bir tek elbisesinin rengi için boya kullanmıştı.

Onun için ölümün rengi eflatundu, değil mi?

Çünkü daha önce Karun'a, "Bir gün ölürsem üzerimde eflatun rengi bir elbise olsun istiyorum," demişti.

13 Haziran'da giydiği elbisenin rengiydi eflatun.

Resmin en altında, "*Baba ölüm ne demek?*" diye yazıyordu. Daha sonra bir köşeye sıkıştırılmış gibi küçük harflerle, "*Artık biliyorum...*" yazmıştı.

Ona yaşattıkları koskoca bir utanç, bir insanlık suçuydu.

"Karun," diyen Rengin'in sesini duyunca hemen resim defterini kapatıp masanın üzerine koydu. Ayağa kalkınca Rengin'i kapının önünde dikilirken gördü. "Onun odasında ne işin var?" Kadın hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bilmiyorum." Gördüğü resimlerin etkisiyle derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Burada ne işim olduğunu ben de bilmiyorum."

Ama Rengin biliyordu, Karun'un onu özlediğini biliyordu. Kabul etmek istemiyordu ama çoğu şeyi görüyor ve biliyordu. "Biraz konuşalım mı?" dediğinde Karun başını sallayarak ona doğru yürüdü.

İkisi birlikte dışarı çıkıp koridorun sonundaki çalışma odasına girdiler. Karun deri koltuğa oturduğunda Rengin onun yanındaki yerini aldı. Karun'un elini tutup ona gülümsemeye çalıştı. "Seninle uzun zamandır konuşmak istediğim bir şey var." Elini tutar tutmaz Karun'un gerginliğini hissetti. İki yıldır bu hep böyleydi. Aralarındaki şey fazla soğuk ve zorlama bir ilgiydi.

Karun artık onunla sevişmiyordu bile, gerçi eskiden de aralarındaki cinsel ilişkide hiç tutku yoktu. O anlarda bile Karun ona yakın olmak için kendini zorluyordu. Rengin ise bu birlikteliği yerine getirmesi gereken bir görev olarak görüyordu. Karun farkında değildi ama bu ilişkide kendini bir şeyler için zorlayan sadece o değildi. Aralarındaki tek fark Rengin'in daha iyi rol yapmasıydı.

Rengin, Karun'u hiç sevememişti çünkü planlarının içinde aşk yoktu. Ondan Duha ve Karun ile bir ilişki yaşamasını istemişlerdi. İki düşmanı birbirine kırdırmayı düşünmüşlerdi ve Rengin bunu yapmaya mecbur kalmıştı. Fakat ikisini birbiriyle aldatırken ona söylenilen her şeyi doğru şekilde yapmamıştı. Karun'un tüm sırlarını rapor ederken Duha'nın sırlarının derinine inmemişti.

Duha'nın nasıl bu kadar yükseldiğini, çevirdiği yasa dışı işleri veya hasta olduğunu onlara söylememişti. Rengin iki düşmanı birbirine öldürtmek için çıktığı bu yolda bir tek Duha'yı korumaya çalışmıştı çünkü ona âşık olmuştu. Belki de bir zamanlar onu çıkarsızca seven tek insan Duha'ydı. Şimdi ise planlarının sonuna gelmişlerdi. Onu bu işe alet edenler artık Karun'un her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Güven, Carlos ve karısı onu bu kadar uğraştırırken Karun'a Duha cephesinden de bir saldırı gelmeliydi. Bunun için de Rengin'in ihaneti ortaya çıkmalıydı. Karun'un etrafını sarıp onu bitirmek için bu harika bir fırsattı. Bu yüzden ondan ayrılıp evden gidecekti. Uzun zamandır bunu bekliyordu ve nihayetinde beklediği telefon gelmişti. Onu terk edip Karun'un onu asla bulamayacağı bir yere saklanacaktı. Karun'un işini bitirdiklerinde ise geri dönüp Duha'ya kendini affettirmeye çalışacaktı.

Duha da ona âşıktı, uzun süre Rengin'e karşı koyamazdı.

Karun onun sinsi planlarından habersiz Rengin'i izliyordu. "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" Yine elini onun avucundan çekti ama Rengin bu sefer bunu sorun etmedi. Nasıl olsa çok yakında bu kibri de onunla mezara girecekti.

Rengin bu kararı verirken çok üzülmüş gibi rol yapıp içli bir ifadeyle, "Karun ben çok düşündüm ve daha fazla bu şekilde devam edemeyeceğime karar verdim," dedi. Gitmeden önce bile mağduru oynamaktan vazgeçmiyordu. Derin bir nefes aldı ve Karun'un gözlerine uzun uzun bakıp içli bir ifade takındı. "Ayrılmak istiyorum."

Karısının gidişinden sonra Rengin tarafından da terk edilmek onun için çok sağlam bir darbe olacaktı çünkü bir anda yalnızlaşacaktı. Zaten yakın zamanda da gerçek ihanetin görüntüleriyle sarsılacaktı. Ayrılmak istediğini söylediği hâlde Karun'un hiç tepki vermediğini görünce onun üzüldüğünü düşündü, gururu okşandı. Karun şaşkın hatta afallamış bir hâlde Rengin'e bakıyordu ama Rengin'in düşündüğü sebeplerden dolayı bu durumda değildi.

Karun kendi içinde fark ettikleriyle afallamıştı. Üzülmemişti evet, Rengin ayrılmak istediğini söylediğinde zerre kadar üzülmemişti. Üzülmek şöyle dursun, hep bugünü beklemiş gibi Karun rahatlamıştı. İşte onu şaşırtan buydu, üzgün hissetmemesiydi. Mutsuz olması gerekmiyor muydu? İki yıllık bir ilişkinin son bulması onu kahretmeliydi. O hâlde neden omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu?

Daha önce Rengin arkasında bir mektup bırakıp gittiğinde de üzgün hissetmemişti. Bir mektupla onu terk ettiği için kızmıştı hatta gururuna yedirememişti ama üzüntü değildi hissettikleri. Bunu da daha yeni fark ediyordu. Şimdi ayrılmak istediğini söylüyordu ve Karun yine yeterince üzgün hissedemiyordu. Belki de bu kararı vermek için ikisi de fazlasıyla geç kalmıştı. Belki de ilk kez kendine karşı bu kadar dürüsttü. Daha önce hiç fark etmemişti ama tam şu anda birçok şeyin farkına varıyordu. Rengin'i düşündüğü gibi hiç sevmemiş, sevememiş olabilir miydi?

Kenan haklı mıydı? Minnet duygusunu aşk sanmış olabilir miydi?

Ya aşk çok basit ve kolayca biten bir duyguydu ya da Karun aşkı hiç bilmiyordu. Canını sıkan tek şey Rengin'in ayrılık kararına yeteri kadar üzülmemiş olmasıydı. Bu ona normal gelmiyordu. "Tamam," derken bile şaşkındı. Bunu da çok kolay söylemişti. Başını ağır ağır salladı. "Ayrılalım." Ayağa kalktı. Onun yüzüğünü parmağından çıkartıp Rengin'in avucuna koydu. Bunu yaparken hiç zorlanmamıştı. Neler oluyordu?

Avucundaki yüzüğe bakan kadın bu ayrılığı dramatize bir hâle getirmek için üzgün bir sesle, "Birazdan evden ayrılacağım," dedi. Gitmek için can atarken gidişiyle bile ona vicdan azabı çektirmeye çalışıyordu.

Karun ne onu kalması için ikna etmeye çalıştı ne de ayrılık sebebini sordu. "Anladım," dedikten sonra hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Çocuklar seni gideceğin yere bırakır." Bunları söyleyip dışarı çıktı.

Karun kendinde fark ettiği şeylerin sarsıntısını yaşadığı için daha fazla konuşamamıştı. Bu yüzden başka bir şey söylemeden gitmeyi seçmişti çünkü yalnız kalıp bu odada olanları düşünmeliydi. Fakat Rengin her şeyi yanlış anladığı için sırıtarak onun arkasından bakıyordu. Ayrılık kararının Karun'u şaşkına çevirdiğini düşündükçe daha çok tatmin oluyordu. Oysaki gerçekler bunun tam tersiydi.

Rengin çalışma odasından çıkıp hızlı bir şekilde odasına girdi. Yatağın altındaki bavulunu çıkartıp hemen toparlanmaya başladı. Nihayet bu evden kurtuluyordu. Rengin evden ayrılır ayrılmaz ihanetin görüntüleri Karun'a ulaşacaktı. Karun öfkesine yenilip Duha'ya saldırdığında ise hayatının en büyük hatasını yapacaktı çünkü Karun ve Duha'yı onlardan başka kimse yıkamazdı.

Her konuda eşit güçteydiler fakat Duha daha zekiydi. Karun'un sonunu getirecek tek adamdı. Duha, Güven ve Bige'nin düşmanları aynı aralıklarla saldırı yaparsa Karun'u yıkarlardı. Karun Kalender'in imparatorluğu bugün son bulacaktı. Rengin dolaptan elbiselerini çıkartırken telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce keyfi yerine geldi. "Konuştuğumuz gibi ondan ayrıldım," diye güldü. "Bugün onun işini bitiriyoruz, birazdan evden ayrılacağım."

"Planda bir değişiklik oldu," diyen sesle gülüşü soldu. "Evden ayrılmıyorsun." Midesi kasıldığında beyninden vurulmuşa dönmüştü.

"Ne demek ayrılmıyorum!" Sesinin yüksek çıktığını anlayınca kimse duymasın diye daha kısık bir sesle, "Böyle konuşmamıştık!" dedi.

"Karun'un açığını ararken Carlos neyin peşinde olduğumuzu öğrenmiş," diyen ses Rengin'in hoşuna gitmeyecek şeyler söylemeye başladı. "Carlos az önce benimle iletişime geçti, 13 Haziran'a kadar beklemek için beni ikna etti. 13 Haziran'da Carlos onun karısını öldürmeyi planlıyor. Karun 13 Haziran'da senin ihanetini öğrenecek, daha sonra da Saka ölecek. İkisi eş zamanlı olacağı için öfkesini bir yerlerden çıkarmayı isteyecektir. Şuursuzca Duha'ya saldırınca hemen sonrasında biz, Güven

ve Carlos ona saldıracağız. Bu saldırıya Duha gibi güçlü bir adam da katılırsa Kalender'in kurtulma şansı kalmaz."

"Ama..."

"Rengin sen de çok iyi biliyorsun ki Karun Kalender'i yıkmak kolay değil. Yıllardır biz de dâhil çoğu kişi bunu deniyor! O adamın karşısına tek tek çıkarsak hepimizin işini bitirir. Aynı gün içinde hepimiz eş zamanlı saldırmalıyız! Karun'un tüm planlarından haberdar olmamız için senin bir süre daha orada kalıp bizi bilgilendirmen gerekiyor." Planının tüm detayları Rengin'e anlatınca Rengin sırıttı. Bu kazanma oranı daha yüksek bir plandı.

Az önce Karun'dan ayrılmış olabilirlerdi ama iki yıllık bir geçmişleri vardı. Karun bir süre daha Rengin'in evinde kalmasına izin verirdi. Bunun için ona iyi bir bahane uydurabilirdi. İki yıldır büyük günü iple çekiyordu, bir süre daha bekleyebilirdi. Koca bir çınarı yıkmak için önce dallarını kırmalılardı.

Öte yandan her şeyden habersiz olan Karun, üst kata çıkıp odasına girdiğinde bir süre tekli koltukta boş boş oturmuştu. Rengin ile biten ilişkisine üzüldüğünü düşünmek istedi, bunun için kendini ikna etmeye çalıştı. Lakin hiçbir koşulda istediği sonuca ulaşamıyordu. Üzgün değildi ama üzgün olması gerekiyordu. Saçma bir şekilde duygularında bir terslik vardı! Neden üzgün değildi? Rengin gibi değmeyecek bir kadın için endişelendiğini bilmiyordu.

Bige'nin sözlerinde ne kadar haklı olduğunu, yanında tuttuğu kişinin kurtulmak istediği kişiden daha kötü olduğunu henüz bilmiyordu. Celil arayınca derin bir nefes aldı. Bige'yi takip edenlerin arasında Celil'in de olduğunu bildiği için, "Söyle," diye telefonu açtı. "Yine ne yaptı?" Nasıl olsa kaçık karısı mutlaka onun canını sıkacak bir şeyler yapmıştır.

Celil, "Efendim, Bige Hanım muhtemelen kaldığı otelin kime ait olduğunu bilmiyor," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Öğrenince hemen ayrılacağına eminim."

Bir otele mi yerleşmişti?

"Kimin otelinde kalıyor?" Sesi gergin çıkmıştı.

Bir süre sessizliğini koruyan Celil, "Duha Bey'in otellerinden birine yerleşti," deyince Karun oturduğu koltukta ok gibi ayağa fırladı.

"Koskoca İstanbul'da o piçin otelinde ne işi var, Celil!" Sesi gök gürültüsüyle yarışır bir şiddetteydi. Hızlı adımlarla odadan çıkarken,

"Hangi otel?" diye burnundan soludu. "Duha'nın birden fazla oteli var, bana hangisi olduğunu söyle!"

"Şey efendim, bizim otelin tam karşısındaki otel." Karun yüz kızartıcı bir küfür savurdu.

"Hangisi Celil, hangisi!" diye bağırdı. Duha'yla çoğu şeyi karşılıklıydı ve ülkenin çoğu yerinde otelleri ya yan yanaydı ya da karşı karşıya! Hangisinden bahsediyordu?

"Şehir merkezindeki otel," dedi Celil. "Özel jetini havada düşürdüğümüz için sinirlenip karşımıza diktiği otel." Sonuçta o olayda kimse ölmemişti, bunun için bir otel yaptırmasına gerek yoktu. Otelin çatısında bir pist olduğunu duymuştu. Arada küçük bir helikopterle Karun'un otelinin üstünden dönüyor, daha sonra kendi otelinin çatısına konuyordu. Bilerek onu kışkırtıyordu! Bir gün kafası atacak ve o helikopteri de havada vurduracaktı! Ama bu sefer içinde Duha'nın olduğuna emin olacaktı!

Karun dışarı çıkıp arabaya bindikten sonra hemen yola koyuldu. Yolun tam karşısında kocasının oteli varken Saka gidip Duha'nın otelinde kalıyordu! Celil'in telefonunu kapattıktan sonra Duha'yı arayıp konuşmayı kulaklığa bağladı. Duha çoktan haberi almış olmalı ki keyifli bir sesle telefonu açtı. "Sen beni arar mıydın, Kalender?" diye güldü. "Söylesene bunu neye borçluyum?" Arama sebebini çok iyi biliyordu!

Arabayı süratle kullandığı için arkasındaki adamları onun hızına yetişmek zorundaydılar. "Ara otelin müdürünü, karımın çıkışını yapsınlar!" Lafı hiç uzatmadan konuya girmişti. "Onu otelden göndersinler!"

"Koskoca Karun Kalender'in karısını kovmamızı mı istiyorsun?" Duha'nın gülen sesini duydu. "Bu kadar alçak biri değilim."

"Ulan it, daha kötüsünü yapmışlığın var!" Kaşlarını çatarak gaza biraz daha yüklendi. "Orayı kurşuna dizdiğimde de böyle gülmeyi dene! Karımı orada barındırmayacağımı tahmin etmeliydin!"

Duha kahkaha attı. "İçinde karın varken hiçbir şey yapamazsın."

"Karımı aldıktan sonra yıkarım lan!" Karısının üzerine kurşun yağdıracak değildi.

"Adamlarım tetikte bekliyor, haberin olsun. Mekânıma tek bir kurşun sıkarsan sana ait olan otel de yıkılır," dedikten sonra tekrar güldü. "Şimdi bizi yeni bir otel yaptırmakla uğraştırma."

Karun tüm küfürlerini ona sıraladıktan sonra telefonu kapattı. O düşüncesiz kuş yüzünden kimlerle uğraşıyordu! "Katil edecek beni!" diye

Bige'ye kızmaya başladı. "En sonunda ölümü benim elimde olacak!" Allah şahidiydi eğer bilerek Duha'nın oteline gittiyse bu sefer tatlı dili bile onu kurtaramazdı! Manyak karı iki dakika rahat durmayı bilmiyordu!

Bu sefer boşayacaktı onu, boşayacak ve ondan kurtulacaktı!

Karun peşindeki adamlarıyla mekân basar gibi otele giriş yapınca onu gören tüm otel çalışanları korkudan saklanacak yer aramıştı. Bu adam patronlarının ezelî düşmanlarından biri olduğu için buraya gelişi iyiye işaret değildi. Hepsi birbirine bakıyor, ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Celil ve yanındaki birkaç koruma resepsiyonun yanında onu bekliyordu. Karun'u görür görmez Celil hemen ona doğru yürüdü. Daha Celil konuşmadan Karun dişlerinin arasından, "Hangi oda!" diye hırladı. "Hangi odada kalıyor?"

Celil onun karşısında saygı duruşuna geçerek ceketinin önünü kapattı. "Beş katı para ödeyerek on üç numaralı odayı kendi için hazırlatmış," deyince Karun bir kez daha küfrederek hızlı adımlarla asansöre yürüdü. Tabii ya, on üç!

Asansöre binen Karun kısa sürede Bige'nin odasının olduğu koridora çıktı. Mavi gözleri sabırsızca kapıların üzerindeki numaraları kontrol ediyordu. On üç numaralı odanın önünde durunca üst üste kapıya vurmaya başladı. Birkaç dakika sonra kapı açılınca gördüğü görüntü onu daha da kızdırdı. Banyodan yeni çıkmış gibi Bige'nin üzerinde vücuduna sardığı kısa bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Göğüslerinin üzerine doladığı havlu kalçasını zor kapatıyordu.

Saçları ıslak olduğu için omuzlarına su damlıyordu. Boynundan süzülen su göğüslerinin arasına sızdıkça ortaya kışkırtıcı bir görüntü çıkıyordu. Göğüslerine doğru kayan su damlaları teninde ince bir yol oluşturdukça dikkati oraya kayıyordu. Karısı karşısında yarı çıplak dururken kısa bir an için buraya neden geldiğini unutmuştu. Gözleri biraz daha

aşağıya kaydı ve onun pürüzsüz, çıplak bacaklarında oyalandı. Vücut ısısı yine artmaya başlamıştı! Bu hâlde mi kapıyı açıyordu?

Karun'un yoğun bakışları Bige'ye kendisini çıplak hissettirdiği için bir eliyle göğüslerinin üzerindeki havluyu tuttu. Onunla evli olabilirdi ama bu havlunun düşmesini istemiyordu. "Ne bakıyorsun, aynısı nişanlında da var," dedi huysuz bir sesle. O böyle bakınca utanmıştı.

Adamlarının koridorda belirdiğini görünce Karun onu odaya iterek içeri girdi. Kapıyı kapatmak için fazla beklememişti. Adamların karşısında küçük bir havluyla durmasını istemiyordu. "Odama böyle giremezsin!" diyen kadına doğru dönerek kaşlarını çattı.

"Bu yerin Duha'ya ait olduğunu biliyor muydun?" Bir çılgınlık yapmadan önce onun neyi bilip bilmediğinden emin olmalıydı.

Saka'nın irice açtığı kahverengi gözleri ve aralıklı duran dudakları aradığı cevabı ona vermişti. Bilmiyordu. "Duha'nın mı?" derken şaşkınlığı sesine yansıyordu. Aptal kadın, kimin yerinde olduğundan bile haberdar değildi.

Karun'un gözleri onun ellerine kaydı. Herhangi bir yara izi görmeyince rahat bir nefes aldı. Anlaşılan elini kesmesi de yalandı. Biraz makyaj ve biraz da boyayla avucunda istediği yarayı yapabilirdi. Makyaj konusunda çok iyiydi. Bilmeden yaptığı bir hata olduğunu anlayınca biraz sakinleşti. "Toparlan gidiyoruz." Gözleriyle onun çıplak vücudunu işaret etti. "Önce giyin!"

Bige inatçı bir tutum sergileyerek birkaç adım geriye çekildi. "Kimin yeri olduğu umurumda değil, hiçbir yere gitmiyorum. Senin düşmanların ama benim değil," dedikten sonra saçlarının suyunu almak için yatağın üzerinde duran havluyu aldı.

"Sen beni anlamıyor musun?" Karun aralarındaki mesafeyi kapatıp onun karşısında durdu. "Evli olduğumuz sürece benim düşmanlarımın ilk hedef alacağı kişi sensin!" diye ona sesini yükseltti.

"Boşanacağız biz," dedi Bige. "Açtım davayı."

"Ama henüz boşanmadık! Burada kalamazsın, zorlama Saka!"

"Ya ben çok kalmayacağım ki zaten," derken havluyla saçlarının ucunu kuruluyordu. "Giyindikten sonra uçak biletimi alıp Adana'ya döneceğim. O yüzden lütfen bir süre beni rahat bırak." Karun'un yüzünde alay dolu bir ifade oluştu. Ondan boşanmadan gerçekten Adana'ya geri döneceğini mi düşünüyordu? Ya da Karun'un buna izin vereceğini? Hayal kuruyordu!

Şaşırtıcı bir şekilde Karun bu sefer karşı çıkacak hiçbir şey söylemedi. Üzerine gittikçe kalmak için daha fazla inat edeceğini anladığı için sessizliğe bürünmüştü. Aklında farklı planlar olduğu için tek kelime etmeden odadan çıktı. Kapıyı arkasından sertçe kapatarak koridorda onu bekleyen adamlarına doğru yürüdü. "Kuş uçmayacak burada, Celil!" Celil'in gözleri Bige'nin kapısını bulunca, "Karım olan kuştan bahsetmiyorum lan!" diye onu tersledi. "Kimse ona üç adımdan fazla yaklaşmayacak. Otele girip çıkan herkesi kontrol edin hatta yediği yemekleri bile!"

Karun, Bige'nin hemen yan tarafındaki odayı işaret etti. "Bu odayı benim için hazırlatın, buralarda olacağım!" dedikten sonra asansöre yürüdü. Mademki Duha onun karısını kovmuyordu, o hâlde Duha'nın bunu yapmasını sağlardı. Karısı buradan ayrılmadan hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordu.

Asansöre binmeden hemen önce Kenan'ı arayıp, "Bugün için Adana'ya giden tüm uçak biletlerini al," dedi hızlıca. "Bir tane bile boş yer kalmayacak!" Sonra telefonu kapattı.

Demek gidecekti ha? Gidebiliyorsa gitsin bakalım!

Korumalar şaşkın bir şekilde onun arkasından bakarken Furkan gözlerini belertti. "O da mı Duha'nın otelinde kalacak?"

Nedim hayıflanarak, "Kadınlar gerçekten çok korkunç," diye sızlandı. "İnsana yapmam dediği her şeyi yaptırıyorlar."

"Kalender çifti şimdi Duha'nın otelinde farklı odalarda mı kalacak?" diyen İsa hepsinin gözden kaçırdığı küçük bir detayı onlara hatırlattı. "Bu dışarıya sızarsa herkes aralarındaki evliliğin iç yüzünü öğrenir. En başta da Duha." Hepsi gerginlik içinde birbirine bakmaya başlamıştı. Şimdi ne yapacaklardı?

Karun bu kadar sinirliyken bunu düşünecek durumda değildi. Ancak ayrı odalarda kalmaları medyaya sızarsa bu uzun süre konuşulurdu. Sinek küçük ama mide bulandırırdı. Bu konuda bir şeyler yapılmalıydı. Celil de onlar gibi düşündüğü için telefonu çıkartıp olan biteni hızlıca Kenan'a anlatmaya başladı. Karun ile ilgili çoğu kararı vermekten çekinmeyen tek kişi Kenan'dı. O ne yapılması gerektiğini bildirdi.

Celil her şeyi anlattıktan sonra sessizliğini koruyarak Kenan'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Küçük bir sessizlikten sonra Kenan, "Karun için oda tutmayın, karısının odasında kalsın," derken sesi keyifli geliyordu. "Merak etmeyin, ben onu arayıp durumu izah ederim. İkna olacaktır." Celil rahat bir nefes alıp telefonu kapattı.

Hoparlörden Kenan'ın söylediklerini hepsi duymuştu. Bu yüzden Furkan daha çok endişelenmeye başladı. "Aynı odada mı kalacaklar?" Bu konuda onu korkutan çok şey vardı. "Odada katliam çıkar. Ateş ve barut gibiler."

Nedim sırıttı. "Tam tersi şeyler de olabilir," dedi. "Sonuçta ateş ve barut yan yana gelince alev alır."

"Zevzekliği bırakıp işinizin başına dönün!" Celil onları azarlayınca koridordaki yirmi adam gülerek aldıkları son komutu yerine getirmek için dağıldı. Patronları için Duha'nın mekânında güvenliği sağlamalılardı. Son zamanlarda hiç olmayacak şeyler yapmaya başlamışlardı.

Son aldığı haberlerden sonra Duha'nın keyfine diyecek yoktu. Ta ki Karun'un da otele yerleştiğini duyana kadar. Bige otelden ayrılmayı kabul etmemiş olacak ki o da kalmaya karar vermişti. Kalmasında sorun yoktu ama dakika başı Duha'yı arayıp canını sıkmayı bırakmalıydı. Bir saattir onun otelindeydi ve bu bir saatte onu tam üç kez aramıştı! Önemli bir toplantının ortasındayken masanın üstünde duran telefonu tekrar çalınca tüm gözler ona döndü.

Duha artık sinirden duvarları yumruklayacak raddeye gelmişti. Kademi kimin aradığını bildiği için gülmemeye çalışarak, "Ben devam ederim," diye telefonu işaret etti. "Sen bak istersen."

Duha sinirli bir şekilde masadaki telefonu alıp ofisten dışarı çıktı. Telefonu açarak boş bir ofise geçti. "Seni engellemem için beni çok fazla zorluyorsun, Kalender!" diyerek kapıyı sertçe kapatmıştı.

Elay'ın irkilerek ayağa kalktığını görünce içinden Karun'a küfretti. Onu korkutmuştu. Bakışlarını yumuşatmaya çalışarak, "Yemeğini yemeye devam et," dedi. Elay evde çok sıkıldığını söylediği için onu yanında şirkete getirmek zorunda kalmıştı. Aksi takdirde psikoloğuyla olan randevulara katılmayacağını söylemişti. Birkaç terapiden sonra biraz toparlamaya başlamıştı.

Elay başını sallayıp önündeki yemeğe dönmüştü ki Karun'un, "Bu yemeği yiyemem," diyen sesini duydu. "Fazla pişmiş." O da mı yemek yiyordu?

"Söyle adamlara sana yenisini getirsinler," diye kızıp Elay'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Oranın yemeklerini beğenmiyorsan kaldır kıçını ve gidip kendi yerinde ye!"

Elay, "Hayır, yemek çok güzel," dedi şaşkınca. "Beğenmediğimi söylemedim."

Elay'ın neyden bahsettiğini anlamamıştı ki telefonu cebine koyduğunu hatırladı. Şu anda kulağındaki kablosuz kulaklıkla görüşmeye devam ediyordu. Elay'a kulağını işaret edip, "Karnını doyur, daha şantiyeye uğrayacağız," dedi.

"Şantiye mi?" diyen Karun'un sesini duydu. "Bildiğim kadarıyla ortak bir iş yapmıyoruz."

"Sana söylemedim!"

Başını kaldırıp şaşkınca ona bakan Elay, "Abi, sen iyi misin?" dedi o yumuşak sesiyle. "Bana ne söylemedin?"

Hatlar karıştığı için sinirlenen Duha, "Güzelim, sen artık şu yemeğini zıkkımlanır mısın?" diyerek ona önüne dönmesi gerektiğini söylemeye çalıştı.

Fakat üzerine alınan Karun'un, "Oraya gelir senin ecdadını sikerim piç!" diyen kızgın sesini duydu. "Sen kime güzelim diyorsun!"

"Oğlum, sana demedim lan!"

"Oğlun mu?" Elay kaşlarını çattı. "Önce güzelim diyorsun, sonra da oğlum mu?" Ellerini kaldırıp kendisini gösterdi. "İyi bak, erkek miyim ben?"

Duha hızlıca başını iki yana salladı. "Erkek değilsin."

Bu sefer de Karun'un kükreyen sesini duydu. "Senin o ağzın ne diyor, orospu çocuğu! Kimin erkekliğini sorguluyorsun piç kurusu! Celil topla adamları, şu itin mekânını basmaya gidiyoruz!"

"Lan zaten benim mekânımdasın!" diye bağırdı Duha.

"Celil kurşuna dizin burayı!" diyen Karun'un kızgın sesini duydu. "Önce karımı dışarı çıkartın, sonra yıkın!"

"Yemedik şirketini!" diye bağıran Elay elindeki kaşığı Duha'nın kafasına fırlattı. "Anladık, senin mekânın, ne bağırıyorsun bana!"

Duha çıldırarak ayağa kalkıp başını çevirerek kulağındaki kulaklığı Elay'a gösterdi. "Telefonla konuşuyorum, Elay, telefonla!" Ona kızarak

ellerini sinirle saçlarından geçirdi. "Sana söylediklerimi Karun üzerine alıyor, ona söylediklerimi de sen!" dedikten sonra telefonu çıkartıp görüşmeyi sonlandırdı. Bu açıklama her ikisi için de yeterli olmalıydı!

Elay önce olanları anlamadı ama burada dönenleri idrak edince kıkırdadı. "Bunu önceden söylemeliydin." Kulağını işaret ederek zaten söylemişti!

Duha çok fazla strese girdiği için sol göğsünde bir anda nefesini kesecek bir sızı oluştu. Yeni bir krizin yolda olduğunu anlayınca Elay'a yansıtmadan dışarı çıkmak istedi. Lakin attığı ilk adımıyla bacaklarındaki uyuşma yüzünden sendeledi. Elay'a sırtını dönüp kendini zorlayarak masaya doğru bir adım atmayı başardı. Sol göğsüne elini bastırırken acıdan inlememek için dişlerini sıkıyordu. Hemen arkasında Elay'ın ağlamaklı sesini duydu. "Abi yeni bir kriz daha mı?" Duha güçlükle yutkundu. Yeni derken? Öncekileri ne zaman gördü ki?

Elay onun yanına gelip acıdan kasılan yüzüne bakınca gözleri doldu. "Bir aydır aynı evin içinde yaşıyoruz," diye fısıldadı. "Kadem'den saklayabilirsin ama benden değil. Bir doktor hasta birini hemen tanır. O gün hastane odasında karşılaştığımızda aslında doktora gelmiştin, değil mi?" Nemli gözleri Duha'nın göğsünde oyalandı. "Kalp krizi belirtileri bunlar." Duha yakalandığı için başını salladı. Bir doktordan böylesine ciddi bir şeyi uzun süre saklayamazdı.

Acının dinmesini beklerken vücudu kaskatıydı. "Oturmama yardım et ve mümkünse konuşmaya devam et." Hızlı hızlı nefesler alıyordu. Elay'ın sesinin sakinleştirici bir etkisi vardı.

Elay, Duha'nın kolunu omzuna koyarak ondan destek almasını sağladı. Duha ona tutununca Elay'ın yardımıyla kendini en yakın koltuğa atmayı başardı. "Derin derin nefes almaya çalış." Elay bir yandan ona komutlar veriyor, bir yandan da Duha'nın boynundaki kravatı açıyordu. Bunu yaparken gerekli gereksiz birçok şey söyleyip Duha'nın istediği gibi konuşmaya devam ediyordu.

Narin parmakları Duha'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Çektiği acının içinde bile Duha'nın kaşlarını çattığını görünce, "Daha rahat nefes alman için," diye ona küçük bir açıklama yaptı. "Ben senin kız kardeşinim, benden çekinmeyi bırak." Duha artık kardeş olmadıklarını ona anlatmaktan vazgeçmişti. Ne kadar anlatırsa anlatsın bu gerçek girmiyordu Elay'ın kafasına!

Gömleğin ilk üç düğmesini açtıktan sonra Elay ondan uzaklaşıp hızlı adımlarla masaya yürüdü. Bir bardak su doldurup onun yanına geldi. Duha'nın titremeleri hâlâ devam ettiği için Elay onun üzerine eğilerek su içmesine yardım etmişti. Suyu içince bardağı Duha'nın dudaklarından çekerek, "Doktorlar ne teşhis koydu?" diye sordu.

Duha parmaklarının ucunu su bardağına batıran kadını yorgun gözlerle izliyordu. "Kalp yetmezliği," dediğinde komik olmamasına rağmen gülmeye çalıştı. "Kalp nakli için ismim listede." Kim bilir ne zaman sıra ona gelirdi. Tabii o zamana kadar yaşıyor olursa.

Bardakta kalan suyla parmaklarını ıslatan Elay, "Bu kadar umutsuz olma," dedi. Islattığı parmaklarını Duha'nın boynuna sürüp onu rahatlatmaya çalıştı. "Hayat mucizelerle dolu."

"Kendi mucizeni kendin yaratırsın," diyen Duha boynuna temas eden parmakların sahibini izliyordu. "Bir şeyleri istiyorsan almayı bileceksin ama sana göre boş işler bunlar." Rengin'den sonra yaşamanın bile eski tadı yoktu. Bir erkeğin sevebileceğinden daha fazla onu sevmişti. Ancak elinde kalan tek şey koskoca bir hayal kırıklığı ve derin bir kalp ağrısıydı.

Rengin yüzünden bir daha ne bir kadını sevebilir ne de ona güvenebilirdi.

Bazen Bige'yi o kadar iyi anlıyordu ki. Serhat ve Rengin aynıydı. İşin trajik tarafı kendi başına gelen acının aynısını Bige'ye yaşatan da Duha'dan başkası değildi. Elay'a ise daha fazlasını yaşatmıştı. Duha aşağılık herifin tekiydi. Belki de iflas etmek üzere olan kalbi canını yaktığı iki kadının ahıydı.

İç çekerek Elay'ın boynundaki elini tuttu. Onun gözlerine bakarken içi pişmanlıkla dolmuştu. "Bana yardım etme, bunu hak etmiyorum," dedikten sonra ayağa kalkmak için kendini zorladı. Biraz daha iyi hissettiği için dışarı çıktı. Elay ve Bige'yi tanımaya başladıkça kahrolası vicdanının sesini daha çok duymaya başlamıştı.

İkisinden de kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki!

Duha genelde hep sakin bir adam olmuştu, öfkeli olan çoğunlukla Karun'dan başkası değildi. Fakat sabahtan beri Karun yüzünden sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Bige evden ayrılıp o kadar yer varken kalmak için Duha'nın otellerinden birine gitmişti. Karun'un oteli hemen Duha'nın otelinin karşısındaydı ama Bige, Duha'nın oteline gitmişti. İtiraf ediyordu, bunu ilk duyduğunda sevinmişti çünkü Karun'un sinirden köpüreceğini çok iyi biliyordu. Fakat o piç kurusu sadece kızmakla kalmamış, bir de Duha'nın oteline yerleşmişti.

Otele yerleştiğinden beri istekleri hiç bitmiyordu. Puşt herif otel çalışanları yerine onu arayıp sürekli isteklerini sıralıyordu! Araba otelin otoparkına girince yine Karun'un aradığını görüp çıldırdı. "Ne var lan it!" diye arabadan indi. "Yine yemeğin suyu mu fazla?"

Kadem ile asansöre girerken Karun'un, "Viskimin içinde kıl çıktı, içemem ben bunu," dediğini duyunca yanına sakinleştirici ilaçlarını almadığı için çok pişmandı.

Kaşlarını kızgınlıkla çatıp, "Kendini viskinin içine mi attın?" diye sordu sinirli bir sesle. "Senden başka kıl herif tanımıyorum!"

"Lobideyim ve bu viskiyi içmeyeceğim. Ara çalışanlarını, yenisini getirsinler," dediğinde telefonu Karun'un suratına kapatıp asansörün düğmesine bastı. Dişlerinin arasından, "Kadem!" diye yanındaki adama döndü. "Bu orospu evladını otelimde istemiyorum!"

Kadem gülmemek için kendisiyle cebelleşirken bunu ondan gizlemeye çalışıyordu. "Abi koskoca Karun Kalender'i otelden kovamayız ya."

"Kovdum zaten ama gitmiyor! Karısı gitmedikçe de gitmez. Bige'yi evine göndermenin bir yolunu bulmalıyız." O inatçı kadın daha fazla Duha'nın sinirleriyle oynamadan evine dönmeliydi. Onu Karun'un başına bela olsun diye bulmuştu ama o, sadece kocasına değil, Duha'ya da kök söktürüyordu!

Asansörün kapısı açılınca hızlı adımlarla lobiye yürüdü. Karun özel localardan birinde içecek kadar rahatına düşkündü. Geldiğinden beri otelin her yerinde sorun çıkardığı için şimdi de sıra lobiye gelmiş olmalıydı. "Bu oteli Karun gelip yiyip içsin diye yaptırmadım!" dediğinde Kadem güldü.

"Haklısın çünkü bu oteli yolun hemen karşısında Karun'un oteli var diye yaptırmıştık."

"Uçağımı düşürmüşlerdi, Kadem!"

"Ama öncesinde biz onların gemisini batırmıştık, değil mi abi?"

"Ulan inşaat hâlindeki binayı patlatan kimdi?"

Kadem kafası karışmış bir hâlde ona baktı. "Biz onların su vanaları patlattıktan sonra olmamış mıydı o olay?"

"Ama öncesinde onlar da bizim depodaki mallarımızı sabote etmişti," diyen Duha haklılığını kanıtlamaya kararlıydı.

Kadem güldü. "Tabii onun öncesinde biz onların gümrükteki tırlarını sabote etmiştik."

"Katıldığım ihaleyi kazanan kimdi lan!"

"Sen de adamın kullandığı saatin aynısı alıp takmasaydın."

"Kadem!" diye bağırıp yanında yürüyen adama ters ters bakınca Kadem gülüşünü saklamak için başını eğdi.

"Affedersin abi," deyince Duha, "Affetmeyeceğim bir andasın, sus Kadem!" diye bağırıp elinde tuttuğu telefonu kırmak ister gibi sıktı. Bu piç onun dostu mu yoksa düşmanı mı, hiç belli olmuyordu!

Nerede kafadan çatlak insan varsa hepsi onun başındaydı!

Lobiye girdiklerinde Karun'u gördü. Koltuğuna rahatça yaslanıp gazetesini okuyordu. O kadar rahattı ki sanki kendi otelinde sefa sürüyordu. Duha yürüyüp onun karşısındaki koltuğa oturur oturmaz, "Seni kovuyorum, git otelimden!" dedi.

Kadem'e olan sinirini birinden çıkarmalıydı.

Karun rahatından hiç ödün vermeden başını yavaşça kaldırıp boş gözlerle Duha'ya baktı. "Sen beni kovamazsın, Tunus," dedi sakince. "Kimse beni kovamaz, geç bunları."

Duha'nın boğazında hırlamayı andıran bir ses çıktı. "Ulan it, otel benim değil mi?" diye kaşlarını çattı. "Seni kovma hakkına sahibim."

Karun elindeki gazeteyi katlayıp ortadaki küçük masanın üzerine koydu. Ayaklarını masanın üstüne uzatıp arkaya iyice yaslandı ve kollarını ensesinde birleştirdi. "Burada kovacağın tek kişi benim karım." Zerre kadar keyfinden ödün vermiyordu. "Onu buradan göndermeyeceksen sesinle başımı ağrıtma."

"Bana posta koymayı bırak it herif!" diyen Duha ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. "Karının ne kadar inatçı olduğunu biliyor olmalısın. Sana rağmen otelden ayrılmadığına göre onu kızdıracak bir şeyler yapmış olmalısın."

Karun sırıtarak, "Bu benim sorunum değil," diye bacaklarını iyice masaya uzattı. "Onu göndermenin bir yolunu bul."

"Seni göndermenin bir yolunu bulduktan sonra neden olmasın."

"Sızlanmayı bırak, Tunus," diyen Karun sinir bozucu bir şekilde güldü. "Otelinde kalmam bile senin için büyük bir onur olmalı."

Verdiği onuru da alıp gitmeliydi!

Tüm gün Karun ile uğraşmak Duha'nın sinirlerini bozduğu için gülerek başını iki yana salladı. Akşama kadar olur olmadık şeyler yüzünden kırk defa aramıştı. "Kadem bize iki viski söyle." Karun'u sağlam bir kafayla çekemezdi.

Karun'u evlendirdiği yetmezmiş gibi bir de onun ailevi sorunlarıyla uğraşıyordu!

Akşamın erken saatleri olmasına rağmen içmeye başladılar. İçkilerin biri gelip biri giderken iki tarafın adamları şaşkınlık içindeydi. Lobi tamamen ikisi için kapatılmıştı. İçki getiren garsonlar dışında korumalar bu alana kimseyi almıyordu. Şu zamana kadar iş dışında bir kez bile aynı masaya oturmayan iki adam, bugün karşılıklı kafayı buluyordu. Kiminle içtikleri onlar için önemli değildi sanki, ikisinin de biraz dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Aslında aynı masada bu kadar uzun kalmalarının bir sebebi de yine yarışacak bir şey bulmuş olmalarıydı. Çünkü bu sefer de ilk kimin yıkılacağını merak ettikleri için içiyorlardı. Her konuda yarışacak bir şeyler mutlaka buluyorlardı. Karun viskisini yudumlarken kadehini dolduran Duha'ya, "Zorlama istersen," derken sesi sarhoş çıkıyordu. "Bana karşı bir şansın olmadığını biliyorsun."

Duha kadehini doldurup arkasına yaslandı. "Bunu birazdan yığılacak adam mı söylüyor?" Tıpkı Karun gibi Duha'nın da sesi onun ne kadar sarhoş olduğunu ele veriyordu.

Çok fazla içtiklerinden olsa gerek gece uzadıkça yavaş yavaş bir sohbetin içine çekilmeye başlamışlardı. Ayık olsalar birbirlerine selam dahi vermezlerdi ama içkinin uyuşturduğu beyinleri kısa bir süreliğine aralarındaki düşmanlığı unutturmuştu. Duha esneyerek, "Çok geç oldu," diye mırıldandı uykulu gözlerle. "Seni bekleyen bir karın yok mu?"

"Var mı?" diyen Karun'un mavileri durgunlaştı. "Boktan bir evliliğim var." Bir an önce boşanmak ve tüm bu karmaşadan kurtulmak istiyordu. Ama boşanmayı istemeyen bir yanı da var gibiydi. Artık ne istediğini bilmiyordu.

"Daha önce bir kadın sana seni koruyacağını hiç söyledi mi?" Karun'un düşünceli bakan gözleri onun üzerinde oyalanınca Duha sessizliğini korudu. "Saka bana bunu söyledi." Güldü. "Güzel ve nahif bir

kadın beni nasıl koruyabilir ki? Kuş gibi bir sıkımlık canı var ama karşıma geçip beni koruyacağını söylüyor." Gülüşü büyüdü. "Bir de bakıyorsun beş dakika sonra elinde bir silah ve o silahı düşmanlarından birine doğrultmuş." Açık artırmanın olduğu geceyi hatırlayınca gülerek başını salladı. "Çeyrek Mafya her dediğini de yapıyor."

Duha, Karun'un gülüşündeki derinliği görünce sertçe yutkundu. Ondan bahsederken âdeta gözlerinin içi gülüyordu. Karun'u daha önce de gülerken görmüştü ama böylesini ilk kez görüyordu. "Rengin ne olacak?" dedi birdenbire. "Onun ne düşündüğü hiç mi umurunda değil?" Bu planı Rengin, Karun ile evlenmesin ve yaşattığı kadar acı çeksin diye yapmıştı. Fakat aldığı yüksek doz alkol, direndiği tüm duyguları tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Bir yanı hâlâ Rengin'i düşünüyor, acı çekmesini istemiyordu.

Karun boş kalan parmağını gösterdi. "Ayrıldık." Artık parmağında onun yüzüğünü taşımıyordu.

Karun'un parmağına bakan Duha'nın nihayet istediği olmuştu ve ikisi ayrılmıştı. Duha beklediği gibi mutlu olmadı. Ona tüm yaşattıklarından sonra gerçekten Rengin'i affedebilir miydi? Bu plana başlarken *geri dönse affederim* diyordu. Peki, Duha gerçekten onu affedebilir miydi? Hadi affetti diyelim, yine eskisi gibi ona güvenebilir miydi? Ona sırtını dönünce tekrar onu aldatmayacağından nasıl emin olacaktı?

"Zor," diye mırıldanıp elindeki kadehi kafasına dikip hepsini içti. Kadehi sert bir hareketle masaya koyarken, "Çok zor," dedi acı çeken bir sesle. Bir zamanlar onlar için her şey çok kolayken şimdilerde Rengin imkânsız bir hâle getirmişti.

"Zor olan nedir?" diye soran Karun'un merak dolu bakışları onun üzerindeydi.

"Her şey." İçinden sürekli konuşmak geliyordu. Alkolün etkisiyle iyice sersemlediği için başını kaldırmak için kendini zorladı. "Onu benden çalan sensin," dediğinde lobideki herkes buz kesti, Kenan ve Kadem korkuyla göz göze geldi. "Planlarımın içinde senin mutluluğun yok."

Karun kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ne planı?" diye sordu soğuk bir sesle. "Kimi senden çaldım?"

16

ON BİR MİLYONLUK ÖPÜCÜK

"Kanatların kırık ama sen hâlâ uçmaya çalışıyorsun.
Bir merhem yok ama büyük bir düşüş kaçınılmaz."

Ayışığı Kitaplığı

Odamın balkonuna kendim için küçük bir çilingir masası kurmuş içiyordum. Görünürde tek başıma içiyordum ama yalnız değildim. Gökyüzünün simsiyah bağrından beni uzaklaştıran tek şey balkonun ışıklarıydı. Tam karşımda yakında boşayacağım kocamın oteli duruyordu ve ikinci katta tıpkı benim gibi balkonda tek başına içen bir kadın vardı. Alt katlar tamamen eğlence aktiviteleriyle dolu olduğu için kaldığım otelde oda numaraları ikinci katta başlıyordu. Bu yüzden on üç numaralı odada olmama rağmen ikinci katta kalıyordum. Karun'un otelinde de aynı sistem var mı, bilmiyordum ama tam karşımdaki odada da bu saatte içen biri vardı.

Balkonun şeffaf camları ikimizin de ne yaptığını karşımızdakine gösteriyordu. Ben muhtemelen beni çok kötü çarpacak içkilerden biri olan brendi içiyordum. O ise çoğunlukla erkeklerin parmaklarında güzel duran rakı. Bu uzaklıkta bile bardağındaki kireç beyazlığındaki içkiden bunu anlıyordum. Babamın çoğunlukta içtiği bir içkiyi karşı balkondaki bir kadın tek başına içiyordu.

Hava karanlıktı ve onun balkonundaki ışık daha kısıktı. Bu yüzden yüzünü çok iyi göremiyordum ama gece rüzgârının dağıttığı saçlarının rengini seçebiliyordum. Siyahtı. Farkında değildi ama bu gece içerken bana eşlik ediyordu. Yolun karşısındaki balkonda oturan yabancı bir kadını bu gece dertlerime ortak kılmıştım.

Yoldan geçen arabaların çıkardığı korna sesleri suskunluğumu yarıp geçiyor, zihnimdeki siren sesleriyle örtüşüyordu. Masadaki telefonda çalan "Fikrimin İnce Gülü" şarkısı sustukça yeniden başa sarıp çalıyordu. Arayan kişi telefonun sahibinden bir ses duymak ister gibi tekrar ve tekrar arıyordu. Arayan kişi iflah olmaz bir deliydi. Evet, arayan kişi bendim ve evet, telefonumu kulağıma tutuyordum.

Bir kulağımda açılmayan bir telefonun çıkardığı bilindik ses, diğer kulağımda "Fikrimin İnce Gülü" şarkısı. Rüzgârın nemli havayla karıştığı kuru ayazı içime çekip, "Olmuyor, Begüm Hanım," dedim sitemli bir iç çekişle. Masada ışığı yanan annemin telefonuna baktım. "Bu yaptığın hiç olmuyor." Telefonu açmana o kadar hasretim ki.

Kalbimin odacıklarına ılık ılık aktı kaybımın yası ve gözlerim bir kez daha doldu. Uzanıp tek bir düğmeyle annemin telefonundan çağrıma cevap verdim. "Merhaba anne," derken sessim her zamankinden daha cılız ve zayıftı.

"İki hafta sonra kızın yirmi altı olacak," diye güldüm. "Yirmi yediyi görüp görmeyeceğim bile meçhul."

Annemin açmadığı telefon yüzünden sağ kolum uyuştuğu için telefonu sol elime aldım. Sağ elimi masanın üstüne koyarak kolumu dinlendirmeye başladım. "Şimdilerde seni çok özlüyorum," diye mırıldandım içimi burkan bir acıyla. "Seninleyken her şey fazla kolaydı." Hayatımdaki tüm zorlukları benim için kolaylaştıracak sihirli bir yanı yok değildi.

"Babam bilmiyor, ona söylemedim, Gazel de söylemedi." Rüzgâr fısıltımı babamın kulağına götürecekmiş gibi korkuyordum. "Öğrenecek diye hep korktum ama hiç öğrenmedi." Gözlerimden dudaklarıma süzülen tuzlu gözyaşının tadını alıyordum. "Katilini doğurduğunu hiç bilmedi."

Annemin beni affetmesine ihtiyacım vardı. Sanki yaptığım şeyin bir affı varmış gibi...

"Doğum günüm yaklaşıyor ama mutlu değilim," dedim kederli bir sesle. "Sekizinci yaş günümde bir patlamayla tüm arkadaşlarımı katlettim. On üçüncü yaş günümde ise seni." Ağlamaklı gözlerle masadaki telefona bakarken, "Peki, yirmi altıncı yaş günümde kimlerin kanına gireceğim?" diye sordum korkuyla. Bu seferki 13 Haziran benden kimleri alacaktı, ya da kimlerden beni?

Her 13 Haziran için Carlos'un benim için unutulmaz planları olurdu.

Beni doğduğum güne pişman etmeyi her defasında iyi biliyordu.

Odamın kapısında üst üste gelen gürültülerle annemle olan konuşmama son vermek zorunda kaldım. İki telefonu da boş sandalyenin üstünde duran çantanın içine koydum. Daha sonra masamdaki yarım kadehi alıp ayağa kalktım. Balkondan çıkacağım esnada karşı oteldeki balkondan gelen köpek havlama sesleri duydum. Karşı oteldeki kadının masasının üstüne çıkan köpeği görünce sertçe yutkundum. Bir köpeği mi vardı?

Kadeh parmaklarımın arasında süzülüp yere düşerken kırılma sesleri kulağıma geldi. Bana doğru havlayan köpeğe bakarken gözlerimden bir damla yaş daha süzüldü. Aralanan dudaklarımda kendi köpeğimin,

"Kıtmir," adı kısık sesle dökülmüştü. Benim olduğum yöne bakıp havlaması bana yıllar önce yitirdiğim köpeğimi hatırlatmıştı.

Sekiz yaşında yaşanan patlama yüzünden sık sık geçici körlükler yaşıyordum. Öyle anlarda tamamen kör oluyordum. Babam benim için bir köpek alıp eğitmişti. Kırmızı ışıklarda falan beni uyarıyordu. Elimde bir değnekle dışarı çıktığımda önümde bir şey varsa veya bana doğru yaklaşan bir tehlike görürse o köpek havlayıp beni uyarıyordu. Çok uysal bir kurt köpeğiydi. Beş yıl boyunca yani ben on üç yaşına gelene kadar benim en yakın arkadaşım olmuştu. Ama çok yaşlandığı için o yıl doğum yaptıktan sonra ölmüştü. Onun ölümüne çok ağlamıştım çünkü benim için aileden biri gibiydi.

Babam sepetteki dört yavrusuna bakıp annesine en çok benzeyen yavruyu benim için seçmişti. Diğer yavruları komşularımıza dağıtmıştı. Fakat benim için seçtiği erkek köpek annesi gibi değildi, fazla inatçıydı. Babam onu eğitirken gerçekten çok zorlanmıştı çünkü hiç söz dinlemiyordu. Üstelik Kıtmir adı verdiğim küçük yavruya ben de hiç alışmamıştım. O dönem onu gördüğüm her yerde tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zaten o da beni gördüğü her yerde bana hırlıyordu. Kahverengi tüylerinden tutup duvara fırlatmak istediğim çok oluyordu.

Ne zaman onunla dışarı çıksam ya beni bir şeylerin üzerine ya da arabaların geçtiği yola çekiyordu. Baş belası köpek sanki bana suikast planlıyordu. Bir seferinde akşam yemeğinde beni bacağımdan ısırmıştı. Üzerime atlayıp ben de onu ısırınca annem ve babam bizi zor ayırmıştı. O gecenin sonunda ben hastaneye o da veterinere gitmek zorunda kalmıştı. Ertesi sabah ikimiz de bacağımızda bir sargıyla eve döndüğümüzde hâlâ birbirimize hırlıyorduk.

Güya benim köpeğimdi ama benim dışımda evdeki herkesle iyi anlaşıyordu!

Ben on üç yaşındaydım ama o, daha bir yaşında bile değildi. Küçücük boyuyla felaket ötesi bir yaratıktı. O yıl annem öldü, Gazel hepimizden vazgeçti ve bir gece gizlice evden kaçtı. Fakat ablam giderken yanında Kıtmir'i de götürmüştü. Bunu ne için yaptığını hiç anlayamadım. Canımı yakmak için mi yoksa yavru köpeği benden korumak için mi? Kıtmir ile anlaşamıyor olabilirdim ama ablam onu ne kadar çok sevdiğimi iyi biliyordu.

Hatta bir seferinde sokakta bir *pitbull* ona saldırmıştı ve ben onu korumak için az kalsın ölüyordum. Onu kucağıma alıp kaçarken bir motor

bana çarpmıştı. Evet, çoğu zaman onu tekmelemek istiyordum ama bu, onu sevmediğim anlamına gelmiyordu.

Şu anda on üç yaşında olmalıydı ve beni korkutan da tam olarak buydu çünkü kurt köpekleri ortalama on üç yaşına kadar yaşardı. On üç sayısı duvara çakılmış paslı bir çivi gibi hayatımın merkezindeydi. Tıpkı saka kuşlarının da on üç santim uzunluğunda olması gibi. 13 Haziran'da arkadaşlarımı kaybettim ve on üç yaşına girdiğimde annem öldü. Bu sayının tüm uğursuzluklarını mıknatıs gibi üzerime çekiyordum.

Kapım yumruklanmaya devam ediyor, karşı balkondaki köpek bana havlıyor ve ben, öylece duruyordum. Kadın ise beni izler gibi rakısını içmeye devam ediyordu. Onun olduğu kısım bu kadar karanlık olmasaydı belki yüzünü görürdüm. Bu uzaklıkta yüz hatlarımı görmeyeceğini bile bile gözlerimle bana havlayan köpeği işaret ettim. "Ona iyi bak," diye iç çektikten sonra çantamı alıp balkondan çıktım.

Acaba ablam Kıtmir ile ne yaptı? Köpeğim belki de şimdiye çoktan ölmüştü.

Kırılan kadehin üzerine basmamaya çalışarak balkondan çıktım. Bunu yaparken duvardan destek falan almadım çünkü körkütük sarhoş değildim. Odaya girince çantamı koltuğun üzerine attım. Zamansız gelen misafirlerden nefret ediyorum. Kapım hâlâ yumruklanmaya devam ediyordu. Kısık sesle kapıdakine söylenerek kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açar açmaz rotasını şaşıran bir yumruk yüzüme doğru geldi. Tek yaptığım elimi kaldırmak ve yüzüme değmek üzere olan yumruğu tutmaktı.

Hızlı bir şekilde elimi kaldırmıştım. Yüzümün önünde parmaklarımı açmış ve benim için bir tehdit olan yumruğu avuçlarımın içine hapsetmiştim. Biraz sarhoş olabilirdim ama reflekslerim her durumda çalışırdı. Bir tehdit sezdiğim için savunma mekanizması beni dürttü. Avucuma hapsettiğim yumruğu sertçe çevirip bileğinden kıracaktım ki Karun'un mırıltısını duydum. Başımı kaldırdım, tam karşımda onu görünce afalladım. "Bana vurmayı mı düşünüyordun?" Şaşkınlığım sesime yansıyordu. Eğer öyleyse kırarım ben bu eli, yaparım yani.

Tuttuğum yumruğa bakarken benden daha çok afallamış durumdaydı. Mavi gözleri donuk ve şaşkındı. Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Gerçek anlamda şaşkındı. Kapıya atılan bir yumruğu son anda yakaladığımı anlayınca elini bıraktım. Bana vurmayı istememişti. "Sorun değil, bu tür kazaları önleme becerisine sahibim,"

diye onu sakinleştirmeye çalıştım. Şu anda benden daha çok sarsılmış gibiydi. O yumruğun yüzüme gelme ihtimali onu şaşkına çevirmişti.

Kendine gelmek için derin derin nefesler alıp alnında biriken terleri sildi. "Teşekkür ederim." Minneti sesinde hissediliyordu. "Zamanında engellediğin için." Başını eğip yan tarafında öylece duran eline baktığında sıkıntısı arttı. "Sana vurmaya çalışmıyordum." Bunu biliyordum.

Konuşurken kelimeleri ağzında yuvarlaması onun da içtiğini gösteriyordu. Zaten ne kadar dağıttığı ona bakınca hemen anlaşılıyordu. Kumral saçları her zamanki gibi özenli görünmüyordu, ara sıra parmaklarını saçlarına daldırmış gibi hoyrat bir asilikteydi. Saçlarını ilk kez bu kadar dağınık görüyordum. Yüzü hafiften solmuştu ve saunaya girmiş gibi terlemişti. Gözleri uyuşuk ve uykulu bakıyordu. Şu anda benden birkaç tane gördüğüne dair şüphelerim vardı çünkü mavilerini belli bir noktada tutamıyordu. Bir elini kapı kirişine bastırıp destek aldığına göre ayakta zor duruyordu.

Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı ve kravatı bir atkı gibi boynunun iki yanında salınıyordu. Artık benden daha fazla içtiğine emindim. Tam ona malikâne yerine neden burada olduğunu soracaktım ki yüzünü buruşturdu. "Midem bulanıyor..." Dudaklarını birbirine bastırıp izin almadan içeri girdi. "Banyo nerede?"

Arkasından şaşkınca bakıp, "Duvardaki o çirkin tabloya doğru dümdüz yürüyüp sağa dön," dedim. Benim banyomu mu kullanacaktı?

Kapı sesi duyunca banyoya girdiğini anladım. Hâlâ kapının önünde dikilirken kafamı çevirip koridorda nöbet tutan korumalara bakmaya başladım. "Onun burada ne işi var?"

Hepsi tek çizgi hâlinde ayakta durup burayı korurken içlerinden biri, "Tüm gün buradaydı," deyince şaşkınlığım irice açtığım gözlerimde yer edindi.

"Neden?" Kısık ve içmekten pütürlü çıkan sesim kulağıma yabancıydı.

Ne zaman çağırın gelsin desem ilk gülen o koruma, "Size sormak gerek efendim," dedi ama sesindeki saygı bakışlarındaki kinayeyle örtüşmüyordu. Sanırım adı Furkan'dı. "Sayenizde Duha'nın otelini koruyoruz." Bir isyan seziyordum.

Sitem etmesiyle huysuzluk içinde kaşlarımı çattım. "Benimle ne ilgisi var? Karun odamda kalamaz."

Elimle odanın içini gösterip tam konuşacaktım ki aynı küstah koruma, "Çağıralım gelsin mi?" deyince bu sefer diğerleri de kendini tutamadı ve hepsi kahkahayı patlattı.

Bunların işi gücü benimle uğraşmaktı!

İşaret parmağımı tehdit eder gibi Furkan'a doğru sallayıp, "Bakalım sabah alkolün etkisinden çıktığımda da böyle konuşabilecek misin? Kendine yeni bir iş aramaya başlasan iyi olur, hadsiz!" dedikten sonra içeri girerek kapıyı hepsinin suratına kapattım. Tek eğlenceleri bendim sanki!

O biletler tükenmeseydi bir daha zor bulurlardı beni!

Koskoca İstanbul'da insan bir tane bile uçak bileti bulamaz mı? Otobüsle gitmek vardı ama fazla keyfime düşkün biriydim.

Odaya girdiğimde Karun banyodan çıkıyordu. Midesindekileri çıkardığı için biraz rahatlamış görünüyor, yıkadığı yüzünü siliyordu. "Umarım kusmak için klozeti tercih etmişsindir?" Hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

Sakallarındaki suyu silerken başını yavaşça salladı. "Öyle yaptım."

"Sifona da bastın mı? Hassas bir midem var."

"Evet."

"Kustuktan sonra ağzını da suyla çalkaladın mı?"

"Evet," demişti ki aklına ne geldiyse biçimli kaşları yavaşça yukarı kalktı, yüzünde alayın emaresi kol gezdi. "Sen hayırdır?" Gözleri dalga geçercesine kısılmıştı. "Beni öpmeyi düşünmüyorsan ne bu sorular?" Edepsiz herif!

Erkek aklı işte, hep işine geldiği gibi anlıyordu. Boynundaki suyu kurulamak için kullandığı şeyi işaret ettim. "Geceliğimi kapının arkasına asmamın amacı onu havlu olarak kullanman değildi." Elinde tuttuğu şey benim siyah geceliğimdi. Bavulum yanımda olmadığı için burada giyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden otelin mağazasından kendime aldığım şeylerin içinde o gecelik de vardı.

Gittiğim her yerde arkamda bavulumu bırakmaya başlamıştım.

Karun'un az önce yaptığı gibi kaşlarımı alay eder gibi yukarı kaldırdım. "Sen hayırdır?" diye onu taklit edip gözlerimi kıstım. "Beni koynuna almayı düşünmüyorsan ne bu geceliğimle özlem gidermeler?" Şimdi kimmiş bakalım edepsiz olan?

Kafası güzel olduğu için ne demek istediğimi anlamadı. Ancak başını eğip elinde tuttuğu şeye bakınca söylediklerimi idrak etti. Havlu yerine askıdaki geceliğimi aldığını anlaması birkaç saniyesini almıştı. Geceliğin

askılarını tutup havaya kaldırdı ve bir bütün olarak ona baktı. Peki, daha sonra ne mi yaptı? "Bu şeyi kocana giymediğine göre kime giyiyorsun?" diye sordu sinirli bir sesle. Yine aklına ne geldiyse gözlerinde gazap rüzgârları esiyordu.

Bir insan sarhoşken bile bu kadar kendi olabilir miydi?

Bu adamın normal hâli zaten bir felaketti, şimdi işin yoksa sarhoş hâline katlan. "Kendim için giyiyorum." Gecelik giymenin tek amacı bir erkeğe seksi görünmek değildi.

Elinde tuttuğu kısa ve tamamı dantellerden oluşan geceliğe anlamayan gözlerle bakıyordu. "Neden kendini baştan çıkardığını anlatmak ister misin?" Kafası karışmış şaşkın bir Karun çok komikti.

"Kendimi baştan çıkardığım yok." Ona doğru yürüyüp çamaşır asar gibi askılarından tuttuğu geceliği elinden aldım. "Kadınlar genelde gecelikle uyur," dedikten sonra geceliğimi yatağın üzerine bıraktım. "Rengin'i daha önce bunlardan birinin içinde mutlaka görmüşsündür."

Bana hiç cevap vermeden duvara yürüdü ve yönünü bana doğru çevirerek sırtını duvara yasladı. Elleri ceplerinde ve ayakları hafif öndeydi. Ayakta durmak onu zorladığı için duvardan destek alıyordu. Beni izlerken bakışlarındaki dalıp dalıp gitmelerin sebebini anlamadım. "Rengin'den hiç hoşlanmıyordum hatta olur olmadık anlarda etrafımda olmasından nefret ediyordum," dedi birdenbire. Yoğun bir alkolün etkisinde olmasaydı bunları bana anlatmayacağına emindim. Çok içtiği için yanlış kişiye içini döküyor, yanlış kişinin yanında ve odasında bunları anlatıyordu.

"Üç yıl önce ekonomi bölümünde şirkette işe başlamıştı." Ondan Rengin'i dinlemek hoşuma gitmemişti. Bana Rengin'i anlatmasından ne kadar rahatsız olduğumu yeni anlıyordum. Beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Sanki onun dudaklarından Rengin adı dökülmesi hoşuma gitmiyordu.

Yürüyüp çantamdaki paketten bir dal sigara çıkartıp yaktım. Bir yere oturmak yerine onun tam karşısındaki duvarın önünde durdum ve sigaradan bir nefes çektim içime. Sırtımı duvara yasladığımda gözleri parmaklarımın arasındaki sigaradaydı. İçmem hoşuna gitmiyordu ama bana karışacak hakkı da kendinden bulmuyordu. "Daha onu ilk gördüğümde bana olan ilgisini fark ettim ama zerre kadar umurumda değildi," diye anlatmaya devam ederken bakışları donuktu. O kadından konuşmak zorunda mıydık?

"Bir yıl boyunca beni etkilemek için sergilediği çabaların hiçbiri işe yaramadı. Artık bıkkınlık boyutuna geldiği için onu kovmayı düşünüyordum." Nişanlısından öylesine birinden bahseder gibi bahsediyordu. Gözleri fazla ruhsuz, sesinde de hiç duygu yoktu.

"Şirketten çıkışını vermeyi düşünüyordum ki o gece bir saldırıya uğradım," dediğinde bunu duymayı beklemediğim için afalladım. Şaşkınlığımı görünce güldü. "İlk kez o süt fabrikasında ölüm tehlikesi atlatmadım. Bizim gibi adamlar Azrail ile kol kola gezer." Tehlikeli bir hayatı olduğunu zaten biliyordum. Onun gibi adamların yarınları meçhuldü. Çok kolay yükseldikleri gibi çok kolay da düşerlerdi.

Neden söyledim bilmiyorum ama, "Kırık benim kanatlarım," dedim buruk bir sesle. "Yanımdayken düşme çünkü tutamam, taşıyamam seni."

Beni izlerken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunda iç çekti. "Tutmana da gerek yok." Sesi fazla derinden çıkmıştı. "Yakınımda uçsan yeter," diye bana göz kırptı. "Rüzgâr bana kanatlarının uğultusunu getirsin yeter." Kalbim şaha kalkmış gibi dörtnala koşmaya başlamıştı. Kaburgalarımın arasında sessizce kan pompalayan kalbim, onun dudaklarından dökülen birkaç cümleyi bekliyormuş gibi şiddetini arttırmıştı.

Gülümsedim. "O zaman korurum ben de seni," dedim küçük bir çocuğun haylaz neşesini ondan ödünç alarak. Gözlerine baktım. "Dalından bana yer veren bir ağacı taşlamam." Duydukları hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi kıvrıldı.

Keşke hep içse çünkü içince daha insancıl birine dönüşüyordu.

Karun yüzümdeki gülümsemeyi bana bahşettiği gibi ansızın çekip aldı. Dudaklarındaki tebessümü silindi, dudakları düz bir çizgi hâline geldi. "O gece saldırıya uğradığımda Rengin de oradaydı." Homurdanarak sigaramı içmeye devam ettim. Ne Rengin'miş, anlat anlat bitiremedi.

Keyfimin kaçtığını anladı ama bu konuda bir şeyler söylemedi. "Sık sık gittiğim bir gece kulübünde ne işi vardı, bilmiyorum ama hayatımı kurtarmak için kurşunların önüne atladı," dediğinde az kalsın içime çektiğim sigara dumanından boğulacaktım. Rengin mi onu kurtardı? Mümkün değil çünkü o kadın Karun'u değil Duha'yı seviyordu. Acaba önceleri Karun'a âşıktı da sonradan mı sevmeyi bıraktı? Bu kadınla ilgili her şey çok karışıktı.

Hikâyenin en can sıkıcı yerine gelmiş gibi sanrıları yüzüne yerleşti, karamsar bir mutsuzluk üzerine çöktü. "O günden sonra ona yakın

olmak için kendimi zorladığımı bu sabaha kadar hiç fark etmemiştim." Sanki bu son söylediklerinin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi.

Cebindeki elini çıkarıp bana sağ elini gösterdi. "Bugün ayrılmak istediğini söylediğinde hiç üzülmediğimi fark ettim." Parmağında artık bir yüzük yoktu. "Yüzüğü çıkarırken hiç zorlanmadım." Anlam veremediği sorularına cevap vermemi ister gibi bana bakıyordu. Kafası gerçekten çok karışmıştı, değil mi? Üzülmesi gerektiğini düşünüyordu ama üzülmeyince bunu sorun ediyordu.

"Onu sevmediğini kabul etmek neden bu kadar zor?" Sesimin kızar gibi çıkmasına engel olamadım. "Minnet duygusunu aşk sanmışsın işte, bunun nesini anlamıyorsun?" Elimdeki sigarayı yere atıp ayakkabımın ucuyla ezdim. Duha'nın fayanslarına verdiğim hasar neden umurumda olsun ki? "O kadını sevmiyorsun."

Karun dikkatli bir şekilde yüzüme bakarken neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sen yine niye efil efil esiyorsun?" dediğinde sorgulayıcıydı. "Kızmış gibisin." Kızmadım, sadece Rengin'den bahsetmesi hoşuma gitmiyordu.

Bu kadar çabuk ayrılmalarını beklemiyordum ama bence zamanı da gelmişti. İkisinin birbirini sevdiğini sanmıyordum. Evden ayrıldığım gün nişanı bozmaları sinirlerimi harap etmeye yetiyordu. "Benim yüzümden senden ayrıldığını düşünmüyorsun, değil mi?" Umarım bunun için de beni suçlamıyordur.

Sıkıntılı bir şekilde burnundan nefesini verirken çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Neden senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun?" Bakışları fazla ciddiydi. Bu adamın bakışlarının bile bir otoritesi vardı.

Omuz silktim. "Uzun süre evinde kaldım, hâliyle kıskanmış olabilir."

Düz bakışları üzerimde oyalanırken kaşları hafifçe çatıldı. "Evimde uzun süre kalmadın." Böyle olmasından nefret etmiş gibi asabiyet içeren gözlerle bana bakıyordu. "Yanımda çok az kaldın." Bugün Rengin'den ayrılmışken takıldığı tek şeyin bu olmasına ne demeli?

"Ayrıca," diye ekledi. "Rengin kıskanç bir kadın değil, tıpkı benim de olmadığım gibi." Kendini kıskanmayan bir erkek olarak mı adlandırıyordu? Duha'yla aramda bir şeyler olduğunu düşündüğü için Duha'ya yumruk atan kimdi? Ya da Serhat konusu her açıldığında gerilen o adam kimdi? Biri bana yaklaşınca bile *karım* diyerek ortalığın anasını ağlatıyordu ama sorsan hiç kıskanç değildi. Aslında kıskanıyordu ama yanlış kadını.

Derin bir nefes alıp, "Rengin'e dikkat et," diye onu uyardım. Her şeyi ona ötecek kadar sarhoş değildim ama küçük bir uyarıyı hak ediyordu. "Onun da seni sevdiğini hiç sanmıyorum. Sen anlamazsın ama biz kadınlar birbirimizi gözünden tanırız. Âşık bir kadın gibi bakmıyordu sana."

Gittikçe daha çok ciddileşen yüzünü endişeyle izliyordum. "Rengin'i kıskandığımı falan düşünme ama o kadında bir şeyler var gibi. Hissediyorum, altından çok büyük şeyler çıkacak. Evinde tuttuğun kadını bence detaylı bir şekilde araştır."

Rengin'in bir işler karıştırdığına emindim ama kanıtlayamazdım.

Karun benden her zaman böyle bir uyarı almadığı için düşündüğümden daha çok beni ciddiye aldı. Gerildi. "Bana böyle bir şey söylüyorsan bildiğin bir şeyler olmalı." Soğuk bakışları şimdi de beni sorgulamaya başlamıştı. "Bunlar çok ciddi ithamlar."

Duha'yla ilişkisi olduğundan şüphelenmeme rağmen, "Bildiğim somut bir şeyler yok," diye ona yalan söyledim. "Bendeki sadece bir önsezi." Rengin'in onu aldattığını benden öğrensin istemiyordum. Bunu ona söyleyen ben olmamalıydım.

"Sadece onun davranış şekli bana fazla beklenmedik geliyor. Nasıl bir kadın sevdiğini kıskanmaz ki? Malikâneye geldiğimde beni istemediğini belli etti ama ne bana ne de sana bu konuda fazla sorun çıkardı. Bu seven bir kadının yapacağı bir şey değil. Benimle aynı masada oturmayı bile sorun etmiyordu. Sevmek şöyle dursun, bunlar gururlu bir kadının tahammül edeceği şeyler bile değil," derken artık ben de fazla ciddiydim.

Karun'un gözlerinin içine bakıp derin bir nefes aldım. "Rengin gururunu bile yok sayacak kadar oradaki varlığımı görmezden geliyor ama benden kurtulduğu gün kalkıp senden ayrılıyor. Sence de bunlar fazla şüpheli hareketler değil mi?" Bütün bu saydıklarım öylesine görmezden gelinecek şeyler değildi.

Beni sadece dinledi, herhangi bir yorumda bulunmadan dinledi. Ondan istediğim gibi Rengin'i araştırıp araştırmayacağını merak ettim.

"Canımı sıkmaya başladın," derken ne düşündüğü anlaşılmayacak kadar bakışları düzdü. "Yeni uğraşın bu mu? İnsanları strese sokmak mı?" Sorunu benim dışımda kimseden aramayan bir adamdı. "Günlük et dozunu almadın mı, neyin var senin?" Bu sakinliği canımı sıkıyordu. Ben burada ciddi bir şeyden bahsediyordum.

"Odamda bir senim var, daha ne olsun!" dediğimde dudağının bir köşesi kıvrıldı. Burada olmaktan memnun olduğunu bu kadar belli edemezdi bir insan.

"Senim," diye tekrarlayarak başını salladı. "Sevdim bu kelimeyi." Kim bilir o hınzır aklından yine neler geçiyordu.

"Ne o?" diye alay etmeye başladım. "Sevgili kocam benim olmayı mı isterdi?"

O kahrolası meydan okuma hızlı bir şekilde yüzünde yer aldı ve dudağındaki kıvrılma büyüdü. "Belki de sevgili karım benim olmayı arzuluyordur?" diyerek çapkınca bana göz kırpınca yine durumu eşitlemeyi başarmıştı.

Sarhoşken bile altta kalmıyordu beyimiz.

"Ancak rüyanda," dedim.

"Çok da emin olma," dedi.

Aramızda küçük bir sessizlik yaşanırken ikimiz de yaslandığımız duvardan birbirimize bakıyorduk. Tam karşımdaki duvardaydı. O körkütük sarhoştu, benim de kafam hafiften güzeldi. Gözlerinin mavisi üzerime kenetlenmişken, "Sıkıldım, küçük bir oyun oynayalım mı?" dedim ve aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Kim bir diğerine öne doğru en çok adımı attırırsa kazansın." Böyle anlarda eğlenceli oyunlar bulmakta üstüme yoktu.

Teklif ettiğim oyun gözlerine merak tohumları ekerken yanaklarının içini havayla doldurdu. "Boş sözlerle beni kendine doğru yürütmen mümkün değil," dediğinde aslında haklıydı. Bir iş insanı olduğu için küçük bir oyunu bile ciddi bir anlaşma olarak görüyordu. Bu yüzden hemen oyunun eksilerini fark etmişti.

Bir süre oyunu nasıl daha sağlam bir hâle getireceğimi düşündüm. O beni izlerken ben sıkıntımı dindirecek bir oyunun açıklarını kapatmayı düşünüyordum. Aklıma gelenlerle, "Buldum!" diye parmaklarımı şıklattım. "Adım atmamız için oyunun temelinde heyecan olmalı. Sırasıyla birbirimize bir şeyler anlatabiliriz veya bir şeyler yapabiliriz. Heyecanın büyüklüğüne göre adımlar atarız." Sonra tüm dişlerimi gösterecek bir şekilde güldüm. "Ama bir ödül de olmalı, değil mi? Eğer kazanırsam sana attırdığım her adım için bir milyon bana ödeyeceksin." Karşımda ülkenin sayılı zenginlerinden biri vardı. Neden işin ticari boyutunu düşünmeyeyim ki? Özellikle o, bu kadar sarhoşken.

O tarağa verdiğim parayı bir yerden çıkarmalıydım.

Karun kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırınca çok sempatik görünmeye başlamıştı. "Çok içtiğim için benden faydalanmıyorsun, değil mi?" Sesi kulağa çok yumuşak geliyordu. Uykulu birinin başını yastığa koyduğunda hissettiği o huzur gibi yumuşak bir his.

"Hayır çünkü bana attırdığın her adım için ben de sana bir milyon ödeyeceğim. Tabii oyunun sonunda kazanırsan. Yani bu adil bir oyun olacak." Gerçekten bana adım attırmayı başarırsa ben de ona ödeme yapacaktım. Hesabımdaki paradan bir kuruş bile eksilmeyecekti çünkü sarhoştu. Bu kadar sarhoşken bana adım attıracak kadar büyük şeyler düşünemezdi. Kalp atışlarımı hızlandıracak bir şeyler bulacağını sanmıyordum.

Ben şimdiden kendimi oyunun kazananı ilan etmişken Karun'un aklında farklı şeyler vardı. "Paranı istemiyorum ama attığın her adımı bir milyondan hesaplayacağım." Sesi kısık, gözleri fazla gizemliydi. Aklında olan şeyleri merak ediyordum.

Sırtı duvara yaslıyken bir ayağını diğerinin üzerine attı ve başını omzuna doğru eğdi. Serseri bir duruş sergileyen adamın mavileri dudaklarımın üzerinde oyalanmaya başlamıştı. "Attığın her adımı bir milyondan hesaplayacağım," dedi bir kez daha ve oldukça ciddi bir sesle devam etti. "O paranın büyüklüğüne göre beni öpeceksin." Nefesim kesildiğinde Karun gözlerime bakıp başını ağır ağır salladı. "Evet, senden öpücüğünü satın alacağım."

Ve ikinci kez o gergin sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Öpücüğümü satın almak mı?

Kendimi küçük düşmüş gibi hissettiğim için tüm keyfim kaçmıştı. "Bu çok aşağılayıcı."

"Neden?" Gözleriyle dudaklarımı işaret etti. "Öpücüğüne milyonlar teklif etmem ona verdiğim değeri göstermez mi?" Başını hafifçe kaldırıp son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Daha önce hiçbir kadının öpücüğünü satın almak istemedim."

"Ama benimkini istiyorsun."

Soluğumu kesen gözlerle bana bakarken başını salladı. "Evet," dedi. "Şu anda tek istediğim bu." Duraksadı ve tekrar dudaklarıma baktı. "Öpücüğünü satın almak istiyorum."

Sarhoş olmak onu her zamankinden daha açık sözlü yapıyordu.

Kabul etmekte tereddüt ettiğimi görünce beni ikna etmek için farklı bir yol denedi. "Senden daha fazla içtiğim bir gerçek," diye aklımla

oynamaya başladı. "Zihnim sana göre daha bulanık, burada avantajlı olan sensin. Zekice taktiklerle beni yeneceğini biliyorsun." Yorgun bir şekilde başını da duvara yasladı. Uzattığı ayakları ve vücudu hafif öndeydi ama başı duvara yaslıydı. "Üstelik kaybetsen de tek kaybın bir öpücükten fazlası olmayacak ama kazanırsan bu geceyi milyonlarla sonlandırabilirsin." Aslında haklıydı, burada avantajlı olan bendim. Kazanma şansım ona göre daha yüksekti.

Ona attırdığım her adım için bana bir milyon ödeyecekti. Tabii oyunun sonunda kazanırsam bu geçerli olacaktı. Kaybedersem de attığım her adımı bir milyondan hesaplayacaktı. Fakat benden para almak yerine o paranın değerinde bir öpücük alacaktı. İlk öpücüğüm de değildi ki buna duygusal bir açıdan bakayım. İlk öpücüğüm bile öğrenci yıllarımda benim için fazla değersizdi. Küçük bir öpücüğe gereksiz anlamlar katacak biri değildim. Yaş yirmi altı olunca her şeye bir anlam katmayı bırakıyordun.

Evli olabilirdik ama küçük bir oyundan kaynaklı bir öpücük bizi ne yakınlaştırır ne de uzaklaştırırdı. Bir anlaşmaya bağlı küçük bir öpücük, hepsi bu. Üstelik artık Rengin ile de ayrılmıştı, yani bunu yapmamız yanlış değildi. Başka bir açıdan bakarsak Karun yasalar önünde benim kocamdı ve kocamı öpmem son derece normaldi. Hangi açıdan bakarsam bakayım bu yanlış gelmiyordu. Söz konusu çıkarlarım olunca kendimi ikna etmeyi iyi biliyordum. Özellikle bu oyunun sonunda milyonlar varken.

Hadi ama dürüst olalım, kim olsa ucunda milyonlar varken Karun gibi birini öpmeyi kabul ederdi. Para şöyle dursun, adamın karizması bile bunun için yeterdi. Genç, yakışıklı ve başarılı bir iş insanıydı. Sadece bunlar bile çoğu kadının onu öpmeyi istemesini sağlardı. Kazanırsam onu öpmeden daha fazlasını alma ihtimalim vardı. Bu oyunun sonunda zararlı çıkmayacaktım. Kabul etmemek delilik olurdu. Böyle bir anlaşmaya hayır diyecek bir kadın tanımıyordum.

Karun sessizliğimi yanlış anlamış olmalı ki, "Çok fazla düşündün," dedi huzursuz bir ifadeyle. "Suskunluğun sinirlerimi bozuyor." Peki, bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu?

"Bilemiyorum." Kendi içimde çoktan kabul etmeme rağmen işi biraz yokuşa sürdüm. "Para sadece oyunun eğlencesi yoksa parayla işim yok." Umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Ama tamam, kabul ediyorum, o da sırf can sıkıntısından," derken sesimi isteksiz çıkarmaya çalışmıştım.

Kabul ettiğimde Karun göğsünü şişiren bir nefesi usulca koyuverdi. Rahatladı mı? "Hile yok, heyecanının büyüklüğüne göre adım atıyoruz," diyerek bu oyunu çok ciddiye aldığını her hâliyle gösteriyordu. Sebebi satın almak istediği öpücüktü, değil mi?

"İlk ben başlıyorum." Başını sallayarak beni bekledi. Bakalım onu heyecanlandıracak neler bulabilirdim?

"Patlama olduğunda henüz sekiz yaşındaydım, yani gözlerimle ilgili hasar sekiz yaşında başladı." Ciddi bakışları üzerimdeydi ve o, sessizliğini koruyarak beni dinliyordu. "Biliyor musun, insan en çok neyi kaybetmekten korkarsa onu kaybediyor. O yıl hep kör olmaktan korkuyor, sanki başıma gelecekleri hissediyordum. Ne zaman Gazel ile açık havada dövüşsek hep o kazanıyordu."

"Aranızda üç yaş var," diye farklı bir pencereden bakmamı istedi. "Sen sekiz yaşlarındayken o, on bir yaşındaydı. Kazanması olağan bir durum."

"Hayır, aslında evde veya spor salonunda hep sırtını yere seriyordum. Evet, aramızdaki üç yaşa rağmen bunu yapıyordum," diyerek güldüm. "Ama açık havalarda hep kaybediyordum çünkü ne zaman onu yenecek gibi olsam Gazel, yerdeki toprağı avuçlayıp gözlerime atıyordu." Şimdilerde nasıldı, bilmiyordum ama çocukken ablam yenilgiyi kolay kolay kabul etmediği için hep hileye başvururdu.

O yıllarda bana karşı kazanmak için her yolu denerdi.

Gülüşüm yavaş yavaş solmaya başladı. "O anlarda o kadar savunmasız kalıyordum ki... Gazel'e kolayca yenildiğim her an içimdeki korku büyüyordu. Gözlerim görmeyince dönüştüğüm âciz insan her geçen gün korkularımı besliyordu." Bir süre duraksayıp onu seyrettim. Sözlerimle keyfi kaçan adamı izledim. "Sonra bir patlama oldu ve en büyük korkuma mahkûm oldum," diye iç çektim. "Her şeyi buğulu camların arkasında görür gibi hep bulanık görmeye başladım." Ona bakıp burukça gülümsedim. "O günden sonra Gazel'e hep yenildim, kapalı ortamlarda bile."

Karun'un düz bakışları ifadesizdi lakin yanındaki elini tüm gücüyle sıkıyordu. Parmak boğumlarını gerecek kadar güçlü sıkıyordu. Hiç kıpırdamadığını görünce, "Hey!" dedim bozularak. "Bu insanı heyecanlandıran anılardan biri. En az bir adımı hak ediyor." Ve onun atacağı tek bir adım bana bir milyon kazandıracaktı.

Karşısında bir aptal varmış gibi boş gözlerle bana bakmaya başladı. "Senden gözlerini alan bir anı beni neden heyecanlandırsın?" Tüm

keyfimi kaçırdı. Anlaşılan oyunu kazanmak için sonuna kadar zorlayacaktı.

Sıra ona geçtiği için bir şeyler anlatması için beklemeye başladım. Fakat bana bir hikâye anlatmak yerine ceketini çıkardı. Ceketi yakınındaki koltuğun üzerine attıktan sonra boynundaki kravatı çıkardı. Kravatı da koltuğun üzerine atınca, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Soyunuyor muydu?

Kol düğmelerini çıkartırken kısa bir an durdu. Gözlerinde kışkırtıcı bir ifade varken gözlerime baktı. "Soyunuyorum," deyince kalp atışlarım hızlanmaya başladı, yutkundum.

Allah kahretsin, düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı ve o bunu anladı! Kaşlarını kibirli bir şekilde yukarı kaldırınca, "Tamam ya!" diye somurtup öne doğru bir adım attım. Söylediği tek bir kelimeyle kalp atışlarımı değiştirmeyi başarmıştı. Sonuçta hile yok demiştik.

Skor: 0-1

Karun kol düğmelerini cebine koyduktan sonra sıra bana geçtiği için beklemeye başladı. Bu şekilde oynamak istiyorsa o zaman ben de ona uyardım. Gözlerinin içine bakarak tişörtümün eteklerini tuttum ve yukarı doğru çekip çıkartım. Çıkardığım tişörtü yere attığımda onun karşısında sadece siyah bir sütyen ve siyah mini etekle kalmıştım. Gözleri sütyenden taşan göğüslerime kayınca nefesi kesildi. Bakışlarını ince belime kaydırdı ve göbeğimdeki pirsingi görünce, "Siktir!" diye söylenip öne doğru iki adım atınca kıkırdadım. Tişörtümü çıkarmam ona iki milyon kaybettirmişti.

Skor: 2-1

Sıra ona geçtiği için gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bunu yaparken özellikle gözlerime bakıyordu. Her düğmeyi sinir bozucu bir yavaşlıkta açıyor, beklentimi yükseltiyordu. O kadar ağırdan alıyordu ki kaşlarımı çattığımı görmek keyfini daha da yerine getiriyordu. Gözlerim parmaklarının arasında küçüldükçe küçülen düğmelerden oyalanıyor, açtığı her düğmeyle biraz daha nefesim hızlanıyordu. Evet, onu üstsüz görmeyi istiyordum.

Daha önce vurulduğunda yarım yamalak gördüğüm vücudunu şimdi doyasıya izlemek istiyordum. O gün de saklamamıştım hoşuma gittiğini, şimdi de saklayacak değildim. Karun nihayet tüm düğmeleri açarak gömleği kollarından sıyırdı. Çıkartıp koltuğun üzerine attığı gömlekle soluğumu tutarak onu izliyordum. Ellerini pantolonun ceplerine koydu

ve başını hafifçe eğerek bana yandan bir bakış attı. Bu adil değildi, hem de hiç adil değildi.

Güçlü kol kasları beni sarsa şüphesiz kollarının arasında kaybolurdum. Üçgen vücudu ve ince beli libidomu şahlandırıyordu. Olamaz, karın kasları taş gibi görünüyordu! Ya dört veya altı neyine yetmiyordu, sekizli baklavaları artık sınırları zorlamaktı. Özellikle pantolonun kemerinde görünen adonis kasları dudak ısırtıyordu. Bence çok içtiğim için onun üzerine atlamak istiyordum yoksa normalde yapmazdım böyle şeyler.

Öne doğru üç adım attım. Evet, onu üstsüz görmek bana üç adıma mal olmuştu. Hile yapmayı düşünmeyecek kadar içkinin tesirindeydim. Ben ona iki adımı zor attırmıştım ama o, şimdiden bana dört adım attırmıştı. Ya sandığım kadar çok sarhoş değildi ya da oyunun sonundaki ödülü her şeyden çok istiyordu.

Kusarak içkinin ne kadarını çıkardı acaba?

Evet, kaybettikçe aklımda deli sorular oluşuyordu.

Skor: 2-4 olmuştu.

Sıra bana geçtiği için gözlerinin içine baktım ve "Ben çok güzel dans ederim," dedim. Bakışlarıma gizem katarken alt dudağımı dişleyip kirpiklerimin altında gözlerimi süzdüm. "Direk dansı." Vücudunun kaskatı kesildiğine yemin edebilirdim. Mavi gözlerinde yıldırımlar çakarken derimin altı ısındı. Dansımı görmeyi her şeyden çok arzuladığını görüyordum.

Direk dansında gerçekten çok iyiydim. Ne amaçla o dansı öğrendim, hiçbir fikrim yoktu ama libidosu yüksek her şeye balıklama atladığım doğruydu. Sanırım toplumun onaylamayacağı her şeye ilgi duyuyordum. Bu bendeki başkaldırış mı yoksa babamın bana yasakladığı her şeyi yapma isteği mi, bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da aşırı baskının ters tepkilerinin olduğuydu. Bir yanım babamın kurallarına ölesiye bağlıyken bir yanım ona karşı isyankârdı.

Karun hâlâ söylediğim şeyin etkisinden çıkamamıştı? İçine çektiği solukları ciğerlerine hapsederken beni bir direğin etrafında düşünmeye başlamış olmalı ki gözleri koyulaşmıştı. Mavileri birkaç kez baştan ayağa beni süzerken bahsettiğim dansı görmek için buraya bir direk çakabilirdi. Dansımı hayal ettikçe daha fazla terliyordu. Düz alnında biriken terleri elinin tersiyle kabaca silerken gözleri üst üste vücudumu yokluyor, kıvraklığımı ölçüyordu. Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak

öne doğru iki adım atınca güldüm. Nihayet ona adım attırabilmiştim. Şimdi sıra ona geçmişti.

Şimdi skor: 4-4 olmuştu, yani eşitlik vardı.

Karun Kalender

Gözlerimin içine baka baka direk dansı yapabildiğini söylemişti. İlk söylediğinde bu saçma bir şekilde onu bir direğin etrafında dans ederken düşlememe neden oldu. Ta ki aklıma düşen bir şüpheye kadar. Edeceğim ve etmek istediğim tüm küfürler az kalırdı duyduklarıma. Karım direk dansı yapabildiğini söylüyordu! Siktir, kime yapıyordu o dansları? Serhat piçine striptiz yapmış olamazdı, değil mi? Mümkün değildi çünkü onunla yatmadığını söylemişti.

Bunu bana sarhoşken söylemişti, sarhoşken yalan söyleyemezdi. Söyleyemezdi, değil mi? Ya söylemişse? Her konuda bu kadar iyiyken ya sarhoşken de yalan konusunda çok iyiyse? Bundan nasıl emin olabilirdim? Ağzından çıkan tek bir cümleyle düşüncelerimin ırzına geçmişti!

Sıra bana geçtiği için ona adım attıracak bir şeyler söylememi bekliyordu. Ancak dudaklarımdan sinir anında çıkan şeyleri ne o duymayı bekliyordu ne de ben söylemeyi. "Serhat ile aranızdaki ilişkinin boyutu neydi?" Onu ürkütecek kadar sesim sertti. "Onunla yattın mı?"

İçime bir kez şüphe düşmüştü.

Az önce bana attırdığı adımların sevinci sorduğum soruyla son buldu. Gecenin keyifli dokusu rengini değiştirip soğuk bir havaya dönüşürken gülüşü soldu. Dudaklarındaki tebessüm arkasında hiçbir iz bırakmadan yok olduğu için kızgın gözlerini bana dikmişti. Gözlerinin kahvesine yer edinen öfke onda eğreti duruyor, az önce gülen hâlini aratıyordu. Nasıl baktığıyla ilgilenmiyordum. Aklımdaki şüphe sinsi bir yılan gibi boğazımdan akıp yüreğimi zehirlediği için onun ne düşündüğünü umursamıyordum.

İstediğim tek şey soruma bir cevap almaktı. Odadaki yatağa gözüm kaydıkça buna benzer bir yatağın üstünde o ve Serhat'ın görüntüleri

kafamın içinde cirit atıyordu! Neyim olduğunu anlayacak durumda değildim, tamamen dürtüsel olarak hareket ediyordum. Alkolün etkisindeyken ölçülü davranmak kontrolüm dâhilinde değildi.

Bige yüzünü baktığım yere doğru çevirdi ve yatağa baktı. Bu hareketi beynime sızdığını, aklımdaki delici düşünceleri anladığını gösteriyordu. Yatağa olan bakışları kızgındı. Başını çevirip tekrar bana baktı, bakışları sinirliydi. Bir şeyler söylememek için dudaklarını sımsıkı kapatıyordu. Kendini dizginlemeye çalıştıkça burnundan derin derin nefesler alıyor, bunu yaptıkça burun delikleri biraz daha açılıyordu.

Göğüs kafesini balon gibi şişirecek bir nefesi daha burnundan içine çekti ve araladığı dudaklarından nefesini verdi. Kavurucu sesli bir nefesti. "Benden bekâret testi de ister misin?" En az bakışları kadar sesinin de bir hissizliği vardı. Gözlerime baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Ama seni uyarıyorum, çıkan sonuç hoşuna gitmeyecektir." Susması gerekiyor, ciddi anlamda susması gerekiyordu!

"Anladım!" dedim sert bir sesle. "Cevap verme daha fazla!"

Donuk gözlerle bana doğru yürürken, "Ben sana Rengin ile ne haltlar yediğini hiç sormadım!" dedi. Sesi kızgın bakan gözlerine tezat oluşturacak kadar sakindi ama sesinin bir ünlemi vardı. Belki gür sesle bağırmıyordu ancak kısık çıkan sesinin bir öfkesi vardı. "Ben sormuyorsam sen de soramazsın!" diye karşımda durdu.

Başını kaldırıp gözlerimin ta içine baktı. "Ama merak etme, senin adını kullanan biriyle yatmadım," dediğinde nihayet beni kızdıran asıl şeyi anlamıştı. Geçmişinde neler yaptığı zerre kadar umurumda değildi çünkü benim geçmişim de temiz değildi. Onu bu konuda yargılayacak son insan bile olamazdım.

Beni asıl deliye çeviren şey birinin beni taklit ederek, benim adımı, soyadımı ve kimliğimi kullanarak onunla birlikte olmasıydı. Benmişim gibi ona dokunma ihtimali, işte şuursuz öfkemin tek sebebi buydu! Benim bile dokunamadığım bir kadına Serhat'ın benim adımı kullanarak dokunmuş olması beni çıldırtırdı! Karım olacak bir kadını her anlamda metresi yapmış olma düşüncesi sinirlenme sebebimdi. Son zamanlarda Saka ile ilgili her şeyi fazla düşünüyordum.

Tam sakinleşiyordum ki sanki çok gerekliymiş gibi, "İlk ilişkimin kiminle olduğunu bilmek ister misin?" diye sorunca bir elimle ensesini sertçe kavrayıp başını kaldırdım ve diğer elimle dudaklarını kapattım.

Ters bir şekilde ona bakarken sıktığım dişlerimin arasından, "Tamam, sus artık!" dedim. "Bilmek istemiyorum!" Sikik bir soru sordum diye bana her şeyi anlatmasının lüzumu yoktu!

Ensesini kavrayıp dudaklarını kapatmamı beklemediği için gözlerini kocaman açarak bana bakmaya başladı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dudakları avucumun içindeyken sesi boğuk geliyordu. Susması gerektiğini idrak edene kadar elimi çekmeyi düşünmüyordum. Bir süre sonra avucuma mırıldanmayı bıraktı ve küskün gözlerle bana ters ters bakmaya başladı. Dudaklarının sıcak buğusunu avucumun içinde hissetmek kanımı deli akıtıyordu.

Onu susturmak için üzerine ne kadar çok eğildiğimi daha yeni yeni anlıyordum. Tıpkı narin parmaklarının kollarımda olduğunu yeni fark etmem gibi. Benden kurtulmak isterken refleks olarak kollarımı tutmuştu. Yüzüm onun yüzünün fazla yakınındaydı. Dudaklarımızın arasındaki tek engel dudaklarının üstündeki elimdi. Siktir! Onu öpmek istiyordum! Nedenini bilmiyorum, bir nedeni olmasına da gerek yoktu ama onu öpmek istiyordum!

"Saka," diye fısıldadım gözlerine bakarken. "Durum dört dörtken bana doğru yedi adım daha attın." Kahverengi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Şu anda benim bölgemde olduğunu daha yeni anlıyordu. Ona kızgınken bile bana doğru attığı son adımları saymıştım.

Ne söyleyeceğini duymak istediğim için ellerimi çekince ürkerek hemen geriye çekildi. Gözleri panikleyen bir ifadeyle bana bakarken ellerini nereye koyacağını bilmez bir hâlde sallıyordu. "Hile yaptın!" demeyi başardı. Ellerini hırçın bir şekilde sallarken telaşlı bir hâli vardı. "Serhat ile ilgili o saçma soruyu sorarak dikkatimi dağıttın!" Bunu bilinçli bir şekilde yapmamıştım ama oynadığımız oyunu unutup üzerime yürümesi işime gelmişti.

Nasıl kazandığım kimin umurunda, ben sonuca bakardım.

Avucumda rujlu dudaklarının izi dururken, "On bir milyon değerinde bir öpücük olmalı," diye küçük adımlarla üzerine yürüdüm. Ağzını kapattığım için ruju dudaklarından taşmıştı ve bu manzara o ruju daha çok taşırmayı istememi sağlıyordu. Tek fark bu sefer elimle değil, dudaklarımla bunu yapmak istiyordum. Geriye öpülmekten şişen dudaklar bırakmadan duracağımı sanmıyordum.

Kaçmak için sırtını döndüğü an onu belinden yakaladım. Sırtı göğsüme çarptığında hiç kıpırdamadı ama titriyordu. Ellerim iki yanından

beline sürtünerek karnının üzerinde durduğunda nefesini tuttuğunu anladım. Sıcak, pürüzsüz tenine dokunmak bile içimde bir şeyleri harlıyordu. Tişörtünü çok zamansız çıkarmıştı! Teninin dokusu bir gül yaprağı kadar yumuşak hissettiriyordu.

Başımı eğip kafasının üstüne yüzümü yaklaştırdım. Burnum saçlarının çok yakınındaydı ama tek bir teli bile yüzüme değmiyordu. Anlayacak diye ödüm koparken kokusunu sessizce içime çektim. Uyuşturucu etkisi yaratan baş döndürücü bir kokuyu sahibinden izinsiz bir şekilde gizlice içime çekmiştim.

Karımdı, kollarımdaydı lakin yasak hissettiriyordu.

Kokusunu içime çekerken gözlerimi büyük bir huzura yumduğumun farkında değildim. Gözlerimi açtığımda hâlâ kollarımın arasındaydı, hâlâ göğsüme yaslıydı ve hâlâ bana dokunmaktan çekinir gibi elleri iki yanında cansızca duruyordu. Bir an onun ellerini üzerimde istedim, nasıl hissettireceğini düşündüm. Ondan asla istemeyeceğim ve asla yapmayacağı bu delice istek kafamın çarklarında dönüp duruyordu. Bu gece için ondan alacağım tek şey dudaklarından çalacağım küçük bir öpücüktü.

Başımı eğerek yüzümü kulağına yaklaştırdığımda titremeleri arttı. Kollarımın arasında bir kuştan farklı değildi. Ürkek, zayıf ve korku dolu. Dudaklarım artık kulağının hemen yakınındaydı. "Bu öpücük sıradan ve baştan savma olmayacak," diye fısıldayınca irkildi. Parmaklarım karnının üzerinde daireler çizerek oyalanırken, "Zihnimi alkolden temizleyecek kadar tutkulu, yarın sabah her saniyesiyle aklımda kalacak kadar da unutulmaz olacak," dedim.

Dudaklarım kulağına sürtünürken, "Bir daha benden başka hiçbir erkeği öpmek istemeyeceğin kadar uzun ve soluksuz olacak," dedim. "Nefes almana bile izin vermeyeceğim." Yutkunduğunda ellerini kaldırdı ve karnındaki ellerimin üstüne koydu. Bu benden destek almak için yaptığı bir hareketti çünkü bıraksam düşecek kadar çok titriyordu.

Onu öpmek istiyorsam bu onun da isteğiyle olmalıydı. Bunun için de önce onu, ondan alacağım öpücüğe hazırlamalıydım. Başımı biraz daha eğdim ve yüzümü boynuna yaklaştırdım. Dudaklarım boynunun girintisine sürtündüğünde kasılarak inledi. Başını boynunun diğer tarafına doğru eğerek benim için boynunda yer açmıştı. Şimdiden benim için hazır gibiydi ama bu gece hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum. Onunla ilgili tüm hazları yavaş ama tadını alarak yaşamak istiyordum.

Onu ürkütüp korkutmak istemiyordum.

Dudaklarım usulca boynuna sürtünmeye başladığında nefes alışları hızlanmaya başlamıştı. Karnındaki ellerimden biri onun parmaklarından sıyrılarak yukarı kaymaya başladı. Dudaklarım boynunun girintisinde oyalanırken elim onun vücudunu keşfe çıkmıştı. Bana engel olmasını bekliyordum, beni durduracak bir şeyler söylemesini. Fakat Saka başını omzuma yaslayıp kısık kısık nefesler alarak kendini benim dokunuşlarıma bıraktı.

Dudaklarımı boynuna bastırıp öptüğümde kısık iniltisi daha şimdiden sertleşmeme neden olmuştu. Siktir, bu gece bir öpücükten daha fazlasını istiyordum! Ona karşı hislerim olmayabilirdi veya o, bir başkasını seviyor olabilirdi ama bu gece bir başkasının değil, sadece benimdi. Yanlış olan her şeye rağmen bu gece sadece bana aitti.

Tam onu kendime doğru çevirip öpecektim ki, "Karun," diye mırıldandı. Başını kafamın olduğu tarafa eğip boynunun diğer tarafını açığa çıkardı. "Oradan da öp." Kısık gülüşüme engel olamadım. İlla da eşitlenecekti bu öpücükler.

Hurafelere körü körüne inanan bir kaçıktı.

Arkasında kıpırdanıp boynunun diğer tarafına kafamı uzattım. Boynunun bu tarafına da dudaklarımı bastırdığımda rahat bir nefes aldı. Bu konuda harbi takıntılıydı. Bana doğru dönüp kirpiklerinin altından bana bakmaya başladı. Az önceki hâline nazaran şimdi bakışları daha masumdu. "Sana bir öpücük borcum var." Yanaklarındaki pembe doku ona egzotik bir güzellik katıyordu. Utanmıştı.

"Seni öpeceğim de ama buna farklı anlamlar yüklemeni istemiyorum." Kaçamak bakışları yüzümde oyalanırken, "Biliyorsun, biz boşanacağız," dedi.

"Siktir et şimdi boşanmayı!" diye onu tersledim. "Seni öpmek istiyorum!" Kahverengi gözleri istekli bir şekilde bana baktıkça sınırlarımı zorluyordu. Hafif aralıklı dudakları davetkârdı, özellikle alt dudağını kışkırtıcı bir şekilde dişlerken. Bu hareketiyle onlarca voltluk elektriğe maruz kalmış gibi çarpılmıştım. O da istiyordu! Beni nasıl tahrik edeceğini bilecek kadar cüretkârdı.

Ellerini uzatıp sert bir hareketle beni duvara ittiğinde zayıf bedeninde yoğun bir güç taşıdığını bir kez daha anladım. Beni duvar ve kendi arasında sıkıştırdığında neredeyse gülecektim. Bir elini kafamın yanında duvara bastırınca gülmemek için dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Kuşkusuz bir deliydi. "Bunu yapmayı seviyorsun, değil mi?" Baskın bir karakteri vardı.

Kıkırdayarak başını salladı. "Bekle, sırada ya benimsin ya kara toprağın var," demesiyle bu sefer sesli güldüm. İzlediği tüm o filmler ona yasaklanmalıydı.

"Bu sefer olmaz." Hemen sonra belini tuttuğum gibi sırtını duvara yaslayıp onu sıkıştıran ben oldum. Kirpiklerinin altında gözlerini süzerek bana bakınca, "Bu gece her şey benim kurallarımla olacak," dedim ve başımı eğip arzuladığım dudaklarına baktım. "Şimdi yap şunu!"

Onun beni öpeceği konusunda anlaşmıştık.

Bige Efil Saka

Eğer hâlâ oyun oynuyor olsaydık bu çıkışı kesinlikle milyonlarca adımı hak ederdi. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu, sanki artık benim kalbim değildi. Ödülünü istiyor ve almadan beni bırakmayacağını fazla belli ediyordu. Beni bırakmasını istiyor muydum, emin değildim. Öptüğüm ilk erkek olmayacaktı ama karşısında aşırı heyecanlandığım tek erkekti. Serhat bile küçük bir öpücük için kalp atışlarımı bu denli hızlandırmamıştı. Derin bir nefes alıp ona yaklaştım.

Ona dokunmamaya çalışarak parmak uçlarımdan yükseldim. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda tepkisiz kalmaya çalışarak beni izliyordu. Tepki vermiyordu ama bakışları fazla sabırsızdı. Birbirimizin ılık nefesini dudaklarımızda hissedecek kadar ona yaklaştım. Dudaklarım dudaklarına sürtününce, tüy gibi olan bu küçük temas sanki içimde kocaman bir patlamaya neden olmuştu.

Neden böyle hissediyordum?

Önce dudaklarım dudaklarına sürtündü, daha sonra da araladığı dudaklarının arasına sızıp onu öpmeye başladım. Aklımdaki küçük bir öpücüktü fakat dudaklarımız birleştiği an yoğun bir elektrik akımına kapılmış gibi müthiş bir arzunun esiri oldum. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde hareket ederken kontrollü davranmaya çalışıyordu.

Onun değil, benim onu öpeceğim konusunda anlaştığımız için bana karşı koymaya çalışıyordu.

Bu yüzden kaskatı bir hâlde bana direniyordu. Fakat onun tarafından öpülmek isteyen delici yanım bana da sürpriz olmuştu. Onun da beni öpmesini istiyordum. Kısa bir anlığına onu öpmeyi bırakıp gözlerine baktım. "Karşılık ver," dediğimde sanki bunu söylememi beklermiş gibi sertçe yutkundu. Hızlı bir şekilde üzerime eğildi ve aynı anda birbirimizin dudaklarının arasındaki mesafeyi kapattık. Fazla aceleciydik.

Birbirimizin dudaklarında kaybolurken sınırı geçip elleriyle ilk dokunan o olmuştu. Soğuk elleri belimi kavrayıp beni sertçe göğsüne çekince titredim. Ellerinin ait olduğu tek yer orasıymış gibi belimi sıkıca tutuyordu. İkimiz de uzun zamandır bunu bekliyormuşuz gibi öpüşümüz şehvetli ve aceleciydi. Elleri çıplak sırtıma sürtünürken iki yanımda duran ellerim sabrını zorluyormuş gibi, "Dokun bana!" dedi emredercesine. Gırtlağından çıkan hırıltılı bir sesle, "Ellerini üzerimde istiyorum!" dedi ve hemen sonra tekrar beni öpmeye başladı.

Öpüşüyle ayaklarımı yerden kestiği için şu anda benden ne istese yapacak durumdaydım. Titreyen ellerimi kaldırıp karın kaslarına dokundum. Önce parmak uçlarımda hissettim tenini ama daha fazlasını istediğim için avuçlarımı bastırdım. Bunu yaptığım an Karun'un öpüşü şiddetlenmişti. Ellerimdeki ürkeklik çok hızlı geçmişti, artık ellerim onun vücudunu keşfediyordu. Avuç içlerim karnına sürtünüyor, yukarıya doğru tırmanıyordu ve bu bile onun kollarında erimeme neden oluyordu.

Düşündüğümden daha sıkı ve sert kaslarına dokunmak beni daha çok cesaretlendiriyordu. Onun da elleri boş durmuyordu, sanki her yerimdeydi. İçine çekildiğim haz artık doğru ve yanlışı birbirinden ayırt etmeme izin vermiyordu. Soluksuzca birbirimizi öperken ensesini kavrayıp onu iyice üzerime çektim. Boyu uzundu ve ben hep parmaklarımın ucunda duramazdım. Elleri belimden sürtünerek aşağıya kaydı. Omurgamdan başlayan soğuk bir ürperti onun ellerinin geçtiği her yerdeydi. İri elleri kalçamı kavrayıp beni sertçe kendisine bastırınca inledim. Hissettiğim sertlik inilti dolu bir ses çıkarmama neden olmuştu.

Karun'un elleri rahat durmuyordu. Dudaklarımı hoyratça öperken kalçamda parmak izlerini bırakacak kadar sert sıkıyordu. Bunu yaptıkça bana baskı yapan sertlik şiddetini daha da arttırıyordu. Hangimiz daha çok bir diğerini arzuluyordu, bilmiyordum. Aramızda geçen şey masum

bir öpücük değildi, çok daha fazlasıydı. Dudaklarımız birbirine sürtündükçe dillerimiz de işin içine girmişti. Saf bir şehvetle kuşanmışken cayır cayır yanıyor gibiydik.

Nefes almak için ondan ayrıldığımda aldığımız hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesimiz birbirine sürtünüyordu. Yoğun bakışlarla birbirimize bakarken dudaklarıma doğru, "Saka," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Gözlerinin mavisi ilk kez gördüğüm bir koyuluktaydı.

Karun çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. İşaret parmağı alt dudağıma küçük dokunuşlar yaparken endişeli gibiydi. Mavileri gözlerimi hükmü altına alırken kısık bir sesle, "Seninle ilgili her şey fazla iyi hissettiriyor," diye içinde tuttuğu bir gerçeği itiraf etti. "Ve benim hayatımda uzun süre iyi şeyler olmaz." Sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim.

Karun korkuyordu.

İçini yakan nefesi sesli bir şekilde verirken bana olan bakışı endişe vericiydi. "Bir yanılgı olmandan korkuyorum." Uzanıp öpülmekten şişmiş dudaklarıma küçük bir öpücük daha kondurdu. "Benimkiler bana yetiyor, bana kendi sanrılarını yaşatma." Sesindeki yakarış beni onun karşısında çaresiz bırakıyordu. Bu bir emir değildi, bu bir rica da değildi, bu bir yakarıştı. Bir erkeğin bir kadına *yalansız ve gerçek ol* demesiydi.

Sanrı hayal ve yanılgı demekti ve o, yanılgı olmayı seçerken benim gerçek olmamı istiyordu. Başımı sallayarak ona istediğini verdim. Bu belki bir avuntuydu belki de onu mutlu etme isteği. Bunlardan hangisi, bilmiyordum ama bu gece için ona istediğini verdim. Daha sonra ayrıldık birbirimizden. Bu çok ani ve çok hızlı olmuştu. Oyunun sonuna gelmişiz gibi öpüşmemiz son bulunca birbirimizden uzaklaşmıştık.

Karun koltuğa doğru yürürken benim adımlarım yatağa ulaşmak için hareketlenmişti. Aramızda başlayan tutku dolu kıvılcım son bulan öpücükle yok olmuştu. İçimdeki bu burukluğun sebebi de neyin nesiydi? Sanki bir şeyler eksikti veya bir şeyleri yanlış yapıyorduk. O tutku dolu öpüşmeden sonra ıssız bir şekilde ayrılmak biraz garip hissettirmişti. Bir şeyler olması gerektiği gibi değildi. Böyle hissediyordum.

Yatağın yanında durup ona baktım, kanepenin yastığını düzeltiyor, uyumaya hazırlanıyordu. Yatağa uzanarak, "İyi geceler," diye ona sırtımı döndüm. Çok içmekten uykum gelmişti. Bu geceyi kendim için sonlandırarak gözlerimi yumdum.

Sabah uyandığımda Karun odamda değildi. Gece odama uğramamış gibi ondan hiç iz yoktu. Dün gece ondan daha az içtiğim için gecenin detayları aklımdaydı. Öyle körkütük sarhoş olacak kadar çok içmemiştim ama Karun çok içmişti. Büyük ihtimalle dün gece olanları hatırlamıyordu. Açıkçası unutması beni üzerdi çünkü hatırlamasını istiyordum. Dün gece unutulacak şeyler yaşanmamıştı. Dudaklarımda hâlâ dudaklarının tatlı sızısı varken olanları unutmamalıydı.

Aynanın karşısında dudaklarıma ruj sürerken düşüncelerim fazla karışıktı. Sabah uyandıktan sonra banyo yapıp giyinmiştim. Makyajımı yaptıktan sonra son olarak ruj sürüyordum. Ancak Karun'u öptüğümü hatırlayınca vücuduma yayılan sıcaklık yine beni etkisi altına almıştı. Onu öpmüştüm ve o da bana karşılık vermişti. Parmaklarımın ucuyla dudaklarıma dokunurken tebessüm etmeden duramıyordum. Öpüşünü hatırladıkça kalp atışlarım müthiş bir şekilde hızlanıyordu. Bana yakın olması, beni öpmesi neden mutlu olmamı sağlıyordu, bilmiyordum. Dün geceyi tekrar tekrar yaşamak isteyen bir yanım vardı.

Acaba geceleri hep ona içirsem mi?

Saçmalama istersen, Bige!

Telefonum çalınca kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Ruju aceleyle sürdükten sonra koltuğa yürüdüm. Çantanın içindeki telefonu çıkartınca Kadem'in aradığını gördüm. Bu yine beni niye arıyordu? "Ne istiyorsun?" diye telefonu açtığımda saat yediye çeyrek vardı. Yedide kahvaltıda olmalıydım.

Kadem'in, "Dün gece ne oldu?" diyen meraklı sesini duydum. "Karun'un odanda kaldığını duydum. Sana herhangi bir şey söyledi mi? Dün gece Duha az kalsın ona her şeyi anlatacaktı, son anda müdahale ettim. Karun bir şeylerden şüphelenmiş mi?" İnsanlar gecenin detaylarını en yakın arkadaşına anlatırdı, bense bu hayvana!

Çantamı alıp, "Hiçbir şey olmadı," diye kapıya doğru bir adım atmıştım ki komodinin üzerinde duran parayı gördüm. Yaklaşıp yakından bakınca küçük bir deste para olduğunu gördüm. Midem kasıldı.

"Kadem," diye fısıldadım. "Sabah uyandığımda Karun odada değildi ve komodinin üzerine para bırakmış. Bu ne anlama geliyor?"

Savurduğu küfürleri duydum. "Onunla yattın mı?" diyen kızgın sesini işittim. "İki günde tanıdığın bir adamın koynuna hemen girersen para bırakır tabii!"

Sinirle başımı iki yana salladım. "Neyden bahsediyorsun sen, onunla yatmadım!" diye kaşlarımı çattım. "Yatmadım!" Yatağıma bile girmek istemedi, nasıl yatayım? Ne diyorum yahu ben!

Kadem, "O zaman niye fahişe yerine koysun seni?" diye bana sesini yükseltince donup kaldım. Fahişe mi? Ağzından çıkan şeyin farkında mıydı? Ne fahişesi?

Dizlerimin bağı çözülürken ayakta güçlükle duruyordum. Kadem hâlâ, "Aptal!" diye bana kızıyordu. "Adam sana fahişe muamelesi yapmış, sen hâlâ uyu! Erkekler genelde tek gecelik kadınlara para bırakırlar. Geceden memnun kalmışlarsa ücretlerini öderler!" Sabah uyandığımda hissettiğim mutluluk saman alevi gibi söndü. Karun beni fahişe yerine mi koymuştu? Gece onu öpmüştüm ve sabah bana para mı bırakmıştı? Kadem haklıydı, bıraktığı paranın anlamı buydu, değil mi?

Beni böyle aşağılamaya hakkı yoktu.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine yığıldım. Dolan gözlerimdeki yaşlara engel olamazken gözlerimi Karun'un bıraktığı paradan ayırmıyordum. Uzanıp titreyen ellerle parayı aldım ve hepsini tek tek saydım. Burada iki bin lira tutarında para vardı. Onun için ederim bu kadar mıydı? İki bin, öyle mi?

Sanki kalbim kanıyordu, Karun onu kanatmayı başarmıştı.

Gözyaşlarım sessizlik içinde akarken telefonum tekrar çaldı. Önce Kadem'in yine aradığını sandım ama yabancı bir numaradan gelen bir aramaydı. Derin bir nefes alıp telefonu açtım. "Bige," diyen Serhat'ın sesini duyunca donup kaldım. "Seni çok özledim." Onun sesini uzun zaman sonra ilk kez duyuyordum. Ayrıca ne özlemesinden bahsediyordu?

Avuçlarımdaki para yüzünden hissiz bir şekilde, "Sen hâlâ ne yüzle beni arıyorsun?" dedim. "Başıma açtığın onca sorundan sonra ne yüzle beni arıyorsun? Pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu!" Telefonu onun yüzüne kapattım ve bu numarasını da engelledim. Karaktersiz pislik! Bu erkeklerin hepsinden bıkmıştım!

Avuçlarımdaki parayı çantanın içine koyduktan sonra çanta ve telefonu alıp odadan çıktım. Koridorda duran korumalara yaklaşıp kızgın bir

sesle, "Çağırın gelsin!" diye bağırdım. Buraya gelecek ve bana bu paranın hesabını verecekti.

Bu sefer hiçbiri gülmedi çünkü ağlamaktan ıslanmış gözlerime bakıyorlardı. İçlerinden Furkan, "Sorun ne efendim?" dedi büyük bir ciddiyetle. Sorunun kaynağını bulup benim için onu yok edeceklermiş gibi bakıyorlardı.

Gözyaşlarım engel olamadığım bir hızla akarken küskün bir sesle, "Size çağırın gelsin dedim!" diyerek burnumu çektim. "Çağırın gelsin!"

Buradaki yirmiye yakın adam gözyaşlarım karşısında ne yapacaklarını bilmez bir hâlde birbirine baktılar. En sonunda içlerinden biri şaşkın bir suratla bana bakıp, "Bige Hanım," diye çıktığım odanın kapısını işaret etti. "Karun Bey henüz dışarı çıkmadı." Ne? Hâlâ içeride mi? Bir tek balkona bakmamıştım, belki de oradaydı.

Derin bir nefes alıp bana cevap veren korumaya başımı salladım. "O zaman sorarsa gitti dersiniz," dedikten sonra hızlı adımlarla asansörün olduğu yöne yürüdüm.

Asansöre binerken korumaların aceleyle odanın kapısını çaldığını görmüştüm. Asansöre binip alt kata indim. Resepsiyonda çıkış işlemlerimi yapmak beni biraz oyalamıştı çünkü benden para almak istememişlerdi. Duha Bey'in kesin talimatı var deseler de kaldığım gecenin parasını ödeyerek oradan çıktım. Otelden çıktıktan sonra kaldırımda durup boş bir taksi bulmaya çalıştım. Taksi bulamayınca sıkıntım iyice arttı. Karun'un olduğu bir yerde daha fazla kalmak istemediğim için kırmızı ışık yanar yanmaz yolun karşısına geçmeye başladım.

Yolu yeni yarılamıştım ki arkamdan Karun'un, "Saka!" diyen gürleyen sesini duydum.

Durdum ve tam ona doğru dönecektim ki, "Bige," diyen başka bir ses duydum. Başımı kaldırınca arabasından inen Serhat'ı görerek kaskatı kesildim. Serhat buradaydı.

Arkamda Karun, önümde Serhat ve ben yolun tam ortasındaydım, yani ikisinin arasında.

Serhat aceleyle benim için arabanın kapısını açtı. "Benimle gel." Gözlerinde büyük bir özlem vardı ama ben onu özlemiş gibi hissetmiyordum. İçimde ona karşı hiç özlem yoktu. Çok garip, eskiden onu görünce içim içime sığmazdı ama şimdi duygularımda koca bir boşluk vardı. Onu tekrar görene kadar bunu hiç fark etmemiştim. Serhat bana artık eskisi gibi hissettirmiyordu.

Başımı çevirip arkama bakınca Karun'un kaldırımda durduğunu gördüm. Bunun seçimini bana bırakmış gibi bakıyordu. Uykudan yeni uyandığı her hâliyle belliydi ama uykulu gözlerinde büyük bir öfke vardı. Arkamda duran Serhat'a baktıkça öfkesi iri bedenine sığmıyordu. Korumalar da onun peşinden dışarı çıkmıştı ve hepsi de vereceğim kararı endişeyle bekliyordu. Fakat ben gözlerimi Karun'un kızgın bakışlarından ayıramıyordum.

Belindeki silahı çıkartıp Serhat'a ateş etmemek için müthiş bir çaba gösteriyordu. Ona baktıkça kaşları daha da çatılıyor, alnındaki kırışıklıklar gözle görülür bir hâle geliyordu. Bir felaketi andıran bakışlarını güçlükle Serhat'tan çekip bana baktı. "Onunla gidersen ikinize dokunmam, izinizi bile sürmem ama karım olmaktan da çıkarsın," dediğinde yemin eder gibiydi. "Şimdi gidersen Allah Kuran şahidim olsun ki silerim seni!"

Karun'un çenesinde bir kas seğirirken sinirli bir şekilde başını salladı. Gözlerimin en derinine baktı. "Öldü deseler kılım bile kıpırdamaz!" Ondan bu sözleri duymayı hak edecek hiçbir şey yapmadığım için burnumun direği sızladı. Beni fahişe yerine koyan oydu ama bana kızan da ondan başkası değildi.

Yoruyordu insanı, Karun yoruyor ve bitiriyordu.

"Ama kalırsan..." derken *kal* der gibi bana bakıyordu. Mavileri âdeta bunun için bana yalvarıyordu. Uzun uzun bana bakarak fısıldadı. "Seni hayatımın merkezine koyarım." Öfkesinin beni korkuttuğunu düşünmüş olmalı ki sakinleşmek için kendini zorladı. Derin derin nefesler alırken dün geceyi hatırladığını göstermek ister gibi, "Sana yanılgım olma demiştim," dedi. Peki, dün gecenin sabahında en büyük yanılgıyı bana yaşatmasına ne demeliydi? Bunu bana nasıl unutturacaktı?

Sürekli elinin tersiyle ittiği bir kadın olmak istemiyordum.

Ayışığı Kitaplığı

17

EFLATUN RENGİ ELBİSE

O kadar çok acıdı ki hiçlik duygusunu iliklerime kadar hissettim. "Bunu bana unutturamazsın," dediğimde, "Unutmamalısın da," dedi. İşte bu kadar çok acıdı.

Eğer bir aile ortamında büyüdüyseniz baba nasihati diye bir gerçek olduğunu biliyorsunuzdur. Anneler hep konuşurdu, olur olmadık her şey hakkında mutlaka konuşurlardı. Erkek ve kadın arasındaki fark belki de buydu, kadınlar daha konuşkandı. Erkekler gibi her şeye düz bakmadığımız için bizim hemen hemen her şey hakkında bir fikrimiz olurdu. Benim annem de öyleydi, çok fazla konuşurdu. Komşular hakkında, bizim hakkımızda, gördüğü veya duyduğu şeyler hakkında hep konuşurdu.

Babam bir kez konuşuyorsa annem o aralıkta on kez konuşurdu. Annemin söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken babamın söyledikleri aklımın duvarına mıh gibi çakılırdı. Aradan geçen yıllarda o duvar eskir, boyası dökülür ve anılarım puslanırdı. Fakat babamın sözleri bir çivi gibi hep o duvara gömülü kalırdı. Belki paslanırdı lakin oradaki varlığını hep korurdu. Orada olduğunu bilirdim. Çünkü babam az ama öz konuşurdu.

Bir seferinde babam yine bahçede ben ve Gazel'i güreştiriyordu. Ne kadar yol katettiğimizi görmek için bunu sık sık yapardı. Ve yine ben yenmek üzereyken ablam gözlerime yerdeki topraktan atmıştı. Henüz 13 Haziran yaşanmamıştı, belki de son güzel anlarımızı yaşadığımız nadir günlerden biriydi. Ablam yine aynı hainliğe başvurdu diye çok sinirlenmiştim çünkü gözlerimi saf dışı bırakarak kazanmıştı. O kadar sinirlenmiştim ki yerden kalkıp onun üzerine atlamıştım.

Elimi kaldırıp onun suratına vuracağım esnada babamın, "*Efil!*" diyen gür sesini duymuştum. Başımı kaldırıp ona baktığımda katı bir yüzle, "*Bir yanlışı başka bir yanlışla kapatmaya çalışma,*" demişti. "*Bu seni haklıyken haksız duruma düşürür.*" Şimdi anlıyordum ne demek istediğini.

Karun ve Serhat'ın arasında dururken babamın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Karun'a olan öfkem yüzünden şimdi Serhat ile gidersem kendimi haklıyken haksız duruma düşürecektim. Karun da tıpkı ablam gibi beni kızdırmıştı ama yıllar önce Gazel'e vurmamı engelleyen sözler, şimdi de Karun'a kızıp yanlış bir karar vermemi

engelliyordu. Derin bir nefes alıp Serhat'ın bir zamanlar sevdiğim ela gözlerine baktım.

Şimdilerde bu gözler bana eskisi gibi hissettirmiyordu. "Sana baktıkça en büyük hatamı ve utancımı görüyorum," dedim kederli bir sesle. "Sen bana kendimden nasıl utanacağımı öğrettin."

Üzgün bir hâlde başını iki yana sallayıp konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki, "Sen ne beni ne de Elay'ı hak ediyorsun," diye onu susturdum. "Sen güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsun." Sakinliğim en büyük kırgınlığımdan kaynaklanıyordu.

Serhat'ın pişmanlık barındıran bakışları bile midemi bulandırdığı için daha fazla ona bakmak istemedim. Bakılacak bir yüzü yoktu. Tam ona sırtımı dönecektim ki, "Sizi seviyorum," dedi acı çeken bir sesle. Gözlerimin içine baka baka Elay ve beni kastederek, "İkinizi de," dedi.

Sabrımla sınanıyorum, değil mi?

Ne demek ya ikimizi de!

"İkimizi seven o kalbin kurusun, Serhat!" Her an üzerine atlayıp eşek sudan gelene kadar onu dövebilirdim. "Benden sana ekmek çıkmaz, git Elay'ın kapısında dilen!" Hâlâ pişkince *ikinizi de seviyorum* diyor! Padişah hazretleri harem kuracak kendisine!

Daha fazla bu utanmaz adam yüzünden sinirlerimi bozmak istemediğim için ona bakmayı bıraktım. Başımı çevirip durduğu yerde hiç kıpırdamayan Karun'a baktım. Sert bakışlarından hiç ödün vermeden bana bakıyor, bir karar vermemi bekliyordu. Mavileri akıllara durgunluk verecek cinsten bana baktıkça içime soğuk bir ürperti yayılıyordu. Hafif çatık kaşları keskin bakan gözleriyle bütünleşince derin bir nefes aldım.

"Umarım az önce söylediğin şeylerin arkasında duracak kadar sözünün erisindir," diye onun damarına bastım. *Gidersen karım olmaktan çıkarsın* demişti.

Gözlerinin en derinine bakarak, "Artık ne sen benim kocamsın ne de ben senin karınım," dedim. "Eğer gerçekten bahsettikleri o adamsan bir daha peşime düşmezsin!" Evet, çizgiyi iyice aştım ve onun adamlığını sorgulayacak kadar çirkinleştim. Peşimi bırakmasının başka bir yolu yoktu.

Sözler dudaklarımdan döküldüğü an çatık kaşları düz bir çizgi hâline geldi. Gözlerindeki kızgın ifade silindi ve yumruk olan elleri gevşeyerek açıldı. Değişimi iç yakan müthiş bir hızla olmuştu. Duyduklarından sonra beni öfkesine bile layık görmüyormuş gibi kendini geri çekmişti.

Artık gözlerinde bana dair nefret bile yoktu. Tam şu anda beni gerçekten silmiş gibi hissiz bakıyordu. Mavileri hissiz ama donuktu.

Karun'un yüzünde en küçük bir kas bile oynamazken, "Git," dedi duygudan yoksun bir sesle ama kırıldığını hissediyordum. O sert kabuğunun içinde kırılan bir tarafı vardı. "İstediğin yere gitmekte özgürsün."

Başını ağır ağır sallarken kısa bir an sesi titremişti. "Bir daha peşinden gelmediğimde adamlığımdan şüphen olmayacak." Sesi çetin bir kıştan daha soğuktu. Donuk bakışları beni delip geçerken gözlerime baktı. "Artık sana ne olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyorum."

Arkasını dönüp gitti. Otele doğru hızlı adımlarla yürürken artık Serhat ile gidip gitmeyeceğimle ilgilenmiyordu. Çok ileri gittim, değil mi? Onun gibi birinin adamlığını sorgulayarak haddimi aşmıştım.

Vazgeçmesi neden beni mutlu etmiyordu?

Önüme dönüp bana sürekli korna çalan taksiye yürüdüm. Yeşil ışık çoktan yandığı için trafiği çok meşgul etmiştim. Taksici ve aldığı yolcu itiraz etmeden arabaya bindim. Şoför bana kızmak için arkasını dönünce, "Yolcunu yine yerine bırak ama beni de götür buradan," dedim hızlıca. "Beş katı para veririm." Parayı duyunca aldığı yolcunun fikrini sormadan gaza yüklendi. Araba hareket edince sonunda rahat bir nefes almıştım. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Ne Karun'un olduğu tarafa doğru yürümüştüm ne de Serhat'ın. Dümdüz bir şekilde gidiyordum.

Aynadan arkaya bakınca Karun'un adamlarının Serhat'ı yakaladıklarını gördüm. Karun'un Serhat'a olan öfkesinin en büyük sebebi onun adını kullanarak başına bunca sorunu açmış olmasıydı. Bu yüzden kıskanmasa bile Serhat'ın yakasını kolay kolay bırakmazdı. Eğer Serhat'ı seçseydim sırf benim için ikimizin gitmesine izin verecekti. Yani benim sayemde Serhat bir kez daha kurtulacaktı. Fakat bu sefer onu kurtarmaya hiç niyetim yoktu. Benim tarafımdan ona gelecek hiçbir yardımı hak etmiyordu. Karun ve Duha'nın olduğu bir yere gelerek kendi sonunu hazırlamıştı.

Daha önce de hak etmemişti ama bana yaptıklarına rağmen onu korumaya çalışmıştım. Karun'un ofisinde ona tüm gerçekleri anlatmadım çünkü Serhat'ı korumak istemiştim. Onun yüzünden Karun bana metres bile demişti çünkü Serhat ile olan ilişkimin iç yüzünü ondan gizlemiştim. Evli olduğunu bilerek Serhat ile birlikte olduğumu düşünmüştü.

Ama artık yetti, daha fazla değmeyecek bir adamı korumaya çalışmayacaktım.

Karun onu ister öldürsün isterse de Duha'nın adını alana kadar işkence etsin, umurumda değildi. Serhat başına gelen her şeyi hak ediyordu. Elay ve bana yaptıklarından sonra onun da cezalandırılması gerekiyordu. Ben ona bir şans verip gitmesini söylemiştim. Hâlâ peşimde dolanacak kadar pişkin biriydi.

Artık ona ne olduğu umurumda bile değildi.

İki Gün Sonra

"Ben de seni çok özledim büyükbaba," diye tebessüm ettim. Onunla konuşmak bana iyi geliyordu.

Her üç cümlesinden biri olan o meşhur sözünü tekrarlayıp, "Ne zaman döneceksin?" deyince kıkırdadım.

"Dedim ya, dokuz gün sonra geliyorum." Bu sabah kapıma duruşmanın olduğu günü bildiren bir zarf gelmişti. Mahkemeden gelen yazılı bir belgeydi. Karun nasıl başardı, bilmiyordum ama boşanacağımız günü bu kadar kısa sürede kesinleştirmişti.

Davayı açarken ikamet ettiğim evin adresini vermemiştim çünkü ben bile burada oturacağımı bilmiyordum. Adres olarak malikâneyi göstermiştim. İki zarf da Karun'un evine gitmiş olmalıydı ki birini alıp diğerini bana göndermişti. Bu da demek oluyor ki nerede kaldığımı biliyordu. Buna rağmen bir kez bile kapımı çalmadı. Bu iki günde ne onu gördüm ne de eskiden peşime taktığı adamlarını.

Karun söylediği lafın arkasında durarak hayatımdan çıkmıştı. Beni gerçekten silmiş gibiydi. Bunu yapması canımı neden yakıyor, bilmiyordum ama çok yakıyordu. Beni fahişe yerine koyan oydu ama suçlu olarak gördüğü bendim. Son iki günde hep olduğu gibi gözlerim yine dolunca, "Büyükbaba kapatmalıyım," dedim. "Saat çok geç oldu, hadi sen de uyu biraz." İtiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Arada geçen bu iki günde büyükbabam ve babam dışında kimsenin telefonunu açmıyordum. Zaten onların dışında bir tek Kadem arıyordu ama onun da telefonunu açmıyordum. Adana'ya dönüp bu cehennemden kurtulmak istiyordum ama iki gün boyunca hiç uçak bileti bulamadım. Rahatımdan ödün vererek otobüsle dönmeye kalkıştım ama otobüs bileti de bulamadım! Canıma tak dediği için araba kiralayıp gitmek istedim. Fakat bana araba kiralayan herkes yarım saat sonra arayıp ellerinde hiç boş araba kalmadığını söyleyip durdu!

İki gündür ne yaptıysam bir türlü Adana'ya dönemedim. Bu şehir sanki beni bırakmak istemiyordu. Kaldığım iki katlı evi de hiç sevmemiştim. Yine koskoca İstanbul'da gidip bula bula Karun veya Duha'nın otelini bulmak istemiyordum. İstanbul'daki tüm lüks mekânlar hep o ikisine ait çıktığı için bu sefer risk almak istemedim. Bu yüzden bu sefer otel yerine kiralık ev bakmıştım. Kısa kalacağım için taşınmayla uğraşmak istemedim. Dayalı döşeli bir ev seçmiştim ama içindeki eşyalar benim tercih etmeyeceğim kadar demodeydi.

Neyse, dokuz gün daha bu evde idare edebilirdim. Duruşmaya dokuz gün kalmışken artık bilet bulsam bile gitmeyi düşünmüyordum. Buradaki işimi bitirip sonsuza kadar İstanbul defterini kapatmak istiyordum. Duvardaki saate bakınca kısık bir sesle inledim. Gecenin ikisine kadar büyükbabamla konuştuğuma inanamıyordum. İkimiz de uyku saatini kaçırmıştık ama beni yakalayınca kolay kolay telefonu kapatmamıştı.

Salondaki koltuğa uzanmıştım ve yatak odasına gitmek yerine hâlâ telefonla meşguldüm. İki gündür olduğu gibi gece olunca yine kendimi Karun'un Instagram hesabında bulmuştum. Gizlice girip önceden paylaştığı şeylere bakıyordum ancak anlamasın diye paylaştığı şeyleri asla beğenmiyordum. Parmağım sol köşedeki minik kalbe gidecek diye ödüm kopuyordu.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama gece olunca her zamankinden daha fazla yalnız hissediyordum. Gündüzleri en azından kendimi oyalayacak bir şeyler buluyordum ama geceleri onu aklımdan çıkartamıyorum. Ben bu adamdan hoşlanmıyorum, değil mi? "Neyinden hoşlanacağım be!" Kendimi azarlayarak kaşlarımı çattım. "Sanki hoşlanacak bir şeyi var da." Dudak uçuklatan serveti, insanın aklını başından alan yakışıklılığı ve iç çektiren karizması dışında neyi var ki?

Benim hâlim hâl değildi.

Instagram sayfasına girince bugün paylaştığı fotoğrafı gördüm. Keşke görmeseydim çünkü sadece fotoğrafını görmek bile içimi kıpır kıpır etmişti. Gözlerinde güneş gözlüğü olan bir fotoğraftı ve bu fotoğrafta sadece yan profili görünüyordu. Kaşları hep olduğu gibi hafif çatıktı ve gözlüğün gizlediği gözleri biraz kısılmış gibiydi. Kumral tutamlarının birazı alnına dökülmüştü ama benim gözlerim aralıklı dudaklarındaydı. O dudakları öptüğümü hatırladıkça kalbimin hızına yetişemiyordum. Onu öpmüştüm ve o da bana karşılık vermişti.

Öyle güzel bir geceyi böylesine bir kâbusa çevirdiğine inanamıyordum. Sadece fotoğrafı bile beni etkisi altına almaya yetiyordu. "Çirkin işte!" dedim fotoğrafına kaş çatarak. "Bunun neresi yakışıklı."

Fotoğrafı paylaşırken yazdığı yazıyı daha yeni fark ediyordum. Evet, fotoğrafın altına bir şey yazmıştı. Gözlerimi kısarak ne yazdığını okumaya başladım. "*Nasıl bir histi diye sorsalar, ağırdı derdim. Beni ikilemde bırakacak kadar ağır...*" Kime veya ne içindi bu sözler, düşünmeye korkuyordum. Benim için demek istiyordum ama değilse büyük hayal kırıklığı yaşardım.

Okuduklarımla derin bir nefes aldığım esnada elli bin yorum görünce nefesim boğazımda kaldı. Bir fotoğrafa ve küçük bir yazıya neden bu kadar çok yorum vardı? Zaten takipçi sayısının otuz yedi milyon olduğunu gördüğümden beri moralim bozuktu. Benim sadece yirmi bin takipçim vardı ama onun otuz yedi milyon! Üstelik çoğu yabancı takipçilerdi. Uluslararası bir iş insanı olduğu için sadece Türkiye'de tanınmıyordu.

Sokaktan geçen herhangi birine *bu ülkedeki en zengin on kişiyi say* deseler içlerinde mutlaka Karun'un adı geçerdi. Her ülkede birçok güvenlik şirketi ve farklı yatırımları vardı. Ünlü bir modelden daha çok tanınıyordu. O ve Duha her gün farklı bir habere konu oluyorlardı. Attıkları her adım yeni bir manşeti süslüyordu. Böyle bir adamla birlikte olmak da yorardı insanı.

Birçok takipçisi vardı ama Kenan dışında kimseyi takip etmiyordu hatta kardeşlerini veya Rengin'i bile. Yorumlara girince tahmin ettiğim gibi çoğunluğun kadınlardan oluştuğunu gördüm. Yabancı kadınların yorumları daha fazlaydı. İngilizce dâhil birkaç dil bildiğim için yazdıkları övgü dolu sözleri anlayabiliyordum. Hepsi de onun egosunu daha da büyütecek şeylerle onu ilgiye boğuyordu. Fotoğrafına kalp atanlar ise sinirlerimi bozuyordu.

O kadar yorumun hepsini tek tek okumadım ama hızlıca göz gezdirirken sadece bir yoruma cevap verdiğini gördüm. O kim miydi? Duha! Evet, Duha fotoğrafın altına, "*Kimse sana nasıl bir his diye sormuyor, rahat ol,*" yazmıştı. Karun ise onun yorumuna, "*Siktir git!*" diye cevap vermişti. Okuduklarımla kıkırdadım. Burada bile birbiriyle uğraşıyorlardı.

Duha'nın adının üzerine basınca onun profiline girdim. Vay canına, takipçisi Karun'dan bir milyon fazlaydı. O da Kadem ve Elay dışında kimseyi takip etmiyordu. Evet, Karun'dan farklı olarak Elay'ı, yani evinde yaşayan iki kişiyi de takip ediyordu. Duha'nın son paylaşımı boncuk ağdalar üzerineydi. Avuçladığı mavi boncuk ağdanın resmini çekip, "*Bu ne oğlum? Banyomda neden mavi mercimek var?*" yazısını görünce kahkaha attım. Onun kadınların kullandığı ağda olduğunu bilmiyordu, değil mi?

Acaba kime aitti, Elay'a mı yoksa Kadem'e mi?

Evet, seçeneklerin arasında Kadem de vardı.

İnsanların ne yazdıklarına baktım, yorumlar yıkılıyordu. Herkes komik bir şeyler yazmış ama sadece Karun'un yorumuna cevap vermişti. Karun, "*Bir tek mercimeği boyaman eksikti. Kendini aştın, Tunus,*" yazdığına göre o da ne olduğunu bilmiyordu. Duha ona cevap olarak, "*Lan oğlum yorumları okusana, mercimek değilmiş!*" yazmıştı. "*Bir süre beni rahatsız etme, Elay'ı kovmakla meşgul olacağım!*" Okuduklarımla gülerek başımı iki yana salladım.

Bunların düşmanlığı çok garipti.

Duha'nın sayfasından çıkıp tekrar kendi sayfamda oyalanmaya başladım. Saat geç olabilirdi ama galeriye girip bu öğle çektirdiğim fotoğrafı paylaştım. Bu fotoğrafta bahçedeydim ve üzerimde beyaz bir gömlek ve siyah tayt vardı. Gömlek ince tüldendi. İçine sütyen bile giymediğim için açık yakasından olmasa bile ince tülünde göğüslerim görünüyordu. Sadece fotoğraf çekmek için giyindiğim için bunu sorun etmemiştim çünkü hemen sonra çıkarmıştım.

Merdivende oturup kolumu büktüğüm dizime yaslayarak poz vermiştim. Çenemi elime yasladığım için göğüslerimden biri görünmüyordu ama sol göğsüm ince bir tülün altından bile belli oluyordu. Yoldan geçen bir kadına çektirdiğim bu fotoğraf kadının kınayan bakışlarına maruz kalmama neden olmuştu.

"Bana gülümsedin, hiçbir şey anlatarak konuştun benimle. Anladım ki buydu uzun zamandır beklediğim,"[6] diye yazıp fotoğrafı paylaştım. Nadiren kitap okurdum ama bu cümle çok önceden okuduğum bir kitaptan aklımda kalmıştı. Karun bana nadiren gülümserdi ama gülümsediği o anlarda bana hissettirdikleri tam olarak bunlardı.

Acaba Karun uyudu mu? Ya da benim yaptığım gibi paylaştığım şeylere gizlice bakıyor mu?

Beni ne yapsın, o ancak gitsin Rengin'e baksın!

"Ama ben çok mutsuzum," dedim dolu dolu gözlerle. Uyumadan önce şuracıkta biraz ağlayacaktım, sonra gidip uyurdum.

Dış kapının zilini duyunca az kalsın elimdeki telefon yere düşecekti. Karun gelmiş olabilir miydi? Telefonu koltuğun üzerine atıp hemen salondan çıktım. Holü hızlı adımlarla geçip kapının önünde durdum. Onun gelme ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki aptallık edip kapının dürbününden kimin geldiğine bakmadım. Kapıyı açtığım an üzerime doğrultulan silahları görünce donakaldım. Beş silahlı adam tam karşımdaydı. Yine mi ya!

İçlerinden biri, "Ellerini başının üstünde tut ve kapıdan uzaklaş!" dediğinde kapıyı sonuna kadar açtığım için kendime küfrettim. Bunlar da kimdi? Carlos'un adamları değillerdi çünkü saçımdaki kurdeleden takmıyorlardı.

Eğer Carlos'un adamları olsalardı onlardan korkmaz, karşılık verirdim çünkü 13 Haziran'dan önce Carlos'un benim için ölüm emri çıkarmayacağını bilirdim. Ama bunlar onun adamları değildi ve en küçük hatamda tetiğe basmakta tereddüt etmezlerdi. Benden istedikleri gibi ellerimi yukarıda tutarak arkaya doğru birkaç adım attım. Hepsi içeri girip kimse görmeden kapıyı kapattı.

Boyu benden kısa olan sıska bir adam bana bakıp, "Sırtını dönüp yürümeye başla," dediğinde elindeki silahı bir an bile yere doğru indirmiyor, aramızdaki mesafeyi koruyordu. Anlaşılan beni iyi araştırmışlardı çünkü yakından daha tehlikeli olabilirdim.

İstediklerini yapıp sırtımı dönerek yürümeye başladım. Onların istediğinden daha yavaş hareket ediyor olmalıyım ki içlerinden biri, "Hadi!" diye silahının ucuyla sırtımı dürtünce hızla ona döndüm ve yumruğumu suratına geçirdim.

---

[6] Tagore'nin *Avare Kuşlar* kitabından bir alıntı. (Yazar Notu)

Adam geriye sendeledikten sonra bana vurmak için üzerime atladı ama bileğini havada yakaladım. Bileğini bükerek arkasına geçtim ve ensesini kavrayıp yüzünü sertçe duvara çarptım. Duvarıma onun burnundan akan kanlar sıçrarken boynumda sivrisinek ısırığı gibi bir acı hissettim. Adamı yere fırlatıp arkamı döndüm ve sıska adamın silahı alnımın tam ortasındaydı. Namluyu alnıma bastırarak diğer elini yukarı kaldırdı. Elinde bir şırınga tutuyordu.

Kahverengi gözleri şimdiden kazanmış gibi bana bakarken, "Zehir," dedi gözlerimin içine baka baka. "Panzehrin sadece bizde olduğu bir zehir. Şimdi uzatma ve yürümeye devam et!" Bana zehir mi enjekte etti? Beni bırak, Carlos bile bunun için hepsini öldürebilirdi. Büyük güne bu kadar az kalmışken beni öldürme şerefini bir tek kendinde görüyordu.

Küçümsercesine çökmüş yüzüne baktım. "Neye bulaştığınız hakkında en ufak bir fikriniz yok," dedikten sonra onlara sırtımı dönüp yürümeye başladım.

Salona girince benden oturmamı istediler. Tekli koltuğa oturduğumda sıska adam bana silah doğrulturken diğer dördü evi aramaya başladı. Beş adım uzaklıkta durup bana silah doğrultan adam, "Tarağın yerini söyle," dedi uzlaşmacı bir ifadeyle. Cebinden çıkardığı küçük şişeyi bana gösterdi. "Panzehre karşılık tarağı istiyorum. Açık artırmada aldığın tarağı bize ne kadar çabuk verirsen zehrin etkilerini o kadar az çekersin." Tüm bu tantana basit bir tarak için miydi? Anlaşılan tarağı isteyen sadece Carlos değildi.

"Tabii ki." Koltuğa yaslanırken parmak uçlarımda küçük çaplı bir uyuşukluk hissettim. Adamın gözlerinin içine bakıp, "On beş milyonunuz varsa neden olmasın?" diye omuz silktim. Aklıma gelen küçük detayla, "Ah," diye gülümsedim. "Artı olarak bana doksan dokuz kuruş daha ödemelisiniz." Sonuçta o tarağı on beş milyon doksan dokuz kuruşa satın almıştım.

Adamlar evin altını üstüne getiriyor olmalı ki yatak odamdan gelen sesleri duyuyordum. Karşımdaki çelimsiz adam onunla dalga geçtiğim için çirkin gözlerle şortun açıkta bıraktığı bacaklarıma baktı. "Belki de seni konuşturmanın farklı yollarını aramalıyız." Çıplak bacaklarıma sinirlerimi bozacak kadar uzun bakmıştı. "Daha zevkli yollar var."

Güldüm. "Tatlım sen kahvaltıda çok mu yürek yiyorsun?" Bunu sorarken çok ciddiydim. "Elindeki silaha çok güvenme çünkü bana yaklaştığın an aletine öyle şeyler yaparım ki kadınlığa geçiş yaparsın,"

dediğimde o kadar çok kızdı ki raftaki demir bibloyu alıp tüm gücüyle bana fırlattı. Yaklaşmaya cesaret edemediği için uzaktan saldırıyordu.

Normal şartlarda bana fırlattığı bibloyu hiç zorlanmadan tutabilirdim. Tek yapmam gereken elimi kaldırıp tutmaktı ama yapamadım. Dizimde duran elimde tüm güç çekilmiş gibi kıpırdatamadım. Biblo alnıma çarpıp kaşımı yararak kucağıma düştüğünde bile hiç kıpırdayamadım. El ve ayaklarımda başlayan uyuşmayı düşünmemi engelleyen tek şey kaşımda hissettiğim yoğun acıydı. Neler oluyordu?

Ellerimi oynatabiliyordum ama yukarı kaldıramıyordum. Bunu yapmaya kalkıştığımda sadece birkaç saniye onları havada tutabiliyordum daha sonra tekrar aşağıya düşüyordu. "Çok hızlı tesirini gösteriyor, değil mi?" dedi sıska adam. Alnımdan yanağıma akan kana sırıtarak bakıyordu. "Beş dakika sonra konuşamayacak hâle geleceksin çünkü ağzının içindeki dilin dahi uyuşacak. Fırsatın varken tarağın yerini söyle." Artık onun için bir tehlike arz etmediğim için silahını indirdi.

Yürüyüp karşımdaki koltuğa otururken şaheserinden zevk alır gibi bana bakıyordu. "Bedenindeki uyuşukluk en fazla yirmi dakika sürecek." Kollarını koltuğun kenarlarına koyarak arkasına yaslandı. "Daha sonra felç etkisinin hiç geçmemesini isteyecek kadar yoğun bir acı seni karşılayacak." Güldü. "Vücudunda çözülen her yer yerini katlanılmaz bir acıya bırakacak." Sustu ve gözlerime baktı. "Tüm bunları yaşamak istemiyorsan bana tarağın yerini söyle."

Saydıklarının hiçbirini saçma bir tarak yüzünden yaşamak istemiyordum. Tarak onlar için neden bu kadar değerli, bilmiyordum ama uğruna ölmek isteyeceğim bir şey değildi. Bu yüzden direnmeden, "Karun'un evinde," dedim. Bahsettiği uyuşmayı artık dudaklarımda bile hissediyordum. "Onun evinde kalan bavulumun içinde." Karşıma geçip gevrek gevrek gülen adamın Karun'un adını duyunca gülüşü yok oldu. Evimi basmak en kolayıydı, sıkıyorsa Karun'un evine baskın yapsın.

Diğer odaları karıştıran adamlar buraya gelip başını iki yana salladı. Bulamadıklarını daha iyi anlatamazlardı. Kaşımı bibloyla yaran herif tarağın burada olmadığını anlayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Bana bakmayı bırakıp adamlardan birine döndü. "Ara Kalender'i, tarağı köpeklerinden biriyle göndersin. Kendisi gelmeye kalkışırsa veya birden fazla adam gönderirse..." dedikten sonra beni işaret etti. "Karısının öleceğini söyle."

İşim Karun'a kalmışsa ben zaten öldüm demektir.

Karun o günkü laflarını yutup bana gelmezdi. Keşke gelse ama sözünü çiğneyecek bir adam değildi.

Saçlarını kazıtan iri adam cebindeki telefonu çıkartarak salondan çıktı. O diğer odada Karun'a durumu izah ederken benim vücudum tamamen felç geçirmişti. Artık parmaklarımı kıpırdatmam şöyle dursun, dudaklarımı bile oynatamıyordum. Kaskatı bir şekilde koltukta oturuyordum. Göz kapaklarım dışında hiçbir uzvum kıpırdamıyordu. Ne başımı çevirebiliyor ne de kaşımda hâlâ süzülen kanın sıcaklığını hissediyordum.

Artık yarılan kaşımın bile acısını hissetmiyordum. Gerçek anlamda donmuş gibiydim. Birazdan göz kapaklarımın da donacağını hissediyorum. Telefon görüşmesi yapan iri adam içeri girdi. Hâlâ oturmakta olan sıska adamın karşısında durdu ve "Söylediklerimi dinledikten sonra telefonu kapattı," dedi. "Şimdi ne yapacağız?" Sesindeki kafa karışıklığını hissediyordum.

Sıska adamın kahverengi gözleri beni buldu. "Bekleyip göreceğiz," dedikten sonra ayağa kalktı. Gözleri hâlâ benim üzerimde oyalanırken elindeki silahı beline taktı. Sık sık bacaklarıma bakıyordu. Kanı bozuk piç!

Başını çevirip odadaki dört adama döndü. Sessizliğini koruyan üç kişiye, "Sizler bahçede nöbet tutun," derken ses tonu sabırsız ve heyecanlıydı. Saçsız iri adama özellikle bakıp, "Sen de kapının önünde bekle," dediğinde korkudan yutkunamadım. Onunla yalnız kalmak istemiyordum çünkü ne yapacağını çok iyi biliyordum.

Diğer üç adam dışarı çıktı ama iri adam çıkmadı. Sıska olan, "Sen ne bekliyorsun?" deyince diğeri kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı.

"Bu kız harcadığın diğer kızlara benzemez." Gri gözlerinde korkutucu bir ifade vardı. "Kimin karısı olduğunu tekrar düşün. Kalender'in karısına dokunursan seni bulur ve gözlerinin önünde sülalendeki tüm kadınları becerir! Bunu yapacak kadar gözü kara olduğunu iyi biliyorsun," diye onu uyardı. "Patron gerekirse kadını öldürün ama el sürmeyin dedi!" Duydukları sıska adamın hoşuna gitmedi ama benim içime su serpmişti. Kendimi koruyamayacak kadar âciz bir durumdayken onun tacizlerine maruz kalmak istemiyordum.

Bundan gerisi benim için sancılı bir bekleyişten ibaretti. Gözlerimi tam karşımdaki guguklu saatten ayırmıyordum. Zaten dümdüz karşıma bakmaktan başka bir şey de yapamıyordum. On dakika geçmesine

rağmen ne gelen vardı ne de giden. Salondaki iki adım sabırsız adımlarla odanın içinde dönüp duruyordu. On dakika boyunca beton yığını gibi koltukta kaskatı bekledim. Bendeki tek yaşam belirtisi dudaklarımın arasında sızan cılız nefeslerdi. Bir de donan gözlerimden akan yaşlardı. Gözlerimi kırpamadığım için sık sık sulanıp akıyordu. On beşinci dakikaya girdiğimizde ise kaşımdaki acı usul usul geri gelmeye başladı. Gözlerimi kırpmaya başladım. Birazdan başlayacak daha büyük acıların ilk adımları olduğunu biliyorum.

Evet, uyuyan vücudum zehrin ölümcül boyutunu bana tattırmak için uyanmaya başlamıştı.

Dizimdeki parmaklarımı kıpırdatmaya başladığımı hissediyorum. Adamlar yeterince beklediğini düşünmüş olmalı ki ikisi de bana doğru yürüdü. Sıska adam önümde dururken diğeri telefonla bir şeyler yaparak yanıma geldi. Arkama geçti ve ensemdeki saçlarıma asılarak başımı sertçe kaldırınca acı içinde kıvrandım. Kartal pençesi gibi parmaklarını saçlarıma daldırmıştı ve yolacakmış gibi çekiyordu. Saç diplerimdeki acıyı hissettiğime göre bana verdikleri ilacın etkisi artık geçmeye başlamıştı.

Vücudumdaki uyuşma bu sefer de yerini yavaş yavaş beni çıldırtan bir acıya bırakmaya başlamıştı. Bana ne tür bir zehir verdiklerini hâlâ anlamış değildim. Saçlarıma asılan adam elindeki telefonu kulağıma yasladı. "Kocanla konuş!" Asıldığı saçlarımı daha çok çekince gerilen boynum yüzünden tavana bakıyordum. Tarağı onlara göndermesi için Karun'u ikna etmemi istiyorlardı.

Bu tarak onlar için neden bu kadar değerliydi?

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp konuşmayı reddettiğimde karşımdaki adam, "Böyle olmayacak, bırak onu," dedi sabırsız bir sesle. Daha fazla benimle uğraşmak istemiyorlardı.

Saçlarıma asılan adam onu dinleyip beni bırakınca kafam öne doğru düştü. Başım göğsüme düştüğünde vücudumun ilaca karşı gösterdiği reaksiyonları hissetmeye başlamıştım. Bir süre uyuşmuştu fakat şimdi ölü hücreler sancılı bir şekilde hortlamış gibi bana acı salgılıyordu. Isırgan otunun içinde çırılçıplak yuvarlanmışım gibi derime küçük iğneler batıyordu. Böyle hissediyordum. Gözeneklerimde başlayan karıncalanma birazdan başlayacak sonsuz bir acının habercisiydi. Verdikleri zehir yüzünden ciğerlerime yeteri kadar hava girdiğini sanmıyordum.

Karşımdaki çelimsiz adam bana doğru yürüdü ve bıçağıyla çenemi kaldırıp üzerime eğildi. Vücudumun gösterdiği tepkileri zevk alarak

izlerken, "En fazla bir saatin kaldı," dedi, daha sonra olacakları izlemek için her şeyini feda edebilirdi. "Bir saatin sonunda, yani kan kusmaya başladığında belki panzehir bile seni kurtaramaz." Sarı dişlerini bana göstererek sırıttı. "Aklın varsa tarağı bir an önce göndermesi için onu ikna edersin!"

Bağlı değildim ama bana verdikleri şey yüzünden ayağa kalkıp suratına yumruğumu geçiremiyordum. Zehir yüzünden felç geçiren vücudum daha yeni yeni kendine geliyordu. Bu sıradan bir uyanış değildi. Bu ölüme uyanmaktı çünkü hemen sonrasında sonsuza kadar uyuyacağımı biliyorum. Ölmeden önce çekeceğim en sancılı bir saati tadacak, daha sonra acılar içinde kıvranarak ölecektim.

Cılız adam geriye çekilerek çeneme yasladığı bıçağı çekti. Yanımda duran arkadaşının elindeki telefonu bana gösteriyordu. "Şimdi konuş onunla!"

İkinci kez telefonu kulağıma yasladıklarında hızlı hızlı nefesler alarak kuruyan dudaklarımı araladım. Çektiğim acıyı dizginlemeye çalışırken, "Karun," dedim kısık bir sesle. Sesim titremesin diye olağanüstü bir çaba harcıyordum. Onunla konuşurken kekelemek istemiyordum ama zehirden dolayı sesim pütürlü çıkıyordu.

"Odamdaki bavulumun içinde," diye ona tarağın yerini söyledim. Tarak bavulla birlikte onun evinde kalmıştı. "Onlara istediklerini ver." Eğer bunu yapmazsa bana panzehri vermeyeceklerdi. Ölüm umurumda değildi ama ablamı son bir kez daha görmeden ölmek istemiyordum.

Annem gibi veda etmeden gitmek istemiyordum.

Karun sesimi duyunca önce kısa bir süre konuşmadı. Sanki telefonun diğer ucunda değilmiş gibi davranıyordu ama verdiği nefes seslerini duyuyordum. Sonra eskisinden daha soğuk sesini duydum. "Sana bir şey gönderdiğim doğru," dedi buz gibi bir sesle. "Çoktan gelmiş olmalı." Mikrofon açık olduğu için buradaki iki adam birbirine baktı. Bunun ne anlama geldiğini sorguluyorlardı. Bana bunları söyledikten sonra Karun telefonu kapatmıştı. Tarağı gönderdi mi?

Onunla gitmediğim için bana kızgın olduğunu biliyordum. Bu yüzden benim hayatım karşılığında tarağı vermeye yanaşmaz sanıyordum. Ancak Serhat ile de gitmemiştim. Evet, tercihim ikisi de olmamıştı. Karşımdaki adam tam konuşmak üzereydi ki elinde siyah bir kutu tutan bir adam içeri girdi. Ayakkabı kutusundan biraz büyük bir kutuyu ellerinde

tutuyordu. Bu gelen Furkan'dı. Yanında bahçede nöbet tutan o üç adam da vardı ve o, bu görev için seçilmişti.

Furkan elçi olarak seçildiği için itlerin inine tek başına girmişti. Etrafındaki silahlı adamların içinde tıpkı benim gibi tek başınaydı. Beni görünce adım atmakta zorlandı, duraksadı. Benimkiyle aynı renkte olan kahve gözleri yüzümün bir tarafını kırmızıya boyayan kana baktı. Sertçe yutkundu. O hep muzır bakan kahverengi gözleri şimdi eğlenerek bakmıyordu.

Furkan'ın sempatik yüzü bana baktıkça daha kızgın ve sert bir ifadeye bürünüyordu. Önce bana sonra da elinde tuttuğu kutuya baktı. Eflatun bir kurdeleyle sarılı siyah kutuya yutkunarak bakıyordu. Başını kaldırdı ve tekrar bana baktığında özür diler gibiydi. O kutunun içinde tarak yoktu, değil mi?

Karun bana ne göndermişti?

Furkan derin bir nefes alarak bana doğru yürüdü. Önümde durduğunda kutuyu tutan elleri titriyordu, sanki içinde olan şeyin benim için anlamını biliyordu. Ciğerlerimdeki sıkışma baskısını arttırırken, "Kutuyu aç," diye fısıldadım. İçinde olan şeyi görmek istiyordum. Kocamın bana hediyesi vardı içinde.

Ondan aldığım ilk hediye olacaktı.

Furkan gözleri dolu dolu bana bakarken iç acıtan bir ifadeyle, "Yapamam, Bige Hanım," dediğinde sanki karşımda otuz yaşında bir adam yokmuş gibi davranıyordu. Kutunun içinde ne vardı?

Ellerimi oynatıp koltuğun kenarlarına bastırdım. Titrek kollarıma baskı uygulayarak vücudumu yukarı ittim. Ayakta durduğumda o kadar çok titriyordum ki diz kapaklarım sürekli bükülüyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm birinin çaresizliği vardı üzerimde. Tekrar koltuğa yığılmaktan korktuğum için kalan son gücümle ellerimi kutuya uzattım. Eflatun kurdeleyi çekerek açtım. İpek kurdele parmaklarımın arasında kayıp yere süzülürken kutunun kapağını kavradım.

Furkan benim için kutuyu tutuyordu. Titrek parmaklarım kapağın kenarlarını tutarak onu yukarı kaldırdı. Kutunun kapağı da yere düştü ve ben başımı eğerek kutunun içindeki şeye baktım. Hayır, hayır, bunu yapmış olamazdı.

Karun bana ölüm mü gönderdi?

Gözlerim dolarken ellerimi uzatıp kutunun içindeki elbisenin askılarını tuttum. Askılarından kaldırdığım düşük omuzlu elbiseye ıslak

gözlerle bakıyordum. Vücudumdaki yoğun acıdan dolayı kekelerken, "Ka-Karun," dedim titreyerek. "Bana eflatun elbise mi gönderdi?" Evet, bana eflatun elbise göndermişti. Eflatun benim için ölümün rengiydi ve o, karısına öl diyordu. Öl diyordu ya bana, öl diyordu.

Oysaki daha önce ona ölürken üzerimde eflatun bir elbise olsun istiyorum demiştim.

Bu elbisenin benim için ne anlama geldiğini bilerek göndermişti.

Kutunun içinde çıkartıp etekleri yere değen elbiseye ıslak gözlerle baktım. "Furkan..." Daha fazla ayakta duramadığım için kalktığım koltuğa yığıldım. Kucağımdaki elbiseyi sıkıca tutuyordum. "Ona de ki Saka elbiseyi çok sevmiş," dedim kısık bir sesle. Öksürmeye başladığımda başımı eğerek göğsümdeki sızıya teslim oldum. Karun öl diyordu bana, öl.

Sıska adam, "Bu elbise nedir?" diye sordu.

Elbisenin eflatun rengine bakarken dolu dolu gözlerle gülümsedim. "Kocam bana 13 Haziran'ı göndermiş," dedim ağlamaklı bir sesle. Evet, bu hediyenin tek anlamı buydu.

Ben o patlamadan sonra eflatun elbiseyi sadece yılda bir kez giydim. Her yıl 13 Haziran'da giydiğim elbisenin rengi eflatundu. O gün sekiz yaşındaki bir çocuğa ve etrafımdaki her şey cesetlere dönüşürdü. Baktığım her eşya yıkılırdı, her insan ölürdü ve gökyüzü siyaha bürünür, yeryüzü kıyamete dönüşürdü. Yılda bir kez dünyayı kimsenin göremediği gözlerle görürdüm.

Sabah ezanıyla başlayan yasım gece on ikide son bulurdu. O günü yaşarken tüm gün üzerimde eflatun rengi bir elbise olurdu. Ve ben bütün bunları bir tek doğduğum günde yaşardım. Günün bitiminde ise başımı yastığa koyduğumda ağlayarak, "*Neden doğdun, Bige?*" diye sorardım kendime. Yıllardır kendi doğumum için bir kez bile olsun *iyi ki* diyemedim. Çünkü ben iyikilere doğmamıştım.

Karun'un bana yaptığı veya yapacağı her şeyi bir şekilde affedeceğimi biliyordum. Amma ve lakin eflatun elbiseyi affedecek kadar büyük değildi yüreğim. Bu sefer acıtmadı, doğrudan öldürdü.

Bir erkeğin kini bu kadar büyük olabilir miydi? *Benimle kalırsan seni hayatımın merkezine koyarım ama gidersen silerim seni* demişti. Serhat'ı seçmediğimde bile öfkesi dinmemişti çünkü onu da seçmemiştim. Onu seçmemi, onunla kalmamı istemişti. Bu yüzden bana onu seçmezsem ölsem bile umurunda olmayacağını söylemişti. Şimdi ölmek üzereydim

ve o, sözünün arkasında durup bana gelmemişti. Karun'un tersi düşündüğümden daha sert ve acımasızdı.

Bir süre sonra Furkan istemeye istemeye gitmişti. Beni bu adamların eline bırakmayı hiç istememişti ama bunu yapmaktan başka çaresi yoktu. Karun'dan aldığı emir böyleydi. Buradaki adamlarla yine tek başıma kalmıştım. İçlerinden biri, "Şimdi ne olacak?" diye sordu endişeli bir sesle. O kadar güçsüzdüm ki başımı kaldırıp onların yüzüne bakamıyordum. Sadece sesleri geliyordu uğultulu kulaklarıma.

Tıpkı sıska adamın, "Patronun istediği şeyi alamadık ama Kalender'in karısının öldüğünü duymak onu mutlu edecektir," dediğini duyduğum gibi. "Gidelim," diyen sesini işittim. "Nasıl olsa kadının fazla zamanı kalmadı." Hayır, aslında ölecek olan onlardı.

Karun'un dışarıda olduğunu biliyordum. Daha onlar bahçeden çıkmadan hepsinin leşi yeri boylayacaktı. Karun gece vakti silah sesleriyle insanların dikkatini çekmeyecek kadar zekiydi. Büyük ihtimalle silahlarında susturucu vardı. Onları öldürüp panzehri alacak ama bana vermeyecekti. Bunun için ona yalvarmamı istiyordu. Bu kadarını tahmin edecek kadar onu tanıyordum. Bana gönderdiği eflatun elbise onu daha iyi tanımama yardımcı olmuştu.

Kızgındı ve ona yalvarmamı istiyordu. O elbisenin anlamı buydu, "*Bana muhtaçsın çünkü ben olmazsam eflatun elbise senin tek kaderin,*" demek istemişti.

Ondan başka kimsenin beni koruyamayacağını bana sekiz yaşımdaki bir travmayla hatırlatmıştı. Bu çok acımasız bir dersti. Asla unutmayacağım ve yanağımda sızısını ölene kadar hissedeceğim bir tokattı. Karun'un eli belki yanağıma değmemişti ama attığı tokadı en az babam kadar şiddetliydi.

Adamların gittiğini dış kapının sesiyle anladım. Ateşler içinde yanarken, "Ba-baba," diye fısıldadım sessizce ağlarken. "Evlendiğim adam sana çok benziyor."

Bir yanağımda babamın 13 Haziran'da, "*Öl veya öldür, Efil,*" diye attığı tokadını taşırken artık diğer yanağımda da Karun'un eflatun elbiseyle attığı tokadı taşıyacaktım.

Sana çok benziyor baba.

Ben de onun yüzünden öleceğim.

Burnum kanamaya başladığında hızlı hızlı nefesler almaya başlamıştım. Vücudumdaki savaş artık gittikçe daha da şiddetleniyordu.

Oturduğum yerde üzerimdeki atleti çıkarmak için fazladan çaba harcadım. Sütyen ve şortla kalınca elbiseyi kafamdan geçirdim. İnce askıları olan ve omuzları düşük elbise tam üzerime olmuştu. Belki çok uğraştım ama ayağa kalkmayı başarmıştım. Elbiseyi aşağıya doğru çekince ince beli karnımı sararken ipekten etekleri aşağıya doğru döküldü.

Uzun ve güzel bir elbiseydi. Sırt kısmı açık, göğüs dekoltesi bağcıklı iplerden oluşuyordu. Kefenim olamayacak kadar güzeldi ama bir kefenden farklı değildi. Koltuğun üzerindeki telefonumu alıp duvarlara tutunarak salondan çıktım. Âdeta sürünerek dış kapıya doğru adımlar atmaya başladım. Eski bir ev olduğu için kapısı da eski ve ince bir ahşaptandı. Bu yüzden dışarıdaki adım seslerini duyabiliyordum. Biri dışarıdaki merdiveni çıkıyordu. Bu Karun'du, biliyordum. Panzehri almıştı.

Onun attığı her adıma karşılık ben de kapıya doğru bir adım attım. Saçlarım terden sırılsıklam olduğu için su içinde kalmıştım. Adım sesleri kapının önünde durdu, tıpkı benim de durduğum gibi. Artık aramızda sadece bir kapı vardı. Burada olduğumu biliyordu çünkü ince kapıdan o da benim adım seslerimi duymuş olmalıydı. Artık gücümün sonuna geldiğim için sırtımı kapıya yaslayıp yere doğru kaydım. Kapıda sırtımın olduğu yerde hafif bir hareketlilik hissedince onun da oturduğunu anladım.

Aramızdaki kapı olmasaydı sırtımız birbirine yaslı olurdu. Onu çağırmamı, ona gel dememi istiyordu. Ondan giden ben olduğum için ben gel demedikçe bana gelmeyecekti. Ölsem bile ben gel demedikçe bu kapıdan içeri girmeyecekti. Dedim ya, tersi çok pisti ama ölümcül boyutta olmasını beklemiyordum.

Yeni bir öksürük dalgası ciğerlerimi sökerken acılar içinde inledim. Hepsini duyuyor, buna rağmen bana gelmiyordu. Önce gururumu ayakları altına serip ona yalvarmalıydım. Ezip geçmeliydi beni ben yapan bir gururu. Beni ondan uzak tutan her şeyi ezip geçmeliydi. Ona muhtaç olduğumu anlayana kadar, o muhtaçlık duygusunu bana empoze edene kadar durmayacağını artık biliyordum.

Beni Bige Efil yapan her şeyden vazgeçmemi istiyordu.

Elimdeki damarlar bile şişmeye başladığında onu aradım. Telefonu kulağımda tutan elim titriyordu, ben titriyordum ve yüreğim titriyordu. O kazanmıştı. Yaşamak istiyordum çünkü henüz ablamı son bir kez görmemiştim. Henüz Gazel bana gelmemişti. Bunun bir affı olsun

istiyordum ama yoktu. Onu affetmek istiyordum ama nasıl unutacaktım bu yaptığını?

Ben üzerimdeki eflatun elbiseyi nasıl unutacağımı bilmiyordum.

Kapının hemen diğer tarafında telefonundan gelen melodiyi duyuyordum. Birkaç saniye sonra müzik sesi kesildi çünkü telefonu açmıştı. İkimiz de konuşmadık, ikimiz de fazla sessizdik. Kulağımda onun nefes sesleri vardı ve gözlerimin önü gittikçe kararıyordu. Burnum kanadığı için dudaklarımın arasına sızan kanı yutuyordum. Tükürmek istiyordum ama iflasın eşiğinde olan vücudumda bunu yapacak güç bile kalmamıştı.

Ara ara midem bulanıyordu ama göğsümdeki şiddetli basınç kusmama bile izin vermiyordu. Bu acıyı tarif et deseler hiç şüphesiz onlara kör bir testereyle canlı canlı kesilmek gibi derdim. Testerenin tırtıklı uçları etimi yarıp kaburgalarıma sürtünüyormuş gibiydi. Ve bana panzehri vermeyen kocam artık testerenin sahibiydi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken kulağımdaki telefonu daha sıkı tuttum. "Merhametinin bir sınırı var mı, bilemem ama vicdansızlığının bir sınırı olmadığını artık biliyorum," dedim kısık bir sesle. Olmadığını bu gece bana öğretmişti.

"Anla artık," dedi soğuk, katı ve gaddar bir sesle. "Ben olmayınca seni bekleyen tek son bu."

Hıçkırıklarımı engellemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Sessiz sessiz ağlarken beni zorladığı şey çok kanıma dokunuyordu. Sırf ablamı son kez görmek için ona yalvarmak istemiyordum. Kendi hayatım için ona yalvarmak istemiyordum. Yaşamak umurumda değildi ama Gazel'in beni affettiğini görmeden ölmek istemiyordum. Kesik kesik nefesler alırken, "Bunu asla unutmam," diye fısıldadım. Bu geceyi bana unutturamazdı.

Sıkıntıyla aldığı bir nefesten sonra, "Unutmayacağını biliyorum," dedi duygusuzca. "Bazı şeyleri daha iyi anlaman için unutmamalısın da." Bununla yaşamayı öğrenecektim, öyle mi?

"Sen de unutmayacaksın," dedikten sonra kendimi zorlayarak ayağa kalktım. "Sana yemin ederim bu geceyi sen de hiç unutmayacaksın." Bu geceyi onun için de unutulmaz kılacaktım.

Hayır, Gazel için olsa bile hayatım için ona yalvarmayacaktım.

Tekrar duvarlara tutunarak kapıdan uzaklaştım. Çatı katının merdivenine yetiştiğimde elimdeki telefon yere düşmüştü. Eğilip telefonu almak yerine basamakları çıkmaya başladım. Dördüncü basamakta gücümün

sınırlarını zorladığım için daha fazla ayakta duramadım. Merdiven korkuluklarının diplerini tutarak kendimi yukarı çekmeye başladım. Basamaklar göğüslerime ve karnıma sürtündükçe acım katlanıyordu.

Burnumda durmaksızın kanlar akarken ve kendi kanımda boğulurken durmadım, kendimi yukarı çekmeye devam ettim. Elimi uzatıp kol mesafemdeki korkuluğu dibinden kavrıyor ve tüm gücümle asılarak kendimi birkaç basamak yukarı taşıyordum. Daha sonra tekrar elimi uzatıyor ve aynı işlemi yine yapıyordum. Gazel'i görmek veya ailemle vedalaşmak artık umurumda değildi.

Yaşamak için Karun'a yalvarmayacaktım, kimseye yalvarmamıştım. Ben babamın kızıydım ve babam, insanlara boyun eğip yalvarmayı bana yasaklamıştı. Ölümse ölüm ama beni daha fazla aşağılamasına izin vermeyecektim. Kabul ediyordum, Karun'un tersi fenaydı ama benim tersim de öyleydi. Henüz bilmiyordu ama istediğimde ondan daha fazla acımasız olabilirdim. Ben kendi anneme kıyıp kendimi yetim bırakmıştım. Kendime bile eyvallah dememişken ona mı diyecektim?

Bana gönderdiği eflatun elbiseyi bu gece en büyük kâbusu yaparak ölecektim. Evet, artık ondan gelecek merhemi istemiyordum, panzehir onun olsundu. En üst basamağa gelince tırnaklarımı fayansa geçirerek kendimi yukarı çektim. Yukarı çıkınca ellerimi yere bastırıp öğürerek kan kusmaya başladım. O sıska adamın dediği gibi ağzımdan da kan gelmeye başlamıştı. Yere bastırdığım kollarım dirseklerimden titrerken dudaklarımdaki kanı silmedim.

İstesem bile ayağa kalkamadığım için kollarımın üzerinde sürünmeye başladım. Kollarımı öne uzatıyor, daha sonra kendimi ileriye doğru itiyordum. Gözyaşları içinde ağlarken devam etmek için kendimi zorluyordum.

Uyan Begüm Hanım, uyan. Uyan ve kızını düşürdükleri şu hâle bak. Uyan anne, uyan. Uyan ve telefonlarını açmadığın kızının nasıl kendi kanında boğulduğunu gör.

İnsanların kızına affi da merhameti de yoktu.

Çok zor olmuştu ama ecel terleri dökerek çatı katının terasına çıkmayı başarmıştım. Sürünerek de olsa bunu yapmıştım. Terasın ucuna gelince yüzüstü yerde uzanırken birkaç dakika soluklanmaya çalıştım. Fakat içime çektiğim cılız nefesler boğazımda hırıltılı sesler çıkartarak canımı yakıyordu. Az kaldı, birazdan bitecekti bu işkence. Başımı kaldırıp terasın mermer korkuluklarını diplerinden kavradım. Kendimi biraz

daha öne doğru çekerek dizlerimin üzerinde durdum. Korkulukları en üstünde tutup ayağa kalkabildim. Acımayan hiçbir uzvum yoktu.

Mermeri sıkıca tutarken önce bir bacağımı sonra da diğer bacağımı korkulukların üstünden geçirdim. Şimdi yönüm tamamen boşluğa bakıyordu. Kollarımı iki yanımdan uzatıp yaslandığım mermeri sıkıca tuttum.

Birazdan her şey bitecekti.

Bahçede duran korumalardan biri telefonla konuşurken başını kaldırınca beni gördü. Diğer evlerin ışıkları ve sokak lambaları iki tarafın da birbirini görmesini sağlıyordu. Korumanın elindeki telefon yere düşünce korku dolu bir sesle, "Bige Hanım," dediğini duymuştum. Diğer korumalar da duymuştu. Hepsi merak edip başlarını kaldırınca gördükleri karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Aralarında duran Furkan'ın, "Bige Hanım yapmayın!" diyen bağırtısını duydum. Artık çok geçti.

İkinci katın terasında boşluğa bakarken tekrar kan kusmadan hemen önce, "Çağırın gelsin!" demeyi başardım. Gelsin ve görsün eserini.

Karun zaten kapımın önünde durduğu için sesimi duyunca hızlı adımlarla merdiveni indi ve korumaların yanına geldi. Kenan koşarak onun yanına gelirken Karun başını yukarı kaldırarak beni gördü. Kaskatı kesilmişti. Dudaklarından korkuyla çıkan, "Saka," adı kısıktı ama onu duymuştum. Bu uzaklıkta yüzünü net göremiyordum, yakın olsak bile göremezdim çünkü görüşüm ağlamaktan bulanıktı. Ne çok ağlatmıştı bu gece beni.

Yüzünü göremiyordum ama artık onun da korktuğunu biliyordum. Beni kanlar içinde bir çatıda görmek bu gece onun da benden alacağı bir dersti. Ben dersimi ondan almıştım, şimdi sıra ondaydı. Rüzgâr estikçe üzerimdeki eflatun rengi elbisenin etekleri uçuşurken Karun şaşkınlığı üzerinden atıp, "Sakın!" diye bağırıp âdeta gürledi. "Sakın bunu yapmaya kalkışma!" Bana engel olmaya çalıştı. Sanki beni durdurması mümkünmüş gibi.

Hayatım için o beni yalvartamazdı.

Ama yaşamam için o bana yalvaracaktı.

Karun eve doğru hızlı bir adım atmıştı ki kendimi boşluğa bıraktım. İkinci kattan düşerken, "Bige!" diyen haykırışı duyduğum en şiddetli gök gürültüsünden daha baskın ve yüksekti. Kırk yıl düşünse gözlerinin önünde atlayacağıma ihtimal vermezdi. Evet, bunu yapmıştım.

Karun artık üzerimdeki eflatun elbisenin anlamını benim için daha iyi biliyordu. Çünkü ben bu elbiseyi sadece 13 Haziranlarda giyerdim, yani ölmeyi istediğim zamanlarda. Yıllardır ölmeyi her şeyden çok isterken gerçekten yaşamak için ona yalvaracağımı mı düşündü? Kimse beni ölümle sınamasındı çünkü sekiz yaşından beri tarafım belliydi. Ölüm uzun zamandır hayalini kurduğum tek şeydi. O patlamadan sonra ben zaten yaşamayı hiç istemedim ki.

Hissettiğim boşluk duygusu sadece birkaç saniye sürmüştü. Daha sonra zavallı bedenim hepsinin gözleri önünde yere çakılmıştı. Gözlerimi açmaktan bile âcizken artık vücudumda sayısız acı vardı. Bu gece yoğun acılar peşimi bırakmadığı için vücudumun neresi daha çok ağrıyor, bilmiyordum çünkü acı her yerimdeydi. Birinin bana doğru koştuğunu ve yanımda diz çöktüğünü duydum. Titreyen iki el beni yavaşça çevirirken, "İyi değil!" diyen Kenan'ın bağırtısını duydum. Beni sırtüstü çeviren Kenan olmalıydı. "İyi değil lan, hiç iyi değil!" Sanki bana baktıkça korkusu daha çok büyüyordu. Kim bilir nasıl görünüyordum.

Kenan, "Karun panzehri ver," dedi aceleyle. Yanımda diz çökmüş bir hâlde, "Karun kendine gel!" diye bağırdı. "Ölüyor, lan ölüyor!" Bu sözler her şeyi açıklıyordu.

Karun eflatun rengi elbiseyi gönderirken bana zaten öl dememiş miydi?

Karun Kalender

Ölüyor, ölüyor, ölüyor! Kenan'ın son söyledikleri beni kendime getirmiş olmalı ki yerde yatan kadına doğru koştum. Yapmıştı, bunu gerçekten yapmıştı! Yanı başında durduğumda güzel yüzü tamamen kanla kaplıydı. Alnında oluşan yaradan yüzüne oluk oluk kan akıyordu. Siktir, ağzından ve burnundan da kan geliyordu! İlk kez ona bakarken gördüklerimden nefret ediyordum. Kendi eserimden nefret etmiştim çünkü onu buna ben zorlamıştım!

Zehrin etkisindeyken bile o elbiseyi giyeceğini bilemezdim! Sınırları bu kadar zorlayacağını bilemezdim! Hemen yanına diz çöküp boynuna dikkat ederek başını dizimin üstüne koydum. Yüzündeki saçları çektiğimde gözlerini daha yeni yeni aralıyordu. Kaybedecek fazla zamanı olmadığı için avucumda sıkıca tuttuğum şişenin kapağını açtım. Şişeyi kanlı dudaklarına yaklaştırdığımda ölümün eşiğindeyken bile dudaklarını sımsıkı kapattı. Kalbim kasıldı. Panzehri içmek istemiyordu.

Saka kalan son gücünü dudaklarını kapatmak için kullanıyordu. Hâlâ bana direniyordu! Öfkem kime veya ne içindi, bilmiyordum ama son nefesini verirken bile bana karşı koyması şuurumu yitirmeme neden olmuştu. "Bana karşı koymayı kes!" diye bağırıp zorla ilacı ona içirmeye çalıştım ancak siktiğim inadından vazgeçmiyordu!

"Saka!" dedim gür bir sesle beni duydu ve gözlerime baktı. Çektiği acının şiddeti gözlerine yansırken, "Yapma," diye fısıldadım. Artık yapmasın, ikimiz de yapmayalım. Durmanın zamanı gelmişti çünkü daha fazla onunla savaşmak istemiyordum.

Gözlerine bakınca öfkem yerini derin bir ıstıraba bırakmıştı. Canı çok yanıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlara bakarken, "Benimle savaşmayı bırak," dedim sefil bir sesle. "İç şunu," diye ona yalvardım. Gittikçe daha fazla solan yüzüne içim acıyarak baktım. "Sana yalvarıyorum, ölme." Yaşamak için bana yalvarmasını isterken o, yaşaması için tüm adamlarımın gözleri önünde beni yalvartmıştı. Ben bunu yapana kadar dudaklarını açmamıştı. Bir tek ona yalvardığımda dudaklarını araladı.

Ölümün eşiğindeyken bile benimle savaşmayı bırakmamıştı.

Otuz yıllık hayatımda ilk kez biri bana geri adım attırmıştı ve bunu yapan kişi bir kadındı. Onca tehlikeli adamın yapamadığını bir kadın yapmıştı. Daha fenası ise o kadın benim karımdı. Şimdi sor kendine Karun Kalender, nasıl bir kadınla evlisin sen? Karım bana hayatımın dersini vermişti! Ben yenilgiyi kabul edene kadar ilacı almaya yanaşmamıştı.

Panzehri araladığı dudaklarından akıtarak hepsini içmesi için onu zorladım. Nefes alamadığı için başını çekmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Hepsini içmeliydi. Şişedeki ilacın tamamını ona içirdiğimde öğürmeye başlayınca korkum iki kat arttı. İlacı geri çıkarırsa elimde başka panzehir yoktu. Neyse ki kusmadı ancak daha kötüsü yaşanmaya başladı.

Elektrik akımına kapılmış gibi titremeye başlayınca, "Neler oluyor?" dedim kendimden beklemediğim korku ve panik olmuş bir sesle. Sudan

çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Gözleri kayıyor, ağzından köpükler çıkıyordu. Allah kahretsin, ölüyor gibiydi!

Ölmesin, ölmemeli.

"Araba!" diye bağırarak hemen onu kucağıma aldım. Düştüğü için kalıcı bir hasar bırakmak istemedim, bu yüzden onu sarsmamaya çalışıyordum. "Nöbet geçiriyor, hemen arabayı hazırlayın!"

Kollarımın arasında camdan bir şey tutar gibi dikkatliydim fakat adımlarım koşar gibiydi. Kenan önümden koşarak benden önce arabaya bindi. Kenan hemen arabayı çalıştırırken çocuklardan biri aceleyle benim için arka kapıyı açmıştı. Saka'yı kollarımdan indirmeden arabaya bindiğimde Kenan gaza yüklendi. Karım kollarımda çırpındıkça şuursuzca, "Daha hızlı, Kenan!" diye bağırmaya başladım. "Daha hızlı, canı çok yanıyor!" Ve buna sebep olan bendim! Allah kahretsin ki bendim!

Saka acılar içinde kıvranırken, "Ka-Karun," diye fısıldayan cılız sesini duyunca başımı hemen eğdim.

Başı göğsüme yaslıyken kollarımda titriyordu. "Ef-eflatun elbise," diye kekeleyip gözlerime baktı. Gözlerinden yaşlar süzülürken, "13 Haziran'da, yani son doğum günümde babamın bana hediye ettiği elbiseydi," dediğinde sertçe yutkundum. Babasının hediyesi mi? 13 Haziran'da giydiği elbisenin renginin eflatun olduğunu biliyordum ama babasının hediyesi olduğunu bilmiyordum. Sikeyim, babasından hiçbir farkım kalmamıştı! Ona verdiğim ilk hediye o sikik elbise olmuştu!

"*Benim annem babam yüzünden öldü. Söylesene, annemin kaderi kızının çeyizi olur mu?*" dediğini hatırlayınca kaskatı kesildim, nefes dahi alamadım. Ben ona bütün bunları gerçekten yaşattım mı?

Benimle gelmemesi beni nasıl bir adama dönüştürmüştü? Günler sonra ne kadar ileri gittiğimi yeni yeni fark ediyordum. Onu kanlar içinde görmek öfkemi silip götürmüştü. Ona olan öfkem kaybolunca ancak görebilmiştim ne kadar ileri gittiğimi. Kendimi tanıyamıyordum!

Saka'nın acıdan kasılan yüzüne bakarken pişmanlıktan kendini kaybeden bir adamın kollarında olduğunu bilmiyordu. Döktüğü her damla kan ve gözyaşının sebebi olduğumu bilmek beni deliye çeviriyordu. Baygın bakan gözlerine bir saniyeden daha uzun bakmak bile kalbimi sıkıştırıyordu. "Affetme ama gitme de," dediğimde sesimdeki muhtaçlığın ne o farkındaydı ne de ben.

Kalsın, kalmalıydı, zaten ne yaptıysam hep kalmadığı, gittiği için yapmadım mı?

Onu nasıl yanımda tutacağımı bilmiyordum. Bu olanlardan sonra artık hiç durmazdı.

Islak gözlerle bana bakarken hâlâ çok titriyordu. Üşüdüğünü düşünüp onu kollarımla daha sıkı sardım ama kuş gibi titriyordu. Titremeleri hiç kesilmiyordu. Veda eder gibi bana bakıp canını yakan cılız bir nefesi içine çekti. "Be-ben..." Sesi güçlükle duyacağım kadar kısıktı. Gözlerime son kez baktı. "Anneme gidiyorum." Gözleri kapanıp başı göğsümden kollarıma doğru düştü.

Artık hiç kıpırdamıyordu ve gözleri kapanmıştı.

Kollarımda hiç hareket etmediğini görünce, "Kenan bir şey oldu!" diye bağırıp onu sarsmaya başladım. "Kıpırdamıyor, lan kıpırdamıyor!"

Ölmüş olamazdı, değil mi?

Kenan arabaların arasından son sürat geçerken, "Nabzını yokla!" derken sesindeki korku benim hissettiklerimle kıyaslanamazdı. "Sana çok ileri gittiğini söylemiştim. Sana dur dedim Karun, dur dedim!" diye bağırdığında onu zerre kadar dinlemiyordum. Duymak istediğim tek kişinin sesi kulaklarımda silinmişken diğer tüm sesler anlamını yitirmişti.

Bu kadın tek bir gecede bana feleğimi şaşırtmıştı.

Nabzını kontrol etmeye bile korkuyordum.

Ya öldüyse?

Hayatımın en uzun bekleyişini bir hastane koridorunda yaşamaya başladım. Saka yolun yarısında kollarımda bayıldığında öldü sandığım için yaşadığım o korkunun bir tarifi yoktu. O an anladım ki bu kadının ölümü beni her şeyden çok korkutmaya başlamıştı. Bu korkulara neden olan sikik duyguları düşünecek durumda değildim. İstediğim tek şey karımdan gelecek iyi bir haberdi!

Koridorda sabırsızca dönüp dururken buradaki çocuklardan biri, "Abi," diyerek dikkatimi çekti. Durup ona baktığımda Nedim gözleriyle arkamda bir yeri işaret etti. "Gelenler var."

Başımı çevirdiğimde Duha ve Kadem'in bu yöne doğru geldiğini gördüm. Kesin talimatım vardı, dışarıya haber sızmayacaktı. Malikânedekiler

bile olanları bilmezken Duha itinin nereden haberi olmuştu? Başımı çevirip Kenan'a baktığımda sıkıntıyla yüzünü ovuşturup, "Kadem, Bige'den bir türlü haber alamayınca onun kaldığı eve gitmiş," dedi sıkkın bir sesle. "Evdeki kanları görünce beni arayıp durdu." Omuz silkti. "Ben de olanları anlattım." Kadem karımla mı görüşüyordu? Ne sıfatla?

Kaşlarımı çattığımda Kenan, "Sebebini ben de bilmiyorum," diye gelenleri işaret etti. "Ona sorarsın." Öyle de yapacaktım.

Bize yaklaştıklarında Duha konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki Kadem hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı ve yumruk yaptığı elini suratıma geçirdi. Arkaya doğru bir adım sendelediğimde bizim çocuklar hemen silahlarına davrandı. Ancak elimi kaldırıp hepsini durdurdum. Bunu yapmamı sağlayan tek şey Kadem'i yıllardır tanıyor olmamdı. Önümde her daim saygıyla eğilen çocuk eğer bugün bana el kaldıracak kadar ileri gidiyorsa çok önemli bir sebebi olmalıydı.

Duha afallayarak Kadem'e bakıp, "Lan oğlum sen yine neler yapıyorsun?" dediğinde sinirden ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. "*Hastaneye gidelim* diye ısrar etmenin sebebi Kalender'e yumruk atmak mıydı?" Tunus hayırsız bir evlada sahip babalar gibi hayıflanarak başını iki yana salladı. "Kahvemi bile içirmedin." Bazen bu piçin nasıl strateji dehası olduğunu sorguluyordum.

"Kapat artık çeneni, Tunus!" Sert bir sesle onu tersledikten sonra sinirli bakışlarımı Kadem'e diktim. "Umarım bana vurmanın altında çok geçerli bir sebebin vardır," diyerek karşısına dikildim. "Aksi takdirde bugün gideceğin tek yer morg olacak!"

Kaşlarını çatan Duha, "Haddini aşma, Kalender!" diye Kadem'i kenara çekip karşımda durdu. "Benim yanımda kardeşimi tehdit edecek adamı sikerim!"

Cümlesi bittiği an suratına yumruğumu geçirdim. "Senin uzayan dilini koparmak farz oldu!" İkinci kez ona yumruk atacağım sırada başını eğerek kurtuldu.

Hemen sonra, "Sen neyi kesiyorsun lan piç!" diye o da bana yumruk attı. Bu itle ilk kez yumruk yumruğa birbirimize girmiyorduk.

Birbirimize doğru atıldığımızda, "Bige benim kardeşim!" diyen Kadem'in sesi ikimizi de durdurdu. Kardeşim mi? Neyden bahsediyordu?

Kavga etmeyi bırakıp ona doğru döndüğümüzde başını salladı. "Belki aramızda kan bağı yok ama hayatta kalan tek kardeşim." Bunları söylerken kızgın gözlerle bana bakıyordu. "13 Haziran Katliamı'nda Bige

dışında kurtulmayı başaran bir çocuk daha vardı." İşaret parmağıyla kendisini gösterdi. "General Yusuf'un on yaşındaki oğlu Uğur Aktan," dediğinde koridordaki herkes sustu, herkesin bakışları onu buldu. Bu çocuk düşündüğüm şeyleri söylemeye çalışmıyordu, değil mi?

Gözleri dolarken bir kez daha başını salladı. "Evet, önceki adım Uğur'du. O dönem gazetelerde Bige'nin enkazın içindeki fotoğrafı boy boy paylaşılmıştı." Konuşurken sesi kısıldı, ağlamamak için başını eğdi. "O fotoğrafta kucağında ölü bir bebek tutuyordu. Babasının bile kucağında kolay kolay alamadığı o bebek, doktorların yalvar yakar ondan aldığı o bebe..." Sustu. Sesi titrerken başını kaldırıp bana baktı. "Abi," diye fısıldadı. "O bebek benim üç aylık kız kardeşim Oya Aktan'dı."

Siktir, ne diyor bu çocuk?

Tıpkı Bige gibi Kadem de mi asker çocuklarından biriydi? Carlos'un soykırımında harcanan o ailelerden biri de Kadem'in ailesi miydi? Bige dışında o patlamada hiç kurtulan olmadı sanıyordum. Ne düşüneceğimi bilmez bir hâlde Duha'ya baktığımda derin bir nefes alarak başını salladı.

"Ben de yakın zamanda öğrendim," diyerek Kadem'in sözlerini doğruladı. "Onu Carlos'tan korumak için bu bilgiyi gizli tutmaya çalışıyorum." Tunus uyarır gibi bana ve adamlarıma bakmaya başladı. "O it, Kadem'in kim olduğunu öğrenirse onun da peşine düşecektir."

Bunu sır olarak saklamamızı istiyordu. Carlos 13 Haziran çocuklarına kinliydi. Geriye kalan son iki çocuktan biri benim yanımdayken diğeri Duha'nın yanındaydı. Her şeyim bu piçle eşit olmak zorunda değildi. Boktan bir durumdu!

Kadem tekrar bana baktığında artık gözlerindeki öfkenin sebebini anlıyordum. "Sen bugün sana muhtaç bir kadına ilacı zamanında vermeyerek yanlış yaptın." Kenan'ın benden en sağlamından yiyeceği birkaç yumruk vardı. Her şeyi anlatmıştı! Bunların arasından ne zamandan beri su sızmıyordu?

Kadem kendini yatıştırmak için derin derin nefesler alırken, "Affedersin ama bir yumruktan daha fazlasını hak ediyorsun!" dedikten sonra sırtını dönerek bizden uzaklaştı. Haklıydı, bir yumruktan daha fazlasını hak ediyordum.

Kadem'i izlerken Duha bana bakıp burnundan derin bir nefes aldı. "Koyuyor, değil mi? İnsanın damarına bastıktan sonra *affedersin abi* demesi koyuyor, değil mi?" Buradaki tek mağdur oymuş gibi kendisini

gösterdi. "Bir de beni düşün, piç kurusu bunu bana her gün yapıyor!" Karım içeride canıyla boğuşurken onu teselli etmemi falan mı bekliyordu?

"Kafam zaten bozuk, siktirme belanı, Tunus! Bana niye anlatıyorsun lan bunları!" Banklardan birine oturup beklemeye başladım. "Hâlâ ses soluk yok!" Bu ıssız bekleyiş canımı sıkmaya başlamıştı. Saka yoğun bakıma alınmıştı.

Duha karşıma oturunca ikimizin de adamları bizden biraz uzaklaştı. Ancak her an birbirimize saldıracağımızı bildikleri için hepsi de tetikteydi. Cebinden bir mendil çıkartıp attığım yumruk yüzünden oluşan dudağındaki kanı silmeye başladı. Onun yumruğunun sızısı da benim yanağımdaydı. Siyah gözlerini bana diktiğinde içini kemiren merak duygusuna direnemedi. "Neden ona panzehri vermedin?"

Bir cevabı yoktu, varsa da ben bilmiyordum. O gün tarafsız olmayı seçtiğinden beri öfkem dinmemişti. Ofisime geldiği ilk günden beri ona karşı hep iyi niyetli olmaya çalışmıştım. Bu konuda ne kadar başarılı oldum, bilmiyorum ama anlayışlı taraf olmak için kendimi zorlamıştım. Benimle geçirdiği güzel bir geceden sonra sabah bambaşka birine dönüşmüştü.

Bu değişiminin nedeni aynı odada kalmamız veya onu öpmem miydi? Onu zorlamamıştım! Gecenin tamamını hatırlamıyordum ama kesik kesik hatırladığım anıların içinde onu zorladığıma dair hiçbir şey yoktu. Yatağına bile girmemiştim. Gece uyku tutmayınca onu uyandıracak bir şeyler yapmaktan çekinmiştim. Bu yüzden sabaha kadar balkonda oyalanmıştım. Zaten sabaha karşı da balkonda sızmıştım ama Bige Hanım sorun çıkartacak bir şeyler bulmuştu!

Serhat ile gitmemesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu çünkü onun yanında bana söyledikleri de kabul edilemezdi! İstediği benden kaçmak değil miydi? Ona istediğini verdim, her ne kadar bana ihtiyacı olduğunu bilsem de gitmesine izin vermiştim. Ben olmayınca iki günden fazla onu yaşatmazlardı, bunu ben biliyordum lakin o bilmiyordu. Bu gece bana ihtiyacı olduğunda yanında olmamamın tek sebebi buydu, artık bunu anlamasını istiyordum.

Bunu anlamalı hatta o kafasına sokmalıydı. Ona gönderdiğim elbise de bunun içindi, ben olmayınca ölümün kaçınılmaz olduğunu anlatmak içindi. Bunu 13 Haziran'da giydiği elbisenin rengiyle yapmak istemezdim ama beni bunu yapmaya mecbur bırakmıştı. Bazı şeyleri güzellikle anlamıyorsa zor yoldan anlatmak bildiğim tek şeydi. Kadınların

kafasının nasıl çalıştığını pek bilmediğim için bunun işe yarayacağını düşünmüştüm.

Beni çok pis ters köşe yapmıştı!

Son ana kadar panzehri vermemiş olmamın da sebebi buydu, gel dememesiydi. Benden giden oydu, bana gelmek isteyen de o olmalıydı. Benden yardım istemeli, bana ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydi. Bunu anlasın diye ileri gidip en büyük travmasını bir kutuda ona göndermiştim. Evet, bunu yapacak kadar ileri gitmiştim. Tek yapması gereken benden yardım istemesiydi fakat o, bunu yapmaktansa ölmeyi yeğlemişti! Düşündükçe kan beynime sıçrıyordu.

Bir kadının kocasından yardım istemesi bu kadar zor olmamalıydı. O elbiseyi göndermek büyük hataydı. Kendi beynimin de belasını sikecektim şimdi! Kapıyı kırıp karımı almak varken benim neyime ona ders vermeye çalışmak!

Duha'nın hâlâ benden cevap beklediğini görünce derin bir nefes aldım. "Karımla olan sorunumu seninle konuşmayacağım." Burada olması bile tahammül sınırlarımı zorluyordu.

Dudağına bastırdığı mendili çekerken, "Zaten biliyorum," dedi. Gözleriyle Saka'nın kapısını işaret etti. "Bige henüz onun Uğur olduğunu bilmiyor ama Kadem'i hissediyor. Geçmişteki bağları gerçekten çok güçlü olmalı ki yıllar sonra birbirini bulunca kopamıyorlar." Bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyordum. Beni de rahatsız ediyordu. Duha'ya çalışan biri dışında herkes onun çocukluk arkadaşı çıkabilirdi.

Kapıya bakmayı bırakıp bana döndü. "İçtiğimiz o gecenin sabahında ikisi telefonla konuşmuş. Yaptığın çok büyük ayıp."

"Ne yapmışım lan, ne?" Ne yaptığımı benim dışımda herkesin bilmesi beni çıldırtacaktı!

"Paradan bahsediyorum, ikimiz de o paranın ne anlama geldiğini iyi biliyoruz. Kadem bana her şeyi anlattı." Kaşlarımı çattım.

"Ne parası?" Bu siktiğimin yerinde ne oyunlar döndüğünü anlamıyordum!

"Oğlum para işte." Korumalar duymasın diye onları kontrol ettikten sonra ellerini dizlerine bastırdı ve bana doğru eğildi. Kısık bir sesle, "Geceyi seninle geçirdi diye komodinin üzerine bıraktığın para," dedi.

Başta ne söylediğini anlamadım ama daha sonra yapbozun tüm kayıp parçaları kafamdaki yerine oturunca, "Siktir!" diye bir hışımla ayağa

kalktım. O sabah apar topar otelden ayrılmasının sebebi bu muydu? Sikeyim, her şeyi yanlış anlamıştı!

Gece otel personelinden içecek bir şeyler istemiştim. Kafam güzel olduğu için bahşiş verirken cüzdandaki paraların bir kısmı yere dökülmüştü. Onları alıp cüzdana koymaya üşendiğim için yerden toplamaya tenezzül bile etmemiştim. İçkimi getiren kişi onları benim için toplamıştı ve komodinin üzerine koyduktan sonra gitmişti. Bütün bu yaygaranın sebebi bir avuç para mıydı? Ona fahişe muamelesi yaptığımı mı düşünüyordu?

Siktir! Böyle bir şeyi ne yapardım ne de başka birinin yapmasına izin verirdim!

Duha değişen yüzüme bakınca hiçbir şey bilmediğimi anladı. "Aslında o paranın amacı düşündüğümüz gibi değil, değil mi?"

"Sence piç kurusu?" Çıldırmak üzereydim. "Ben öyle bir adam mıyım?"

"Evet," dediğinde kaşlarımı çattığımı görünce uykusu gelmiş gibi esnedi. "Karın ebeni belleyecek, farkında mısın?" Bir kez daha onun kapısını işaret etti. "Bu gece ona her ne yaptıysan geri dönüşü çok ağır olacak." Bunu görmek için her şeyini ortaya koyacakmış gibi bakıyordu. "Oğlum, karın Adanalı, sen kime posta koyuyorsun? Kadınlı erkekli manyak olur bunlar. Bu adamlar güneşe bile ateş ediyor lan." Bu piç daha fazla canımı sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Sen onun Adanalı olduğunu nereden biliyorsun?" Tekrar sinirlendiğimde gözlerini devirdi.

"Kadem'in kütüğünde doğum yeri Adana yazıyor." İkisi çocukluk arkadaşı olduğu için hâliyle aynı şehirde doğdular.

Doktorlar nihayet dışarı çıkınca hemen onlara doğru yürüdüm. Bu gece artık iyi bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. "O nasıl?" Olumsuz bir şeyler duyacağım diye ödüm kopuyordu.

Benim için akıl durmuş, dil susmuşken ondan gelecek iyi bir habere ihtiyacım vardı.

18

GÖNÜL SUÇU

"Kaç özür kırılan bir kalbi telafi ederdi?
Bunun gerçekten bir telafisi var mıydı
veya olabilir miydi?"

Karun Kalender

Bu gece hayatımın merkezine bir yıldırım gibi düşmüştü, sabah olmuyordu. Saka uyanmadıkça da güneş doğmayacak gibiydi. Pişmanlığım öyle bir ıstıraba dönüşmüştü ki ne nefes aldırıyor ne de rahat bırakıyordu. Beni affedip affetmemesi zerre kadar umurumda değildi. Tek istediğim onun iyi olması ve uyanmasıydı. Saat sabahın beşiydi ancak hâlâ gözlerini açmamıştı. Hiç uyanmayacak gibi hissettiriyordu.

Doktorun odasında rahatsızca bekliyor ve son gelişmeleri ondan duymak istiyordum. Kadın masasındaki dağınıklığı toplamaya devam ettikçe Duha ve ben sinirden göz göze geliyorduk. Başımı çevirdikçe Duha'nın suratını görmek ise beni daha çok kızdırıyordu. Kadem buradan ayrılmadıkça o da gitmeyecekti.

Doktorun masasının önünde karşılıklı otururken ara ara gözleriyle kadını işaret edip onu uyarmamı bekliyordu. Kadının oyalanması ondan daha çok beni kızdırıyordu ama karımın hayatını kurtaran birine kızacak değildim. Kim bilir her gün bizim gibi kaç tane sorunlu hasta yakınıyla uğraşıyordu, bir de ben ona sorun çıkarmayacaktım. Zaten daha önce bana Saka'nın nasıl olduğunu söylemişti. Şu an için korkulacak bir şey yoktu. Aradan geçen birkaç saatte nasıl olduğunu öğrenmek için buraya gelmiştim.

Genelde sabırsız bir mizacı olan bendim ama daha fazla dayanamayan Duha, "Doktor hanım, siz bırakın, bizim çocuklar toplar masanızı," diyerek ona yakışmayan bir sahtelikte gülümsedi. "Siz artık bizim kuştan haber verin."

"Nereden senin kuş oluyormuş, lan it!" dediğimde baygınlık geçirirmiş gibi masadaki dosyalardan birini aldı. Dosyayı öne ve arkaya doğru sallayarak kendini serinletmeye başladı.

"Bir lafımı da yanlış anlama piç kurusu!" Dosyayı biraz aşağıya kaydırıp boynunu yelpazeledi. Şu anda şekeri fırlamış teyzelerden bir farkı yoktu.

Gözlerim boş bir şekilde onun elindeki dosyaların hareketlerini takip ederken, "Ne halt ediyorsun?" diye sordum merakla.

Salladığı dosyaya klima muamelesi yaparken sırıttı. "Püfür püfür esiyor mübarek." Gözlerini kapatıp dosyayı yüzüne yaklaştırdı ve cılız rüzgârı tekrar yüzüne yönlendirdi. "Oh, çok iyi."

"Tunus?"

"Hımm," diye gözleri kapalı garip bir ses daha çıkardı.

"Ben karımla ilgili son gelişmeleri öğrenirken git gusül abdesti al," dedim öylesine bir şeyden bahseder gibi. "Çıkardığın seslere bakılırsa yeteri kadar ereksiyon oldun."

Son duyduklarıyla, "Siktir lan!" diye hemen gözlerini açtı. Başını çevirip masasında ona dik dik bakan kadın doktoru görünce esmer yüzü kızardı. "Öyle bir şey yok!" Doktoru yeteri kadar ikna edemediğini düşündüğü için çatık kaşlarla bana döndü. "Olmadığını söylesene piç!"

Onun adına utanmış gibi yapıp mahcup bir ifadeyle doktora baktım. "Umarım bu aramızda kalır." İğrenircesine yüzümü buruşturdum. "Nesnelere karşı ereksiyon göstermesi takdir edersiniz ki hoş karşılanmaz." Sonra kadının masasına doğru eğilip, "Ofisimdeki yazıcıyla nasıl bir ilişki içinde olduğunu tahmin bile edemezsiniz," dedim. Ciddi bir yüzle kadına bakarken başımı yavaşça öne doğru salladım. "Yenisini almayı düşünüyorum."

Kadının yüzü şaşkınlıktan bembeyaz olurken yutkunarak Duha'ya baktı. Birkaç saniye ona baktıktan sonra başını çevirip köşedeki yazıcıya baktı. Daha sonra tekrar Duha'ya dönünce Duha da yazıcıya baktı. Kadının bakışlarından ne düşündüğünü anladığı için boğazından başlayan bir kızarıklık yüzüne kadar yayıldı. Bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmediği için elini kaldırdı ve yüzünün yakınına doğru tuttu. Bu el hareketi doktor onu görmesin ve duymasın diyeydi. Bu şekilde kendini gizlemeye çalışmıştı.

Bana doğru eğilip dişlerinin arasından, "Şu kadına yazıcını becermediğimi söyler misin?" dedi kısık bir sesle. "Lan oğlum, inanmış gibi bakıyor, utandım!"

Düz bir ifadeyle ona bakmak dışında hiçbir şey söylemedim. Daha fazla utanmak istemiyorsa canımı sıkmayı bırakmalıydı. Buraya Saka hakkında bir şeyler duymaya geldim, onun dosyayla yaptığı garip sesleri dinlemeye değil. "Her neyse," diye gergin bir sesle konuşup kadının zamanla yıpranmış yüzüne baktım. "Karım nasıl?"

Saka'nın dosyasını açıp hızlıca göz gezdirdi ama ara sıra Duha'ya kaçamak bakışlar atıyordu. Annesi yaşındaki bir kadının ayıplayan

bakışlarına maruz kalmak, Tunus'un saklanacak yer aramasına neden oluyordu. Masasındaki isimlikte Şirin Niğdeli yazan kadın, "Buraya geldiğinde zehir neredeyse iç kanamaya sebep olacaktı ama zamanında müdahale etmeyi başardık," dedi, bunu zaten biliyordum. Yoğun bakımın koridorunda bana bunu zaten söylemişti. Bildiğim kadarıyla durumunu kontrol altına almışlardı.

Şirin Hanım, "Ancak ciğerlerinde oldukça ciddi bir zedelenme mevcut," dedikten sonra yüzüne gelen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ciğerlerindeki hasarın tamamen iyileşmesi zaman alabilir. Bu süreçte sigara, toz ve kimyasal maddelerden tamamen uzak durmalı. Bunların dışına çıkarsa nefes darlığı yaşayabilir." Sigara içen bir kadına gel de bunları anlat. Belki de bırakması için bütün bunlar yeterli olurdu.

Başını eğip Saka'nın dosyasına bakarken devam etti. "Şimdi gelelim düşmeden kaynaklı sorunlara." Sonra derin bir nefes aldı. "Sol elinin iki parmağında kırıklar var ve sağ bacağının eklem yerinde zedelenme mevcut. Adım atarken zorlanabilir fakat bir süre daha az hareket ederse zamanla iyileşecektir." Onun için bir tekerlekli sandalye ayarlayabilirdim, böylece yürümek zorunda kalmazdı.

Sabah ve akşam yaptığı yürüyüşleri de bir süre unutmalıydı. Elini kullanmasına zaten gerek yoktu çünkü malikânedeki çalışanlar onun istediği her şeyi yapardı. Doktor, "Alnında beş, kaşında ise iki dikiş var," dedikten sonra kinaye barındıran gözlerini bana dikti. "Endişe etmeyin, dikişlerin izi kalmayacak çünkü onun dikişlerini dalında çok iyi bir estetik cerrahı attı." Sözlerinin altında yatan imayı çok iyi anladım.

Dikişleri için dışarıdan estetik cerrahı getirdiğim için beni kınıyordu. Karım canıyla boğuşurken onun nasıl göründüğüyle uğraştığımı düşünüyordu. Aslında onun nasıl göründüğü umurumda değildi ama Saka, görünüşüne çok değer veriyordu. Benim yüzümden yüzünde dikiş yaraları kalırsa canıma okurdu. Sırf o memnun kalsın diye bir uzmanı buraya getirtmiştim.

Bakışlarıyla beni yargılayan doktor yetmezmiş gibi Duha da kınar gibi bana bakmaya başladı. "Hazır elin değmişken bari kırdığın burnunu da yaptırsaydın," diyerek üzerime geldi. Az önce olanların intikamını aldığını iyi biliyorum. Doktorun yanında karıma şiddet uygulamışım gibi konuşuyordu. Gerçi benim yüzümden Saka'nın bu hâlde olduğunu düşünürsek haklı bile sayılırdı!

Burnunu daha önce yaptırdığını bilmiyordum. Her şey getirdiğim estetik cerrahının onu muayene etmesiyle ortaya çıkmıştı. Burnu daha önce bir işlem görmüştü. Yüzüstü düştüğü için burnunda da küçük bir hasar vardı ama abartılacak kadar ciddi bir şey değildi. Tabii uyandığında bunun için bayağı bir olay çıkartacağını biliyordum. Acaba uyuyorken burnunu da yaptırsa mıydım? Bunu düşünmedim değil ama bu sefer de sadece dış görünüşüne önem verdiğimi düşünürdü. Onunla ilgili her konuda hep çelişkiye düşüyordum.

Doktorun yüzü ciddileşince en kötüsünü sona sakladığını anladım. "Bige Hanım'ın daha önceki sağlık kayıtlarına baktık," dedi. "Eminim Bige Hanım'ın bu yıl içinde kornea operasyonu geçirdiğini biliyorsunuzdur." Gerilerek başımı salladım. Gözleri için geçirdiği ameliyatının konumuzla ne ilgisi vardı?

"Operasyonunun üzerinde henüz bir yıl bile geçmemiş," dediğinde gerim gerim gerilirken sessizlik içinde onu dinlemeye başladım. "Yüzüstü düştüğü için gözlerinin korneasında bir sorun olup olmadığını o uyanmadan kestiremeyiz. Ne yazık ki Bige Hanım'ın durumundaki hastalarda karşılaştığımız bir sorun." Duyduklarımla beynimden vurulmuşa döndüm. Ne demek bir sorun olabilir? Daha yeni gözleri açılmışken tekrar kör olma ihtimalinden mi bahsediyordu? Siktir, saçmalık bu!

Gözlerini kaybetme ihtimali mi vardı?

Elim ayağım buz tutarken duyduklarımı inkâr eder gibi başımı iki yana salladım. "Atladığı yer çok yüksek değildi," dedim paniklemiş bir hâlde. "Beş veya altı metreydi, bu yükseklik ondan gözlerini alamaz! Siz söylediniz, daha gözleri göreli bir yıl bile olmadı!" Sinirle saçlarımı dağıttım. "Gözlerini kaybedemez!" Nefes almak için kravatımı çekiştirirken kadına bakıp, "Korkar," diye fısıldadım. En büyük korkusunun gözleri olduğunu biliyordum. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde ona bakarken sesim kısıldı. "Gözlerini kaybedemez, korkar, çok korkar."

Onu karanlığa mahkûm etmiş olamazdım.

Şirin Hanım, "Lütfen sakin olun," derken sanki bu mümkünmüş gibi konuşuyordu. "Bunlar sadece bir olasılık, her şey yolunda da gidebilir. Bige Hanım uyanmadan bunu anlayamayız." Çağrı cihazı çaldığı için ayağa kalkıp, "İzninizle," dedi ve odadan çıktı. Aklıma soktuğu olasılıkların beni nasıl darmadağın ettiğini bilmiyordu. Ne demek görmeyebilirdi?

Başımı çevirip Duha'ya baktığımda onun da tüm keyfi kaçmıştı. Siyah gözleri düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. "Öyle olsa bile hallederiz," diyen piç kurusu beni teselli etmeye mi çalışıyordu? Bu haberi alırken neden yanımda nefret ettiğim biri vardı ki? Kenan hangi cehennemdeydi!

Sessizlik içinde kara kara düşündüğümü görünce, "Lan oğlum hallederiz!" diyerek üsteledi. "Gerekirse buluruz birini ve alırız ondan kornealarını." Manavdan meyve alır gibi konuşması beni iyice sinirlendiriyordu. Belki de beni asıl kızdıran şey bunu gerçekten yapma ihtimalimdi. Eğer doktorun bahsettiği gibi bir durum yaşanırsa onun için uygun bir donör arayacağımı biliyordum.

Doktorun odasından çıktıktan sonra Saka'nın kaldığı yoğun bakım katına çıktım. Hemşirelerden biri maske gibi birkaç şeyi bana verdi ve bunları taktıktan sonra onun odasına girebileceğimi söyledi. Mavi bir koruma önlüğünü üzerime geçirip saçlarıma bone taktım. Ellerimdeki plastik eldivenlere kadar hepsini takarak onun yanına girdim. Onu henüz normal bir odaya almamışlardı. Yatağının kenarına otururken ona olan bakışlarım içliydi.

Yüzü ona yakışmayan bir beyazlıktaydı, oysaki onun teni kavruktu. Alnının köşesine ve kaşına gazlı bezler yapıştırılmıştı. Burnunda ise tampon olduğu için biraz şişmiş görünüyordu. Bizim çocukları uyarmıştım, kimse onun burnuna bakmayacak ve bu konuda ona tek kelime etmeyecekti. Rahatsız olmasını istemiyordum. Öyle abartılacak bir hasar değildi ama Saka bunu dünya meselesi hâline getirebilirdi.

Dirseğine kadar alçılı eline baktım. Bir süre bu alçıya katlanmak zorunda olması beni boğuyordu. Bütün bunlara nasıl sebep oldum, aklım almıyordu. Kâbus görüyor gibiydi çünkü kaşları hafif çatıktı. Kadınlar uyurken bir meleği andırır derlerdi çünkü uyurken fazla huzurlu görünürlerdi. Fakat Saka öyle görünmüyordu çünkü uykusunda hep huzursuzdu. Uyurken bile yüzünde iç karartan bir ifade vardı. Sanki uyku onun en büyük cezasıydı. Otel odasında uykumu kaçıran şey uykusunda sık sık sayıklamasıydı.

İşkence çeker gibi o gece üst üste, "*Bilmiyordum,*" diye bir şeyler sayıklamıştı. "*Anne, bilmiyordum,*" diye bir şeyler mırıldanıp uykusunda ağlamıştı.

Neyi bilmiyordu?

Eminim şu anda ağzından boğazına soktukları bir hortum olmasaydı aynı şeyleri tekrarlardı. Kaçırıldıktan sonra kollarıma bayıldığı o gün hasta yatağında da aynı şeyleri söylemişti. O gün baygın bir şekilde yatarken yine uykusunda ağlayıp annesinden özür dilemişti. Sanki hep aynı rüyaları görüyordu. Bilinçaltında ne saklıysa bu ona işkence ediyordu. Gündüzleri gülücükler saçan kadın uyurken cehennem ateşlerinde yanar gibi gözyaşı döküyordu.

Şu anda bile kapalı gözlerinin arasından süzülen bir damla yaş vardı. "Sakladığın bir şey var, değil mi?" Kimseye söyleyemediği şeyler ona vicdan azabı çektiriyor olmalı ki uykuda nüksediyordu.

Önce solgun yüzüne sonra da kapalı kirpiklerine baktım. Bu gözler bana eskisi gibi bakmak için açılmayacaktı. Neden umursuyorum bilmiyordum ama onunla ilgili çoğu şeyi görmezden gelemiyordum. "Diğer kadınlardan bir farkın yok," dedim onu izlerken. "Onlardan farklı değilsin hatta hepsinden daha fazla kafa ütülüyorsun." Aşırı süslüydü ve sinir bozucu derecede dekolte giymeyi seviyordu. Saçma sapan inançları ve takıntıları vardı. Sigara içiyordu ve içkiye alışıktı. Fazla inatçı ve söz dinlemeyecek kadar asiydi, yani bir kadında nefret ettiğim her şeye sahipti.

Stresten başıma ağrılar girerken burun kemerimi sıktım. "O hâlde neden senden nefret edemiyorum? Neden sendeki tüm bu şeyleri sevmeye başladım?" Cevabını arayıp da bulamadığım tek soru buydu. Neden sürekli bana sorun çıkartan bu kadını önemsiyordum?

"Hazır uyuyorken ve çenen kapalıyken söylemem gereken birkaç şey daha var." Uyanıkken söylemekten kaçındığım bir şeyler vardı. "Anneni rüyanda görürsen ona karşı mahcup olduğumu söyler misin?" Emanetini koruyamamıştım, oysaki koruyacağımı söylemiştim. Bu tutamadığım bir sözüm olacaktı.

"O gün maskeli davette giydiğin elbise de sana çok yakışmıştı." Başımı salladım. "Belki o kadar açık olmasaydı daha çok yakışırdı ama genel olarak yakışmıştı." O kadar dekolte olmasaydı daha iyi olurdu tabii.

"Adana'ya dönmeni engelleyen bendim." Bunu söylerken yüzüne daha dikkatli bakıp uyuduğuna emin oldum. Bu kısmı özellikle duymamalıydı. "Evet, bir süredir uçak ve otobüsler de dâhil tüm seferler boş kalkıyor. Ve saatler önce paylaştığın o fotoğraf." Kaşlarımı hafifçe çattım. "Fazla ihlal yediği için kalktı o fotoğraf." Bunun için gereken her şeyi yapmıştım. "Hayır, fotoğrafı paylaşırken sayfanda falan değildim, yapacak daha önemli işlerim vardı." Sayfasındaydım.

Doğru düzgün bir şeyler paylaşmadıkça Instagram'ı satın alma fikri çıkmayacaktı aklımdan.

Hemşire beş dakikadan daha fazla kalmamam için beni uyarmıştı. Onun yanında daha fazla kalmak istiyordum ama sağlığını tehlikeye atacak şeylerden kaçınıyordum. Bu yüzden içli bir ifadeyle yüzüne bakıp, "Özür dilerim," dedim sıkıntılı bir sesle. "Böyle olmasını istememiştim." Böyle sonuçlanacağını bilseydim daha o beni aramadan ben ona giderdim.

Elini tuttuğumda ilk kez onun eli benim elimden daha soğuktu. Parmaklarını açarak eğildim ve dudaklarımı avucunun içine bastırdım. Avuç içleri öpülerek özür dilendiğine inanıyordu. Avuç içinden öperek ondan ikinci kez özür dilemiştim. Öpücükleri eşitlemekle ilgili takıntısı aklıma gelince gözlerim alçılı elini buldu. Bir alçıyı öpmek yerine sağlam elini ikinci kez öptüm. Böyle de sayılırdı, değil mi?

Bige Efil Saka

Gözlerimi yavaş yavaş aralarken gördüğüm kâbustan uyanmaya başlamıştım. Sık sık gördüğüm iki kâbustan biriydi. Kirpiklerimi loş bir karanlığa açınca korktum. Bir an tekrar gözlerimi yitirdim diye ölesiye korktum ama duvardaki saati görünce rahat bir nefes aldım. Saati görebiliyordum, saati görüyorsam hâlâ görme yetisine sahiptim. Saat gecenin ikisiydi.

Ben zehirlendiğimde saat gece ikiyi çoktan geçmişti. Bu da demek oluyordu ki çatıdan atladığım günde değildim. Sahi neredeydim ve bana ne olmuştu? Hastane odasına benziyordu, peki buraya nasıl geldim? Her şey fazla karışık geliyordu. Kendimi zorlayarak anılarımı bir sıraya koymaya çalıştım. Zehirlendiğimi hatırlıyordum, evet, birileri beni zehirlemişti. Panzehri verdiler mi? Hayır, panzehir Karun'daydı ve bana vermeye yanaşmamıştı. Bunun için ona yalvarmamı istemişti. Bir anda gerilmeye başladım. Olamaz, kendi hayatım için ona yalvardım mı?

Yaptım mı yoksa bunu? Hayır, sanmıyordum. Gözlerimi irice açarak afalladım. Şimdi hatırladım, çatıdan atlamıştım! Karun beni atlamaya zorlamıştı. Hatırladığım son detayla içim kıyıldı, ağlamak istedim. Karun bana eflatun bir elbise göndermiş, sonra da panzehir için ona yalvarmamı istemişti. Canım o kadar çok yandı ki orada çektiğim fiziksel acı bana yaşattıklarının yanında hiçbir şeydi. Bana bunu gerçekten yaşatmıştı.

Başımı çevirince Karun'un odada olduğunu gördüm. Gece lambasının ışığı onu biraz gölgede bırakmıştı ama oradaydı. Oturduğu koltukta öne doğru bükülmüş, başını ellerinin arasına alarak kara kara düşünüyordu. Onu üzen, canını sıkan bir şeyler olduğu her hâlinden belliydi. Bu saate kadar odamda kaldığına göre refakatçim oydu. Gecenin geç saatine kadar beni bekleyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kolumu kaldırıp dudaklarımdaki oksijen maskesini çıkardım. Odadaki havayı soluyunca ciğerlerimdeki basınç arttığı için öksürmeye başladım. Buradaki havaya alışmam gerekiyordu. Karun sesimi duyunca irkilerek başını kaldırdı. Beni görünce yüzündeki uyku sersemliği çok hızlı dağılmıştı. Gözleri şükreder gibi bana bakıyor, gerçekten uyandığıma kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Uyanmışsın," diyerek hemen ayağa kalktı. O kadar rahatladı ki göğsünü şişiren havayı sesli bir şekilde verdi.

Bana doğru bir adım atmıştı ki kaşlarımı çattığımı görünce durdu. Tek bir kaş çatmasından bana yakın olmasını istemediğimi anlamıştı. Çok az olan keyfini çatık kaşlarım kaçırınca dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Diline pelesenk olan kelimeleri yutarak kapıya doğru yürüdü. Henüz ondan bir şeyler duymaya hazır olmadığımı biliyordu. Kapıyı açıp, "Nedim, doktoru çağır," dedikten sonra kapıyı kapattı. Sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. Uyandığım için mutluydu. Bana döndüğünde yatağıma doğru birkaç adım attı. "Nasıl hissediyorsun?" Belki de ilk kez benimle konuşurken sesi çekingen çıkıyordu. Mavileri ise fazla karamsar bakıyordu. Ters bir cevap alacağını biliyordu.

Sık sık gözlerime bakar gibiydi. Sanki aklını kurcalayan bir şeyler vardı. "Nasıl mı hissediyorum?" Konuşurken ciğerlerimdeki baskı hâlâ canımı yaktığı için tekrar öksürmeye başladım. Zehir ciğerlerimi harap etmiş olmalıydı.

Öksürük kesilince derin bir nefes alıp boş gözlerimi ona diktim. "Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum çünkü sana bakıyorum," dedim duygusuz

bir sesle. Ruhsuz bir tebessüm kondu kurumuş dudaklarıma. "Belki görüş açımdan çıkarsan bir şeyler hissedebilirim." Tuttuğu soluğunu sesli bir şekilde verdi, gergin bedeni gevşedi.

Şükreder gibi gözlerini yumarken, "Görüyor," diye bir şeyler mırıldandı. Görmemem mi gerekiyordu?

Kendini benden gelecek ağır sözlere hazırlamıştı ama bir yanı yeteri kadar hazır değildi. Belki de asıl hazır olmadığı şey soğuk bakışlarım ve bakışlarıma eşlik eden hissiz sesimdi. Bir şeyler söyleyip içine çekildiğimiz bu çıkmazdan bizi kurtarmak istiyordu. Ancak aralıklı dudakları bir kez daha kapanarak ona istediğini vermedi. Bizi bu durumdan kurtaracak hiçbir şey olmadığını bilerek sustu. O her zaman dimdik olan omuzları düştü ve başını sallayarak pencereye doğru ağır adımlarla yürüdü. Bu hareketiyle içim burkuldu. Evet, istediğim gibi görüş açımdan çıkmıştı.

Bir süre sonra yüzündeki tebessümle kadın doktor içeri girdi. "Hastamız uyanmış." Bana yaklaşıp yatağımın baş kısmını kumandayla yukarı kaldırdı. Şimdi onu daha iyi görüyordum.

Doktor boynunda asılı duran gözlüğünü taktıktan sonra serumu ayarladı. "Gözlerinizde herhangi bir sıkıntı var mı?" Kafamı gösterdi. "Çok sert çarpmışsınız, beş dikiş atmak zorunda kaldık. Sağlık kayıtlarınıza bakınca geçirdiğiniz kornea operasyonunu gördük. Sizin durumunuzdaki hastalarda kafaya alınan sert darbeler nadiren de olsa gözlerdeki sinirleri tetikler." Eğer görmüyor olsaydım zaten buranın altını üstüne getirerek bunu onlara yansıtırdım. Tekrar o karanlığa çekilmek en büyük korkumdu.

"İyi görüyorum," dediğimde doktorun tebessümü büyüdü.

"İyi de olacaksınız," dedi. "Zehirden dolayı ciğerlerinizde küçük bir yara görünüyor ancak zamanla ilaçların yardımıyla düzelecektir. Tabii bu süreçte sigara dumanı, toz ve kimyasal maddelerden uzak durmalısınız." Yüzümü buruşturdum. İlk söylediği şeyden uzak duracağımı sanmıyordum. Belki sigarayı biraz azaltırdım ama tamamen bırakamazdım. Başlaması kolay, bırakması zordu.

Doktor neyim olduğunu anlattıktan sonra beni muayene etti. Her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra dışarı çıktı. Her şey yolunda mı? Elimde alçı varken hiçbir şey yolunda değildi. 13 Haziran'a bu kadar az kalmışken bu hâlde kendimi nasıl koruyabilirdim? Doktor iki parmağımda kırık olduğunu söylemişti ama kolumun dirseğine kadar

alçıya almışlardı. Bileğime kadar yapsalardı yeterdi. En azından bacağımda kırık yoktu.

Kenan, Celil ve Furkan içeri girdi, Furkan'ın kucağında kocaman bir çiçek buketi vardı. Buketin içinde rengârenk çiçekler olduğunu gördüm. Furkan bana bakıp, "Geçmiş olsun, Bige Hanım," dediğinde ona tebessüm ettim.

"Sağ ol."

Bana doğru bir adım atmıştı ki Karun, "Bu ne?" diye sorarak onun kucağındaki büyük buketi işaret etti. Yabani adam ilk kez çiçek görüyormuş gibi bakıyordu.

Furkan başını eğip önce çiçeklere, daha sonra Karun'a baktı. "Çiçek, abi."

Karun *ciddi misin* dercesine ona bakarken, "Ne olduğunu görüyorum koçum," dedi ve sonra tekrar buketi işaret etti. "Ne iş?"

Furkan ise beni gösterdi. "Bige Hanım için aldık. Dışarıdaki çocuklarla birlikte aldık ama hangi çiçeği sevdiğini bilemedik. Biz de hepsinden koydurduk." Karun'a bir konuda yardımcı olmak ister gibi bakmaya başladı. "Nedim dedi ki kadınlar çiçekleri severmiş, onlara çiçek verince mutlu olurlarmış." Bu sinir bozucu adamlar dışarıda beni neyin mutlu edeceğine kafa mı yormuşlardı?

Benimle uğraşmak dışında bir şey yapmadıklarını düşünüyordum.

Karun gülümsediğimi görünce bunu çiçeklere yormuş olmalı ki çiçekleri işaret edip, "Sever misin?" diye sordu. Sanki evet desem burayı çiçeklerle dolduracakmış gibiydi.

Aslında severdim ama ona hayır demek istedim. Fakat Furkan heyecanlı bir şekilde kucağındaki çiçeklerle bana bakınca, "Evet," dedim onu kırmamak için. "Severim."

Cevabımla birlikte Karun son derece ciddi bir suratla Furkan'a döndü. "Daha fazla çiçek getirin." Ben de bundan korkuyordum.

"Hayır, gerek yok," dedim hızlıca. Furkan'ın tuttuğu çiçekleri gösterdim. "Bu yeterli." Bıraksan gerçekten odayı çiçeklerle dolduracaktı.

Karun kafası karışmış gibi bana bakıp, "Neden?" diye sorduğunda gerçekten bazı şeyleri anlamadığını görebiliyordum. "Bu küçük buket seni güldürüyorsa çok daha fazlası daha çok güldürür." Kadınların ne düşündüğünden zerre kadar anlamıyordu, değil mi? Anlamaya çalıştığını görebiliyordum ama bu konuda yeteri kadar bilgisi yoktu. Çiçekler

bizi mutlu ederdi ama yaşananları bize unutturmazdı. Olanları telafi etmek istiyordu ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ne kadar incindiğimi gizlemeden ona bakarken, "Çiçeklerin iyileştirici gücü yok," dedim. Keşke olsaydı ama yoktu. Bu her şeyin cevabı olduğu için karşımda yenilgiyle sustu.

Furkan çiçekleri komodinin üzerine bıraktıktan sonra Celil ile dışarı çıktı. Şimdi odamda sadece Kenan ve Karun vardı. Kenan bana doğru yürüdü. "Bizi çok korkuttun." Bunu söylerken samimi olduğu için ona tebessüm ettim.

Bana yaklaşıp yatağın yanında durdu. Yeşil gözleri ilgili bir şekilde bana bakıyordu. "Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bana bir uçak bileti bulursan sana minnettar kalırım." Sırtımı rahatlatmak için yatakta biraz kıpırdanmayı denedim ama canım yandığı için yapamadım. Kenan'a bakmak için kafamı kaldırıp, "Kaç gündür ne uçak bileti bulabiliyorum ne de otobüs," diyerek alt dudağımı sarkıttım. "Gerçekten çok müşkül bir durumdayım. Bir tane bile boş yer olmaz mı?"

Kenan ağzının içinden, "Belki de tüm seferler hep boş kalkıyordur," diye bir şeyler homurdandıktan sonra hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Kocana sorsana." Bıyık altından gülüyordu. "Onun birkaç tane uçağı var, eminim seni bir tanesiyle gönderebilir." Başını çevirip Karun'a bakarken yeşil gözleri kinayeliydi. "Değil mi, Karun?"

Kenan'ın ima dolu bakışları canını sıktığı için Karun'un kaşlarının kavisi çatıldı. "İyileşmeden hiçbir yere gidemez." Ona göz devirmek istedim. Sanki iyiyken de çok gidebiliyordum da.

"Gerek yok," dedim soğuk bir sesle. Delici bakışlarım onun üzerinde oyalanıyordu. "Eski kocamın uçağına falan binmem. Zehirle yapamadığını bakarsın uçakla yapmaya kalkışır ve öldürür beni."

Başını omzuna doğru eğip bana bakarken söylediklerimden sadece tek bir şeye takılmıştı. "Eski kocan mı?" dedi hafif sinirli bir sesle. "Hâlâ benim karımsın!"

"Yakında senden kurtulmuş olacağım!"

"Ama henüz değil."

Sinirden homurdanarak önüme döndüğümde kapı gürültüyle açıldı ve Kadem odaya girdi. Koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Gözleri bir tek beni görüyordu, benim dışımdaki kimseye fazla takılmamıştı. Uyandığımı görünce acı kahveyi andıran gözlerindeki ışıltı beni gülümsetti.

Uyandığımdan beri bir tek onu görmek beni mutlu etmişti. "Sen benim için korktun mu?" Sağlam elimi ona doğru uzattım. "Buraya gel."

Ona elimi uzatırken artık Karun'un ne düşüneceği zerre kadar umurumda değildi. İster bana kızsın isterse de Duha'ya çalışan biriyle görüşüyorum diye beni hain ilan etsin, hiç umurumda değildi. Bana yapacağı en büyük kötülüğü zaten yapmıştı. Kadem gülümseyerek yanıma gelip uzattığım elimi tuttu ve yatağın kenarına oturdu. Karun'dan hiç korkmadan elimi tutmuştu. Karun'un tepkisini görmek için ona baktığımda düz bir suratla bizi izlediğini gördüm. Birleşen ellerimize bakmak sinirlerini tepesine çıkarıyordu ama sesi çıkmıyordu.

Burnunda hızlı hızlı nefesler alarak yakınlığımıza kendini alıştırmaya çalışıyordu. Sanki yanlış bir şey yapmadığımızı o da biliyordu. Bunu bilmesine rağmen sinirlenen bir tarafı da yok değildi. Ona bakmayı bırakıp önüme döndüğümde Kadem'in sempatik yüzüyle karşılaştım, tekrar gülümsedim. "Çilek mi yiyordun sen? Her zamankinden daha yoğun çilek kokusu alıyorum."

"Burnun büyümüş ondandır," dediğinde mal gibi yüzüne bakıp, "Ne?" diye sordum.

Karun onu uyarır gibi yalandan öksürüp boğazını temizledi ama onu anlamayan Kadem, "Kızım burnun kocaman," derken gözlerini burnumdan ayırmıyordu. Şimdi ise Karun'un kısık bir sesle ettiği küfürleri duyuyordum.

Kadem'in parmakları arasındaki elimi çekip hemen burnuma dokundum. "Ya büyük değildir, serum yüzünden ödemdir o, ödem!" Sızlanarak burnumu kontrol etmeye çalıştım.

Bu hayvan herif gözlerini dikip burnuma bakarken, "Yoo," dedi safça. "Bükülmüş işte."

"Yalan söyleme!" Ona kızarak başımı iki yana salladım. "Yanlış görüyorsun, burnumun bir şeyi yok!"

İşaret parmağımı iki kaşımın ortasına bastırıp düz çizgi hâlinde aşağıya kaydırdım. Burnumun ucuna gelince parmağım hafifçe rotasını şaşırdı. "Burnum eğri mi?" Gözlerime akın eden yaşlarla Kadem'e baktım. "Eğri mi?"

Neredeyse ağlamak üzere olduğumu görünce panikleyerek, "Yok bir şey, yok bir şey," dedi çocuk avutur gibi. "Ödemdir o."

Ona doğru atılıp tırnaklarımı elinin üstüne geçirdim. "Ödem şişirir, bükmez!"

Kızdığımda elini çekmeye çalışarak, "Höst lan, geri bas, çemkirme bana!" dedi fakat odada yalnız olmadığımızı görünce korkuyla yutkundu. Başını çevirince Karun'un delici bakışlarıyla karşılaştı, bir kez daha yutkundu. Karısını köpek yerine koyduğu için, "Affedersin abi," dedi.

Ondan niye af diliyor ki benden dilemesi gerekiyordu.

Karun sakinliğini korumak için üstün bir çaba sarf ederken ona kapıyı gösterdi. "Dışarı çık!" Sesi görünüşünün aksine fazla sinirli çıkmıştı.

Daha fazla gerginlik yaşanmasın diye Kenan, Kadem'i de alıp dışarı çıktı. Şimdi odada bu cani adamla tek başıma kalmıştım. Pencerenin yanında put gibi hiç kıpırdamadan durup beni izliyordu. Aklım burnumun son görüntüsündeyken, "Beni Adana'ya gönder," dedim boş bir sesle. Gözlerim ne zaman ona değse içimden bir şeyler ölüyor gibi hissiz birine dönüşüyordum. "Senin şehrinden nefret ettim."

Durgun gözlerle bana bakarken, "Benim şehrimden mi yoksa benden mi?" diye sorarken cevabı zaten biliyordu ama bir kez de benden duymak istiyordu.

"İkinizden de."

Soğukkanlı davranmaya çalışarak *anladım* dercesine başını salladı. "İyileştiğinde gidersin." Neden beni bırakmak istemediğini düşünüyorum?

"Nasıl olduğumu düşünüyormuş gibi davranmayı bırak. Merhamet acımak değil." Onun yüzünden bu hâle gelen alçılı kolumu gösterdim. "Acıtmamak."

Karun'un gözlerinin mavisini çevreleyen kirpikleri titreşti ve o, aralıklı dudaklarını birbirine bastırdı. Bir kez daha boğazına kadar tırmanan kelimeli yutarak sessizleşti. Bir konuda hatalı olunca fazla mahzunlaşıp susuyordu. Suskunluğunun sebebi söyleyecek bir şeylerinin olmaması değildi, söyleyeceği hiçbir şeyin işe yaramayacak olmasıydı. Bakışları yaptıklarının pişmanlığını taşırken pişmanlığını bile dile dökemiyordu.

Sadece bana bakıyor, sustuğu onca şeyin arasında ne kadar pişman olduğunu görmemi istiyordu. Belki de görmem için ümit ediyordu. "Saldırıya uğradığımız o gün Carlos ile konuşmuştum. Bana dedi ki *kocanı bırakıp gidersen adamlarım sana dokunmayacak.*" Gözlerim dolu dolu başımı salladım. "Yaralıydın ama olmasaydın bile seni bırakamazdım çünkü yardımıma ihtiyacın vardı. Sen benden yardım istemedin, ben yardım ettim." Elimi kaldırıp sızısını almak ister gibi göğsüme vurarak

kendimi gösterdim. "O süt fabrikasında sen yardım istemedin, ben sana yardım ettim."

Gözlerine bakıp burukça gülümsedim. "Saatler öncesinde kan kusuyordum, canım yanıyordu ve acı çekiyordum, yani tıpkı senin gibi yaralıydım." Gözlerimi yumduğumda kirpiklerimin tutamadığı gözyaşım akıp gitti. Islak kirpiklerimi aralayıp ona bakmak için kendimi zorladım. "Yardımına ihtiyacım vardı ama sen yardım etmedin. Ben senden yardım istemedim ama sen de etmedin. Oysaki sen istemediğinde bile ben sana yardım etmiştim." Hatta beni koruyacak tek silahı bile ona bırakmıştım.

"Yapma," diye fısıldarken âdeta bana yalvarıyordu. İki olayı karşılaştırınca bu muharebeden ağır yaralı bile çıkamıyordu. Her zaman soğuk ve düz bakan gözlerinde keder vardı ve kederi milyonlara bölünmüştü. Tek bir parçası bile bana ulaşıp onu affettirmeye yetmediği için, "Biliyorum sus," diyerek bana yalvardı. "İstemezsen hiç sesimi duymazsın ama sen de sus." Dudakları düz bir çizgi hâline gelirken gözlerime baktı. "Hiç olmazsa bu gece için." Dilimdeki zehir beni maruz bıraktığı zehirden daha çok canını yakamazdı.

Hayır, benden istediği şeyi yapıp susmadım. Bu gece beni dinlemeliydi çünkü bu gece dilim son kez konuşacaktı ona. Yarın sabah beni bu odada hatta bu şehirde bulamayacaktı. Bu gece söyleyeceğim her şeyi dinlemeliydi. "Seninle aramızdaki fark tam olarak bu," dedim konuşmaya devam ederken. "Yardımıma ihtiyacın olduğunda ben seni yalvartmadım, aşağılamadım ve gururunu incitmedim. Bütün bunlara dikkat ederek sana yardım ettim." Gözlerimden taşan bir nefretle ona bakarken ne kadar da sakindim.

"Senin aksine ben senin değerlerine önem vermiştim. Birinden yardım istemeyi kendime yedirsem bu neden sen olasın ki? Carlos'u arasaydım o bile gelirdi!" Ağrıyan boynuma rağmen hızlıca başımı salladım. Sesim kısılırken, "Söylesene, benim için Carlos'tan farklı mısın? Farklı olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum. "İkiniz de eflatun bir elbiseyi kefenim yapmadınız mı? O elbiseyi sen bana gönderdin." O elbisenin benim için anlamını çok iyi bilmesine rağmen göndermişti.

Dolma raddesine gelen gözlerine baktım. "Senden nefret ettiğim kadar Serhat'tan bile nefret etmiyorum! Görmüyor musun, şu anda yüzüne bakmak için bile çabalıyorum!" O an belki de canımı daha fazla yakan şeyi yaptı ve başını eğerek beni ona bakma zahmetinden kurtardı. Daha sonra da hızlı adımlarla dışarı çıktı. Susmamı her şeyden çok istemişti

ama ben konuşmaya başlayınca da beni susturmamıştı. Sonuna kadar dinlemek için odada kalmıştı. Şimdi dışarı çıkmıştı çünkü aklına mıh gibi çakılan sözleri tekrar tekrar düşünecekti.

Karun'un çıktığı kapıya ıslak gözlerle bakarken, "Gönül suçu," diye fısıldadım. "Bana karşı işlediğin şeyin adı gönül suçu." Serhat bile kalbimi bu kadar acıtmamıştı. Onun evli olduğunu öğrendiğimde bile eflatun elbisenin yaktığı kadar yanmamıştım. Evet, gönül suçuydu bu.

Kenan ve Kadem içeri girince ağlayarak Kenan'a bakmaya başladım. "Beni babama gönder." Artık yalvarıyordum. "Görmüyor musun hâlimi, illa cesedim mi bu şehirden çıkmalı? Sizin hiç vicdanınız yok mu?" diye omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Biliyorum, hastayım ama babam beni iyileştirir. Ben babama gitmek istiyorum." Kenan ve Kadem ne yapacaklarını bilmez bir hâlde birbirlerine bakmaya başladılar. Ben artık ailemin yanına dönmek istiyordum.

İçeriye Furkan girdi. Kenan'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, "Abi," diye ona baktı. "Karun Bey uçağı hazırlatmanı istedi." Beni gösterdi. "Bige Hanım için," deyince Karun'un dışarıda ağlayarak söylediklerimi duyduğunu anladım. Sonunda beni göndermeye ikna olmuştu. Boşanmak için bile olsa bir daha buraya hiç dönmeyecektim. Avukata vekâlet verirdim, o benim yerime duruşmaya katılırdı.

İstanbul defteri artık benim için tamamen kapanmıştı.

İki Gün Sonra

Karun gerçekten de beni Adana'ya göndermişti. Hiç ihtimal vermiyordum ama bunu yapmıştı. Ona söylediklerim mi onu etkiledi yoksa Kenan'a ağlamam mı, bilmiyorum ama beni göndermişti. Bir gece daha hastanede yattıktan sonra sabah taburcu işlemlerimi yapmıştı. Dün gece uyandığımda aslında hastanedeki ikinci gecem olduğunu öğrendim. Doktorlar bir gün boyunca beni yoğun bakımda tutup uyutmuşlardı. Hastane odasındaki o konuşmadan sonra Karun tekrar çıkmadı karşıma.

Ona bakmak için çabaladığımı söyledikten sonra bir daha kendini bana göstermedi. Ama çıkış işlemlerime kadar her şeyle bizzat ilgilenmişti.

Malikânede kalan bavulumu ve kiraladığım evdeki eşyalarımı bana göndermişti. Uçağa bile tekerlekli sandalyeyle beni bindirmişlerdi. Korumalar ayağa kalkmama izin vermemişti. Karun'un emri olduğunu söyleyip beni hiç yormadılar.

Koskoca uçakta tüm hostesler bir tek bana çalıştı çünkü uçağın tek yolcusu bendim. Uçak kalkarken Karun'u pistte görmüştüm. Havalanan uçağın küçük camından onu son anda fark etmiştim. O ana kadar hiç ortaya çıkmamıştı. Gidişimi izlemişti.

Uçağa binmeden önce babamı arayıp beni havaalanından almasını istemiştim. Uçaktan indiğimde bile Furkan tekerlekli sandalyemi itiyor, Celil ise bavullarımı taşıyordu. Babam arayıp havaalanında olduğunu söyleyince ikisi bana veda edip gitmişlerdi. Babamın onları görmelerini istememiştim. Fakat babam yanıma gelene kadar gözden uzak bir yerde bekleyip beni gözetlediler. Beni sağ salim babama teslim etmek istiyorlardı çünkü Karun onları böyle tembihlemişti.

Babam beni yara bere içinde görünce çok endişelenmişti. Mısır'da olduğumu düşündüğü için sağlam bir yalan bulmalıydım. Ona kazı çalışmasından otele dönerken bana bir arabanın çarptığını söylemiştim. Yol boyunca dikkatsizliğim yüzünden bana kızıp durmuştu. Hatta bir ara arabanın plakasını bile istemişti. Şükürler olsun ki eve gelince susmuştu. Onun evinde kalmam için çok ısrar etmişti ama kabul etmedim. Önce *iyileşene kadar kal* derdi ama daha sonra hiç bırakmazdı.

Sandalyeden öne doğru eğilip masanın üstüne koyduğum domatesleri doğramaya çalışıyordum. Tabii tek elle hiç kolay olmuyordu çünkü alçıdaki sol kolum boynuma asılıydı. Parmağımdaki Serhat'ın uğursuz yüzüğü de alçının altındaydı. Babam onu göremediği için şanslıydım. Belki de alçıyı yapmadan önce yüzüğü çıkarmışlardı. Henüz bunu bilmiyordum.

Karşımda oturup güçlükle doğradığım domatesleri aşıran büyükbabam, "Bana sürekli kızıyordu," diye son yarım saattir yaptığı gibi bana babamı şikâyet ediyordu. "Kocan çok zalim biri, Begüm." Evet, aklı yine gittiği için beni annem sanıyordu.

"Endişe etme, artık evindesin." Doğradığım domatesleri tabağa koydum ve yıkadığım salatalıkları önüme çektim.

Tahtanın üzerine bir tane salatalık koyduğumda, "Bana çok az yemek veriyordu," diye çocuk gibi somurtmaya başladı. "Çok az veriyordu ve verdiklerinin tadı tuzu yoktu." Elini tabağa daldırıp bir avuç domates

aldı. Parmaklarının arasında domatesin suyu akarken avucundaki domatesleri ağzına bastı.

"Benim ona verdiğim listenin dışına çıkamazdı," dedikten sonra musluğu işaret ettim. "Elini tekrar yıka lütfen." Çoğu zaman nasıl yemek yiyeceğini unuttuğu için çok sık eliyle yemeklerin içine dalardı. Eskiden bu yaptığından tiksinirdim ama zamanla alışmıştım. Sonuçta aklı artık küçük bir çocuktan farklı değildi.

Domatesli elini beyaz masa örtüsüne bastırıp ayağa kalkınca, "Ama oluyor mu hiç bu yaptığın," diye sitem etmeye başladım. "Bu hâldeyken yeteri kadar temizlik yapamam." Parmaklarının izini çıkardığı masa örtüsünü gösterdim. "Bak ne yaptın?"

Büyükbabam başını eğip beyaz örtüye baktı. Gördüğü el izi hoşuna gitmiş olmalı ki, "Çok güzel," dedi heyecanlı bir sesle. Daha sonra iki elini domates tabağının içine batırdı ve ellerini çekip onları da masa örtüsünün üstene bastırdı.

"Menüdeki salata iptal," diye söylenip ayağa kalktım. Onun domatesli elini tutup musluğun önüne çektim. Suyu açıp ellerini yıkamaya başlamıştım. "Ben masayı hazırlayana kadar benim için menekşelerle konuşur musun?" Kederlenmiş gibi dudaklarımı sarkıtıp ona baktım. "Yokluğumuzda çok sıkılmış olmalılar." Onu mutfaktan çıkarmazsam ikimiz de aç kalacaktık.

Büyükbabam salondaki çiçekleri benim kadar sevdiği için hemen başını salladı. "Evet, evet, çok sıkıldı onlar." Islak ellerini havluyla kurutmama izin vermeden, "Çok sıkıldı, Begüm, çok sıkıldı onlar," dedi ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Fiziksel özelliklerim anneme çok benzediği için beni gelini sanıyordu.

Büyükbabamı mutfaktan çıkarmayı başarınca burayı toplamaya başladım. Kirlettiği masa örtüsünü çıkartıp yerine renkli olanı serdim. Doğradığım domatesleri zaten çöpe atmıştım. Aksayan ayağımla küçük adımlar atarak masaya çorba tenceresini koydum. Tek elimle bunu yapmak beni çok uğraştırmıştı. Bu işler için kendime bir yardımcı ayarlamalıydım. En azından ben iyileşene kadar evi çekip çevirmeliydi.

Masaya iki kâse koyduktan sonra servis tabağında duran makarnayı masaya koydum. Tek elle bir şeyler hazırlamaya çalıştığım için ancak makarna yapabilmiştim. Bir süre beni uğraştırmayacak şeylerle idare etmeliydik. Kaşıkları ve baharatları masaya koyduktan sonra, "Büyükbaba!" diye ona seslendim. "Hadi gel, yemek hazır."

Sandalyeme oturup ağrıyan bacağımı masanın altına uzattığım esnada büyükbabam içeri girdi. Üstü başı toprak içindeydi ve elinde reyhan çiçeklerimi tutuyordu. Hepsini saksıdan yolduğu için köklerindeki toprak yere dökülüyordu. Anlaşıldı, bana kolay kolay yemek yedirtmeyecekti. Ağlamaklı gözlerle yolduğu çiçeklerime bakıp, "Söyler misin, reyhanlarım sana ne yaptı?" diye sordum.

Yolduğu çiçekleri alıp mutfağın ortasına attığı için toprağı her yere saçıldı. Sinirden gözleri çakmak çakmak yanarken, "Bunlar menekşelere *biz daha güzel kokuyoruz* demiş!" diye kızmaya başladı. "Zavallı menekşeler ağlamaktan boyunları bükülmüş!" Çamurlu elini kaldırıp burnumu işaret etti. "Tıpkı senin burnun gibi bükülmüş boyunları." Konu hangi ara benim burnuma gelmişti, anlamadım!

"Reyhanlar yüzünden bükmemişlerdir boyunlarını. Evden ayrılırken dairenin anahtarını üst komşumuz Nazife Hanım'a vermiştim. Belli ki çiçekleri sulamayı bazen unutmuş. Dün hepsini suladım, birkaç güne toparlarlar." Yerdeki çiçeklerime nemli gözlerle bakıyordum. "Keşke onları yolmadan önce bana sorsaydın." Hunharca katletmişti güzelim çiçeklerimi. "Ayrıca benim burnum yamuk değil!" Belki birazcık.

Yaptıkları yetmezmiş gibi büyükbabam kaşlarını çatarak yerdeki reyhanlara tekme attı. "Menekşelere sordum, onlar her şeyi anlattı bana. Bütün suç bunların." Acaba alzaymıra ek olarak şizofren de mi oldu?

Bazen babamı o kadar iyi anlıyordum ki... Büyükbabama bakmak çok zordu. Gerçekten büyük sabır istiyordu. "Ellerini yıkayıp gel hadi," diye artık yemek için ona yalvarıyordum. "Yemekten sonra ben yerleri temizlerken sen de üzerini değiştirirsin." Ya da onun bakıcısını arardım ve tüm bu işleri ona yıkardım.

Büyükbabam gömleğindeki domates ve çamur lekelerini gösterdi. "Böyle mi yiyeceğim?" Asla ama asla çocuk yapmayacaktım çünkü tüm annelik kotamı büyükbabamla fazlasıyla doldurmuştum!

Ayağa kalkarken sızlayan bacağım beni öldürüyordu. İlaçlarımı kullanmam için önce bir şeyler yemeliydim. Ona yaklaşıp tek elimle zorlansam da gömleğinin tüm düğmelerini açtım. Gömleği çıkarınca atlet ve pantolonla kalmıştı. Çıkardığım gömleği sandalyenin üstüne koyduktan sonra onu musluğun önüne çektim. Suyu açıp ellerini yıkadım. Eline fırının kapağına astığım havluyu tutuşturdum. "Elini kurulayıp yerine otur lütfen." Bir lokma yemek için artık kıvranıyordum.

Pis yerleri gösterdi. "Gözüm takılır, yemek yiyemem," deyince derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Sen yemeğe başla, ben temizlerim buraları." Onun da ilaçlarını alması için bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Büyükbabam sandalyesine oturunca önce yere attığı çiçekleri toplayıp çöpe attım, daha sonra elektrikli süpürgeyi getirip tüm mutfağı süpürdüm. Holdeki ve salona döktüğü toprakları da süpürdüm. Fakat ıslak toprak olduğu için halıda çamur lekeleri kalmıştı. Ne yazık ki leğene su koyup hepsini tek tek sildim. Diz çöktükçe bacağım canımı daha çok yakıyordu ama eve temizliğe gelen kadını bekleyemezdim. Kadın haftada bir kez gelip dip bucak temizliyordu. Ben de bir hafta boyunca sadece görünen yerleri toparlayıp temizliyordum.

Yarım saat boyunca büyükbabamın dağıttığı şeyleri toparlayıp temizledim. Yorgun argın masadaki yerimi aldığımda yemekler soğumuştu. Çorbayla karnımı doyurmaya çalışacaktım. Büyükbabamın masa örtüsünün desenleriyle oynadığını gördüm. Balon patlatır gibi parmağını meyve desenlerinin üzerine bastırıyordu. Kaşığını alıp çorbaya daldırarak ona uzattım. "Büyükbaba ye şunu," diye ona kaşığı işaret ettim. "Ya hasta hasta sana yemek yapıyorum ama sen hâlâ nazlanıyorsun." Ağrılarımın dinmesi için karnımı doyurup ilaçlarımı almam gerekiyordu. Ama büyükbabam bana sorun çıkarmak için her şeyi yapıyordu.

Çorbayı içmek yerine yüzümdeki yaralara bakmaya başladı. "Geçen gün baban var diye söylediğin yalana inanmış gibi yaptım." Kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. "Seni kim bu hâle getirdi? Geri döndüğünden beri çok garip davranıyorsun." Gizli gizli ağlamak dışında aynıydım. Yaralarımı sorduğuna göre nihayet kim olduğumu hatırlamıştı.

Kaşığı onun tabağının içine koyarken, "Dedim ya, araba çarptı," diye yalan söylemeye devam ettim.

Gözlerinde sinir bozucu bir kinaye varken, "Nasıl bir arabaysa şaftını kaydırmış," diyerek işaret parmağıyla burnumu gösterdi. "Burnun da bükülmüş." Ama ben bu adamın yanına niye döndüm ki!

"Ya ama sen de hep burnuma burnuma bakıyorsun!" Sinirlenerek elimle burnumu kapattım. Abarttığı kadar çok bükülmemişti ama ikinci bir operasyon da şarttı. Eski sağlığıma kavuşur kavuşmaz tekrar burun estetiği olacaktım. İnsan atlarken hiç mi burnunu düşünmezdi? Zaten daha önce de bir işlem görmüştü.

Büyükbabam da inadıma hep burnuma bakıyordu!

Kaşığı çorbaya daldırıp bir yudum almıştım ki bir anda, "Kocan mı seni dövdü?" deyince ağzımdaki çorbayı püskürterek çıkarttım. Meraklı ihtiyar hiç rahat durmuyordu! Bana yemek yedirtmeyecekti.

"Anma şu adamı!" Masadaki peçeteyi alıp ağzımı sildim. "Onunla ilgisi yok." Tüm iştahım kaçtığı için artık yemek yiyeceğimi sanmıyordum. Duruşmaya beş gün kalmıştı, beş gün sonra ondan sonsuza kadar kurtulacaktım.

Kapının zili çalınca beni büyükbabamın sorularından kurtardı diye gelen kişiye şükrettim. Kendimi zorlayarak yavaşça ayağa kalktım. Bacağımın eklem yerinde zedelenme olduğu için adım atarken çok canımı yakıyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışıyordum. Kapıyı doğru yürürken arkamdan büyükbabam, "Kim gelmiş?" diye sesleniyordu.

Güldüm. "Üst komşu Nazife Hanım'dır."

"Hangisi? Güzel olan mı yoksa şişman olan mı?"

"Büyükbaba güzel olan kadının kızı ve benimle yaşıt!" Ona bağırarak kapı kolunu kavradım. "O gelmemiştir, sakın gidip yine takım elbiseni giymeye kalkışma!" Ona kızarak kapıyı açmıştım ki tam karşımda gördüğüm adamla donup kaldım. İstanbul'da bıraktığım kâbusum peşimden Adana'ya kadar gelmişti. Evet, Karun buradaydı.

Peşimden mi geldi?

İki gündür onu görmüyordum ve bu iki günde onda çok şey değişmiş gibiydi. Yine jilet gibi bir takım elbisenin içinde çok şık ve yakışıklı görünüyordu ama gözleri bambaşka şeyler söylüyordu. Gözlerinin çevresinde oluşan koyu halkalar uzun zamandır doğru düzgün uyumadığını gösteriyordu. Sekiz yaşından beri peşimi bırakmayan kâbuslar sanki ona da uğramış gibiydi. O geceden beri gözünü bile kırpmadı, değil mi? Ve eskisinden daha fazla üşüyor gibiydi çünkü Adana'nın kavurucu sıcaklığına rağmen üzerinde ceketi vardı.

İçeriden büyükbabamın sesini duydum. "Bige kim gelmiş?"

Karun'un gözlerine nefretle bakarak, "Hiç kimse büyükbaba," dedim buz gibi bir sesle. "Hiç kimse." Yutkundu.

"Bige binanın bahçesinde bir sürü siyah araba var," diye seslenen büyükbabam anlaşılan masadan kalkıp cama tünemişti. Karun'un korumaları olduğunu bilmiyordu. Böyle adamlar tek gezmezdi.

Daha fazla Karun'u görmek istemediğim için kapıyı kapatmaya yeltendim fakat o, bunu istemediği için, "Saka," diye elini kapıya bastırıp

bana engel oldu. Başını eğip bana baktığında mavi gözleri çektiği acının izleriyle doluydu. Yüzü gölgelendi, iç yakan bir nefesi aralıklı dudaklarında koyuverdi. "Ne zaman bitecek?" Sesinin bir yenilgisi vardı.

"Bir gün unutmayı başardığımda."

Umutsuzluk sardı dört bir yanını ve "Yani hiç bitmeyecek," dedi. Bana *unutmamalısın da* diyen oydu ve bu artık onun en büyük pişmanlığıydı.

Kapıya baskı uygulayıp tam ona buradan gitmesini söyleyecektim ki, "Bige!" diyen büyükbabamın sesini tekrar duydum. "Orada her ne halt yapıyorsan çabuk yap çünkü baban geliyor. Şimdi bahçeye girdi." Gözlerimi irice açarak Karun'a baktım. Babam mı geldi?

Babam onu burada görürse beni öldürürdü!

Ya bu adam ta İstanbul'dan kalkıp niye geldi ki!

"Hemen git buradan," dedikten sonra tekrar kapıyı kapatmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

Elini kapıya bastırıp, "Seninle konuşmam gerekiyor," diye kapatmama engel oldu. "Şu para mevzusunu."

Hatırlattıklarıyla iyice sinirlenerek, "Konuşacak hiçbir şey yok!" dedim sert bir sesle. "Satılık karına ederi kadar para bırakmışsın işte!" Sonra kapıdan uzaklaştım ve hızlı adımlarla yatak odama doğru yürüdüm. Odama girip çantamdaki parayı hızlıca alıp dışarı çıktım. Babama yakalanacağım diye o kadar çok korkuyordum ki ağrıyan bacağıma rağmen çok hızlı adımlar atıyordum.

Kapının önünde duran Karun'a yaklaşıp parayı suratına attım. "Al paranı ve defol git buradan!" dedikten sonra kapıyı yüzüne kapattım. O paraları suratına atmak için almıştım.

Sinirle kapıya attığı yumruğu duydum ama açmadım. Onu kapının dışında bırakarak yeniden mutfağa yürüdüm. Büyükbabam camdan sarkmış aşağıya bakıyordu. Karun'a olan öfkemi ondan çıkarmak ister gibi, "Düşeceksin!" diye kızıp ensesine yapıştım ve onu içeri çektim.

Camı kapatıp sandalyeye oturduğumda, "Kim gelmiş?" diye meraklı gözlerle bana bakmaya başladı.

Tek elimle sızlayan bacağıma masaj yapmaya çalıştım. Dizimde kocaman bir morluk vardı. "Dilenci gelmiş," diye omuz silktim.

Kapının zili tekrar çalınca canımdan bezmiş bir hâlde, "Büyükbaba kapıya sen bak," dedim. Bugün bacağımı çok yorduğum için daha fazla

ayağa kalkabileceğimi sanmıyordum. "Babam dışında kimseyi içeri alma." Başını sallayarak mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika sonra büyükbabam ve babam içeri girmişti. Babamı görünce hemen ayağa kalkıp kendime çekidüzen verdim. "Rahatsız olma otur," derken elindeki market poşetlerini mutfak tezgâhının üzerine bırakıyordu. Asla eli boş gelmezdi.

Masayı görünce yemek yediğimizi anladı. "Senin için de bir servis açmamı ister misin?" diye sorarken her zamanki gibi onun karşısında yine fazla gergindim.

"Otur, Efil," diye üsteleyince kalktığım yere geri oturdum. Şu zamana kadar bana bir kez bile olsun büyükbabamın koyduğu isimle seslenmemişti. Babam bana hiç Bige demezdi.

Büyükbabam da karşıma oturdu, ikimiz de çıt çıkarmadan babama bakıyorduk. Onun olduğu zamanlar fazla sessizleşirdik. Babam bir sandalye çekip yanıma oturunca, "Bugün nasılsın?" diye sordu sert bir yüzle. Suratının genel hâli sert olduğu için çoğu zaman beni ürkütüyordu.

"Biraz daha iyiyim."

"Dışarıdaki adamların kim olduğunu biliyor musun?" deyince Karun ile karşılaşmadığını anladım. Biri merdiveni diğeri de asansörü kullanmış olmalıydı. Karşılaşsalardı babam bana onu sormazdı çünkü Karun Kalender'i tanımayan yoktu.

Bilmiyorum dercesine omuz silktim, babamın sorgulayan bakışlarından kaçmak için önüme dönüp çorbamı içmeye başladım. "Kapıdaki o paralar neyin nesi?" deyince kaşığı tutan elim titredi, gerildim. Attığım paraları görmüştü.

Tam ona ne söyleyeceğimi düşünürken büyükbabam, "Sık sık kapımızı çalan bir dilenci var," diyerek imdadıma yetişti. "Bugün dördüncü kez gelince Bige kızıp çantasındaki tüm parayı ona attı." Teşekkür eder gibi ona baktım. Konuyu doğru düzgün bilmemesine rağmen beni kurtarmak için iyi bir yalan bulmuştu.

Babam duyduklarıyla kaşlarını biraz çatarak bana baktı. "O kadar parayı yere atacak kadar çok mu zenginsin? Sana israftan kaçınmayı öğrettiğimi sanıyordum." Aklına ne geldiyse hayıflanır gibi başını iki yana salladı. "Gün geçtikçe o sorumsuz ablana daha çok benziyorsun," deyince kaşık elimden kayıp kâsenin içine düştü. O kadar yanılıyordu ki.

Yemeyi bırakıp ona bakmaya başladım. Kendi babamı yabancı gözlerle izleyerek kızdığı ablamla olan benzerliğine baktım. Ellili yaşlardaydı

ve hâlâ gücü kuvveti yerindeydi. Saçları gürdü, aradan geçen yıllarda bile saçları yaşıtları gibi çok dökülmemişti. Ancak siyah saçlarının büyük bir bölümü artık beyaz tellerden oluşuyordu. Sanki saçları normalde beyazmış da içinde ara ara siyahlar çıkmış gibiydi. Ablamın saçları siyahtı, benimkiler değil.

Babamın yüzüne baktığımda bir katilin, bir canavarın yüzüne bakar gibi ürkekti bakışlarım. Oysaki bu soğuk yüzlü adam benim babamdı. Alnındaki üç çizgi hâlindeki düz kırışıklıklar artık kaşlarını çatmasa bile belli oluyordu. Alnında yol alan o çizgilerin arasına kim bilir kaç ceset sığdırmıştı. Kalın kaşları ben ona baktıkça biraz daha çatılıyor, ne düşündüğümü öğrenmek için aklıma sızmaya çalışıyordu. Kaşlarının gölgesinde kalan şahin bakışlarının rengi de siyahtı. Benim değil, ablamın gözleri siyahtı. Bu yönden de ona benzemiyordum.

Kalın bir boynu, güçlü omuzları ve bu yaşta bile egzersiz yaptığı için yapılı bir vücudu vardı. Uzun boylu olması da onu daha bir heybetli gösteriyordu. Belki de bir tek boy yönünden ona çekmiştim çünkü daha çocukken bile ablamdan uzundum. Tabii ablam geçen bu yıllarda aradaki farkı kapattıysa bilemezdim. Ablama sorsam benim için babasının kızı derdi, babam ise ablama benzemeye başladığımı söylüyordu. Aslında ikisi birbirine çok benziyordu. Zaten hem fiziksel hem de karakter olarak birbirlerine çok benzedikleri için geçinemiyorlardı.

Sonuçta aynı kutuplar birbirini iterdi.

"Ben anneme çok benziyorum," dedim safça. Zaten bu benzerlik yüzünden büyükbabam çoğu zaman beni annem sanıyordu. "O da benim gibi kahve bir Saka'ydı. Sen annemi, ablam da beni çok hırpalardı. Bizim kahvelerimiz her zaman sizin siyahlarınıza ezildi." Mutfakta buz gibi bir atmosfer oluştu. Haklıydım.

Babam sözlerimin ağırlığıyla kaskatı kesilirken, "Neyden bahsediyorsun sen?" derken sesi bakışlarından daha sertti.

Cevap vermek yerine önüme dönüp yemeğime devam ettim. "Üzgünüm, konuşmak yerine tabağımdakileri bitirmeliyim." Ona kendi kuralını hatırlatıp sustum. Neyden bahsettiğimi aslında çok iyi biliyordu. Ona olan kırgınlığımı hiç bilmiyordu. Hep sustum, bugün de susuyordum ama bir gün ona konuşacaktım. O gün gelir mi, bilmiyordum ama bir gün ona konuşmayı düşünüyordum.

Yemekten sonra hemen ilaçlarımı almıştım. Ayakta güçlükle durduğum için babam evdeki işleri yapmama izin vermemişti. Büyükbabamın

bakıcısını arayıp gelmesini istemişti. Ben kendimi toparlayana kadar hem büyükbabama hem de bana bakacaktı. Bunun için normalde aldığı paranın iki katını alacaktı. Canan Hanım eve gelerek mutfağı hızlıca toparlayıp bizim için çay koymuştu. Babam tekli koltuğunda sessizce çayını içerken ben de büyükbabama beyin egzersizi yaptırıyordum.

Onunla karşılıklı koltuklarda oturmuş birbirimize soru soruyorduk. Bu şekilde anılarını canlı tutmaya çalışıyordum. Büyükbabam sıkılmasın diye bunu bir oyuna dönüştürdüğüm için o da bana soru soruyordu. İkimizin de önünde bir sehpa, üstünde on tane kestane şekeri vardı. Cevabı bilemeyen karşı tarafa kendi şekerlerinden bir tane veriyordu. Oyunun sonunda en çok kimin şekeri varsa o kazanıyordu. Büyükbabamın hafızasını diri tutmak için bulduğum küçük bir oyundu.

Şu ana kadar ondan dört şekerini almıştım ve bundan memnun değildim çünkü unutkanlığı hoşuma gitmiyordu. "Büyükannem bana ne kurabiyesi yapardı?" diye anılarını yokladım.

Hiç düşünmeden sehpanın üzerinde duran kestane şekerlerini gösterdi. "Kestaneli kurabiyeler," deyince ona gülümsedim. Bu sefer doğru bilmişti.

Sıra ona geçtiği için, "Sevdiğim ikinci meyve ne?" deyince kıkırdadım.

"Ben çok seviyorum diye kestane," dedim. "Ama aslında sen hurmayı çok seversin."

Büyükbabam çocuk gibi inat edip, "İkinci sevdiğim meyve kestane," diye tutturunca gülümsedim.

"Benim de ikinci sevdiğim meyve hurma," dedim ve o da gülümsedi. Sıra bana geçtiği için, "En sevdiğim şarkı?" diye sordum.

Büyükbabam hatırlamıyor olmalı ki suratını astı ve bana vermek için bir tane kestane şekerini kenara ayırdı. Cevap hiç beklemediğimiz birinden gelmişti. "Eylem Aktaş'ın 'Yüreğimden Tut' şarkısı." Babam tıpkı Karun'un yaptığı gibi başını ağır ağır salladı. "Annesi gibi eski şarkıları seviyor," derken büyükbabama bakıyordu.

Babam eski anılara dalmış gibi iç çekti. "Begüm bana gücendiğinde kırıldığını hiç söylemez ama 'Fikrimin İnce Gülü'nü dinlerdi," dedikten sonra başını çevirip içli gözlerle bana baktı. "Kızı ise 13 Haziran'dan sonra bana bir kere bile *neden baba* demedi ama hep 'Yüreğimden Tut' şarkısını dinledi." İçim öyle bir kıyıldı ki bir kez daha onun karşısında lal oldum ve eğdim başımı.

Bir zamanlar çocuk yüreğimden tutmasını ve beni gömüldüğüm enkazdan çıkarmasını istediğim çok olmuştu.

Oysaki beni o enkazın yangınına atan da oydu. İnsan hiç kendi katilinden yardım ister mi? Ben istedim.

Büyükbabam gerginliği dağıtmak için oyuna devam etti ve hemen bana yeni bir soru sordu. "Gazel en çok neyden korkardı?"

Güldüm. "Benden." Ablam benden çok korkardı çünkü o yaşlarda onu çok ısırırdım. *Pitbull* gibi bir kez ısırınca kimse çenemi ayırıp onu dişlerimin arasından kurtaramazdı.

Büyükbabam gülerek başını salladı, yine doğru cevap vermiştim. Isırmak deyince aklıma hemen yeni bir soru gelmişti. "Annemin *hamster*'ını yemeye kalkıştığım günü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Hani annem bana kızıp beni bahçeye çıkarmıştı ve yağmurun altında beni bir saat dışarıda bırakmıştı. Cezalı olan bendim ama biri daha cezam bitene kadar benimle dışarıda ıslanmıştı." Ona bakmaya başladım. "O kişi kimdi?"

Büyükbabam içimi ısıtacak bir güzellikte gülümsedi. "Bendim," diye başını salladı. "Tek başına bahçede ıslanmana gönlüm razı olmadığı için yanında durmuş ve seninle ıslanmıştım." Babam dudaklarındaki tebessümüyle ikimizi izliyordu. Doğduğum günden beri büyükbabamla hep iki arkadaş gibi olmuştuk.

"Yalnız sen o fareyi yemiştin," deyince itiraz ederek, "Hayır," dedim. "Sadece ısırmıştım." Isırmakla yetindiğimi hatırlıyorum çünkü annem yememe izin vermemişti.

Büyükbabam gülerek, "Gerçekten yedin," dedi ve üzerime gelmeye başladı. "Onu kafesinde ölü bulunca çiğ çiğ yedin çünkü Begüm sana canlı hayvanları yiyemeyeceğini söylemişti. Sen de ölü hayvanları yemekte sorun olmadığını düşünmüştün. Seni bulduğumuzda dişlerinle onun derisini yarmıştın ve kopardığın parçayı çiğniyordun." Soluğum kesilerek gözlerimi irice açtım.

Yok artık, daha neler! Yapmam ben öyle şeyler.

Büyükbabam güldü. "Begüm niye o kadar kızdı sanıyorsun?"

Yüzüm utançtan kızarırken, "Uydurma," diye homurdandım. "Yaşlandığın için yanlış hatırlıyorsun."

Hatırladıklarıyla büyükbabamın yüzünde iğrenti dolu bir ifade oluşurken başını salladı. "Bir bacağı ağzındaydı ve katır kutur sesler çıkartarak onu çiğniyordun."

Çirkefleşerek, "Yalan söyleme!" diye ona çıkıştım. "Yapmam öyle şeyler!"

Yardım ister gibi babama bakınca babam yüksek sesle gülerek başını salladı. "Gerçekten onu yedin, bir tek onu yesen iyiydi. Evde hangi canlı türünü yakalasan yemeye çalışıyordun."

Tamam, rezil bir insanmışım. Üzerime gelmesinler artık.

Babam elini kaldırıp dizlerinin hizasında tuttu. "İlk adımlarını attığında şu kadarcık boyun vardı. Bahçede bulduğun bir hamam böceğini ağzına sokmaya kalkışmıştın. Ablan olacak hayırsız bağırarak bize haber vermişti. *Henüz iki yaşında, bilmiyordur* dedik ama büyümeye başladıkça daha da çığırından çıktın," dedikten sonra büyükbabama döndü. "Baba hatırlasana, dört yaşında tişörtünün eteğini topladığı tırtıllarla doldurmuştu. Ağlayarak rahmetli annemden onları pişirmesini istemişti." Büyükbabam gür sesle kahkaha atarken benim yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Anladık ya, rezil biriymişim işte!

"Bige sağdan soldan böcek bulup yiyecek diye evi ve bahçeyi hep ilaçlıyorduk," dedi büyükbabam. "Ama bu sefer de ilaçtan ölenlerin peşine düşüyordu." Şimdi de babamın kahkahası salonu doldurdu. Söz konusu beni utandırmak olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı.

"Kendi çabalarımla hayatta kalmaya çalışıyormuşum," diye homurdandım. "Demek ki eve hiç et almıyormuşsunuz." Bu durumdan kurtulmak için onları suçlamaya başladım. "Kimse de size dememiş ki bu çocuğun proteine ihtiyacı var."

Bıyık altından gülen babamın gözlerinin çevresi kırışırken, "Dolap et doluydu," dedi keyifli bir sesle. "Ne zaman annen veya ben dışarı çıksak dolapta et olmasına rağmen yine alırdık. İlaç almak için çıksam bile dönüşte mutlaka kasaba uğrardım. O kadar çok dengemizi bozmuştun ki evde et olsa bile alırdık. Begüm günün üç öğününde farklı yemekler yapardı ama yemeğin yanında masada mutlaka senin için bir tabak et olurdu." Evet, bu kısmı hatırlıyordum. Masada et bulamayınca diğer yemekleri de yemeye yanaşmazdım. Ben yemeyince babam bana kızardı ve ben ağlamaya başlardım. Bu yüzden annem ne pişirirse pişirsin benim için küçük bir tavada et kavururdu. Önce o eti yerdim, daha sonra diğer yemeklerin tadına bakardım.

Yüzünde küçük bir gülümseme olan babam, "Begüm'ü çok uğraştırırdın ama kıyamazdı sana," deyince bir kez daha annemin yokluğu canımı

yaktı. O kadar iyi bir anneydi ki onunla ilgili her şeyi çok özlüyordum. Şimdi burada olsa elini sıcak sudan soğuk suya koymazdım ama burada değildi. Bazı şeylerin değerini kaybedince daha iyi anlıyorduk.

Uyuşuk bir hâlde yataktan çıktığımda sürekli esniyordum. Tüm gece binada o kadar çok gürültü vardı ki doğru düzgün hiç uyuyamadım. En sonunda dayanamayıp uyku hapıyla uyumuştum. Karşı dairemdeki densiz aile gecenin bir yarısı taşınmaya karar vermişti. Gecenin birinde ev taşımak nedir ya! Yüzümü yıkayıp hızlıca üzerime kısa, beyaz bir elbise geçirdim. Pamuklu terliklerimi giyerek makyaj masasının önündeki yerimi aldım.

Canan Hanım kahvaltımızı hazırlarken ben de makyajımı yapmalıydım. Fakat tüm gece kesilmeyen sesleri tekrar duyunca, "Daha bitmedi mi be!" diye kızarak rujumu aldım ve dudaklarımı kırmızıya boyadım. Bu seferlik makyaj yapmadan odamdan çıktım ama tabii ki kırmızı rujumu sürmüştüm.

Büyükbabam ortalarda görünmediğine göre hâlâ uyuyordu. Bu gürültüde nasıl uyuyor, aklım almıyordu! Aksayan ayağımla kapıyı açıp dışarı çıktığımda donup kaldım. Gece dairedeki eski eşyaları aşağıya indirmişlerdi ama şimdi de paketinde hiç açılmayan eşyaları buraya taşıyorlardı. Dikkatli bakınca eşyaları karşı daireme taşıyan adamları tanıdığımı fark ettim. Bunlar Karun'un korumaları değil miydi?

Neler oluyordu?

Furkan ve Nedim'in aralarına aldıkları koltuğu merdivenden çıkardığını gördüm. Diğerleri de elindeki eşyayı karşı daireme bıraktıktan sonra aşağıya inip yenisini getiriyordu. Beni gören her koruma bana kaçamak bakışlar atıyor, bıyık altından gülerek asansörün yanında duruyordu. Furkan ve Nedim ikili koltuğu yukarı çıkartıp soluklanmak için doğruldular. Onlar da beni görünce başlarını eğip kısık bir sesle gülünce, "Burada neler oluyor?" diye sordum gergin bir sesle. Kim bilir yine ne işler karıştırıyorlardı.

Hepsi saygı duruşuna geçip ellerini önlerinde birleştirerek susunca, "Bakın, ben hâlâ iyileşmedim!" dedim kızgın bir sesle. "Sinirliyim, agresifim ve sabahki et ve makyaj dozumu almadığım için çıldırmanın eşiğindeyim!" Hepsine ters ters bakmaya başladım. "Beni uğraştırmadan neler olduğunu söyleyin!"

Hepsi yanındakini dürtüp *güzel haberi sen ver* dercesine davranınca, "Konuşun!" diye bağırdım. "Benim binamda ne işiniz var?" Bu bina ve çevresindeki tüm site bana aitti. Hepsi şu anda benim mülkümdeydi.

Kara yağız bir delikanlı olan Nedim, "Bige Hanım, kocanız dün karşı dairenizdeki aileye yüklü bir çek yazdı," diyerek konuya bodoslama daldı.

"Aile o kadar parayı görünce hemen taşındı," dedi Celil.

"Karun Bey de vekâlet verdiğiniz emlakçıdan daireyi kiraladı." Furkan gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Ev sahibi siz olabilirsiniz ama dairelerin kiralanması için emlakçıya vekâlet verdiğiniz için Karun Bey'i buradan çıkartamazsınız." Karşıma geçip pişkince sırıttı. "Çünkü emlakçıyla bir yıllık sözleşme yaptı," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başladı. Karun karşı dairemi mi kiraladı?

Aklını yitirmiş olmalıydı!

Emlakçıya vekâlet verdiğim doğruydu çünkü evlerimi kiralayan herkesle tek tek görüşmek istememiştim. Böyle şeylerle uğraşmak istemediğim için emlakçı benim yerime kiracılara daireleri gezdiriyor ve kiralıyordu. Tabii benden belli bir komisyon ücreti aldığı için bunu yapıyordu. Ancak hangi daireyi kime kiralıyorsa bunu bana bildiriyordu. Bunu yapmak zorundaydı çünkü daireye yerleşen aile her ay bana ödeme yapıyordu. Hesap numaramı verdiği her aileden mutlaka haberim oluyordu.

Emlakçım Karun'un daireyi kiraladığını henüz bana söylememişti. Büyük ihtimalle sözleşmeyi akşam geç saatlerde yaptıkları için vakti olmamıştı. Daireyi kocama kiraladığını nereden bilsin ki! Ben ondan kaçmak için İstanbul'u terk ettim ama o, gelip karşı daireme taşındı! Kan beynime sıçrarken sinirden âdeta zangır zangır titriyordum.

Damarlarımda kan yerine yoğun bir öfke akarken sıktığım dişlerimin arasından, "Çağırın gelsin!" dedim. Beni delirtmeye ant içmişti bu adam! Bu sinir bozucu adamların kısık bir sesle gülmeleri beni şaşırttı mı? Tabii ki hayır! Onların gülüşüyle iyice kontrolden çıkarak sağlam

ayağımı sertçe yere vurdum. "Size çağırın gelsin dedim!" diye bağırdım. Buraya gelecek ve bana bu yaptığının hesabını verecekti!

Boşanmaya dört gün kalmışken karşı daireme taşınamazdı!

19

KIRILMIŞSA KANATLARI

"Beni usul usul terk et dediğinde ne demek istediğini anlamadım ama hızlıydı ondaki gidişim."

Elimde sıkıca tuttuğum satırı kaldırıp tüm gücümle ete vururken sinirden deliye dönmüştüm. Karun Bey hazır buraya gelmişken Adana'daki dostlarını ziyaret etmeye gitmiş. Evet, korumalarından onu çağırmasını istediğimde bana aynen bunları söylemişlerdi! Dün bana ait evlerden birine taşıdığından beri apartmana giren çıkan belli değildi. Ne zaman pencereden kafamı uzatsam birileri kek ve börekle bizim binaya giriyordu. Sitedeki tüm kadınlar mı bekâr Allah aşkına, neyin merakıydı bu?

Karşı dairedeki zil sesleri dünden beri hiç susmadı. Sırf onun yüzünü görmemek için dışarı bile çıkmıyordum. Artık buraya taşındığı için ondan ne hesap sorardım ne de gitmesini isterdim. Nasıl olsa ben ne söylersem söyleyeyim yine kendi bildiğini yapacaktı. Bu yüzden duruşmaya kalan dört günü sabırsızlıkla bekleyecektim. Onu boşadığımda da bakalım yine karşı dairemde kalabilecek miydi?

"Kiraya zam yapayım da çıksın diyeceğim ama adam milyon dolarlık biri!" Satırı kaldırıp parçalamak ister gibi ete geçirdim. "O emlakçıya vekâlet veren kafamı silkelesinler!"

"Bige," diyen büyükbabamın sesini duyunca kaşlarımı çatarak, "Sen hâlâ burada mısın?" diye elimdeki satırla üzerine yürüdüm. Biraz daha mutfakta ayağımın altında dolanırsa Karun'a olan öfkemi ondan çıkaracaktım. "Seni ekmek almaya göndermedim mi ben?"

Pencerenin yanına sinerek bana sırtını döndü ve kafasını perdenin altına soktu. "Beni kesersen babana evli olduğunu söylerim!" Sırtıyla bakışırken donup kaldım. Kesmek mi? Onu kesmek istediğimi de nereden çıkardı?

Onu daha fazla korkutmamak için durduğum yerden hiç kıpırdamadım. "Çıkar kafanı oradan deve kuşu," diye sabırsızca onu beklemeye başladım. "Neden seni keseceğimi düşünüyorsun?"

Sırtıyla bakışırken inatla kafasını perdenin altından çıkarmadı. "Elinde bir satır var ve dünden beri birini öldürmekten bahsediyorsun." Başımı eğip üzerimde mutfak önlüğüne baktım. Önlüğe kan sıçramıştı. Sağ elimde tuttuğum kanlı satırı da görünce gülmeye başladım.

"Büyükbaba, kocamı öldürmek varken seni ne yapayım? Çıkar hadi şu kafanı." Bu adam inanılır gibi değildi.

Nihayet kafasını perdenin altından çıkartıp bana doğru dönerken şaşkındı. "Yani bana kızgın değil misin?"

Fazla saf olduğu için göz devirir gibi ona bakmaya başladım. "Yapacağın hiçbir şey seni öldürmem için yeterli olmaz."

Suçlu çocuklar gibi gözlerini kaçırdı. "Balkondaki sandalyeyi kırmış olsam bile mi?" Çoktan kırdı, değil mi?

"Menekşelerini de tokatladım," dediğinde ağzım bir karış açıldı. Bunu görünce hemen savunmaya geçti. "Bana yaşlı dediler, gözlerimin önünde dedikodumu yapıyorlardı." Bu çiçek katili adam yüzünden kafamı duvardan duvara vurmak istiyordum.

Sinirden deliye dönmüş bir hâldeyken ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Ben konuşurum onlarla, bir daha senin hakkında ileri geri konuşmazlar." Sakinleşmek için derin derin nefesler alıp içimden birden on üçe kadar sayıyordum. Çiçeklerimi öldürdü, değil mi?

Sanki buradaki tek haklı oymuş gibi hızlıca başını salladı. "Konuş tabii, menekşelerin dili çok uzadı." Hâlâ yaşıyorlarsa konuşurum tabii!

Bir, iki, üç, dört, beş... Saymaya devam et, Bige.

Kaşlarımı sorgularcasına yukarı kaldırıp, "Başka bilmem gereken bir şey var mı?" diye sorarken duyacaklarımdan korkuyordum. Belki de elimdeki satırdan kurtularak onu dinlemeliydim. Pekâlâ, sakinleşmek için saymaya devam! Sanki işe yaramıyor gibiydi.

Büyükbabam bana bakarken yüzünün kızardığını gördüm. Yüzündeki bu sıkıntılı ifade mahcubiyet mi yoksa utanç mı, anlamadım. Bir şeyler onu rahatsız ediyor gibiydi. Sanki söylemek istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Gözlerini kaçırıp başını eğdi ve kısık bir sesle, "Başka bir şey yok," diyerek parmaklarıyla oynamaya başladı. Sanırım sorunun ne olduğunu anlamıştım.

Bu sabah yine saat altıda uyanmıştım. Odasında sesler duyunca merak ederek odaya girmiştim ama büyükbabam odada değildi. Üstelik battaniyesi yerdeydi ve yatağına serdiğim koruyucu çarşaf da yatakta değildi. Banyodan sesler gelince ses çıkarmadan yürüyüp kapı aralığında bakmıştım. Lavabonun musluğunda aceleyle çarşafını yıkamaya çalışıyordu çünkü gece yine yatağını ıslatmıştı. Bazen bunu yapardı ama hep benden saklamaya çalışırdı çünkü utanırdı.

Büyükbabam çocukluğumun kahramanı, en iyi arkadaşım ve tek sırdaşımdı. Onu böyle bir durumda görmemi istemiyordu çünkü gözümdeki profilinin sarsılacağından korkuyordu. Çok utandığı için her

defasında bunu benden saklardı. Ya da sakladığını düşünürdü çünkü her şeyi bilirdim. Onu utandırıp gururunu incitmemek için ona hiçbir şey söylemezdim. Bu yüzden aynı çarşaftan dolabına bir sürü koymuştum. Kanıtları benden rahatça saklayıp çarşafları istediği gibi değiştirsin diye dolabında çok fazla yedek çarşaf vardı.

Beceriksizce yıkayıp odasının balkonuna astığı o çarşafları gizlice değiştirdiğimi bile bilmiyordu. Yeterince temiz yıkayamadığı için çarşafları sık sık değiştiriyordum. Dolaptaki çarşaflardan birisini çamaşır teline asıyor ve onun astığı çarşafı alıp gizlice kendim yıkıyordum. Daha doğrusu çamaşır makinesinde yıkayıp sonra kurutucuya atıyordum. İkimiz de bu konuda birbirimizin arkasından iş çeviriyorduk.

Artık bu konuda benden utanmasını istemediğim için bu sabah farklı bir çözüm bulmuştum. "Madem senin söyleyeceğin bir şey yok, o zaman beni dinle çünkü benim var," dedikten sonra satırı tezgâhın üzerine bırakıp musluğu açtım.

Sol elim alçıda olduğu için suyun altında sağ elimi beceriksizce yıkadım. Suyu kapatıp ona bakarken utanmış gibi yaptığım için sık sık bakışlarımı kaçırıyordum. "Şey... Büyükbaba benim bir sorunum var ama sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesimi mümkün olduğunca utangaç çıkarmaya çalışıyordum.

Yüzümü şekilden şekle sokup ona baktım. "Büyükbaba..." Sesimi bilerek kısık çıkartıp başımı eğdim. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama birine söylemeliyim."

Onu endişelendirmiş olmalıyım ki, "Bige'm," diye hemen yanıma geldi. Kırışıklıkların sardığı ellerini yüzüme koyup başımı kaldırdı. "N'oldu kızım?" Benim için çok korkmuştu.

Gözlerim dolduğunda bir anda ağlamaya başladım. "Söyleyemem büyükbaba." Hıçkırdığımda bildiğin salya sümük ağlıyordum. İstediğimde çok kolay ağlardım. Islak gözlerimi kırpıştırıp ona bakarken, "Anlamıyorsun, çok müşkül bir durumdayım," dedim ve yere diz çöküp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Çok müşkül durumdayım büyükbaba, çoook!"

Yalnız ben harbiden ağlıyordum ya, biri beni durdursun hemen.

Zavallı adamı öyle böyle korkutmadığım için hemen diz çöküp bana baktı. "Bige ne oldu?" derken eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Islak gözlerimi gördükçe daha çok panik yapıyordu. "Kızım söylesene ne oldu?" Birazdan her şeyi bırakıp benimle ağlayacak gibiydi.

Kesik kesik ağlarken, "Söyleyemem," diyerek başımı iki yana salladım. "Söyleyemem, çok utanıyorum."

Artık bana yalvarma noktasına gelirken, "O nasıl söz öyle," diye acı çeken gözlerle bana bakmaya başladı. "Bizim seninle aramızda hiç sır olmaz." Yavaş yavaş istediğim kıvama geliyordu.

Gözlerimi bir kez daha ondan kaçırıp, "Odama gidip yatağıma bak o zaman," dedim ağlamaklı bir sesle. "Git kendin gör sorunun ne olduğunu."

Beni böyle hüngür hüngür ağlatan şeyi merak ettiği için hemen ayağa kalktı. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkınca ağlamayı bırakıp kısık sesle homurdanmaya başladım. "Eğer ileride çocuk yapmaya kalkışırsam vursunlar beni!" Sırf onunla sağlıklı bir iletişim kurmak için sabah yatağıma su dökmüştüm.

Benim de yatağımı ıslattığımı düşünürse, o zaman yatağını ıslattığı günlerde benden çok utanmazdı. Bunu çarşaflarını yıkamak için kendisini yormasın diye yapıyordum. Yemin ederim annesi bile benim ona baktığım gibi büyükbabama bakmamıştır. Ben çocukken o bana bakıyordu, şimdi ben büyüdüm, o çocuklaştı ve ben ona bakıyordum.

Zamanında ektiği fidanın meyvesini toplamak onun hakkıydı.

Ayağa kalktığımda büyükbabam mutfağa dönmüştü. "Bige," diye afallamış bir hâlde elindeki ıslak çarşafımı gösterdi. "Sen yatağını mı ıslattın?" Şaşkındı.

Mahcup olmuş bir ifadeyle başımı eğip, "Sık sık yapıyorum bunu," dedim. Her şey plana uygun gidiyordu. Birazdan yanıma gelip bana iyi hissettirmek için aynı şeyi onun da yaptığını söyleyecekti. Bundan sonra da yatağını ıslattığı zamanlar nasıl olsa Bige de ıslatıyor diye düşünecek ve benden saklamaya çalışmayacaktı.

Büyükbabamın yanıma gelmesini beklerken, "Sidikli Bige!" diye yüksek sesle gülmeye başlayınca başımı hızla yerden kaldırdım. Ne? Sidikli Bige mi? Bu plana dâhil değildi!

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek ona baktığımda büyükbabam, "Bige sidikli, Bige sidikli," deyip katıla katıla gülmeye başladı. Yahu ne diyordu bu adam! Beni teselli etmesi gerekmiyor muydu? Bu işte bir terslik vardı!

"Büyükbaba bak getirtme beni oraya!" Hemen tezgâhın üzerinde duran satırı aldım. "Sidikli falan değilim ben!" Sürekli sidikli deyince utandım hâliyle.

Öz ve öz büyükbabam gözlerinden yaşlar gelene kadar gülerken, "Sidiklisin işte," deyip çarşafı bana doğru fırlattı. "Ekmek alırken Bakkal Remzi'ye diyeceğim seni," dedikten sonra hemen mutfaktan çıktı. Bakkal Remzi mi? Ona niye diyor ki!

"Büyükbaba buraya gel!" Aceleyle peşinden yürüdüm. "Bana bak, birine bir şey dersen valla doğrarım seni!" diye bağırıp aksayan ayağımla ona yetişmeye çalıştım ama daha ben holü geçmeden dış kapının kapanan sesini duydum. Allah kahretsin, dışarı çıktı bile!

"Büyükbaba!" Bağırarak güç bela dışarı çıktığımda asansörle iniyordu. Bu ayakla merdiven inemem ki. "Nankör ihtiyar!" Cinnet geçirerek satırın sapıyla sertçe asansörün kapısına vurdum. "Nasıl olsa eve geleceksin, bak gör ben sana ne yapıyorum!" En sonunda delirtti işte beni. Ya ben onun için yatağıma su döktüm ama o ne yaptı? Sidikli diyerek güldü bana!

Bana bunu yaptığına inanamıyorum!

Asansörün kapısına sağlam bacağımla tekme atarken, "Hele bir millete söyle, bak neler yapıyorum sana!" diye bağırdım. "Yüzme havuzunda çıplak kadınlara askıntılık yaptığında bir daha seni korumayacağım. Bana ne ya, o kadınların kocaları ağzını burnunu kırsın!" Ben niye koruyorum ki bu hain adamı, ne hâli varsa görsün. Gözümün içine baka baka nasıl da sidikli dedi bana. "Boyun posun devrilmesin inşallah! Ömrümü çürüttün, ömrümü!"

"Sabah sabah ne halt etmeye bağırıyorsun?" diyen uykulu bir ses duyduğumda başımı çevirdim. Karun yarı uykulu gözlerle bana bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir eliyle araladığı kapıyı tutarken diğer eliyle sık sık esnediği için ağzını kapatıyordu. Körün istediği bir göz Allah verdi iki göz. Ben şimdi büyükbabama olan sinirimi bu adamdan çıkarmaz mıyım?

Üzerimdeki kanlı önlüğü ve elimdeki satırı görünce uykulu hâlinden çok hızlı çıktı. "Bu hâlin ne?" diye sordu anlamaya çalışarak. "Birini falan mı doğradın?"

Büyükbabamın yaptıklarından sonra onu karşı dairemde görmek tüm devrelerimi yaktığı için dişlerimi sıktım. "Daha değil!" Sinirden zangır zangır titrerken, "Ama birazdan o da olacak!" deyip satırı ona doğru fırlattığımda yemin ederim ışık hızıyla kapıyı kapattı.

Satır kapıya saplanırken içeriden, "Ulan kafayı mı yedin manyak karı!" diye kızgınlıkla bağırırken sesindeki korkuyu yeteri kadar gizleyememişti.

Hızlı refleksleri olmasaydı şu anda ölmüştü.

"Bende işleyen bir kafa mı bıraktınız be!" Yürüyüp kapıya saplanan satırı asılarak çıkardım. "Yüzsüz herif, derhâl gidiyorsun evimden!"

İçeriden, "Bir yıllık kirasını ödedim, hiçbir yere gitmiyorum!" diyen sinirli sesini duyunca elimdeki satırı tüm gücümle kapıya geçirdim.

"Çık dışarı!" Bağırarak satırı sapladığım kapıdan çıkardım. "Çık dışarı da sıkıysa yüzüme söyle bunları!" dediğimde kapının diğer tarafında gülen sesini duydum.

"Elinde satır var manyak karı, nereye çıkıyorum?" Yüzsüz adam bir de eğleniyor mu? Sinirden bağırarak kapıya tekme attığımda, "Yavaş!" diye o da bana bağırdı. "O ayağın sağlam kalsın bari!"

"Sana ne be! Sanki çok umurunda!" diye ona kızıp kendi daireme doğru yürüdüm. Arkamdan açılan kapıyla hemen ona döndüm ve satırı kafasına fırlattım. Fakat daha satır kafasını yarmadan hemen kapıyı yeniden kapattı.

"Siktir, çıldırmış bu!" Kendi kendine konuştuğu şeyleri bile duyuyordum!

Yürüyüp satırı tekrar kapısından sökmek zorunda kaldım. Tek kolumla bunu yapmak beni çok uğraştırmıştı. Kapıdaki hasarı görünce, "Akşama bu kapıyı bir değiştirme, bak nasıl atıyorum seni evimden!" diye bağırıp kapıya tekrar vurdum. "Yüzsüz herif, evimdeki her hasarı karşılayacaksın!"

İçeriden, "Düşünürüz," diyen sesini duyunca satırı tekrar kapıya geçirdim. "Tamam!" diye bağırdı. "Kapıyı değiştireceğim!" Sıkıysa değiştirmesindi.

Ters ters kapıya bakıp kendi daireme doğru yürürken merdivenlerde donup kalan Kenan'ı gördüm. Tuttuğu poşetlerle basamakta duruyor, elimdeki satıra baktıkça çıkmak ve kaçmak arasında gidip geliyordu. Önlüğümdeki kanları da görünce irkilip Karun'un kapısındaki izlere baktı. Daha sonra başını çevirip tekrar kanlı önlüğe ve satıra baktı. Artık aklından neler geçiyorsa bembeyaz bir suratla Karun'un kapısını işaret edip, "Yaşıyor mu?" diye yutkundu. Korkmuş gibiydi.

Satırın sapını sıkıca tutarak dişlerimi sıktım. "Öldü, ne yapacaksın?" diye üzerine yürüdüğümde hemen bir basamak indi.

"Başımız sağ olsun o zaman!" dedikten sonra arkasını döndü ve koşar adım çıktığı merdiveni geri inmeye başladı. Vefalı dost dedikleri bu olsa gerekti.

Hepsi birbirinden beterdi!

İçeri girip kapıyı sertçe kapattıktan sonra salona geçtim. Canan Hanım mutfakta kahvaltıyı hazırladığı için dışarıda olanlardan haberi yoktu. Başımı koltuğa yaslayıp sakinleşmek için derin derin nefesler aldım. Karun'u Adana'dan göndermenin bir yolu olmalıydı. Babam onu görmeden geldiği cehenneme geri dönmeliydi.

Uzun süre koltukta oturup ne yapacağımı kara kara düşünmüştüm. Gerçekten çok müşkül bir durumdaydım. Telefonumdaki saati kontrol ettiğimde kaşlarımı çattım. Büyükbabam gideli yarım saat olmuştu ama hâlâ eve dönmemişti. Alt tarafı bir ekmek alacaktı, nerede kaldı bu adam?

Balkona çıkıp aşağıya baktığımda onu bahçede gördüm. Elindeki ekmek poşetini tutan adam Karun'un korumalarıyla konuşuyordu. Neden onlarla konuşuyordu ki! Aşağıya sarkıp, "Büyükbaba!" diye bağırdım. "Sana kaç kere yabancılarla konuşma dedim!" Sabah sabah çenesi düşük teyzeler gibi beni bağırtıyordu.

Sesimi duyunca hepsi başını kaldırıp yukarıya baktı. Altıncı katın balkonunda sarkarken Celil'in, "Biz yabancı mıyız, Bige Hanım?" dediğini duydum. "Yine düşeceksiniz, içeri girin." Kaşlarımı çattım. İlkinde düşmemiş, çatıdan atlamıştım. Neden atladığımı çok iyi bilmelerine rağmen hepsi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Hepsine çok kızgın olduğum için, "Celil," dedim buz gibi bir sesle. "Büyükbabamı yukarı gönder!"

Büyükbabam, "Merak etme, Bige!" diye başını yukarı kaldırıp bağırdı. "Onlara yatağını ıslattığını söylemedim!" Donup kaldım. Bu söylememiş hâli miydi?

Atlayacağım ya, atlayayım da kurtulayım bu adamdan!

Korumaların kısık gülüşünü duyduğumda içlerinden en alaycı olanı, yani Furkan, "Kafamdaki patroniçe profilinin içine ettiniz, pardon siz yatağa etmişsiniz," dedi. Hepsinden gür bir kahkaha kopunca ciddi ciddi balkondan atlamayı düşündüm. Rezil oldum!

Eğilip balkondaki terliklerden birini alıp Furkan'ın fırlattım. "Adam alzaymır be, alzaymır!" dediğimde attığım terlik onun yakınlarına bile

ulaşmadan yere düşmüştü. "Hasta bir adamın söylediklerine ne bakıyorsunuz!"

"Bige Hanım ben size inanıyorum," dedi Nedim.

Sırıtan Furkan, "Ben yeteri kadar ikna olmadım, Bige Hanım," dedi.

Yerdeki terliği alan Celil, "Kırk üç numara mı giyiyorsunuz?" derken büyükbabamın terliğine baktığını iyi biliyordu.

Hepsinin adını bildiğim için Celil'in yanında duran İsa'nın başını kaldırdığını gördüm. "Ayakkabı dışında bizden her şeyi isteyebilirsiniz," dedi. "Kırk üç numara kadın ayakkabısı bulmak çok zor."

"Densiz herifler!" Burada durmuş onlara laf yetiştirdiğime inanamıyordum. "Dört gün sonra hepinizden kurtuluyorum!" Büyükbabamın apartmana girdiğini görünce balkondan çıktım. Kırk üç numara bulmak zormuş!

Salona girince, "Bir, iki, üç, dört," diye yine içimden saymaya başladım. Acilen sakinleşmem gerekiyordu.

Masadaki mor menekşelerimi görünce kendi kendime tebessüm ettim. Beni bir tek çiçeklerim sakinleştirirdi. Büyükbabam onları tokatladığı için biraz yıpranmış görünüyorlardı. En sevdiğim çiçeklere yaptığı bu zulme bir dur demek gerekiyordu. Saksıyı kucağıma alıp iç çektim. "Sizi daha güvenli bir bölgeye götürmek şart oldu."

Menekşeleri yatak odama koyduktan sonra dış kapıyı açıp büyükbabamı kontrol ettim. Kahvaltı soğuyacaktı ama o hâlâ yukarı çıkmamıştı. Kapıyı tam kapatacaktım ki merdivenden inen Asuman'ı gördüm. Zarife Hanım'ın kızı elinde bir tabak kek tutarak aşağıya iniyordu. Beni görünce gülümseyip, "Merhaba, Bige," diye yanıma geldi. Büyükbabam hastaydı bu kıza, aslında kilo almadığı zamanlarda annesine de yürüyordu. Tabii Asuman'a olan aşkı bir başkaydı çünkü Asuman daha genç ve güzeldi. Asuman'dan yüz bulamadığı zamanlarda kızı terk edip annesini sevmeye karar veriyordu.

Asuman yanımda durup karşı dairemin kapısını gösterdi. "Karun Kalender ile komşu olduğumuza inanabiliyor musun?" derken gözlerinden âdeta dolar işareti çıkartıyordu. Karun'a acımaya başladım çünkü sitede ne kadar bekâr kız varsa hepsi onun kapısında bitiyordu. Hatta haberi alan teyzeler bile ona hoş geldin demeye geliyor ve bol bol kızlarını överek onu damatları yapmaya çalışıyordu.

"Onun evlendiğiyle ilgili çıkan haberleri hiç okumadın mı?" dediğimde Asuman güldü.

"Yalan haberdir o," diyen kadın benden daha iyi biliyormuş gibi davranıyordu. Ha ben zaten bostan korkuluğuydum burada. Etimle kanımla gerçektim.

Asuman bilmiş bilmiş sırıtıp, "Hem evli olsaydı parmağında yüzük olmaz mıydı?" diye konuşup canımı sıktı. "Ayrıca karısıyla birlikte tek bir fotoğrafı bile yok." Hem Karun hem de Duha benimle ilgili tüm haberleri anında yayından kaldırıyorlardı. Beni bir sır gibi medyadan saklıyorlardı. Ülkenin en güçlü iki adamının himayesi altındayken medya kolay kolay beni ifşa edemezdi. Karun bunu yapanın sadece kendisi olduğunu sanıyordu ama aslında Duha da boş durmuyordu.

Asuman tek eliyle saçlarını kabartırken, "Bana şans dile," diye göz kırpıp Karun'un kapısına doğru yürüdü. Ne diyebilirdim ki Allah bir yastıkta kocatsın. Kıskançlık şöyle dursun, gönlünü buradaki kızlardan birine kaptırsın diye dua ediyordum. Peşimi bırakacaksa ona kız bile ayarlayabilirdim.

Asuman zile bastıktan sonra ikimiz de beklemeye başladık. Aslında onu değil, büyükbabamın yukarı çıkmasını bekliyordum. Umarım yine merdiveni kullanmaya kalkışmamıştı. Camdan bağırıp eve gelmesini söylediğimde apartmana girdiğini görmüştüm. Karun kapıyı açınca Asuman ile aynı anda gözlerimizi irice açtık. Yok artık be, bu kılıkta mı kapıyı açıyordu? Yeni duş almış olmalı ki beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

Siyah bir havlu da boynunda atkı gibi duruyordu. Islak saçlarından akan sular boynundaki havluya düşüyordu. Sıkı ve biçimli kaslarının üzerinde süzülen su damlacıkları ise insanın nefesini kesiyordu. Ondan nefret etmeme rağmen güneşin kavurduğu kasları beni bile etkisi altına almışken Asuman'ın ne hâlde olduğunu düşünemiyordum. Bu kılıkta kapıyı açarsa tabii kızlar kapısından hiç eksik olmazdı.

Karun'un gözleri bir kez bile Asuman'a değmeden doğruca bana bakınca, "Büyükbabamı bekliyorum," dedim hızlıca. "Ekmek almaya göndermiştim." Burada durup Asuman ile ikisini dikizlediğimi düşünmesini istemiyordum.

İnanmamış gibi kaşlarını yukarı kaldırınca ona ters ters bakmaya başladım. Birazdan büyükbabam yukarı çıkınca yalan söylemediğimi anlardı. Ayrıca büyükbabam nerede kalmıştı? Kesin merdiveni kullanıyordu bu adam!

Karun başını çevirip ağzı bir karış açık bir hâlde onu izleyen Asuman'a düz bir şekilde baktı. "Sizi dinliyorum, Asuman Hanım?" dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. Kapısına gelen misafire söylenecek söz mü bu? Sanki ofisine iş görüşmesine gelen biriyle konuşur gibi mesafeliydi. Artık dünden beri Asuman kapısını kaç kez çaldıysa kızın adını öğrenmişti.

Asuman nihayet onun kaslarından gözlerini ayırıp, "Rahatsız etmedim umarım," diyerek kendisine çekidüzen verdi. "Taşınma telaşında olduğunuz için bir şeyler hazırlayacak vaktiniz olmuyordur." Elinde tuttuğu keki ona gösterdi. "Yeni kek yapmıştım, size de getireyim dedim. Burada benim limonlu kekim meşhurdur." Öyle mi? Ben niye onun kekinin ününü daha önce hiç duymadım? Ayrıca bu adam niye kendi yemeğini kendisi yapsın ki? Dışarıdan yemek sipariş edebilirdi.

Karun tabağa kısaca bakıp kuru ve ilgisiz bir sesle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bu kokular senin dairenden mi geliyor?" Havayı kokladı. İçine çektiği koku hoşuna gitmiş olmalı ki, "Kahvaltıda ne var?" deyince Asuman çok pis bozuldu. Düşüncesiz hayvan, bari kızın elindeki tabağı alsaydı.

Onu tanıdığım ortaya çıkmasın diye mesafemi korudum. "Sizi ne ilgilendirir?.."

Beni zerre kadar takmayan densizin dudağının köşesi kıvrıldı. "Giyinip kahvaltı için geliyorum," dedi ve kapıyı hem Asuman'ın hem de benim suratıma kapattı. Giyinip geliyor mu? Ne sıfatla!

Satırım mutfaktaydı, değil mi?

Asuman'ın hayal kırıklığıyla bana baktığını görünce kapının önünden çekildim. "Kahvaltıda bize eşlik etmek ister misin?" Onu neşelendirmek için bulduğum tek çözüm buydu. Asuman ile bir derdim yoktu çünkü iyi bir kızdı. Her ne kadar fazla paragöz olsa da.

Karun'un kapısına kısaca baktıktan sonra bana gülümseyerek, "Çok isterim," dedi. Karun'un geleceğini duydu ya, tabii çok isterdi.

Asuman içeri girdiğinde büyükbabam nefes nefese daha yeni merdiveni çıkıyordu. "Sana kullanma şu merdiveni diyorum!" Kızarak ona doğru yürüdüm. Düşecekti, sonra al başına belayı. Asuman'ın içeride olduğunu duyunca çok sevinecekti.

Dizimdeki hasar merdivenleri inmeme engel oluyordu çünkü dizimi büktükçe canım yanıyordu. Bu yüzden son basamağın üstünde durup onu beklemeye başladım. Nefes nefese yukarı çıkınca elindeki ekmekleri

alıp, "Asuman burada," dedim. Gözlerimle kapısı açık daireyi gösterdim. "Kız içeride, gözünü seveyim yine ona askıntılık yapma, kız torunun yaşında."

Beni zerre kadar dinlemeyen baş belası ihtiyar, "Ne var, benden bir yaş küçük," derken gözlerinde kırmızı kalpler çıkartarak daireye bakıyordu.

"Büyükbaba sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi," deyince bir küfür savurdum.

"Yahu ben yirmi altıyım, nasıl oluyor o iş?"

Afallayarak bana baktı. "Bige aramızda bir yaş varmış." Söylediğiyle hayretler içinde kaldım. Saçımı başımı yolacaktım artık.

İçimden tekrar saymaya başlarken dişlerimin arasından, "Yetmiş beş!" dedim ona yaşını hatırlatmak için.

Şaşkınlığı iyice artarak gözlerini kırpıştırdı. "Yaşlanmışsın, Bige."

"Ben değil, sen yetmiş beş yaşındasın!"

"İftira atma bana!" Beni tersleyerek eve doğru yürüdü. "Yirmi yedi yaşındayım ben," diyerek kapıda ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Burnun bükülmüş senin!" Sonrasında eve girip kapıyı sertçe kapattı. Burnum ne alaka şimdi!

Şaşkınlık içinde arkasından aval aval bakıyordum. İnsan der ki beynin yanmış, kafan durmuş veya ezberin yok ama burnun bükülmüş demek nedir? Konuyu sürekli burnuma getiriyordu!

Yaptıracağız dedik işte!

Yürüyüp kapının ziline bastım. Kapıyı niye kapattı ki! "Büyükbaba, açar mısın şunu?" dedim son derece sakin bir sesle. "Büyükbaba, lütfen aç şu kapıyı." Sabah sabah çirkeflik kotamı doldurduğum için kibar biri olmaya çalıştım. Ancak kapıyı açmayınca, "Büyükbaba!" diye bağırarak kapıya tekme attım. "Aç diyorum şunu!" Bugün sesimle tüm apartman halkını rahatsız edip durmuştum!

"Çılgın çıkacağım ben bu adamın yanında! Bana bak, kıza bir şey yapmaya kalkışma. Valla bu sefer kimse alamaz seni elimden!" Asuman ne amaçlarla girdi bu eve ama hayaller Karun Kalender, hayatlar Fehmi dede!

"Büyükbaba, kendi torununu da evden atmazsın!" Gerçekten aklımı kaçıracaktım. "Ev benim, kimi kimin evinde kovuyorsun!" diye homurdandığımda arkamda birinin gülen sesini duydum.

Başımı çevirdiğimde karşı dairemdeki yeni komşumu gördüm. Gömlek yerine üzerinde bu sefer beyaz bir tişört ve pantolon vardı ama tişörtün üzerine yine siyah bir ceket giymişti. Ciddi ciddi üşüyordu bu adam. Omzunu kapının pervazına yaslamıştı ve yan bir duruş sergilerken dudağındaki gülümsemeyle bana bakıyordu. "Kahvaltı iptal mi?" Ciddi miydi bu?

Canımdan bezdiğim için, "Ne hâliniz varsa görün be!" dedikten sonra yürüyüp asansörün düğmesine bastım.

"Nereye?" diye sordu sakince.

Asansörün gelmesini beklerken aynı sakinlikle cevap verdim. "Tımarhaneye."

Karun gülerek yanıma gelip bir anda beni kucağına alarak dairesine yürüdü. Gözlerim büyüdü. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim?" İçeri girip kapıyı ayağıyla kapatmıştı. Başını eğip kızgın suratıma baktığında kendini masum biri gibi göstermeye çalıştı.

"Bana kızma, doktor fazla yürümemen gerektiğini söyledi." Düşünceli kocayı oynamaya kararlıydı. Dudaklarındaki o çarpık gülüş sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Mavi gözlerinin ardında hınzırlık vardı. "Ev sahibime kahvaltı hazırlayacak kadar iyi bir kiracıyımdır," dediğinde bunun nasıl olacağını merak ettim. Daha önce yumurta bile kırmadığına emindim.

Mutfağa girdiğimizde Karun beni yavaşça sandalyeye bıraktı. Doğrulup kenara çekilerek mutfak tezgâhına yürüdü. Tezgâhın üzerinde hiç boş yer kalmamıştı çünkü kadınların getirdiği yiyeceklerle doluydu. Kısır, kek, börek ve tatlılara bakıyordum. Karun çay için suyu çaydanlığa koyup fişi taktığında, "Burası açık büfeye döndü," diye sitem etti. "Sürekli kadınlar kapıyı çalıp yiyecek bir şey getiriyor." Dolabı karıştırıp bardakları aramaya başladı. "Acaba iflas ettiğimi falan mı düşünüyorlar? Söyler misin, senin insanların sadaka verir gibi neden sürekli bana yemek veriyor?" Kıkırdadım. O yemeklerin amacı düşündüğü gibi değildi.

"Seni damatları yapmaya çalışıyorlar."

Bardakları alıp bana doğru döndü. "Yasalar karşısında babanın damadıyım," deyince başımı salladım.

"Ama onlar bunu bilmiyor çünkü parmağında içinde adım yazan bir alyans taşımıyorsun."

İri avuçlarında iki bardak tutarken gözleri alçılı elimde oyalandı. "Senin de parmağında benim yüzüğüm yok," dediğinde bu konuda canını sıkan bir şeyler var gibiydi.

"Yüzüğüm nerede?"

Aptalı oynayarak, "Hangi yüzükten bahsediyorsun?" diye sordu.

Alçılı elimi kaldırıp ona gösterdim. "Alçıyı yaparken yüzüğü çıkarmış olmalılar."

Karun bu detayı yeni fark etmiş olmalı ki kısık gözlerle alçılı elime baktı. "Eşyalarını Furkan almıştı, ona sormalısın." Bunu söylerken ifadesi hoşnutsuzdu. Benden önce Furkan'dan o yüzüğü alıp yok edeceğini düşünmeye başladım çünkü taktığım o yüzük Serhat'ındı.

Karun bardakları masaya bıraktıktan sonra kadınların getirdiği tüm yiyecekleri masaya dizdi. "Bunlardan yiyebildiğin kadar ye," dedi. "Kalanlar çöpe gidecek." Hepsini yiyeceğimi sanmıyordum.

Çay kaynayana kadar yanımda oturup durgun suratımı izlemeye başladı. Onun yanındayken artık eski neşemi kaybettiğimi görebiliyordu. Belki de canını sıkan tam olarak buydu. "Seni Adana'ya getiren sebep nedir?" diye sordum. Onca yolu aşıp neden benim şehrime geldiğini bilmek istiyordum.

Masadaki poğaçalardan birini alıp küçük bir parça kopartarak bana uzattı. "Beni buraya getiren sebep hırçın bir kuş," dedi sakince. Karnımı doyurmamı istediği için kopardığı parçayı yememi bekliyordu. "Yapmamam gereken bir şey yaptım ve kırdım onun kanatlarını." Sesi durgundu. "Tekrar uçar mı bana, bilmiyorum."

Uzattığı poğaçayı aldım. "Kanatlarını kırmışsan nasıl uçsun?" İçimde kopardığı fırtınalara inat sesim soğuktu.

Karun beni izlerken dudaklarında hazin bir gerçek döküldü. "Zaten kırık değil miydi kanatları?" Kısacası *bana geldiğinde zaten birileri kırmamış mıydı kanatlarını* diyordu. Bir adamın ihanetini tadarak ona gittiğimi ne güzel hatırlatıyordu.

Gözlerime akın etmekte olan yaşlara direnerek, "Ruhun simgesi nedir?" diye sordum konudan alakasız olarak. Bunun cevabını bilirse zaten kırılan kanatlarımın asıl sebebi kendiliğinden ortaya çıkardı.

Cevap vermeden bir süre düşündü. Bilgi haznesini iyice beyninin merceğinden geçirirken doğru cevap üzerine bir hayli düşündü. Mavileri yoğun bir şekilde beni izlerken dudaklarını araladı ve "Saka kuşu," dedi. Doğru bilmişti.

Garip bir merak ve biraz da çocukça bir saflıkla sordum ona, "Neden?" diye.

Gözlerimin en derinine bakarken boğazındaki âdemelması hareket ederken sertçe yutkundu. Evet, artık cevabını biliyordu. Öyle bir baktı ki bana sanki ona dünyanın en zor sorusunu sormuşum gibi. Sonra iç yakan nefesini koyuverdi. "Çünkü deve dikenlerinin tohumlarıyla beslenir." Sesinin bir ıstırabı vardı. "Yani acıyla," dediğinde dudaklarımda hüznün can kırıklarıyla acı bir tebessüm oluştu. Önce 13 Haziran'ı hatırladım, sonra devamında olanları ve en sonunda da eflatun elbiseyi. İşte o zaman anladım ki ben gerçekten bir saka kuşuydum.

"İşte bu yüzden sana geldiğinde kanatları kırıktı," diye içli bir ifadeyle başımı salladım. "O bir saka kuşu, yani acı hayatında hiç eksik olmaz. Sen veya bir başkası ona fark etmez çünkü kanatlarını kıran hep birileri çıkacaktır. Saka kuşunu yaralamak en kolayı, zor olan yaralarına merhem olabilmek." Ona bakmayı bırakıp önüme döndüm.

"Oteldeki o paralar senin için değildi." Ona bakmadım ama onu dinliyordum. "Cüzdanımdan dökülen paralardı. Sandığın gibi gece için sana para bırakıp otelden ayrılmadım çünkü sen odadan çıkarken hâlâ balkonda uyuyordum." Duyduklarımdan sonra Kadem'e içimden küfretmeye başladım. O paranın çirkin bir amacı olduğunu aklıma sokan oydu! Ne yani, bunca şeyi aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden mi yaşadım?

Kalıp dinleseydim belki de her şey farklı olacaktı.

"Artık bir önemi yok." Hissiz bir sesle konuşup elimdeki küçük poğaça parçasına baktım. Ondan gelecek hiçbir şey artık boğazımdan geçmezdi. Bana verdiği poğaçayı masaya bıraktım. "O paranın gerçek amacı bana yaşattıklarını değiştirmeyecek."

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra Karun, "Bir seferinde küçük bir kelebek yakalamıştım," dediğinde ona doğru döndüm ama bana bakmıyordu. Masada duran ellerine bakıyordu. "Ordu'daydım ve sanırım on yaşlarındaydım."

Dudağının köşesinde küçük bir gülümseme oluştu. "Kelebek gerçekten çok güzeldi." Bunu bana neden anlattığını bilmiyordum ama ses çıkarmadan onu dinlemeye başladım. "Onu bir kavanozun içine hapsettim çünkü benim olmasını istedim."

"Daha sonra ne oldu?"

"Ablam kavanozu görünce kelebeği özgür bırakmamı söyledi ama onu dinlemedim. Defne bana kelebeğin havasız kalacağını ve öleceğini söylemişti. Lakin ona inanmadım çünkü inanmak istemiyordum. Kelebek çok güzeldi ve benim olmalıydı." Başını çevirip bana baktı. "Onu bırakırsam benden giderdi," diye fısıldadı. "Gitmesini istemiyordum." Mavi hareleri büyük bir karmaşanın içinde sürüklenir gibi bakıyordu.

"Sonra babam geldi yanımıza," dediğinde şimdi gözlerinde sert bir ifade vardı. "Eğer onu istiyorsan o zaman almasını bilmelisin diyen sesini hâlâ hatırlıyorum. *Bir şeyi istiyorsan onu almasını bil* demişti bana." Gözlerimin içine bakarak başını ağır ağır salladı. "Önce o kelebek öldü ve daha sonra da ablam Defne." Boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Bana ilk kez geçmişiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu ve anlattığı şeyin içinde ölen ablası vardı.

Karun bana karşı tüm duvarlarını yıkarak onu görmemi istedi. Bu sert kabuğunun içinde hâlâ acı çeken birinin olduğunu görmemi ister gibi bakıyordu. "Ablam, babam yüzünden öldü ama annem babamı bize savundu. Gurur aynı şeyi yaşamamızdan korktuğu için evden ayrılmamıza yardım etti. Evden ayrıldığımızda henüz bıyığı bile çıkmayan ergenlerdik. En küçüğümüz Levent'ti ve o da neler olduğunu anlayacak yaşta değildi. Onu da yanımızda getirdik çünkü ne Çağıl ne de ben, annem ve babama bir kardeş daha kurban etmeye hazırdık. Levent, Defne'nin ölümünün arkasındaki gerçeği bilmiyor çünkü ondan hep gizledik. Bu yüzden annem ve babamla görüşmesine izin vermedik diye bizi hep suçladı ve hâlâ da suçlamaya devam ediyor." Defne'nin nasıl öldüğünü merak ettim ama sormamam gereken yasaklı bir soru olduğunu biliyordum.

"Evden ayrılırken babama benzemeyeceğime yemin etmiştim." Bu konuyu konuşmak onu gerçekten çok yaralıyor olmalı ki dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Gözlerime baktı ve "Ama sana yaptıklarımdan sonra o adamın oğlu olduğumu bir kez daha anladım," diye fısıldadı. "Kapının diğer tarafında senin acı çeken iniltilerini duyarken o ev çocukken sahip olduğum kavanoza dönüştü. Sen kavanozun içindeki kelebeğe ve ben de on yaşında bir çocuğa dönüştüm. Kulağımda babamın, '*Bir şeyi istiyorsan onu almasını bil*,' diyen sesiyle orada kilitlenip kaldım. Ta ki sen atlayana kadar." Kendinden nefret ediyormuş gibi yüzü gölgelendi. "Kabul etmek istemesem de ben o babanın oğluyum."

Masadaki ellerini tüm gücüyle sıktığı için parmak boğumları gerilmişti. Babasına benzemek aslında onu kızdırmıyordu, incitiyordu. Belki de en büyük korkusuydu babasına benzemekti.

En küçük bir duygu kırıntısı göstermeden düz bir şekilde ona baktığımı görünce, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Yüzünü sertçe ovuşturarak başını iki yana salladı. "Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Rengin veya hayatımdaki diğer kadınlarda asla böyle bir şey yaşamadım."

Karun nefesini sesli bir şekilde verirken başını küçük bir açıyla omzuna doğru eğip gözlerime baktı. "Onların benden gitmeyecek kadar bana muhtaç olmalarını hiç istemedim." Gözlerimin içine baka baka başını salladı. "Sana yaptığım tam olarak buydu, yanımda kalacak kadar bana muhtaç olmanı istedim," dediğinde buz kestim. Beni yanında tutmak için ona muhtaç olmamı mı istemişti? Midem kasıldı. Karun beni bırakmak istemiyordu.

Ne düşüneceğimi bilmez bir hâlde ona baktığımı görünce başını eğip burnunun direğini sıktı. "Benim için bu kadar zor olmasını beklemiyordum!" Bir şeyler onu içten içe yiyip bitiriyormuş gibi sıkkındı.

"Kapının diğer tarafında senin kısık iniltilerini duydukça o kapıyı kırıp içeri girmek istedim. Keşke bunu yapsaydım ama yapmadım çünkü aklımda olan tek şey gidecek olma ihtimalindi!" Sesi kontrolü dışında yüksek çıkmıştı ama mavileri ateşler içinde yanıyor gibi bakıyordu. "Bana ihtiyacın olduğunu anlarsan benden kaçmazsın diye düşündüm." Şimdi sesi daha kısıktı. "İlk günden beri yaptığın tek şey benden kaçmaktı." Canını yakan şeyler boğazına ket vurmuş gibi güçlü bedeninden çıkan sesi cılızdı.

Bana doğru eğilerek biçare bir nefesten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, hata yaptım." Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırıp başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, bana öğretmelisin, bunu nasıl telafi edeceğimi öğretmelisin." Yaşattığı her şeyi unutturmak ister gibi bakarken bu konuda benden yardım istiyordu. "Bir telafisi olmalı."

Artık ne kadar çok kırıldıysam söyledikleri merhametime bile dokunamadı. O gece benden nasıl merhametini esirgediyse şimdi ben de aynısını ona yapıyordum. Çırpınışları soğuk duvarlarımı yıkıp bana ulaşamıyordu. "Böyle soğuk ve sakin bakınca bir affı olmayacağına inanıyorum. Böyle bakma çünkü telafisi olmayacağına inanıyorum," derken bakışları yalvarır gibiydi. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi öğret."

O gece bir koza örmüştü sanki bana. Her katmanı saf acıdan oluşan bir kozayı ince ince sarmıştı vücuduma. İçinde boğuluyor ama çıkamıyordum da. Ben hâlâ o kozanın içinde çırpınırken ne unutabilir ne de affedebilirdim. Gitmek için ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan, "N'olur böyle yapma," diye bana yalvardı. "Beni affetmenin bir yolu olmalı."

"Hiçbir yolu yok." Dümdüz bir şekilde karşıma bakarken gözlerimden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. "Sen beni davet etmedin, ben senin hayatına ansızın ve hızlı girdim. En az geldiğim hızda olmalı gidişim." Derin bir nefes aldım. "Artık senin etrafında uçamam çünkü sen konduğum dalı kırdın." Sonrasında bir kez bile arkama bakmadan onun evinden çıktım.

Yakında bir mahkeme salonunda onunla ilgili her şey son bulacaktı.

Üç Gün Sonra

"Babanın hâlâ Karun'u öğrenmemesi büyük mucize," diyen Sibel'e iç çekerek başımı salladım. Neredeyse iki aydır evliydim ve iki ay boyunca bunu babamdan gizlemenin bir yolunu bulmuştum.

Sibel benim buradaki arkadaşlarımdan biriydi. Adana'ya dönmek için havaalanına gittiğimde bana mesaj atıp Rengin'in röportajını haber veren kişi Sibel'di. Hep onunki gibi mutlu bir evliliğim olmasını istemiştim ama geldiğim nokta tam bir fiyaskoydu. Neyse ki yarın boşanıp bu evlilikten kurtulacaktım. Aynı zamanda 13 Haziran'a da sadece altı gün kalmıştı.

Karun ile yaptığımız o konuşmadan sonra onu tekrar görmemek için üç gün boyunca evden hiç çıkmamıştım. Bugün Sibel arayıp buluşmak için ısrar edince büyükbabamı bakıcısıyla bırakıp evden çıkmıştım. Sibel kucağındaki dokuz aylık bebeğine masadaki çorbayı içirmeye çalışırken, "Serhat'ın yaptıklarına hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı. "Adının Serhat olmasına da inanamıyorum. Irz düşmanı, nasıl da kandırdı bizi!"

Bu can sıkıcı konuyu kapatmak için, "Karnı doydu gibi, rahat bırak bebeği," dedim. Bir çocuk doğurarak kendini ne kadar saldığına bakıyordum. Kumral saçlarını dağınık topuz yaptığı hâliyle çok bakımsız görünüyordu. Çok fazla uykusuz kalıyor olmalı ki gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Üstelik üzerindeki tişörtü kırışıktı ve omuz kısmında bebek salyası gibi lekeler vardı.

Sibel bana restorandaki insanları gösterdi. "Onlar gibi eğlenmeyi ben de isterdim ama artık bir anneyim," dedikten sonra peçeteyle oğlunun ağzını sildi.

"Bırak artık peşimi!" diyen Kadem'in kızgın sesini duyunca afallayarak başımı kaldırdım. Kenan ile ikisinin tartışarak bu tarafa doğru geldiğini görünce şaşkınlığım iyice arttı. Kadem'in Adana'da ne işi vardı?

Neden İstanbul'daki herkes peşimden buraya geliyordu ki!

Beni görünce sırıtıp, "*Strawberry* Adam'ın geldi bebeğim," deyince yüzümü buruşturdum. Bari adam kısmını da İngilizce söyleseydi de tam olsaydı.

Yanımıza gelip tepemizde dikilince daha onlar konuşmadan, "Burada ne işiniz var?" diye hesap sordum.

Kadem üzülmüş gibi yapıp yüzüne acıklı bir ifade kondurdu. "Onca yoldan şu bükük burnunu görmek için gelmedim herhâlde. Kalk bana sarıl," deyince ağız dolusu bir küfür savurdum. Bu hayvan büyükbabamın ruh öküzü olmalıydı çünkü ikisi de burnuma takmıştı! Ben unutmaya çalıştıkça bana burnumu hatırlatıyorlardı.

Kenan yanındaki densizi göstererek yüzünü buruşturdu. "Seni görmek için Karun'u ikna etmesi hiç kolay olmadı. Gördüğün gibi Karun bu şeyin peşine beni de taktı çünkü Duha'ya çalışan birine hâlâ güvenmiyor." Böylece Kenan'ın neden burada olduğunu da anladım ama Kadem'in neden geldiğini hâlâ öğrenemedim.

Kadem soru dolu bakışlarımı görmezden gelerek yanımda oturan Sibel'e doğru eğildi. "Bayan kalkar mısın, oraya ben oturmak istiyorum." Daha ilk dakikadan biz kadınların duymaktan nefret ettiği kelimeyi söylemişti.

Sibel kaşlarını çatarak, "Bayan ne be!" diye burnundan soludu. "Tuvalete mi giriyorsun, üzerimizde bayan mı yazıyor?"

"Tamam, bacım, kızım, kardeşim, ne diyeyim? Lan hanımefendi olan dişi kadın, kalkar mısın?" Ben kıkırdarken Kenan gülüşünü saklamak için başını çevirdi. Kadem rezilin tekiydi.

Sibel sinirden tir tir titreyerek Umut'u kucağıma tutuşturup ayağa kalktı. "Tuvalete gidip geliyorum ve ben gelene kadar kurtul şunlardan!" Kızgınlıkla konuştuktan sonra hızlı adımlarla masadan uzaklaştı.

Umut'u tek kolumla dizlerimin üzerinde sabit tutmaya çalışırken Kenan karşıma, Kadem ise yanıma oturdu. Sibel keşke bebeği masanın yanında duran bebek arabasına koysaydı. Alçılı kolum yüzünden onu yeteri kadar iyi tutamıyordum. Sinirli bir şekilde Kadem'e bakarken, "Burada ne işin var?" diye sordum ters bir sesle.

Omuz silkti. "Seni özledim."

Homurdanarak önüme döndüğümde Umut'u doğru düzgün tutamadığım için huysuzlanmaya başlamıştı. Kadem, "Versene şunu," dedikten sonra uzanıp Umut'u koltuk altlarından tutarak benden aldı. El kadar bebeği havada tutup küçük vücuduna baktı. "Bu şimdi büyüyünce insan mı olacak?" Bir insanlık mucizesini inceler gibi bebeğe bakıyordu.

"Onun şimdi ne olduğunu düşünüyorsun?" diyen Kenan daha şimdiden bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu.

Kadem ayaklarını havada çırpan Umut'u incelerken ifadesi çok komikti. "İnsanlardan türeyen küçük bir canlı." Bir bilim insanı gibi kısık gözlerle Umut'u süzüyordu. "İnsanların cinsel birlikteliğinden meydana gelen bir çeşit parazit gibi düşünebiliriz. Ecüş bücüş çirkin bir şey olarak doğuyor, altına kaçırıyor ve kadınların memesini sömürüyor. Evrimini tamamlayıp insana dönüşene kadar bir parazit gibi insanların iliğini sömürüyor." Duyduklarımızla Kenan ile aynı anda küfrettik. Bebeklere olan bakış açısı muazzamdı.

Umut'u Kenan'a uzattı. "Biraz da sen gözlemlemek ister misin? İleride kendi parazitini yapmak isterken belki iki kez düşünürsün."

Kenan irkilerek sandalyede arkaya çekildi. "O şeyi benden uzak tut, ağlamaya başlayınca çok ürkütücü oluyorlar."

"Onun adı parazit veya o şey değil!" diye ikisini azarladım. "Umut'u bebek arabasına koy!"

Kadem ayağa kalktı, kollarını öne doğru uzatarak Umut'u kendinden uzak tutuyordu. Elleri arasında tehlikeli bir canlı türünü tutuyormuş gibi davranıyordu. Bebeği arabasına koyarken gözlerim içeri giren adamları buldu. Takım elbiseli dokuz adam birilerini bulmak ister gibi etrafına bakıyordu. "Sizin çocuklar mı?" dediğimde Kadem bebeği arabaya koyarak doğruldu.

Kenan ile ikisi bakışlarımı takip edince, "Hayır!" dediler ama ikisinin de sesi gergin çıkmıştı. İçeri giren adamlar bizi görür görmez silahlarını çıkartınca, "Bige çık buradan!" diyen Kenan belindeki silahı çıkartıp onlardan önce davrandı ve içlerinden birine ateş etti.

Silah sesiyle buradaki insanlar bağırarak kaçarken hemen Umut'un yanına koştum. Kenan ve Kadem yan taraftaki masayı devirip bize siper edince, "Kadem!" diye bağırdım. "Silahı bana verip Umut'u al ve arka kapıdan çık." Tam itiraz ediyordu ki, "Bacağım koşarken bana sorun çıkartıyor ve kolum hâlâ alçıda! Koşarken Umut'u düşürebilir veya incitebilirim! Hadi, ben korurum sizi!" dediğimde hemen elindeki silahı bana uzatıp arabadaki Umut'u aldı. O adamlar canımı yakmak için kundaktaki bebeğe bile kurşun sıkabilirdi.

Kadem bebeği alınca ona arka kapının olduğu yeri işaret ettim. Ayağa kalkıp gösterdiğim yöne doğru koşmaya başlayınca Kenan ile ikimiz de ayağa kalktık ve ateş etmeye başladık. Masaların arkasına saklanan adamlara ateş ederken bir yandan da Kadem'in arkasından ilerliyorduk. Çıkan çatışmada kurşunlardan biri Kenan'ın koluna saplanmıştı ama üçümüz de yemek bölümünden çıkmayı başardık. Koridoru geçip hemen arka kapıdan çıktığımızda şimdilik rahat bir nefes almıştım.

Sevinmek için çok erkendi çünkü içerideki adamlar her an peşimizden gelebilirdi. Müşterilerden biri içeriden kaçıp arabasına binmek üzereyken, "Anahtarı ver!" diyen Kenan adama silah çekince onu takip ettik.

Silah zoruyla anahtarı alıp hemen adamın arabasına bindik. Kenan arabayı çalıştırmıştı ki içeridekiler çıkıp ateş etmeye başladı. Neyse ki Kenan gaza basarak bizi kurşunların içinden çıkardı. Birazdan peşimize takılacaklarını biliyordum. Araba son sürat giderken başımı çevirip Kenan'a baktım. "İyi misin?" Beyaz gömleğinden kan akarken dişlerini sıkarak başını salladı. "Şimdilik evet."

Arka koltukta oturan Kadem, "Ona değil, bana sor iyi miyim diye! Ben bu parazitle hiç iyi değilim," dediğinde başımı arkaya doğru çevirdim. Umut ile cebelleşiyor, onu nasıl tutacağını çözmeye çalışıyordu. Doğru tutuş şeklinin ayaklarından tutup baş aşağı sarkıtmak olduğunu sanmıyordum.

"Sanki ters tutuyorsun," dedim kafam karışmış bir hâlde. "Bence kafası yukarı gelmeli."

Kadem, "Keyfi yerinde gibi," dediğinde kollarını öne doğru uzatmış, baş aşağı sallandırdığı bebekle arasına mesafe koymuştu. "Baksana, hiç ağlamıyor."

"Haklısın, ağlamıyorsa sorun yok," dediğimde Kenan, "Siz iki salak yüzünden bebek ya ölecek ya da sakat kalacak!" diyerek bize kızdı. "Düzgün tut lan şu çocuğu, ani bir fren yapsam camdan uçacak!"

Kadem ile ikimiz aynı anda, "Ani bir fren yapma sen de!" diye ona bağırdığımızda dişlerini sıkarak, "Siktir olun gidin!" dedi. Arabanın içinde sanki gidecek çok yer var gibi konuşuyordu.

Umut ağlamaya başlayınca Kadem onu susturmak için koltuğun üzerine yatırdı ama Umut hâlâ ağlıyordu. Peşimizdeki arabalar bize yetişmek üzereyken Kadem, "Bige bu susmuyor!" diye cırladı.

"Tekrar ayaklarından sallandır, belki yine susar," dedim çünkü bebek bakımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Böyle bir şeyi tekrar yaparsan ikinizi de arabadan atarım!" diye bizi tehdit eden Kenan terlemeye ve hızlı hızlı nefesler almaya başlamıştı. Yarasının boyutunu bilmiyorduk.

"Belki de karnı acıktı." Kadem ürkmüş gözlerle avaz avaz ağlayan Umut'a bakıyordu. "Bige senin memen vardı, değil mi?"

"Seni gebertirim hayvan!" diye bağırdığımda arka koltuktan, "Ne var kızım," dedi masumca. "İki tane yok mu, birini ver şu parazite!"

"Sütüm yok benim!"

Kadem bana kızarak, "Bir inek kadar da olamıyorsun!" dediğinde Kenan gür bir kahkaha patlattı. "Haklı."

"Ama sen bir öküz kadar olabiliyorsun!" Başımı çevirip hâlâ gülen Kenan'a ters ters baktım. "Sen de öyle!"

Önüme dönüp aynadan gittikçe bize daha çok yaklaşan arabaları kontrol ettim. Bize yetişmeleri an meselesiydi. Bebeğini bulamayınca kim bilir Sibel ne kadar çok korkmuştu. Çantam ve telefonum restoranda kaldığı için beni arayamazdı. "Kadem telefonunu versene," diye elimi arkaya doğru uzattım. "Bebeğin annesini aramalıyım."

Telefonu çıkartıp bana uzatacaktı ki telefon çalınca, "Bir dakika bekle, Duha arıyor," dedi ve aramayı cevapladı. Ancak Umut'un ağlayan sesinden onu duyamadığı için hoparlörü açtı.

Duha'nın, "Kadem sen hangi cehennemdesin?" diyen kızgın sesini duyduk. "Adana'ya gittiğini söylüyorlar, doğru mu? Benim niye bundan haberim yok! Ayrıca o bebek sesi de neyin nesi?"

"Abi ben Adana'dayım ama birilerinin saldırısına uğradık ve hâlâ peşimizdeler. Kenan yaralı, Bige'nin zaten kendine hayrı yok ve arka koltukta sürekli ağlayan bir canlı türü var," dediğinde Duha'nın ettiği yaratıcı küfürleri duyma şerefine nail olduk.

Ettiği tüm o küfürlerin arasında, "Kimin o bebek?" diye sorduğunu duymuştum.

Kadem başını eğip katıla katıla ağlayan Umut'a baktı. "Kimin olduğunu nereden bileyim abi, sürekli ağlıyor zaten."

"Ulan piç kurusu, ne demek kimin olduğunu bilmiyorum? Siz üçünüz bebek mi kaçırdınız?"

İhtimali bile Kadem'i ürkütmüştü. "Yok abi, ne kaçırması," dedi. "Sadece annesine sormadan onu almak zorunda kaldık."

Duha'nın savurduğu küfürlere yine maruz kaldık. "Bu tam olarak bebek kaçırmak lan!" Hak etmediğimiz hâlde çok fazla küfür yiyorduk.

Duha hiçbir şey söylemeden telefonu Kadem'in suratına kapattığı esnada yan taraftaki bir araba bize çarptı. Araba sarsılınca hepimiz sol tarafa doğru savrulup tekrar yerimize oturduk. "Kadem dikkat et, Umut düşmesin!" Bize yetişen araba bizi durdurmak için sürekli çarpıyordu.

Kucağımdaki silahı alıp kaşlarımı çattım. "Camı aç, Kenan!" Yarasından dolayı gittikçe daha fazla terleyen Kenan benim için camı araladı. Kafamı camdan çıkartıp hemen yanımızda hareket eden arabanın tekerlerine ateş ettim. Tekerleri patlayınca kontrolsüzce sağa sola gitmeye başladığı için Kenan biraz daha gaza yüklendi. Böylelikle bize çarpmasına engel oldu.

Kenan'ın telefonu çalınca güçlükle çıkartıp bana uzattı. Gözlerini yoldan ayırmaya korkuyordu. Karun'un aradığını görünce telefonu açıp sesi dışarıya verdim. "Az önce Duha aradı, saldırıya mı uğradınız? Konum paylaş derhâl! Karım nasıl, Kenan? O iyi mi?" Karun'un sesi çok kızgın ve endişeli geliyordu.

"Ben iyiyim." Sesimi duyunca rahat bir nefes almış olmalı ki soluk alışlarını duydum. "Ama Kenan iyi değil, yaralı ve adamlar hâlâ peşimizde."

Karun kendimi güvende hissettirmek ister gibi, "Yola çıktık, geliyoruz!" dedi aceleyle. "Konum at bana ve camlardan uzak dur." Hızlı bir şekilde Karun'a bulunduğumuz yerin konumunu gönderdim. Ancak arabanın arka camı bir anda paramparça olunca istemsizce çığlık attım. Sıradan bir araba olduğu için camlar kurşuna dayanıklı değildi.

Çığlığımı duyan Karun, "Saka!" diye korkuyla bağırdı. "Neler oluyor o siktiğimin yerinde!" Öfkeli sesi dikkatimi dağıttığı için telefonu kapatıp arkaya döndüm. Allah'a şükürler olsun ki Kadem tam zamanında Umut'un üzerine eğilerek onu camlardan korumuştu. Şu an için tek endişem Umut'tu.

Koltukta arkaya doğru dönerek dizlerimin üzerinde durdum. "Kadem sakın ayağa kalkma," dedikten sonra silahı hemen arkamızdaki arabaya doğrulttum.

Kadem eğildiği yerden, "Nereye kalkıyorum, cam paramparça oldu lan!" diye sızlandı. "Bu ciyaklayan şeyle attınız beni arkaya, ne oluyorsa bana oluyor!"

Arkadaki arabanın ön camına birkaç el ateş ettim ama camlar kurşungeçirmez olduğu için hiçbir şey olmadı. "Siktir!" Söylenerek önüme döndüğümde Kenan'ın, "Bige," diyen kısık iniltisini duydum. "Direksiyona geçebilir misin?"

Başımı çevirdiğimde kan ter içinde kaldığını gördüm. Gözlerini güçlükle açık tutuyordu ve öndeki arabaları seçmeye çalışıyordu. Üstelik bu hızda giderken her an direksiyon kontrolünü yitirebilirdi. Durumu gittikçe kötüye gidiyordu! "Tamam, ben hallederim." Kadem bebeği korumakla sorumlu olduğu için arabayı kullanacak tek kişi bendim.

Peşimizdeki arabaları kontrol ettikten sonra yerimden eğilerek kalktım. Biraz zor olsa da Kenan ile yer değiştirebildik. Kenan ön koltuğa geçerken artık direksiyon başında ben vardım. Adana'yı avucumun içi gibi bildiğim için bir anda direksiyonu çevirerek ana yoldan çıktım. Peşimizdeki adamları trafiğin işlek olduğu bir yerden uzaklaştırmalıydım. İnsanların zarar görmesini istemediğim için ana yoldan ayrılmıştım.

On dakika boyunca arabayı ustaca kullanıp gözden uzak bir araziye geldim. Eğer silahlar patlarsa etrafta bizi polislerin radarına sokacak kameralar olmamalıydı. Bu yüzden arabayı ıssız bir araziye kadar sürmüştüm. Burada ne kamera vardı ne de bir Allah'ın kulu. Bir anda frene bastığımda hepimiz öne doğru savrulurken Kadem'in, "Silkelerim lan senin araba kullanmanı!" diyen kızgın sesini duydum. "Burada hiç susmayan bu şeye bakmak kolay değil!"

Ön cama çarpan kafamı tutup acıyla inlerken, "Kadem bebeği Kenan'a ver, biz inelim!" diye güçlükle konuştum. Kucağımdan yere düşen silahı alıp tişörtümün arkasına taktım. "Hadi biraz eğlenelim."

Kadem, Umut'u ayaklarından tutarak öne doğru uzatınca Kenan acı çekerken bile kaşlarını çattı. "Balığın kuyruğundan tutar gibi tutma şunu!" Ona kızarak arkaya doğru döndü ve Umut'u kucağına aldı. Bunu yapmak bile canını çok yaktığı için boğazından çıkan iniltisi içimi yakmıştı.

Kenan, Umut'u alıp nefes nefese önüne döndü ve Umut'un başını boynuna yasladı. Omzundan kanlar akan elini Umut'un beline koyduktan sonra sağlam eliyle Umut'un boynunu kavradı. Umut hâlâ ağlıyordu ama şimdi eskisi gibi bağırmıyordu. Sanki gittikçe sakinleşiyordu. Doğru tutuş şekli bu muydu?

Kadem ile aval aval birbirimize bakarken, "Ayaklardan tutulmuyormuş," dedi.

"Görüyorum, sus!" diye homurdandım.

İkimiz birlikte arabadan indik ve bize doğru gelen arabalara baktık. Bu dağın başına bile peşimizden gelmişlerdi. Adamlar arabadan inip hemen silahlarını bize doğrulttu. Yan yana dururken Kadem ile omzumuzun üzerinde birbirimize baktık. Yüzünü buruşturdu. "Bu sefer çok fena silkeleyecekler bizi."

Güldüm. "Kabul et, uğursuzsun." O Adana'ya gelene kadar başıma böyle bir şey gelmemişti.

Bize silah çeken adamlardan biri sert bir sesle bağırdı. "Ellerinizi ensenizde birleştirip bu tarafa doğru yürüyün!"

Kadem, "Tek el olur mu çünkü kızın kolu alçıda," derken alay ettiği bariz ortadaydı.

"Evet, bu büyük bir sorun," dediğimde neden bu kadar sakin olduğumuzu anlamıyordum. "Bence ben tek elimi kaldırmalıyım."

İkimizin tam arasından geçen kurşunla kısık bir sesle küfredip onlara doğru yürüdük. Ellerini kaldıran Kadem'di çünkü ben tek elle onlar için zararsızdım. Adamlara doğru yürürken Kadem fısıltıyla, "Beş kişi sayıyorum," dedi. Diğer dördü aynı arabaya bindiği için tekerlerini patlattığımdan yolda kalmışlardı.

"Kişi başına iki buçuk," dediğimde güldü.

"İkisini halletsen yeter, senin buçuk payını alırım."

"Sana minnettar kalırım çünkü alçılı bir kolla gerçekten çok müşkül bir durumdayım."

Adamlara yetiştiğimizde bizim için arabanın kapısını açtılar. Kadem arabanın diğer tarafındaydı ve ben de bu tarafında. Adamlar ensemize

silah bastırıp bizi arabanın içine doğru itince Kadem ile göz göze geldik. Aynı anda, "Şimdi!" dediğimiz an arkamızı dönüp saldırıya geçtik.

Arkamı döndüm ve enseme silah bastıran adamın bileğini yakaladım. Tetiğe basacağını anlayınca bileğini yukarı kaldırarak kurşunu kendimden uzaklaştırmıştım. Arkasındaki adam silahını bana doğrulttuğu an bileğini tuttuğum adamı kendime doğru çektim. Kurşun kendime siper ettiğim adama gelince hızla onu arkasındaki kişiye ittim. Arkadaşı üzerine düşmesin diye irkilerek geriye çekilince hemen aramızdaki mesafeyi kapattım.

Ona kendini savunma fırsatı vermeden yumruğumu onun suratına geçirdim. Birkaç adım sendelediği an eline tekme atarak silahı yere düşürdüm. Hemen silaha doğru eğildi ama ondan önce davrandım ve yerdeki silaha ayakkabımım ucuyla vurarak bizden uzağa gönderdim. Doğrulup çatık kaşlarla bana bakınca ona şirin bir şekilde gülümsedim. "Silahsız oynamaya ne dersin?" Babamın içinde olduğu bir şehirde birini silahla vurup gözaltına alınmak istemiyordum.

Onu küçük düşürecek hareketlerde bulunduğum için, "Sen nasıl istersen sürtük!" diye âdeta böğürerek üzerime atıldı. Gerçekten çok korkunç bir ses çıkarmıştı.

Üzerime atılıp üst üste yumruklarını savurunca arkaya doğru adımlar atmaya başladım, bir yandan da başımı sağa sola çekerek onun yumruklarından kurtulmaya çalışıyordum. Sırtım arabaya değene kadar bu böyle devam etti. Tüm gücüyle sıktığı yumruğu kaldırıp yüzüme doğru savurunca son anda bileğini yakaladım. Fakat hareketleri gerçekten çok hızlıydı.

Diğer elini kaldırıp boğazımı sıkarak beni boğmaya çalışınca dizimi kaldırdım ve bacak arasına geçirdim. "Baş belası kaltak!" deyip öne doğru büküldüğü an üzerine atıldım ve suratına tekme atarak onu sırtüstü yere düşürdüm.

Düştüğünde hemen kalkmak için ellerini yere bastırdı ama güçlükle elde ettiğim avantajı kaybetmek istemedim. Bu yüzden daha o yerden kalkmadan tüm gücümle hayalarına ikinci bir tekme attım. Yerde iki büklüm olunca tükürükler saçıp bana küfretmeye başlamıştı. Ayağımı kaldırıp ağzından kanlar gelene kadar suratını tekmeledim. Bayılana kadar durmamıştım. Payıma düşen diğer adamı zaten o vurmuştu.

Attığım tekmelerle adamın suratını kanlar içinde bırakarak geri çekildim. Henüz tam iyileşmediğim için bu küçücük eylem beni nefes nefese

bırakmıştı. Payıma düşen iki adamın icabına baktığım için Kadem ne âlemde diye arkamı döndüm. İki adamı haklamayı başarmıştı ama üçüncüsünden çok pis dayak yiyordu. Arkadaş kurşununa kurban giden adamın üzerini arayıp sigara paketi ve çakmağı aldım.

Göbeğimi açıkta bırakan siyah bir atlet ve ekoseli mini etekle adım attıkça topuklu ayakkabılarım ses çıkartıyordu. Buradaki arabalardan birinin üzerine zıplayarak arabanın kaportasının üzerine oturdum. Biraz soluklanmalıydım. Kadem hâlâ dayak yiyordu. Ayaklarımı yere sarkıtarak yaktığım sigaramı içerken, "Hey Çilek Adam," diye Kadem'e seslendim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kadem yediği yumrukla geriye doğru birkaç adım sendelerken, "Sen keyfine bak, ben hallediyorum," dedi ve ikinci bir yumrukla arkaya doğru savruldu. Kesinlikle çok iyi hallediyordu.

İçime çektiğim sigara bir yerden sonra öksürmeme neden oldu çünkü ciğerlerimdeki hasar henüz iyileşmemişti. Adam ciddi anlamda Kadem'i terletmeye başlayınca, "Adana'ya neden geldiğini hâlâ söylemedin?" diye sordum sakince.

Rakibi Kadem'i ensesinden tutup yüzünü arabanın kapısına çarpınca acıyla inleyip, "Bence bu konuşmayı daha müsait bir zamanda yapalım," dedi. "Suratımla kapının fotokopisinin çekilmediği bir anda!" Ve yüzü ikinci kez arabanın kapısıyla buluştu.

"Tamam," diye başımı salladım. "Benim acelem yok, bekleyebilirim. Bu arada Umut artık ağlamıyor, sanırım uyudu."

Karnına yediği yumrukla sırtüstü yere düşerken, "Gün içinde aldığım en güzel haber," diyerek ağzındaki kanı tükürdü. "Gözlerimin önünde küçük yıldızların yanıp sönmesi normal mi?"

Adam Kadem'in üzerine eğilip yakasını kavradı ve üst üste yumruklarını onun suratına geçirmeye başladı. Dudaklarımı büzerek, "Normal," dedim. "Kafaya çok darbe alınca öyle oluyor."

"Bige."

"Efendim Kademciğim?"

"Gel ve kendi payına düşen buçuğu al lan!" deyince kıkırdayıp aşağıya atladım. Buçuk fena çıkmıştı.

Sigaramdan son bir nefes alıp sigarayı yere attım ve onlara doğru yürüdüm. Adam bilmem kaçıncı yumruğu Kadem'in yüzüne atmak üzereydi ki bileğini havada yakaladım. Başını kaldırıp bana bakınca

sırıtarak, "Ce-ee!" dedim ve alçılı kolumu kaldırıp dirsek kısmını suratına geçirdim.

Adam hemen kalkmaya yeltendi ama onun da suratına tekme atarak onu yere düşürdüm. Böylelikle Kadem adamın üzerine atlayıp onu yumruklayacak fırsatı yakalamıştı. Şimdi altta can çekişen adamdı ve üst üste ona yumruklarını geçiren Kadem'di. Buçuğa o kadar çok kızmıştı ki yumruklarının şiddeti çok güçlüydü. Onu kanlar içinde bırakıp bayıltana kadar vurmaya devam etmişti.

Adam nihayet kendinden geçince Kadem nefes nefese ayağa kalktı. "Bu nasıl bir buçuktur ulan," diye sızlanıp ağzındaki kanı yere tükürdü. "Diğer tarafa gidip gidip geldim!"

Dudağı patlamıştı ve yüzünün farklı yerlerinde yumruk izleri vardı. Üstelik burnu da durmaksızın kanıyordu. Beyaz tişörtünün önü ağzından ve burnundan akan kanlarla doluydu. İki adamın hakkından çok iyi gelmişti ama üçüncüsü fazla çetin ceviz çıkmıştı. Bunlar Carlos'un adamları değildi çünkü siyah kurdele takmıyorlardı. Büyük ihtimalle bunlar da bir tarak için beni zehirleten o adama çalışıyordu.

Üç gündür evden çıkmadığım için Karun'un adamları evi korurken eve giremiyordu. Bu yüzden beni dışarıda tek yakalayınca hemen saldırıya geçmişlerdi. Burada bizden başka kimse olmadığı için meraklı insanlarla veya polislerle uğraşmak zorunda değildik. Sürücü koltuğunun kapısını açtığımda Umut'un Kenan'ın kucağında uyuduğunu gördüm. İkisinin de gözleri kapalıydı.

Her ihtimale karşı elimi uzatıp Umut'un nabzını kontrol ettim. Düzenli bir şekilde nefes aldığını görünce rahatlayarak elimi çektim. Küçük afacan çok fazla ağladığı için uykuya dalmıştı. Kenan'ın nabzını kontrol edince onun da hâlâ yaşadığını görüp rahatladım. Çok kan kaybettiği için bayılmış olmalıydı.

Kadem onlara bakarken bebeği gösterdi. "Kenan'dan akan kanlarla yıkandı bu parazit. Sence onu Kenan'dan almalı mıyız?" Çocuğa ısrarla parazit deyip duruyordu!

"Bence bizimle olmaktansa Kenan'ın kanlı göğsünü tercih eder." Aklıma gelenlerle yüzümü buruşturdum. "Her bebek baş aşağı sallanmaktan hoşlanmıyor olabilir."

"Doğru tuttuğuma emindim oysaki."

"İşin trajik yanı ben de doğru tuttuğuna emindim."

"Ama yanlışmış."

"Kenan'ı öldürürsek bence bu sonsuza kadar aramızda bir sır olarak kalabilir," dediğimde Kadem yüksek sesle gülmeye başladı.

Bence kabul edilebilir bir teklifti.

Karun ve adamlarının arabalarını görünce nihayet gelebildikleri için sevindim. Onunla canlı konumumuzu paylaştığım için bizi bulmuşlardı. Karun arabasının kapısını açıp dışarı çıktı ve hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Adımları o kadar hızlıydı ki âdeta tozu dumana katarak bana doğru geliyordu. Yanıma gelip belimden tuttuğu gibi bana sımsıkı sarılınca neye uğradığımı anlayamadım.

Kolları arasında kaybolduğumda, "İyi misin?" diyen endişeli sesi hızlı atan kalbiyle yarışırdı. Benim için bu kadar çok korkmasını beklemiyordum. Sarılan sadece oydu çünkü ben donmuş bir şekilde kolları arasında duruyordum. Eflatun bir elbiseyle ölüme terk ettiği bir kadın için bu kadar korkması normal değildi.

Karun korkusunu yatıştırana kadar bir süre beni bırakmadı. Sanki bu yakınlığa benim değil, onun ihtiyacı var gibiydi. Benden biraz uzaklaşarak yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. "Bir şey söyle." Mavi harelerindeki korku hâlâ oradaki yerini koruyordu. "İyi misin?"

Tekrar sorunca bu endişesi karşısında afallayarak, "Evet," diye mırıldandım. "Ben iyiyim." Rahat bir nefes alarak tekrar beni göğsüne çekti ve kaburgalarımda hissedeceğim bir sertlikte sarıldı. Kendi gibi davranmıyordu.

Sanırım Kenan'ın nasıl olduğunu sonra da ona söyleyebiliriz.

"Hadi ama biz bir şey yapmadık!" diye bağırarak demir parmaklıklara tekme attım. "Bize saldıran onlardı, biz niye nezaretteyiz? Biri artık babamı arasın!" Sinirden çıldırmak üzereydim. Beş kişiyi yaralamaktan ve bir bebeği kaçırmaktan gözaltına alınmıştık.

Benim yüzümden bebeği küçük bir aksiyon yaşadığı için Sibel aptalı benden şikâyetçi olmuştu. Sibel bizden şikâyetçi olduğu için polisler işin içine girmişti. Restorandaki saldırının arkasında kimler olduğunu

öğrenmek için bizi sorguya almışlardı. Kadem hayvanı sorguda konuştuğu için arazideki beş yaralı adamı da bulmuşlardı. Neyse ki hiçbirini öldürmemiştik. Önüme çekip kalkan olarak kullandığım o adam bile sırtından vurulmasına rağmen ölmemişti. Hepsi ağır yaralı bir şekilde hastanedeydi.

Defalarca saldırıya uğradığımızı ve bunun nefsi müdafaa olduğunu söylemiştim. Saldırganların kim olduğunu bilmediğimizi söylerken yalan söylemiyorduk. Sürekli bağırdığım için yan hücremde olan Kadem, "Bağırma artık, Asım amca bizi burada bırakmaz," derken o kadar rahattı ki bir tek kalkıp göbek atmadığı kalmıştı.

Sırtını duvara yaslayarak rahatça oturan dengesize baktım. "Sen babamın adını nereden biliyorsun?"

Yan hücresinde bir aptal varmış gibi alaycı gözlerle bana bakmaya başladı. "Seni evlendirmeden önce detaylıca araştırdığımı ne çabuk unuttun?" deyince yüzümü buruşturdum. İyi halt etmişti.

"Karun istese iki dakikada bizi çıkartırdı, neden yapmadı?" dediğinde şimdi bir aptala bakar gibi ben ona bakıyordum.

"Babam buralarda çok iyi tanınan emekli bir albay. Karun bağlantılarını kullanarak bizi çıkartsaydı bu hemen babamın kulağına giderdi. Babama kızını nasıl evlendirdiğini açıklamak istemiyorsan kapat çeneni." Karun'dan bu olayın dışında kalmasını ben istemiştim.

Babam iki memurla içeri girince Kadem hemen ayağa kalktı. Babamın karşısında tıpkı benim gibi duruşunu dikleştirip hazır ola geçmişti. Babam yürüyüp benim hücremin karşısında durunca suratındaki sert ifade korkudan aklımı alıyordu. Buz gibi gözlerle bana bakıyordu. "Beş kişiyi yaralarken ve Sibel'in oğlunu kaçırırken ne düşünüyordun?" dediğinde aramızdaki demir parmaklıkların varlığına şükrettim.

"Baba sen hep demiyor muydun evlilik yaşın geldi diye." Masumca ona gülümsedim. "Önüme çıkan tüm engelleri aşarak senin için en uygun torunu getirmeye çalışıyordum," dediğimde yanındaki memurlar gülerken babam sinirden küplere binmişti. Bu parmaklıklar umarım yeterince sağlamdı.

Babam öldürecekmiş gibi bana bakarken burnundan nefesini sertçe verdi. "Mehmet, aç şu kapıyı!"

"Ölümü gör açma Mehmet abi." Başımı iki yana salladım ve kısık bir sesle, "Açarsan gerçekten ölümü görme ihtimalin var," dedim.

Babam sayesinde neredeyse karakoldaki herkesi tanıdığım için Mehmet abi bana acıyarak, "Asım amca," diye babama döndü. "İstersen sen sakinleşene kadar bu geveze kuşu bir süre daha burada tutabiliriz."

"Bana uyar valla." Bu teklife balıklama atladım. "İçinde dört kişinin olduğu bir arabanın tekerlerini patlattım. Hızımı alamadım, iki buçuk kişiyi dövdüm ve bir bebek kaçırdım. Atın beni içeri." Babamın gazabına uğramaktansa hapis yatardım daha iyiydi.

Onun olduğu ortamlarda her daim ciddiyetimi korumam gerektiğini babam sert bir sesle, "Efil Saka!" diye adımı söyleyince hatırladım.

Yanında duran ellerini sıkarken yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. "Tek kelime dahi etme!" diye beni uyardı. "Bugün beni yeteri kadar utandırmışken sus artık!" Dudaklarım düz bir çizgi hâline geldi ve gözlerimi kaçırarak sustum.

Onu utandırmak en kolayıydı ama zor olan onu gururlandırmaktı. Babam sadece benimle bir kez gurur duydu ve o da 13 Haziran'daydı. O gün ilk kez kızıyla gurur duymuştu ama ben sandığım gibi hiç mutlu olmamıştım. Arkadaşlarımın cenazesini bulanık gözlerle izlerken kafamda kurduğum gibi babamın benimle gurur duyması beni mutlu etmemişti.

"Bige'nin bir suçu yok, o adamlar bir anda ortaya çıktı. Arabadaki o minik yaratığı da silahlı adamların olduğu bir yerde bırakamazdık," diyen Kadem beni korumak için daha fazla bekleyemedi.

Babam başını çevirip yan hücreye bakınca benden birkaç yaş büyük olan Mehmet abi, "Bige ile aynı olaya karışan iki gençten biri," dedi. "Kadem Aktan."

Babamın gözleri Kadem'i bulunca Mehmet abiyi hiç duymamış gibi, "Yusuf," diye fısıldadı. Kadem duyduğu isimle kaskatı olurken babamın yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki karşısında bir hortlak varmış gibi Kadem'e bakıyordu. Kelimenin tam anlamıyla şaşkına dönmüştü ve onu her zaman bir şeye şaşırırken göremezdik. Normalde hep soğukkanlı biri olduğu için bir konuda onu sarsılmış görmek çok zordu. Fakat Kadem'e baktıkça kirpikleri titreşiyor, gözlerinin siyahı buğulu bir karanlığa bürünüyordu. Gözleri mi doldu?

Kadem bunun sebebini biliyormuş gibi gerildi. "Yusuf değil." Bu ismi telaffuz etmek bile canını yakıyormuş gibiydi. "Adım Kadem." Babamın Yusuf adında birkaç tane tanıdığı vardı, acaba Kadem'i hangisine benzetmişti?

Kadem ona adını hatırlatınca derin bir nefes alıp başını ağır ağır salladı. "Öyledir muhakkak." Sesi üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. "Bir arkadaşımın gençliğine çok benziyorsun."

Babam geçmişe dalmış gibi Kadem'e bakınca Mehmet abiye hücremin kapısını işaret ettim. Babamı kontrol ettikten sonra kapıya yaklaşıp kapının kilidini açtı. Babamdan kaçmak için parmak uçlarıma basarak küçük hücremden çıktım. Kapıya doğru bir adım atmıştım ki babamın, "Cüret dahi etme, Efil!" diyen kızgın sesini duyunca durmak zorunda kaldım. Arkasında gözü varmış gibi beni durdurmuştu.

Babam çatık kaşlarla bana bakarken Kadem'i gösterdi. "Mehmet, kızımın suç ortağını da çıkar, ikisiyle konuşacağım," deyince Mehmet abi Kadem'in de kapısını açtı.

Üçümüz önce nezaretten sonra da karakoldan çıkınca rahat bir nefes aldım. Babamın arabasına doğru yürürken Mehmet abi, "Bige," diye bana seslendi. Karakolun kapısının önünde durmuş, elindeki bir belgeyle bana bakıyordu. "İmzalaman gereken birkaç evrak var." Babam ve Kadem arabaya binerken Mehmet abiye doğru yürüdüm.

Yanına gittiğimde elindeki belgeyi alınca boş sayfalardan oluştuğunu gördüm. Endişeli gözlerle bana bakarken neye bulaştığımı sorgular gibiydi. "Bugün ifadeni hazırlarken bir şeye rastladık." Benimle konuşmak için boş bir dosyayı bahane ettiğini anladım. Babamı şüphelendirmek istemediği için böyle bir yola başvurmuştu. Kehribar hareleri üzerimde oyalanırken, "İsmini aratınca Bige Saka Kalender diye bir isim çıktı," deyince sertçe yutkundum. Bunun olmasından korkuyordum.

"Bugün olay yerine Karun Kalender de gelmiş ve üçüncü suç ortağın onun sağ kolu Kenan Mirza." Mehmet abi hesap sorar gibi bana bakarken, "Bütün bunları babandan gizlememin tek nedeni neler olduğunu anlamak," dediğinde kaşları hafifçe çatılmıştı. "Kayıtlarda neden Karun Kalender ile evli görünüyorsun?"

Paniğe kapıldığım için, "Babama söyleme," dedim aceleyle. Başımı çevirip arabadakileri kontrol ettikten sonra tekrar ona döndüm. "Hiçbir şey göründüğü gibi değil, her şeyi açıklayacağım ama lütfen bir süre daha babama söyleme." Yarın boşanıp bu evlilikten kurtulacakken şimdi babama söyleyemezdi.

Mehmet abi sıkıntıyla yüzüme bakarken nefesini sesli bir şekilde verdi. "Yarın karakola gelip ne işler karıştırdığını bana doğru düzgün anlatacaksın." Bana başka bir yol bırakmıyordu. "Ne tür adamlara bulaştığın

hakkında zerre kadar fikrin yok!" Bana kızmakta haklıydı ama aslında sandığı gibi bu evlilik benim isteğimle olmamıştı.

Başımı salladıktan sonra boş sayfaları imzalar gibi yapıp ona uzattım. Babam arabada bizi izlediği için her şey usulüne göre olmalıydı. Yürüyüp arabanın ön koltuğuna bindiğimde hiç vakit kaybetmeden yola çıktık. Tabii babam bizi sorguya çekmek için fazla beklememişti. Arabayı kullanırken, "Konuşmaya başla, Efil," derken otoriter sesi emir niteliğindeydi.

"Sibel ile yemekteydik." Camdan dışarıya bakmaya başladım. "Daha sonra arka koltukta oturan şu serseri içeri girdi ve peşinden de diğer adamlar girdi. Sibel o esnada lavaboda olduğu için Umut ile yalnızdık. Hedefte ben yoktum ama silahlar patlayınca kendimi olayların içinde buldum," diye yalan söyledim. O adamlar Carlos'un adamları olmadığı için böyle söylemek zorunda kaldım çünkü benim Carlos'tan başka düşmanım yoktu. Belalı kocamın düşmanlarından biri diyemezdim.

"Sanırım onların derdi şu anda bizimle yolculuk yapan bu serseriyle ilgiliydi. Silahlar patlayınca Umut'u korumak için dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Oradaki birinden bizi de arabasına almasını rica etmiştim. Ancak arka koltuktaki şu hayvan ve Kenan adında biri içeriden çıkana kadar her şey kontrolüm altındaydı. İkisi adamı silahla tehdit edip arabayı alınca dördümüz birlikte yolculuk yapmak zorunda kaldık. O adamlar peşimize takılınca devamında olan her şeyi kendimizi korumak için yaptık. Baba, valla bunları tanımıyorum." Kadem'i iki dakikada sattığım için arka koltukta homurdanan sesi geliyordu.

Babam aynadan ona bakıp, "Efil'in anlattıkları doğru mu?" deyince Kadem mecburen başını salladı. Babamın gözleri şüpheyle kısıldı. "Kızımı tanıyor musun?" Nedendir bilmem ama Kadem'e her baktığında tanıdık bir yüz görüyormuş gibi geriliyordu.

Kadem beni yalancı çıkarmamak için, "Kızınızı tanımıyorum," demek zorunda kaldı.

"O adamlar kimdi?"

"Kumar borcum var," diyen Kadem kendi yalanına yüzünü buruşturdu. "Borçlarını tahsis etmek için oradaydılar."

"Bir kumarbazsın yani?"

Babamın eleştiren bakışlarıyla karşılaşınca, "Hayır," dedi çünkü babamın aklında bir kumarbaz olarak kalmak istemedi. "Bir arkadaşımın borcu üzerime kaldı."

"Doğum yerin neresi?" diyen babam garip bir şekilde onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Kadem, "Asım amca ben çok yorgunum," diye sızlandı. "Daha kendime kalacak bir otel bulmalıyım. Soruların için başka bir gün sözleşsek olur mu?" Kadem'in hiç yabancılık çekmeden ona amca demesi babamı güldürdü. Sanki Kadem'i sevmiş gibiydi.

Arabaya yakıt almak için benzincide durduğumuzda babam, "Kadem," dediğinde sesi bir şeylerin peşindeymiş gibi gizemli çıkmıştı. "Arka koltukta Efil'in daha önce unuttuğu hırkası olmalıydı, onu bana uzatır mısın?" Neden bir işler karıştırdığını düşünüyordum?

Babam başını arka tarafa çevirip beklemeye başlayınca Kadem beyaz hırkamı aldı. Öne doğru uzattı ama babam hırkayı almadı çünkü onun bileğine bakıyordu. Kadem tişört giydiği için kolları açıktaydı. Babam onun sağ bileğinin iç tarafındaki yara izine bakınca sertçe yutkundu. Evet, Kadem'in bileğinde bıçak yarası gibi bir yara izi vardı. Nezaretteki garip tepkileri yine vermeye başlayan babam, "Bu-bu iz nasıl oldu?" dediğinde sesi titrediği için konuşmakta güçlük çekiyordu.

Kadem neler olduğunu öğrenmek ister gibi bana bakınca *bilmiyorum* dercesine omuz silktim. Bugün babamın ne işler karıştırdığını ben de bilmiyordum. Hırkayı bırakıp elini çekmek istedi ancak babam onun bileğini yakalayıp sertçe sıkarak ona sesini yükseltti. "Konuş çocuk!" Kaşları çatıktı. "Bu iz nasıl oldu?"

Tıpkı benim gibi Kadem de ürkmeye başladığı için, "Hatırlamıyorum," diyerek elini çekmeye çalıştı. "Bu ize bakınca aklıma gelen tek şey siyah saçlı bir kız çocuğu ve elinde tuttuğu kırık bir cam bardak." Babamın yutkunuşu arabada duyduğumuz tek şeydi. Yirmi altı yıl boyunca gördüğüm o güçlü adam gözleri dolarak Kadem'e baktı. Öyle bir bakıyordu ki bakışlarındaki hasret her an gözyaşına dönüşüp oluk oluk yaşlı yüzüne akabilirdi. Babam Kadem'le karşılaştığından beri kendi gibi davranmıyordu.

En az beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan nemli gözlerle Kadem'i izledi. "Ne kadar da ona benziyorsun," diye fısıldarken onun her zerresini aklına kazımak ister gibi bakıyordu. Daha sonra gözleri ben ve Kadem'in üzerinde oyalanırken, "Hey gidi Koca Yusuf, hey," diye mırıldandı acı çeken bir sesle. Önüne döndüğünde gözlerinden süzülen yaşları gördüm. Sanki biz burada olmasak hüngür hüngür ağlayacakmış gibi kederliydi.

Artık ciddi anlamda endişelenmeye başladığım için, "Baba sen iyi misin?" diye koluna dokundum. "Yusuf derken hangi arkadaşından bahsediyorsun?"

Tam konuşacaktı ki aynadan Kadem'e bakınca başımı arkaya doğru çevirdim. Kadem yalvaran gözlerle ona bakıp başını iki yana sallayınca babam, "Gidelim," diyerek camı açıp aldığımız yakıtın parasını ödedi ve arabayı çalıştırdı. Neler olduğunu anlamıyordum ama Kadem bir konuda babamı susturmuştu.

Burada gözden kaçırdığım bir şeyler vardı.

Gecenin üçü olmasına rağmen balkonda oturmuş kara kara düşünüyordum. Kadem arayıp bu gece babamda kalacağını söylediğinden beri çok tedirgindim. Karakolda ve arabada olan gariplikler yetmezmiş gibi babam beni eve bırakırken hâlâ çok garipti. Kadem'i bir otele bırakacağını söylemişti ama onu otele bırakmak yerine evine götürmüştü. Ne işler karıştırıyordu? "Beni burada meraktan çıldırtacak!" İçki şişesini kafama diktim, yine çok içmiştim.

Siteye giriş yapan arabaları gördüm. Bir tek Karun peşinde bir konvoyla hareket ettiği için onun olduğunu anladım. Arabadan inerek apartmana doğru yürümeye başladı, adamın yürüyüşünün bile bir karizması vardı. Hızlı adımlarla yürürken bu herif fazla havalı görünüyordu. Başını kısa bir an kaldırıp benim daireme bakınca balkonun ışığının açık olduğunu gördü. Beni görünce kısa bir an durdu ama önüne dönüp tekrar yürümeye başladı.

Karun apartmana girdiğinde elimdeki şişeyi masaya bıraktım. Kenan'ın durumunu öğrenmek istediğim için ayağa kalktım ama başım çok dönüyordu. Ben tam olarak kaç şişeyi devirdim? Duvarlara tutuna tutuna balkondan çıkıp kapıya yürüdüm. Her şeyi çift görüyordum ve başım felaket ötesi dönüyordu. Kapıya ulaşmak için artık ne kadar oyalandıysam Karun çoktan yukarı çıkmıştı.

Kapıyı açtığımda Karun benim daireme doğru yürüyordu. "Kenan nasıl?"

"Yeni kendine geldi," demişti ki baygın bakan bakışlarım dikkatini çekti. Baştan ayağa beni süzerken kapının kirişinden destek aldığımı gördü. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır." Kelimeler ağzımdan sünerek çıkıyordu. "Sadece birazcık içtim." Baş ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırarak iki parmağımın arasında çok az mesafe bıraktım. "Şu kadarcık içtim, sanırım birkaç şişecik."

Karun'un mavi gözleri kızgınlıkla bana bakarken çenesinde bir kas seğirdi. "Körkütük sarhoşsun yani?" Yine burnundan soluyordu.

İtiraz etmeye hazırlanıyordum ki dizlerim bükülünce daha ben yere düşmeden belimi yakaladı. Beni kucağına alıp eve girdiğinde, "Şu hâline bak, ayakta bile duramıyorsun!" diyerek ayağıyla kapıyı kapattı. "Odan hangi tarafta?"

Uykum olduğu için onun göğsüne sokulup esneyerek, "Holü dönünce ikinci oda," diye mırıldandım.

Beni göğsüne bastırıp odamın kapısını açtı ve yine ayağıyla kapattı. Yatağıma doğru yürürken başımı kaldırıp uykulu gözlerle ona baktım. "Yarın senden kurtuluyor olmamı kutlamak için içtim," dedim. "Sabah ilk uçakla İstanbul'a gidip boşa beni."

Başını eğip yüzüme bakınca mavi harelerinde şeytani bir ifade vardı. "En yakın arkadaşım hastanede yaralıyken hiçbir yere gitmiyorum." Kenan'ın durumu iyi olmasaydı şu anda benim odamda değil, onun yanında olurdu.

"O zaman avukatına vekâlet ver, senin yerine o katılsın duruşmaya," dediğimde Karun beni izlerken gülmemek için yanaklarının içini ısırmaya başladı.

Yüzündeki eğlenen ifadeyi gizlemeden, "Bakarız," dedi ve eğilip beni yavaşça yatağa bıraktı. Neden boşanmak istemediğini düşünmeye başladım?

Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda bile Karun hâlâ üzerime eğilmiş bir vaziyetteydi. "Saka." Yüzü kalp atışlarımı hızlandıracak kadar yakınımdaydı. Gözlerime bakarken, "Oteldeki o geceden sonra yapmak için çıldırdığım bir şey var," diye fısıldadı. Mavi gözleri dudaklarıma kaydı. "Sana her baktığımda bunu yapmaya can atıyorum." Mavinin en

koyu tonuna bürünen gözleri yakıcı bir arzuyla dudaklarımda oyalanıyordu.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp, "Yapmak istediğin o şey neydi?" diye sordum.

Karun bunu söylememi bekler gibi, "Seni delicesine öpmek!" dedikten sonra aceleyle boynumu kavradı ve başımı yukarı kaldırıp beni öpmeye başladı.

Bu adam boşanma arifesinde beni öptü mü?

Ayışığı Kitaplığı

20

13 HAZİRAN ETKİSİ

"Annem olsaydı beni korurdu diyeceğim tek an babamın benden utandığı ve bana vurduğu o andı."

Kalp belki de en hain organımızdı çünkü çok kolay kırılıyor ve çok kolay da affetmek istiyordu. Karun'a kolay kırılmamıştım, aksine çoğu kırıcı söylemlerini ve yaptıklarını yutmuştum. Belki de bu konuda ona inisiyatif tanımıştım çünkü o da çoğu konuda bana karşı anlayışlı olmaya çalışmıştı. Hatalarımız ve doğrularımız birbirleriyle çarpışınca ortaya çıkan eşitlik bizi bize karşı sabırlı olmaya itmişti. Ancak skor Kadem'in beni yanlış yönlendirmesiyle bir anda değişmişti.

Küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden otel odasından çıktığımda her şey değişmeye başlamıştı. Bir anda Karun'un farklı ve acımasız bir yüzüyle tanışmıştım. Küçük ama içindeki şeyin anlamı büyük bir hediye paketiyle bana bunu göstermişti. Eflatun elbise ve bana vermek istemediği panzehir benim için bir dönüm noktası olmuştu. Karun bir anda benim için Carlos gibi birine dönüşmüştü. Nefret ettiğim ama asla kaçamadığım biri olmuştu.

Kafamdaki tüm bu düşüncelerden sıyrılmamı sağlayan şey dudaklarımdaki temasın sadece iki saniye sürmüş olmasıydı. Karun beni öptü ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş olmalı ki hemen kendini geri çekti. Dudakları dudaklarıma değdiği an aramızdaki teması kesmişti. Belki de sarhoş olduğumu hatırlayıp kontrolünü son anda sağladı. Hâlâ üzerime eğilmiş bir pozisyonda dururken, "Üzgünüm," dedi ama mavi hareleri pek de üzgünmüş gibi bakmıyordu. "Bunu yapmamalıydım."

"Bence de yapmamalıydın."

Üzerimden çekildikten sonra yatağın yanında ayakta durmaya başladı. Beni öptüğü için üzgün olduğumu düşündüğü için, "Tekrarı olmayacak," dedi ancak yüzü sıkıntılıydı. Çok fazla gerildiği için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve bunu telafi etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Suratını asmayı bırak, bir hataydı!" Sesi sert çıkınca az kalsın kahkaha atacaktım. Beni öptüğü için suratımı asıyorum sanıyordu ama durum tam tersiydi.

Yatakta oturup baygın gözlerle ona baktım. "Midem bulanıyor," diyerek yüzümü buruşturdum. Midem gerçekten bulanıyordu.

Bu duydukları hoşuna gitmemiş olacak ki Karun'un gerginliği iyice arttı ve kaşlarını hafifçe çattı. "Seni öpmem mideni mi bulandırıyor?" Sesi buz gibiydi. Bu düşünce belki de onun için ondan nefret etmemden daha sarsıcıydı. Yanında duran parmaklarının büküldüğünü gördüm. Onları avuç içine doğru büküp sıkmaya başladı. Midemi bulandırdığı fikri sinirlenmesine ama daha çok hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu.

Delici bakışları hayır dememi ister gibi bakıyordu ama sarhoş bir kafayla hiçbir şey düşünemiyordum. Bunun onun için ne anlam ifade ettiğini idrak edecek durumda olmadığım için, "Üzerine alınma ama gerçekten midem bulanıyor," dedim.

Sert çehresi sinirle kasılırken dişlerinin arasından, "Benden miden bulanıyorken nasıl üzerime alınmayayım?" diye sorarken incinmiş gibiydi. İçki yüzünden midem bulanıyor, ona ne oluyordu ki? O kadar da üzerine alınma dedim.

Elimi karnıma bastırıp tam ona alkolden kaynaklandığını açıklayacaktım ki, "Bu kabul edeceğim bir şey değil!" dedi sert bir sesle. Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp yatağımın kenarına oturdu. Çatık kaşları altında bana bakarken buzdan farksız olmayan soğuk bakışlarını gözlerime dikti. "Benden tiksiniyor musun?" Sesi mesafeli çıkmıştı. İki dakika içinde neler düşünmeye başlamıştı.

Bana bakarken mavileri âdeta ruhumu vücudumdan söküp alıyordu. Odanın içi bir anda buz gibi olmuştu. "Eğer öyleyse sana yemin ederim ki bu gece hayatından tamamen çıkarım," diyerek başını salladı. "Yarın uyandığında buradan gitmiş olurum ve boşanırız." Tek bir cevabımla bunu gerçekten yapacakmış gibi bakıyordu. Nedendir bilmiyorum ama sanki kırmızı çizgilerinden birine basmak üzereydim. Bu konuyla ilgili bir yarası vardı, değil mi? Ondan tiksinen bir kadının hayatından çok hızlı çıkacağını artık biliyorum. Bununla ilgili bir şeyler yaşamış olmalıydı. Eğer ayık olsaydım sırf ondan kurtulmak için evet derdim ama sarhoşken iyi bir yalancı değildim.

"İçki yüzünden midem bulanıyor. Senin veya öpücüğün yüzünden değil," diye fısıldadım. "Ben kendimi geri çekince peşimden geliyorsun ama ben sana yaklaşınca da kaçıyorsun." Başımı eğip kucağımdaki ellerimle oynamaya başladım. "Oteldeyken de aynısını yaptın, eğer o gece yanımda yatsaydın bütün bunlar olmayacaktı." Sesim kısılıp ağlamaklı

çıkarken, "Beni acıyla beslemeyi bırak," dedim. "Ben artık saka kuşu olmak istemiyorum." Tek duyduğum ses yutkunuşuydu.

Parmaklarımı birbirine dolarken sinirden güldüm. "Ne kadar acıttı, biliyor musun?" Alkol yüzünden fazla duygusal olduğum için gözlerime akın eden yaşları engelleyemedim. "O kutunun içinde eflatun elbise çıkınca zehirden daha çok acıttı." Neden bana öyle bir elbise gönderdi ki bu her şeyi başlamadan bitirmişti.

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle ona baktım. "Ama zehir de çok acıttı." Saçını çeken arkadaşını babasına şikâyet eder gibi elimi kaldırıp kapıyı gösterdim. "Hani dışarıdaki o merdivenler var ya, işte ben öyle bir merdivene tırmandım. Tırmandım ama yürüyerek değil sürünerek." Elimle bu sefer göğüs kafesimi gösterdim. "Her basamak göğsüme battı, canımı çok yaktı."

Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. "Kan da kustum, sonra da atladım çünkü sen beni buna zorladın. Şimdi git buradan, biraz ağlayacağım." Yatağa uzanarak ona sırtımı döndüm ve dizlerimi karnıma çektim. "Burada ağlar uyurum ben," diyen sesim içliydi. "Bilmiyorsun ama kendi içimde çok küstüm ben sana."

Sessiz sessiz ağlarken bir süre her şey dondu. Ne hareket etti ne de bir şey söyledi. Ben yatakta iki büklüm ağlarken oturduğu yerde taş kesildi. Uzun süre hiç kıpırdamadı ama daha sonra kederli bir nefesle yatağıma uzandı. Şimdi tam arkamdaydı ancak ona doğru dönmüyordum. Yatakta bir kıpırtı hissedince onun bana döndüğünü anladım.

"Hatırlıyor musun, bir seferinde sana *akıl acımaz* demiştim ve sen de *acıtan çıkmadığındandır* demiştin." Sesi içip içip efkârlanmış gibi geliyordu. Oysaki içen sadece bendim.

"Aklımı acıtıyorsun," dedi birdenbire. "Öncesinde değil, atladığın o gece başladın bunu yapmaya."

Elini belimde hissettiğimde kaskatı kesildim. "Kulaklarımda hep kapının arkasındaki kısık iniltilerin var." Eli tenimi yakarak belime sürtündü ve karnımın üzerinde durdu. "Gözlerimi ne zaman kapatsam seni çatıdan atlarken görüyorum." Arkamdan bana iyice yaklaşarak vücudunun gölgesine aldı beni. Şimdi sırtım onun göğsüne yaslıydı.

"Aklım hep o geceyle meşgul." Elini karnıma bastırarak beni iyice göğsüne çekti. "Beni koruyacağını söylemiştin." Kısık sesi kederliydi. "Beni o geceden koruyabilir misin? Aklımı acıtıyorsun, Saka, beni o anılardan kurtarabilir misin?"

Yere düşürdüğü benken bunu nasıl yapabilirdim?

Karun arkadan bana sarılırken çenesini saçlarımın tepesine yasladı ve derin bir iç çekti. "Yalan söylemeyeceğim, boktan bir herifim," dedi. "Muhtemelen sarhoş olmasaydın sana sarılmayacak, bunları da söylemeyecektim ama deneyeceğim." Daha sıkı tuttu karnımı. "Senin için iyi biri olmaya çalışacağım. Ne kadar başarılı olurum, bilmiyorum ama bunu deneyeceğim." Sonra burnunu saçlarıma gömüp kokusunu içine çekti.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyi anlamak ister gibi üst üste saçlarımın kokusunu içine çekti. "Söylesene, nasıl menekşe kokmayı başarıyorsun?" Tüm ciddiyetin içine ettiği için ağlamayı bırakıp gülmeye başladım.

"Son kısma kadar iyi gidiyordun."

Beni güldürmek keyfini az da olsa yerine getirmiş olmalı ki, "Yavrum, harbiden menekşe kokuyorsun," derken sesi meraklı çıkmıştı. "İstanbul'daki kokun değil."

"Konumuz benim nasıl koktuğum değil ki," diye homurdandım. "Ben hâlâ ağlıyorum."

"Benim kollarımda ağlıyorsun ama." Beni tutup kendisine doğru çevirdi. Bunu yaparken alçılı koluma dikkat etmişti. Bir kolunu boynumun altından geçirerek beni iyice göğsüne çekti.

Çenemi sert göğsüne bastırıp başımı kaldırdım ve ona baktım. "Senin kollarında ağlayınca ne oluyor?"

Başını eğip uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken dudağının köşesi kıvrıldı. "Şu anda gözyaşlarını katlanılır kılan tek şey başka bir erkeğin kollarında ağlamaman." Sanki beni ağlatan o değilmiş gibi kıskançlık yapıyordu.

"Bence sen beni kıskanıyorsun."

Fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Bence senin kafan fazla güzel," derken kıskanmadığına çok emindi. "Kıskanç biri değilim."

Bu adam şaka gibi bir şey!

"Serhat'a ne yaptın? O iyi mi?"

Beni saran vücudu kaskatı kesilirken kaşlarını o kadar hızlı çattı ki kaçmak istedim. "Hâlâ o sikik herifi mi düşünüyorsun?" Bakışlarının ne kadar ürkütücü olduğunu bildiğini sanmıyordum.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Evet, evet, benim kocam hiç kıskanç değil," dediğimde bakışları yumuşadı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Kulağa o kadar güzel geliyor ki her kocam deyişine bir servet harcayabilirim." Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki onu güçlükle duydum. Sanki kendi kendine söylediği bir şeydi bu.

Elini uzatıp yüzümdeki saçları çekti. Gözleri yüzümü seyre dalarken parmakları yanağıma sürtündü ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Saka..." Eli hâlâ saçlarımdaydı. "Senden boşanmazsam ne yaparsın?" Bunları söyledikten hemen sonra yalandan öksürüp boğazını temizledi. "Yani varsayalım yarın duruşmaya yetişemedim."

"Bu sefer seni vururum," dedim sakince. "Seni öldürerek kendimi dul bırakırım. Bak gerçekten yaparım bunu."

Onu tehdit etmemi komik bulmuş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Tam olarak hangisisin?" diye sordu. Benimle böyle sarmaş dolaş olmak hoşuna gitmiş gibi yüz ifadesi keyifliydi. "Bakımlı ve güzel bir kadın mı, yoksa eli maşalı şirret bir kadın mı? Yere bağdaş kurup ağlayan o çocuk kadın mı, yoksa eline bir silah alıp çatışmaya atılan kadın mı? İçinde birden fazla kadın var gibi, söylesene, gerçekte sen hangisisin?" Bunun cevabını her şeyden çok bilmek ister gibi bakıyordu.

"Sen hangisi olmamı isterdin?"

"Seçim yapamam ama hepsi olmandansa içlerinden biri olmanı isterdim." Ama hepsiydim.

"Neden?"

Bir şeyler canını sıkıyormuş gibi gergin bir suratla bana bakmaya başladı. "Çünkü birden fazla yönün var, seni tanımaya başlayan her erkek sende sevecek bir şeyler bulacak." Afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Sorun ettiği şey bu muydu? Gerçekten hiç kıskanç değilmiş.

"Belki de içlerinden biri âşık olacağım kişi olacaktır," dedim hayallere dalarak. "Belki de beni çok sevecektir, kim bilir."

"Ben bilirim, böyle bir şey olmayacak," diye güldü. "Karım olduğun sürece kimse seni sevmeye cesaret edemez. Sanrı'nın karısını sevmek kimin ne haddine."

"Çok acil boşanmalıyız!" dediğimde sesli gülerek, "Bakarız," dedi ve yüzünü bana doğru eğdi. "Miden ne âlemde?"

Elimi karnıma koyup kontrol ettim. "Duruyor yerinde," dedim alkolün verdiği bir saflıkla.

Güldü. "Ne güzel." Çenemi tutup başımı biraz daha yukarı kaldırdı. Ilık nefesini dudaklarımda hissederken, "Mide bulantın geçti mi?" diye sordu. Gözleri dudaklarımda oyalanırken sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Kuruyan dudaklarımı emerek ıslattım ve nefesimin dudaklarına çarpmasına izin verdim. "Neden soruyorsun?" Bana olan yakınlığı yüzünden sesim titremişti.

Karun dudaklarıma baktıkça bakışları daha koyu bir hâle geliyordu. "Seni öpeceğim."

Kaburgalarımın arasındaki kalbim son söyledikleriyle rotasından şaşarken, "Bence bunu istemiyorum," dedim ama beklenti dolu bakışlarım ve çatlayan sesim bunun tam tersini söylüyordu.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp dudağımın kıvrımına küçük bir öpücük kondurdu. "Bence ikna edilebilirsin," dedikten sonra dudakları dudaklarıma sürtündü, soluğum kesildi. "Senden otel odasında olduğu gibi bir öpücük istiyorum."

Onun büyüsüne kapılırken mayışmış bir sesle, "Dudağımın sol kıvrımını da öpmelisin," dediğimde güldü.

"Emrin olur," dedi ve dudağımın diğer köşesini de öperek öpücüğünü eşitledi.

Dudakları tekrar dudaklarıma sürtünüp tüy gibi dokunuşlar bırakırken, "Saka," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Seni öpeceğimi söyle."

Hızlı hızlı nefesler alırken bilinçsiz bir şekilde, "Belki de bunu yapmalısın," dedim ve elimi ensesine koyup onu öptüm.

Onu beklemeden ben öpünce dudaklarımın üzerindeki dudaklarından güler gibi bir ses çıktı. Hemen sonra kendimi geriye çekmeme izin vermeden beni öpmeye başladı. Biliyorum, bana yaptıklarından sonra buna izin vermemeliydim ama mantığımla hareket edecek durumda değildim. Alkolle uyuşmuşken tamamen hormonsal dürtülerle hareket ediyordum. Bu gece onun yüzünden yaşadıklarım zihnimin en karanlık odalarına hapsolmuş, canımı yakmayı bırakmıştı.

Beynim bana güzel bir gece vermek için kötü anıları kısa bir anlığına kuytu zindanlarına atmıştı. Yarın sabah hepsinin zincirlerini kırıp firar edeceğini biliyordum ama bu gece değil. Karun nefes dahi almadan beni öperken ona karşılık veriyordum. Onu öpmek o kadar büyüleyiciydi ki sanki birleşen dudaklarımızın arasında ruhlarımız birbirine karışıyordu. Bu gece benden çalacağı küçük bir öpücük onun için yeterli değildi. Bu yüzden belimi tutarak sırtımın yatakla buluşmasını sağladı.

Hâlâ beni öperken saniyeler içinde üstümdeki yerini almıştı. Bacaklarımı araladığımda bacaklarımın arasındaki yerini alması uzun sürmemişti. Kısa eteğim muhtemelen kalçama kadar toplanmıştı ama bunu

düşünecek durumda değildim. Elim kumral saçlarının arasında gezinirken hissettiğim şeylerin bir tarifi olamazdı. Yaptığım hiçbir şey için sorumluluk kabul etmiyordum çünkü sarhoştum.

Bacağımda elini hissettiğimde öpüşü yakıcı bir hâle gelmeye başlamıştı. Avuç içi bacağıma sürtünerek yukarı çıkmaya başlayınca beklentim büyüdü. Toplanan eteğimin altına sızan soğuk parmakları kalçamı kavrayıp sıktı. Vücut sıcaklığım kalçamın üzerinde hareket eden eli yüzünden artarken farkında olmadan dudağını ısırdım. Dudaklarından küçük bir inilti çıkınca kendini sertçe bana bastırdı. Eğer onu engelleyen pantolon olmasaydı çoktan benimle bütünleşmiş olurdu.

Eli kalçamın üzerine sürtünerek tişörtümün altına sızmıştı. Bel boşluğumda parmaklarını hissedince belimi yay gibi yukarı kaldırıp kıkırdamaya başladım. Dudakları yavaşça benden ayrıldı ve bir şeyi test etmek ister gibi yüzüme bakmaya başladı. Beni izlerken belimin tam ortasına parmaklarını tekrar sürtünce gülmeye başladım. Yüzünde içimi ısıtan bir ifade oluştuğunda gülümsedi. "Tik gibi bir şey mi?"

Parmakları hâlâ hassas olduğum noktada gezindiği için gülerek başımı salladım. "Çek şu elini."

Biri belimin tam ortasına dokununca huylandığım için gülmeye başlıyordum. Karnımdan değil, belimin tek bir noktasından gıdıklanıyordum. Karun elini çekmeyince daha fazla gülerek onu üzerimden atmaya çalıştım ama tek elimle iri vücuduna karşı hiç şansım yoktu. Katıla katıla gülmeye başladığımda o da gülerek başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değilsin."

Gülüşlerimin arasında kesik kesik konuşmaya çalışırken, "Büyükbabam," dedim güçlükle. "Seslerden uyanabilir."

Neyse ki elini belimden çekerek yatağın diğer tarafına uzandı. Kolunu boynumun altından geçirip beni göğsüne çekti. Alçılı kolum altta kalmadığı için şanslıydım. Kollarını bana dolayıp saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. "Uyuyalım hadi," dediğinde başım onun göğsündeyken tebessüm ederek gözlerimi yumdum. Bu gece yarın boşanacak bir çiftin yapmaması gereken birçok şey yapmıştık ama kötü hissettirmiyordu. En az benimle uyuyacak olması kadar iyi hissettiriyordu.

Onunla ilgili her şey yanlışken nasıl bu kadar iyi hissettirebilir, bilmiyordum.

"Bige ben acıktım!" Büyükbabamın sesi beni içine çekildiğim kâbustan uyandırmaya başlamıştı. Yine hep gördüğüm iki kâbustan birini görmüştüm.

Gözlerimi açmaya çalıştıkça büyükbabam ısrarla kolumu daha çok çekiyordu. "Kalk artık, acıktım," diye sızlanıyordu. "Sen hiç saat on ikiye kadar uyumazdın, yine içtin mi?" Yine derken? Duyan da umutsuz bir alkolik olduğumu sanırdı. Bir dakika, saat on iki mi?

Gözlerimi hızla açarak tepemde dikilen adama baktım. "Saat kaç?" Aceleyle yataktan atladığımda kendi ayağıma takılarak düştüm. Alçılı bir kolum varken ayağa kalkmak hiç kolay değildi. "Büyükbaba bana ne oldu ya?" Kendimi sersem gibi hissediyordum, üstelik kafam da çatlayacak gibiydi.

Çizgili pijamalarıyla karşımda duran büyükbabam kınarcasına dağılmış hâlime bakıyordu. "Ne olacak, yine içmişsin." Tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Balkonda kaç boş şişe var, haberin var mı?"

Dudaklarımı sarkıtıp suçlu çocuklar gibi başımı eğdim. "İkinci şişeden sonrasını hatırlamıyorum." Ne kadar içtiğimi veya yatağa nasıl geldiğimi gerçekten hatırlamıyordum. Büyük ihtimalle kendimden geçene kadar içtikten sonra yatağa gelmiştim. Bundan sonra içerken daha kontrollü olmaya çalışacaktım çünkü başım zonkluyordu.

"Canan Hanım'a söyle kahvaltımızı hazırlasın," dedikten sonra uyuşuk adımlarla banyoya girdim. Yüzümü yıkamak için musluğun önünde eğilmiştim ki burnumu görünce tüm keyfim kaçtı. Ben mi abartıyordum yoksa herkes benim gibi mi görüyordu, bilmiyordum ama burnum çok kötü görünüyordu.

Tamam, öyle abartılacak kadar eğri değildi ama uç kısmı artık dik değildi. Aynalara küsmek istemiyorsam bir an önce ameliyat olmalıydım. "Bu nedir ya," diye ağlamaklı gözlerle aynadaki yansımama baktım. "Burnum ne hâle gelmiş."

"Bige içeride bükük burnun için ağlamayı bırak ve karnımı doyur!"

Büyükbabamın sesini duyunca, "Ameliyat için bugün doktorla görüşmeye gideceğim!" diye ona bağırdım. "Bundan sonra bükülmüş burnun diyemeyeceksin!" Bu huysuz ihtiyar yüzünden belki de burnumu

bu kadar çok kafaya takıyordum. Kiminle yüz yüze gelsem sanki doğrudan burnuma bakıyormuş gibi geliyordu. Bu aşağılık komplekslerden kurtulmak için bir an önce ameliyat olmalıydım.

Lavabodaki işimi bitirdikten sonra elimi ve yüzümü yıkayıp dışarı çıktım. Büyükbabam giyinmem için odamdan çıkarak beni rahat bırakmıştı. Tarağı alıp tekrar banyoya girdim ve kapıyı içeriden kilitledim. Gece yatarken saçlarımda kayan siyah kurdele tokaya dokundum. Bunu çıkartırken biri görecek diye çok korkuyordum. Bu yüzden genelde kimsenin olmadığı kapalı ortamlarda saçımı tarardım. Elimde tuttuğum bu uğursuz tokadan sonsuza kadar kurtulmak isterdim.

Saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım. Tarakla kaşlarımın üzerine kadar gelen kâküllerimi düzelttikten sonra tokayı kafamın sol tarafına taktım. Kurdele toka takacak yaşı çoktan geçmiştim ama ben hâlâ bu eski tokayı takıyordum. Banyodan çıktıktan sonra göğüs kısmı açık sarı bir elbise giydim. Kısa elbisenin ince bir kumaşı olduğu için Adana'nın sıcağında beni bunaltmazdı. Elbiseyle uyumlu bir şeyler takmak için mücevher kutusunu açtım.

Kutunun içindeki mücevherleri karıştırırken gördüğüm tektaş yüzükle yutkundum. Yüzüğü kutudan çıkartıp baktığımda bile içim acıdı çünkü bu annemin yüzüğüydü. O öldükten sonra Gazel evi terk ettiği için babam annemin yüzüğünü ve gelinliğini bana vermişti. Onun parmağını süsleyen bu yüzük şimdilerde onsuz kalmıştı.

Yüzüğü takarken biraz zorlandım çünkü tek elimi kullanırken bu çok zordu. Elimi öne doğru uzatarak parmağımda nasıl durduğuna baktım. Anneme yakıştığı gibi bana yakışmamıştı. Onu çıkartmak üzereyken telefonum çalmaya başlayınca durdum. Odamdaki dağınıklığın içinde telefonu bulduktan sonra, "Merhaba Sadi Bey," diye telefonu açtım. Odamdaki balkona çıktım. "Lütfen bana boşandığımı söyleyin." Arayan avukatımdı.

Balkona çıkıp temiz havayı içime çektiğim esnada Karun'u gördüm. Bahçedeki adamlarıyla bir şeyler konuşuyordu. Bu adamın duruşmaya katılmak için İstanbul'da olması gerekmiyor muydu? Belki de Kenan hastanede olduğu için dönüşünü erteledi. Büyük ihtimalle gidemediği için avukatına boşanmak için vekâletname vermişti. Dün gece ona böyle bir şeyden bahsettiğimi hatırlıyordum. Bir dakika, dün gece mi?

Dün geceyi hayal meyal hatırlamaya başlayınca sertçe yutkundum. Karun dün gece odamdaydı. Evet, odamda olduğunu hatırladım.

Gözlerimi irice açtım. O beni öptü mü? Aşağılık adam sarhoşken benden faydalanmıştı! "Bige Hanım siz beni dinliyor musunuz?"

Avukatın sorusuyla, "Ha?" diye garip bir ses çıkardım. "Tabii buyurun." Kendimi toparlamaya çalıştım. Beni gerçekten öpmüştü! "Sizi dinliyorum," dedim ama aklım dün gece dudaklarımı sömüren dudaklardaydı. Bunu yaptığına inanamıyordum!

"Boşanma gerçekleşmedi, Bige Hanım," dediğinde beynimden vurulmuş gibi kaskatı kesildim. "Karun Bey veya avukatı mahkemeye gelmediği için duruşma kasım ayına ertelendi." Kasım mı? Haziranın ortasında bile değildik ve duruşma kasıma mı ertelendi? Beş ay bekleyecektim, öyle mi? Hayır, bunu kabul edemezdim!

Gözlerim karşısındaki adamlara bir şeyler anlatan Karun'u bulunca, "Beş ay beklemeyeceğim!" diyerek telefonu kapattım. "Kocamı öldürüp dul kalmak varken beş ay daha beklemeyeceğim!" Bilerek o duruşmaya katılmamıştı!

Hızlı adımlarla odaya girip çekmecede duran babamın silahını aldım. Aynı hızda odadan çıktığımda beni gören büyükbabam donup kaldı. Kocaman gözlerle elimdeki silaha bakarken, "Be-ben doydum," deyince sinirden ona göz devirdim.

"Yemek istedin diye seni vuracak değilim."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Peki, kimi vuracaksın?"

"Kocamı!"

"Hangisi?"

"Ne demek hangisi?" diye ona sesimi yükselttim. "Kaç tane kocam var benim?"

Gayet sakin bir dille, "İki tane," deyince nevrim dönerek üzerine yürüdüm.

"Serhat kocam değil!"

Büyükbabam korkarak salona kaçarken bir yandan da, "Kimin karısı olduğun belli değil ki!" diye bana bağırıyordu. "Beni vurursan harem kurduğunu babana söylerim!"

"Bilerek benimle uğraşıyorsun!" Arkasından bağırarak dış kapıya yürüdüm. "Sadece bir tane kocam var benim ve birazdan o da olmayacak!"

Kapıyı çarparak evden çıktım ve gelen asansöre bindim. O aşağılık herif beni neden boşamadığının hesabını bana verecekti. O kadar sinirliydim ki asansörün hızı bile bana çok yavaş geliyordu. Gece benimle uyumuştu ama uyandığımda yoktu. Büyük ihtimalle büyükbabama

yakalanmadan erkenden evden çıkmıştı. Onunla uyurken bile kâbus görmüştüm. Sanırım kâbuslarımı benden alacak kimse yoktu.

Hızlı adımlarla apartmandan çıktığımda hâlâ bahçede olduğunu gördüm. Elimdeki silahı ona doğru tuttum ve derin bir nefes aldım. Ona ateş ettiğimde kurşun kulağının yanından geçmişti. Korumalarıyla aynı anda refleks olarak silahlarını çıkartıp bana doğru döndüler. Karun beni görünce gardını düşürürken kısa çaplı bir afallama yaşadı. Neler olduğunu ve ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu.

Lakin elimdeki silahı görünce bir küfür savurup, "Sen iyice kontrolden çıktın!" diye üzerime yürüdü ama tetiğe basıp onu kolundan vurdum. "Siktir lan, manyak karı!" Hemen korumaların arkasına saklandı. Kolunda küçük bir sızı hissederken dişlerini sıkarak adamlarına, "Ne bakıyorsunuz, durdurun şunu!" diye bağırdı. Onu vurduğum için sesindeki şaşkınlığı öfkesi bile gizleyemiyordu.

Korumalar ellerindeki silahlarla donup kalmıştı. Silahları öylece yanlarında duruyordu çünkü ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Karun'u vurduğum için hepsi şoke olmuş bir hâlde birbirine bakıyordu. Karun onlardan beni durdurmalarını istemişti ama bana zarar vermeden bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Furkan başını çevirip arkalarına saklanan Karun'a baktı. "Abi, vuralım mı Bige Hanım'ı?" Karun'un tam olarak onlardan ne istediğini anlamaya çalışıyordu.

Sinirden yüzündeki her kas seğirirken dişlerini sıkan Karun, "Karımı mı vuracaksın piç!" diye genizden çıkan hırıltılı bir sesle konuşunca Furkan korkudan nefes bile alamadı. "Canını yakmadan durdurun!"

Elimde silah varken o dediği nasıl olacaktı acaba?

Kaşlarımı çatarak silahı korumalara doğru tuttuğumda hepsi irkilerek bir adım geriye çekildi. Öfkeden yerimde zor dururken, "Çık ortaya!" diye bağırdım. "Beni neden boşamadığını açıklayacaksın bana!"

Her an tetiğe basarım diye korumalar diken üstündeydi ama kenara da çekilemiyorlardı. Karun'un önünden çekilirlerse Karun hepsinin canına okurdu. Buna rağmen gururundan ödün vermeyen adi kocam, "Ben olduğum yerde duruyorum," dedi rahat bir sesle. "Bu itler çekilmiyor önümden."

"Abi çekilelim mi?" diyen Furkan buna dünden razıydı.

"Sikik sikik konuşma lan it! Nereye çekiliyorsun, elinde silah var!"

Kafasını gördüğüm an tetiğe basınca kurşun ikinci kez kulağının yakınından geçti. Hemen kafasını Celil'in arkasına çekti ve kendini iyice

gizlerken, "Ulan sen niye böylesin!" diye gür bir sesle bana bağırdı. "Hemcinslerin gibi kızınca sen de trip veya tokat atsana! Ya satırla geliyorsun ya da silahla!"

"Boşa o zaman beni!" Balkona çıkan meraklı komşular beni duymasın diye sesimin tonunu ayarlamaya çalıştım. "Beni boşa ve git o hemcinslerimden birini al!"

"Bekle boşanırım senden!" Sinirden deliye dönmüştü ama adamlarının arkasından da çıkamıyordu. "O siktiğim piçine gitmek için boşanmayı istediğini bilmiyor muyum sanıyorsun!" Serhat'a kafayı takmıştı!

"Sana ne be, sana ne!" Bağırarak tekrar ateş ettim ama kimseyi vurmadım. Vurmak istediğim tek kişi benden saklandığı için onun dışındakileri vurmak istemiyordum. "İstediğim kişiye giderim, bundan sana ne!" Tetiğe bastığımda silahtan çıkan tık sesiyle Furkan sırıttı.

"Abi kurşunu bitti, çıkabilirsin." Son kurşunu Furkan'a sıkmayan kafamı silkelesinler!

"Çıkmak mı?" Karun hepsine ters ters bakarak ortaya çıktı. "Saklanmıyordum ki ne çıkması!" diye sinirle soludu. "Siz benim önümde duruyordunuz!" Şimdi gel de bu adama tam tersi olduğunu anlat.

Silah tehdidi ortadan kalkınca bana doğru yürümeye başladı. Avını köşeye sıkıştıran bir yırtıcı gibi keyifliydi. "Şimdi ne yapacaksın vahşi kuş?" Gittikçe yaklaşıyordu. "Kocana kurşun sıkmak neymiş, birazdan göreceksin."

Kolunu işaret ettim. "Kurşun sadece sıyırdı, abartma istersen." İsteseydim onu delik deşik ederdim ama sadece kolunda küçük bir çizik açmıştım.

Adım adım bana yaklaşırken dudağının köşesi kıvrıldı. "Küçük bir çizik mi? Kolumu hissetmiyorum." Yalan söylediği o kadar belliydi ki. Daha kötü yaralar görmüştür, kolundaki onun için sinek ısırığı gibi bir şeydi.

Gözleri dudaklarımı bulunca mavi hareleri dün gecenin tekrarını ister gibi dudaklarımda oyalandı. "Bunu telafi etmelisin."

"Olmaz," diye aptalı oynadım. "Kocam dışında artık kimseyi öpemem."

"Yavrum kafana güneş mi geçti senin?" Karşımda durunca heybetli vücudunun gölgesinde kaldım. "Kocan benim zaten."

"Sen resmî nikâhlı kocamsın," diye güldüm. "Ama ben imam nikâhıyla evleniyorum." Sağ elimi kaldırıp parmağımdaki tektaş yüzüğü ona gösterdim. "Bak bu da söz yüzüğüm, evet, sözlendim ben." Duydukları

karşısında renkten renge giren yüzüne bakıp, "Nikâhıma seni de çağırayım mı kocacığım?" dediğimde birazdan burada kopacak olan büyük fırtınanın ilk tohumlarını atmıştım. Bakalım şimdi ne yapacaktı?

Annemin yüzüğü olduğu aklına bile gelmezdi.

Karun duyduklarını sindirmeye çalışırken ölümcül gözlerle parmağımdaki yüzüğe bakıyordu. Yüzükten nefret etmiş gibiydi ama asıl nefret ettiği bu yüzüğün başka bir adama ait olma fikriydi. Gözlerinin mavisi parmağımdaki yüzükte oyalandıkça daha koyu bir renge bürünmeye başladı. Nefes alışları gittikçe hızlandığı için hareket eden göğüs kafesi beni ürkütmeye başlamıştı. Gözlerini yüzükten ayırdı ve tehlikeli bakışlarını bana dikti. "Kimin bu yüzük?" Sesi dondurucudan çıkmış gibi soğuktu. Beklediğimden daha fazla ciddileşti.

Onun kan donduran bakışlarından korktum ama hep olduğu gibi korkumu ustaca gizlemeyi başardım. "Yakında kocam olacak adamın," dediğimde, "Kocan benim!" diye öyle bir bağırdı ki balkona tüneyen meraklı komşuların hepsi duydu. Allah kahretsin, ona bir ders vermek isterken bu kadar yükseleceğini beklemiyordum! Şimdi herkes her şeyi duymuştu.

Komşuların babamı aramasından endişe ettiğim için, "Kısık sesle konuş," dedim ama beni duyduğunu sanmıyordum.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp kolumu tutarken beni duymuyormuş gibiydi. "Beni zorlama!" Sıktığı dişlerinin arasından uyarırcasına bana bakıyordu. Kaşlarını çattığında alnındaki çizgiler daha belirgin bir hâle gelmişti. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar meydana gelirken, "Sana karşı iyi biri olmaya çalışıyorum ama sınırlarımı fazla zorlamaya başladın!" dediğinde yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. "Akşam koynumda uyuyup sabahına nişanlanamazsın!" Bunu da çok yüksek bir sesle söylemişti! Sesinin bir kontrolü yoktu.

Zaten herkes her şeyi duymuştu bu yüzden ne olacaksa olsundu artık. "İstediğimi yaparım!" dedim sinirli bir sesle. "Sen bana karışamazsın."

"Geç bunları!" Üzerime eğilip bileğimi hafifçe sıkarak bana elimi gösterdi. "Hangi herifin yüzüğü bu?" Elimi ikimizin arasında tutarken ürkütücü bir yüz ifadesiyle, "Bana cevap ver!" diye hırladı.

Bileğimi sıktığı için elimde tuttuğum silah ikimizin arasına düşmüştü. Elimi çekmeye çalıştım ama canımı yakmamaya dikkat ederek daha sert tuttu. "Konuşmayacak mısın?" dediğinde sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "O zaman olacaklardan sen sorumlusun!"

Mavi gözlerine ölümün sanrıları yerleşirken, "Celil!" dedi hâlâ dik dik bana bakarken. Gözlerimin içine baktı ve hükmedici bir sesle konuştu. "Apartmana girin ve ne kadar erkek varsa toplayın buraya!" Aklını kaçırmış olmalıydı. "Dün gece benimleydin ve şu saate kadar hiç dışarı çıkmadın, yani her ne halt olduysa bu binadayken oldu. Birazdan hepsini tek tek gözlerinin önünde öldürdüğümde bunun tek suçlusu sen olacaksın!" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. Gerçekten bu çılgınlığı yapacaktı!

Korumalar aldığı emir üzerine hızlı adımlarla apartmana doğru yürüyünce, "Annemin yüzüğü!" diye gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. Kaşlarımı çatarak avuçlarının içine hapsettiği bileğimi gösterdim. "Bırak beni ve geldiğin cehenneme geri dön!"

Yüzüğün anneme ait olduğunu öğrenince öfkesi yavaş yavaş yatışmaya başladı. Beni bıraktığında bileğimdeki parmak izlerini daha yeni görüyordu. "Bana bunu yaptırmak hoşuna mı gidiyor?" Canımı yakmasına rağmen bunun suçlusu olarak beni görüyordu.

"Sen böyle birisin işte." Nefret dolu bakışlarım onun üzerinde oyalanmaya başladı. "Kaba kuvvetten başka hiçbir şey bildiğin yok!"

"Ne yapmamı bekliyordun?" Suçu zerre kadar kendinde aramazken öfkesi geri gelmeye başlamıştı. "Karşıma geçip sözlendim diyen sensin!" Dişlerini sıktığında şakaklarında nabız gibi atan damarları gördüm. "Yalanlarında ölçülü olmayı öğren!"

Eğilip yerdeki silahı alarak hissiz gözlerle ona bakmaya başladım. "Beş ay daha senin gibi birinin karısı olmayacağım!" Bir düşmana bakar gibi ona bakıyordum. "Nefret ettiğim bir adamın karısı olmaktansa ölmeyi yeğlerim!"

Son söylediklerimle beyninden vurulmuşa döndü. Sinirden titremeye başlarken bana ters ters bakıyordu. "Benimle savaşmayı bırak!" Soğuk gözleri tehditkâr bakıyordu. "Kaybedeceğin bir savaşa girmek büyük aptallık olur."

"Ne olur mesela? Yine beni ölüme mi terk edersin? Ya da yine atlar mıyım senin yüzünden?" Kontrolümü kaybederek onu göğsünden ittim. "Bana yaşattığın bu şeyler normal değil!" Sinirli gözlerle bizi izleyen korumalara baktım. Bakışlarım her birinin üzerinde sabırsızca gezindi. "Bunu normalleştirmeye çalışmayın çünkü orada yaşadıklarım sıradan şeyler değil!" Sinirden gözlerim dolarak Karun'a baktım. "Bana

yaşattığın şeyler için seni asla affetmeyeceğim." Gözlerimden taşan yaşları orada tutmaya çalışırken başımı hızlıca salladım. "Ölürken bile."

Ona o geceyi hatırlatınca yenik bir şekilde, "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Bu da benim ödemem gereken bir ceza ama şu an için senden boşanmayı da düşünmüyorum. En azından Carlos yakalanana kadar bu olmaz." Kendi bahanesine körü körüne inanırken gözlerime baktı. "Bir gün beni affetmen için yaşaman gerekiyor ve seni yaşatmanın tek yolu karım olarak yanımda kalman." Buna gerçekten inanıyordu, bu sebepten dolayı benden boşanmak istemediğine tüm kalbiyle inanıyordu. Peki, gerçekte öyle miydi? Bu evliliği sürdürmesinin sebebi suçluluk duygusunu gidermek için miydi?

"Senin korumana ihtiyacım yok," dedikten sonra ona sırtımı dönüp eve doğru yürümeye başladım. "Bir şeyleri telafi etmek istiyorsan işe beni bırakmakla başla!"

"Onun da zamanı gelecek," diyen sesini duyduğumda apartmana girip asansöre doğru yürüdüm. "Ben de senin gibi bir manyağın meraklısı değilim!" Bahsettiği zaman bir an önce gelse iyi olurdu!

Manyakmış! Meraklısı değilsen ne diye boşamıyorsun!

Kolumdaki alçıyı nihayet çıkardıkları için mutluydum. O alçı olmasa da hayatım zaten yeterince zordu. Bir silahla Karun'a saldırmamın üzerinde birkaç gün geçmişti ve bu sürede baktığım her yerdeydi. Bugün alçıyı çıkarmaya geldiğimde neyse ki benimle gelmemişti. Kadem bana eşlik etmek istediğini söyleyince şaşırtıcı ama Karun, beni Kadem'e emanet etmişti. Alçı çıktıktan sonra parmaklarımı eskisi gibi kullanmam Kadem'i mutlu etti ama Furkan'dan aldığım yüzüğü parmağıma taktığımı görmek tüm keyfini kaçırmıştı.

Annemin yüzüğünü çıkarmıştım ama Serhat'ın yüzüğü yine parmağımdaydı. Sırf Karun'u kızdırmak için bu yüzüğü geri takmıştım. Başka bir adamın yüzüğünü taktığımı görürse belki peşimi bırakırdı. Kadem ile eve döndükten sonra kaldığım yerden sorgu işine devam ediyordum.

"Babam ile neler oldu?" diye tekrar aynı soruyu sordum. "Seni gördüğünde çok garip tepkiler vermişti." Gözlerimi kısarak birkaç gündür kaçtığı o soruyu sordum. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Kadem elindeki çilekli dondurmayı sinir bozucu bir yavaşlıkla yerken, "Tanıştığımızda sen de oradaydın, öyle sandığın gibi onunla önceden tanışmıyoruz," dedi ve küçük bir çocuk gibi erimeye başlayan dondurmayı yalamaya başladı. "Bir tane daha var mı?"

Yeteri kadar ciddiye alınmadığım için, "Önce onu bitir," diye homurdandım. "Günlerdir onun evinde kalıyorsun ve babam bir yabancıya kapılarını açacak biri değil." Ayağa kalkarak tepesinde dikilmeye başladım. "Ne sakladığınızı bana söyleyeceksin!"

Umursamaz bir tavırla dondurmaya yumulurken, "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?" diye beni geçiştirdi. "Bugün senin doğum günün, değil mi? Git kendine bir parti falan düzenle." Kaskatı kesildim. Evet, bugün büyük gündü, yani 13 Haziran.

Kalktığım koltuğa geri otururken içimdeki kötü hislerden kurtulamıyordum. Bugün Carlos'un yıllardır beklediği büyük gündü, yani intikam günü. Bugün yirmi altı yaşına girmiştim, Carlos'un oğlunun öldüğü yaştaydım. "Bu gece Gazel, yani ablam bana gelecek," dedim buruk bir sesle. "Ben doğum günü kutlamam ama Gazel'in gelişi bana iyi bir hediye olacak."

Kadem biten dondurmanın külahını ısırmak üzereyken duraksayıp gözlerini bana kenetledi. "Ona karşı dikkatli ol," dediğinde endişeli gibiydi. Gözleri kısa bir an bileğindeki yara izinde oyalanınca yutkundu. "Gazel'in kinci bir mizacı var, dönüşü sandığın nedenlerden olmayabilir."

Bu çocuk yine ne saçmalıyordu? Ablamı hiç tanımıyordu, yaptığı araştırmalar sonucunda onu yargılaması doğru değildi. "Gazel'i hiç tanımıyorsun," dedim koltukta uzanarak. "O iyi biri. Evet, bana kızgın ama beni sevdiğini biliyorum."

"Umarım öyledir," diyen sesini duyduğumda tavanı izliyordum. "Karun ile nasıl gidiyor?"

"Bir yere gittiği yok, hâlâ burada," diye homurdandığımda Kadem'in gülen sesini duydum.

"Seni tanımak istediğini saklayamıyor. Karısının nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyor. Buraya gelirken onu bahçede büyükbabanla gördüm sanırım, tanışıyorlardı," dediğinde yüzümü buruşturdum. Babamla tanışmadığı sürece sıkıntı yoktu.

Zaten son kavgamızdan sonra meraklı komşular sürekli kapıyı çalıp duruyordu. Karun ile gerçekten evli olup olmadığımızı öğrenmek istiyorlardı. Asuman'ın saçma triplerini çektikten sonra artık hiçbirine kapıyı açmıyordum. Umarım içlerinden biri babama söylemeye kalkışmazdı. Bu evliliği ne kadar çok kişi öğrenirse saklaması bir o kadar zor oluyordu.

Kapının zili çalınca, "Büyükbabam gelmiş olmalı," diye ayağa kalktım. "Bence onu seveceksin." Yaşlandığında nasıl bir adam olacağını görmek istiyorsa büyükbabamla tanışmalıydı.

Salondan çıkıp dış kapıyı açtığımda büyükbabam kapının önünde dikiliyordu. Karun ise elindeki siyah kutuyla kendi kapısını açıyordu. Büyükbabam onu gösterip mutlu bir ifadeyle, "Bige ben kocanı çok sevdim," derken kucağında bir sepet hurma tutuyordu. "Bak bana bunları aldı." Büyükbabamın sevgisini kazanmak için rüşvet mi verdi ona?

"Ben de sana bunları alabilirdim." Kaşlarımı çatarak elinde sıkıca tuttuğu sepeti gösterdim. "Şimdi teşekkür ederek onu geri veriyorsun. Tanımadığımız insanlardan bir şey almıyorduk, değil mi?"

Büyükbabam suratını asarak sepeti göğsüne bastırdı. "Sana almadı diye kıskanıyorsun ama bunlar benim." Elini kaldırıp işaret parmağını burnumun ucuna kadar uzattı. "Burnun bükülmüş senin!" Yahu konu yine nasıl benim burnuma geldi, aklım almıyordu!

Bu pazartesi yaptıracağım işte!

"Bak yine üstten üstten geliyorlar bana!" Sinirli gözlerle ona ve sıkıca tuttuğu sepete bakmaya başladım. "Satırım benden sadece bir mutfak uzaklıkta, şimdi uzatma ve bırak şunları." Sinirden avucumun içiyle alnıma vurdum. "Sana her şeker verenin peşinden gidemezsin!"

Başını eğip sepetteki hurmalara baktı, daha sonra kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Ama bunlar şeker değil ki hurma."

"Bugün yediğin hurmalar yarın boğazını tırmalar ama!" diye sabırsızca onu azarladım. "Bak ben birinci sınıf elit bir kadınım, böyle kapı ağzında tartışmak bana yakışmıyor." Öfkemi kontrol etmek için ona gülümsemeye çalıştım. "Şimdi lütfen o sepeti sahibine iade eder misin?"

Sanki ona çok absürt bir şey söylemişim gibi afallayarak, "Elit mi?" dedi ve baştan ayağa beni süzdü. Gördüklerini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sidiklisin sen, ayrıca burnun da bükük. Yatağına ıslattığını ne çabuk unuttun." Boynumdan başlayan bir ısı yüzüme doğru yayılmaya başladı. Bunu gerçekten söyledi, değil mi?

Birinin gülen sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve Karun'u gördüm. Kapısının önünde durmuş bize bakıyordu ama büyükbabamın son söylediklerinden sonra gözleri benim üzerimdeydi. Gülüşünü durdurmak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ama her an kahkaha atacakmış gibi görünüyordu. "Geçen gece birlikte uyurken yatağı ıslatmadığın için kendimi şanslı hissetmeli miyim?" Aşağılık herif ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu.

Karun'un dalga geçmesiyle bendeki şalterler hepten attı. Sinirden hızlı hızlı nefesler alarak büyükbabama baktığımda, "Benim aşağıda küçük bir işim vardı!" dedi ürkmüş bir sesle ve hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı. Bir de kaçıyor muydu?

"Boyun posun devrilmesin inşallah!" diye bağırarak ayağımdan çıkardığım terliği arkasından fırlattım. "Nereye kaçıyorsun acaba? Nasıl olsa geleceksin bu eve, bak o zaman ben ne yapıyorum sana! Ömrümü çürüttün be, ömrümü! Koşma bari, düşeceksin!" Ben sinirle bağırırken büyükbabam çoktan bir alt kata inmişti. Allah'a şükürler olsun ki düşmedi.

"Şu hâle bak, konu komşuya rezil olmadığım bir günüm bile yok!" diye söylenip Karun'a döndüğümde yüzündeki tebessümle beni izliyordu.

"Ona kızarken bile düşüp bir yerini yaralayacak diye endişe ediyorsun." Böyle olmasından memnunmuş gibi bakıyordu. "Onu gerçekten çok seviyorsun, değil mi?"

"Belli bir sıralamaya koysam en az annem kadar çok sevdiğim doğru," diye iç çektim. "Zaman fazla acımasız ve o artık hasta. Büyükbabam alzaymır hastası olduğu için aklı gelip gidiyor." Utançtan gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Yatağımı ıslatmadım çünkü her şeyi yanlış anladı."

Karun'un yüzündeki o sinir bozucu ifade tekrar ortaya çıktı, dudaklarındaki çarpık gülüşü beni deli ediyordu. "Bu sorunun için bir uzmandan yardım alabilirsin," derken ne kadar çok eğlendiğini hiç saklamıyordu. "Ya da geceleri daha sık yatağına gelmeliyim, en azından benimle uyurken yatağı ıslatmıyorsun."

"Bunu çok isterdin, değil mi?" diye kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Geceleri yatağıma gelmeyi isterdin?"

Baştan ayağa beni süzmeye başladı, arsız bakışları uzun süre üzerimde oyalanırken bunu saklamaya çalışmadı. Beni süzerken bunu görmemi istedi. Daha sonra başını kaldırdı ve yoğun bir ilgiyle bana baktı. "Ben

değil, kadınlar benim yatağıma gelmek ister." Omuz silkti. "Ama sen karımsın, yani senin için küçük bir istisna yapabilirim," dediğinde ağzım bir karış açık donakaldım. Bu adamın egosu karşısında ne dağ dayanırdı ne de taş.

"Lütfettiniz padişah hazretleri," dedikten sonra dizlerimi hafifçe bükerek ona selam verdim. "Ama bu kulunuz kıymetli vücudunuzla ilgilenmiyor. Neden beni azat edip değerli vaktinizi diğer cariyelerinize ayırmıyorsunuz?"

Güldü. "Şu anda haremimde senden başka kadın yok, bence olmasını da istemezsin."

"Olması için her şeyi yapabilirim."

"Geç bunları, yemezler," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Hayatımda farklı bir kadın olmasını istemezsin."

"Hayır, isterim çünkü gerçek anlamda kocam değilsin," dediğimde sesimdeki tereddüdü çok hızlı sezdi.

Dudağının köşesi küstahça kıvrılırken mavi harelerinde haylaz parıltılar vardı. "Seninle evliyken yatağıma başka bir kadını almamı sorun etmez misin?" Keskin bakışları bunun cevabını merak etmiş gibi beni izliyordu. "Bunu mu demek istiyorsun? Eğer öyleyse bu gece için bir kadın ayarlayabilirim." Sertçe yutkundum. Bahsettiği şey bir kadınla birlikte olmak mıydı? Hem de benimle evliyken öyle mi? Beni aldatmaktan mı bahsediyordu?

Bunun bana nasıl hissettireceğini bilmiyordum çünkü son zamanlarda her şey çok değişmişti. Eskiden olsa umursamazdım çünkü yakın zamanda boşanacağımızı düşünürdüm. Fakat beş ay daha benim kocam olarak kalacaktı, bu yüzden farklı kadınlarla olarak beni aşağılamasını istemiyordum. Onun yüzünden beş ay daha bu evliliği sürdüreceksem karısı olarak bana saygı duymalıydı. Sessizliğimden gereken cevabı aldığı için bundan memnun kalarak başını ağır ağır salladı.

"Evliliğimize olan sadakatimden şüphen olmasın," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "Beni aldatmadığın sürece benden yana bir sorun olmaz." Sonra son derece ciddi gözlerle bana bakmaya başladı. "Olur da beni aldatırsan..." dedi ve sustu. Bakışları tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı. "Şu zamana kadar hiç görmediğim bir yüzümle tanışırsın." Sesi tehditkâr ve soğuktu.

"Daha önce gördüklerin göreceklerinin yanında hiç kalır. Şu zamana kadar iyisiyle kötüsüyle sadece kocan olan Karun'u tanıdın ama Sanri'yı

henüz hiç tanımadın. Düşmanlarıma gösterdiğim adamı tanımanı istemiyorum." Şimdi daha dost canlısı bakıyordu. "O yüzden ne yaparsan yap bana sadık kal ve arkamdan iş çevirme. Bu ikisini yapmadığın sürece bana yaptığın her şeyin bir affı olur."

"Siktir git!" dedim tersçe. "Seninle bu evcilik oyununu oynamayacağım."

"Saka..."

"Ne var?" diye kaşlarımı çattığımda sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Ciddiyim, arkamdan iş çevirmeye kalkışma."

Bu evliliğin arkasında olan adamı biliyordum ve Rengin'in onu Duha'yla aldattığını da öyle. Bildiğimi öğrenirse asıl o zaman benim için işler ürkütücü boyuta ulaşırdı. Artık Serhat da umurumda olmadığına göre bildiklerimi ondan saklamam doğru olmazdı. Gerçekleri saklayarak ona ihanet ettiğimi düşünmesini istemiyordum. "Bu akşam yemeğe çıkalım mı?" dedim. "Konuşmamız gereken şeyler var." Anlatacaklarım ayaküstü konuşulacak şeyler değildi.

Yemek teklifimi aramızdaki sorunlar için bir nevi beyaz bayrak olarak gördüğü için sevindi. Yüzündeki karanlık ifade dağıldığında belli belirsiz gülümsedi. "Saat dokuzda hazır ol," demişti ki üzerimdeki elbisenin rengini yeni fark etmiş gibi kaskatı kesildi.

Gözleri eflatun elbisenin ince askılarında ve düşük omuzlarında oyalandı. O gece bana gönderdiği elbisenin de ince askıları ve düşük omuzları vardı. Daha sonra ince belimi saran parlak kumaşına baktı, tıpkı o gece atlarken giydiğim elbise gibi belimi sarıyordu. Belimden aşağıya doğru düz bir şekilde genişleyen uzun eteğine ve derin yırtmacına baktı. İkinci kez sertçe yutkunurken gözlerinin mavisine büyük bir yenilgi yuva kurdu.

Evet, 13 Haziran'a özel o gece bana hediye ettiği elbisenin kumaşından aynı renk ve aynı model bir elbise diktirmiştim. Bugünü sağ atlatır mıydım, bilemem ama her 13 Haziran'da olduğu gibi yine üzerimde eflatun bir elbise vardı. 13 Haziranlar benim için zorlu ve çetin geçerdi. Olur da bugün öldüğüm gün olursa hep istediğim gibi üzerimde eflatun bir elbise olmalıydı.

Karun sanki üzerimde elbise değil de kefenim varmış gibi bakıyordu. "Bunu bana yaşatmaktan vazgeç," dediğinde gözlerini elbiseden ayırmıyordu. "Çıkar şunu."

"Neden?" diye aptalı oynadım. "Bence eflatun bana çok yakışıyor." Elimle vücudumu işaret ettim. "Hem beni zayıf da gösteriyor."

Anlamazlıktan geldiğim için dişlerini sıkarken kaşlarını çattı. "Sana yakışmayan tek rengi giyiyorsun! Çıkar şu siktiğim elbiseyi!"

"Bağırma bana!" diyerek dolan gözlerimle somurtmaya başladım. "Bugün doğum günüm, ne bağırıyorsun?" Sonra yere diz çöküp ağlamaya başladım. "Rahat bırak beni, ağlayacağım biraz." Küçük bir tartışmada hemen gözyaşlarına boğulmamın sebebi 13 Haziran etkisiydi.

Bugün Carlos'un yıllardır beklediği büyük gündü, yani bana neler yapacağını bilmiyordum. Sabah uyandığımdan beri fazla hassastım çünkü hep korktuğum ve kaçtığım günlerden birini yaşıyordum. Biri bana sesini yükseltse bile içimden ağlamak geliyordu. Sanki 13 Haziran'da ölen arkadaşlarım ve annem için gözyaşları dökmeye bahane arıyordum. Evet, belki o patlamada ölmedi ama annem de başka bir 13 Haziran'da ölmüştü.

13 Haziranlar benim için hiç kolay geçmiyordu çünkü her 13 Haziran'da büyük kayıplar veriyordum. Bugün de diğerlerinden farklı olmayacak diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden olur olmadık her şeye ağlıyordum çünkü en büyük yaraları hep bugün almıştım. Karun yanıma gelip karşımda diz çöktü. Elindeki kutuyu yere bırakırken derin bir nefes aldı. "Bu kadar kolay ağlamanı anlayamıyorum," derken sitemliydi. "Bugün senin doğum günün, değil mi?"

Burnumu çekerek başımı salladım. "Ve kocam doğum günümde beni ağlatıyor," diye hıçkırdığımda yüzünde küçük bir gülümseme oluştu.

"Belki de karım fazla nazlıdır." Çenemi tutup başımı kaldırdı. "Şimdilik bu elbise kalsın ama akşam yemeğinde farklı bir şey giy," dedi sıcacık bir sesle. "Doğum gününü hak ettiğin şekilde kutlamak istiyorum."

"Ben doğum günü kutlamam." Ağlamayı bırakıp bir anda ciddileştim. "Bugün için ne hediye kabul ederim ne de kutlama. Lütfen aklında her ne varsa bunu yapma. Sadece akşam yemeği yiyeceğiz ve bu yemeğin sebebi de seninle konuşmak istemem." Onunla yakın olmak gibi bir düşüncem yoktu.

"Bakarız," diye ayağa kalktıktan sonra elimi tutarak beni de kaldırdı. Sorgularcasına kaşlarımı yukarı kaldırdığımda güldü. "Bakarız dedim ya." Umarım bugün için bir yemekten fazlasını yapmaya kalkışmazdı.

Eğilip yerdeki kutuyu alıp, "Şimdi buna bakmam gerekiyor," dedi ve kendi dairesine doğru yürüdü.

Eve gireceği esnada, "O ne?" diye sordum meraklı bir ifadeyle. "Kim gönderdi?"

Karun başını eğip ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kutuya baktı. "Bilmiyorum." Gözleri kutunun kadife siyahında gezindi. "Az önce bir kurye getirdi, üzerinde siyah bir kuş sembolü var," dediğinde güldüm.

"Benden gelmediği çok açık çünkü ben kahverengi olanıyım," dedikten sonra onu daha fazla meşgul etmemek için daireme girdim.

Kapıyı kapatıp holde birkaç adım atmıştım ki sertçe yutkunarak durdum. Kuş mu? Kuş sembolü biz Sakalara aitti! Carlos'un sembolü nasıl ki cenazelerde yakaya takılan siyah kurdele, yani ölümün yasıysa bizim sembolümüz de kuşlardı. Saka ailesinde hayatta kalan sadece dört Saka vardı, yani o kutu bizden biri tarafından Karun'a gönderildi. Ben kahverengi Saka olduğum için birine bir hediye göndersem kutu ve üzerindeki sembol kahverengi olurdu.

Kutuyla kuş siyahtı ve ailede sadece iki siyah Saka vardı. Babam ve ablam. Bu olabilir miydi? İkisinden biri Karun'a bir hediye göndermiş olabilir miydi? Babam olamazdı çünkü babam Karun ile olan ilişkimi öğrenince ona bir hediye göndermek yerine benim canıma okurdu. Babam değilse geriye sadece tek bir kişi kalıyordu.

Gazel! Allah kahretsin, ablam neyin peşindeydi?

"Hey, iyi misin?" Biri kolumu dürtünce irkilerek başımı kaldırıp Kadem'e baktım.

"Gazel," dedim hızlıca. "Kadem, ablam bir işler karıştırıyor!"

Kadem beklenmedik telaşlı çıkışımla kapıya kısaca baktı. "Gelen Gazel miydi?"

"Hayır, büyükbabamdı."

Tekrar kapıya baktı. "Onu dışarıda mı bıraktın?" Ay çıldıracağım!

"Bırak şimdi büyükbabamı!" diye aceleyle kollarına tuttum. "Karun'un elinde siyah kuş sembolü olan bir kutu vardı. Onu Gazel göndermiş olabilir, içinde ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmeyecek bir şeyler olduğuna eminim." Karun'dan önce kutuyu almalıydım.

Kollarını benden kurtaran Kadem kendisine güvenli bir bölge bulmak için birkaç adım geriye çekildi. "Kutu Gazel'den olsa bile bunun seninle ne ilgisi var?"

"Ablam kocama bir hediye kutusu gönderiyorsa çok ilgisi var!" diye ona sesimi yükselttim. "Şimdi Karun'un evine gidiyoruz ve sen onu oyalarken ben kutuyu alıyorum."

"Sanrı'nın inine mi gireceğim?" Ürkmüş gözlerle bana bakıp başını iki yana salladı. "Henüz yirmi sekiz yaşındayım ve ölmek için hiç acelem yok."

"Kadem lütfen."

"Hayır," diye son kararını vermiş gibi omuz silkti. "Ondan bir şey çaldığımı anlarsa beni çok pis silkeler."

"Ya ama lütfen." Dolu dolu gözlerle ona bakmaya başladım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

"Ulan bitmiyor ki senin bu müşküliyetlerin! Hep müşkül bir durumdasın!"

"Bana bak, oturur yere ağlarım, görürsün!"

Yüzünü buruşturdu. "Sanki yapmadığın bir şey, rezil varlık," dediğinde gerçekten yere oturup ağlamak için eğildim. Fakat ensemi sıkıca tutarak beni doğrulttu.

"Tamam, lan tamam!" Bana ters ters bakmaya başladı. "Gidip yapalım şu işi. Hele ki bir dondurma yedirdin ya, illa fitil fitil burnumdan getireceksin!"

Kabul edince elini tutup ona kocaman gülümsedim. "Yaparız ya biz bu işi. Biz seninle *Batman* ve Robin gibiyiz, halletmeyeceğimiz bir şey yok," diyerek onu biraz cesaretlendirmeye çalıştım ama iğrenerek benden uzaklaştı.

"Sana çok teessüf ederim," dediğinde yüzünde kızgın bir ifade oluştu. "Strawberry Adam varken o ikisi de kim oluyormuş!" Gerçekten tek sorunumuz bu muydu?

Kapıyı gösterdim. "Pekâlâ, Çilek Adam, şimdi görev zamanı."

"Çok heyecanlandım." Gözlerini irice açıp elini kalbine bastırdı. "Acaba tanınmamak için bizim de bir kostümümüz falan mı olsa?" Ciddi ciddi bunu düşünüyor olmalı ki elini çenesine koydu ve düşünen bir adam pozu vermeye başladı. Biraz sonra yaz kızım deyip isteklerini sıralayacakmış gibi görünüyordu. "Tayt üstüne don giymeyi sevmiyorum, bu yüzden bana pembe bir pelerin ve pembe maske yeter," dediğinde ben artık içten içe baygınlık geçiriyordum. Bunu söylerken gerçekten ciddi olması da kriz geçirmem için farklı bir unsurdu.

"Olur paşam," dedim göz devirerek. "Pembe bir taç da ister misin?"

Parmaklarını saçlarına daldırıp onları havalandırdı. Bunu yaparken bana yandan bir bakış attı. "Sence yakışır mı?"

"Bak satırım mutfakta!" diye bağırdığımda irkilerek, "Allah derdini almasın senin!" dedi ve başparmağını ağzına sokup üst dişlerini yukarı doğru kaldırdı. "Ödümü kopardın, ne bağırıyorsun? Tamam, taç olmasın ama maske ve pelerinden vazgeçmem!"

"Seni bir döverim, görürsün pembe maskeyi ve pelerini!" Üzerine yürüdüğüm esnada dışarıdan gelen gürültüyle ikimiz de kapıya baktık. Duyduğumuz gürültü azımsanmayacak kadar büyüktü.

Kadem ile göz göze geldiğimizde aynı anda, "Kutuyu açtı!" deyip kapıya doğru koştuk. Evet, bu sesler karşı dairemden geliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımızda Karun da evden çıkmıştı. Kapıyı bile kapatmadan bir hışımla dışarı çıktığında telefonla konuştuğu kişiye, "Hemen uçağı hazırla, İstanbul'a dönüyoruz!" diye bağırdığını duydum. Gözü öylesine dönmüştü ki bizi görmemişti bile. Yüzü dışarıya atamadığı bir öfkeyle kasılıp korkutucu bir ifadeye bürünüyordu. Her zamankinden daha sert ve soğuk görünüyordu. Yan tarafında duran elinin parmak boğumları kanarken âdeta bir rüzgâr gibi yanımızdan geçti. O kadar sinirliydi ki asansörü beklemeden hızlı adımlarla merdiveni inmeye başlamıştı.

Arkasından bakarken, "Söyle çocuklara, Rengin'i bulsunlar bana!" dediğini duydum. "Ben oraya geldiğimde tüm adamlar hazır olsun, bu sefer o Tunus itinin ecdadını sikeceğim!" Sesi apartman boşluğundan yayılırken o, çoktan gözden kaybolmuştu. Duha ve Rengin'in işini bitirmeye karar verdiyse bunun tek bir anlamı olabilirdi, gerçeği öğrendi.

Başımı çevirip Kadem'e baktığımda bembeyaz bir suratla Karun'un arkasında bıraktığı boşluğa bakıyordu. "Rengin'in çalıştığı adamlar sonunda istediklerini aldılar." Endişe dolu kısık sesini güçlükle duydum. "İkisini birbirine kırdıracaklar."

Neler olduğunu öğrenmek için yürüyüp Karun'un dairesine girdim. O öfkeyle evden fırladığı için kapıyı kapatmayı unutmuştu. İçeri girip hızlıca odalara baktım ama her şey yolunda görünüyordu. Salona girdiğimde yere saçılan fotoğrafları ve kırılan cam masayı gördüm. Eğilip fotoğraflara baktığımda Duha ve Rengin'in sarmaş dolaş olduğu fotoğrafları gördüm. Yatakta oldukları bir fotoğrafa baktım, altındaki tarih bir yıl öncesine aitti.

"Bu fotoğraflardan Duha'nın haberi olduğunu sanmıyorum," diyen Kadem'in sesi hemen arkamdan geliyordu. "Duha mahremini gözler önüne serecek biri değil." Ona inanıyordum çünkü bu fotoğraf çekilirken

Duha yatakta uyuyordu. Rengin ise onun çıplak göğsüne başını yaslayıp kameranın olduğu yöne bakıyordu.

"Uzun zamandır ilmek ilmek işlenen bir tuzak olduğu belli," dediğimde Kadem endişesinden hiçbir şey kaybetmeden başını salladı.

"İki taraftan da çok kan dökülecek. Birbirlerini zayıflattıklarında bu işin arkasında olanların saldırısı başlayacak. Geri dönüp Duha'nın yanında olmalıyım," dedikten sonra hiç vakit kaybetmeden o da evden çıktı. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde tüm bu dağınıklığın içinde kalmıştım.

Bütün bunları başlatan gerçekten Gazel olabilir miydi?

"Umarım sen değilsindir," diye fısıldayıp Karun'un dairesinden çıktım. Umarım bu kavganın fitilini çeken kişi ablam değildir.

Kendi daireme girip elimdeki telefonla dönüp durmaya başladım. Karun'u arayıp duruyordum ama telefonu açmıyordu. Peşine takılıp ben de onunla gidebilirdim ama babama doğru düzgün bir açıklama yapmam biraz zaman alabilirdi. O zamana kadar Karun çoktan İstanbul'a gitmiş olurdu. Lakin burada durup olacakları beklemek de istemiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum! Evde duramadığım için kapıyı çekerek hemen dışarı çıktım.

Asansöre binerken Karun'a ulaşamadığım için ben de Duha'yı aradım. Telefonu açtığında daha ben konuşmadan, "Haberim var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Senden önce Kadem aradı."

"O zaman Karun'un senin için geldiğini de biliyorsundur," diyerek duran asansörden indim. "Çok sinirli, hiç iyi şeyler olmayacak."

Bu durumdayken bile güldüğünü duydum. "Burada tam olarak kim için endişeleniyorsun? Kocan için mi yoksa benim için mi?"

"Bana ne ya senden, benim tek düşündüğüm kocam!" dedim kaşlarımı çatarak. "Karun öfkesiyle bir çılgınlık yapabilir ama burada strateji dehası olan sensin. İki taraftan da kan dökülmeden bu işi halletmen gerekiyor. Bunun ikinize kurulmuş bir tuzak olduğunu bilecek kadar akıllısın!" Karun değil, Duha bu savaşı başlamadan bitirebilirdi. Bunu yapacak kadar sinsi ve zekiydi.

Apartmandan çıktığımda Duha'nın, "Evet, bunu yapabilirim ama neden yapayım?" diyen alaycı sesini duydum. "Bu işte benim ne çıkarım olacak? Sonuçta Kalender'le güçlerimiz eşit, yani olası bir çarpışmada benim olduğum kadar onun da ölme ihtimali var. Üstelik beni de karşısına aldığı an Güven başta olmak üzere diğer düşmanları da eş zamanlı

olarak ona bir saldırıda bulunacaklar. İçeride aldığım istihbaratlar çok sağlam, yani ben yapmasam bile 13 Haziran gecesinde tüm düşmanları aynı anda ona saldıracaklar. Bu gece için ona büyük bir pusu kuruldu, benimle olan harbinden kurtulsa bile tek başına onlardan kurtulamaz." Kısa bir an duraksadı. "Ya da benim yardımım olmadan kurtulamaz diyelim."

Sertçe yutkunarak durdum. Bu gece için Karun'a pusu mu kurdular? Neden bu gece? Neden her şey 13 Haziran'da?

Bahçedeki kamelyada oturan büyükbabamı izlerken, "Ne istiyorsun?" dedim kısık bir sesle. Bütün bunları bana anlatıyorsa karşılığında benden istediği bir şeyler olmalıydı. "Bu gece ona yardım etmek için ne istiyorsun?"

"Ödeşmek," dedi soğuk bir sesle. "Rengin beni onunla aldattıysa karısı da onu benimle aldatmalı." Kaskatı kesildim. Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülürken duyduklarımı idrak etmeye çalışıyordum. Aldatmak mı?

Karun'u onunla aldatmamı mı istiyordu?

"Sen çıldırmışsın!" Bağırdığımın farkında bile değildim. "Bu dediğin asla olmayacak! Kocama ihanet etmeyeceğim, ırz düşmanı!" Böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim!

"Sen bilirsin," diyen rahat sesini duydum. "Bakalım değer verdiğin kocan bu gece benim, Güven'in ve Carlos da dâhil olmak üzere diğer düşmanlarının elinden kurtulabilecek mi?" Keyifli bir şekilde güldü. "Neden bekleyip neler olacağını birlikte görmüyoruz?"

"Bu kadar aşağılık biri olamazsın!" diye bağırdığımda ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. "Bu senin için bile fazla!"

"Ona daha önce de söylediğim gibi bu evlilik onun için bir ödüle dönüşürse seni ona verdiğim gibi çekip alırım. Peşinden Adana'ya kadar geliyorsa seni benimsemeye başladı demektir. Kendi düşmanımın mutluluğunu kendi ellerimle hazırlamam beni enayi durumuna düşürür. Bu yüzden iyice düşün taşın ve kararını ver. Bana saldırmak için buraya geliyor, karşılık vermemem aptallık olur. Ona karşılık vermemi istemiyorsan ve ona yardım etmemi istiyorsan ne yapacağını iyi biliyorsun. Unutma, gece yarısına kadar zamanın var." Telefonu kapatınca donup kaldım. Benden nasıl bir şey istediğinin farkında bile değildi.

Bunu yapmam mümkün değildi ama oldu da yaptım diyelim, o zaman da Karun beni yaşatmazdı. Daha bugün sadakat konusunda beni

uyarmışken böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim. Bu dediği şeyin kabul edilir hiçbir yanı yoktu. Kafam allak bullak olmuş bir hâlde öylece dururken babamın arabası süratle bahçeye girdi. Arabayı üzerime sürdüğünde büyükbabamın, "Bige!" diyen bağırışını duydum. Eyvahlar olsun, babamın bu gelişi hayra alamet değildi.

Babam beni ezip geçmek istercesine son sürat arabayı üzerime sürdü. Kaçmadım hatta hiç kıpırdamadım çünkü bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istedim. Üzerime gelen arabayı hiç kıpırdamadan beklemeye başladığımda frene bastı. Arabanın tekerlekleri ani frenden dolayı yere sürtünüp gıcırtılı sesler çıkartırken araba tam önümde durdu. Hatta dizlerime hafifçe değiyordu. Eğer bir saniye geç frene bassaydı büyük ihtimalle bana çarpacaktı.

Camdan onu izlerken babam kapıyı sertçe açarak arabadan indi. Bana doğru hızlı adımlarla yürürken, "Asım yapma!" diyen büyükbabam koşarak önüme geçti. Fakat babam onun kolunu sertçe tutarak, "Sen karışma!" diye bağırıp büyükbabamı yolundan çekti. Neler oluyordu?

Büyükbabamın kolunu çok sert sıktığı için büyükbabam koluna tutunca, "Ona böyle davranma," dedim fakat babamın tokadı yanağımda patlayınca yere savruldum. Düştüğüm yerde saçlarım yüzüme savrularak başımı kaldırdım. Babam hayatım boyunca ilk kez bana vurduğu için şaşkındım.

Doğru düzgün saçlarımı okşamayan eli bana vururken hiç tereddüt etmemişti.

Yanağımda attığı tokadın şiddetli sancısını hissederken sinirden zangır zangır titriyordu. "Al bak!" Ceketinin iç cebinden çıkardığı siyah zarfı ve zarfın üzerindeki siyah kuş sembolünü gördüm. Zarfın içinden çıkardığı tüm fotoğrafları yüzüme attı. "Bir kez daha gör kendi rezilliğini!"

Fotoğraflar yüzüme çarparak yere düşünce her birine baktım. Serhat ve Karun ile olan fotoğraflarımdı bunlar. Öyle açık seçik fotoğraflar değildi ama ikisiyle olan görüntülerimdi. Bu fotoğrafı babama gönderen kişinin çok daha fazlasını da verdiğini tahmin ediyordum. Babam tepemden dikilerek, "Benim kızım evli adamlarla düşüp kalkan ucuz bir sürtükmüş!" diye bağırdığında gözlerimin ardı sızladı. Serhat ile olan karışık ilişkimi öğrenmesi umurumda değildi ama bana sürtük dedi ya, işte ben orada ölüp ölüp dirildim. Öyle biri değildim. Bu attığı tokattan daha çok acıttı.

Kendi öz kızına sürtük derken bir an bile tereddüt etmemişti.

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle ona baktığımda, "Deme öyle," dedi büyükbabam. Yanıma diz çöküp ağlayarak kollarını bana doladı. "Deme öyle, Bige çok üzülür." Beni babamın çirkin sözlerinden korumak ister gibi kollarıyla sarmıştı.

Babam iğrenç bir mahlukata bakar gibi bana baktıkça canım daha fazla yanıyordu. "Bunun başka bir adı var mı?" Siyah hareleri buz kesmişti. "Evli adamlarla düşüp kalktığı yetmezmiş gibi nişanlı birini ayartıp onunla evlenmiş!" diye bağırdığında balkona çıkan insanları umursamadan beni aşağıladı. İnsanların onu duyduğunu bilerek yüksek sesle konuşuyordu. Sanki bende insan içine çıkacak yüz bırakmak istemiyordu. İşe de yarıyordu.

Yumruklarını sıkarak delice bakan gözlerini büyükbabama çıkardı. "Anla artık baba, senin torunun basit bir fahişe!" dediğinde dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak başımı eğdim.

Yenilgi içinde başımı eğmemin tek sebebi ağzından çıkan her kelimenin yüzüme tokat gibi çarpmasıydı. Babam bana öylesine tiksinerek bakıyordu ki onun yüzüne bakmaya dayanamadım. Benim babam bugün kızının ucuz bir sürtük hatta basit bir fahişe olduğunu söylemişti. Bunu o kadar kolay söyledi ki dayanamadım yüzüne bakmaya. Çok kolay söyledi ya, çok kolay.

Evet, bir kez daha iyi ki doğdun, Bige.

Al sana bir tane daha unutulmaz bir 13 Haziran.

Derin bir nefes alıp büyükbabamdan ayrılarak ayağa kalktım. Ayağa kalktım ama vücudumdaki tüm güç çekildiği için her an yere düşecek gibiydim. Büyükbabam bunu bildiği için bana gözyaşları dökerek yanımda duruyordu. Babamın buz gibi ürkütücü gözlerine bakmak için kendimi zorlayıp, "Önce beni dinle, sonra istediğini yap," dedim titrek bir sesle. "Baba n'olur anlatmama izin ver," diye ona yalvardım. "Hiçbir şey düşündüğün gibi değil."

Üzerime yürüyüp, "Neyi dinleyeceğim?" diye bir kez daha bana bağırdı. Tırnaklarını çıplak kollarıma geçirip canımı yakarak beni sarsmaya başladı. "Mısır'daydın, öyle mi? Nişanlı sevgilinin peşinden İstanbul'a gitmenin yeni adı bu mu? Hangi yalanını dinleyeceğim? Bana anlatmak için çok fazla zamanın vardı ama sen rezilliğini yalanlarla gizledin!" Beni arkaya doğru savurdu.

Yerimde sendelediğimde az kalsın düşecektim fakat babam bu kadarıyla yetinmedi. Sinirden yüzündeki her kas seğirirken gözlerimin içine

baktı ve "Hiç doğmamış olmanı dilerdim!" dedi gözlerimin içine baka baka.

Tamam, doydum acıya, artık sussun. Babam bir kez olsun bana sussun, n'olur.

Bana olan tüm sevgisini öfkesiyle takas ederken, "Bugün ilk kez annenin öldüğüne üzülmedim," dedi acımasızca. "Çünkü kızının ne hâle geldiğini görmek zorunda kalmadı!" Bu ağırdı, hem de çok ağır.

Benden utandığını daha iyi anlatamazdı.

Gözyaşlarım sessizce akarken büyükbabam beni arkasına çekerek, "Yeter, sus artık!" diye babamın karşısına dikildi. İhtiyar vücudunu bana siper ederken ne çok çırpınıyordu. "Onun canını yakmayı bırak, bugün annesinin öldüğü gün!" Büyükbabamı belki de ilk kez babama karşı çıkarken görüyordum.

"Sen onun babasısın, yetim bir kızın canını bu kadar yakamazsın. Bunun Allah katında bile affı olmaz!" dediğinde babamın, "O artık benim kızım değil!" diyen kükreyişi kulaklarımda çınladı. "Senin de torunun değil." Sonra büyükbabamın kolunu sertçe tuttu. "Benimle geliyorsun, daha fazla onun ahlaksızlıklarına ortak olmayacaksın!" Büyükbabamın tüm itirazlarına rağmen onu peşinden sürükledi. Önce beni evlatlıktan reddetti, daha sonra da beni seven tek insanı benden aldı. Babamın bana karşı hiç merhameti yoktu.

Büyükbabamı zorla arabaya bindirmeye çalışınca, "Baba yapma," dedim. Ona doğru koşup engel olmak için kolunu tuttum ve ağlayarak ona yalvarmaya başladım. "Baba onu götürme." Hıçkırıklar içinde ağlıyordum. "Büyükbabamı benden alamazsın. Baba o benim sahip olduğum her şey!" Farkında olmadan ona sesimi yükselttiğim için büyükbabamı bıraktı. Onu bana vurmak için bıraktı çünkü bana doğru döndüğü an yüzüme öyle bir vurdu ki yere savruldum. Düştüğüm için yere sürtünen dizlerim acırken tokadın etkisiyle kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Ayağa kalkacak gücü bile kendimden bulamazken, "Benim senin gibi bir kızım yoksa senin de bir büyükbaban olamaz!" diyen sert sesini duydum. Başımı kaldırdığımda büyükbabamı yaka paça arabanın içine fırlattığını gördüm.

"Yapma, canı yanıyor," dedim kesik kesik ağlarken ama beni duymadı. Bana karşı tamamen sağır olmuştu.

Arabaya binip çalıştırınca hemen ayağa kalktım. "Büyükbabamı benden alamazsın!" Ağlayarak ona koştum ama araba yanımdan geçerek

kapıya doğru yol aldı. Arabanın arkasından koşarken, "Baba!" diye boğazımı yırtarcasına öyle bir haykırdım ki sesim kulağımı tırmaladı. "Baba beni dinlemelisin! Bugün 13 Haziran, n'olur benden böyle gitme!" Gözyaşları içinde arabanın peşinden koştum ama babam durmadı. Babam beni bir kalemde silmişti.

Bugün 13 Haziran, böyle gitmemeliydi.

Araba hızlandıkça benim adımlarım yavaşladı. En sonunda dizlerimin üzerine düşüp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ellerimi yere bastırıp başımı eğdiğimde saçlarım yere doğru süzülüyordu. Lakin ben hiçbir şeyi umursamadan sadece ağlıyordum çünkü yapacağım başka bir şey yoktu. Annemin yokluğunda büyükbabam benim için bir anne, ilgili bir baba hatta yokluğunu çektiğim abla olmuştu. Gözlerim görmüyorken bile büyükbabam beni hayatta tutan tek ışık olmuştu. Ve şimdi babam onu benden alarak beni kimsesiz bırakmıştı.

Yığıldığım kaldırım kenarında başımı kaldırıp ıslak gözlerle etrafıma baktım. "Mutlu musun?" diye bağırıp Gazel'i bulmaya çalıştım. "Söyle, artık mutlu musun? Büyükbabam benden ayrı yapamaz, kahrından ölür! Böyle mi ödeşmek istiyorsun!" Önüme dönerek tekrar ağlamaya devam ettim.

Evet, babama giden zarf da Gazel'e aitti.

"Babam benim gibi büyükbabama bakamaz ki," diye fısıldadım gözyaşları içinde. "Kimse benim gibi ona bakamaz." Saçma biliyordum ama ben ona çocuğum gibi bakıyordum.

Yaşlandıktan sonra çocuklaşan bir adama hep anne şefkatiyle yaklaşmıştım. Bazen arkasından terlik fırlattığım da oluyordu, bazen de sabahlara kadar iyileşsin diye baş ucunda beklediğim de. Büyükbabam ailemde bana herkesten daha fazla değer veren tek kişiydi. Babamın onu benden alması attığı tokatlardan veya söylediği ağır sözlerden daha çok canımı yakmıştı.

Uzun süre düştüğüm yerde ağladım, ta ki yoldan geçen herkes başımda toplanana kadar. Kimsenin sahte ilgisini istemediğim için bahçeye girip eve doğru yürüdüm. Yerdeki telefonum çalmaya başlayınca gözyaşları içinde telefonu aldım. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda Carlos'un eğlenen sesini duydum. "Ne hüzünlü bir sahne. Hemen gardını düşürme küçük Saka." Benimle alay etmek için aramıştı. "Henüz kanatlarını kırmadım, bunun için bu geceyi bekliyorum." Buralarda bir yerdeydi değil mi?

Karun, Kadem ve babam gitmişti, yani onun için tek başına kalan kolay bir hedeftim. Hepsini benden uzaklaştıran Gazel değil oydu, değil mi? Tabii ya, ablam bana bu fenalığı asla yapmazdı. Siyah bir kuş sembolüyle ablam olduğunu düşünüp daha çok üzülmemi istemişti. Bu akşam benim için çok farklı planları olduğundan etrafımdaki insanları benden uzaklaştırmıştı. Böylelikle benim için geldiğinde savunmasız ve yalnız olacaktım. Planlarında başarılı olmaya başladı çünkü etrafımda beni koruyacak kimse kalmamıştı. Böyle bir günde herkes öfkesine yenik düşüp beni yalnız bırakmıştı.

"Bu gece daha fazla canımı yakamazsın," derken ağlamaktan sesim kısık çıkmıştı. "Bundan daha fazla canımı yakamazsın, Carlos." Babamın yaptıklarından daha fazla canımı yakamazdı.

"Bu kadar emin olma." Sesinde sadistçe bir zevk vardı. "Bu gece seni fazlasıyla şaşırtacağıma eminim." Beni tek başıma ve savunmasız bırakmıştı.

Bundan daha kötü ne yapabilirdi ki?

Devam Edecek...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP